

Hồi 1 : Máu nhuộm Hạ Lan sơn

Hạ Liên Sơn một chiều thu âm đậm! Gió tây thổi từng cơn cuốn theo người mảnh lá vàng rơi rụng bay lá tả.

Triền núi nghiêng nghiêng tắm nắng chiều càng đượm vẻ thê lương.

Hàng vạn cây cỏ từng san sát bao la cả triền đồi muôn dặm. Cành lá sầu mờ in bóng từ chân đồi Long Vân đến đồi Hạ Lan kéo dài mãi tận đằng xa nối liền với ngàn trùng tường chừng vô tận.

Lưng chừng đồi Hạ Lan, sau mấy hàng cây cỏ thụ là một tòa dinh thự đồ sộ nguy nga, kiến trúc cổ kính.

Mái nhà cong vút lợp ngói úp đã trở màu cùng tuế nguyệt, nhuộm đầy rêu phủ.

Trước dinh thự, tại ngay cổng vắt ngang một tấm biểu thiết vàng lấp lánh năm chữ cổ tự “Võ Lâm đệ nhất gia”.

Liền trên tấm biển phủ một vuông lụa đỏ như máu bằng quả lê để rũ xuống như vành khăn tang.

Xa xa, đằng trước đồi, cách toà nhà mấy trăm thước, một đoàn người rất đông đang từ từ tiến tới chính giữa là một cỗ quan tài đỏ màu máu.

Bàn hoa quả khiêng đi trước và những hàng liễn đủ màu cao vòi vọi.

Một hàng nến cấm dọc trên cỗ quan tài đang cháy chập chờn lung linh theo nhịp bước của các âm công.

Đám tang từ từ tiến đi về phía chân núi Hạ Lan trong tiếng nhạc trầm bổng du dương như nước nở khóc than người quá cố.

Phía sau quan tài là một thiếu phụ độ tứ tuần đi cạnh một thanh niên vào khoảng hai mươi, mặc đại tang, rõ là hai mẹ con.

Cả hai đều nhìn xuống đất, thỉnh thoảng đưa tay gạt lệ rồi tiến tới.

Đoàn người vừa qua một khúc quanh bỗng thấy đằng xa hiện lên hàng người đứng hàng ngang chặn hẳn lối đi.

Năm nhân vật này ăn mặc khác nhau, hình dáng tuổi tác khác nhau, bên hông đều có mang vũ khí.

Đoàn người dừng lại, tiếng âm nhạc cùng tắt ngang. Thiếu phụ biến sắc, cùng người con trai tiến tới phía trước xem.

Dẫn đầu là hai vị hòa thượng, kế đến là một đạo sĩ, một ni cô, một người mặc thường phục. Cả năm người tuổi tác trên lục tuần, trông rắn rỏi, lẫm li nhìn thẳng vào cỗ quan tài một cách rất trang nghiêm.

Hai mẹ con nhìn nhau thoáng qua như hội ý rồi lẳng lặng bước tới hai bên đường cạnh chiếc linh cữu.

Một vị lão tăng trong số năm người ấy từ từ bước lại gần chấp tay xá dài một cái, miệng lầm bầm nói :

- Bần tăng biết tin muện nên đến đưa đám quá trể, xin Văn phu nhân rộng lòng tha lỗi cho.

Thiếu phụ vội vàng đáp lễ và nhỏ nhẹ thưa :

- Tiên phu tài mọn chức hèn, đâu xứng đáng làm bận lòng quý Chương môn của năm đại môn phái phải đến đây!

Thì ra năm người đây là Chương môn của năm môn phái lớn đương thời.

Đại sư cao niên nhất là Nguyên Tĩnh hòa thượng, Phương trượng phái Thiếu Lâm, tôn sư chấp tay nói :

- Mô Phật, xin phu nhân chớ khiêm nhường như thế, Văn đại hiệp trước đây ba năm đại thắng quần hùng trong kỳ đại hội võ lâm đoạt chức Thiên hạ đệ nhất gia, khác nào vị Minh chủ của các phái, lẽ ra bần tăng phải... phải...

Thiếu phụ buồn rầu cắt ngang :

- Chao ôi! Thiên hạ đệ nhất gia! Danh vị ấy cao quý thật đấy. Xưa kia chỉ vì tiên phu không am hiểu đương thời, say sưa cái chức vụ hảo huyên ấy trở thành cái đỉnh cho hào kiệt võ lâm, mang đại họa vào mình mà không biết.

Thở dài một cái, Văn phu nhân buồn buồn nói tiếp :

- Cũng vì quan niệm sai lầm ấy mà ngày nay tiên phu phải bỏ mình khiến mẹ con tôi phải cam phận góa bụa côi cút không nơi nương tựa.

Nói đến đây phu nhân nghẹn ngào nức lên, nói không ra tiếng.

Thanh niên đứng bên cạnh là con trai duy nhất của đại hiệp Văn Tử Ngọc tên là Văn Thiếu Côn.

Nãy giờ Văn Thiếu Côn lẳng lặng theo dõi câu chuyện, nét mày đậm chiều suy nghĩ.

Chàng rất ngạc nhiên trước thái độ quá đột ngột và ngôn ngữ khác thường của lão tăng cùng mẹ mình, thỉnh thoảng quắc mắt nhìn ngang như muốn tìm kiếm, tay phải lăm lăm nắm chắc chuôi kiếm dài bên hông trong bộ áo tang sừng sĩnh.

Nguyên Tĩnh đại sư của phái Thiếu Lâm nhú đôi mày bạc phều chớp mắt mấy cái rồi thở dài nói :

- Thôi trăm đường không sao tránh khỏi số, xin phu nhân người thương bớt cảm, đừng than trách nữa làm gì.

Văn phu nhân gạt lệ nói :

- Đa tạ đại sư và quý vị, kẻ vô phước này rất cảm kích thịnh tình chiếu cố của năm vị. Bây giờ xin quý vị nhường đường cho chúng tôi đi.

Nguyên Tĩnh đại sư không nói ai, bước tránh qua bên cạnh.

Nhưng Không Tâm trưởng lão phái Nga My, Bồ Tâm sư thái phái Võ Di, Tam Dương đạo trưởng phái Võ Đang và Cửu Hoa lão nhân phái Hoa Sơn cùng gằn giọng hú một tiếng và quát lớn :

- Hãy khoan!

Văn phu nhân biến sắc, run run hỏi lại :

- Sao, chẳng lẽ quý vị...

Chưởng môn phái Nga My trầm giọng nói :

- Mô Phật, bản tăng đang có một điều thắc mắc, cảm phiền Văn phu nhân chỉ giáo cho.

Văn phu nhân lạnh lùng hỏi :

- Xin đại sư cứ nói.

Không Tâm trưởng lão long cặp mắt sáng như sao quét nhìn khắp chung quanh rồi trang trọng nói :

- Xin hỏi Văn đại hiệp võ công cái thế đang độ thanh xuân, công lực hùng hậu chưa hề nghe mắc bệnh gì, có sao thành linh quá cố? Sự bất ngờ này đã gieo mối ngờ vực trong các giới võ lâm!

Trưởng lão im lặng một phút, tăng hắng lấy giọng rồi hỏi tiếp :

- Vừa rồi Văn đại hiệp đang ở miền Tây trở về, có sao chỉ một đêm rồi chết?

Xin phu nhân phải chứng minh rõ ràng.

Cửu Hoa lão nhân, Chưởng môn Hoa Sơn tiếp lời :

- Theo thông lệ của võ lâm xưa nay, đáng lẽ phu nhân phải báo cáo cho anh em chúng tôi biết rồi ít ra cũng phải quàng lại một trăm ngày để quần hùng có đủ thời giờ về chiêm ngưỡng và phúng điệu chứ?

Tam Dương đạo trưởng phái Võ Đang cũng cất giọng rề rề hỏi thêm :

- Phải đấy, vì sao phu nhân không báo tin cũng không quàng linh cửu mà phát tang rồi đi chôn ngay trong một ngày. Vì lẽ gì đến nỗi phải hấp tấp như vậy?

Như thế chẳng hóa ra đã làm mai một thanh danh của một vị Minh chủ võ lâm và Văn đại hiệp đã gây dựng hồi còn sinh tiền đấy ư?

Rồi vung đôi tay áo rộng lên, đạo trưởng gằn giọng hỏi tiếp :

- Việc này có nhiều điểm đáng ngờ, phải trình bày cho minh bạch.

Văn phu nhân tái mặt vì quá tức, nhưng cố giữ vẻ bình tĩnh lớn tiếng đáp :

- Đây là lời di huấn của tiên phu lúc lâm chung.

Bồ Tâm sư thái cười nhạt một tiếng, nói :

- Phu nhân dự định chọn nơi nào để an táng Văn đại hiệp?

Không ngần ngại, Văn phu nhân đáp ngay :

- Tại hang Vô Nhân cốc ở núi Kỳ Liên sơn.

Vừa nghe xong cả năm vị Chưởng môn đều “a” lên một tiếng rồi nhìn nhau ngơ ngác không ai nói tiếng nào.

Phút nặng nề trôi qua, Nguyên Tĩnh đại sư chau mày nói :

- Kỳ Liên sơn ở xa xôi cách đây mấy trăm dặm! Vô Nhân cốc là nơi hang cùng hiểm trở, dữ nhiều lành ít, vì lẽ gì phu nhân lại chọn nơi đó làm chốn an nghỉ cuối cùng cho Văn đại hiệp? Chỉ e rằng...

Văn phu nhân lạnh lùng nói ngay :

- Đây cũng là di mệnh của tiên phu mà thôi. Phận làm vợ chỉ biết tuân theo di mệnh ấy.

Nguyên Tĩnh đại sư đứng đó, người hình như gặp phải một sự việc quá bất ngờ trọng đại, không nói một lời.

Bồ Tâm sư thúc chép miệng cười chua chát và nói kháy :

- Đấy chẳng qua là lời thuật lại của phu nhân mà thôi. Đại hiệp có di ngôn hay không ai mà dám biết. Rất tiếc người đã khuất bóng rồi, lấy chi mà chứng minh cho được. Chẳng lẽ đi đối chất với một thầy ma ư?

Ngừng một chặp, sư thái nói tiếp :

- Việc này chả rõ có phải di mệnh hay là... hay là...

Văn phu nhân tái mặt quát :

- Hay là sao?

Bồ Tâm sư thái chậm rãi đáp :

- Hay là do ý kiến của phu nhân? Lòng người rắn rít vô lường, chưa biết chừng Văn đại hiệp chết vì nguyên nhân nào khác mà biết đâu là do tay phu nhân.

Văn phu nhân khóc suốt mướt rồi ngậm ngùi nói qua dòng lệ :

- Trên đời có ai bằng chồng vợ, sao sư thái nỡ buông tiếng hồ đồ như vậy?

Nói xong hai tay ôm mặt gục vào quan tài khóc mãi.

Văn Thiều Côn nãy giờ đứng cạnh lắng tai nghe, bỗng dựng đôi mày kiếm, đôi mắt quắc lên nhìn Bồ Tâm sư thái rồi đảo qua bốn người khác. Không nén được cơn thịnh nộ từ nội tâm đang bốc lên, soẹt một tiếng, thanh trường kiếm trong bộ tang phục đã tuốt ra khỏi vỏ. Chàng sấn tới mấy bước, thét lớn :

- Trước khi từ trần, ngoài mấy lời di chúc trên còn dặn thêm một việc nữa, các người có muốn nghe ta sẵn sàng kể lại cho.

Nguyên Tinh đại sư giật mình vội hỏi :

- Văn đại hiệp còn trời những gì nữa?

Văn Thiều Côn trợn mắt nghiêng răng đáp :

- Người muốn ta chặt đầu hết năm tên già của bè lũ môn phái chúng bay.

Thấy tình trạng quá gay cấn, Văn phu nhân phóng mình chặn trước mặt con trai khê quát :

- Con không được lỗ mãng như thế mà thất lễ với các vị tiền bối.

Cả năm vị dùng dùng nổi giận, cùng quát to lên một tiếng “súc sanh” rồi bao nhiêu gươm đao đều tuốt ra khỏi vỏ, phi thân phóng tới cạnh chiếc quan tài.

Từ phía sau, hàng mấy chục đệ tử của năm môn phái nấp sau mấy gốc tùng, cũng từ từ rời chỗ ẩn bước tới thành một vòng tròn khá lớn!

Trong nháy mắt cục diện đã thay đổi, lực lượng hai bên phân biệt rõ ràng.

Hai mẹ con Văn phu nhân đã bị các cao thủ võ lâm vây kín. Số gia nhân và người đi đưa đám tuy đông nhưng phần nhiều là trai bạn nông dân không biết võ công nên trước khí thế ồ ạt oai dũng của các phái, đã thất kinh đứng dón lại một nơi, mặt mày xám ngắt, không một ai có cử chỉ chống cự hay tìm cách tẩu thoát.

Văn phu nhân ngược mắt nhìn trời cười lớn rồi trợn mắt thét hỏi :

- Các người muốn gì, hãy nói lên ta nghe thử. Hôm nay ta cũng quyết liều thân này để bảo vệ uy danh của nhà họ Văn và vạch mặt bọn phản loạn.

Tam Dương đạo trưởng cướp lời nói :

- Chúng ta đến đây chỉ muốn biết hiểu nguyên nhân cái chết quá đột ngột của Văn đại hiệp, có thể thôi!

Nói thật hay che đậy là tùy nơi các người.

Không Tâm trưởng lão gần giọng tiếp lời :

- Với thanh danh “Võ lâm đệ nhất gia”, đứng đầu thiên hạ bá chủ quần hùng dù có chết cũng phải minh bạch chứ?

Văn phu nhân rầu rầu nói :

- Quý vị đã có lòng tưởng đến tiền nhân, gia đình chúng tôi vô cùng cảm kích. Song là chúng tôi chỉ ngại hành động này còn bao hàm nhiều âm mưu khác nữa.

Bồ Tâm sư thái cười khanh khách nói :

- Phàm một cao thủ võ lâm nội ngoại thần công tinh nhuệ đâu có kể gì thời tiết nóng lạnh. Một người như Văn đại hiệp tài nghệ đã vào hàng tuyệt đỉnh, một đêm ngộ cảm dễ gì chết nổi. Bần tăng dám quả quyết là chúng đau tim bộc phát chỉ là điều dối trá mà Văn đại hiệp đã mất mạng vì độc thủ của phu nhân.

Văn phu nhân nổi xung nhưng cố nén rồi cười nhạt hỏi :

- Lão sư thái căn cứ vào đâu mà dám cả quyết như vậy?

Bồ Tâm sư thái nói :

- Nếu không có điều gì ám muội, tại sao không dám qùng đủ trăm ngày, bố cáo thiên hạ để anh hùng tứ phương về chiêm ngưỡng và phúng điệu?

Văn phu nhân đáp :

- Thiếp đã nói từ lúc đầu, là do di mệnh của tiên phu cơ mà.

Bồ Tâm sư thái cười gằn :

- Đó chỉ là nguy biến để che đậy một sự thật. Bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ đâu dễ bùng bít và qua mặt như người làm tướng.

Tam Dương đạo trưởng phát chương nói :

- Sự thái bất tất phải nhiều lời! Mô Phật, muốn tìm ra sự thật, chúng tôi chỉ cần phá quan tài nhìn thi thể tự nhiên sẽ thấy rõ.

Văn phu nhân tái mặt xông tới ba bước trợn mắt thét lớn :

- Phá quan tài à, các người vì thù oán gì mà nỡ đem phơi xác một người đã quá cố? Thật ta không ngờ các người nỡ nhẫn tâm và trở mặt như vậy!

Tam Dương đạo trưởng cau mặt nói :

- Ngoài biện pháp ấy, không còn cách nào khác rồi. Chúng ta biết làm sao hơn nên phải đành vậy! Nam mô A di đà Phật!

Nói xong đạo trưởng sà người lướt tới nhanh như chớp, vung quyền toan đập vào cổ quan tài.

Văn phu nhân tung hữu chương chặn lại, đôi mày dựng ngược, mím môi thét lớn :

- Các người dám... dám...

Văn Thiều Côn hét lên một tiếng, vung mạnh thanh trường kiếm vạch nên một đạo hào quang lóe mắt tỏa khí lạnh ghê người rồi luôn trớn phóng mạnh vào lưng Tam Dương đạo trưởng. Lưỡi kiếm xé gió véo véo, khí thế vô cùng mãnh liệt.

Để cứu lấy thân mình, Tam Dương đạo trưởng phải rút tay về phóng mình qua một bên né tránh rồi trả lại luôn hai chương liên tiếp.

Ngay lúc đó hai tiếng bộp bộp khô khan vang lên. Bò Tâm sư thái thừa lúc hai mẹ con đang lo chống đỡ những thế võ của Tam Dương đạo trưởng, tung chương vào chiếc áo quan.

Do sức mạnh của chương lực, nắp áo quan tài bật tung lên, văng ra một bên.

Mọi người nhìn vào bên trong thấy rõ ràng một thầy ma nằm im dưới lớp vải liệm, mặt mũi đen xỉ trông rất dễ sợ, chứng tỏ người trong quan tài đã chết vì trúng độc.

Cả năm nhân vật các phái võ cùng dừng tay ngăn người. Hình như các vị Chương môn không ngờ tình trạng bất ngờ này, cùng ngó nhau một chập lâu không nói gì.

Nguyên Tĩnh đại sư lấp bắp nói :

- Mô Phật, việc này, việc này...

Văn phu nhân bật lên một chuỗi cười lạnh lạnh rồi thét lớn :

- Ta chỉ e rằng, ngay trong lúc tiên phu còn đi thị sát miền Tây chưa về, năm vị đã dẫn người về bao vây Hạ Lan sơn từ trước rồi.

Tam Dương đạo trưởng thét lớn :

- Ác phụ đừng nói bậy, chúng ta dự định về đây hội ý cùng Văn đại hiệp chọn địa điểm triệu tập đại hội võ lâm kỳ tới, không ngờ lại gặp chuyện này.

Liếc mắt nhìn qua xác đen sì trong chiếc áo quan, đạo trưởng nói tiếp :

- Âu cũng do lòng trời xui khiến, cơ mưu của người bại lộ để nỗi oan đại hiệp được giải bày và ác phụ phải đền tội trước đại hội anh hùng thiên hạ.

Văn phu nhân chỉ cười nhạt rồi lắc vai phóng thẳng tới trước, hai chương cùng tung ra một lượt, ập vào ngực Tam Dương đạo trưởng, khí thế mạnh như vũ bão.

Tam Dương đạo trưởng cầm đầu phái Võ Đang xưa nay nổi tiếng là cao thủ võ lâm tài nghệ siêu phàm nhưng cũng không dám xem thường, vội trảm người thấp xuống, đẩy hai chương ra chống đỡ.

Hai luồng chương phong xoáy va chạm vào nhau, “bùng” một tiếng, cát bụi bay mịt mù. Thân hình Văn phu nhân lắc lư rồi đứng yên vị. Tam Dương đạo trưởng bị dội ngược lại, loạng choạng mấy cái ngã ngửa trên đất, hộc ra một búng máu, thần sắc tái nhợt. Quả nhiên đạo trưởng đã thọ thương vì đòn tấn công đầu tiên rồi.

Ngay lúc ấy Văn phu nhân cũng kêu “ối”, thân hình lão đảo xiêu qua một bên.

Thì ra cùng lúc ấy Nguyên Tĩnh đại sư và Không Tâm trưởng lão, hai bên nhất tề phóng chương cùng một lúc tấn công vào cạnh sườn tả và vai hữu của Văn phu nhân.

Thấy mẹ thọ thương, Văn Thiều Côn hét lên một tiếng, vũ lộng thanh trường kiếm chém thẳng vào cổ họng Bò Tâm sư thái.

Bò Tâm sư thái điềm nhiên cười nhạt một tiếng, tung người tránh qua một tấc, khẽ dùng ngón tay búng vào mũi kiếm kêu cong một tiếng, rồi tung cước đất thốc vào bụng dưới của Thiều Côn.

Ghê thay, một cái búng tay của sư thái đã đẩy bật thanh trường kiếm sút khỏi tay Thiều Côn bay vút ra tận đằng sau như ánh sao sa.

Tiếp theo đó một tiếng bịch vang lên, Thiếu Công lãnh cú đá như búa bổ, dội ngược ra sau như chiếc điều đứt dây.

Cửu Hoa lão nhân cũng phóng chưởng quét mạnh theo, khiến thân hình Thiếu Côn vừa ngã xuống phải lăn lông lốc mấy vòng nằm bất động.

Ngay lúc đó Tam Dương đạo trưởng từ từ đứng dậy, hít một hơi dài, trợn mắt nhìn vào Văn phu nhân rồi phóng luôn hai chưởng “Đại lực kim cương”, thần chưởng khét tiếng của phái Võ Đang đập mạnh vào đầu nàng.

Trong lúc đã bị trọng thương vì hai đòn ác liệt của Nguyên Tinh đại sư và Không Tâm trưởng lão, Văn phu nhân vô phương tránh né, lãnh đủ đòn “Đại lực kim cương chưởng” bay bổng lên cao rơi xuống bãi cỏ, khắp người đầy máu, run lên lẩy bẩy rồi nằm im bất động.

Văn Thiếu Côn đau đớn quá rít lên :

- Mẫu thân! Trời!

Nhưng vì đã bị nội thương nặng, chàng lại học một ngụm máu tươi, lão đảo rồi ngất luôn.

Bồ Tâm sư thái trỗi lên một chuỗi cười rùng rợn, thét lớn :

- Nhỏ cò phải nhỏ tận gốc, giết rắn phải đứt nọc, trừ kẻ ác phải hết giò.

Ác phụ đã đền tội thì thằng ranh con này cũng cho theo quách cha mẹ nó về châu Diêm chúa.

Nói dứt lời, bà vận đủ mười thành công lực, quật một chưởng ngay vào thiên linh cái của Văn Thiếu Côn.

Bỗng ngay lúc đó, một bóng áo vàng lao tới ôm Văn Thiếu Côn bỏ chạy.

Bồ Tâm sư thái quát lớn :

- Hòa thượng kia mau bỏ thằng nhóc xuống.

Bà ta phi mình như bay theo, nhưng thân pháp của hòa thượng quá nhanh nên đành dõi mắt trông theo.

Tam Dương đạo trưởng lẩm bẩm :

- Hòa thượng này trông quen quen, phải rồi! Hắn ta là Niệp Sát hòa thượng.

Bồ Tâm sư thái hần học nói :

- Dù hắn là ai đi nữa, chúng ta hãy hạ sào huyết của Văn Tử Ngọc. Hãy nổi lửa thiêu cháy đi!

Lửa bốc cao ngàn ngọn, thiêu cháy một nơi từng là “Võ lâm đệ nhất gia” vang danh một thời.

Lửa đã lụi dần, cả tòa nhà đồ sộ nguy nga biến mất vào làn lửa, chẳng để lại một chút gì, vách tường đen thui thui.

Bao nhiêu gia nhân, tôi tớ, kẻ trước người sau lần lượt kéo nhau lẫn trốn hết, còn lại bốn lão bộc bên cạnh xác Văn phu nhân đầm máu thút thít.

Chập sau, một trong bốn lão bộc nghẹn ngào nói :

- Lúc này không phải lúc khóc than, hãy lo chôn cất tướng công và phu nhân đã chết. Chẳng lẽ chúng thiêu lăm nữa hay sao?

Ba tên kia ngậm ngùi hỏi lại :

- Theo ý anh, chúng ta nên làm thế nào?

Người kia chau mày thờ dài đáp :

- Việc cần thiết nhất là nên an táng thi hài chủ nhân cùng phu nhân, rồi sau sẽ tìm xem tiểu chủ nhân phiêu bạt nơi đâu.

Ba lão kia gật đầu đồng ý.

Họ dùng cán đòn khiêng trong nháy mắt đã đào xong một cái huyết sâu độ một trượng.

Trong lúc cả bọn định dời thi hài vợ chồng chủ nhân hạ huyết, thỉnh linh có tiếng gọi se sẽ phều phào qua hơi thở :

- Kim... Trung... Như...

Bốn lão bộc thất kinh, đảo mắt nhìn bốn phía, chỉ ngó thấy Văn phu nhân đầy máu thịt, thấy tay chân có vẻ nhúc nhích cử động.

Hình như bà ta còn sống.

Người lão bộc tên Kim Trung Như lập tức lại gần cúi mình gần kề gọi :

- Thí chủ mu ời, chủ mẫu!

Ba người kia mặt mày tái xanh vì quá sợ đứng tận đằng xa không dám đến.

Thật là một chuyện không ngờ và cũng không ai dám nghĩ tới.

Một người bị đánh quá nặng, sứt mũi, xẻ tai lại mặt mày bê bết máu, tưởng đã chết từ lâu sao còn có thể sống lại được nữa?

Sự thực đã khác hẳn trí xét đoán của mọi người. Thi hài Văn phu nhân bỗng cựa quậy một lúc, đôi mắt mở nhìn rồi cất tiếng khàn khàn qua hơi thở đứt quãng :

- Kim Trung Như!

Kim Trung Như vừa mừng vừa sợ cúi xuống gần đáp :

- Chủ mẫu, thưa chủ mẫu cần gì đến lão nô, xin cứ dạy. Lúc nào lão nô cũng ở bên cạnh chủ mẫu đây.

Văn phu nhân khẽ hỏi :

- Sao chúng mày không trốn đi còn lần quần nơi đây ích gì?

Ba tên lão bộc kia thấy chủ mình quả thật chưa chết, không còn sợ hãi na, vội vàng chạy lại cúi rạp xuống đất đồng thanh thưa :

- Bọn lão nô chúng tôi tuy thân phận hèn mọn, nhưng không bao giờ sợ chết.

Văn phu nhân thở hổn hển, nuốt ực một giồng máu muốn trào ra cổ họng rồi nói tiếp :

- Hãy tìm ở phía dưới quan tài, có lọ thuốc, mau mau mang lại đây.

Kim Trung Như vừa nghe xong vội chạy lại sờ vào quan tài, thấy phía dưới chân thầy ma của chủ có đặt một cái lọ sứ nho nhỏ. Miệng lọ đầy nắp thật kỹ, xung quanh bao sáp ong kín mít. Y vội dùng dao nhỏ gọt hết sáp cay nắp ra.

Bên trong có một chất thuốc màu đen quánh, lấp loáng như loại cao lâu năm, ngửi có mùi hôi thối.

Kim Trung Như nhăn mặt đứng tần ngần suy nghĩ thì Văn phu nhân gắt lớn :

- Mau đưa thuốc lại đây!

Giọng nói vó vè mệt nhọc và thiếu hơi sức.

Kim Trung Như vội vàng mang lọ thuốc lại cầm hai tay trao cho phu nhân.

Văn phu nhân bị đánh quá nặng, mũi và môi trên bị sứt một miếng, hai hàm răng trắng lộ ra ngoài, mặt mày bê bết những vết máu khô bầy nhầy.

Vừa trông thấy thuốc, phu nhân không còn đủ sức tiếp lấy, chỉ hả mồm ra dẫu bảo đồ vào.

Kim Trung Như khẽ rót thuốc vào mồm, phu nhân thở hào hển nhưng vẫn cố gắng nuốt xuống.

Nằm nghỉ một chập bà ngẩng lên nhìn bốn lão bộc khẽ hỏi :

- Sao chúng nó chạy hết rồi ư?

Kim Trung Như buồn rầu thưa :

- Dạ, bọn nó toàn phường tham sanh hủ tử, trong tình thế nguy biến đã bỏ chạy trốn mất cả rồi.

Văn phu nhân lắc đầu, nói :

- Không, ta có hỏi đến chúng bây đâu. Ta muốn hỏi kẻ thù là năm tên đầu lãnh các môn phái cơ mà.

Kim Trung Như vội thưa :

- Dạ! Năm tên đầu trọc và ni cô đã bỏ đi cả rồi.

Văn phu nhân nhìn ngơ ngác hỏi :

- Còn thiếu chủ đâu?

- Thiếu chủ nhờ một lão hòa thượng cứu mạng đi từ lúc mới bắt đầu cháy.

Văn phu nhân nhướng mắt hỏi :

- Hòa thượng nào? Có biết rõ lai lịch của y không?

Kim Trung Như thưa :

- Lão nô chưa hề gặp hòa thượng ấy bao giờ.

Sau một hồi cau mày suy nghĩ, Kim Trung Như bỗng sực nhớ nói tiếp :

- Lão nô có nghe bọn kia gọi hòa thượng này là Niệp Sát. Chẳng hay phu nhân có từng quen biết với gã không?

Vừa nghe xong, Văn phu nhân tươi hẳn sắc mặt, phá lên cười :

- Á, Niệp Sát hòa thượng. Tốt quá, nếu đúng là gã thì thật là điều may mắn. Ông ta đã đến thật vừa đúng lúc đấy!

Ngừng một chập bà nói nho nhỏ :

- Kể ra là điều may, nhưng giá hòa thượng không đến thì bọn chúng cũng không giết chết thiếu chủ đâu.

Lúc bấy giờ trời gần chen núi, ngọn lửa cháy gần tới nơi. Kim Trung Như gãi tai xoa tay thưa :

- Thưa chủ mẫu, trời sắp tối, ngọn lửa chưa tàn. Giữa cảnh này còn làm một xác chết và phu nhân bị trọng thương, biết làm sao được chu toàn bây giờ, xin phu nhân chỉ dạy!

Văn phu nhân nhìn người lão bộc, cảm động nói :

- Giờ phút nguy nan mới hiểu được lòng người. Trong khi gặp tai nạn các người không nỡ bỏ vợ chồng ta, thật là điều quý hóa, biết chừng nào đền đáp cho xứng đáng.

Cả bốn người cùng chấp tay thưa :

- Chủ nhân và chủ mẫu đã ban cho bọn lão nô này rất nhiều ân huệ, dù phải xả thân để đền đáp cũng không nề hà.

Văn phu nhân gật đầu tươi cười nói :

- Tắm lòng vàng của các người ta xin ghi tạc khi tai qua nạn khỏi, ta quyết chẳng phụ lòng các người đâu! Suy nghĩ một lát bà nhìn Kim Trung Như bảo nhỏ :
- Đem số thuốc còn lại trong lọ đổ vào mồm chủ nhân.

Kim Trung Như ngạc nhiên lấp bắp nói :

- Thừa chủ nhân đã chết từ sáu bảy ngày rồi sao còn đem thuốc đổ vào mồm làm chi nữa.

Văn phu nhân lắc đầu gắt :

- Thôi đừng nhiều lời. Các người cứ làm theo ý ta cho mau, kéo muộn rồi.

Kim Trung Như không dám cãi lời, vội cầm chiếc lọ chạy đến cạnh quan tài, run run đưa tay cạy răng Văn Tử Ngọc.

Thật là điều rất kỳ lạ, Văn Tử Ngọc chết đã gần bảy ngày, lẽ ra thì đã trương sinh, thối nát, thê mà sờ vào vẫn không thấy gì lạ. Lúc kẻ lưỡi dao con nạy được hai hàm răng hình như có một làn hơi âm ẩm thoát ra.

* * * * *

Văn Thiều Côn nói với Niệp Sáp hòa thượng :

- Phụ mẫu thâm thù, tiểu bối xin thề cùng trời đất chứng minh thế nào cũng giết cho bằng hết năm phái võ kia để đền nợ máu.

Niệp Sáp hòa thượng lắc đầu nói :

- Khí khái nhà người đáng khen thật, nhưng mọi việc đừng hấp tấp. Năm đại môn phái này đang hùng bá thiên hạ oai trấn núi sông, nhà người bao nhiêu tài cán mà dám lộng ngôn.

Văn Thiều Côn khích động nói :

- Thắng hay bại không phải điều cháu quan tâm, vì cháu nghĩ khi xả thân báo thù, dù phải chết dưới tay bọn chúng, phụ thân cũng ngậm cười nơi chín suối.

Niệp Sáp hòa thượng cười ha hả nói :

- Muốn chết cũng dễ, chỉ ngại nhà người không muốn chết.

Văn Thiều Côn ngạc nhiên hỏi :

- Lão thiền sư nói sao cháu không hiểu?

Niệp Sáp hòa thượng từ từ giải thích :

- Hiện nay năm phái võ lâm đã bố trí vây cánh khắp nơi kiểm soát chặt chẽ trên trăm dặm, chẳng khác nào lưới sắt, dễ gì thoát ra khỏi hang này. Chỉ một hành động nho nhỏ cũng làm cho chúng phát giác, đến vây bắt ngay. Chừng đó ngay thân mình đã bảo toàn được chưa mà hòng nghĩ đến việc báo thù. Ngay lão hòa thượng này cũng chưa chắc thoát được.

Văn Thiều Côn chau mày nói :

- Thân cháu dù chết cũng không đáng tiếc vì khi phục thù không được, dù có sống sót cũng thẹn mặt với núi sông. Cháu nghĩ một nỗi vì việc mình mà gieo họa đến lão thiền sư.

Niệp Sáp hòa thượng cười xòa :

- Dù trốn thoát được hay không đó là việc sau, chưa cần quan tâm đến, để mặc cho phần số và định mệnh an bài. Giờ đây ta có một vấn đề cần hỏi người.

Văn Thiều Côn vội hỏi :

- Xin sẵn sàng trả lời. Chẳng hay đó là vấn đề gì?

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Việc này có liên quan đến thân thể của người, và song thân người nữa.

Văn Thiều Côn đang ngờ ngác thì hòa thượng nói tiếp :

- Nhà người còn nhớ ngày còn thơ ấu, trong cuộc đời của mình có điều gì đặc biệt đáng ghi không?

Văn Thiều Côn suy nghĩ rồi lắc đầu đáp :

- Cháu còn nhớ là cùng song thân sống tại nhà cũ dưới Lăng Vân, mọi việc bình thường, không có gì đáng ghi nhận và nếu có là ngày hôm nay.

Niệp Sáp hòa thượng thở dài rồi gật đầu nói :

- Lẽ dĩ nhiên là thế! Dù có việc gì đại sự tới đâu mà trí óc của trẻ thơ hai tuổi đầu làm sao nhớ nổi!

Văn Thiều Côn càng ngạc nhiên hơn nữa, vội hỏi :

- Lão thiền sư nói vậy là sao, cháu chẳng hiểu gì hết, xin cho biết.

Niệp Sáp hỏi :

- Bây giờ nhà người được bao nhiêu tuổi rồi?

Chàng đáp :

- Cháu mới có mười sáu tuổi!

Niệp Sáp hòa thượng hỏi luôn :

- Với tuổi này, cha mẹ người vẫn hết dạ yêu thương người như lúc còn thơ ấu đấy chứ?

Văn Thiều Côn ngơ ngác tự hỏi :

- “Quái, sao lão hòa thượng lại hỏi vặn thế nhỉ? Cha mẹ ai chẳng hết lòng yêu thương con trẻ, chắc có điều gì bí mật trong gia đình ta đây chẳng?”

Bồng hòa thượng xua tay nói :

- Ta chỉ hỏi thế thôi chứ không có điều gì đáng thắc mắc đâu nhé!

Đoạn ông hỏi thêm :

- Mấy lúc sau này cha mẹ người có bao giờ kể hay nhắc nhở đến một chuyện cũ cho người nghe chưa?

Văn Thiều Côn nóng ruột quá hỏi tiếp :

- Nếu lão thiền sư có điều gì cần xin cứ hỏi ngay. Chuyện gì phải bận tâm suy nghĩ và thắc mắc. Cháu xin trình bày tất cả những gì đã biết, không bao giờ giấu diếm.

Niệp Sáp lặng thinh một hồi rồi nói :

- Đây là một trong ba câu chuyện quan trọng mà hòa thượng ta đang thắc mắc. Nói ra thì quá dài dòng, nhưng...

Văn Thiều Côn tiếp lời :

- Xin lão tiền bối cứ nói.

Niệp Sáp nhìn chàng hồi lâu, gãi tai vò đầu rồi đi lại trong hang đá mấy vòng, suy nghĩ hồi lâu mới nói :

- Hang Vô Nhân cốc trong núi Kỳ Sơn là mấu chốt thứ nhất của câu chuyện này.

Thiếu Côn hỏi :

- Vô Nhân cốc là hang không người có phải không?

Hòa thượng đáp :

- Đó cũng là một điều khó giải thích, vì Vô Nhân cốc cùng Tích Lịch cốc, Khủng Bố cốc, mỗi tên đều có một lai lịch của nó, nhưng chưa nghe ai giải thích rõ ràng.

Chập sau ông kể tiếp :

- Vô Nhân cốc ẩn khuất tận lòng núi Kỳ Liên trùng điệp, quanh năm tuyết trắng bao phủ, không vết chân người lai vãng. Có lẽ là nguyên nhân của tên đặt.

Nhưng điều quan trọng là Vô Nhân cốc lại là mục tiêu của bao nhiêu giáo phái võ lâm đang theo dõi và để ý. Đây không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Văn Thiều Côn hỏi :

- Hay là hang này có che giấu sự bí mật về một cái gì quý báu từ đời thượng cổ, hay có kỳ nhân ẩn tích tu luyện chẳng?

Niệp Sáp hòa thượng lắc đầu đáp :

- Võ lâm chưa có ai nói gì nhiều về bí mật của Vô Nhân cốc. Câu chuyện bắt đầu từ năm mươi năm về trước.

Ngừng lời, ông liếc mắt nhìn chàng rồi kể tiếp :

- Hồi đó, khi bắt đầu có danh vị “võ lâm đệ nhất gia” đã gọi đến lòng tự phụ của một cao thủ đương thời là Vu Bá Đạt, Chương môn Thái Cực phái ở Nhữ Nam. Vu Bá Đạt có biệt tài về Thái Cực kiếm và Thái Cực chương, do đó y xem thường tất cả thiên hạ dưới mắt không nể một ai. Trong một cuộc tranh tài, Vu Bá Đạt đã thắng quần hùng đoạt được thịnh danh “Võ lâm đệ nhất gia” hiên ngang đứng đầu thiên hạ. Từ đó cuộc sống của Vu Bá Đạt đã dần dần đổi thay, kẻ hầu người hạ giảm bớt, mỗi khi ra đi chỉ đem theo một vài tên đồ đệ chân truyền mà thôi. Nhưng dịp đi thị sát miền Tây biên thùy và không có người dẫn đường nên Vu Bá Đạt cùng hai đồ đệ đã lạc vào giữa lòng núi con hiểm trở.

Văn Thiều Côn hỏi :

- Chắc đó là Vô Nhân cốc rồi!

Niệp Sáp hòa thượng gật đầu đáp :

- Đúng, đây là Vô Nhân cốc, cửa hang bị tuyết băng đóng quanh năm, lối đi vào vô cùng hiểm trở. Tuy nhiên nhờ có thánh giác hơn người, Vu Bá Đạt đã phát giác được việc khác thường nơi đây.

- Thừa lão thiền sư, chuyện gì thế?

- Thứ nhất là từ trong hang sâu có một thứ tiếng la phát ra liên miên như sấm động. Thứ hai là có một mùi thơm thoảng nhưng rất đặc biệt của một loài hoa nào đó. Cháu thử nghĩ xem, với một vùng núi quanh năm tuyết phủ mà có tiếng sấm động, hương thơm, làm sao không gọi được tính hiếu kỳ của một cao thủ như Vu Bá Đạt.

Thiếu Côn nói :

- Có lẽ ông ấy đã vào hang thám hiểm tìm hai điều bí mật chứ gì?

Niệp Sáp hòa thượng đáp :

- Vụ Bá Đạt bố trí hai tên đồ đệ đứng gác ngoài cửa hang, còn một mình xách kiếm đi vào.

Nghe tới đây, Văn Thiệu Côn thấy hứng thú bèn hỏi dồn :

- Vào đây, ông ta có phát hiện được nguyên nhân của hai việc lạ này không?

Niệp Sáp hòa thượng lắc đầu đáp :

- Chỉ biết ông ta vào hang thôi. Còn việc tìm ra được gì thì tuyệt nhiên không ai biết nữa.

Chàng ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, thế ra ông ta quyết giữ bí mật không chịu tiết lộ?

Niệp Sáp trầm ngâm đáp :

- Không, không phải. Dù ông ta muốn nói cũng không được nữa.

Văn Thiệu Côn trở mặt ngạc nhiên nói :

- Thực ra ông ta đã gặp điều gì trở ngại khi vào hang này chăng?

Niệp Sáp hòa thượng nhìn chàng nói tiếp :

- Quy luật của Thái Cực phái vô cùng nghiêm ngặt. Lúc vào hang, Vụ Bá Đạt ra lệnh cho đồ đệ đứng gác bên ngoài nhất thiết không được đi theo, nếu chưa có lệnh mới. Họ gác đây luôn trong ba ngày ba đêm tuyệt nhiên không biết được gì về Vụ Bá Đạt mà cũng không nghe thấy điều gì khác lạ. Cả hai nóng ruột quá đành tìm cách vào hang. Một điều rất lạ lùng là tuy bên ngoài tuyết băng che phủ nhưng khi đi sâu vào hang độ tám chục trượng thì khí hậu trở nên ôn nhuận ẩm áp như mùa xuân. Phía trước mặt có một cửa ải chắn ngang, còn hai bên núi đá cao vồ vọi, vách đứng sừng sững thẳng tắp tận mây xanh, không thể nào vô lộ. Phía trước đây đứng sừng sững một tảng đá vuông không lồ có khắc bốn chữ lớn “Vô Nhân cốc”, phía dưới thêm một hàng chữ nữa “Thiện nhân giả tử”.

Văn Thiệu Côn hỏi vặn :

- Đã gọi là Vô Nhân cốc, tại sao còn có người vào đây khắc chữ vào đá nhỉ? Kẻ nào đã viết các dòng chữ ấy, lão tiên bối có biết không?

Niệp Sáp hòa thượng cau mày nói :

- Cháu đừng hấp tấp, để ta nói dần cho nghe. Như ta đã từng nói, lúc trước cho cháu nghe một trong ba vấn đề thắc mắc nhất trong đời ta đây ư.

Nhưng hiện nay còn rất nhiều điều bí ẩn và phức tạp chưa thể nhất thời giải đáp hết mọi thắc mắc được.

Rồi ông kể tiếp :

- Cửa ải bị mây mù che phủ phía trên, còn phía dưới chỉ thấy lờ mờ bóng cây cối rậm rạp, cỏ hoa mọc kín. Đi sâu vào trong mấy trượng nữa lại có một tảng đá lớn khác, cũng hình vuông đứng sừng sững với ba chữ lớn “Âm Dương giới”.

Hòa thượng trầm ngâm suy nghĩ một chập rồi tiếp lời :

- Vừa nhìn xuống dưới chân tảng đá, hai đồ đệ của Vụ Bá Đạt giật mình suýt rú lên vì sau lưng tảng đá có một bộ xương vắt ngang qua.

Hai đồ đệ nhìn nhau cùng nghĩ :

- “Bộ xương này có phải là sư phụ Vụ Bá Đạt đã chết, chả lẽ mới ba ngày mà thi thể đã hóa thành bộ xương hay sao? Một người như sư phụ có võ công xuất chúng, lẽ nào bỏ thây một cách dễ dàng như vậy sao? Ai đã hạ sát người?”

Bao nhiêu câu hỏi quay cuồng mãi trong óc hai người mà không giải đáp được.

Khi cả hai ngần ngừ muốn chạy đến hốt bộ xương khô đem mai táng, bỗng một trận gió lạnh thoáng qua, bộ xương khô đã biến thành một đồng bột theo gió cuốn bay tứ tung, phút chốc không còn vết tích gì nữa.

Văn Thiệu Côn ngạc nhiên quá hỏi :

- Thật là chuyện phi thường. Có lẽ hang này còn có nhiều điều thần bí và nguy hiểm nữa. Một nơi như thế này mà tại sao phụ thân lại dặn đem táng thi hài người vào. Lạ thật!

Chàng đang suy nghĩ miên mang bỗng Niệp Sáp hòa thượng cao giọng kể tiếp :

- Hai tên đồ đệ Thái Cực bang lo nghĩ sợ sệt chưa biết nên làm gì thì thấy cách nơi đó không xa, phía bên này lẩn xanh có một chiếc giày, trên có ghi mấy chữ bằng máu đỏ tươi: “Mau ra khỏi chốn này”.

Chúng bàn cùng nhau :

- Có lẽ chủ nhân gặp chuyện bất trắc và chết, người lưu lại chiếc giày này để cảnh cáo cho chúng ta? Chiếc giày đã văng ra ngoài lẩn xanh của Âm Dương giới, nhờ vậy nên không bị tiêu tan ra tro bụi.

Hai tên đồ đệ bàn tán xa gần rồi cũng chưa rõ thế nào là sự thật. Cuối cùng chúng xách chiếc giày trở về Thái Cực môn.

Nói tới đây Niệp Sáp hòa thượng cau mày lặng thinh.

Văn Thiều Côn nóng ruột quá nhắc :

- Rồi sao nữa lão tiền bối?

Niệp Sáp hòa thượng nhướng mắt nhìn nóc hang than rằng :

- Từ khi Vu Ba Đạt mất tích, Thái Cực phái không người điều khiển, bộ hạ thì đông nhưng người nào cũng tự cho mình là giỏi. Chúng chẳng chịu nhường nhịn từng phục kẻ khác. Thế rồi bao nhiêu chuyện xảy ra khiến lực lượng ngày càng giảm sút, từ một môn phái mạnh nhất võ lâm đã dần dần tan biến trong giới giang hồ. Ngày nay tuy cũng còn một số cao thủ, nhưng họ chỉ sống cầu an với gia đình không còn nghĩ tới chuyện tranh đua cùng thiên hạ.

Hòa thượng chắc lưỡi mấy cái rồi nói tiếp :

- Còn Vô Nhân cốc, sau khi tin Vu Ba Đạt mất tích, trở thành một vấn đề lạ lùng cho thiên hạ bàn tán sôi nổi và là mục tiêu của những kẻ tò mò, nuôi nhiều tham vọng cao xa. Nhiều nhân vật trong các phái tìm đến tận nơi để dò xét thám hiểm, nhưng bí mật của Vô Nhân cốc vẫn hoàn toàn bí mật. Trên năm chục năm qua chưa kẻ nào có thể hiểu hơn được một điều gì mới mẻ ở hang này và dần dần Vô Nhân cốc đã chìm lặn trong sự quên lãng của võ lâm. Bao nhiêu cao thủ đi vào Vô Nhân cốc đều có đi mà chẳng thấy trở về.

Văn Thiều Côn hỏi thêm :

- Thưa lão tiền bối, trong những người đi tìm Vô Nhân cốc chẳng lẽ không một ai được trở về để thuật lại những gì đã thấy sao?

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Chỉ có một người, người ấy là một trong số ba bạn thân của hòa thượng này tên là Mộ Dung Nhã, biệt hiệu Độc Nhãn Thần Cái, hơn mười bốn năm về trước vào Vô Nhân cốc và theo lời truyền tụng của thiên hạ, y là người duy nhất đã trở về được. Biết bao nhiêu cao thủ võ lâm đã lũ lượt kéo nhau đi tìm y để hỏi thăm về Vô Nhân cốc.

Văn Thiều Côn nói :

- Nếu vậy thì Vô Nhân cốc đâu còn là bí mật nữa.

Hòa thượng mỉm cười nói :

- Khi Độc Nhãn Thần Cái từ Vô Nhân cốc trở về Cái bang, lập tức từ chức Bang chủ rồi bỏ đi biệt tích. Cả đến đồ đệ thân tín nhất của ông cũng không biết đã đi đâu. Thế rồi từ ấy đến nay màn bí mật lại bao trùm Vô Nhân cốc.

Văn Thiều Côn thất vọng thở dài một cái, nhìn hòa thượng không nói gì hết.

Niệp Sáp hòa thượng lại tiếp lời :

- Vừa tháng sau hòa thượng này bỗng nhiên được thư của Độc Nhãn Thần Cái mời cùng đến hang Vọng Ngã ở núi Mộng Sơn.

Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi lại :

- Hang Vọng Ngã?

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Đúng! Hang Vọng Ngã, người nghe cái tên ấy có vẻ quái chăng?

Chàng gật đầu nói :

- Kỳ quái thật.

Hòa thượng nói :

- Hang này tên thật là Thanh Phong cốc. Còn Vọng Ngã cốc chỉ là cái tên sau này do Độc Nhãn Thần Cái tự đặt ra mà thôi.

Văn Thiều Côn giật mình lắm bầm :

- À ra thế.

Niệp Sáp hòa thượng liền đứng dậy bước đi.

Văn Thiều Côn thở thán rồi bước theo sau.

Hồi 2 : Nơi hang sâu chân truyền tuyệt kỹ

Đi được mấy bước, Niệp Sáp hòa thượng dừng chân nhìn chàng nói :

- Đành rằng hang này rất kín đáo, tuy nhiên nếu sau thời gian bọn chúng không tìm ra tung tích của ngươi và hòa thượng thì không dễ gì chúng chịu bỏ rơi mà rút lui đâu. Nếu bị bao vây liên tiếp mười hay hai mươi ngày tại hang đá này, không lương thực thì cả hai ta đều trở thành ma đói cả.

Hòa thượng nhìn lại Văn Thiếu Côn từ đầu đến chân rồi gật gù nói tiếp :

- Nếu riêng một hòa thượng này, chưa chắc gì bọn chúng làm gì ta được, nhưng chỉ lo cho phần cháu mà thôi.

Văn Thiếu Côn vội vàng nói :

- Ôn của lão thiền sư đối với cháu, xin ghi tạc suốt đời. Nhưng vì cháu mà liên lụy đến lão thiền sư, cháu xin nguyện ra khỏi hang này trước.

Niệp Sáp hòa thượng nhìn chàng cảm động :

- Sao cháu lại nói thế?

Chàng chấp tay kính cẩn đáp :

- Đó là sự chân thành từ cõi lòng cháu, xin lão thiền sư đừng cản trở nữa.

Niệp Sáp hòa thượng hừ một tiếng nói :

- Nếu ngươi nhất định đi khỏi nơi này thì ta cho ngươi một chương chết đi còn hơn.

Chàng kinh ngạc hỏi :

- Cháu có điều gì không phải đến nỗi lão thiền sư trách phạt?

Niệp Sáp hòa thượng nghiêm giọng nói :

- Ta chẳng quản công khó nhọc đưa ngươi thoát khỏi bàn tay sát nhân của chúng, nếu bây giờ ngươi sa vào lưới chúng lần nữa thì thiên hạ còn xem ta ra cái thái gì?

Lời nói của hòa thượng sang sảng chứa đầy nhiệt tình hào khí khiến chàng xúc động tự nhủ :

- “Phải, thiền sư đã cố tình cứu ta khỏi bàn tay đầm máu của năm giáo phái, há để gì bây giờ lại để cho ta ra đi một mình được”.

Nghĩ đến đây chàng cảm thấy mình đã phụ lòng người quá nhiều nên chỉ cúi đầu không nói gì hơn nữa.

Niệp Sáp hòa thượng gần từng bước qua lại trong hang, lòng băn khoăn suy tính tìm cách vẹn toàn cả hai.

Không khí trầm lặng càng trở nên trang trọng vô cùng.

Một chập sau, hòa thượng dừng chân lại trịnh trọng nói :

- Hòa thượng ta đã từng phát thệ một đời không truyền thụ võ công cho bất cứ một ai, đến ngày nay ta cũng chưa hề có đồ đệ hoặc dạy ai một miếng võ nào.

Nhưng trong hoàn cảnh này thì...

Văn Thiếu Côn cảm động quá bỗng sụp quỳ xuống thưa :

- Nếu được lão thiền sư có lòng thương xót, tôi xin nguyện lạy người làm thầy.

Nói xong cúi đầu lạy liền.

Niệp Sáp hòa thượng đập nhẹ ba cái xuống đất.

Văn Thiếu Côn cảm thấy một luồng kinh lực như từ dưới đưa lên làm bốc tung thân hình chàng không cúi xuống lạy được.

Chàng run run thưa :

- Cháu chỉ còn trông cậy vào sự chiếu cố của lão thiền sư mà thôi.

Niệp Sáp hòa thượng khoát tay nói :

- Bất cứ thế nào, hòa thượng này cũng không vượt qua lời thề, nhưng chẳng qua vì...

Nghĩ ngợi một chút rồi nói tiếp :

- Ta đã có một biện pháp khác thích hợp hơn.

Văn Thiếu Côn nói :

- Dù với hình thức nào hay biện pháp nào, chúa cũng chỉ biết một niềm tuân theo sự chỉ dạy của lão tiền bối.

Niệp Sáp nói :

- Hòa thượng này bình sinh có ba môn tuyệt kỹ, bây giờ ta tạm truyền cho ngươi một món để đủ sức tự vệ, thoát khỏi vòng vây của năm phái võ kia.

Văn Thiếu Côn mừng khắp khởi không dám nói vì chỉ sợ hòa thượng lại đổi ý. Chàng lặng thinh nghe và chờ đợi, chưa biết ngón tuyệt kỹ mà mình sắp được luyện là gì.

Đoạn bản khoán, bỗng Niệp Sáp nói :

- Giờ đây ta truyền lại cho người môn “Thất vụ bát hồn”, tuy là một tuyệt kỹ hiếm có của võ lâm, nhưng nếu biết cách luyện tập thì chỉ vài giờ có thể đem ra ứng dụng được rồi.

Ngưng một chập, hòa thượng nói tiếp :

- Ngũ đại môn phái tuy là lãnh tụ võ lâm, nhưng ngày nay đã suy yếu nhiều không còn bao nhiêu người có thể gọi là cao thủ nữa. Chỉ cần một tuyệt nghệ “Thất vụ bát hồn” này cũng đủ chế ngự chúng để thoát khỏi vòng vây hôm nay.

Văn Thiếu Côn hỏi :

- Ngày nay lão tiền bối chân truyền tuyệt nghệ cho cháu, về sau cháu phải làm gì để đáp lại ân huệ này.

Hòa thượng xoa tay đáp :

- Chà việc này cũng khó nghĩ đấy. Thôi sau này nhà người chỉ lại cho ta một thế võ nào khác gọi là để trao đổi cũng được.

Văn Thiếu Côn mỉm cười đáp :

- Lão thiền sư là một bậc tiền bối võ lâm tài cao đức trọng, hậu sinh này dù có tập luyện hàng năm sau chục năm cũng chưa bì nổi, còn nói gì đến chuyện trao đổi võ công để đền đáp ơn này. Nếu lão thiền sư định điều kiện ấy, chắc không bao giờ tiểu bối thực hiện được.

Niệp Sáp hòa thượng cười khà khà nói :

- Thôi, đừng dài dòng nữa. Thì giờ có hạn, hãy bắt đầu luyện tập cho rồi.

Nói dứt lời ông bước thẳng ra ngoài bắt đầu biểu diễn các tư thế. Nhờ hòa thượng múa chậm, vừa múa vừa giải thích rõ ràng nên chàng lãnh hội rất mau.

Văn Thiếu Côn thừa hiểu hoàn cảnh lúc này, mọi việc đều cấp bách, học càng mau hy vọng cứu mình càng bảo đảm, nên vô cùng để hết tinh thần chăm chú theo dõi.

Nhờ bản chất thông minh, chỉ trông thấy và nghe qua một hồi hiểu liền.

Vừa tàn một nén hương, Thiếu Côn bắt đầu diễn lại những đường võ đã học được.

Niệp Sáp hòa thượng vỗ tay cười ha hả nói lớn :

- Thằng bé thông minh lắm. Ta không ngờ kết quả nhanh chóng thế này.

Lão hòa thượng rất tiếc không thu được một đệ tử như người. Ta tin rằng về sau người sẽ có một tương lai vô cùng rạng rỡ.

Văn Thiếu Côn mừng rỡ rồi cố tình tập cho thuần thục.

Hòa thượng khen thầm Thiếu Côn có óc thông minh xuất chúng. Thiếu Côn cũng thầm khen những thế võ lão vừa truyền thụ biến ảo rất tuyệt vời, càng luyện càng thấy những huyền ảo.

Cả thầy năm mươi sáu đường tuyệt hảo, chàng đã học xong.

Hang núi tuy không rộng lắm, nhưng không làm trở ngại cho tập luyện.

Văn Thiếu Côn càng múa càng hứng thú.

Hòa thượng nhìn thấy chàng thông minh tuyệt đỉnh, luôn luôn vui vẻ và khích lệ thêm.

Hai người mãi mê tập dợt bỗng nhìn ra phía cửa hang, ánh dương đã bắt đầu rạng ửng màu hồng. Trời sắp sáng.

Hòa thượng dừng tay bảo :

- Nhân lúc trời còn nhá nhem tối, chúng ta nên thoát đi cho rồi. Nếu đi sáng tỏ khó lòng qua khỏi sự dòm ngó của bọn chúng.

Không chờ Thiếu Côn đồng ý, ông nắm tay chàng phi thân phóng ra ngoài.

Văn Thiếu Côn cảm thấy phấn khởi hơn, lập tức hít một hơi dài tung mình chạy theo. Hai bóng người tiếp nhau lao đi vùn vụt lướt trên các bụi cây ngọn cỏ còn ẩm ướt mù sương, phút chốc chỉ còn hai vệt mờ rồi biến mất.

Văn Thiếu Côn nổi chân theo Niệp Sáp hòa thượng, tung người bay đi. Hai bên tai chàng gió lộng vù vù, bao nhiêu cảm giác mới lạ dồn dập vào căn não khiến chàng cảm thấy hân hoan thích thú.

Chàng vừa phi thân đi vừa suy nghĩ :

- “Cứ như lời Niệp Sáp hòa thượng thì ta không phải con một của vợ chồng Văn Tử Ngọc. Như thế cha mẹ thật của ta là ai. Thân thể mơ hồ này biết chừng nào được ra ánh sáng? Độc Nhân Thần Cái là gì đối với ông ta? Ông ấy vào Vô Nhân cốc gặp ai, thấy được những gì? Hang này có liên hệ gì với ta và cha mẹ ta chăng? Vợ chồng Văn Tử Ngọc chăm sóc ta như con đẻ từ 14 năm qua? Vì sao trước khi chết Văn Tử Ngọc di ngôn phải an táng thi hài tận Vô Nhân cốc? Năm phái võ lâm có thù gì với gia đình này mà cố tình vây khốn, bức bách đến nỗi cả gia đình họ Văn phải chết tan nát như vậy?”

Từ câu này đến câu khác dồn dập trong đầu, Văn Thiếu Côn cố tình suy nghĩ vẫn không giải đáp được điểm nào.

Chàng nhìn lại đằng sau lưng, xa xa chân núi Lăng Vân còn bị sương mù bao phủ, không phân biệt được một vật gì lẫn trong những đám cây cháy đen còn đang bốc khói, có lẽ đường phụ và đường mẫu đã biến thành than rồi. Sau một thời gian ngôi nhà đồ sộ của Thiện hạ đệ nhất gia có lẽ cũng làm mồ chôn của họ. Chàng đau lòng hồi tưởng lại bao nhiêu chuyện đã xảy ra.

Chợt lúc đó nghe tiếng quát của Tam Dương đạo trưởng :

- Hai tên kia đứng lại.

Niếp Sáp hòa thượng khẽ hừ một tiếng, rồi nói :

- Ta không có thời gian giằng co với ngươi.

Dừng một chút, lão tiếp :

- Lão đầu trâu này, trước khi ra đi hòa thượng muốn lưu niệm cho ngươi một ngón đòn ruột là “Vân Lý Phiêu Thần”.

Rồi không chờ Tam Dương đạo trưởng kịp phản ứng, Niếp Sáp hòa thượng đưa tay lẹ như chớp chớp ngang thắt lưng của lão tung mạnh lên không cao hơn mười trượng khiến áo đạo bào bay phất phới như con diều giấy.

Ngay lúc ấy hòa thượng gọi lớn :

- Cháu chạy mau theo ta.

Cả thân hình Niếp Sáp như luồng điện xẹt cao khỏi đầu người bay vút về phía trước.

Văn Thiều Côn cũng lập tức phi thân nhảy theo như vệt khói mờ trước con mắt ngỡ ngác của bọn đạo sĩ.

Khi thân hình Tam Dương đạo trưởng rơi đến thì cả hai đã vượt xa trên năm mươi trượng rồi.

Kẻ trước người sau chạy được một quãng khá xa, rồi đứng lại, đứng nhìn xung quanh.

Nơi đây là một dải đất rộng bao la không cây cối cao mọc, dưới chân cỏ mọc xanh rì.

Niếp Sáp hòa thượng buột miệng nói :

- Không lẽ họ bỏ cuộc.

Văn Thiều Côn chợt hỏi :

- Chuyện không xong hở lão tiên bối?

Hòa thượng ngỡ ngác tự hỏi :

- Tại sao nơi đây lại không có người ngăn chặn?

Văn Thiều Côn lạ lùng hỏi :

- Không người cản trở thì càng hay chứ sao?

Chàng vừa dứt lời từ đằng xa ló nhố những bóng người từ những hầm nắp nhảy lên như những bóng ma tạo thành vòng vây xiết lại.

Ở khắp khu rừng này đâu đâu các phái cũng có người mai phục. Nơi nào có bụi bờ cây cối rậm rạp ...

Hồi 3, 4 : Mạc Bắc tứ tuyệt

Bốn người này hình dung cổ quái, lối ăn mặc khác thường. Người nào cũng mặc áo trắng rộng thênh thang dài chấm đất, đi chân không giày, tóc đỏ hoe như râu bắp, da mặt sần sùi xanh xao xám xịt màu đất bùn láng bóng. Tay chân họ dài lêu nghêu, người yếu bóng vía nhìn thấy đã sồn gáy.

Văn Thiếu Côn từ bé đến giờ chưa ra khỏi nhà chưa từng trông thấy ai như thế nên cũng cảm thấy lạnh xương sống không dám ngó thẳng.

Niệp Sáp hòa thượng lùi dần lại bên, chàng dùng lối truyền âm nhập mật nói :

- Đối với bốn tên ma quỷ này đem miệng thần công “Thất Vu Bát Hồi” không đối phó nổi đâu. Cháu cứ tùy cơ ứng biến. Nếu gặp cơ hội cứ tìm lối thoát thân. Nhưng đừng quên hang Vọng Ngã ở Vân Mộng sơn đây nhé!

Nói chưa dứt lời thì bốn quái nhân đã phóng lại gần độ năm thước.

Đứng gần họ Văn Thiếu Côn cảm thấy một luồng hàn âm lạnh khí xâm nhập vào xương tủy phải vận nội công để chịu đựng khỏi phát run.

Mỗi quái nhân lúc cử động phát tỏa một vùng sương mù trắng bạc, nhìn qua như những bóng âm hồn chập chờn trong cõi âm.

Niệp Sáp hòa thượng chấp tay cười lớn :

- Nam mô A di đà Phật. Bốn vị thí chủ vẫn mạnh giỏi đây chứ.

Một trong bốn người quát lớn :

- Dã hòa thượng, hôm nay gặp nhau đây có lẽ là dịp cuối cùng trước khi về châu Thiên trúc, thôi chớ nhiều lời khách sáo.

Niệp Sáp hòa thượng khoát tay, nói :

- Hòa thượng này chẳng muốn về Tây phương mà chỉ định về phía Nam thôi.

Nói xong giả bộ phi thân chạy về hướng ấy.

Một quái nhân chỉ lắc vai chút, thân hình vụt lên tới chặn ngang đường đi, găm như sấm động :

- Khoan, nhà ngươi chắc đã thừa hiểu quy củ của Mạc Bắc tứ tuyệt rồi?

Hòa thượng lắc đầu, nói :

- Hòa thượng này không quen đốt hương, chẳng biết lễ Phật, cũng chả cần biết quy củ là gì!

Quái nhân nọ tức quá nạt lớn :

- Lão chớ già mép lắm mồm. Gặp anh em chúng ta, ngươi đã đến ngày tận số rồi, khỏi cần tìm đường tẩu thoát vô ích.

Y liếc mắt nhìn hòa thượng rồi tiếp :

- Bây giờ chỉ còn một cách cuối cùng mà thôi.

Niệp Sáp hỏi ngay :

- Cách gì?

- Trước hết là tự chặt một tay một chân, anh em ta sẽ ra tay giúp phế bỏ võ công, rồi sẽ rộng lượng tha cho kiếp sống thừa.

Niệp Sáp hòa thượng le lưỡi lắc đầu rồi đưa hai tay khoát lia lịa :

- Không được đâu, chặt mấy tay chân thì còn gì mặc quần mặc áo, làm sao đi lại ăn uống, cách này chắc khó thi hành, xin chọn lối khác xem ra sao.

Nói xong ông bỏ về phía Nam, tung người phóng ngược hướng Bắc.

Trong bốn người, một quái nhân vọt lên cản đường, hét lớn :

- Lão hòa thượng gần đây, không được giả ngây qua ải nữa.

Khi sắp chạm quái nhân ấy, Niệp Sáp hòa thượng đứng dừng ngay lại, đưa tay ra sau lưng, bầu rượu nâng lên, xoa chung quanh ra vẻ tiếc rẻ rồi chép miệng nói :

- Đáng tiếc thật, đáng tiếc thật!

Người nọ hỏi :

- Đáng tiếc cái gì?

Niệp Sáp cau mày đáp :

- Đáng tiếc là rượu ngon trong bầu không còn nữa. Nếu còn ít rượu, ta sẽ dùng “Hỏa hỏa kinh thần” để sưởi các vị cho ấm.

Bốn người nhìn nhau ngơ ngác.

Bỗng nghe Bò Tâm sư thái quát lớn :

- Đẹp miệng ngươi lại! Xin bốn vị đừng nghe hấn già mồm leo mép, cứ ra tay cho rồi.

Lúc ấy các vị Chuồng môn cùng hàng trăm đồ đệ cùng tề tựu đến bao vây xung quanh.

Bồ Tâm sư thái đã từng ném ngọn hoa tiêu của hòa thượng tiêu cả áo quần, đầu tóc, tuy bây giờ đã thay đổi y phục khác nhưng những vết phong trong người vẫn còn hằn lên, bỏng rát rất khó chịu. Sư thái hận Niệp Sáp hòa thượng đến cực điểm, nên khi lão có ý muốn đưa lại ngón “Hóa hoán kim thân” thì không đành lòng được xông tới toan làm dữ.

Một nhân vật đứng trong tứ tuyệt, đứng hàng đầu gần lão hòa thượng cất tiếng hỏi :

- Có lẽ sư thái đã ném qua ngọn đòn của lão hòa thượng rồi chẳng?

Tuy đang nóng giận nhưng khi nghe hỏi vậy liền tỏ ra khó chịu, cứ ấp úng mãi không trả lời ngay được.

Niệp Sáp hòa thượng nhe răng cười :

- Chẳng qua một việc nhỏ mọn để hoài niệm về sau, xin sư thái đừng quan tâm nữa.

Bồ Tâm sư thái giận run người, quát lớn :

- Hòa thượng điên điên gian ngôn, phái Vô Di nhất định sống chết để trả thù này. Trong hai ba ngày hôm nay, phải có một người mất mạng.

Vừa dứt lời bà tung ra một chưởng với tám thành công lực.

Bốn tay Mạc Bắc thấy vậy cũng cười nhạt rồi nhìn đi nơi khác, lộ vẻ không hài lòng.

Thì ra họ là những tay cự phách nhất của phái Hắc bạch miên cực bắc được năm môn phái thỉnh về đây giúp sức.

Lẽ ra họ phải là người có vinh dự ra tay trước, nhưng khi thấy Bồ Tâm sư thái tấn công trước, thì ai nấy cũng có ý bất bình, tỏ vẻ lạnh lùng, đứng nhìn chẳng nói năng gì nữa.

Để kết liễu tánh mạng Niệp Sáp hòa thượng, Bồ Tâm sư thái tung ra một chưởng thật nhanh, đồng thời công thêm một chỉ phòng vào ngực hòa thượng.

Niệp Sáp hòa thượng làm như không hề quan tâm đến, bước tới chạy lui lảng nhảng lí nhí như kẻ say rượu. Tuy nhiên những động tác do ông sử dụng đều là những môn võ công thặng thượng huyền diệu. Bồ Tâm sư thái mệt lòng mệt sức mà cuối cùng không động được một chéo áo chứ đừng nói tới chuyện đã thương được hòa thượng.

Trong lúc quá giận, sư thái đâu còn biết gì là trời đất, chẳng màng đến bốn quái nhân đang đứng nhìn bất mãn, cứ lảng xả vào như một con thú lên cơn điên.

Thấy tình hình có vẻ bất lợi, Không Tâm trưởng lão vội tung người chặn ngang giữa Bồ Tâm và Niệp Sáp nói lớn :

- Xin sư thái hãy dừng tay!

Bồ Tâm sư thái vội thu đòn, trở mắt nhìn.

Không Tâm trưởng lão nheo mắt nhìn Bồ Tâm sư thái nói nhỏ nhỏ :

- Xin sư thái chớ nóng giận mà hư chuyện. Hôm nay đã có bốn vị cao thủ Mạc Bắc nơi đây, tên hòa thượng này sẽ do các vị ấy trị tội, việc gì phải hấp tấp mà thất lễ với khách.

Bồ Tâm sư thái vốn không phải kẻ hồ đồ nhưng hôm nay vì quá nóng giận nên có hành động nông nổi.

Vừa nghe Không Tâm trưởng lão khuyên can bà đã nhìn thấy cái sai của mình, gật đầu suy nghĩ.

Ngay lúc ấy có tiếng truyền âm nhập mật nhí nhí vào tai :

- Niệp Sáp hòa thượng quả là một nhân vật phi thường của võ lâm, ngay cả các cao thủ năm phái phối hợp tấn công chưa chắc thắng nổi. May có bốn tay tuyệt nghệ Mạc Bắc với những môn võ lạ lùng bên tà đạo, nên để cho họ đối phó.

Chúng ta đã mời họ tới đây mà không nhường cho họ ra tay trước, chẳng hóa ra thất lễ với họ. Sư thái dừng vì sự bông bột nhất thời mà làm hư việc lớn.

Bồ Tâm sư thái vội dùng truyền âm nhập mật nói :

- Bần ni lỗ mắng quá, xin tuân theo lời chỉ giáo.

Nói xong bà chấp tay kính cẩn hướng vào Tứ quái vái dài, nói :

- Xin quý vị tha thứ cho cử chỉ đường đột của bần ni vừa rồi.

Nãy giờ bọn người tuy hờn lầy lui ra sau đứng nhìn vẫn lưu tâm theo dõi để xem xét bản lĩnh của Niệp Sáp hòa thượng và Văn Thiếu Côn.

Khi được Bồ Tâm sư thái xin lỗi và nhường bước, lúc ấy tứ quái đã thấy hài lòng, đáp :

- Xin sư thái chớ quá khiêm tốn. Nếu sư thái cần dùng anh em chúng tôi sẽ ra tay trị hai đứa này một thể cho biết tay.

Thấy bọn người vô lễ và khinh người thái quá, Văn Thiếu Côn nổi giận đùng đùng, chỉ muốn liều mạng lại ngay. Sức nhớ lời căn dặn của Niệp Sáp hòa thượng, hơn nữa hoàn cảnh không thuận lợi cho mình nên chàng cố nén lòng làm thỉnh.

Niệp Sáp hòa thượng đưa cặp mắt sáng như sao nhìn xung quanh, bốn tứ quái tất cả cao thủ thuộc năm phái cũng từ từ tiến đến siết chặt vòng vây, khó lòng thoát khỏi.

Nhị quái Tư Đồ Lô lên tiếng nói khoát :

- Niệp Sáp hòa thượng đối với chúng ta chỉ là một kẻ hữu danh vô thực, đâu có nghĩa lý gì mà hồng chóng cự lại. Nếu hôm nay nhà ngươi thoát được thì anh em chúng ta nguyện rút lui không xuất hiện trên giang hồ nữa.

- Việc này còn tùy thuộc bản lãnh của quý vị.

Lão tứ Tư Đồ Sương tròn mắt quát :

- Đại ca còn đợi gì nữa, mau thanh toán hẳn cho rồi. Chúng ta còn phải đi Lạc Hồn sơn dự đại lâu đại yến cùng Âm Dương nhị ma cơ mà.

Lão đại Tư Đồ Phong gật đầu cười lớn :

- Nhị vị không nhắc lại ta đã quên mất chuyện này rồi.

Hướng về Niệp Sáp hòa thượng, lão nói :

- Dĩ hòa thượng, ngươi muốn gì thì tính mau đi, đừng để anh em ta ra tay, chừng đó ăn năn đã muộn. Muốn tốt thì nên tự sát ngay.

Niệp Sáp hòa thượng lắc đầu cười rằng :

- Chẳng thích người sát mà cũng không muốn tự sát, vì cả hai lối đều chết cả.

Tư Đồ Phong nói :

- Ta không trách ngươi tự chọn lấy cái chết toàn thân, anh em chúng ta ra tay thì phải thịt nát xương tan, mà còn chịu nhiều khổ hành trước khi chết nữa.

Niệp Sáp hòa thượng cười ha hả :

- Không được đâu, hòa thượng này rất tức không làm gì nổi vì ta không bị giết, cũng không muốn tự mình giết mình, phải chờ các người chịu khó làm gương chết trước, nếu thích ta sẽ chết theo.

Tư Đồ Phong nổi nóng, nạt lớn :

- Lão khùng chó nói xàm, xem đây!

Hắn từ từ đưa song chưởng đẩy nhanh với một lực mạnh mẽ. Niệp Sáp hòa thượng đáp :

- Ta muốn hỏi một việc.

Tư Đồ Phong hỏi nhanh :

- Hãy nói đi.

Niệp Sáp hòa thượng đưa mắt nhìn quanh một lượt, gật đầu mấy cái, nói :

- Anh em các hạ định đơn phương đối chọi cùng lão hay muốn cả bè lũ xung quanh đây mới đủ sức.

Tư Đồ Phong nạt lớn :

- Đó là quyền của chúng ta, bất luận đông hay ít, Mạc Bắc tứ tuyệt trên giang hồ đã có quy củ phân minh.

Niệp Sáp hòa thượng hỏi :

- Xin nói, theo quy củ của Mạc Bắc tứ tuyệt thì mỗi người trong bốn anh em các hạ, chỉ cần ra hai chưởng để hạ thủ đối phương. Nếu ai chống đỡ nổi tám chưởng ấy thì các hạ không đánh nữa, phải thế không?

Cả tứ quái gật đầu công nhận.

Niệp Sáp hòa thượng hỏi tiếp :

- Quy củ của Mạc Bắc tứ tuyệt phân minh như nhật nguyệt, anh em các hạ nói ra như đinh đóng cột. Nhưng hiện nay, trước tình thế này, còn các vị Chưởng môn và vô số cao thủ các phái, ta e rằng họ không bằng lòng để cho anh em các hạ tôn trọng quy củ mà thôi.

Tư Đồ Phong tròn mắt nói :

- Kẻ nào muốn cản trở hay chống đối xin cứ lên tiếng.

Xung quanh im phăng phắt, mọi người nhìn nhau nín thinh.

Niệp Sáp hòa thượng cười ha hả đoạn chấp tay nói :

- Thôi, xin chào liệt vị, sau này có dịp gặp nhau, chừng ấy lão hòa thượng sẽ xin lãnh giáo thêm tuyệt kỹ của quý vị.

Nhiều tiếng ồn ào xung quanh của những người muốn phản đối bỗng nổi lên xung quanh.

Niệp Sáp hòa thượng nhìn quanh nói lớn :

- Vừa rồi chúng tôi đã chống đỡ đủ tám chưởng của Mạc Bắc tứ tuyệt, và như thế, theo quy luật vừa công bố, bốn vị này xem như trận đấu đã kết thúc rồi.

Hòa thượng này không còn lý do gì để lưu luyến chốn này làm gai mắt quý vị.

Nhiều tiếng chống đối vẫn còn nhao nhao phía sau. Lăm người đã tuốt kiếm soèn soẹt định xông ra cản đường.

Tư Đồ Phong tung người ra phía trước quát mắt nói :

- Mạc Bắc tứ tuyệt cần bảo vệ quy củ, kẻ nào muốn ngăn trở, xin nhận trước hai chương của anh em chúng ta.

Tiếng nói vang rền như sấm nổ. Cặp mắt y lóng lánh sáng người, làn da xanh xám sau mớ tóc đỏ xồm xồm khiến cho mọi người chột dạ làm thinh rồi nhìn nhau ngơ ngác.

Nhiều kẻ đang vây phía trước từ từ bước sang bên, nhường đường khá rộng.

Niệp Sáp hòa thượng chấp tay vái dài một lần nữa rồi cùng Văn Thiếu Côn dùng thuật “Thất vụ bát hồn” phi thân đi như chớp xuống triền núi, cả hai vượt khỏi vòng vây đi mất.

Bốn anh em họ Tư Đồ và tất cả cao thủ võ lâm lẳng lẳng nhìn theo Niệp Sáp hòa thượng và Văn Thiếu Côn đến khi mất dạng.

Bỗng từ đằng xa một bóng người vùn vụt lao đến như mũi tên, đặt chân nhẹ nhàng trước mặt tứ quái. Nhìn kỹ kẻ ấy là Tam Dương đạo trưởng.

Tam Dương đạo trưởng hỏi ngay :

- Đã hòa thượng và bé con nhà họ Văn đâu rồi?

Tư Đồ Phong đáp :

- Tên Dạ hòa thượng đã chịu nổi anh em chúng ta tám chương. Vì giữ quy ước của Mạc Bắc tứ tuyệt, chúng tôi đành để chúng thoát đi lối này.

Tam Dương đạo trưởng hỏi gần lại :

- Quả thật chúng nó chịu nổi không?

Tư Đồ Phong đáp :

- Chịu được.

Tam Dương đạo trưởng suy nghĩ một chặp rồi hỏi tiếp :

- Với uy lực của Hàn sát chương do cả bốn anh em Mạc Bắc tứ tuyệt cùng tấn công một lúc, thử hỏi ngày nay trên võ lâm đã bao nhiêu người chống đỡ nổi?

Hàn sát chương là môn tuyệt kỹ trong tà đạo. Sức chương phát ra lạnh buốt có thể đóng lại thành băng hơn ba thước sâu, chạm phải đồ vật cứng cũng nghiền tan thành bột. Niệp Sáp hòa thượng tuy võ công cao cường có tài tránh né giỏi, nhưng trong phạm vi ba trượng với sức tấn công phối hợp của bốn người mà không bị ảnh hưởng tổn thương gì hết, quả là chuyện kỳ lạ.

Một người trong đám cao thủ :

- Riêng thằng bé Văn Thiếu Côn trình độ võ công còn non kém, công lực chưa cao siêu bao nhiêu, thế mà vẫn chịu nổi chương lực, không hề bị thương gì, thật là điềm khó tin thật.

Bốn anh em họ Tư Đồ nghe nói cũng phân vân, cúi đầu nghĩ mãi.

Tam Dương đạo trưởng nói tiếp :

- Uy lực của Hàn sát chương liên hợp có thể san thành lấp núi, càng gấp tả lực càng phát huy mạnh hơn. Thế mà cả hai người vẫn chịu đựng được, trừ phi có một vũ khí hay một kỳ trân bảo vật nào chống kỳ hóa giải.

Nói đến đây Tam Dương đạo trưởng sức nhớ lại, vỗ tay đánh đét một cái và reo lớn :

- Phải rồi, phải rồi, ta đã tìm ra nguyên nhân rồi.

Tứ quái cùng nói :

- Nguyên nhân vì sao?

Tam Dương đạo trưởng nói :

- Lão Niệp Sáp hòa thượng có một thứ lõi hỏa kim phần. Chất này có đặc tính phát nhiệt, mỗi khi gặp sức mạnh hay trở lực bốc cháy thành lửa ngay.

Chính tên hòa thượng đó nhờ Lõi hỏa kim phần, di hỏa tự hành mà cứu vãn tình thế. Sức mạnh của Hàn sát chương gặp Lõi hỏa kim phần bùng lên, nhưng sức lạnh gặp nóng hóa giải mất. Thằng bé con Văn Thiếu Côn đã khôn ngoan bám sát lưng hòa thượng nên cũng nhờ Lõi hỏa kim phần bảo vệ. Sự việc chỉ như thế thôi.

Tư Đồ tứ quái vẫn chưa hết thắc mắc hỏi lại :

- Lõi hỏa kim phần là thứ gì, loại này làm sao chống nổi với sức mạnh của Hàn sát chương. Anh em chúng tôi cũng không thấy tên hòa thượng đem ra sử dụng lúc nào.

Tam Dương đạo trưởng đáp :

- Lõi hỏa kim phần là một loại cát lọc trong quặng vàng, do Lõi Hỏa chân nhân đã tìm ra mà luyện nên. Phần này có thể bốc cháy ngay trong mưa bão.

Xưa kia, Lõi Hỏa chân nhân đã nhờ chất ấy mà làm náo động giang hồ một thời.

Tur Đồ Lôi hỏi :

- Trong khi đánh nhau, chưa thấy hấn tung ra cát này và cũng không thấy có ánh lửa cháy bao giờ.

Tam Dương đạo trưởng đáp :

- Lôi hỏa kim phần có tánh chất mâu nhiệm vô cùng. Nếu phóng ra nó sẽ bốc cháy và thiêu hủy mọi chướng ngại vật. Nếu gặp sức lạnh như luồng Hàn sát chuông, phần ấy sẽ tự động phát ra luồng sức nóng để hóa giải ngay.

Tur Đồ Phong nổi nóng gầm lên :

- Nếu vậy thì tên Dã hòa thượng lão thật. Hấn dám dùng phần để kỵ lạnh chứ đâu phải tài cán bản lãnh riêng của mình để chế ngự được hàn chuông của chúng ta. Mạc Bắc tứ tuyệt không chịu để cho kẻ nào lừa dối. Ngay bây giờ cần bắt hấn lại để trừng trị xứng đáng.

Tur Đồ Lôi nói :

- Tên hòa thượng man trá lanh lợi lắm. Hấn đã thoát và trốn đi rồi như thả cá xuống biển, thả chim về rừng, làm cách nào mà tìm trở lại.

Tam Dương đạo trưởng nói :

- Quý vị đừng lo. Hiện nay người của ngũ đại môn phái đã bố trí khắp nơi trong phạm vi trên trăm dặm vuông, dù con cáo con chồn cũng không thoát được.

Nghĩ một lát, đạo trưởng nói tiếp :

- Nếu không có kẻ chỉ đường dẫn lối, bọn chúng không thể nào ra khỏi vòng vây. Thần công “Thất vu bát hồn” của Dã hòa thượng tuy cao siêu nhưng không hơn nổi thuật “Phốc phong tróc ảnh” của quý vị. Một khi đã dùng đến khinh công thượng đẳng này thì dù chúng có chạy trước hàng nửa ngày cũng đuổi bắt kịp.

Anh em họ Tur Đồ đồng khen phải.

Thế rồi mọi người chia nhau mỗi nhóm tìm một hướng.

Riêng tứ quái lập tức thi triển thuật Phốc phong tróc ảnh nhắm hướng hòa thượng và Văn Thiệu Côn vừa chạy mà đuổi theo như bốn làn tên bắn.

(thiếu 53- 54)

Cũng chưa tai hại bằng “Phiêu vân phú vũ”. Nếu khi nãy ta thổi khúc này thì...

Rồi ông mỉm cười nói luôn :

- Thì... trong quý vị, thế nào cũng có kẻ đã học máu tươi mà chết rồi.

Các anh em họ Tur Đồ vang danh Mạc Bắc tứ tuyệt, nhưng đối với Kim Địch thần quân còn kém sút xa, vì vậy cuộc gặp gỡ này kể như hoàn toàn bất lợi.

Tur Đồ Phong tiến tới, chắp tay lễ phép thưa :

- Hôm nay thần quân giáng lâm chắc hẳn có điều chỉ chỉ dạy?

Kim Địch thần quân hừ một tiếng, đưa mắt nhìn Niệp Sáp hòa thượng rồi nói :

- Có phải vị hòa thượng này vừa bị quý vị đuổi đến đây phải chăng?

Tur Đồ Phong đáp :

- Thừa phải. Y là một kẻ xảo quyệt đanh ác, đã gây nhiều tội lỗi, hôm nay anh em chúng tôi định vây bắt y để thanh toán cho rồi.

Kim Địch thần quân tủm tỉm cười rồi nói :

- Lão phu muốn nhờ quý vị một việc này chẳng biết có gì bất tiện không?

Tur Đồ Phong hỏi ngay :

- Có điều chi cần dùng, xin ngài cứ chỉ dạy.

Kim Địch thần quân nói lớn :

- Xin giao quách hòa thượng này cho ta.

Tur Đồ Phong cau mày lấp bắp :

-Ồ, việc này thì... thì...

Kim Địch thần quân tròn mắt, nạt :

- Không được à?

Tur Đồ Phong ấp úng, Tur Đồ Lôi dãn cơn giận không được, sấn tới trước, đáp :

- Anh em chúng tôi xưa nay vẫn một lòng kính nể thần quân, nhưng không ngờ ngày nay ngài tự nhiên lại yêu sách một điều quá ư vô lý. Nếu ngài có tài...

Tur Đồ Phong hoảng kinh nạt lại :

- Em không được vô lễ!... Chúng ta...

Hấn nói chưa trọn câu, Kim Địch thần quân đã đưa chiếc sáo lên miệng thổi.

Lập tức một âm thanh từ chiếc sáo vang ra chứa đựng một kinh lực mãnh liệt, vừa nghe qua ai nấy đều cảm thấy như máu trong tim quay ngược, tai nổ lùnh bùng, mắt lơ mờ nổi đom đóm.

Giọng sáo này khác hẳn điệu sáo trước, vừa phát ra, chạm vào màn nhĩ như tiếng sấm lưng trời, tối tăm mây mặt.

Cũng may là âm thanh vừa thoát ra một khắc rồi hết và Kim Dịch thần quần cười hà hà nói :

- Sao, quý vị muốn thả lão hòa thượng hay muốn tiếp tục thưởng thức hết điệu sáo ru hồn này. Điều “Phiêu Vân Phụ Vũ” ít khi được thổi, và kẻ nào được nghe lần đầu cũng là lần chót của đời mình vậy.

Tư Đồ Phong hoảng hồn, chấp tay nói :

- Thần quân đã cần đến hòa thượng này xin cứ mang đi, anh em chúng tôi nào dám tranh chấp.

Nói xong hất gượng cười hà hà để che đậy những sự ngượng ngịu ở nội tâm.

Kim Dịch thần quần quay sang bảo Niệp Sáp hòa thượng :

- Chúng ta đi thôi!

Niệp Sáp hòa thượng không đáp chỉ nhe răng cười rồi đưa tay nắm Văn Thiếu Côn cùng chạy về phía trước.

Văn Thiếu Côn hoàn toàn bối ngỡ. Chàng đi từ lạ lòng này đến ngạc nhiên khác, chẳng hiểu vì sao và sự việc sẽ như thế nào.

Chàng tự hỏi :

- Chẳng hiểu vị này là ai, đối với chúng ta có liên hệ gì, bỗng nhiên xuất hiện vừa đúng lúc để cứu bọn mình thoát chết và bây giờ còn đi đâu nữa. Nhưng dù sao y cứu mình thì cũng là một ân nhân rồi, và sự gặp gỡ này kể như điều may mắn.

Mạc Bắc tứ tuyệt đối với Kim Dịch thần quần một niềm tôn kính sợ sệt.

Chờ ba người đi khuất dạng, bốn anh em mới đưa mắt nhìn nhau thờ dài rồi quay mình trở lại.

* * * * *

Niệp Sáp hòa thượng lách thếch mang bầu rượu đi trước. Văn Thiếu Côn leo đéo theo sau. Kim Dịch thần quần đi đoạn hậu. Cả ba đi có vẻ thong thả nhưng chỉ sau nửa giờ mà đã vượt qua mười dặm đường xa.

Lúc bấy giờ họ đã đến một ngọn đồi trọc không một bóng cây cối, dưới chân đồi có một tòa miếu cũ, vách sập, cửa nẻo đã mục nát, xiêu vẹo bởi thời gian.

Khắp nơi trong miếu từ nóc nhà đến góc kẹt nhên nhện giăng, bụi cát phủ đầy.

Một tấm biển sơn vàng đã long còn ba chữ khắc lờ mờ: Bạch Vân Tự.

Kim Dịch thần quần dừng bước hô lớn :

- Đã tới nơi rồi, Dã hòa thượng cứ vào miếu đó.

Niệp Sáp hòa thượng nhe răng khà khà rồi chấp tay vái :

- Ôn thí chủ cứu mạng hòa thượng này xin khắc cốt ghi tâm. Nhưng hiện nay có chút việc cần, xin cho phép tạm chia tay.

Kim Dịch thần quần trừng mắt, mắng liền :

- Người trông như thế là xong rồi ư? Suốt hai chục năm nay lão phu lê chân đi khắp giang hồ để tìm người. Hôm nay đã gặp nhau đây thì làm sao để nhà người đi được.

Niệp Sáp hòa thượng cười lớn :

- Cám ơn, tấm thịnh tình của nhà người đối với ta quả thật hiếm có.

Kim Dịch thần quần gầm một tiếng và gắt gượng nói lớn :

- Lão phu đi khắp chân trời góc biển để tìm kiếm nhà người hầu giải quyết cho rồi món nợ máu của bốn mươi năm cũ, bây giờ người chỉ có một con đường chết mà thôi!

Văn Thiếu Côn nghe nói giật mình tự nhủ :

- Té ra lão này cố tình tìm cách cứu chúng mình không do lòng tốt mà để thanh toán hận thù. Thật là vừa tránh ma gặp quỷ. Giữa hai người chẳng rõ có thâm thù gì chồng chất trên bốn mươi năm qua, đến giờ mới nhắc lại.

Niệp Sáp hòa thượng chừng như đã đoán trước sự việc sẽ xảy ra nên điềm nhiên quay lại nói :

- Được lắm! Tâm địa nhà người quả hẹp hòi khốn nạn. Nếu người muốn thế thì việc tính toán cho xong món nợ cũ, nhiều lời vô ích chi đâu.

Nghĩ một lát, ông nói tiếp :

- Trước khi giải quyết nợ nần, ta cần nói một chuyện.

Kim Dịch thần quần đắc chí cười ha hả, nói :

- Dã hòa thượng, bốn chục năm qua, chắc nhà người không thể ngờ được có thể như hôm nay. Giờ đây muốn tìm hiểu điều chi cứ trình bày, lão phu sẵn lòng nghe.

Nói xong, hắn trở lên một chuỗi cười vang như sấm động một hồi lâu mới dứt, rồi bảo tiếp :

- Nhà ngươi cứ nói hết, nếu hợp tình hợp lý, lão phu sẽ cố gắng chu toàn cho.

Niệp Sáp hòa thượng chỉ vào Văn Thiếu Côn nói :

- Thằng bé này vô tội, nên tha hắn đi. Còn hòa thượng cùng người sẽ tính toán cái nợ của bốn mươi năm trước.

Kim Định thần quần ngấm nghĩ một lát rồi đáp :

- Người cùng hắn đánh đập với nhau thế nào?

Niệp Sáp hòa thượng cười khà khà, đáp :

- Hòa thượng này trợ trọi một thân một bóng, nay đây mai đó, bốn mươi năm nay lấy đất làm nhà, với thằng bé hơn chục tuổi đầu này không có dính dáng gì hết!

Kim Định thần quần hỏi :

- Nếu không dính dáng gì, tại sao nhà ngươi xả thân cứu nó?

Niệp Sáp hòa thượng đáp :

- Điều đó là vì tôn chỉ nhà Phật từ bi hỉ xả, hòa thượng này không nỡ nhìn nó chết oan nên động lòng ra tay cứu giúp, kể ra cũng là một duyên kiếp từ xưa.

Kim Định thần quần hét lớn :

- Lão phu không tin rằng giữa hai người hoàn không có liên hệ. Người như ngươi không bao giờ có tâm địa như thế. Đó chẳng qua là những lý lẽ lừa bịp mà thôi. Lão phu quyết không chấp nhận được.

Niệp Sáp hòa thượng hét lớn :

- Mặc dù nó cùng ta có duyên chút đỉnh, nhưng đối với một đứa bé mới mười lăm, mười sáu tuổi đầu không gây nên tội lỗi gì mà nhà ngươi cũng không buông tha cho nó hay sao?

Kim Định thần quần giận run, gầm lớn :

- Lão phu chỉ tiếc rằng không thể giết ngay cả giòng họ nhà ngươi cho hả giận, đừng nói chỉ đến con nít hay người lớn...

Văn Thiếu Côn nghe nói giận sôi gan nghĩ thầm :

- “Lão Kim Định thần quần này có bản lĩnh cao siêu tuyệt thế, đáng lẽ phải có bụng dạ rộng rãi hào hiệp mới phải. Ngờ đâu y chỉ là phường tiểu nhân ty tiện, bụng dạ như hùm beo...”

Không dần được cơn tức giận, chàng thét lớn :

- Lão sư thiên sư đừng lo cho cháu nữa. Cháu nghĩ rằng dù lão có nhận lời tha cho cháu, cháu quyết không đi đâu hết. Hễ sống cùng sống, mà chết cùng chết mới là người nghĩa khí.

Niệp Sáp hòa thượng nhìn chàng lắc đầu không nói gì hề Kim Định thần quần cười khanh khách nói :

- Kể ra ngươi cũng khá đấy, lão phu rất yêu mến những hạng người khí khái như thế. Chỉ tiếc nhà ngươi đối với lão Dã hòa thượng có ít nhiều liên hệ, nên không thể nương tay.

Y quay sang nhìn Niệp Sáp hòa thượng quát :

- Nhà ngươi có chịu vào trong miếu không?

Lúc bây giờ Niệp Sáp hòa thượng đã bỏ thái độ cười cợt khôi hài, nét mặt trở nên trầm ngâm và lắc đầu than thở.

Hòa thượng không đáp, chỉ quay mình bước vào cổ miếu.

Văn Thiếu Côn thơ thẩn đi theo.

Đi vào trong thấy tòa cổ miếu rộng rãi hơn. Cả thấy có ba gian, đại điện nóc đã sụp, có nhiều lỗ hổng lộ thiên, ánh sáng mặt trời chói vào lòng lộng.

Rải rác trong chánh điện các tượng thần gãy đổ nằm ngổn ngang. Có lẽ đây là một tòa cổ miếu hoang phế lâu ngày không ai chăm nom hương khói.

Trước bàn thờ, trên một tấm bồ đoàn có một người đang ngồi tham thiền nhập định, đôi mắt nhắm kín. Người ấy mặc toàn y phục đen, quần đen, áo đen, giày mũ cũng đen luôn. Trái lại râu tóc của y bạc phều như một mớ tuyết, trông tuổi vào khoảng tám mươi.

Vừa trông thấy người này Văn Thiếu Côn giật mình kinh ngạc suýt kêu lên.

Điều làm chàng hoảng sợ không phải sắc diện, y phục hay tuổi tác mà là một luồng sáng xanh chập chờn trước lỗ mũi. Luồng ánh sáng lóng lánh như làn tinh sương theo hơi thở chạy ra thụt vào, dài chừng ba tấc.

Văn Thiếu Côn tuy có kiến văn khá nhiều, nhưng chàng chưa đủ khả năng để nghĩ rằng một cao thủ thượng thừa của võ lâm có đủ sức đào luyện và kết tụ tam muội hỏa thành hình như ông lão này.

Văn Thiếu Côn nghĩ bụng :

- “Không biết lão già này có quen biết kết thân cùng Kim Dịch thần quân hay không. Nếu không phải người đồng bọn với chúng thì biết đâu lão sẽ giúp mình cũng nên”.

Nhưng bao nhiêu hy vọng tiêu tan ngay khi vừa nghe Niệp Sáp hòa thượng dùng truyền âm nhập mật nói bên tai :

- Lão già này là Ô Trúc thần quân, cùng với Kim Dịch thần quân là bạn thân đày.

Hòa thượng tha thiết bảo thêm :

- Cháu ơi, hôm nay chúng ta gặp dữ nhiều lành ít.

Giọng nói có vẻ thiết tha âu sầu, hầu như tuyệt vọng. Văn Thiếu Côn càng nghe càng xót xa đau đớn.

Chàng gạt lệ nói lớn :

- Người sống chết chỉ một lần, dù ai ai cũng có phần số. Lão thiền sư, một cao nhân của nhà Phật hà tất phải bi quan tính toán về sự may rủi, được thua.

Cháu nguyện mạnh dạn chiến đấu cho đến hơi thở cuối cùng, mặc tình cho số phận.

Niệp Sáp hòa thượng vỗ tay cười lớn nói :

- Hay lắm, hay lắm! Thằng bé này mới đáng khen. Như thế thì...

Ngay lúc đó, Ô Trúc thần quân vụt đứng dậy hét lớn :

- Dã hòa thượng, hôm nay ngươi chết không đất chôn thây.

Niệp Sáp hòa thượng cười lớn :

- Nếu ta chết rồi mà được một bọc vàng của thiên hạ cúng đường, quanh năm hương khói thì cũng chả cần đến đất chôn thây nữa.

Ô Trúc thần quân quay sang Kim Dịch thần quân nói :

- Hiền đệ, lão hòa thượng này lắm điều xảo ngôn đáng ghét, hiền đệ nên xử trí thế nào cho khuất mắt.

Kim Dịch thần quân đáp :

- Tùy hiền huynh muốn ban cho hấn lối chết nào cũng được.

Ô Trúc thần quân nói :

- Thôi, cảm phiền hiền đệ cho chúng nghe điệu nhạc thứ ba “Tĩnh trâm nguyệt ảm”.

Kim Dịch thần quân nói :

- Tiểu đệ cũng dự định như thế rồi, khúc “Tĩnh trâm nguyệt ảm” này sẽ làm cho chúng đứt rời từng khúc ruột, sau cùng tim nát khí khô, chịu đựng sự đau đớn dày vò của thể xác suốt bốn giờ mới chết được. Thật là một cái chết xứng đáng cho tội lỗi của hấn đã gây nên.

Không cần nghe gì nữa, Kim Dịch thần quân đưa sáo lên muốn thổi ngay.

Lão vận khí truyền nội lực vào lỗ sáo. Lúc đầu không nghe tiếng kêu, chỉ thấy một luồng khí trắng từ lỗ sáo phát ra, thẳng tắp lên cao, tỏa đi khắp nơi rồi lát sau nghe văng vẳng âm thanh từ đằng sau dội lại, lớn dần.

Tiếng sáo nổi lên chậm chậm, mau dần, dồn dập như thác lũ nước tràn, âm thanh cao vút như muôn ngàn mũi kim châm vào màn tai, như ốt xát vào mạch máu.

Niệp Sáp hòa thượng và Văn Thiếu Côn vừa nghe tiếng sáo bỗng mồ hôi toát đầy mình, đôi mắt nổi vang, ruột quặn đau từng khúc. Chập sau tất cả đều run lên bần bật, các trọng huyết như có muôn ngàn con kiến đang bâu cắn khó chịu vô cùng.

Tiếng sáo vút cao, hai người cong người dẫy dựa như không chịu nổi với sự đau đớn của thể xác.

Nhưng lạ thay, một chập sau hai người cảm thấy bớt đau dần và mồ hôi ít đổ ra như trước.

Cả hai nhìn nhau ngạc nhiên và chờ đợi một sự biến chuyển khác thường.

Tiếng sáo cứ tiếp tục tuôn ra như hành vân lưu thủy, lúc khoan lúc nhạc, thánh thót nhịp nhàng. Kim Dịch thần quân vừa thổi vừa lim dim đôi mắt, đương đem hết công lực và tinh thần vào điệu nhạc giết người này.

Văn Thiếu Côn ngờ ngác không hiểu gì hết. Chàng nghĩ bụng :

- “Tiếng sáo này chỉ nguy hiểm lúc mới bắt đầu thôi. Nhưng về sau chẳng còn ảnh hưởng gì ráo. Nếu vậy thì Kim Dịch thần quân cũng chỉ có tiếng mà chẳng có thực tài, đâu đáng sợ”.

Nghĩ đến đó, chàng nhìn qua thấy Niệp Sáp hòa thượng cũng lộ vẻ bồn khoăn không khác gì mình.

Thình lình Ô Trúc thần quân cất tiếng nói :

- Hiền đệ có thể tạm ngừng một chút xem sao?

Kim Dịch thần quân nhắm tít đôi mắt chăm chú vào điệu sáo, không hề biết phản ứng hiện nay ra sao.

Đến chừng Ô Trúc thần quân gọi mới giật mình, ngừng thổi, mở mắt nhìn xung quanh.

Theo lão đoán, khi nghe đến đoạn này dù hai người chưa chết cũng phải lăn lộn quay cuồng trên mặt đất vì âm hưởng của tiếng sáo.

Kim Định thần quần lúc mở mắt nhìn lại thấy cả hai điềm nhiên ngó mình, tựa hồ như đang thưởng thức giọng sáo.

Kim Định thần quần hết sức kinh ngạc há hốc mồm, chẳng biết tại sao như thế.

Niệp Sáp hòa thượng nghe cười khà khà, nói :

- Khúc nhạc này quá du dương thánh thót, nghe như thần tiên thoát tục, khiến hòa thượng này cảm thấy muốn quên hết thù hận. Sao nhà ngươi không tiếp tục thổi thêm một lúc nữa?

Kim Định thần quần vừa ngạc nhiên vừa kinh ngạc, nói lớn :

- Hòa thượng, nhà ngươi dựa trên năng lực nào mà vô hiệu hóa võ công vô thượng của ta, hãy đáp mau.

Niệp Sáp hòa thượng cười ha ha :

- Hòa thượng ta biết thế nào mà trả lời cho vừa ý ngươi, có lẽ ta là La Hán tái sinh, tâm hồn đã thoát tục nên mới không bị ảnh hưởng của bọn tà ma quỷ quái luôn cuốn.

Kim Định thần quần nói :

- Vô lý, dù nhà ngươi là La Hán tái sinh vẫn phải chết trước uy lực khốc liệt của điệu sáo này như thường.

Hắn quắc mắt nhìn Văn Thiệu Côn nói luôn :

- Còn thằng bé con này! Chẳng lẽ mi cũng là một La Hán tái sinh?

Niệp Sáp hòa thượng vỗ đùi cười lớn :

- Hay là chiếc sáo của nhà ngươi đã hỏng rồi chăng?

Kim Định thần quần đưa chiếc sáo vàng lên ngắm nghía một chập định thổi nữa.

Ô Trúc thần quần nói :

- Này hiền đệ, hay là có cao nhân nào đang ẩn tàng trong miếu chăng?

Chứ lẽ nào sáo hỏng hay anh em mình thiếu chu đáo?

Kim Định thần quần từ từ đứng dậy, cầm chiếc kim định đưa mắt nhìn khắp nơi trong tòa cổ miếu.

Thình lình lão bước tới thì triển thần lực vào tay phải, đưa sáo điềm thẳng vào khám thần đằng sau.

Một luồng kinh lực từ chiếc sáo vàng xẹt mạnh vào bức gỗ. Nếu bình thường thì sức mạnh ấy có thể hoàn toàn đập nát khám thờ ra tro bụi ngay.

Nhưng trường hợp này hoàn toàn trái hẳn sự ước đoán của mọi người.

Luồng kinh lực như vũ bão vừa chạm bức gỗ bỗng tan biến một cách vô hình không tí bụi bay, không một tiếng động.

Kim Định thần quần tái mặt nhìn Ô Trúc thần quần khẽ nói :

- Đại ca thử lại xem như thế nào, đệ ngại quá...

Ô Trúc thần quần cũng mất hết bình tĩnh, khẽ đáp :

- Cao nhân này nhất định bản lãnh phi thường, chúng ta không nên vội vàng khinh xuất mà thất lễ.

Nói xong y hướng về khám thần vòng tay nói :

- Nếu có cao nhân nào giá lâm xin ra mặt để tại hạ được hân hạnh diện kiến.

Ngay lúc ấy có tiếng cười khúc khích vang lên, rồi một bóng người mảnh mai ẻo lả từ phía sau hiện ra.

Mọi người trông thấy đều ngạc nhiên cực độ.

Thì ra cao nhân ấy chỉ là một thiếu nữ tuổi độ mười ba mười bốn, mặc áo hồng, tóc thế phủ chấm ngang vai, mặt sáng rỡ như trăng rằm, đôi môi đỏ mọng, má phình phính trông thật dễ thương.

Thiếu nữ từ từ bước lại, nét mặt hơn hờ như hoa, vừa đi vừa dùng vạt áo phui bụi, dáng điệu thật mềm mại và tự nhiên.

Kim Định thần quần vừa trông thấy nàng bỗng chau mày hỏi :

- Có phải cô nương đã phá tiếng sáo của lão phu vừa rồi chăng?

Nàng cười khúc khích khiến hai đồng tiền in sâu trên má rồi đáp :

- Đâu có, sao lão tiền bối lại nói thế. Điệu sáo của ngài thổi hay lắm, sao không tiếp tục thổi thêm cháu nghe với.

Nói xong nàng nheo mắt hóm hỉnh nhìn mọi người nói :

- Trông các người thật là kỳ dị. Hai vị này kẻ trắng người đen, vừa trông qua ngỡ là hai pho tượng trong miếu này. Đại hòa thượng đây có phải Phương trượng chùa này không. Nhìn hòa thượng ăn mặc như thế chẳng trách nào trong miếu đâu đâu cũng bụi phủ nhện giăng. Minh mảy đại sư bản như thế kia thì miếu làm sao sạch cho nổi.

Nhìn Văn Thiệu Côn, nàng nói tiếp :

- Duy có cậu này còn trông ra người đôi chút, hướng chi...

Nàng nói đến đó bỗng nín thinh, đôi má ửng hồng có vẻ e thẹn.

Kim Định thần quân, Ô Trúc thần quân đều là những tay nhiều kinh nghiệm giang hồ, kiến văn rộng, cũng không ngờ lại gặp một tình huống như thế này.

Ngập ngừng một lát, Ô Trúc thần quân hỏi :

- Chẳng hay tôn danh quý tánh là chi, lệnh sư của cô nương tên gì?

Thiếu nữ chau miệng cười rồi đáp :

- Tôi tên là Tề Mãn Kiều, không có sư phụ nào cả.

Kim Định thần quân ngạc nhiên quá, hỏi lại :

- Không có sư phụ ư? Vậy võ công của cô nương do ai truyền thụ?

Tề Mãn Kiều chum môi nói :

- Tôi có võ công, văn công gì đâu, sao các ông hay hỏi những điều vu vơ như vậy?

Kim Định thần quân lưỡng lự chưa biết xử trí ra sao, phục thì không thấy có gì đáng phục, khinh cũng chẳng dám khinh vì nhớ lại khúc tiêu không tác dụng và chuông phong bị tan biến trong vô hình vừa rồi.

Lão quay sang hỏi Ô Trúc thần quân :

- Đại huynh, chúng mình nên đối phó như thế nào đây?

Ô Trúc thần quân khẽ hỏi lại :

- Hiền đệ xem cô bé ấy thế nào?

Kim Định thần quân vội đáp :

- Đại huynh thấy có gì đặc biệt không? Phần tiểu đệ hơi nghi ngờ.

Đắn đo một chút, Kim Định thần quân nói tiếp :

- Tiểu đệ nghi nàng ta có thể là một trong bốn người núi Trường Bạch.

Ô Trúc thần quân gật đầu :

- Có lẽ đúng.

Kim Định thần quân vừa nghĩ đến đó đã thấy lo ngại, nên hỏi cô gái áo hồng :

- Chẳng hay cô nương đến đây có điều gì cần chẳng?

Tề Mãn Kiều đáp :

- Tôi đi có tý việc. Tuân lệnh chị hai tôi, tôi đi tìm một người, mà người ấy hiện đang có mặt ở đây.

Nói xong nàng đưa tay trở vào Văn Thiếu Côn.

Kim Định thần quân kêu lên một tiếng nhẹ, rồi nói :

- Nếu cần hẩn, cô nương cứ tự tiện mang hẩn đi.

Tề Mãn Kiều cười để lộ hai hàm răng trắng muốt :

- Lão tiên sinh nói nghe dễ chịu quá nhỉ?

Kim Định thần quân cười đáp :

- Chú bé này đối với anh em chúng tôi chẳng có gì liên hệ, nếu cô nương cần cứ dẫn hẩn đi.

Văn Thiếu Côn vừa buồn vừa tức mình. Chẳng đâu ngờ bỗng nhiên mình trở thành một món hàng cho người ta sang qua nhường lại.

Chàng còn đang thắc mắc bỗng nghe Tề Mãn Kiều nói tiếp :

- Hôm nay chị hai tôi đang tìm kiếm người này, gặp được tôi cứ đem đi, cần chi phải hỏi đến chuyện bằng lòng hay không bằng lòng.

Kim Định thần quân vội đáp :

- Cô nương cứ tự nhiên, lão phu có dám nói gì đâu.

Nàng mỉm cười đứng dậy nói :

- Thôi, tôi xin chào các ngài.

Quay lại Văn Thiếu Côn, nàng bảo :

- Thôi, đứng dậy đi cho mau.

Văn Thiếu Côn bất mãn quá nhưng chưa biết nói sao, chỉ lặng thinh không thềm đáp lại.

Tề Mãn Kiều nổi cáu, gắt :

- O kìa, cậu này điếc sao?

Văn Thiếu Côn hứ một tiếng, chẳng thềm ngó ngay nàng, đáp :

- Không, tôi không điếc.

Tề Mãn Kiều nổi nóng hỏi :

- Không điếc sao chẳng đứng dậy đi.

Văn Thiếu Côn hỏi :

- Đi đâu?

Nàng trợn mắt nói :

- Ta muốn đưa người về cho chị Hai ta. Sau này tùy chị ấy muốn xử trí thế nào tùy ý, ta không biết được.
Nói xong nàng cười xòa, ngọt ngào bảo :
- Cứ đi đi, ta dám bảo đảm không hề gì đâu mà ngại.
Văn Thiều Côn hừ một tiếng, nói :
- Tôi đường đường một trang nam tử, đi phải có lý do rành mạch phân minh.
Tôi không bao giờ để cho một người con gái nhỏ muốn dắt đi đâu thì dắt được.
Tôi với chị hai nàng không hề quen biết, chuyện gì tôi phải tuân theo nàng đến tìm chị ấy. Tôi quyết không thể làm vừa lòng nàng được.
Tề Mẫn Kiều nghe nói lùi lại một bước, chớp mắt luôn mấy cái nhìn chàng nói :
- Anh này có lẽ điên rồi chăng?
Rồi nàng cau đôi mày liễu suy nghĩ :
- “Chuyện này quả rắc rối thật. Phải giải quyết thế nào cho tròn đây. Anh chàng này có vẻ gàn bướng lắm.
Nếu cứ giằng co hoài rất bất tiện. Chả lẽ cưỡng bách người ta ư?”
Nàng đang phân vân, Niệp Sáp hòa thượng dùng thuật truyền âm khê bảo Văn Thiều Côn :
- Đây là cơ hội tốt nhất để cháu trốn thoát nơi này. Hãy tuân theo cô ấy mà đi cho rồi.

Hồi 5 : Thoát thân nơi cổ miếu

Vừa nghe Niệp Sáp hòa thượng khuyên, Văn Thiệu Côn cau mày đáp :

- Tiền bối, làm trai lấy danh dự làm lớn, sống chết nào kể chi. Xin lão tiền bối thông cảm nỗi khổ tâm cho cháu.

Niệp Sáp hòa thượng đành thở dài rồi nhắm mắt, không nói nữa.

Ô Trúc thần quân và Kim Định thần quân cùng đưa mắt nhìn cô gái, miệng câm như hến.

Tề Mãn Kiều nổi nóng trợn mắt hét :

- Anh chàng này quả thật ương gàn đáng ghét. Nếu không vì lệnh của chị ta, thì ta đã giết người từ lâu rồi.

Văn Thiệu Côn lạnh lùng đáp :

- Làm thằng con trai phải giữ khí khái người trai. Ta không hề bị quyền lợi cám dỗ, không để cường lực uy hiếp và không chịu cho một kẻ nào khinh khi.

Tề Mãn Kiều vừa buồn vừa chán, dậm chân thở dài :

- Trời ơi, người này quả là gàn dở, tức chết đi thôi!

Văn Thiệu Côn từ tốn nói :

- Tôi cảm thấy nóng nảy hấp tấp là một nhược điểm trong nghệ thuật làm người, còn giết chết hay để sống đó là quyền của cô nương.

Tề Mãn Kiều nghiêng răng rít :

- Được rồi! Tưởng nhà người muốn gì chứ muốn chết thì quá dễ. Xem đây!

Nàng vung cổ tay trắng ngà lên cao định quật xuống một chưởng, chẳng biết nghĩ sao ngừng lại, rồi lẩm bầm :

- May quá, nếu nóng nảy thì hỏng việc. Giết hấn rồi lấy đầu đem về cho chị. Điều cần thiết là đem hấn về đến nơi chứ giết hấn đâu có khó gì.

Suy đi nghĩ lại, nàng chẳng tìm được cách nào hơn, lòng hậm hực, hết dậm chân lại đi vòng quanh cho đỡ tức, đôi mày liễu luôn luôn cau có, cặp môi mỏng lúc nào cũng bệu bạo như muốn khóc.

Niệp Sáp hòa thượng đứng nhìn bỗng cười khanh khách.

Tề Mãn Kiều bực mình quá, quát lên :

- Hòa thượng này vô lý quá. Trong lúc người ta đang tức muốn chết mà thích chí cười hoài.

Niệp Sáp hòa thượng ôn tồn bảo :

- Cô nương bớt nóng nảy. Hòa thượng có một kế giúp cô nương để khiến hấn đổi ý bằng lòng theo cô nương về gặp chị hai.

Tề Mãn Kiều mừng quá vội reo lên :

- Ô, hay quá! Có kế gì hay xin ngài nói mau, tôi nóng ruột đến bực mình đây này! Hay là hòa thượng phỉnh tôi đấy.

Niệp Sáp hòa thượng đáp :

- Kẻ tu hành không bao giờ nói dối.

- Vậy, xin cho biết mau đi!

Niệp Sáp hòa thượng cười xòa bảo :

- Trước khi bày kế, lão muốn hỏi thăm cô nương vài điều.

- Xin nói!

- Có lẽ chị hai của cô nương là người ghê gớm và nghiêm khắc lắm phải không?

Nàng gật đầu đáp :

- Phải đấy, chị tôi khó tính, hay cáu kỉnh và nóng nảy lắm. Chị ấy thường bắt nạt tôi, chị ba tôi và đôi khi ăn hiếp cả chị cả tôi nữa.

Thấy nàng nói chuyện có vẻ thành thực và ngây thơ, hòa thượng hỏi tiếp :

- Nếu thế chắc cô nương sợ chị hai lắm?

Nàng không giấu diếm đáp :

- Phải, tôi sợ chị ấy nhất nhà.

- Nếu không mời được Văn công tử về chắc chắn chị ấy sẽ không tha thứ cô nương phải không?

Tề Mãn Kiều then đỏ mặt nói :

- Hay lão trượng biết rõ tôi sẽ bị phạt quỳ ngó mặt vào tường suốt sáu tháng phải không?

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Bất cần bị phạt cách nào, tốt hơn hết là có cách nào giúp cô nương mời Văn công tử đi được là xong cả phải không?

Nàng thở dài nói :

- Chính thế mà tôi nhờ đến hòa thượng. Kể gì xin nói ra mau kéo nóng ruột quá.

Hòa thượng nói :

- Hòa thượng này xin đưa ra một ý kiến, còn làm được hay không là phần việc của cô nương.

Nàng gật đầu lắng tai nghe. Niệp Sáp hòa thượng tiếp :

- Văn công tử là người con trai, để bảo tồn danh dự, không bao giờ y chịu để cho cô nương cưỡng ép hay sai khiến. Lão thừa biết y là người đa cảm, dễ tánh, biết nể nang mọi người. Dám chắc nếu cô nương chịu hạ mình mời y thì thế nào cũng không từ chối.

Tề Mãn Kiều nói :

- Theo hòa thượng khuyên thì tôi phải hạ mình cầu xin năn nỉ hẳn mới được hay sao?

Niệp Sáp hòa thượng thẳng thắn nói :

- Phải, nếu cô sợ lệnh của chị hai thì phải yêu cầu hẳn ta mới được. Ngoài ra không còn cách nào hơn.

Tề Mãn Kiều thở dài suy nghĩ một chập rồi đến trước mặt Văn Thiệu Côn, nháy mắt mấy cái rồi nói ngay :

- Văn công tử, tôi yêu cầu công tử mau mau theo tôi đến gặp chị hai tôi.

Văn Thiệu Côn ngồi nghe Niệp Sáp hòa thượng chỉ kể cho Tề Mãn Kiều trong lòng đã thấy xốn xang khó chịu. Nay nàng đến nói cộc lốc một câu như vậy cũng đáng tức cười, vội đáp :

- Tôi đã nói chưa bao giờ quen biết chị hai cô, vì vậy mà tôi không muốn gặp mặt người ấy Tề Mãn Kiều nói :

- Tôi đã yêu cầu anh mà anh vẫn không nghe sao?

Văn Thiệu Côn bực quá đáp :

- Việc này quả chẳng thuận tình hợp lý tí nào. Một người bạn gái chưa hề quen biết mà cứ nặng nể bảo tôi phải đến gặp mặt! Cô nương nghĩ thử xem có đáng buồn cười không?

Tề Mãn Kiều suy nghĩ rồi đáp :

- Anh nói đúng lắm. Nhưng chị tôi cứ nhất định gặp anh, việc này tôi làm sao biết được.

Văn Thiệu Côn lắc đầu nói :

- Tôi không thể đi được.

Tề Mãn Kiều dậm chân trợn mắt hỏi :

- Không đi thật hờ. Anh nói thiệt sao?

Niệp Sáp hòa thượng thấy không khí có vẻ căng, ghé miệng gần nàng nói khẽ :

- Cô nương đối phó với người này chỉ có một phương pháp là mềm dẻo, xin chớ quên mà hỏng chuyện.

Tề Mãn Kiều không biết làm thế nào hơn đành phải chịu lời lẽ độ nói :

- Văn công tử, tôi thành thực muốn yêu cầu anh cùng đi. Anh hãy thương hại tôi mà nhận lời, không mời được anh tôi sẽ bị chị hai tôi trừng phạt nghiêm khắc lắm.

Nghĩ một chập không thấy chàng đáp lời, Tề Mãn Kiều nói thêm :

- Văn công tử, chả lẽ ngươi muốn tôi phải quỳ lạy anh mới nhận lời chăng?

Nói xong đôi mắt nàng chớp lia, khóe mắt muốn ứa lệ.

Văn Thiệu Côn không thể ngờ một cô gái hiền ngang ranh mãnh, lại xuống nước ngọt ngào với mình như thế nên đã thấy động lòng.

Chàng trầm nghĩ :

- “Kể biết thời vụ mới là người khôn. Cô bé này chưa bao nhiêu tuổi đầu, ngay cả Ô Trúc thần quân và Kim Định thần quân là hai tên đại ma đầu còn sợ nàng như cọp, dù biết chẳng phải tay vừa. Nếu ta không thuận theo nàng e cả mình và Niệp Sáp đại sư cũng chết cả, chi bằng nên tương kế tựu kế trốn khỏi hang hùm, nọc rắn rồi sẽ hay”.

Chờ hồi lâu chưa thấy chàng nói gì, Tề Mãn Kiều ứa nước mắt, ái ngại một chút rồi quỳ xuống.

Văn Thiệu Côn thất kinh vội vàng xoa tay nói :

- Chết nỗi, cô nương đừng làm thế không nên. Tôi đâu dám đòi hỏi gì.

Vậy Văn mỗ tôi xin nghe lời cô nương.

Tề Mãn Kiều mừng quá, nhoen miệng cười tươi như hoa nói :

- Anh nói thật không?

Văn Thiệu Côn gật đầu nói :

- Quân tử xuất ngôn như phá thạch, Văn mỗ đã bằng lòng thì không bao giờ thay đổi, chỉ cần...

Chàng đảo mắt nhìn quanh, nói tiếp :

- Chỉ cần một điều kiện nhỏ.

Tề Mãn Kiều nói :

- Chỉ cần công tử thuận tình đi gặp chị hai tôi, còn bất cứ điều kiện gì tôi cũng nhận hết.

Văn Thiệu Côn không ngần ngại nói :

- Văn mô cần lão hòa thượng này đi cùng.

Tề Mãn Kiều sừng sốt nói :

- Điều này không thể được. Chị tôi chỉ mời một mình anh đến mà thôi.

Nếu vô cớ mang cả lão hòa thượng bản thủ này về e tôi bị quở trách.

Văn Thiệu Côn mỉm cười nói :

- Việc đó cô nương đừng lo. Ngoài ra vị thiền sư này chỉ không cần phải gặp chị hai cô. Tôi chỉ cần người cùng đi một đoạn đường. Khi gần đến nơi, người sẽ chia tay đi nơi khác.

Tề Mãn Kiều vỗ tay nói :

- Nếu vậy thì được.

Nàng ngó Niệp Sáp hòa thượng bảo :

- Thôi, chúng ta cùng lên đường.

Niệp Sáp hòa thượng nhe răng cười khoái trá rồi ôm quyền nói với Ô Trúc và Kim Định thần quân :

- Nhị vị, món nợ bốn mươi năm trời chúng ta chờ dịp khác sẽ tính vậy. Bây giờ xin tạm biệt.

Kim Định thần quân tức ứa gan nhưng chẳng dám nói gì chỉ hần học bảo :

- Đã hòa thượng, ta tạm gởi mạng sống người một thời gian, người hãy nhớ rằng, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ băm vằm cái thân xác bản thủ của nhà người làm muôn nghìn mảnh mới vừa lòng.

Niệp Sáp hòa thượng cười hề hề :

- Đó là câu chuyện về sau, có lẽ còn lâu lắm. Giờ đây lão hòa thượng xin cáo lỗi và tạm biệt.

Không đợi trả lời hòa thượng xốc áo bước ra khỏi cửa.

Tề Mãn Kiều thấy Văn Thiệu Côn thuận tình đi, trong lòng hớn hỡ, tươi cười chào Ô Trúc thần quân và Kim Định thần quân :

- Xin tạm biệt hai ngài.

Kim Định và Ô Trúc thần quân chấp tay chào và nói :

- Phiền cô gởi tới anh em họ Liễu chúng tôi kính thăm các bà chị.

Nàng tươi cười nói :

- Tôi sẽ xin thừa lại chỉ cả và chị hai tôi.

Nàng nắm tay Văn Thiệu Côn nói :

- Văn công tử, chúng mình đi thôi.

Văn Thiệu Côn vội vàng tránh đi sau lưng Niệp Sáp hòa thượng rồi cùng lên đường.

Mãi đến giờ Ngọ đã trông thấy đồi núi nhấp nhô, nhưng quang cảnh vẫn còn ở trong dãy núi Hạ Lầu.

Niệp Sáp hòa thượng không đợi ai dẫn đường, lách thếch mang bầu rượu không lùi thui đi trước. Tuy bước đi ung dung nhưng mau vùn vụt. Văn Thiệu Côn phải cố gắng hết sức mới theo kịp.

Đường núi gập ghềnh quanh co khúc khuỷu, Văn Thiệu Côn ngại nàng không theo kịp. Không ngờ lúc nhìn lại thấy Tề Mãn Kiều gót sen thoăn thoắt, tư thái ung dung, thân hình lướt nhẹ trên đường một cách nhẹ nhàng uyển chuyển, hình như nàng không để ý mấy về chuyện đường dài.

Trên đường đi thỉnh thoảng ló dạng một vài người phục kích, nhưng ai giữ vị trí nấy chẳng dám động thủ.

Người của năm đại môn phái thường xuyên canh giữ trên khoảng đường ngót một trăm dặm đường.

Niệp Sáp hòa thượng vừa đi vừa cười nói huyền thuyên, có vẻ khoái trá và chẳng coi ai ra gì.

Suốt một ngày đường, ba người đi mãi chẳng dừng chân. Khi mặt trời vừa gác non Tây, họ đã vượt ngang qua dãy trường sơn, trên đường Cam Nương nối liền miền Tây và miền Bắc.

Niệp Sáp hòa thượng dừng chân nói :

- Bây giờ đã ra khỏi vòng vây của năm phái, hòa thượng này như chim chấp cánh, tha hồ tung bay, đời sống thênh thang, mặc tình say sưa thêm vài mươi năm nữa.

Rồi ngậm ngùi ông nói tiếp :

- Giờ là lúc chia tay rồi đây.

Tề Mãn Kiều ngheh cổ nói :

- Đại hòa thượng còn muốn đi nữa không?

Niệp Sáp hòa thượng lễ phép thưa :

- Hòa thượng này không phải là kẻ vong ân. Chừng nào gặp gỡ xin đền ơn cô nương xứng đáng.

Tề Mãn Kiều tươi cười nói :

- Thôi muốn đi xin cứ tự nhiên. Ta không nghĩ đến chuyện ơn nghĩa gì đâu.

Hòa thượng chấp tay nói :

- Mô Phật, xin chúc cô nương trên đường đời luôn luôn gặp điều may mắn.

Rồi quay sang Văn Thiều Côn, Niệp Sáp hòa thượng nắm tay chàng dặn dò :

- Cháu hãy nhớ đến lời hòa thượng này đã dặn. Nếu có cơ hội phải đi ngang qua hang Vọng Ngã thuộc Vân Mộng sơn để tìm lão phu nhé.

Văn Thiều Côn gật đầu đáp :

- Cháu không bao giờ quên lời giáo huấn của lão thiền sư. Xin hẹn gặp nhau một ngày gần đây.

Niệp Sáp hòa thượng có vẻ cảm khái nói lớn :

- Hội hợp hay ly tán, chung quy cũng luật của trời. Người hãy bảo trọng lấy thân. Thôi ta đi đây.

Văn Thiều Côn chẳng biết nói gì hơn. Chàng đứng nhìn theo bóng dáng thiền sư khuất dần nơi xa, rồi quay lại bảo Tề Mãn Kiều :

- Cô nương, chúng ta đi thôi.

Tề Mãn Kiều hơn hờ tung người bước tới như tên bắn.

Hồi 6 : Ngộ độc tại Kỳ Liên sơn

Văn Thiếu Côn thi triển thân pháp “Thất Vu Bát Hồi” chạy theo, không bao lâu cả hai vượt trên hai chục dặm đường xa.

Chàng vừa đi vừa thắc mắc chẳng hiểu vì sao Tề Mãn Kiều không đi theo lối đường Cam Nương, lại băng qua cánh đồng, vượt luôn dãy rừng núi trùng điệp này. Tuy nhiên chàng vẫn lặng thinh không hỏi lại.

Đi suốt một ngày đường, Văn Thiếu Côn vừa đói vừa khát nước, cả thân hình mệt mỏi rã rời, nhưng Tề Mãn Kiều vẫn thấy thơ thới, tinh thần hăng hái, chẳng lộ chút gì mệt mỏi, chàng tự nghĩ :

- “Chả lẽ mình lại thua sút đàn bà! Thôi cứ cố gắng rồi hay!”

Vượt luôn ba chục dặm đường nữa thì trời đã sang canh một. Tề Mãn Kiều vẫn thoăn thoắt gót sen bước dồn, không tỏ ý gì mệt mỏi hay muốn nghỉ chân.

Văn Thiếu Côn không chịu nổi, dừng bước nói :

- Chị hai của cô nương ở chốn nào, biết bao giờ đến nơi để được nghỉ chân chút đỉnh, chả lẽ cứ đi hoài hay sao?

Tề Mãn Kiều dừng bước, mỉm cười đáp :

- Còn nhiều nhất là năm mươi dặm nữa thôi. Anh không đi được nữa sao?

Nàng dẫn đo một chập nói luôn :

- Hay để tôi công cho nhé.

Văn Thiếu Côn mắc cỡ, xua tay nói :

- Không, không, tôi còn đủ sức đi một ngày một đêm nữa, đâu dám phiền đến cô nương.

Chàng ngơ ngác nhìn xung quanh tự hỏi :

- Nơi đây là đâu?

Từ bé chàng sống quanh quẩn trong gia đình tại Lăng Vân sơn trang thuộc núi Hạ Lan, chưa bao giờ bước khỏi núi. Vì vậy ngày nay đi xa chàng chẳng hiểu nơi nào và cũng không biết đâu là đâu nữa.

Thấy chàng suy nghĩ, Tề Mãn Kiều đến gần nói nhỏ :

- Chúng ta sắp đến dãy núi Trường Bạch.

Trước kia chàng nghe người ta thỉnh thoảng nói đến tên này. Hôm nay nghe nhắc đến thấy hay hay, ngẩn người suy nghĩ.

Thái độ ngơ ngác của chàng không qua được đôi mắt tinh ranh của Tề Mãn Kiều.

Chàng hỏi tiếp :

- Núi Trường Bạch còn xa không?

Nàng đáp :

- Còn xa lắm. Hiện giờ chúng mình đang ở trong dãy núi Kỳ Liên.

Văn Thiếu Côn càng ngạc nhiên hỏi :

- Núi Kỳ Liên nào?

Tề Mãn Kiều cười xòa hỏi :

- Anh đã đi qua nơi này lần nào chưa?

Chàng lắc đầu :

- Tôi chưa đi qua nơi này lần nào. Kỳ quái thật!

Tề Mãn Kiều hỏi :

- Kỳ quái cái gì?

Văn Thiếu Côn suy nghĩ rồi đáp :

- Các cô ở xa tít trong dãy núi Trường Bạch, thế mà vượt qua hàng vạn dặm đến Kỳ Liên sơn, đó không phải chuyện lạ hay sao? Vả lại tôi đây từ nhỏ đến lớn ở Lăng Vân sơn trang trong núi Hạ Lan sơn, trừ những người nhà và cha mẹ ra, không quen biết ai bên ngoài. Ấy thế mà chị hai cô lại biết tôi rồi sai cô đi tìm, há không phải điều kỳ lạ nữa hay sao?

Những điều thắc mắc trong lòng chàng rất nhiều. Còn một vấn đề quan trọng nữa mà chàng chưa nói ra, đó là hang Vô Nhân cốc ở trong núi Kỳ Liên sơn, không biết dãy Kỳ Liên sơn này có dính dáng đến Vô Nhân cốc hay không?

Tề Mãn Kiều cười xòa đáp :

- Việc này chưa biết được. Đợi khi nào gặp chị hai tôi sẽ được giải đáp rõ ràng.

Văn Thiếu Côn thấy không tiện nói nhiều, miễn cưỡng cố gắng lê thân hình mệt mỏi lướt theo chân Tề Mãn Kiều đi tới.

Khi trời vừa sáng canh ba, hai người đã tiến vào địa phận Kỳ Liên sơn.

Cả một khu đồi cây khô vàng úa, cỏ lau mọc khắp đất. Vì đã sang cuối thu, trời đã về khuya khí hậu càng lạnh lẽo.

Càng nghi chàng càng bồn khoăn áy náy. Rừng núi vắng teo không bóng người qua lại, nơi đây lại có một cô gái bé xinh tươi, võ công tốt bậc vượt hàng ngàn dặm đến quả là một điều ngoài sức tưởng tượng.

Chàng liên tưởng đến chị em nàng rồi hỏi ngay :

- Có lẽ chị hai của nàng võ nghệ cao siêu, bản lãnh xuất chúng phải không?

Tề Mãn Kiều mỉm cười đáp :

- Đó là lẽ dĩ nhiên rồi. Nhưng không phải chỉ vì thế mà cả ba chúng tôi kính nể chị ấy đâu nhé.

Chàng hỏi tiếp :

- Cô có mấy chị em.

- Bốn người mà tôi là em út.

Văn Thiệu Côn nói :

- Chị cả và chị ba cô có khi nào đến chốn này không?

Tề Mãn Kiều đáp :

- Nhất định là có rồi. Anh nên biết, chị em chúng tôi đi đâu cũng có nhau, ít khi mỗi người một nẻo.

Nghe đến đây Văn Thiệu Côn không hỏi nữa, lặng lẽ theo nàng lướt đi.

Thình lình Tề Mãn Kiều dừng chân lại, khoát tay khẽ bảo :

- Coi chừng, hình như có kẻ đang ẩn nấp đâu đây.

Văn Thiệu Côn giật mình ngơ ngác, nghĩ :

- “Tài nghệ nàng quả kinh người. Đang đi giữa rừng bao la mà có thể phát hiện được người đang ẩn trốn. Vô lý, chẳng lẽ nơi hoang vu này có ai đến làm chi?”

Chàng dùng chân đưa mắt nhìn theo Tề Mãn Kiều đang thoăn thoắt tiến vào phía trong cổ súc sạo tìm kiếm.

Nơi đây rừng núi khác hơn Lăng Vân và Hạ Lan, cây cối mọc chen chúc rậm rạp, dù có kẻ nào núp cũng không thể nào tìm ra được.

Tuy nhiên với tài nghệ tuyệt vời của Tề Mãn Kiều, chàng đã đặt nhiều tin tưởng và định ninh chắc có người thật. Chẳng lẽ nàng bịa chuyện để làm trò lòe, bịp dọa ta hay sao?

Chàng đứng yên đưa mắt nhìn theo từng cử chỉ của nàng, nóng lòng chờ đợi một sự khác thường sắp xảy ra.

Tìm kiếm một hồi lâu, Tề Mãn Kiều trở về lối cũ, lẩm bẩm :

- Quái lạ, chẳng lẽ ta nhận xét lầm? Người hay là ma mà tìm hoài chẳng thấy.

Thình lình nàng vung tay lên, ba vết sáng bay vút vào rừng sâu giữa đám cây cối rậm rạp nhất, nhưng bốn bề vắng lặng không thấy bóng dáng một ai.

Thấy ba viên hàn tinh bắn đi không gây một phản ứng nào, Tề Mãn Kiều nói :

- Nhất định chúng ta gặp ma rồi. Nếu không, chẳng khi nào tôi nhận xét lầm bao giờ. Chúng mình đi thôi.

Nói xong nàng tung mình phóng đi ngay.

Văn Thiệu Côn xem trước nhìn sau lòng thấp thỏm lo lắng. Nghe nàng nói thế, chàng càng nghi ngờ, vội rảo bước chạy theo, tim đập mạnh.

Bỗng nhiên Tề Mãn Kiều quát lớn :

- Khôn nạn, đã không có gan ra mặt thì rút đi cho rảnh, làm cái trò gì mà núp lén như ma quái thế?

Nói xong nàng vung tay phóng luôn ba điểm hàn tinh vào phía tả rồi tung người lao vút theo hướng này.

Văn Thiệu Côn đưa mắt nhìn theo thấy quả nhiên có một bóng đen vừa thoáng qua bỗng mất ngay như làn khói xám.

Chàng không bao giờ tin có ma, nhưng trước cảnh chập chờn nơi rừng khuya có người ẩn hiện khiến chàng cảm thấy ớn lạnh, rợn óc khắp người.

Tề Mãn Kiều bắn liên tiếp ba điểm hàn tinh nhưng người đó né tránh được rồi lẫn lộn vào trong màn đêm không một tiếng động nhỏ, dù biết kẻ này cũng không phải tay vừa.

Bất giác nàng nổi giận dưng dưng thét lớn :

- Khôn nạn, ngươi cố tình trêu người, phen này ta sẽ cho ngươi biết oai lực của chị em núi Trường Bạch.

Nhưng bóng đen vẫn chập chờn trước mặt cách xa độ mười trượng như một làn khói mờ, ẩn hiện không chừng.

- Nhất định đó là người, một tay có bản lãnh siêu tuyệt muốn đùa giỡn hay gây chuyện chi đây.

Văn Thiệu Côn lẩm bẩm nói rồi đưa mắt trông theo.

Bỗng nhiên bóng đen ngừng lại, hiện ra một người lên tiếng nói :

- Thiên hạ sợ chị em mày, chứ lão phu đây chẳng xem vào đâu hết, đừng hòng dọa nạt.

Tề Mẫn Kiều thét :

- Người là ai?

Người ấy cười giòn đáp :

- Lão phu là người tiếng tăm không lớn nhưng trên đời này chẳng ai là không khiếp sợ oai danh.

Văn Thiệu Côn rùng mình nghĩ :

- “Quái lạ, chẳng hiểu vì sao có lắm nhân vật phi thường xuất hiện trên vùng này như thế. Nhưng tại sao khi xảy ra chuyện ở Hạ Lan sơn chẳng thấy một người nào ra mặt can thiệp?”

Chàng thắc mắc là phải. Chỉ hai ba ngày nay bao nhiêu chuyện dồn dập, bao nhiêu nhân vật đua nhau về chốn này.

Tề Mẫn Kiều lớn tiếng hỏi :

- Hãy xưng danh hiệu đi, đừng tự cao nữa.

Người ấy cười khanh khách đáp :

- Lão phu là một người mà thiên hạ gọi là Độc Vương Sa Thiên Lý.

Tề Mẫn Kiều nghe xưng tên giật mình kinh hãi :

- Độc Vương Sa Thiên Lý!

Người ấy cười ngạo nghễ nói :

- Người đã khiếp danh ta chưa? Tài dùng độc của ta thuộc hàng cao thủ hạng nhất trên võ lâm rồi.

Tề Mẫn Kiều chép miệng đáp :

- Tài ấy ta đâu ngán.

Nói xong ngón chương xoay một vòng đầy mềm mại rồi tiến tới.

Văn Thiệu Côn thất kinh nghĩ bụng :

- “Khi cần ra chương tấn công địch nhiều lắm chỉ vài trượng thôi. Cô bé này võ nghệ giỏi thật, nhưng khoảng cách đôi bên trên mười trượng xa lắm sao mà tấn công đến. Nàng quá nông nổi chỉ làm trò cười cho đối phương”.

Nhưng chàng ước đoán đã sai cả.

Chương lực từ bàn tay bé nhỏ của Tề Mẫn Kiều tung ra phát một luồng cuồng phong cuốn ào ào, làm cát chạy đất bay, xô mịt mù về phía Sa Thiên Lý như nước trào thác lũ.

Sa Thiên Lý trở lên một chuỗi cười quái gở. Thân hình lão bay bổng lên cao hơn mười trượng thoát khỏi chương lực của nàng một cách dễ dàng. Tề Mẫn Kiều nổi nóng gầm lên :

- Người chó kiêu ngạo, hãy đón thêm mấy ngón của bản cô nương xem sao?

Nói xong nàng tung luôn ba chương liên tiếp.

Khi còn lơ lửng trên không, thành lĩnh Sa Thiên Lý lắc người sà luôn qua bên phải tránh khỏi rồi nhẹ nhàng tung ra một đòn.

- Hai đứa bây hãy ném một đòn của lão phu.

Chương lực của hai bên hóa giải lẫn nhau, cát bụi không bay lên nữa, hai người vẫn đứng xa nhau mười trượng.

Tề Mẫn Kiều nói :

- Người còn bao nhiêu tài nghệ đem ra cho rồi.

Sa Thiên Lý cười lớn nói :

- Người tài nghệ khá cao cường đấy nhưng kinh nghiệm giang hồ ít quá, người đã bị trúng độc của ta mà người có biết đâu?

Tề Mẫn Kiều giật mình nhưng vẫn cứng cỏi đáp :

- Dù là Độc Vương chẳng nữa, ta há sợ người sao? Nhưng chất độc của người dễ gì xâm phạm vào người ta.

Sa Thiên Lý nói :

- Thật đáng tiếc cho người, đã gần chết mà chưa biết, còn khoác lác. Lão phu không bao giờ lừa dối người đâu. Trên dải đất này, trong vòng một dặm vuông, Độc Vương này đã rải “Thất Hủy phân”, một chất bột độc kinh khủng.

Vừa rồi chương lực của người đã làm cho bột phần này cuốn tung lên và nhà người đã hít vào khá nhiều rồi.

Tề Mẫn Kiều nửa tin nửa ngờ, suy nghĩ :

- “Tại sao ta chưa thấy phản ứng gì cả”.

Sa Thiên Lý cười khanh khách nói :

- Thất Hủy phần đây là một chất độc không màu sắc, không hôi hám, nên lúc hít vào nhà người không thể biết được. Lát nữa rồi sẽ thấy.

Vừa nói y vừa tiến tới từ từ.

Tề Mãn Kiều hét lớn :

- Lão quỷ, hãy đứng lại.

Sa Thiên Lý đáp :

- Bây giờ nên sửa soạn đi là vừa, còn bao nhiêu chương cứ tung hết đi rồi nằm nghỉ cho khỏe.

Tề Mãn Kiều nổi nóng huy động song chưởng phóng liên tiếp mười chiêu.

Quả là điều lạ lùng, chưởng lực của nàng lợi hại biết mấy, thế mà lần này nàng đưa ra không thấy chút khí lực nào, ngay một chiếc lá cũng không lay động.

Sau khi tung chưởng vô hiệu, Tề Mãn Kiều cảm thấy đầu óc choáng váng, quay cuồng, nhức đầu như búa bổ, ngã lộn ra đất ngất xỉu.

Văn Thiệu Côn thất kinh vội chạy đến la lớn :

- Tề cô nương, sao thế? Tề cô nương.

Chàng bỗng nàng lên, thấy đôi mắt nhắm kín, mặt tái xanh, hơi thở yếu ớt, quả nhiên bị trúng độc nặng.

Chàng cố lay động kêu gọi nhưng Tề Mãn Kiều vẫn nằm như một cây ma.

Văn Thiệu Côn kêu gào xong đưa mắt nhìn Sa Thiên Lý cau mặt nhưng chưa biết làm sao.

Lão quái mắt bảo chàng :

- Bé con, rồi đến số phận mày cũng như thế thôi.

Quả nhiên lão nói vừa dứt lời, Văn Thiệu Côn hộc luôn mấy búng máu ngã gục xuống đất bất tỉnh.

Độc Vương Sa Thiên Lý chẳng cần nhìn xem Tề Mãn Kiều ra sao, cuối cùng bỗng Văn Thiệu Côn nhảy một cái xa hơn mười trượng rồi thoăn thoắt đi mất.

Hồi 7 : Hai nữ lang núi Trường Bạch

Không biết qua bao nhiêu thời gian chàng mới dần dần tỉnh lại.

Chàng cảm thấy toàn thân rã rời. Trước mặt chàng trông thấy một màu đen sì đồng thời một mùi tanh hôi xông lên mũi khiến chàng dợm giọng chỉ muốn mửa.

Đầu óc hoang mang rối loạn, chàng cố moi óc tìm nhớ những sự việc đã xảy ra và tìm hiểu hiện nay mình đang nằm chốn nào, nhưng không hiểu biết gì hết.

Bỗng thấy trong người rần rần ngứa ngáy khó chịu, Văn Thiếu Côn đưa tay định gãi nhưng cánh tay rã rời không còn tí khí lực, đành buông xuôi.

Chàng nhắm mắt định vận khí hành công nhưng cảm thấy máu chạy dội ngược, bao nhiêu trọng mạch trong người đã bị bế tắt cả. Tình trạng điển hình như bị vật gì ngăn không thể nào tập trung nội lực. Chàng đau đớn than thầm :

- “Thời thế là xong, hồng cả rồi!”

Thình lình bên cạnh có một chuỗi cười hà hà, đồng thời phía trước sáng choang, một người cầm bó đuốc soi chập chờn. Vừa nhìn thấy người này, Văn Thiếu Côn bỗng giật mình hốt hoảng.

Trong ánh đuốc bập bùng, một quái nhân đầu tóc rối bù đang cúi xuống nhìn.

Có lẽ người này một đời không hề tắm rửa chải chuốt, tóc rối từng núi kết thành búi lộn xộn.

Mặt quái nhân sần sùi, lộ nhô những cục thịt đỏ hồng, mắt lồi như quả óc nhồi, sáng quắc như điện, miệng há ra hình như không có môi, để chìa ra ngoài cả hàm răng cái mả, ai trông thấy đều ghê tởm và rợn tóc gáy.

Văn Thiếu Côn vừa nhìn thấy quái nhân, thoáng trong nháy mắt đã sức nhớ lại những sự việc vừa mới xảy ra, rồi phút chốc lại quên ngay như một ánh sáng vừa lóe lên rồi phụt tắt ngay.

Óc chàng trở nên ngu muội, mơ màng, nửa mê nửa tỉnh, chập chờn như đang trải qua cơn ác mộng.

Trong khi ấy chàng bỗng sức nhớ lại mang máng rồi nhận ra quái nhân này không ai khác hơn là Độc Vương Sa Thiên Lý.

Chàng thắc mắc :

- Rõ ràng chính hắn rải độc làm cho mình mê mang bất tỉnh rồi mang mình về tận chốn này?

Bỗng nhiên chàng nhớ đến Tề Mãn Kiều :

- Dù sao nàng cũng là ân nhân đã cứu mạng mình, nếu không có nàng thì giờ này cả mình và Niệp Sáp hòa thượng đã chết vì độc tiêu của hai lão ma đầu rồi. Vì mình mà nàng mang họa, không biết xử trí ra sao đây.

Bất giác chàng ứa lệ và gọi lớn :

- Tề cô nương, nàng đâu rồi?

Tuy cố gào cho to, nhưng vì kiệt lực, tiếng gọi tắt ngay từ cổ họng, Văn Thiếu Côn lại ngã ra mê mang.

Xung quanh vắng lặng, ngoài Độc Vương đang ngồi nhìn chàng cười khà khà, chẳng thấy bóng dáng một ai lai vãng. Chập chờn trong cơn mê, mỗi lần tỉnh lại, chàng cố kêu gào lớn hơn nhưng vô hiệu.

Cây đuốc vẫn cháy bập bùng, nhưng ánh sáng chỉ đủ soi trong phạm vi một trượng, ngoài ra mọi vật đều chìm trong màu đen của đêm tối.

Văn Thiếu Côn kêu gào hàng nửa ngày trời vẫn không ai đáp lại. Tề Mãn Kiều sống chết nơi nào không được biết.

Tức quá chàng nằm thờ đốc rồi nhìn vào Độc Vương chửi lớn :

- Lão yêu quái, ngươi đã đem cô ấy đi đâu rồi?

Độc Vương Sa Thiên Lý cứ ngồi nhìn ngấm Văn Thiếu Côn từ đầu đến chân, gật gù cười một mình ra vẻ khoái chí.

Thấy chàng chửi mắng, hắn ngưng cười đáp :

- Con bé đây à, hắn đã chết trong rừng sâu rồi còn đâu mà hỏi.

Văn Thiếu Côn thấy đau nhói trong tim gầm lên :

- Lão tặc, ngươi quả phường khôn nạn sát nhân. Nàng có tội tình gì mà ngươi lại giết hại người ta. Ngươi không sợ chị em nàng sẽ báo thù rửa hận hay sao?

Nghĩ một lát chàng tiếp :

- Nếu nhà ngươi không nhờ độc dược chưa chắc đã thắng nổi cô ấy đâu.

Độc Vương Sa Thiên Lý nhướn cặp mắt lên nhìn chàng cười đáp :

- Nếu hai bên cùng đấu sức, chưa hẳn bản lãnh con bé ấy cao hơn lão phu.

Hắn đưa cặp mắt ngạo nghễ nhìn chòng chọc vào mặt Văn Thiếu Côn từ tốn nói :

- Ngay như lệnh tôn Văn Tử Ngọc hồi ba năm về trước nơi đại hội quần hùng tranh chức võ lâm đệ nhất gia, mà kết quả vẫn không thoát chết về âm mưu của kẻ khác thay!

Nói xong lo lắng chỉ cười ha hả.

Nghe qua những câu ấy, Văn Thiệu Côn thấy nội tâm bàng hoàng, nhiều câu hỏi đua nhau xáo trộn trí não.

Khi Văn Tử Ngọc đi tuần du miền Tây về bỗng phát bệnh đau, qua một đêm là chết. Ngày nay ai nấy cũng đều cộng nhận là sự thật hiển nhiên, tại sao Sa Thiên Lý lại bảo rằng ông ta đã bị trúng kế kẻ khác mà chết? Kẻ ấy là ai? Vì sao mà phục kế giết người như vậy?

Đột nhiên Sa Thiên Lý nói lớn :

- Ta cần người cho biết một vài điều, nếu người không trả lời thành thật ta sẽ giết người ngay.

Văn Thiệu Côn tức giận đáp :

- Sống hay chết đối với ta không còn ý nghĩa gì nữa.

Lão hỏi gần :

- Nhà ngươi không sợ chết sao?

Chàng cười nhạt đáp :

- Đại trượng phu nào sợ chết? Sao cứ hỏi dai như thế?

Sa Thiên Lý thở phào một cái nói :

- Ranh con quả cứng đầu, lão phu chưa bao giờ thấy người nào can cường bất khuất như ngươi. Thật là cha nào con nấy.

Nhìn chàng một chập, lão nói tiếp :

- Ranh con, lão phu cũng thâm phục cái khí tiết của ngươi đấy. Nhưng nhà ngươi không chết được đâu, và cũng không nên chết vội.

Văn Thiệu Côn nói :

- Ngươi nói như thế nghĩa là sao?

Sa Thiên Lý gật gù nói :

- Ngươi không thể chết được, vì hai lẽ. Lẽ thứ nhất là nhà ngươi đầu xanh tuổi trẻ, tương lai còn nhiều, chết làm gì cho uổng. Lẽ thứ hai, cái thù không đội trời chung của cha mẹ chưa trả được, dầu sao cũng phải ngâm hờn nuốt nhục cố gắng để phục thù. Theo ý ta, nhà ngươi có bốn phận phải sống, sống để báo thù cha mẹ.

Văn Thiệu Côn nín thinh suy nghĩ :

- “Lời hần nói quả thật không sai. Ta tuy không sợ chết nhưng trên vai ta còn bao nhiêu gánh nặng, không thể chết được. Vợ chồng Văn Tử Ngọc tuy không phải đồng sinh thành, nhưng công ơn nuôi dưỡng hàng chục năm trời cần phải báo đáp. Lẽ đương nhiên ta phải trả thù và phải giết sạch các lãnh tụ của năm môn phái kia”.

Ngoài ra còn một nguyên nhân hết sức quan trọng là chàng phải tìm cho ra cái thân thể đang mơ hồ, phải đến hang Vọng Ngã ở Vân Mộng sơn tìm Độc Nhãn Thần Cái. Nếu chàng chết nơi đây thì mọi việc đều thừa trôi hết.

Đang lúc còn suy nghĩ, Sa Thiên Lý bỗng nói :

- Lão phu có ý định mở cho nhà ngươi một con đường sống, vậy ngươi nghĩ sao?

Chàng lạnh lùng nói :

- Xin cứ nói.

Sa Thiên Lý nhếch mép cười nham hiểm rồi nói :

- Việc này rất đơn giản. Ngươi cứ nói thật về võ công độc đáo của Văn đại hiệp, giữa Vô Nhân cốc và lệnh tôn có liên quan với nhau như thế nào, đừng che giấu một điểm nào hết. Ta sẽ để cho ngươi rời khỏi nơi đây tức khắc.

Văn Thiệu Côn gượng cười nói :

- Nhà ngươi sắp đặt thiên phương bách kế cũng chỉ nhằm bao nhiêu mục đích đó mà thôi ư?

Sa Thiên Lý gật đầu.

Chàng từ tốn nói :

- Đáng tiếc, quả đáng tiếc.

Sa Thiên Lý ngạc nhiên hỏi :

- Sao, nhà ngươi nói sao?

Văn Thiệu Côn mỉm cười đáp :

- Ta muốn nói lắm, nhưng có biết gì để mà nói?

Sa Thiên Lý dùng dùng nỗi giận :

- Chớ nói láo, chí thân như cha mẹ với con mà nhà ngươi bảo không biết gì hết, thật là một sự man trá trắng trợn. Ngươi có điều ngoa miệng lưỡi đến đâu lão phu cũng không làm sao tin được.

Văn Thiệu Côn cau mày nói :

- Nếu ngươi không tin, ta cũng chẳng còn cách gì để làm cho ngươi tin được.

Những lời ta nói ta ra đây hoàn toàn là sự thật cả. Bình sanh tiên phụ ta chưa khi nào nói đến Vô Nhân cốc, và cũng không bao giờ dạy cho ta một thế võ, đường quyền. Nếu không tin thì...

Chàng thờ phào một cái rồi tiếp :

- Nếu không thì năm lãnh tụ các phái võ đã phơi thây tại Lăng Vân Sơn rồi.

Sa Thiên Lý suy nghĩ một chập không biết tính sao, trợn mắt nói :

- Ngươi có biết hiện giờ ngươi đã lâm vào hoàn cảnh nào chưa?

Chàng vênh mặt hiên ngang :

- Chỉ có chết là hết.

Sa Thiên Lý lắc đầu bảo :

- Đâu có dễ như ngươi đã tưởng. Lão phu sẽ có cách khiến cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng chẳng xong.

Văn Thiệu Côn lặng thinh, lòng buồn bực vô cùng. Chàng ắt hận muốn tung quyền đập chết Độc Vương cho hả dạ, nhưng trong người độc dược đang hoành hành, sức lực mất hết, huyết đạo bị điểm không thể vận công, tay chân cứng đờ như người đã chết. Chàng đành nằm im không nhúc nhích chỉ còn cặp mắt ngó xung quanh và mồm nói chuyện được mà thôi.

Sa Thiên Lý đắc ý cười dài rồi nói tiếp :

- Bây giờ lão phu để cho ngươi có thì giờ suy nghĩ kỹ càng để trả lời về việc ta muốn kết nạp ngươi làm đồ đệ. Nếu không lão phu sẽ cho ngươi uống một viên thuốc “Bách thiêm hoàn”.

Nói xong lão đưa tay vào túi móc ra một viên thuốc lóng lánh, lớn bằng quả đào dôi lên dôi xuống nơi tay và nói :

- Viên thuốc này có hiệu lực kinh khủng. Sau khi uống vào bụng nó sẽ làm mất cả trí nhớ, con người trở nên lú lẫn quên tất cả dĩ vãng, trong tim óc chỉ còn một chúa tể ngự trị và điều khiển. Vị chúa tể ấy nhất định là ta. Chừng ấy ta sẽ dạy thế nào ngươi sẽ tuyệt đối tuân theo và không bao nhiêu lâu, bao nhiêu tuyệt nghệ sẽ truyền thụ hết cho ngươi. Ngoài ra nếu nhà ngươi tự nguyện muốn tôn ta làm sư phụ, hãy đưa tay tuyên thệ và suốt đời không bao giờ phản lại sư phụ.

Văn Thiệu Côn nhận thấy hấn hiềm độc và hèn hạ quá, nổi nóng thét lớn :

- Lão già già, ngươi có nhiều thủ đoạn vô lương tâm, hành động ác nghiệt quá.

Sa Thiên Lý chẳng cần đáp lại, cười nói rất tự nhiên :

- Theo thân sắc của ngươi và sự nhận định của ta, chỉ nên dùng biện pháp đầu là cho ngươi nuốt cả viên thuốc “Bách thiêm” là xong.

Nói xong lập tức y cầm viên thuốc từ từ đưa vào mồm Văn Thiệu Côn.

Thình lình có tiếng chuông réo vang, có tiếng nói lảnh lót và nghiêm trang tận đằng xa đưa lại :

- Hãy khoan.

Sa Thiên Lý giật mình vội cất viên thuốc vào bọc, quay mặt nhìn về hướng ấy nạt lớn :

- Kẻ nào dám đường đột xâm nhập động thủ của lão phu?

Ngay lúc ấy hiện ra hai thiếu nữ đang bước vào động. Một thiếu nữ áo vàng, tuổi chừng mười sáu, mười bảy, một người mặc áo đỏ, tuổi độ mười ba, mười bốn. Cả hai đều tươi sinh như mộng. Cô gái áo hồng không ai khác hơn là Tề Mãn Kiều, vừa bị Sa Thiên Lý hạ độc bằng Thất Hủy phấn bỏ nằm chết giắc tại ven rừng.

Văn Thiệu Côn vừa thấy mặt Tề Mãn Kiều mừng rỡ toan cất tiếng gọi nhưng nói chẳng ra lời, phải đành nhắm mắt nằm yên.

Sa Thiên Lý càng ngạc nhiên hơn. Lão tự nghĩ :

- “Thất Hủy phấn là chất độc kinh hồn do mình chế ra, ai hít nhắm chỉ trong một giờ là chết ngay, tiện tỳ làm thế nào cứu được, nếu không có thuốc giải của mình cho. Cô gái này rõ ràng đã trúng độc ngã lăn ra bất tỉnh sao bây giờ vẫn mạnh khỏe như thường, sắc dung có vẻ tươi nhuận hơn. Kẻ nào đã giải cứu được nàng?”

Sa Thiên Lý càng suy nghĩ càng kinh sợ.

Ngay khi ấy, Tề Mãn Kiều đưa tay chỉ lão nói với cô gái kia :

- Chị hai, chính lão già này đã đầu độc em và Văn Thiệu Côn công tử.

Chàng đã bỏ mạng tại lão đây. Chị hãy trả thù cho công tử đi.

Cô gái áo vàng tủm tỉm cười nói :

- Lâu nay danh tiếng Độc Vương Sa Thiên Lý vang động giang hồ, hôm nay mới hân hạnh được bái kiến. Em tôi có điều gì thất lễ xin ngài niệm tình tha thứ.

Sa Thiên Lý nghe nàng nói ngọt ngào lễ phép nhưng trong lòng chán ngán vô cùng. Lão lấp bắp nói :

- Cô nương có phải là Lệ Minh Nguyệt trong số bốn nữ lang núi Trường Bạch không?

Nữ lang áo vàng đưa cặp mắt bồ câu đen láy, sáng như sao liếc nhìn lão.

Sức quyến rũ của đôi mắt đẹp đó khiến cho một đại ma đầu Độc Vương Sa Thiên Lý ngẩn ngơ mất bình tĩnh.

Nàng đáp :

- Đúng. Tiên nữ là Lệ Minh Nguyệt.

Lão Độc Vương nghe nói phát run, mắt lão liên nhìn nàng, lấp bắp đáp :

Tề Mãn Kiều ngó chòng chọc vào Văn Thiệu Côn đang nằm cứng đờ dưới đất nhẩn mặt nói :

- Chị hai, Văn công tử chết từ lâu rồi còn đâu nữa.

Lệ Minh Nguyệt mỉm cười đáp :

- Em đừng lo, làm sao chết dễ như thế được.

Sa Thiên Lý gượng cười hỏi :

- Có lẽ cô nương đến đây để rửa thù cho Tề cô nương chăng?

Lệ Minh Nguyệt cười nhạt đáp :

- Câu chuyện nhỏ mọn ấy đâu có đáng kể.

Nàng đưa mắt liếc Tề Mãn Kiều nói luôn :

- Và tôi tin rằng em tôi cũng không hề quan tâm đến điều ấy.

Sa Thiên Lý gượng gạo hỏi thêm :

- Thế thì cô nương định đến đây với mục đích gì.

Lệ Minh Nguyệt đáp :

- Văn công tử do em tôi đưa đi, bây giờ xin giao người lại, như thế là hợp lý và cũng thuận tình cả đôi bên.

Sa Thiên Lý tái người nhưng chẳng dám nói điều gì, Lệ Minh Nguyệt tiếp :

- Điều thứ hai tôi muốn được ngài chỉ giáo là xin được biết công dụng của viên thuốc Bách thiểm hoàn.

Sa Thiên Lý giật mình hoảng sợ, trong bụng đã ngán, nhưng gượng gượng nói cứng :

- Xin cô nương chớ khá ngông cuồng như thế, xin nhớ rằng cô nương đã cướp đoạt đồ đệ tương lai của ta rồi.

Lệ Minh Nguyệt vẫn cười tươi như hoa :

- Ai là đồ đệ của ngài?

Sa Thiên Lý gằm gừ :

- Trong động bách độc này đâu phải ai cũng ra vào tự do được. Chỗ nào cũng vô số chất độc. Mặc dù võ công của hai cô nương có xuất chúng cũng không kháng cự nổi độc được cơ mà.

Lệ Minh Nguyệt cười hóm hỉnh :

- Thật không?

Sa Thiên Lý sầm mặt đáp :

- Lão phu mang tiếng là Độc Vương thì lẽ nào nói dối cô nương sao?

Nàng đáp :

- Đáng tiếc ngài đã quên đi một điều quan trọng.

- Lão phu quên điều gì?

Lệ Minh Nguyệt đưa tay chỉ Mãn Kiều nói :

- Em tư tôi bị độc Thất Hủy phẫn của Độc Vương đáng lẽ phải chết rồi tại sao còn sống sờ sờ nơi đây ngài có biết nguyên do chăng?

Sa Thiên Lý đáp :

- Có lẽ quý cô nương cũng biết dùng độc?

Lệ Minh Nguyệt hừ một tiếng nói :

- Sá gì cái nghệ thuật khôn nạn ấy, chị em tôi đâu thèm học.

Sa Thiên Lý trở mặt hỏi :

- Nhưng vì sao?

Nàng nhìn thẳng vào mặt Độc Vương hỏi lớn :

- Ngài có biết loại Thiên niên tuyết sâm mọc trong dãy Trường Bạch sơn có công dụng gì không?

Sa Thiên Lý hốt hoảng “á” lên một tiếng lắm bầm :

- Sâm tuyết ngàn năm là bảo vật đệ nhất thiên hạ. Loại sâm này chẳng những có đặc tính tiêu trừ bách độc mà còn có năng lực cải tạo hoàn đồng. Thứ sâm vô giá ấy chả lẽ cô nương tìm thấy được hay sao?

Lệ Minh Nguyệt ung dung cười nói :

- Xin ngài mở mắt nhìn cho rõ.

Nói xong nàng đưa tay vào bọc rút ra một củ sâm trắng như tuyết, nom như hình người, có đủ tay chân, dài độ bảy tấc. Nàng đưa qua đưa lại trước mắt cho mọi người cùng xem.

Một mùi thơm man mát xông lên làm mọi người hít vào thấy khoan khoái nhẹ nhõm. Bao nhiêu uế khí trong động hình như tiêu tan hết.

Sa Thiên Lý nhìn củ sâm rồi đứng ủ rũ như gà chọi thua độ.

Hắn nghĩ bụng :

- “Trong bốn cô gái núi Trường Bạch duy có cô thứ hai này võ nghệ cao cường nhất. Với một cô ta chưa chắc ta chống cự nổi huống chi còn thêm cô thứ tư giúp sức nữa. Ta xưa nay hơn người ta do biệt tài dùng độc được. Nay nàng có Thiên niên tuyết sâm, bảo vật trừ hết trăm thứ độc thì dù có dùng thứ gì cũng vô ích. Như thế phần thất bại quyết đã về phần ta rồi, phải toan tính làm sao cho vẹn”.

Lão đang suy tính hơn thiệt thì Lệ Minh Nguyệt nói :

- Thế nào, bây giờ ngài còn muốn dùng độc được để thí nghiệm nữa không?

Sa Thiên Lý trợn mắt hét :

- Cô nương tưởng chắc ta chỉ biết dùng độc chứ không dụng được võ hay sao?

Rồi trong lúc bất ngờ, lão vùng quyền phóng luôn hai chưởng với mười thành công lực, đánh vào mặt hai nữ lang như điện chớp.

Thì ra lão định bất thành linh tấn công trước để chiếm ưu thế, may ra thắng lợi chẳng biết chừng.

Lệ Minh Nguyệt tuy bề ngoài cười cười nói nói, nhưng bên trong đã chuẩn bị sẵn đề đối phó rồi.

Khi Sa Thiên Lý vừa tung chưởng đánh ra, nàng đã xoay bàn tay một vòng rất nhẹ nhàng tiếp đón.

Hai mãnh lực chạm vào nhau đánh bùng một tiếng thật lớn, Sa Thiên Lý bị dội ngược về sau, loạng choạng mấy bước mới đứng vững.

Trong động, cát bụi bị chưởng lực cuốn mịt mù như gặp cơn gió lốc.

Hồi 8 : Khắc phục Độc Vương Sa Thiên Lý

Trong khi hai người vừa ra tay thì Tề Mãn Kiều cũng phóng chưởng ra tiếp chiến.

Quả nhiên trước tài nghệ của hai nàng, Sa Thiên Lý không tài nào chống cự được lâu.

Chỉ trong ba chiêu, Lê Minh Nguyệt đã điểm năm luồng chỉ phong vào mười hai trọng huyệt của Sa Thiên Lý khiến lão ngã quay ra nằm bất động. Văn Thiếu Côn này giờ tuy bị điểm huyệt không cựa quậy nhưng thần trí vẫn tỉnh táo.

Chàng theo dõi trận đấu từ đầu chí cuối, khi thấy tài nghệ của hai nàng quá cao sâu không khỏi hồ thẹn thẹn nên nhắm mắt lại.

Tề Mãn Kiều bị trúng độc vừa rồi, vì tiếp ứng chưởng lực dùng nội lực khá nhiều nên khi Sa Thiên Lý đánh bổ xuống thì mặt mày nàng cũng tái mét, vội ngồi xuống vận khí dưỡng thần.

Lê Minh Nguyệt nhìn em dịu dàng hỏi :

- Em làm sao thế, có bị thương không?

Tề Mãn Kiều thở hổn hển đáp :

- Tài nghệ của lão độc không ra gì, em... em mệt vì bị chất độc hành mà thôi.

Lê Minh Nguyệt mỉm cười :

- Em cứ yên tâm bây giờ thì không còn đáng ngại vì đã có cứu cách rồi.

Nàng khẽ nhún mình phóng đến trước mặt Sa Thiên Lý trừng mắt hỏi :

- Thế nào, nhà ngươi có còn điều chi muốn nói nữa!

Sa Thiên Lý bị điểm vào mười hai trọng huyệt nhưng mắt tai tinh tường và mồm vẫn nói được. Lão thở phào một cái, ừ ừ đáp :

- Lão phu chịu thua rồi, còn chi mà nói nữa.

Lê Minh Nguyệt tủm tỉm cười đoạn móc củ Thiên niên tuyết sâm trong bọc ra, ném ngay trước mặt Độc Vương rồi thông thả nói :

- Nhà ngươi suốt đời chuyên làm chuyện tà gian, dùng mưu kế hại người, phối hợp với tài dùng độc để thủ thắng, bây giờ ta cho ngươi nếm lại mùi thất bại cay đắng nhé.

Sa Thiên Lý nhìn chăm chú vào củ Thiên niên tuyết sâm miệng lẩm bầm :

- Sâm giả chẳng?

Lê Minh Nguyệt cười lớn :

- Không giả đâu. Nhưng chỉ là loài sâm thường. Sở dĩ nó phát tiết mùi thơm là nhờ ướp với tinh hoa trăm thứ bông quý thôi. Đáng tiếc là lúc đầu nhà ngươi vô ý không nhận thấy được.

Sa Thiên Lý hỏi :

- Nếu thế, thì củ sâm của cô nương đâu có khả năng kháng độc.

Nàng đáp qua giọng cười hóm hỉnh :

- Đúng vậy. Nếu vừa rồi nhà ngươi sử dụng bách độc chưởng có lẽ chị em chúng ta đã hóa thành nước đen rồi. Vì làm tưởng ta có Thiên niên tuyết sâm nên nhà ngươi nghĩ độc chưởng sẽ vô dụng, không dùng đến. Nhờ vậy chúng ta mới thủ thắng được.

Sa Thiên Lý liếc mắt nhìn mấy lượt, hình như chưa hết nghi ngờ hỏi lại :

- Lệnh muội đã hít phải độc phần của lão phu, Thiên niên tuyết sâm không có, cô nương đã giải cứu bằng cách nào?

Lê Minh Nguyệt nói :

- Thất Hủy phần chỉ tạm thời ngăn chặn khỏi bộc phát, nhưng vẫn còn ở trong nội tạng em ta, nào có chữa hết đâu.

Thấy y còn ngờ ngác hình như chưa tin lời, nàng hỏi thêm :

- Ta đã dùng chỉ pháp điểm vào ba đại mạch của nó dồn hết chất độc vào nẻo khác nên hiện thời chưa phát ra đấy thôi. Một giờ nữa nếu không có thuốc thì vô phương giải cứu. Hai chị em chúng ta đang cần đến biệt tài của ngài để khử trừ độc ấy cho.

Sa Thiên Lý nhìn Lê Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều nói :

- Rất tiếc là lão phu không chịu được sự sai khiến của hai cô.

Lê Minh Nguyệt cười lớn :

- Lão tặc, đến nước này mà còn nói cứng. Chịu hay không việc ấy đâu phải tùy nơi nhà ngươi.

Sa Thiên Lý ngờ ngác hỏi :

- Chứ do ai?

Lê Minh Nguyệt nói :

- Hiện nay mười hai đại huyết của ngươi đã bị kèm chế, mạng sống của ngươi tùy sự định đoạt của ta rồi. Ngươi dù muốn dù không cũng không được nữa.

Nghĩ một lát, nàng tiếp :

- Bây giờ có hai đường, tùy do ngươi lựa chọn.

Sa Thiên Lý hấp tấp hỏi :

- Hai đường nào?

Lệ Minh Nguyệt đáp :

- Một đường sống và một đường chết.

Sa Thiên Lý chần chờ suy nghĩ, nói ngay :

- Lão phu xin chọn con đường sống.

Lệ Minh Nguyệt cười ngất nói :

- Ta đã tiên đoán rồi. Hạng người tham sanh hủy tử như ngươi chắc chắn phải chọn đường sống. Thôi được, ngươi hãy uống viên Bách thiểm hoàn này đi.

Nàng nói xong vẫy nhẹ bàn tay búp măng một cái. Lạ lùng thay một luồng hấp lực hút mạnh viên thuốc đen sì từ túi Sa Thiên Lý nằm gọn trong tay nàng.

Sa Thiên Lý hoảng hồn la lớn :

- Không, chúng ta không thể uống thuốc này sẽ khiến con người mất hết tri giác, quên cả dĩ vãng, mọi hành động nhất tuân theo lệnh của một người.

Lệ Minh Nguyệt tủm tỉm cười :

- Ngươi đã chế thuốc này chắc sẽ có người dùng chứ. Chính ngươi phải uống thuốc ấy.

Nói xong tay phải nâng cằm, đưa viên thuốc để vào mồm Sa Thiên Lý, còn năm ngón tay trái chụm lại đặt ngay trên thiên linh cái của hắn rồi quát lên :

- Nhà ngươi nghĩ sao? Một là nuốt vào, hai là vỡ sọ. Sống chết hai đường tùy ngươi lựa chọn.

Lúc đó Sa Thiên Lý rất kích động, nhưng nhìn cặp mắt long lanh của nàng đang chiếu vào mặt, lão cần phải quyết định dứt khoát để chọn lấy một đường.

Ngần ngừ một chốc, lão nhai viên thuốc nước liền.

Nuốt qua khỏi cổ, lão nhắm nghiền đôi mắt lim dim chờ phản ứng của thuốc.

Lệ Minh Nguyệt thở phào một cái như trút một gánh nặng. Đoạn nàng nhìn Tề Mãn Kiều nói :

- Em tư, bây giờ độc dược sắp hành nên tự nhiên em cảm thấy mệt.

Tuy nhiên mọi việc sẽ được giải quyết ổn thỏa hết. Cũng may chúng ta hàng phục được tên đại ma đầu này...

Nghỉ được vài phút, Tề Mãn Kiều cảm thấy trong người đã dễ chịu hơn.

Nàng nhìn Sa Thiên Lý rồi bĩu môi nói :

- Tướng mạo tên này trông phát ớn. Tôi đoán chắc chị hai không bao giờ chịu đưa hắn đi theo.

Lệ Minh Nguyệt đáp :

- Tướng mạo hắn tuy xấu xa, thủ đoạn hắn tuy độc ác nhưng nhờ linh dược, bây giờ hắn đã hóa thành tên đầy tớ trung thành rồi, cho hắn đi theo chỉ có lợi chứ không hại.

Tề Mãn Kiều le lưỡi rồi không nói gì hết.

Nàng biết rằng một khi chị hai mình đã quyết định rồi khó mà lay chuyển được. Dù nói cho nhiều lời cũng vô ích mà thôi.

Văn Thiệu Côn nằm cứng đờ như tượng gỗ. Chàng thăm lặng nghe ngóng và theo dõi câu chuyện đối thoại giữa hai cô gái, lối xử sự và giải quyết của Lệ Minh Nguyệt, trong lòng thấy thần phục nhưng cũng ngán vì có nhiều thủ đoạn gian trá đáng sợ.

Chàng ngẫm nghĩ :

- “Ta thoát khỏi Độc Vương Sa Thiên Lý lại lọt vào tay Lệ Minh Nguyệt, vận mệnh chưa biết sẽ ra sao nên cũng chưa thể yên được”.

Trong lúc đang suy ngẫm bỗng thấy Lệ Minh Nguyệt đưa năm ngón tay thoăn thoắt điểm nhanh trên người Sa Thiên Lý giải khai hết mười hai yếu huyết.

Sa Thiên Lý này giờ nằm cứng đờ bỗng lồm cồm đứng dậy vươn vai ngáp dài, đôi mắt nhìn láo liên.

Lệ Minh Nguyệt thét lớn :

- Sa Thiên Lý!

Sa Thiên Lý nhìn nàng chằm chặp rồi chấp tay kính cẩn đáp :

- Lão nô xin nghe lệnh chủ nhân.

Tề Mãn Kiều xen vào nói :

- Chị hai, chưa chắc viên thuốc vừa rồi đã hiệu nghiệm đâu. Em xem chừng hấn có vẻ muốn ở lại nơi đây và không biết có nhớ những gì đã xảy ra không?

Lệ Minh Nguyệt âu yếm nhìn nàng đáp :

- Em cung, chị tin tưởng hoàn thuốc vừa rồi biến hấn thành một con người mới. Giờ đây hấn đã quên cả thân thể dĩ vãng và tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của chị. Nếu không nhờ sức thuốc sai khiến chắc không bao giờ hấn chịu đưa thuốc giải độc cho em và Văn công tử.

Nàng quay sang nhìn lão hỏi :

- Nhà ngươi có thứ thuốc nào giải được Thất Hủy phần không?

Sa Thiên Lý không ngần ngại vội vàng thò tay vào túi lấy ra một bình ngọc xanh xanh trao cho nàng, nói :

- Thừa cô đây.

Lệ Minh Nguyệt đưa tay nhận lấy rồi trở vào Văn Thiếu Côn bảo :

- Hãy giải độc cho người này đi.

Sa Thiên Lý đáp :

- Tuân lệnh.

Lão đưa tay lên má, ấn mạnh vào cục thịt đỏ nơi mặt, tức thì một chất nước nhầy nhầy trắng đục bắn vào Văn Thiếu Côn đúng ngay miệng.

Văn Thiếu Côn không sao cự quậy được. Chàng muốn tránh nhưng không thể được. Thứ nước ấy xẹt vào mồm có vị chua chua, trôi ngay qua cổ họng, còn mấy giọt bắn vào lỗ mũi xông lên nồng nồng.

Kỳ lạ hơn nữa, khi chất nước thấm vào cơ thể nhưng cảm thấy toàn thân rạo rực đau nhức tựa hồ có muôn ngàn mũi kim li ti châm vào mạch máu, trong phút chốc những cảm giác ấy mất ngay, và trong người trở nên khoan khoái nhẹ nhàng rất dễ chịu.

Chàng vội vận khí cho huyết mạch chạy đều như trước. Một lúc sau nội lực đã sung mãn, Văn Thiếu Côn vươn vai đứng dậy nhẹ nhàng.

Lệ Minh Nguyệt đưa mắt ngắm nghía chàng một lúc rồi nói :

- Vị này chắc hấn là Văn công tử chẳng sai.

Văn Thiếu Côn vội vàng ôm quyền nói :

- Vâng, tại hạ là Văn Thiếu Côn, xin cảm ơn cô nương cứu mạng.

Lệ Minh Nguyệt chum chim đôi môi cười tươi như hoa nói nhỏ :

- Công tử đừng khách sáo nữa. Chúng ta nên xử sự thật tình với nhau như người nhà thì hơn.

Kế đó nàng ra lệnh cho Sa Thiên Lý chữa độc cho Tề Mãn Kiều.

Một chập sau Lệ Minh Nguyệt bảo em :

- Thôi chúng ta lên đường.

Nói xong nàng tung mình vọt ra khỏi động. Sa Thiên Lý đã hoàn toàn mất cả trí nhớ và ý chí. Lão thấy Lệ Minh Nguyệt đi ra cũng rào bước chạy theo bèn gót.

Văn Thiếu Côn chưa biết giải quyết ra sao, sững sờ đứng yên nhìn vợ vẫn.

Tề Mãn Kiều nhìn chàng cười chum chim rồi xô nhẹ vào vai bảo :

- Ủa, chị hai tôi đã đi rồi, sao không đi theo!

Văn Thiếu Côn bần khoản nghĩ :

- “Thật là rắc rối quá! Tề Mãn Kiều cứu ta khỏi độc thủ của Kim Định thần quân, Lệ Minh Nguyệt cứu ta ra khỏi tay Sa Thiên Lý. Dù sao hai nàng cũng là ân nhân của mình rồi. Lẽ ra mình không nên cự tuyệt. Nhưng cả hai đều hoàn toàn xa lạ, từ dãy núi Trường Bạch vượt qua vạn dặm đến tận biên thủy Tây bắc xa xăm để kiếm mình rồi yêu cầu đi theo, chưa rõ với dụng ý gì? Thật là điều kỳ quái lạ lùng”.

Chàng chưa biết rõ lai lịch của bốn cô gái núi Trường Bạch, chưa rõ họ là chính hay tà, sau này sẽ đối phó với mình ra sao?

Bao nhiêu ý nghĩ cứ xâu xé khiến chàng cứ dửng dưng không giải quyết nổi.

Tuy trong lòng chưa có ý định dứt khoát, nhưng với sự thúc đẩy hay hay của Tề Mãn Kiều, chàng lại ngoan ngoãn bước theo Lệ Minh Nguyệt ra khỏi động.

Ngoài động trời tối đen như mực, trên vòm trời sao chiếu lấp lờ. Lúc ấy vào khoảng một giờ khuya.

Lệ Minh Nguyệt không hề quay đầu lại, cứ thoăn thoắt bước đi tung mình vào bóng đêm dần dật âm u.

Mặc dù trời tối nhưng với nhãn lực của nàng không có gì trở ngại. Nàng lao đi vun vút, vượt qua những cánh đồng, băng lên những đỉnh núi cheo leo. Sa Thiên Lý lẻo đẻo chạy theo. Kế đến là Văn Thiếu Côn, rồi sau cùng là Tề Mãn Kiều như đi áp giải.

Đoàn người bốn bóng, nối liền nhau vượt qua bao quãng đường gập ghềnh, vừa măn canh ba đã đến một khu rừng già cây cối mọc dày.

Bỗng dung từ rừng sâu vắng lặng một điệu hát lạ lùng vắng vắng đưa đến.

Lệ Minh Nguyệt giật mình dừng chân lắng tai nghe. Cả mấy người cũng đều đứng lại.

Quả là sự lạ lùng. Một điệu hát quái gở nổi lên trong giờ này, ngay trong rừng rậm Kỳ Liên sơn. Bí mật khó hiểu quá.

Tiếng hát véo von nổi lên từ một đám tranh già mọc cạnh đó mấy trượng, mới lúc đầu chưa hiểu, nhưng đồng tai nghe một chập nhận được sáu câu như sau :

Trời mây man mác cuối thu.

Lá vàng gió cuốn mịt mù tung bay Hang sâu khuya khoắt canh chầy Gió Tây thổi buốt chân tay lạnh lùng Nơi bầu còn ít rượu ngon.

Thịt gà còn đủ một con bên mình!

Lệ Minh Nguyệt nổi nóng hét vang :

- Giữa đêm khuya kẻ nào điên khùng dám đến đây hát bậy bạ làm náo động như thế?

Nàng vừa hét xong tiếng hát cũng tắt ngay.

Nhưng kể đó một giọng nói vang lên :

- Ban ngày ca hát trong thành vũ oai, thiên hạ cho là nhằm tai xua đuổi.

Đêm khuya vắng vẻ ta hát một mình nghe có hại chi đến ai mà cũng la lối?

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Thôi, xin ngâm mồm lại. Đừng hát hươu hát nai nữa, chán cả tai rồi.

Tuy nói léo nhéo nhưng người ấy vẫn không ra mặt.

Lặng im một chập hình như không chịu nổi được, kẻ ấy lại nói lớn :

- Không cho ta hát ta thấy ngứa ngáy khó chịu lắm, vậy để ta ngâm một vài câu cho vui hơn.

Nói xong người ấy cất giọng ồ ề như ngỗng đực ngâm lớn :

Võ lâm thiên hạ toi bởi Những phường đạo chích tìm nơi tu hành Bốn cô thiếu nữ còn xanh Nấp trong Trường Bạch mai danh muôn đời Lệ Minh Nguyệt nổi giận dùng dưng quay sang bảo Độc Vương Sa Thiên Lý :

- Người dùng Bách Độc thần chương giết ngay cái tên xác lão ấy cho ta.

Sa Thiên Lý dạ một tiếng thi triển lực phát mạnh một chương ngay vào phía ấy.

Một luồng hắc khí từ bàn tay Độc Vương tung ra cuộn cuộn đánh vào đồng tranh khô.

Chương lực này mạnh như biển gầm núi lở, làm bắn tung cỏ một khoảng đất hơn hai trượng vuông, cát bụi đầy trời. Trong chương khí có lẫn muôn ngàn trùng độc, da thịt nào chạm phải một khắc tiêu ra nước đen ngay.

Tiếp theo tiếng vang rền của độc chương một tiếng oè oè như mèo kêu nổi lên. Tại nơi đó nhảy vọt ra một hòa thượng mặt mày dơ bẩn lem luốt, áo quần xộc xệch vá vúi trăm mảnh. Hòa thượng vừa xông ra đã hét lớn :

- Rừng khuya vô chủ, ca hát mặc ta, can chi đến các người lại cấm đoán, nạt nộ rồi hạ thủ như thế hử?

Người ấy ngó quanh quất rồi nhìn thẳng vào Sa Thiên Lý quát :

- Nhà ngươi muốn dùng quyền pháp gì mặc kệ, hà tất phải dùng thứ chương bậy bạ hôi thối như cóc chết, ai mà chịu nổi?

Nói xong y tung người nhảy nhót lằng xằng để đùa giỡn, hình như ngọn chương vừa rồi đối với y không có nghĩa lý gì hết.

Sa Thiên Lý giật mình tái mặt thối lui ba bước, ngó trân trối.

Lệ Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều cũng kinh ngạc không ít. Cả hai đều ngẫm nghĩ :

- “Bách Độc thần chương của Độc Vương có tác dụng ghê gớm vô cùng.

Đừng nói chạm vào người thân thể tan ra nước mà ngay cả trùng kiến sâu bọ ở dưới mặt đất ba thước cũng bị chết sạch. Như thế mà hòa thượng này vẫn nhớn nhợ như không có việc gì xảy ra, quả thật là quái gở. Hay là một nhân vật nào phi thường đây chăng?”

Văn Thiệu Côn cũng kinh ngạc không ít. Chàng định thần nhìn kỹ thấy hòa thượng ấy độ chừng ba bốn chục tuổi, mình mặc áo cà sa vá hàng trăm miếng, đủ màu sắc, chân đi đất lấm lem, mặt mày cáu ghét, bản thủ có lẽ cả năm không hề rửa rảy tắm gội.

Tuy là người xuất gia nhưng thái độ lau chau, ăn nói cộc cằn thô lỗ, cặp mắt sáng như sao luôn luôn rọi thẳng vào Văn Thiệu Côn với một cái nhìn khác thường.

Lệ Minh Nguyệt giận lắm nhưng cố dằn tâm bình tĩnh nói :

- Chị em chúng tôi đêm nay tình cờ lại gặp cao nhân rồi. Xin hòa thượng cho biết phương danh quý tánh, pháp hiệu là gì?

Hòa thượng dơ dáy đập trán nói :

- Sao cô nương ăn nói dịu dàng thế, sao không gọi thẳng nào điên điên khùng khùng, hát bậy hát bạ cho thật tỉnh hơn không?

Lệ Minh Nguyệt cố nhin hỏi thêm :

- Xin đại sư cho biết pháp danh.

Hòa thượng đứng xoa hai tay rồi gãi đầu đáp :

- Sư phụ tôi có đặt tôi cái tên xấu xấu nhưng lâu ngày quên mất rồi. Mà thôi khỏi cần nữa. Các người cứ gọi ta là Vô danh tăng cũng được.

Lệ Minh Nguyệt cười xòa hỏi thêm :

- Hòa thượng là Vô danh tăng, còn lệnh sư thì xưng hô ra sao?

Vô danh tăng quắc mắt đáp :

- Cô cứ gọi lão hòa thượng đủ rồi.

Lệ Minh Nguyệt hỏi :

- Người là hòa thượng chứ không phải đạo sĩ sao?

Vô danh tăng trình trọng đáp :

- Thường ngày tôi gọi lão là hòa thượng. Nếu cô có gặp cũng cứ gọi là lão hòa thượng, nhớ nhé...

Lời nói của hắn vừa ngây ngô vừa cộc lốc, đượm vẻ khôi hài. Lệ Minh Nguyệt nổi tiếng là ranh mãnh thông minh nhưng cũng không thể tìm hiểu được lai lịch của y được.

Nàng nhìn hòa thượng một chập rồi nói :

- Tôi mong rằng về sau hòa thượng đừng hát ca như thế nữa nhé. Thôi, chúng tôi xin từ biệt.

Nói xong nàng quay sang Tề Mãn Kiều :

- Em đưa Văn công tử đi trước. Lần này chị cản hậu cho.

Tề Mãn Kiều dạ một tiếng, cùng Văn Thiệu Côn qua mặt chị chạy trước.

Lệ Minh Nguyệt trước sau vẫn theo dõi thái độ Vô danh tăng. Thấy y đứng lặng thinh không có ác ý gì mới chấp tay vái chào rồi quay mình đi luôn.

Văn Thiệu Côn bị Tề Mãn Kiều thúc giục buộc lòng phải bước đi, lòng phân vân không ít. Chàng trông thấy Vô danh tăng đã tin tưởng đây là một cao nhân xuất hiện để cứu mình thoát khỏi bàn tay của nhị kiều Trường Bạch, không ngờ chỉ một vài câu chuyện băng quơ rồi y im lặng rút lui, nên chàng cảm thấy vô cùng thất vọng.

Đoàn người kẻ trước người sau lại lướt đi trong đêm tối, xuyên qua núi rừng đèo cao, đồng trống. Qua một trống canh, Tề Mãn Kiều đi trước cảm thấy mệt mỏi, trong người choáng váng, khí huyết đảo lộn liền dừng chân lại gọi :

- Chị hai, em cảm thấy khó chịu quá, cần nghỉ chân đôi chút xả hơi.

Nàng đưa tay chỉ phía trước nói :

- Đàng kia có lẽ là đồi thông, hãy lại đó tạm nghỉ.

Lệ Minh Nguyệt gật đầu.

Tề Mãn Kiều dắt Văn Thiệu Côn chạy thẳng lại rừng thông.

Khu rừng này ở trên sườn núi nghiêng nghiêng, chiếm một khu đất khá rộng, thông mọc chi chít rậm rạp.

Đêm khuya trời tối đàng xa nhìn thấy chỉ một màu đen kịt.

Lệ Minh Nguyệt ngó qua địa thế rồi bảo :

- Hãy nghỉ đi rồi lên đường sớm.

Nàng nói xong ngồi bệt xuống đất, khẽ hỏi Sa Thiên Lý :

- Nhà ngươi có mệt không?

Sa Thiên Lý lắc đầu đáp :

- Tôi chưa thấy mệt.

Nàng xít lại thêm dặn khẽ :

- Người liệu ý xem chừng Văn Thiệu Côn, đừng để hắn thừa cơ tẩu thoát đấy nhé.

Sa Thiên Lý gật đầu tuân lệnh.

Khi bốn người vừa ngồi yên, bỗng đàng xa một bóng người thấp thoáng rồi nhẹ nhàng bay vèo đến đứng sừng trên đồng lá thông không gây nên một tiếng động nhỏ.

Hồi 9 : Nơi rừng thông Vô danh tăng xuất hiện

Lệ Minh Nguyệt giật mình đứng phắt dậy quát :

- Ai?

Bóng ấy cười hì hì đáp :

- May quá, vừa chia tay lại gặp nhau rồi.

Thì ra bóng đen không ai khác hơn là vị hòa thượng bản thiêu Vô danh tăng.

Lệ Minh Nguyệt gắt :

- Có lẽ đại sư muốn tìm cách phá rối bọn tôi sao?

Vô danh tăng xua tay nói :

- Không đâu, tôi có việc cần đi. Đến đây mỗi chân tạm nghỉ một chút rồi sẽ đi. Nếu cô nương bảo tôi đến gây sự thì tôi xin đi ngay tức thì.

Lệ Minh Nguyệt hừ một tiếng rồi nín thinh.

Vô danh tăng tuy nói thế nhưng vẫn đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Chập sau tỏ vẻ ngơ ngác nói :

- Hai cô làm sao thế? Mệt hay bệnh?

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Thôi, xin đừng giả bộ nữa, tôi tuy mệt nhưng không oán hận ai đâu. Thủ đoạn của ngài cũng khá tinh vi đấy.

Vô danh tăng cười hề hà đáp :

- Đây, cô nương lại tăng bốc tôi rồi.

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Tôi không bao giờ tăng bốc ai và thế nào cũng có ngày tìm ngài để cảm ơn đấy.

Vô danh tăng cười nói :

- Tôi ăn dơ mặc bản, không cửa không nhà, nhưng muốn tìm gặp tôi cũng không khó.

Lệ Minh Nguyệt hỏi ngay :

- Muốn tìm ra đại sư thì làm sao?

Vô danh tăng cười hì hì đáp :

- Cứ tìm chỗ nào làm chay thí thực thì có hòa thượng này.

Lệ Minh Nguyệt cười lạt :

- Được rồi, miễn là đại sư đừng có ác ý hạ độc thủ, chị em tôi sẽ để cho người được toàn mạng. Sớm muộn gì chúng tôi cũng gặp đại sư để tạ ơn.

Vô danh tăng xua tay nói :

- Hòa thượng này bình sanh không làm điều gì xằng bậy hay cố ý hại ai.

Chỉ phải cái tôi là vì ở dơ nên sanh chứng hôi nách, đàn bà con gái phải cẩn thận, nếu hít phải dễ bị cảm, nhưng cũng chỉ vài giờ là khỏi ngay, tôi xin phát thệ đó là sự thật. Ngoài ra tôi không bao giờ làm hại một ai đâu.

Lệ Minh Nguyệt gật đầu nói :

- Cảm ơn, tôi đã hiểu đại sư rồi.

Nói xong, nàng giơ tay chỉ Văn Thiệu Côn, nói :

- Tôi có một điều nhờ đại sư. Chẳng hay đại sư có mang người này theo được không?

Vô danh tăng xoa hai tay nói rồi rít :

- Vâng, xin cảm ơn cô nương. Thật chưa có người nào thông minh và tốt dạ bằng cô nương.

Nói xong y quay sang bảo Văn Thiệu Côn :

- Đây chú bé, trên đỉnh núi Nam Sơn có một quả chuông vàng, ta muốn khiêng xuống thành đổi lấy ít tiền mua rượu, nhưng khổ nỗi quả chuông nặng quá không khiêng nổi. Chú em có bằng lòng đi khiêng giúp ta chăng?

Văn Thiệu Côn hiểu ý hòa thượng, cười lớn :

- Nếu đại sư cần tôi giúp sức, tôi đâu dám chối từ.

Nói xong, chàng chạy đến đứng bên cạnh Vô danh tăng quay mình định đi.

Tề Mãn Kiều tức quá la lớn :

- Chị hai, chị điên sao chị hai?

Lệ Minh Nguyệt cau mày nói :

- Chị đâu có điên.

Tề Mãn Kiều nói :

- Tìm được Văn công tử và đưa chàng đến đây nào phải chuyện dễ dàng, sao bây giờ chị giao cho tên hòa thượng ấy.

Lệ Minh Nguyệt cười đáp :

- Chết nổi, em tôi trách móc mà không chịu suy xét. Này, em thử xem chúng ta có đủ khả năng đối địch với hắn không chứ?

Tề Mãn Kiều đáp :

- Em cảm thấy hình như mắc bệnh, còn chị thì sao?

Lệ Minh Nguyệt xua tay nói :

- Thôi đừng hỏi nữa.

Quay sang Vô danh tăng, nàng nói :

- Nhất định ba tháng sau, chị em chúng tôi sẽ tìm đến đại sư.

Vô danh tăng lắc đầu rút cổ cười hì hì chứ không nói gì rồi bỏ đi trước.

Văn Thiều Côn chấp tay hướng về Lệ Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều, lễ phép nói :

- Ôn cứu mạng của hai cô nương, Văn mỗ không bao giờ quên. Sau này có dịp xin báo đền xứng đáng, bây giờ xin phép hai cô được đi nơi khác.

Nói xong không đợi trả lời, đã quay mình cùng Vô danh tăng bước đi.

Hai bóng người nhấp nhô đi trong bóng tối phút chốc khuất sau rừng thông cao vút lưng đồi.

Vô danh tăng gật gà gật giường bước thấp bước cao như say rượu thể mà thân hình lướt đi mau thoăn thoắt.

Văn Thiều Côn gắng hết sức chạy theo nhưng luôn luôn bị bỏ xa hơn mười trượng.

Sau cùng chàng phải dùng thần công “Thất Vu Bát Hồi” của Niệp Sáp hòa thượng truyền thụ tiến tới nhanh như tên bắn.

Quả nhiên món này có tác dụng phi thường. Trong phút chốc Văn Thiều Côn đã đuổi theo kịp. Đoạn chàng cứ gia tăng tốc lực tiến tới vượt qua Vô danh tăng và văng vẳng bên tai nghe tiếng y căn nhắc :

- Thằng bé chạy đi đâu mau thế? Muốn tẩu thoát hay sao?

Văn Thiều Côn tuy trong lòng nghi hoặc nhưng hai chân vẫn lướt thoăn thoắt, thần công vận chuyển, chàng đi càng lúc càng mau, hơi thở của Vô danh tăng phi phò đằng sau càng ngày càng xa dần.

Vượt xa hơn mấy dặm, chàng mới dừng chân nghỉ. Ít ra cũng nửa giờ sau Vô danh tăng mới đuổi kịp.

Nhưng ý nghĩ chàng chưa dứt bỗng từ mô đá đằng xa xa có tiếng mô Phật, Vô danh tăng cười hì hì hỏi :

- Thằng bé, bây giờ ngươi mới đến sao?

Văn Thiều Côn giật mình nhìn lại chưa tin là sự thật. Chàng tự hỏi :

- “Môn Thất Vu Bát Hồi là một tuyệt kỹ của Niệp Sáp hòa thượng, không ngờ Vô danh tăng lại biết Ngũ hành độn pháp vượt xa mình. Rõ ràng ta bỏ y trên mười dặm thế mà trong nháy mắt y đã vượt qua ta một đổi xa, thần sắc không có gì mỏi mệt. Quả là một nhân vật phi phàm”.

Vô danh tăng thấy chàng đứng ngây người sững sờ lại nhe răng cười bảo :

- Đi nữa chứ, chú bé!

Văn Thiều Côn chợt hiểu liền vội vàng quỳ xuống trước mặt Vô danh tăng năn nỉ :

- Đệ tử Văn Thiều Côn cúi xin sư phụ vui lòng thu nạp.

Vô danh tăng hứ một tiếng, hai tay khóat lia bảo :

- Không nên, không nên, hãy đứng dậy, đừng làm thế khó coi lắm.

Văn Thiều Côn kinh ngạc vội vàng đứng dậy hỏi :

- Xin cho biết vì sao không thể được.

Vô danh tăng thở phào một cái nói :

- Nhiệm vụ của hòa thượng này là cứu người thoát khỏi nanh vuốt hai con nữ quái đó mà thôi. Thế mà nay ngươi lại sanh tâm bất lương muốn hại ta như vậy.

Văn Thiều Côn hoảng kinh hỏi :

- Đệ tử chỉ yêu cầu thiên sư thu dụng chứ nào có ý mưu hại đại sư đâu.

Vô danh tăng hỏi :

- Không ý hại tại sao ngươi quỳ lạy?

Văn Thiều Côn đỏ mặt đáp :

- Đệ tử này muốn lạy đại sư làm thầy nên phải thi hành đại lễ.

Vô danh tăng cười hà hà hỏi :

- Có phải nhà ngươi thật lòng muốn nhận ta làm sư phụ không?

Văn Thiều Côn nghiêm trang đáp :

- Đệ tử này nhất tâm nhất trí thành thật thỉnh cầu đại sư đặc cách thu dụng cho.

Vô danh tăng lại cười nói :

- Ta cũng muốn lắm, ngại vì một nỗi là...

Ngập ngừng một phút nói luôn :

- ...Là vì lão hòa thượng không cho phép.

Nói xong y quay mình đi luôn, trong nháy mắt đã xa trên mười trượng.

Văn Thiếu Côn giật mình vội vàng chạy theo nói :

- Đại sư hãy chờ đệ tử với.

Miệng kêu, chân chạy, chàng thi triển Thất Vu Bát Hồi nhanh như gió thổi để đuổi theo.

Mặc dầu chàng đã vận dụng toàn lực, bên tai gió lồng ào ào nhưng vẫn không tài nào theo kịp. Khoảng cách giữa hai người xa dần, cuối cùng không thấy Vô danh tăng nữa.

Văn Thiếu Côn không nản chí, cứ bậm môi leo đèo đi.

Trải qua trên mười dặm đường, chàng nhìn quanh không thấy tăm dạng hòa thượng.

Đường núi trở thành quanh co, chập chùng hiểm trở, không biết lối nào đi.

Vì cứ lo chạy thẳng về phía trước, không phân định phương hướng, Văn Thiếu Côn không còn biết đi đâu nữa.

Chàng dừng chân lại, phóng tầm mắt quan sát kỹ, lòng lo lắng chưa biết làm gì.

Bỗng tận đàng cuối rừng xa xa có thấp thoáng ánh đèn le lói.

Văn Thiếu Côn mừng rỡ bụng bảo dạ :

- Đã có ánh đèn tắt nhiên có người ở. Nơi này không còn là rừng sâu hoang vắng nữa. Ta cứ chạy đến đó xem thử may ra gặp được hòa thượng cũng nên.

Chàng không ngần ngại cứ men theo đường mòn, nhằm ánh đèn đi đến.

Đường núi hiểm trở, mấy lần trượt chân suýt rơi xuống vực sâu đầy đá nhọn.

Ánh đèn cách không xa lắm nhưng vì nhiều trở ngại, đi lại quanh co nên phải qua hơn hai giờ mới đến.

Giữ khu rừng rậm rạp hoang vu lộ ra một bức tường quét vôi đỏ, ánh đèn từ trong ấy xuyên ra. Chàng lướt lại gần thì ra là một ngôi chùa cũ đã xiêu vẹo đổ nát nhiều.

Trước cổng chùa treo một tấm biển tuy thời gian đã làm phai nhạt màu vàng son, nhiều nơi đã bị sút mẻ nhưng đọc được ba chữ “Hổ báo tự”. Vách tường đồ sập nghiêng nghiêng, tứ bề nhện giăng bụi bám, chân tường cỏ mọc dây leo phủ kín. Rõ ràng ngôi chùa đã hoang phế từ lâu.

Văn Thiếu Côn vừa mừng vừa lạ. Chàng băn khoăn nhìn qua một cánh cửa sổ và nghĩ bụng :

- “Ngôi chùa này có vẻ cổ kính và bỏ hoang lâu ngày không ai tới nhưng tại sao lại có ánh đèn. Chẳng lẽ mình gặp ma chăng?”

Vừa suy nghĩ chàng quen chân tiến tới lướt qua cổng đi vào trong chùa.

Sau bức tường đỏ là một tòa đại hùng bảo điện vắng teo. Ánh đèn từ trong ấy chiếu ra. Láng tai không nghe một tiếng động nào. Ngôi chùa cổ và khu rừng hoang vu chìm đắm trong vắng lặng đáng sợ.

Văn Thiếu Côn cảm thấy rờn rợn, nghi ngại chưa dám bước vào.

Ngần ngại một lúc chàng rón rén đi vào trong điện.

Phía trong chàng trông thấy một vị sư già ước độ bảy mươi, mặt mày có vẻ phúc hậu phương phi đang ngồi ngay ngắn trước sập thờ bằng gỗ cũ kỹ.

Trên bàn thờ có đặt một thếp dầu bốc cháy chập chờn, hình như sắp cạn.

Nét mặt lão tăng tuy hiền từ nhân hậu, nhưng có vẻ trang nghiêm mới nhìn qua đã có lòng kính mến ngay.

Một điều khiến chàng ngạc nhiên hết sức, suýt bật tiếng kêu lên. Thì ra gã Vô danh tăng cùng đi với chàng giờ đây đang kính cẩn quỳ ngay trước mặt vị lão tăng.

Văn Thiếu Côn nửa mừng nửa sợ, muốn xông đến ngay, nhưng lại sợ hãi vội dừng chân đứng lại, nhìn vào mặt vị lão tăng đang lim dim đôi mắt như đang nhập định tham thiền.

Vị lão tăng đang nhắm mắt bỗng giơ tay áo phất nhẹ một cái, bỗng nhiên một cường lực âm nhu nhẹ nhàng từ tay áo truyền hướng thẳng về phía chàng.

Luồng kinh lực xoay quanh bao bọc lấy toàn thân rồi hình như có một sức hút nhẹ nhàng nhưng mạnh kéo ngược chàng bốc về phía trước.

Chàng cố sức cưỡng lại nhưng hình như bất lực, thân hình bay luôn lại gần lão tăng.

Từ ngày được Niệp Sáp hòa thượng chân truyền công phu Thất Vu Bát Hồi, thêm những võ công đã luyện tập từ lúc bé, Văn Thiếu Côn đã có một bản lĩnh khá cao, trong võ lâm hiếm người bì kịp. Thế mà chỉ một cái phất tay nhẹ nhẹ, vị lão tăng đã trói buộc và hút cả người chàng bay về phía ấy như con sâu cái hén, quả là điều khó tưởng tượng.

Tuy chưa biết dụng ý của lão tăng như thế nào nhưng nhìn sắc diện hiền hòa chàng cũng yên tâm. Khiếp sợ trước thần oai của lão tăng, bất giác Văn Thiếu Côn vừa sợ vừa mền phục vội vàng quỳ xuống.

Vô danh tăng bỗng gọi lớn :

- Thừa lão hòa thượng, đệ tử đã bắt được gã này về đây rồi. Xin lão hòa thượng hãy ban thưởng lòng khó của đệ tử.

Lão hòa thượng mở mắt sáng rực rỡ khê chớp động đôi mày trắng, hừ một tiếng nói :

- Ta thưởng cho ngươi được quỳ hai giờ, bằng lòng chứ?

Vô danh tăng kêu rồi rít :

- Lão hòa thượng xử bất minh rồi, đệ tử không bằng lòng tí nào.

Lão tăng trừng mắt mắng :

- Hắc Hải nhi, đừng ăn nói càn rỡ, muốn khỏi đòn nên câm mồm lại. Nếu còn giữ thói cũ sẽ bị vả miệng chắc gãy răng đấy.

Nhìn Văn Thiếu Côn, vị lão tăng từ tốn nói :

- Hẳn ăn nói lỗ mãng hồ đồ, tiểu nhi thí chủ đừng bắt chước hấn đấy nhé.

Văn Thiếu Côn từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác, thật là những chuyện không thể ngờ tới.

Theo chàng nghĩ, Vô danh tăng là một nhân vật có võ công vô địch, khiến hai chị em Lê Minh Nguyệt phải sợ hãi giao chàng, thế mà y còn sư phụ. Như thế tất nhiên bản lãnh của vị lão tăng này phải cao đến không thể tưởng tượng được.

Chàng lén nhìn lên thấy lão tăng đang nhìn mình. Trong đôi mắt sáng rỡ uy nghi và hiền từ, cảm được vẻ trù mền khiến chàng thấy đã bị hoàn toàn chinh phục.

Điều chàng thích thú hơn nữa là mặc dù tuổi cao, trong lời lẽ nói năng, vị lão tăng tỏ ra người ưa bông đùa ý nhị.

Trong khoảnh khắc, Văn Thiếu Côn mừng lo lẫn lộn, thấy mình đang đi đến một sự may mắn bất ngờ, và biết đâu cuộc gặp gỡ hôm nay sẽ giúp rất nhiều cho cuộc đời mai hậu.

Bỗng vị lão tăng hỏi :

- Mô Phật, xin tiểu chí chủ cho biết đại danh.

Vô danh tăng lớn tiếng nói :

- Sư phụ, người đã hiểu rõ cả rồi, còn hỏi người ta làm gì nữa cho mất công.

Lão tăng mắng :

- Hắc Hải nhi không được hỗn láo, nếu ngươi không chừa tật cũ, cứ lảm mồm lảm miệng sẽ bị phạt quỳ ba năm úp mặt vào tường đấy.

Vô danh tăng lè lưỡi nói :

- Không dám, không dám nói nữa.

Lão tăng mỉm cười quay sang nói :

- Văn thí chủ, đừng sợ, cứ thông thả nói tự nhiên.

Văn Thiếu Côn cúi đầu thưa :

- Cháu họ Văn, tên Thiếu Côn, nhưng...

Chàng ngập ngừng một lát, nói tiếp :

- Nhưng... thật ra cháu không phải họ Văn.

Thế rồi chàng lần lượt đem cả thân thế mình từ trước đến sau kể hết.

Lão hòa thượng chăm chú nghe, thỉnh thoảng gật đầu không nói gì hết.

Thuật xong Văn Thiếu Côn sụp xuống lạy luôn bốn lạy rồi chấp tay kính cẩn thưa :

- Tiểu bối gặp nhiều điều cay đắng, thân thể mơ hồ, đối với thù cha mẹ chưa trả được, xin lão đại sư thương tình nhận tiểu bối làm đồ đệ.

Vô danh tăng cười ha hả nói lớn :

- Chú bé này hay thật, thói nào giữ tật ấy, gặp ai cũng lạy tôn làm thầy.

Vừa rồi hấn mới lạy tôi, bây giờ hấn lại lạy sư phụ cũng xin làm đệ tử.

Văn Thiếu Côn then đỏ mặt, nhưng chẳng biết nói sao cứ quỳ mãi không đứng dậy.

Hồi 10 : Nơi cổ miếu truyền dạy võ công

Vị lão tăng trừng mắt nạt :

- Hắc Hải nhi, lần này ta không tha thứ đâu nhé.

Nói xong đứng phắt dậy.

Tư thái của lão hòa thượng rất uy nghi đồng dạc, đứng thẳng người như vị La Hán giáng thế, khiến Văn Thiếu Côn khiếp vía vội nghĩ :

- “Chẳng biết lão tăng xử trí Vô danh tăng như thế nào? Người này lãnh khí, nghịch ngợm nhưng thẳng thắn và lỗ mãng chứ không sâu hiểm độc ác tí nào”.

Hình như đã quen rồi, Vô danh tăng vẫn làm lì không tỏ vẻ sợ hãi, nhưng y xua tay cười hề hề nói :

- Xin lỗi, xin lỗi! Lần này xin lão hòa thượng tha cho đệ tử. Sau này không dám nói bậy nữa.

Lão hòa thượng mắng :

- Nhà ngươi luôn luôn giữ thói cũ không thể nào dạy được. Bây giờ ta cho ngươi hai biện pháp, muốn lựa cách nào tùy ý.

Vô danh tăng hỏi :

- Xin cho biết hai biện pháp nào?

Lão hòa thượng nói :

- Một là quỳ quay mặt vào tường ba năm.

Vô danh tăng nhảy phóc lên, nhăn nhó nói :

- Trời ơi, quỳ một ngày đã thấy muốn gãy gối rồi. Làm sao quỳ nổi đến ba năm? Biện pháp này khó quá, không xong, xin cho biết biện pháp thứ hai.

- Biện pháp thứ hai là ngươi phải đấu mấy miếng võ cùng Văn Thiếu chủ.

Vô danh tăng cười hì hì đáp :

- Cách này thì được lắm. Đệ tử xin nhận đấu một quyền, ba chiêu, năm chỉ, thêm mười hai bộ chộp bắt, và bốn mươi hai miếng Phi Long kiếm pháp.

Lão hòa thượng gật đầu nói :

- Nếu thắng càng tốt, lỗ thua thì sao?

Vô danh tăng lắc đầu nói :

- Hình phạt này cũng không phải nhẹ nhàng gì. Đấu cho xong bao nhiêu quyền pháp ấy cũng mệt hết hơi rồi, xin đừng buộc điều kiện nào khác nữa.

Lão hòa thượng bước lại gần mắng rằng :

- Sao, nhà ngươi không chịu phạt à?

Vô danh tăng vội kêu lên :

- Xin chịu phạt, xin chịu phạt! Hắc Hải nhi này đâu dám kháng cự mệnh lệnh của sư phụ.

Lão hòa thượng cười khà dịu giọng nói :

- Nếu vậy thì chuẩn bị đi.

Nhìn Văn Thiếu Côn, lão hòa thượng bảo :

- Thí chủ cũng sửa soạn đi nhé.

Văn Thiếu Côn sợ hãi quá nghĩ thầm :

- “Tài nghệ của Vô danh tăng ta đã thấy rõ ràng. Sức của ta đâu đủ chịu nổi một nửa chương của y, làm sao mà đấu tay đôi hàng bao nhiêu thế võ, một quyền, ba chiêu, mười hai thuật, còn thêm bốn đường Phi Long kiếm pháp nữa.

Thôi, nguy quá rồi, phen này thế nào cũng phải bỏ mạng”.

Chàng vội quỳ xuống nói :

- Cháu đây chỉ là một vô danh tiểu tốt, võ nghệ có ra chi, đâu dám đấu cùng vị này.

Lão hòa thượng cười hà hà nói :

- Không sao đâu. Cứ đánh đi, nếu có điều gì, lão tăng sẽ tiếp đấu với.

Vô danh tăng nhìn chàng bảo :

- Nay sư đệ, ngươi đừng xưng cháu gọi ông nữa. Lão hòa thượng đã có lòng muốn chân truyền võ nghệ mà sư đệ còn ngớ ngẩn mãi thế.

Văn Thiếu Côn nghe nói mừng quá vội quỳ xuống, miệng kêu :

- Sư phụ, đệ tử xin tuân mệnh.

Nói xong chàng định lạy nữa. Lão hòa thượng không thấy cử động gì, nhưng Văn Thiếu Côn thấy có một luồng kinh lực nhẹ nhàng đẩy lên khiến chàng không cúi xuống lạy được mà phải tung người đứng thẳng dậy.

Chàng còn ngờ ngác, hòa thượng nói :

- Đừng vội làm lễ bái sư, để lão xem qua một vài thế thử thí chủ có đủ tư cách làm đồ đệ hay không đã.

Ngay lúc đó Vô danh tăng đã quát lớn :

- Tiến lên và xem chừng đây này.

Vừa quát xong y nhảy tung lại vung quyền đánh thẳng vào ngực chàng.

Quyền tung ra lẹ như chớp nhoáng, mà nhìn không thấy kịp, đến sát ngực chàng cách mở ác độ một li. Lại một điều là quyền mau như điện nhưng không có một kinh lực nào hết.

Văn Thiếu Côn hốt hoảng đứng đờ người nhìn nhưng chẳng biết đối phó ra sao.

Lão hòa thượng hét lớn :

- Đồ ngốc, sao không trả đòn đi?

Tiếng hét làm cho Văn Thiếu Côn lúng túng đôi tai, tái mặt. Chàng nghĩ :

- “Lão tăng đã cho biết trước muốn mình ra tỷ thí xem có đủ tư cách làm đồ đệ hay không. Thế mà vừa rồi ông lại kêu mình là “đồ ngốc”, chẳng có lẽ đã mất mặt lắm rồi. Như vậy thì mong làm đồ đệ cao nhân có lẽ trở thành mây khói rồi”.

Lão tăng thấy chàng do dự lại hét lên :

- Cứ thế mà trả lại hấn một quyền xem sao?

Văn Thiếu Côn tuy chưa thấy rõ động tác của Vô danh tăng, nhưng vốn bản chất thông minh lanh lẹ, chàng cũng đoán được đường đòn.

Vừa nghe lão tăng nhắc, chàng đã phản ứng tự nhiên theo lối ấy vung quyền trả lại ngay Vô danh tăng.

Đường quyền tuy không chính xác nhưng cũng trúng, nghe “bình” một tiếng khá mạnh.

Vô danh tăng nói lớn :

- Thừa lão hòa thượng, Hắc Hải nhi này quả đoán không sai tí nào.

Nói xong quay sang Văn Thiếu Côn, bảo :

- Sư đệ, nếu đánh cũng nường tay nhẹ nhẹ chứ. Ngực ta đâu phải đúc bằng gang bằng sắt đâu mà nện như búa tạ vậy?

Lão hòa thượng vỗ tay reo lớn :

- Hay quá, hay quá, được rồi.

Rồi nhìn Vô danh tăng bảo :

- Hắc Hải nhi này, con đừng bảo là thầy có ý tư vị đấy nhé. Bạch Hải nhi tục căn đầy đủ, tương lai còn vượt hơn con nhiều lắm đấy.

Văn Thiếu Côn mừng khắp khỏi vội vàng quỳ lạy nói :

- Thừa ân sư, Bạch Hải nhi xin tham kiến ân sư.

Bản chất Văn Thiếu Côn thông minh xuất chúng. Mặc dù đang phân vân lo nghĩ nhưng khi nghe lão hòa thượng gọi mình là Bạch Hải nhi đã hiểu ngay là người yêu mến mình, đã thuận nhận làm đồ đệ và đặt biệt hiệu là Bạch Hải nhi.

Lão hòa thượng sung sướng cất tiếng cười dòn. Lần này ông không từ chối mà cứ ngồi nhận cho Văn Thiếu Côn lạy đủ lễ.

Văn Thiếu Côn lạy xong bước đến trước mặt Vô danh tăng nói :

- Tiểu đệ, Bạch Hải nhi, xin tham kiến sư huynh.

Nói xong cúi đầu xuống lạy.

Vô danh tăng vội vàng đỡ dậy nói :

- Tiểu huynh này không dám nhận lễ ấy đâu. Sau này nếu muốn nhận ta làm sư huynh thì mỗi khi ra đòn xin đánh nhẹ tay hơn nhé.

Lão hòa thượng nói :

- Hắc Hải nhi, đồ đệ hay đùa giỡn bất cứ lúc nào.

Rồi quay sang Văn Thiếu Côn gọi :

- Đồ nhi, hãy lại đây.

Vô danh tăng chum chim cười bảo :

- Mau bước lại kia! Bây giờ lão hòa thượng có vẻ chán Hắc Hải nhi rồi chứ gì.

Văn Thiếu Côn trước mặt hòa thượng quỳ xuống thưa :

- Sư phụ có điều gì chỉ dạy, đệ tử xin nghe.

Lão hòa thượng khoát tay nói :

- Lão chán những lễ nghi phiền phức lắm. Từ nay trong tình thầy trò hãy xử sự tự nhiên, đồ đệ đừng quỳ lạy nữa.

Văn Thiều Côn dạ và đứng dậy.

Lão hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Pháp hiệu của lão là Nhất Liêu, trước ở Hàn Nguyệt thiền lâm thuộc núi Vô Lượng sơn. Trước khi ta chân truyền võ nghệ, đồ đệ hãy nhớ những điều căn dặn thiết yếu để làm cho đúng.

Văn Thiều Côn chấp tay nói :

- Đồ nhi xin lĩnh giáo.

Lão hòa thượng gật :

- Quy luật của ta gồm có bốn điều để làm khẩu hiệu cho người người nghĩa hiệp trong võ lâm, ai ai cũng biết.

1. Thuận theo lòng trời.

2. Ít gây sát nghiệp.

3. Trừ gian diệt ác.

4. Giúp kẻ khốn cùng.

Văn Thiều Côn vội vàng đáp :

- Đồ nhi xin khắc cốt ghi tâm dù đến chết cũng không thay đổi.

Lão hòa thượng bảo rằng :

- Hay lắm, hãy cố gắng làm theo lời hứa đấy nhé.

Rồi quay sang Vô danh tăng bảo :

- Hãy tiếp tục đấu lại đi.

Với sự chỉ dẫn của lão hòa thượng, Văn Thiều Côn một quyền một chương luyện tập cùng Vô danh tăng. Luyện đến đâu chàng nhớ kỹ năm lòng, cố xua đuổi những ý tưởng phức tạp, lắng tâm thần tiếp nhận những điều giảng giải.

Nhờ tuệ căn minh mẫn, Văn Thiều Côn học tập rất mau, tăng tiến vượt mức.

Cuộc tập luyện kéo dài luôn một đêm một ngày. Tất cả thể đánh đỡ một quyền ba chương, năm chỉ, mười hai thuật chộp bắt và bốn mươi hai thế Phi Long kiếm pháp đã hoàn toàn thành thuộc.

Lão hòa thượng sung sướng quá cười luôn miệng. Ông nhìn Hắc Hải nhi hỏi :

- Hắc Hải nhi, người có nhớ lúc trước phải tốn bao nhiêu thời gian để học xong người môn này?

Hắc Hải nhi suy nghĩ rồi đáp :

- Thật ra đồ đệ cũng không nhớ. Hình như cũng hết một ngày một đêm trọn thì phải. Sư phụ có nhớ như thế không?

Lão hòa thượng cười xòa nói :

- Đâu được chóng như thế. Chú này lúc nào cũng lãnh phần tốt về mình. Ta nhớ hồi đó kéo dài đúng một tháng mà chưa xong, chứ nào phải một đêm một ngày!

Vô danh tăng cười khi khi :

- Lâu mau gì cũng được, miễn học được thuần thực là tốt rồi.

Nói xong y nằm lẩn ra đám cỏ ở góc sàn ngáy pho pho liên.

Lão hòa thượng hớn hờ xoa hai tay cười đắc ý rồi bảo Văn Thiều Côn :

- Thầy có một môn tuyệt nghệ xưa nay chưa dạy cho ai, bây giờ muốn truyền luôn cho đệ tử. Vậy hãy vào đây.

Dứt lời rào bước đi ngay.

Văn Thiều Côn vội vàng nổi gót theo vào đại điện rồi đi luôn ra đằng sau.

Sau điện là một bãi đất hoang vu bỏ hoang lâu ngày cỏ dại mọc đến đầu gối, gạch ngói, đá sỏi lăn rải khắp nơi.

Lão hòa thượng vừa dừng bước bỗng xoay mình như chớp đánh ra một chương.

Văn Thiều Côn như người trong mộng đâu ngờ ngón đòn bất ngờ nên lãnh đủ một chương ngang bụng.

Nhưng dù chàng có chuẩn bị cũng không bao giờ ra tay chống đỡ nếu chưa được bảo trước.

Cũng may thế chương đánh ra có một sức mạnh êm ái chứ không gây đau đớn gì hết. Sức chương cuốn ra, thân hình của chàng văng bỗng lên cao như chiếc diều đứt dây, quay luôn mấy vòng rồi rơi xuống, lọt ngay vào một cái giếng lâu năm.

Hồi 11 : Đáy giếng gặp kỳ duyên

Văn Thiều Côn bị một chuông của lão hòa thượng bay bổng lên không trung hơn mấy trượng rồi rơi vào xuống một cái giếng lâu năm.

Giếng này không biết đào từ bao giờ, ở giữa một vùng cây cối rậm rạp, chu vi hơn tám thước, lòng sâu thăm thẳm có năm sáu mươi trượng, xung quanh bờ dựng đứng và rong rêu phủ kín, trơn như trám mỡ.

Trong lúc bị tung đi bất ngờ, Văn Thiều Côn hoảng vía đưa hai tay quờ quạng bốn phía hy vọng bám trúng một cái gì.

Chàng rơi mãi hồi lâu chưa tới đáy, hai tai gió lộng ù ù, thỉnh thoảng chớp nhăm đá nhưng vì quá trơn nên bị tuột đi luôn.

Sau cùng nghe ùm một tiếng, nước văng tứ tung. Té ra dưới giếng có nước.

Cũng may nước không sâu lắm, chàng lóp ngóp uống mấy ngụm rồi ngóc đầu lên được. Dưới chân là cát, nước đến ngang vai và lạnh như băng giá.

Nước lạnh tê buốt cả da thịt, mấy đầu gân cũng bị lạnh cứng cả, cử động thấy đau nhức lắm.

Văn Thiều Côn loay hoay một chập đứng vững được nên lặng yên suy nghĩ, trong khi hai hàm răng chạm vào nhau lộp bộp như mổ thức.

Giếng quá sâu, tứ bề tối đen như mực.

Văn Thiều Côn cảm thấy như vừa trải qua một cơn ác mộng, lặng lẽ đưa tay sờ chung quanh thì thấy bờ đá láng trơn, chỗ nào cũng nhẵn lì không nắm vào đâu được, muốn trèo lên cũng không thể được.

Chàng thở dài than thầm :

- “Thật không ngờ ân sư nữ ra tay ác độc đánh ta văng xuống nơi này. Hình như ông ta có âm mưu trước nên mới gạt mình đi theo để hãm hại. Con người hiền từ đạo mạo bề ngoài mà thâm tâm sao hiểm ác thế. Lão đã cố tình giết hại mình thì chỉ một búng tay cũng hết thở, việc gì phải khổ công rèn luyện suốt một ngày một đêm, để rồi cuối cùng hắt ta xuống đây trong tình cảnh nửa sống nửa chết như thế này. Thật vô lý, vô lý quá”.

Càng nghĩ càng tức, chàng lòng lộng kêu lên :

- Sư phụ ơi, sư phụ!

Tứ bề vách đá phẳng lặng dội lại tiếng kêu gây nên những tiếng vang rền bất tuyệt.

Gọi mãi hàng mấy chục tiếng nhưng vẫn không nghe đáp lại.

Chẳng rõ tiếng chàng có lên đến miệng giếng hay không?

Chập chập chàng đưa tay vào mồm ngửa mặt lên trời kêu gọi nữa. Gọi xong lại lắng tai nghe ngóng may ra hoặc đến tai sư phụ hoặc Vô danh tăng.

Suốt mấy tiếng đồng hồ, chàng kiên tâm gọi mãi :

- Sư phụ ơi, sư phụ, nếu đệ tử có tội gì cứ trách phạt, nữ đâu gạt theo để liệng vào giếng này.

Thanh âm trả lời rền vang rồi chìm trong yên lặng. Chàng tái người, đưa mắt lên thấy tận phía trên chót vót có một lỗ hồng lớn hơn miệng chén, da trời màu xanh.

Tính thời gian thì có lẽ đã sáng từ lâu, nhưng giếng sâu nên ánh mặt trời không rơi tới đây, đưa tay trước mặt nhìn không rõ.

Chàng tiếp tục kêu gào, dẫu biết kêu bao nhiêu cũng vô ích.

Kêu hoài đến nỗi khan cổ lạc giọng, nhưng vẫn há miệng kêu, và thét như người mất trí chớ không chịu ngừng.

Mãi đến khi đuối là người mới tạm nghỉ để thở hồng hộc như trâu điên.

Khi thấy đã hoàn toàn tuyệt vọng, Văn Thiều Côn bèn đứng dựa lưng vào thành giếng, cả thân mình chìm trong nước lạnh, ló cổ và đầu bên ngoài, nhắm mắt mơ màng.

Bỗng có tiếng nho nhỏ nhưng rõ ràng và trong trẻo từ trên vọng xuống :

- Đồ nhi, đã biết thân phận chưa.

Văn Thiều Côn nhận ra tiếng nói của sư phụ, mừng rỡ như được hồi sinh vội vàng gào lớn :

- Sư phụ ơi, đệ tử đã nghe rồi và cũng đã biết thân rồi. Xin sư phụ cứu đệ tử lên với.

Nói xong chàng nhìn lên miệng giếng lắng tai nghe.

Tiếng nói của lão hòa thượng lại vọng xuống nho nhỏ rõ ràng như nói sát bên tai :

- Không được, thầy không thể cứu con được đâu.

Thì ra lão hòa thượng đã vận dụng lối thiên lý truyền âm để hỏi chuyện cùng chàng.

Văn Thiều Côn tức quá đập tay quậy nước ầm ầm la lớn :

- Trời ơi, sao sư phụ quá nhẫn tâm. Đệ tử có thù hận chi đâu mà nữ ra tay như vậy?

Tiếng nói lại vang lên :

- Nào có thù oán gì...

Ngừng một chập lại nghe tiếp :

- Đồ đệ, mọi việc phải trông cậy vào mình trước tiên. Đừng ỷ lại vào người, phải tự tìm cách nào cứu lấy mình thì hơn. Đồ đệ cứ tin tưởng và bền chí sẽ có ngày leo lên được.

Văn Thiều Côn hét lên :

- Sâu quá, trơn quá, làm sao bò lên được. Nếu sư phụ không ra tay giải cứu, đệ tử chắc phải bỏ thân trong giếng này.

Cất tiếng cười rồi hòa thượng nói thêm :

- Nếu cứ yếu hèn như thế thì dù người chết cũng đáng lắm.

Vì nước giếng chắm vai, chàng không thể ngồi để nghỉ chân, chỉ có cách dựa vào thành đá đứng có một chân cho đỡ mỏi, chốc lát lại thay qua chân khác.

Câu nói vừa rồi là lời nói cuối cùng của lão hòa thượng.

Văn Thiều Côn xót xa và tức tối quá bậm môi phụng phịu với sự đau nhức quá giới hạn mà chàng đang chịu đựng: rét lạnh, mỏi mệt, ê ẩm và tuyệt vọng.

Tự tương tự sát vẫn vơ trong trí :

- Phải, chỉ có chết là giải thoát! Chết là hết đau, hết lo, hết bực tức. Chết cho người ta hài lòng.

Chàng lâm bầm.

Nhưng bất cứ trong cảnh tuyệt vọng nào cũng vẫn còn hy vọng. Chính cái hy vọng mỏng manh xa vời vô lý ấy đã giúp chàng đánh đổi được ý nghĩ tự sát.

Mọi sự đau khổ không gì bằng cái đói. Đã ba hôm nay chàng chưa có thứ gì vào bụng, lúc này lại ngâm mình trong nước lạnh, cái đói lại đến muốn cào cả ruột gan.

Càng lâu đói càng tợn, nơi đây ngoài nước, không có gì ăn được cả. Tôm cá không có, ngay ếch nhái cũng không có. Rong rêu thì quá nhớt, hôi hám, không thể nào nuốt được.

Chân tay chàng dần dần tê cứng, mắt ngược lên nhìn miệng giếng vẫn thấy vòm trời xanh không có bóng người.

Thành giếng đen xì, mờ mờ ảm đạm dựng đứng cao tít mù. Chẳng bao lâu đã quá một ngày một đêm, trọn mười hai giờ rồi.

Chàng thử cử động tay chân, nhưng hình như chân tay của kẻ khác, không còn cảm giác nữa. Cặp giò hình như đóng thành băng, hai tay buông thõng chứ đưa lên không nổi nữa.

Chàng hít mạnh vào một hơi, lồng ngực sắp vỡ, máu huyết đảo lộn như chạy ngược về tim, đầu vầng mắt hoa, bụng đói như cào. Sống như thế này còn khổ gấp mấy lần được chết. Một ngày nơi đáy giếng dài thăm thẳm hơn cả một năm trường.

Nhưng mà cuối cùng rồi cũng rán chịu đựng.

Vòm trời trên cao hết xanh đến đen, tính đã bảy lần. Kể từ khi rơi xuống giếng đến nay đã một tuần tròn, Văn Thiều Côn vẫn phải đứng hoài trong giếng.

Nước ngâm lâu ngày, da mặt dộp lại co rút, chân tay mình mẩy đã tiết ra nước nhờn.

Thần trí chàng lơ mơ, thân hình tê liệt, thậm chí dù muốn tự vẫn cũng chẳng còn hơi sức nữa. Sự đau khổ có lẽ đã đến mức tột cùng.

Bỗng nhiên mắt chàng hoa lên. Một tia sáng từ trong lòng nước vọt thẳng lên cao rồi lại rơi xuống nước tung lên ào ào, bơm bơm, đưa vào tai chàng.

Chàng cố định thần nhìn lại kỹ. Luồng ánh sáng đó cứ từng chập vọt lên khi cao khi thấp, lúc trước mặt khi bên tả, rõ ràng là sự thật chứ không phải ảo giác.

Độ nửa giờ sau, tiếng nước reo gần chàng, một lần đỏ sáng chói lại xẹt, thấy lên cao gần một trượng rồi rơi xuống giếng.

Lần này chàng nhìn kỹ thấy một vật dài chừng ba thước, lớn cỡ nắm tay, trong ánh đỏ có những tia vàng sáng chói, hoa cả mắt.

Suốt bảy tám ngày trời không ăn, con người đã đói đến cực độ, mặc dầu chân khí tiêu tan nhưng khi thấy có một thứ có thể ăn được, tự nhiên có thể chuyển động, kích thích gân cốt khiến chàng cục cựa và di chuyển được để bắt mồi.

Chờ độ vài phút sau, mặt nước chuyển động nữa. Khi tiếng reo chưa dứt, luồng sáng đỏ vàng lại vọt lên gần chàng hơn nữa.

Tâm thần phấn khởi, khả năng sinh tồn thúc đẩy, chàng vùng đưa tay được ra khỏi mặt nước cào nhanh vào làn sáng đỏ vừa đúng lúc đang rơi xuống.

Tay chàng nắm được một vật mềm mềm ẩm ẩm.

Nhờ ánh sáng rực rỡ của làn da chiếu ra, Văn Thiếu Côn nhìn kỹ đó là một con lươn khá lớn và kỳ lạ. Thân hình con lươn này đỏ như son, từ đầu đến đuôi có hai đường chỉ vàng sáng rực rỡ như kim tuyến chạy song song thật đẹp.

Trong khi con lươn dẫy dụa, ánh sáng đỏ vàng lẫn lộn càng rực rỡ chiếu ửng hồng cả mặt nước.

Hai mắt đỏ ngầu, hai tay run run, trong lúc quá đói, bất cứ bắt được thứ gì cũng ăn, rồi hậu quả ra sao mặc kệ.

Chàng không ngần ngại đưa con lươn vào miệng, cắn cổ hút máu rồi thấy thịt ngọt ngọt, ẩm ẩm dễ ăn nên ăn hết không còn tí xương.

Khi ăn xong tinh thần bỗng nhiên thấy khoan khoái, cả thân hình giá lạnh tê cứng đã trở nên ấm áp dễ chịu.

Chàng đưa tay vịn bầu thành giếng vận công điều khí.

Ngay lúc ấy một cơn đau bụng nổi lên dữ dội khiến chàng hoảng sợ không dám vận công nữa.

Nhưng cơn đau bụng cũng không vì thế mà giảm bớt, trái lại càng đau tợn, đau xoắn từng cơn khiến chàng toát cả mồ hôi, da mặt co rúm lại, như muốn đứt hơi.

Chàng hồi hận tự trách :

- Vừa rồi ta ăn bậy một con rắn không ra rắn, lươn không thành lươn, hình thù quỷ quái, dữ lành chưa biết, mà lại nổi cơn đau bụng như vậy chắc đã trúng độc. Vừa khỏi đói lại bị đau đớn cũng chả hơn gì. Mặc kệ, đến chết là cùng!

Chết được càng mát thân.

Im lặng suy nghĩ một chập, cơn đau dần dần Văn Thiếu Côn nhích thân dựa vào vách đá nghỉ dưỡng.

Chừng nửa giờ sau, cơn đau tái phát. Lần này càng dữ dội gấp mấy lần.

Tại Đan điền một luồng khí nóng xông lên rần rật, mỗi lúc càng nhiều.

Vừa đau vừa nóng, chàng vật mình chán, mím môi chịu đựng. Mặc dầu ngâm trong nước mà người chàng cũng toát mồ hôi, trên đầu muốn bốc hỏa.

Lúc ấy khí huyết chuyển động thật mạnh như muốn phá tan cái huyết quản, máu càng sôi, bụng càng đau dữ. Văn Thiếu Côn ráng bậm môi chịu trận để khỏi buột mồm rên siết.

Làn khi nóng từ Đan điền cứ xông mãi liên miên vô tận tựa hồ như không bao giờ chấm dứt được.

Sau hết sức nóng lại xông đến tận “Sinh tử huyền quan” rồi đi luôn vào hai mạch “Nhâm đốc”.

Ba nơi này đã bị luồng nhiệt khí đã thông luôn, đầu óc chàng như búa bổ, hoàn toàn mất trí giác.

Giếng nước trở nên im lặng như tờ.

Văn Thiếu Côn đứng ghéech đầu vào thành giếng, mắt nhắm như người ngủ say, hơi nóng từ trong người chàng lên ngùn ngụt hình như một màn sương dày bao phủ.

Không rõ thời gian bao lâu, chàng mở bừng đôi mắt ngơ ngác.

Qua bao nhiêu sự dày vò khô sở, bụng đói gân tê, tay chân mỏi, toàn thân chàng phải kiệt quệ, mất hết sinh lực.

Nhưng sự thực lại khác hẳn.

Chàng cảm thấy trong người nhẹ nhàng, tinh thần khoan khoái, mình mẩy ẩm ẩm không cảm thấy lạnh lẽo. Từ bé đến giờ chưa bao giờ thấy khỏe mạnh và dễ chịu như lúc này.

Kinh ngạc quá, chàng thắc mắc :

- Suốt bảy ngày ngâm trong nước giếng, đói quá ta đã ăn trúng một con rắn đỏ, đau bụng muốn đứt cả ruột, huyết mạch như nung đốt, mà bây giờ sao tự nhiên khác hẳn như vậy? Việc gì đã xảy ra chẳng?

Ngạc nhiên hơn nữa là chàng thấy trong đáy giếng sáng trưng không còn tối tăm như trước nữa. Mọi vật đều ngó thấy rõ ràng, cọng rêu trên thành đá đàng xa cho đến những đợt sóng lăn tăn gợn trên mặt nước.

Chàng vừa mừng vừa sợ, thử vận công điều khí.

Chẳng ngờ vừa mới vận công, một làn sóng nóng lập tức nổi lên xói ngay vào mạch sinh tử huyền quan đi thông suốt xuống hai mạch Nhâm đốc, rồi theo đường kinh lạc chạy suốt các huyết đạo từ đầu mình đến tứ chi chỉ thấy một luồng sinh khí chuyển động thông suốt dễ dàng.

- Trời! Chàng mừng quá la lớn.

Quả thật điều không ngờ! Đây là một hiện tượng hiếm có, một hy vọng tối cao mà tất cả những nhân vật luyện võ hằng mơ ước, ít ai đạt được, là đánh thông sanh tử huyền quan, mở hai mạch Nhâm đốc.

Chàng như say mê với sự sung sướng tột cùng và chưa dám tin là sự thật.

Khích động vì niềm vui bất ngờ, chàng thử vung tay đánh một quyền vào thành giếng.

Chỉ một động tác vô tình do nội tâm thúc giục, không ngờ đã gây một ảnh hưởng ghê gớm khiến chàng mất cả hồn vía.

Số là từ khi chàng vừa vung ra, một luồng kinh lực như bài sơn đảo hải đánh ầm vào vách đá, nổ lên một tiếng “đùng” như sấm dậy.

Cổ thành giếng rung rinh như bị động đất, đá văng tứ tung sập xuống một mảng khá to.

Văn Thiếu Côn tròn mắt nhìn lỗ đá vừa lở rồi ngó lại tay mình, ngơ ngác.

Chàng cố nén sự vui mừng xen lẫn sợ hãi kích động trong lòng, và định thần nhìn lại. Nơi đã bị lở đã bày ra một lỗ hồng to tướng, khiến chàng chỉ biết há miệng trân trối nhìn chẳng biết nói sao, rồi trong lúc kích động mãnh liệt tung người nhảy nhót cho thỏa thích.

Lại một việc bất ngờ xảy ra nữa.

Chàng chỉ nhẹ nhẹ một cái mà toàn thân như một mũi tên bật khỏi cánh cung, vọt thẳng lên cao gần mười trượng rồi rơi xuống giếng.

Văn Thiếu Côn thích chí quá nghĩ bụng :

- “Công lực mình tự nhiên tăng tiến quá cao có lẽ vì con rắn lúc nãy ư? Nếu vậy thì may quá. Xem chừng với bản lãnh này ta hy vọng vượt ra khỏi giếng này rồi”.

Nghĩ thế, chàng từ từ vận công lực, đem hết nội lực từ Đan điền di chuyển trong toàn thân, dồn xuống hai chân rồi tung người lao vút lên không như một chiếc tên bắn.

Một cái nhảy đã vượt qua trên mấy chục trượng ra khỏi miệng giếng dễ dàng, nhẹ nhàng rơi trên đám lau mọc giữa sân.

Chàng đứng ngẩn ngơ một chập, lòng bồn chồn như chột tỉnh một cơn ảo mộng.

Mơ mộng đi qua, Văn Thiếu Côn trở lại thực tế, đưa mắt nhìn quanh.

Lúc đó vào khoảng nửa đêm. Trên bầu trời đen lốm đốm nhiều sao nhấp nháy. Ngôi cổ tự chìm đắm trong sự cô tịch hoàn toàn.

Gió lạnh thổi từng cơn làm quần áo chàng khô ráo, bay tung phần phật.

Tuy giữa đêm khuya nhưng màn đêm không che nổi đôi mắt chàng, tuy trong tối nhưng nhìn thấy rõ ràng mọi vật.

Đứng một chập lâu, chàng rảo bước đi vào chánh điện.

Trong chùa vắng lặng như tờ, trừ tiếng gió thổi qua mấy khe ngói lở xào xạc, và tiếng trùng đẻ nỉ non, không còn tiếng động nào khác.

Trong điện tối om, không có ánh đèn, tòa đại điện dột nát đầy cả bụi phủ nhện giăng. Có lẽ lão hòa thượng và Vô danh tăng đã bỏ đi nơi khác rồi.

Văn Thiếu Côn đi lần qua bên trái, đưa mắt nhìn trên chiếc bàn gỗ đã xiêu vẹo, thỉnh thoảng trông thấy một miếng lụa vàng cuộn thành cuộn dài dẫn dưới bát hương bằng sành đặt bên ấy.

Chàng vội vàng bóc ra xem, trên mảnh lụa có viết :

“Bạch Hải nhi con, Trước khi nhận một nhiệm vụ trọng đại mà đáng thiêng liêng đã lựa chọn giao phó cho, con đã trải qua tất cả những gì đau đớn nhất, khổ sở nhất từ thể xác đến tinh thần, những cái gì dày vò cơ cực nhất mà người trần có thể chịu đựng.

Con đã chịu nổi, đã vượt qua gian khổ và con đã thành công.

Trong những giờ phút đau khổ sở chắc con oán hận thầy lắm. Bây giờ con cũng hiểu ít nhiều, và hết còn trách thầy ác độc.

Con vật mà con đã ăn vừa rồi là một con lươn quý, một thần vật sống hàng vạn năm, thể gian hiếm có, gọi là “Vạn niên kinh thiên”. Người nào ăn được nó là được sống lâu, tiêu trừ bá bệnh, chống lại mọi độc, thêm một công lực phi thường.

Thầy phát hiện được thần vật hàng mấy năm nay, nhưng nghĩ rằng tuổi tác đã cao, không muốn phung phí một vật chí bảo của trời tạo, nên thầy cố dành lại để tặng con là người có điềm phúc.

Con hãy nhớ nằm lòng những điều thầy dặn trước khi thu nhận làm đồ đệ.

- Thuận theo lòng trời - Bớt gây nghiệp chướng - Bài trừ gian bạo - Giúp kẻ khốn cùng Đó là phương châm cần thiết để diệt trừ ma quỷ, bảo vệ đạo pháp, tiến thân trên đường võ nghiệp. Được thế, con sẽ không phụ tấm lòng kỳ vọng của thầy.

Bao nhiêu võ công thầy đã truyền cho con là tất cả thiên hoa thu thập suốt đời người, tất cả sự kiên trì khổ luyện nghiên cứu, đã giúp thầy xưng hùng xưng bá một thời gian.

Tuy không phải là những môn võ công tối thượng, vì con nhớ rằng “núi cao còn có núi cao hơn, người tài còn lắm kẻ tài hơn”, những điều đó cũng có thể giúp được nhiều cho con, để gây dựng cuộc đời võ nghiệp. Những chông gai trên đời trùng trùng điệp điệp, lòng người độc ác nham hiểm khôn lường, con nên luôn luôn đề ý đề phòng, khỏi làm vào những cạm bẫy.

Câu chuyện “Vô Nhân cốc” là vấn đề đang xáo trộn võ lâm và cũng là mối lo ngại nhất của thầy. Thầy đã để tâm tra xét hàng bao năm vẫn chưa có kết quả.

Việc này con nên xử lý thận trọng để khỏi gây ra điều đáng tiếc, lưu huyết trong giang hồ.

Thầy đây chỗ ở không nhất định, rày đây mai đó và chỉ một thời gian ngắn thầy sẽ trở về Vô Lượng Sơn, con chớ để tâm tìm kiếm.

Cuộc đời ly tan, hội hợp, mệnh trời đã định, lòng người muốn cãi cũng không được đâu.

Con khá bảo trọng lấy mình.

Thầy: Nhất Liêu”

Đọc xong bức thư, Văn Thiệu Côn bàng hoàng cảm động. Té ra thầy chàng đã dự liệu hết mọi việc đã xảy ra và cố tình sắp đặt để chu toàn cho mình.

Thật là một đại ân mà suốt đời cần ghi nhớ.

Chàng không biết Nhất Liêu đại sư cùng sư huynh đã đi đâu rồi.

Chàng quỳ xuống cúi lạy thỉnh không bốn lạy, lăm bầm khăn :

- Đệ tử Văn Thiệu Côn xin phát thệ suốt đời tuân theo lời giáo huấn của ân sư, nếu sai lời xin đất trời chứng giám.

Khăn xong đứng dậy, xếp bức thư cẩn thận để vào bọc rồi bước ra khỏi cổ miếu.

Bây giờ đã qua canh ba, Văn Thiệu Côn suy nghĩ :

- “Nơi đây là dãy Kỳ Liên sơn, chắc hang Vô Nhân cốc cũng gần đây đây.

Hay ta nhân lúc này đi tìm thử cho tiện. Cứ như lời nói của Niệp Sáp hòa thượng thì Độc Nhãn Thần Cái sau khi đến Vô Nhân cốc mới nhờ Niệp Sáp hòa thượng đưa mình về Lăng Vân sơn trang trong núi Hạ Lan sơn. Như thế thân thể mình đối với Vô Nhân cốc hình như có một sự liên hệ thần bí. Biết đâu vào Vô Nhân cốc ta sẽ tìm ra đầu mối của thân thể mình. Nhưng Vô Nhân cốc ở đâu, tìm ra được đâu phải dễ?”

Đưa mắt nhìn quanh, chàng thấy đêm tối mịt mù, núi non trùng điệp, một dãy Kỳ Liên sơn dài hơn mấy trăm dặm, muốn tìm ra Vô Nhân cốc có khác vào đáy biển mò kim.

Tuy nhiên chàng vẫn quả quyết đi tìm rồi tung mình biến vào đêm tối.

Hồi 12 Trên đường đi tìm Vô Nhân cốc

Công lực của Văn Thiếu Côn có thể nói đã đến mức phi thường so với hôm qua, ngày nay chàng đã trở thành con người hoàn toàn khác trước.

Mặc dầu đường núi gập ghềnh, đêm tối âm u, chàng vẫn lướt đi như gió chẳng chút gì khó khăn. Thoáng một chút đã vượt qua trên mười dặm.

Thính giác của chàng lúc bấy giờ cũng tăng tiến quá mức, có thể phân biệt được những tiếng động nhỏ trong phạm vi ba dặm.

Chàng đang phi thân như bay biến đột nhiên ngừng lại lắng tai nghe.

Tiếng động này xảy ra cách đó trên ba dặm, nhưng nhờ rừng núi thâm u vắng lặng, gió thổi thuận chiều nên Văn Thiếu Côn vẫn phát giác ra được rõ ràng.

Đối với những chuyện đánh nhau như thế chàng không lấy làm ngạc nhiên, vì trong những ngày gần đây không biết bao nhiêu sự việc bất ngờ xảy ra không ngờ được.

Nhiều cái lạ quá, hóa ra không đáng lạ lùng nữa. Hơn nữa, giữa dãy Kỳ Liên sơn này, màn bí mật đang bao trùm, Văn Thiếu Côn đã dự đoán rồi đây sẽ xảy ra không biết cơ man nào là chuyện đột ngột ly kỳ...

Chàng lắng tai nghe kỹ, có lẽ bao nhiêu cao thủ võ lâm đang lữ lượt kéo nhau về vùng biên thủy Tây bắc để tìm hiểu và tranh chấp những vấn đề liên quan tới Vô Nhân cốc. Cuộc tranh chấp này hẳn là một trong những trường hợp dự đoán.

Không chút do dự, chàng phi thân phóng thẳng về phía phát ra tiếng động.

Chàng vận dụng tuyệt kỹ “Thất Vu Bát Hồi” tiến đi như sao xẹt. Cũng là môn tuyệt kỹ, nhưng hiện nay công lực chàng tăng tiến quá nhiều nên tác dụng của nó đã gấp mấy lần khi trước. Có lẽ Niệp Sáp hòa thượng cũng không thể nào bì kịp.

Trong phút chốc đã vượt qua hơn ba dặm núi, có một khu rừng khác, cây cối có vẻ sầm uất hiểm trở hơn. Văn Thiếu Côn tung mình nhẹ nhàng lướt trên hàng cây chập chờn như bóng ma trôi, không gây một tiếng động nhỏ. Thân hình chàng bay vút lên cao hơn mười trượng rồi là đáp xuống một nhánh cây cổ thụ cao nhất đưa mắt nhìn xuống.

Phía dưới giữa một khoảng đất khá rộng, có tất cả năm người đang quyết chiến. Nhìn kỹ thấy bốn đàn ông và một đàn bà.

Trong số đàn ông, Văn Thiếu Côn nhận thấy một người quen là Ô Trúc thần quân. Tay lão đang sử dụng một thanh trúc dài chừng hai thước, múa tít tấn công vào một cô gái mặc áo xanh.

Còn ba người kia thì hình dung cổ quái dữ tợn, mặc áo dài trắng, đi chân đất, trong tay không có binh khí. Cả ba đang vây cô gái áo xanh. Quả nhiên họ đều là đồng minh của Ô Trúc thần quân rồi.

Trước tình trạng đó, Văn Thiếu Côn thấy cơn giận xông lên nóng bừng hai tai. Chàng rất ghét những kẻ ý động hiếp người cô độc, nhất là một phụ nữ.

Ô Trúc thần quân là một đại ma đầu trong nhóm hắc đạo, lẽ dĩ nhiên ba tên này cũng là những kẻ bất lương.

Những lời giáo huấn của ân sư lại vang lên bên tai văng vẳng trừ bạo giết gian, giúp người khổn khổ.

Bây giờ đứng trước một nghịch cảnh bất công, nhiệm vụ của chàng phải là phò nguy diệt ác.

Hào khí bốc lên, gương mặt khôi ngô tuyệt thế, Văn Thiếu Côn muốn xông ngay vào trận cho chúng một bài học. Nhưng xét lại mọi việc không nên hấp tấp hồ đồ, cần phải thận trọng mới được. Chàng đứng lặng yên chờ xem động tĩnh.

Mặc dù cho bốn người uy hiếp nhưng nữ lang áo xanh hình như vẫn bình thản như thường không lộ vẻ gì lo âu bối rối. Nàng nhìn thẳng vào mặt Ô Trúc thần quân hé miệng nở nụ cười duyên dáng nói :

- Lão ma đầu họ Liễu, nhà ngươi muốn ném thử bản tay độc ác của bản cô nương sao?

Ô Trúc thần quân trở lên một giọng cười đắc ý, đáp :

- Con bé, ngươi đừng hòng đem thủ đoạn mê mị ra hòng cám dỗ lão phu.

Ta đây tuổi tác đã cao rồi, không bao giờ có ý gì tà niệm nên đối với nhà ngươi chẳng cảm thấy mảy may hứng thú gì hết.

Nữ lang áo xanh then đỏ mặt quát :

- Lão già không được nói xàm, đối với phần tử như ngươi ta chẳng xem ra chi đâu.

Ô Trúc thần quân gật đầu nói :

- Phải rồi, nếu một mình lão phu thì không thể chế phục nội nhà ngươi.

Nhưng... hà hà hôm nay ta có bạn đồng minh. Ba anh em Âu Dương Tam sát của núi Thiên Sơn đâu phải tay vừa. Một mình ngươi khó mà lật ngược tình thế lắm đâu.

Thì ra ba người áo trắng kia là Âu Dương Tam sát, ba đại ma đầu hùng cứ núi Thiên Sơn xưa nay nổi danh là ác độc, giết người như kiến cỏ.

Người lớn nhất là Âu Dương Hằng, cười hả hả nói :

- Con tiện tỳ, nếu biết điều nên bó tay chịu trói, may ra chúng ta sẽ tha chết cho, nếu ương gàn bướng bỉnh, đừng trách chúng ta độc ác đấy.

Hắn nói tiếp :

- Xưa nay thủ đoạn đối với đàn bà con gái của Thiên Sơn tam sát này như thế nào chắc ngươi cũng thừa biết rồi, vậy nên tỏ ra biết thời cơ để sau này ăn năn không kịp nữa.

Nữ lang áo xanh cũng nhận thấy hoàn toàn bất lợi cho mình, nàng đưa mắt nhìn quanh hình như đang tìm cách rút lui tẩu thoát nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh cười nhạt nói :

- Bản cô nương cũng đã suy tính kỹ rồi. Nếu bản cô nương sa cơ lọt vào tay các ngươi, thử hỏi các ngươi có đủ can đảm dám làm gì ta, các ngươi có đủ sức gây thù chuốc oán cùng phái Vô Vi núi Trường Bạch hay không?

Ô Trúc thần quân đáp :

- Chuyện này lão phu đây cũng có ý định rồi. Nếu hôm nay giết được ngươi, chúng ta sẽ dùng lửa đốt thi thể ngươi thành tro bụi là mất tích.

- Phái Vô Vi đáng sợ thật, nhưng hiện nay ngoài ngươi ra chỉ có mấy anh em chúng ta thôi. Nếu dùng hỏa công thiêu đốt cho thân xác tiêu tan rồi dù ai còn biết ngươi mất tích và đã chết vì tay ai mà trả thù nữa chứ.

Nữ lang áo xanh nghe nói nghiêng đầu suy nghĩ rồi lặng thinh không nói gì hết.

Văn Thiệu Côn ẩn mình trên ngọn cây nghe hết câu chuyện giữa đôi bên không sót lời nào. Chàng biết rằng cô gái là một trong bốn nữ lang núi Trường Bạch.

Trong bốn người này chàng đã quen với cô hai Lê Minh Nguyệt, cô út Tề Mãn Kiều, còn nàng này không biết là cô ba hay chị cả. Bất luận kẻ nào đi nữa thì Lê Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều đối với chàng đều có ơn cứu mạng, nay chị em người đang lâm vào nguy hiểm chẳng lẽ lại khoanh tay ngồi nhìn cho được.

Chàng đương suy nghĩ bỗng nghe nữ lang áo xanh nói lớn :

- Chị em ta đều lần quần trong vùng này, nếu bất thần kéo tới đây thì mạng sống các ngươi khó vẹn toàn. Trên đời này không bí mật nào có thể gọi là tuyệt đối đâu.

Ô Trúc thần quân cười khanh khách nói :

- Thôi, anh em chúng ta cũng đã suy nghĩ kỹ rồi. Khắp vùng này không nơi nào qua sự quan sát của chúng ta. Chắc nhà ngươi cũng phải thừa hiểu nước xa khó bề dập tắt lửa gần. Mạng sống sắp mất, đừng hòng vu vơ vô ích.

Nói xong lão vung thanh trúc một vòng tức thì một luồng khói đen từ thanh trúc tỏa ra rồi lan ra bốn mặt nhanh như chớp.

Trên cây, Văn Thiệu Côn trông thấy rõ ràng.

Tuy lo thầm cho cô gái ấy nhưng vì chàng đã từng biết qua bản lãnh của Lê Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều rồi, cô gái áo xanh một trong bốn nàng, ít ra cũng đủ sức đối phó nhất thời với bọn này được, chẳng lẽ để thất bại ngay vì chiêu đầu của Ô Trúc thần quân?

Thoáng nhìn lại bao nhiêu sỏi đá văng bừa bãi trên mặt đất, chàng cũng đoán được trận đấu này đã khai diễn từ lâu rồi.

Hiện nay nữ lang áo xanh đang lâm vào thế yếu, nhưng chắc nàng cũng còn đủ sức cầm cự thêm một thời gian nữa nhất thời chắc cũng chưa sao.

Văn Thiệu Côn tin tưởng hiện nay thần công tăng nhiều dù đứng hơi xa, nhưng lúc cần có thể kịp thời ra tay giúp đỡ cứu nguy cho nàng được.

Nghĩ thế chàng vững bụng đứng lặng yên theo dõi.

Ngay khi ấy nữ lang áo xanh rung người tránh qua vòng khói đen rồi soạt một cái, rút từ trong ấy ra một chiếc đoản đao chiếu ánh sáng xanh xanh lấp lánh trông rất rợn người.

Nàng lao mình tới đâm vút một nhát.

Ô Trúc thần quân nói :

- Con tiện tỳ đừng tự đắc. Ngón cũ của nhà ngươi bây giờ không nghĩa lý gì đối với chúng ta đâu.

Lão nói trong lúc đang lướt qua một bên, rùn vai né khỏi.

Nhưng luồng sáng xanh của thanh đoản đao vừa lóe lên chừng vài tấc bỗng có mấy tiếng lách cách nổi lên, từ nơi chuôi đao có ba điểm hàn tinh vụt bay ra thành hình chữ phẩm lao vút vào người lão như ba ngôi sao xẹt.

Thật là một lối đánh ám khí thần kỳ khác lạ khó mà phòng trước nổi.

Ô Trúc thần quân phải vội vàng thu hết thần công nhảy vọt lên không trên một trượng để tránh né.

Ngay khi đó Thiên Sơn tam sát cùng gầm lên một tiếng vang cả rừng núi.

Ba bóng trắng tà áo tung bay cùng một lúc ồ ạt tấn công về phía nữ lang, thế mạnh như vũ bão.

Ba người đánh tới, sáu chưởng cùng tung ra. Từ lòng chưởng sáu làn hắc khí đen ngòm, ba mặt phải trái, sau lưng đổ ập tới như nước lũ sóng ngàn.

Nữ lang thất sắc vội múa tít thanh đoản đao che chở khắp thân hình rồi tung người bay bổng lên cao hòng thoát khỏi áp lực của đối phương.

Hình như đoán biết ý định nàng định chạy trốn, Ô Trúc thần quân vũ lộng thanh trúc đen điểm ngang một chiếc, đồng thời tả chưởng quạt mạnh từ dưới lên trên như thiên lôi đổ.

Ngon đòn này cùng một lúc với ba đòn của Thiên Sơn tam sát đã dồn nữ lang vào thế bí. Toàn thân nàng lao đảo, tình thế nguy ngập quá, khó lòng thoát chết.

Trong lúc đang thập tử nhất sinh bỗng một tiếng hét vang như sấm nổ, một luồng kinh phong từ trên trời cao giáng xuống, tiếp theo một bóng người bay sà xuống, khí thế dũng mãnh hiên ngang như chim đại bàng đáp xuống, lượn qua một vòng, đánh bật sáu chưởng của Tam sát và thanh trúc của lão ma đầu.

Bốn người thất kinh hồn vía vội vàng nhảy vọt ra xa, ngơ ngác nhìn lại.

Chưởng phong của bóng đen mạnh đến nỗi cuộn tung bao nhiêu sỏi đá, bứt những chòm cây nhỏ xung quanh bay mịt mù, như vừa qua cơn bão tố.

Bóng đen vừa ngưng tụ đứng trước mặt năm người, bỗng thoáng một cái biến mất.

Ai nấy nhìn quanh tìm kiếm vừa nghe một chuỗi cười giòn tan nơi phía sau, Văn Thiếu Côn đã di động về nơi đó nhanh như bóng ma.

Cơn nguy hiểm vừa qua, nữ lang áo xanh hoàn hồn nhìn về hướng ấy, thấy một chàng thanh niên mặt đẹp như Phan An, đôi mắt sáng quắc đang uy nghi ngó nàng mỉm cười.

Nàng vừa mừng vừa sợ, lòng cảm thấy hứng thú vì sự xuất hiện bất ngờ và đúng lúc của vị cứu tinh này.

Đôi mắt Văn Thiếu Côn như thu hút hồn nàng, khiến nữ lang nhất thời cứ đứng trân trân chẳng biết nói gì, nhìn chàng sững sờ.

Uy thế dữ dội của Văn Thiếu Côn đã khiến Ô Trúc thần quân và Thiên Sơn tam sát hết hoảng, tin chắc là một cao thủ tuyệt vời của võ lâm vừa xuất hiện.

Nhưng khi định thần nhìn kỹ thì chỉ là một chàng bạch diện thư sinh độ chừng mười sáu, mười bảy tuổi.

Ô Trúc thần quân nhìn chòng chọc vào chàng, bỗng trở mặt đưa tay chỉ, miệng lắp bắp nói :

- Ô kìa, nhà ngươi...

Rõ ràng là lời nói của những người quen biết cũ vừa nhận diện được nhau.

Nhưng lão còn thắc mắc và hoài nghi, đưa tay dụi mắt nhìn lại thử mình có nhận lầm chăng. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, lão đã nhận ra là Văn Thiếu Côn và bàng hoàng tự hỏi :

- “Quái lạ, thằng bé này đã bị Kim Định thần quân bắt giữ cùng lúc với Niệp Sáp hòa thượng, sau nhờ Tề Mãn Kiều giải cứu đem đi, sự thật quá rành rành. Thế tại sao hôm nay hắn xuất hiện trở lại và tài nghệ chỉ trong mấy ngày đã vượt quá cao”.

Văn Thiếu Côn hóm hỉnh nhìn bộ mặt ngơ ngác của lão mỉm cười hỏi :

- Nhà ngươi sao nhớ dai lắm vậy, nhìn kỹ xem có phải cố nhân không?

Ô Trúc thần quân mở miệng định trả lời thì Âu Dương Hoàng đã hỏi :

- Liễu huynh cũng quen biết hắn sao?

Ô Trúc thần quân nhún mặt đáp :

- Vâng, cách đây mấy ngày lão có gặp hắn.

Bỗng hắn dùng phép truyền âm nhập mật nói mấy câu cùng Âu Dương Hoàng. Nghe xong Âu Dương Hoàng tái mặt đưa mắt nhìn Văn Thiếu Côn tỏ vẻ ngạc nhiên.

Văn Thiếu Côn nổi nóng hét :

- Các ngươi luôn giữ thói cường đạo ý đồ hiếp người thế cô. Hôm nay gặp ta đây đáng lẽ ta nên giết sạch, để cứu nhân độ thế. Nhưng vì lời dặn của ân sư, ta cũng vui lòng tha thứ một phen. Vậy bây giờ các ngươi hãy rút đi, nếu rủi gặp một lần nữa đừng trách ta tàn nhẫn đấy.

Ô Trúc thần quân tái mặt nhưng cố nén giận, lặng thinh không đáp.

Bọn Thiên Sơn tam sát nét mặt hầm hầm, ngó chàng như muốn banh gan xé thịt.

Lão đại Âu Dương Hoằng tức quá nghiêng răng rít :

- Oắt con khi người thái quá.

Không thèm để ý đến thái độ của bọn này, Văn Thiệu Côn quay về phía thanh y nữ lang chấp tay vái chào :

- Kính chào cô nương.

Thanh y nữ lang vội chấp tay đáp lễ, nói :

- Không dám, xin cảm ơn thiếu hiệp đã có lòng cứu giúp tiện thiếp. Chẳng hay thiếu hiệp...

Chàng vội đáp ngay :

- Tại hạ họ Văn tên Thiệu Côn.

Nữ lang tái mặt nhìn sững chàng lâm bầm :

- Văn Thiệu Côn hậu duệ của Văn đại hiệp dòng dõi của thiên hạ đệ nhất gia phải chăng?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Phải, đó chính là tiên phụ.

Nữ lang ra bộ kinh ngạc vội hỏi :

- Ủa, Văn đại hiệp đã ra người thiên cổ rồi sao?

Văn Thiệu Côn không muốn nói về vấn đề ấy, hỏi tránh qua việc khác :

- Xin cô nương cho biết phương danh quý tánh.

Nàng nhoèn miệng cười chúm chím, xinh như hoa anh đào mới nở, đáp :

- Thiếp tên gọi là Chu Diệp Thanh, là...

Không đợi nàng nói dứt câu, Văn Thiệu Côn nói :

- Cô nương có phải là người của phái Vô Vi thuộc núi Trường Bạch?

Chẳng hay cô nương đứng vào hàng thứ mấy?

Nàng mỉm cười :

- Thiếp đứng hàng thứ ba. Trong bốn chị em thiếp là người vô dụng kém cỏi nhất.

Ngừng một chốc, nàng tiếp :

- Nếu thiếp bằng tài bất cứ một người trong các chị em, thì những tên này, những tên côn đồ này sẽ...

Vừa nói nàng đưa mắt nhìn Ô Trúc thần quân và Thiên Sơn tam sát. Bỗng nhiên nàng biến sắc la lớn :

- Văn công tử coi chừng đằng sau...

Thì ra thừa lúc Chu Diệp Thanh và Văn Thiệu Côn đang trò chuyện, Ô Trúc thần quân cùng Thiên Sơn tam sát dùng truyền âm nhập mật trù tính bất ngờ tấn công.

Khi vừa được biết thần công của Văn Thiệu Côn tiến triển quá xa trong quá xa trong một thời gian quá ngắn, Ô Trúc thần quân nghĩ rằng nếu chàng còn sống thật quả là một sự đe dọa lớn lao cho toàn thể phe hắc đạo.

Tuy trong lòng khiếp sợ nhưng hấn hy vọng với sự phối hợp của bốn người cùng tấn công bất ngờ một lúc thì Văn Thiệu Côn thế nào cũng chết liền tại chỗ.

Khi bốn người đã dùng lối truyền âm dẫn nhau ăn ý rồi, nhân lúc Văn Thiệu Côn xem thường, xem như chẳng có ai tự nhiên trò chuyện nói cười cùng nữ lang Chu Diệp Thanh, ngấm ngấm ra dấu hiệu nhất tề phóng chưởng tấn công với sức mạnh tột đỉnh thập nhị thanh! Thiên Sơn tam sát dùng tứ sát chưởng, một môn độc đáo đã giúp chúng vang danh trên võ lâm, phát ra một làn khói đen tỏa cơn cuộn tuôn ra như sông tràn núi sập.

Ô Trúc thần quân vận đủ mười hai thành công lực vào thanh trúc đen điểm mạnh ra, phát ra một tia sáng đen hãi hùng, xé gió xẹt ngay vào ót Văn Thiệu Côn.

Bề ngoài giả bộ vô hình nhưng Văn Thiệu Côn đã để tâm phòng bị, mắt xem bốn mặt, tai nghe tám phương. Mọi hành động của chúng không qua khỏi nhãn lực của chàng.

Khi Chu Diệp Thanh gọi, Văn Thiệu Côn đề phòng từ trước. Chàng hét lớn :

- Quân khốn nạn, muốn tìm đường chết!

Thân hình xoay ngang như điện giật, đồng thời phóng ra hai chưởng, kinh lực song song phát ra, người thường không trông thấy kịp.

Chu Diệp Thanh thấy tình thế quá khẩn trương, choáng váng mặt mày la lớn :

- Chưởng chúng nó có chất độc đấy! Hãy xem chừng, không thể đón mạnh được đâu.

Nàng kêu hơi muộn.

Lời nói cuối cùng của nàng vừa dứt, một biến cố kinh hồn đã xảy ra. Liên tiếp những tiếng bình, bình, ầm, ầm, chấn động cả rừng núi, chen vào đó những tiếng rú thảm thiết của những người bị chết bất đắc kỳ tử.

Trong chu vi ba trượng, cát bụi tung mịt mù chẳng xem thấy gì hết.

Khi gió lặng, bụi đã hết bay, Chu Diệp Thanh hoàn hồn ngẩn đầu nhìn xem.

Ô Trúc thần quân bị thương nặng nề té văng ra hơn hai trượng, mình mẩy máu me bê bết.

Lão đại của Thiên Sơn tam sát là Âu Dương Hoàng văng ra cách độ bảy tám thước, nằm sòng sượt trên sỏi, cánh tay mặt gãy lìa, mồm mũi tai mắt máu tuông như suối, thân hình co rúm, giật lên từng cơn rồi nằm yên, trút hơi thở cuối cùng.

Âu Dương Đồng và Âu Dương Thành bị thương nhẹ hơn anh, tuy chưa đến nỗi chết nhưng người nào cũng mặt mũi nám đen, máu miệng phun ồ ồ, rõ ràng nội phủ đã bị thương rất nặng.

Văn Thiệu Côn hiên ngang đứng sững tại chỗ, sắc diện thư thái, hình như không có việc gì xảy ra.

Trong chương phong của Ô Trúc thần quân và Thiên Sơn tam sát đều có lẫn lộn vô số là chất độc, nhưng vì nội lực Văn Thiệu Côn quá hùng hậu, sức chưởng của chàng đẩy ra quá nhanh, độc công của bốn người bị dẹp tan trong nháy mắt đâu còn cơ hội nào thấm được vào người chàng. Do đó Văn Thiệu Côn hoàn toàn vô hại.

Chu Diệp Thanh rất vui mừng, nhìn chàng với cặp mắt kính phục và triu mến.

Ô Trúc thần quân mặt mày xám xanh cổ giọng nhìn Văn Thiệu Côn thều thào nói :

- Hôm nay lão phu gặp phải tay người dù bỏ thầy cũng không ân hận, nhưng lão phu còn một chuyện thắc mắc muốn nhà người nói ra minh bạch.

Văn Thiệu Côn nói :

- Cứ nói đi.

Ô Trúc thần quân hỏi :

- Ta muốn biết nhà người thuộc môn phái nào, sư phụ người là ai.

Văn Thiệu Côn đáp :

- Sư phụ ta là một vị cao tăng trong nhà Phật tên gọi Nhất Liêu.

Vừa nghe tên, Ô Trúc thần quân a lên một tiếng, vì quá ngạc nhiên rồi nói tiếp :

- Nhất Liêu thượng tăng à?

Y lẩm bẩm nói thêm :

- Có phải Nhất Liêu ở ẩn tại Hàn Nguyệt Thiền Lâm trong núi Vô Lượng Sơn?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Đúng, kể ra kiến văn nhà người cũng khá rộng đấy.

Ô Trúc thần quân hời hợt rú lên :

- Trời, nếu quả đúng thì lão phu dù chết cũng không uổng mạng. Vậy nhà người cứ ra tay giải thoát ta cho rồi.

Nói xong y nhắm mắt chờ chết.

Văn Thiệu Côn không nỡ xuống tay, nói :

- Ta không muốn sát sinh nên tạm tha cho nhà người một lần. Hãy tìm đường trốn đi xa. Sau này nếu còn gặp mặt nữa đừng trách ta sao ác độc. Bây giờ hãy rút đi.

Ô Trúc thần quân mừng lắm, mắt nhìn lảo liên nhưng vẫn nói cứng :

- Nếu không giết ta bây giờ, e ngày sau nhà người hối hận đó.

Văn Thiệu Côn hỏi :

- Vì sao?

Lão đáp :

- Bất luận võ công nhà người cao siêu đến đâu, lão phu sống được ngày nào nhà người sẽ không yên thân ngày ấy.

Ngưng một chập lão nói tiếp :

- Lão phu sẽ đi chu du khắp thiên hạ tìm bạn đồng minh trong đám võ lâm.

Dù lão phu bị thua người nhưng trong số bạn bè sẽ có người cao cường hơn người hơn người, rửa thù báo hận.

Văn Thiệu Côn cười khanh khách nói :

- Như thế ta càng không muốn giết người nữa. Hãy lo trau dồi bản lãnh, kết nạp bè phái phục thù. Dù một mình người hay có những cao thủ võ lâm hàng trăm người theo người không phân biệt trắng đen, không phân biệt tà chính, đối với những hạng như thế, ta cũng không xem ra chi hết. Bây giờ nhà người cứ đi đi.

Ô Trúc thần quân đưa ngón tay cái lên trời nói lớn :

- Lão phu này cũng khâm phục nhà người có khí khái khác thường. Xin hẹn ngày gặp lại.

Không đợi Văn Thiệu Côn trả lời, cũng không liếc mắt xem thử ba anh em Tam sát núi Thiên Sơn nặng nề sống chết ra sao, Ô Trúc thần quân từ từ quay mình rảo bước thất thểu ra đi.

Văn Thiệu Côn nhìn lão đi khuất dạng rồi nhìn anh em Âu Dương Thành bảo :

- Thôi, chúng bây cũng rút đi cho rồi. Ta chẳng thèm giết đâu.

Hai người ngược mắt nhìn gườm gườm rồi chẳng nói gì, găng gượng đứng dậy bỗng thi hài Âu Dương Hoảng chạy luôn không ngoái lại

Hồi 13 Thủ đoạn nhục dục mê hồn

Chu Diệp Thanh nhìn hai người đi khỏi, cau mày liễu lảo bầm nói :

- Những hạng người nham hiểm ác độc như bọn chúng nó, thật không đáng được tha thứ một cách quá dễ dàng như vậy. Có lẽ tấm lòng trắc ẩn nhân đạo của công tử ngày nay sẽ gây ra một tai họa vô cùng khốc liệt về sau cho bản thân công tử cũng như thiên hạ.

Văn Thiếu Côn thở dài đáp :

- Tại hạ cũng biết thế, nhưng gia sư là một vị cao tăng của cửa Phật, lấy việc cứu người đời làm chính yếu. Tại hạ đã nhận lời giáo huấn của người, thế theo lòng trời, đức từ bi của Phật, ít gây sát nghiệp. Vì vậy cho nên...

Chu Diệp Thanh lắc đầu rồi tươi cười nói :

- Công tử thật quả người trung hậu.

Văn Thiếu Côn cười xòa nói :

- Tại hạ cùng Lệ cô nương và Tề cô nương đã gặp nhau một lần, đã từng mang đại ân hai người. Nhân tiện phiền cô nương giúp tôi chuyển dùm lại rằng Văn mỗ có lời hỏi thăm. Bây giờ xin cô nương cho phép tạm biệt.

Chu Diệp Thanh cười như hoa nói :

- Văn thiếu hiệp, đêm hôm khuya khoắt, thiếu hiệp bỏ đi đâu một bóng một hình?

Tiếng nàng thở thê như oanh vàng, dịu dàng làm sao? Trên khuôn mặt trái xoan kiều diễm duyên dáng, làn thu ba đưa đẩy, đôi môi hồng như nũng nịu vang lơn càng tăng thêm phần cảm dỗ.

Văn Thiếu Côn nhìn ngay mặt nàng tự thấy cõi lòng xúc động. Hình như có một mãnh lực vô hình thúc đẩy chàng lại gần ôm cái thân hình diễm lệ ấy vào lòng. Từ thuở nhất sinh, chưa bao giờ trong lòng trong trắng của chàng thanh niên có những cảm giác lạ lùng phức tạp và kỳ quái ấy.

Càng nhìn vào đôi mắt bồ câu đen láy ngó sừng chàng như giục giá, Văn Thiếu Côn cảm thấy hai má nóng rực, tai ù, mạch tim đập hồi hộp, mặt cả tách tự nhiên thừng ngày.

Nét mặt Chu Diệp Thanh biến cải không ngừng, thân hình nàng ảo lả chập chờn như cảnh đào trước gió, khiến chàng nhìn quên thời.

Xưa nay Văn Thiếu Côn vẫn là con người đoan trang nghiêm chính, không bao giờ có ý niệm tà dâm hay sờ sảng với bất cứ một cô gái nào nhưng cảm giác và thái độ hôm nay quả là điều đổi thay đột ngột lạ lùng.

Trong lúc Văn Thiếu Côn đứng ngây người như si dại, Chu Diệp Thanh nhìn chàng cười mơn khê hỏi :

- Văn Thiếu Côn, sao chàng chưa trả lời câu hỏi của em?

Tiếng nói trong như chuông, âm thanh dịu dàng uyển chuyển như ru hồn người, đôi mắt mê hồn vẫn nhìn chàng không ngớt.

Giọng nói như ru chàng trai vào bến mơ, cơ hồ như không cảm sự bông bột của tâm hồn, bỗng một cơn gió lạnh thổi qua đập gãy cành cây, rơi xuống phá tan bầu không khí trầm lặng và khiến chàng tỉnh ngộ.

Chàng tự mắng mình :

- Văn Thiếu Côn mày hỡi, lẽ nào mày lại yếu hèn xằng bậy như một kẻ hạ lưu để tiện bề sắc đẹp làm lung lạc chí khí anh hùng, tội này thật đáng chết.

Để xua đuổi hết những tư tưởng hắc ám còn vẫn vơ, Văn Thiếu Côn cắn mạnh vào môi gần chảy máu lấy giọng bình tĩnh đáp :

- Tại hạ không nơi trú ngụ nhất định rày đây mai đó, chẳng biết đi đâu.

Thấy chàng đã trở lại thái độ thần nhiên bình thường, Chu Diệp Thanh giật mình hoảng sợ, nàng tự hỏi :

- “Thủ đoạn “Lục dục mê hồn đại pháp” của ta linh nghiệm vô cùng, khi vận dụng phép này chẳng có một chàng trai nào cưỡng lại nổi. Hạng người như gã này đang tuổi thanh xuân bông bột quả mồi ngon cho sự cảm dỗ. Chẳng hiểu tại sao lúc gần sa ngã hẳn bỗng nhiên gượng lại được, quả thật chuyện phi thường”.

Lúc bấy giờ Văn Thiếu Côn trở lại thần sắc nghiêm trang, chấp hai tay vái chào nói :

- Xin cô nương bảo trọng lấy thân. Tại hạ tạm biệt đây.

Nói xong lập tức quay mình ra đi ngay.

Chu Diệp Thanh vội vàng chạy theo la lớn :

- Văn công tử, hãy khoan.

Văn Thiếu Côn dừng bước, cau mày nói :

- Cô nương còn điều chi cần nữa?

Chu Diệp Thanh nhoen miệng cười đáp :

- Từ trước tới nay Văn công tử đã đến Kỳ Liên sơn lần nào chưa?

Văn Thiều Côn lắc đầu đáp :

- Chưa.

Chu Diệp Thanh liếc mắt hỏi :

- Văn công tử có biết đường đi lối bước không?

Chàng ấp úng :

- Việc này...

Chu Diệp Thanh cười nói :

- Kỳ Liên sơn gồm mười hai ngọn núi nối liền nhau trùng trùng điệp điệp, đường đi không có vì cây cối mịt mù vô cùng hiểm trở. Đối với một nơi hiểm yếu như vậy, đừng nói ban đêm tầm tối, dù ban ngày cũng không thể tìm lối đi nếu không có người hướng đạo. Nhiều kẻ đi liều bị lạc lối chẳng biết ngõ ra, cuối cùng mất tích.

Văn Thiều Côn tò mò hỏi :

- Cô nương đã đến thăm nơi này lần nào chưa?

Chu Diệp Thanh thấy chàng đã bắt vào câu chuyện, mừng rỡ đáp ngay :

- Thiếp đã đến rồi và ở đó hơn một tháng.

Chàng hỏi tiếp :

- Như vậy có lẽ cô nương đã thạo đường trong núi lắm rồi.

Nàng cười trả lời :

- Chưa dám tự hào là thông thạo.

Văn Thiều Côn hỏi luôn :

- Tôi muốn hỏi thăm cô nương một nơi chẳng biết có tiện không?

Chu Diệp Thanh nhìn chàng, nói :

- Công tử cứ nói. Nếu biết tôi chỉ liền.

Văn Thiều Côn do dự một chập mới nói tiếp :

- Tôi muốn hỏi Vô Nhân cốc.

Chu Diệp Thanh liếc chàng một cái rồi giữ vẻ thản nhiên nói :

- Sao này giờ không nói đi cho rồi.

Chàng ngạc nhiên hỏi lại :

- Nói cái gì?

Chu Diệp Thanh đáp :

- Nói muốn vào Vô Nhân cốc. Chính thiếp cũng có ý muốn đến hang này.

Văn Thiều Côn giật mình hỏi :

- Cô nương cũng muốn đến đó để làm cái gì?

Nàng không trả lời hỏi vặn lại :

- Còn công tử, xin cho biết lý do.

Văn Thiều Côn ấp úng đáp :

- Không phải tại hạ có tánh hiếu kỳ nhưng vì thuận đường muốn ghé thăm một lần cho biết. Nếu xa quá hay khó khăn lắm thì thôi cũng được.

Chu Diệp Thanh cười xòa :

- Thiếp cũng thế. Ngoài ra cũng muốn nhân dịp này xem bọn họ tìm nộ mạng.

Văn Thiều Côn ngờ ngạc hỏi :

- Bọn họ là ai? Tại sao bọn họ lại muốn đi nộ mạng.

Chu Diệp Thanh nghiêm sắc mặt đáp :

- Công tử há không biết sao? Thôi xin chớ giả bộ ngây thơ. Thiếp cũng chỉ nghe đồn thể thôi chứ cũng chẳng biết rõ bọn họ là ai.

Rồi nàng vừa cười vừa nói tiếp :

- Công tử nên biết rằng không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm ít ra cũng có hàng nửa nghìn người đã đưa nhau đến Kỳ Liên sơn.

Văn Thiều Côn gật đầu nói :

- Tại hạ cũng nghe nói hiện nay có rất nhiều người đang về Kỳ Liên sơn.

Bỗng chàng suyt một tiếng, đưa tay lên sờ sờ đầu nín thính rồi khẽ nói :

- Hãy im! Hình như có hai cao thủ võ công tuyệt diệu đang đi tới còn cách đây không xa.

Chu Diệp Thanh bĩu môi không tin nói :

- Công tử muốn nói gì?

Chàng lập lại :

- Hiện có hai nhân vật đang đến đây.

Chu Diệp Thanh lắng tai nghe một phút quả quyết nói :

- Anh chỉ đoán vu vơ thôi! Nhất định trong chu vi một trăm trượng không có bóng dáng một ai hết.

Văn Thiều Côn cười dài, thông thả nói :

- Tại hạ bảo có người đang đi ngoài hai dặm!

Chu Diệp Thanh trở mắt hỏi :

- Sao, khả năng thị thính của công tử những ngoài hai dặm sao?

Văn Thiều Côn gật đầu.

Nàng vẫn không tin.

Văn Thiều Côn nói tiếp :

- Hai nhân vật này khinh công rất giỏi, hiện họ chỉ cách chúng ta ngoài một dặm thôi. Tôi đề nghị cô nương nên tạm lánh một nơi để tránh những sự hiểu lầm, hoặc dị nghị không hay ho gì.

Vừa nói xong chàng nhún mình xẹt lại sau một tảng đá to rồi biến mất.

Chu Diệp Thanh đang ngờ ngác chưa tin. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt trang trọng của chàng, đành bước mau nấp sau một tảng đá khác.

Không bao lâu, một trận gió lộng thổi tới ào ào của những kẻ giỏi về khinh công, đang chạy đến như bay như biển.

Chu Diệp Thanh hoảng hồn, bây giờ mới phục Văn Thiều Côn nói đúng.

Nàng bàng hoàng đưa mắt qua kẻ đá nhìn vào hướng ấy. Có hai bóng người, một đen một trắng sánh vai nhau nhanh như sao đổi ngôi bay là là trên cây tới ngoài bìa rừng rồi lướt qua phía trước đi luôn.

Nàng ngạc nhiên nhìn chòng chọc vào mặt Văn Thiều Côn, không biết đang suy nghĩ gì. Phút chốc nàng nghĩ ra một điều khe khẽ gật đầu ra chiều thích chí.

Văn Thiều Côn không hề để ý đến cử chỉ và sự thay đổi sắc diện trên mặt nàng, đứng dậy nói :

- Hiện giờ trong phạm vi ba dặm không còn một bóng người lai vãng nữa.

Chu Diệp Thanh thản nhiên nhìn chàng hỏi :

- Văn công tử muốn đi thăm Vô Nhân cốc phải không?

Văn Thiều Côn gật đầu nói :

- Phải, chẳng qua là...

Chàng định nói nữa nhưng ngại ngừng nín thính và nghĩ bụng :

- “Chu Diệp Thanh muốn đi thăm Vô Nhân cốc nên mới nói rõ nàng sẽ không lạc lối. Nhưng tại sao Lê Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều lại vượt hàng vạn dặm đi tìm mình, nếu không phải có một dụng ý gì. Nàng cũng là một phái với hai ả kia mà!

Nội tình câu chuyện này tất nhiên hết sức quan trọng. Tuy chưa biết rõ là lành hay dữ, nhưng nếu ta cùng đi với Chu Diệp Thanh rất có thể sẽ gặp Tề Mãn Kiều và Lê Minh Nguyệt. Biết rằng nhờ gặp kỳ duyên ăn được Vạn niên kim thiện, bản lãnh ta ngày nay cũng không đến nỗi nào, nhưng nếu có sự tranh chấp quá thật rắc rối vô cùng”.

Vì ý nghĩ đó mà chàng ngại ngừng không tiện nói ra.

Chu Diệp Thanh hình như nhìn suốt được tâm can chàng, cười nhạt nói :

- Hang Vô Nhân cốc cách đây chừng hơn hai mươi dặm. Nhưng nếu không có ai chỉ dẫn đường lối dù phải đi trên hai chục dặm cũng chưa hẳn tìm ra được. Nếu công tử muốn, tôi sẽ cùng đi với.

Văn Thiều Côn ngớ ngàng đứng lặng thính.

Chu Diệp Thanh khẽ cười :

- Chắc hẳn công tử không bằng lòng để thiếp cùng đi chứ gì?

Văn Thiều Côn áp ứng :

- Không đâu. Tôi... tôi chỉ ngại... làm phiền lòng cô nương.

Chu Diệp Thanh phá lên cười và bảo :

- Văn công tử đối với thiếp đã có ơn cứu mạng, thiếp muốn đưa công tử đi để gọi đền đáp phần nào ơn nghĩa ấy. Huống chi thiếp cũng hằng mơ mộng được đến hang này, âu cũng là một dịp tốt là được nhất cử lưỡng tiện.

Nàng ngừng một lát, nói thêm :

- Hiện nay các chị em thiếp đang có việc đi xa, thiếp cũng không nóng lòng đi tìm họ, nếu Văn công tử không từ chối thì thiếp cũng không thể theo được lâu ngày.

Nghe nàng bảo mấy chị em hiện đã đi nơi xa, Văn Thiều Côn yên chí vội vàng chặn lời nàng :

- Nếu quả cô nương có lòng muốn giúp tại hạ và muốn thăm hang này thì chúng ta cùng đi vậy.

Chu Diệp Thanh mỉm cười âu yếm nhìn chàng, khẽ bảo :

- Chúng mình cùng đi nhé.

Văn Thiệu Côn liền tung mình đến cạnh nàng. Cả hai song song dùng thuật khinh công tiến đi vùn vụt.

Quả nhiên nhờ Chu Diệp Thanh thông thạo hết đường lối nên không bao lâu hai người đã đi luồng vào một vùng núi non hiểm trở, cây cối trùng trùng, vách đá cheo leo dựng đứng thẳng tắp tận mây xanh. Càng đi càng thấy nguy hiểm vô cùng.

Chu Diệp Thanh gót sen thoăn thoắt nhẹ nhàng đi trên những mỏm đá lứt tới, theo một đường núi đầy ghềnh thác cheo leo. Lắm lúc đường khó đi quá, nàng phải sát vào chàng, tựa bên vai hoặc nắm tay nhờ dìu đi.

Đường núi càng lúc càng thêm khó đi. Cả đến Văn Thiệu Côn với tài khinh công tuyệt đỉnh mà cũng phải dè dặt từng bước một để khỏi trượt chân.

Chu Diệp Thanh bám sát mình Văn Thiệu Côn, tay trái vịn vào vai chàng.

Lắm lúc nàng phải choàng nơi cổ, làn tóc mây óng ả bị gió thổi phất phơ mơn trớn vào má chàng. Văn Thiệu Côn cảm thấy dễ chịu nhưng con tim hồi hộp, hơi thở không đều vì cảm xúc. Những khi hai thân hình cọ vào nhau quá gần, chàng ngửi thấy một mùi thơm kỳ diệu thoảng vào mũi, lòng thấy ngượng ngùng đỏ mặt thẹn thùng.

Chu Diệp Thanh chẳng biết vô tình hay hữu ý, tự nhiên chẳng có phản ứng gì, lắm lúc gặp những khúc đường quá chật, nàng đeo luôn bên cổ chàng, hoặc ôm choàng nơi hông cùng đi.

Mùi xạ hương thoang thoang mát khiến chàng cảm thấy mát mẻ cả ruột gan, tâm hồn lâng lâng như lên cõi mộng.

Văn Thiệu Côn vô tình không để, nhưng chẳng bao lâu cả thần trí cơ hồ như bị mùi thơm chi phối mất cả tự chủ.

Thỉnh thoảng trong những bước đi, Chu Diệp Thanh khẽ liếc mắt nhìn chàng, hai má hồng hây hây như gọi tình, đôi môi hé nở như mời mọc.

Những cử chỉ đó đã thúc đẩy một dục vọng, mỗi lúc càng thêm.

Văn Thiệu Côn không kiềm chế nổi lòng mê, tuy chàng bước đi đôi mắt luôn liếc vào đôi gò má ửng hồng đượm mồ hôi của nàng.

Chập lâu Chu Diệp Thanh thở thê :

- Văn công tử, em thấy mệt quá, nên tìm chỗ nào bằng phẳng thuận tiện nghỉ sức một lát nhé.

Nàng nói quá gần, hơi thở phào vào mặt âm ẩm pha lẫn hơi thơm như hoa lan, khiến chàng cảm thấy dục vọng bốc lên bùng bùng, đầu óc choáng váng.

Văn Thiệu Côn như ngậy nói :

- Nơi đây nhiều gai góc quá. Tốt nhất cố tìm một túp lều hay một hang núi để tránh gió lạnh.

Chu Diệp Thanh mỉm cười là lướt đưa tay trắng nõn như búp măng, chỉ về phía tả :

- Kìa, nơi đó có một hang núi. Hãy đến xem sao.

Văn Thiệu Côn nhìn theo quả thấy một cái hang nhỏ sâu và vách núi cao chót vót, cách đó vài ba chục trượng. Đây là một cái hang thiên nhiên quả là chỗ tạm trú lý tưởng.

Hai mắt đỏ ngầu biểu lộ thú tánh nguyên thủy do làn hương thơm kích thích, Văn Thiệu Côn đưa tay ôm vòng qua tấm lưng thon của Chu Diệp Thanh, kéo nàng vào lòng, tung mình lên không chui tọt vào hang đá.

Trong hang bằng phẳng rộng hơn một trượng, rất kín, đủ cho hai người vừa nằm vừa ngồi.

Chu Diệp Thanh khẽ bầu vào vai chàng nũng nịu :

- Cái anh này, chân tay sao cứng thế! Ôm chặt quá, đau cả lưng em giận đấy!

Những mạch máu trong người Văn Thiệu Côn như đang sôi lên sùng sục, hai hàm răng nghiến chặt, chàng đưa tay túm lấy áo nàng.

Bỗng dung từ trên lưng một luồng lạnh buốt làm dập tắt cả lò lửa đang bùng cháy trong người. Trong cốc lát tình dục tiêu tan, Văn Thiệu Côn chợt bừng tỉnh.

Thì ra một luồng nước mạch từ lần đá rạn nứt phía trên đá róc rách chảy xuống bắn nhảm mấy giọt vào người Văn Thiệu Côn, đánh thức chàng qua khỏi cơn mê muội.

Như bừng tỉnh sau một giấc mơ, chàng vùng đứng dậy quát lớn :

- Tiện tỳ, té ra người... người...

Chàng bỗng nhớ lại mùi hương thoang thoang, những cử chỉ quyến rũ vừa rồi không khác nào một trò ma quái, suýt nữa gây thành vết dơ không gội rửa rồi.

Chu Diệp Thanh không ngờ mưu kế sắp thành bỗng nhiên tan vỡ như bột nước vì một nguyên nhân nào chưa rõ, khiến nàng vừa tức vừa hổ thẹn cúi đầu khóc nức nở.

Văn Thiệu Côn bực mình muốn gây gỗ mắng nhiếc cho hả cơn tức, nhưng khi thấy nàng khóc sụt sùi thì lại không đành lòng.

Chàng thở dài một tiếng, lạnh lùng chạy thẳng ra cửa hang.

Chu Diệp Thanh giật mình hốt hoảng, vội vàng kêu lớn :

- Văn công tử.

Văn Thiệu Côn dừng chân nhưng không quay đầu lại hỏi :

- Ta đã không muốn rắc rối, có ý bỏ qua rồi, chẳng lẽ nàng còn muốn gây chuyện trắng hoa bầy bạ nữa hay sao?

Chu Diệp Thanh nói nhỏ nhỏ :

- Thiếp đối với công tử đã làm điều gì nên nổi nổi nể nặng lời cùng nhau như vậy.

Văn Thiệu Côn cau mày không nói năng gì. Câu nói của Chu Diệp Thanh gây vào lòng chàng một niềm trắc ẩn và nghĩ bụng :

- “Nàng là một cô gái ngây thơ, dù có dụng tâm gì đối với ta cũng không hại chi. Có thiệt thòi chẳng là đối với tâm thân ngọc ngà của nàng hoen ố chứ mình có mất mát chi đâu, miễn không phải do mình cố ý gây nên hoặc có lòng tà vọng là được”.

Nghĩ tới đó, chàng thở dài nói :

- Thôi chuyện đã qua hà tất phải nhắc lại na. May là ta chưa xúc phạm gì đến cô nương, lòng này không khỏi phải ân hận hay thẹn với lương tâm.

Nghĩ một chút, chàng nói tiếp :

- Xin cô nương thận trọng, ta đi đây.

Nói xong phi thân đi liền.

Bỗng Chu Diệp Thanh khóc òa thét lớn :

- Khoan đã.

Đồng thời nàng bay vút theo.

Văn Thiệu Côn lại dừng chân hỏi :

- Cô nương còn muốn gì nữa?

Chu Diệp Thanh thổn thức :

- Tôi sẽ làm bạn cùng công tử và đưa công tử đến tận Vô Nhân cốc. Nếu đi một mình, chưa chắc đã đến nơi được.

Văn Thiệu Côn chau mày nói :

- Thôi, khỏi cần nữa...

Chu Diệp Thanh nói :

- Nếu công tử ngại gì về tôi, xin cứ để tôi đi trước rồi công tử đi theo sau độ một vài trượng. Với công lực và bản lãnh siêu việt, chắc công tử không cần lo sợ tôi có thể ám hại công tử đâu.

Văn Thiệu Côn nghĩ ngợi một chốc đáp :

- Như thế cũng chứng tỏ phần nào lòng thành thực của cô nương, tôi vẫn tin tưởng ở cô nương và khỏi cần phải đề phòng như thế nữa.

Thế rồi chàng song song cùng nàng sánh vai đi tới.

Tuy miệng nói thế nhưng chàng vẫn luôn luôn đề phòng có bất trắc.

Quả nhiên lần này Chu Diệp Thanh đã đổi tánh, nàng không nói năng gì, cứ lầm lì đi trước dẫn đường.

Đi xa chừng hơn mười dặm, Chu Diệp Thanh bỗng dừng lại khẽ nói :

- Văn công tử có nghe tiếng nói của một số đông người không?

Văn Thiệu Côn gật đầu nói :

- Cách đây một dặm có một số đông cao thủ đang tụ tập, ít ra cũng trên một trăm người.

Thật ra chàng đã phát giác từ lâu nhưng lại sợ Chu Diệp Thanh biết sớm sanh ra nghi kỵ nên chưa nói với nàng thôi.

Chu Diệp Thanh tươi cười bảo :

- Khi chúng ta đến, quang cảnh có lẽ vui nhộn lắm nhỉ?

Văn Thiệu Côn chau mày đáp :

- Có lẽ! Cô nương có quen với những người ấy không?

Chu Diệp Thanh nhanh nhẹn đáp :

- Điều chắc chắn nhất là những kẻ tìm tới Vô Nhân cốc phải là những cao thủ hữu hạn trong giới võ lâm.

Văn Thiều Côn ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, thế chỗ ấy là Vô Nhân cốc sao?

Chàng đưa mắt nhìn khắp nơi, tầm mắt đã bị vách đá cheo leo cao vút che khuất, phía trước có một hang sâu thăm thẳm đen ngòm không thể trông thấy được lối đi vào.

Chu Diệp Thanh nói :

- Hơn một trăm cao thủ đang tập hợp trước cửa hang là vì họ muốn vào dò thám Vô Nhân cốc đấy.

Liếc mắt qua một cái, nàng tiếp :

- Chị em thiếp đã đến đây hơn tháng trường để xem xét địa thế và thăm hỏi kỹ càng.

Văn Thiều Côn luôn tiện hỏi luôn :

- Thế cô nương đã vào trong hang chưa?

Nàng đáp :

- Vào trong hang dò thăm sẽ vô cùng nguy hiểm, sinh mạng không bảo đảm. Chị em thiếp đâu dám đường đột như thế. Chẳng qua chỉ đến quan sát hình trái núi non bốn phía cũng như đường lối đi đến đó mà thôi.

Nàng đưa tay chỉ ngọn núi xa xa ngay trước mặt nói :

- Đây là ngọn núi Tê Thiên Phong ở bên cạnh cửa hang cứ trèo lên sẽ thấy ngay.

Văn Thiều Côn đưa mắt nhìn một chập rồi nói :

- Xin cô nương đứng đây, để tại hạ đi xem thử một chập nhé.

Thật ra chàng nhìn thấy ngọn núi ấy thẳng tắp, cao vút tận trời xanh, ngại nàng trèo lên không nổi. Ngoài ra chàng cũng muốn nhân cơ hội này lấy cớ để thoát ly khỏi bận rộn vì nàng nữa.

Nói xong chàng tung người vọt lên bám vào vách đá leo thoăn thoắt nhẹ nhàng.

Không ngờ Chu Diệp Thanh nắm lấy áo chàng miệng nói :

- Cho tôi cùng theo với.

Văn Thiều Côn cau mày :

- Tôi cũng muốn đưa cô nương cùng lên xem qua cho biết, nhưng thấy ngọn núi quá cheo leo hiểm trở, nếu vạn nhất bị sẩy tay hụt chân té xuống thì thật là rắc rối.

Không ngờ Chu Diệp Thanh nói :

- Nếu công tử không giúp tôi cũng có thể leo lên một mình được.

Nói xong nàng nhún mình nhảy vút lên cao hơn năm trượng đạp chân vào một mỏm đá chìa ra ngoài rồi từ đó men lần leo thẳng lên núi.

Hồi 14 Đêm khuya vào u cốc

Văn Thiếu Côn thấy hết ngõ chỗi từ và cũng chẳng biết làm sao hơn cứ theo lối ấy phóng lên. Một tay nắm lấy tay phải Chu Diệp Thanh, chàng vận khí đỡ nàng cùng vọt thẳng lên cao nhẹ nhàng như làn khói. Đỉnh núi cao ngoài trăm trượng. Vách đá tuy dựng đứng, thẳng tắp, nhưng thỉnh thoảng cũng có người mô nhỏ chìa ra ngoài để làm điểm tựa. So với giếng sâu nơi núi hồ báo mà chàng đã phóng qua còn dễ hơn nhiều lắm.

Cho nên chàng dắt Chu Diệp Thanh cùng lên không tí nào vất vả. Sau vài lần tạm dừng bước xả hơi không bao lâu cả hai đã đến tận đỉnh núi.

Đứng trên nhìn xuống, mọi vật đều trông thấy rõ ràng.

Thì ra ngọn núi này tuy không cao lắm nhưng nhờ địa thế thuận tiện, án ngự cả một vùng bao la bát ngát. Cảnh vật bốn bề thu gọn vào tầm con mắt.

Lúc này tuy đêm còn khuya nhưng năng lực thị thính của Văn Thiếu Côn có thể gọi là thiên hạ vô song nên có thể nhìn rõ hàng mấy dặm. Từ hang đá, cảnh cây, mọi vật đều thấy rõ như ban ngày.

Phía sau ngọn núi là một hang sâu thăm thẳm, trong hang thấp thoáng mây mù cuộn cuộn, cây cối um tùm. Để ý nhìn kỹ thấy một đám mờ mờ đen đen che lấp một rặng cây vĩ đại lẫn khuất thấp thoáng qua một màn mây dày như ảo ảnh.

Vừa đề chân lên đỉnh núi, khí hậu trở nên ẩm áp, hình như trời đã sang xuân.

Hơi gió trong hang lộng ra có phảng phất mùi cỏ hoa thơm dịu.

Bao nhiêu tình hình trông thấy quả đúng y như những lời đồn đại từ lâu.

Đối với Văn Thiếu Côn, chàng đã từng nghe Niệp Sáp hòa thượng thuật lại tỷ mỉ những gì nơi hang Vô Nhân cốc, nửa ngờ nửa tin. Bây giờ chính mình đã đến trước cảnh thật tự mắt mình nhìn thấy quả nhiên lời kể cùng sự thật rất đúng chứ không sai.

Chàng bàng hoàng suy nghĩ, không ngờ tạo hóa khá an bài một nơi như thế ấy.

Tiếp tục vận dụng nhãn quang nhìn vào trong hang thấy vách đá dựng đứng chọc trời. Cửa hang rộng chừng một trượng. Từ cửa hang đi vào phía trong một đoạn, sừng sững một khối đá vuông vĩ đại. Trên khối đá có khắc ba chữ lớn :

“Âm Dương Giới”.

Ngoài cửa hang lỗ nhỏ đầu người đông vô kể. Quả nhiên trên một trăm người đang tập trung nơi đây từ lúc nào rồi.

Nhìn họ thấy đủ hạng, có cả tăng, ni, đạo, tục, ai nấy cũng quá cỡ trung niên, từ năm mươi tuổi trở lên.

Trong lúc đang mãi quan sát thỉnh thoảng nghe một tiếng sấm rền vang vọng nổi lên từ phía ấy.

Tiếng sấm tuy nhẹ nhưng âm ba vang lộng lộng, như đập mạnh vào cân não của bao nhiêu người, khiến họ trở nên phập phồng lo sợ.

Văn Thiếu Côn nghe tiếng sấm cũng ngăn người suy nghĩ chẳng hiểu sao.

Ngần đầu nhìn lên trời cao. Trong đêmkhuya khoảng trời quang đảng sao sáng, nhấp nháy, không gọn chút mây mờ. Trời đang ở giữa thu, thế tại sao lại có sấm rền lạ thật.

Văn Thiếu Côn tin rằng đó là tiếng sấm thật. Nếu ngoài tiếng sấm ra, trên đời này không còn có tiếng âm vang rên rỉ và kéo dài oàng oàng như thế được.

Bao nhiêu điều mắt thấy tai nghe đã gieo thêm sự hoài nghi lo sợ vào lòng mọi người.

Chu Diệp Thanh đứng cạnh chàng, này giờ thần nhiên dờn xuống không nói gì hết.

Khi tiếng sấm vừa tan, nàng quay sang bảo Văn Thiếu Côn :

- Văn công tử, đã có người vào nộp mạng vừa rồi đấy.

Văn Thiếu Côn đứng ngay trên đỉnh núi, cách cửa hang trên dưới hai trăm trượng với nhãn quang sắc bén của chàng không có một việc gì là không trông thấy rõ rệt.

Tiếng sấm vừa rền, quần hùng xôn xao nhốn nháo hình như có một điều gì khác thường mới xảy ra bên trong.

Chàng nhìn kỹ ở hàng đầu có bảy người, là bảy đạo sĩ, lưng đeo trường kiếm, người nào cũng ăn mặc giống nhau, quần áo xộc xệch hình như vừa trải qua một hành trình khá dài và vất vả.

Họ đứng một chập rồi thỉnh thoảng đồng tuốt kiếm lăm le nơi tay. Cả bảy người dè dặt từng bước một, tiến dần vào hang theo hàng chữ nhất.

Cứ theo những động tác của bảy đạo sĩ rõ ràng là những nhân vật có võ công quán chúng. Thân hình họ tiến tới nhẹ nhàng bao nhiêu cao thủ bước lục đục kéo theo sau khi gần đến cửa hang cùng dừng lại.

Chàng đang chăm chú nhìn theo bỗng Chu Diệp Thanh khẽ nói :

- Bọn Mang Sơn thất kiếm đây rồi!

Bầy đạo sĩ này là Mang Sơn thất kiếm, cũng từ từ tiến tới không ngừng. Họ thung thính bước vào hang tới cạnh tảng đá có khắc ba chữ “Âm Dương Giới”, lẫn ranh của cõi sống và cõi chết.

Theo tin đồn thì năm mươi năm xưa. Vụ Bá Đạt, lãnh tụ Vô Cực phái đã bỏ mạng lúc đặt chân qua lẫn ranh này.

Văn Thiếu Côn nhớ lại lời kể của Niệp Sáp hòa thượng về câu chuyện năm mươi năm qua, mồ hôi toát ra ướt áo.

Khi đến gần ranh giới của tử thần, tự nhiên cả bọn Mang Sơn thất kiếm cùng dừng chân đứng lại phía sau tảng đá.

Sau đó một người trong bọn hăng hái xông lên. Cả sáu người khác cùng rạp theo tung mình xông tới trước, vượt qua tảng đá đi vào phía trong.

Bầy bóng người vừa lướt qua khỏi, bỗng một loạt sấm nổ rền vang, một luồng kinh phong từ trong lòng hang bốc ra, mây bay mù mịt rừng núi như loạn cuồng.

Tiếng nổ vang âm lẫn theo tiếng gió âm ì như sóng tràn thác lũ.

Cả bọn Mang Sơn thất kiếm vừa tung mình nhảy tới đã lẫn vào đám mây mù cuộn cuộn, không trông thấy hình dạng nữa.

Hàng trăm người trở mắt nhìn theo, khiếp đảm.

Lẫn theo tiếng vang rền, hàng loạt tiếng hú văng vẳng đập vào tai mọi người.

Quả là những tiếng rú thất thanh, thảm thiết của những kẻ chết bất đắc kỳ tử.

Văn Thiếu Côn hồi hộp không ít. Chàng thấy Chu Diệp Thanh cũng ngời dờ người, chú ý theo dõi những gì đang xảy ra trong đám mây, gió loạn cuồng, không nói gì hết.

Văn Thiếu Côn than lớn :

- Ôi...

Chu Diệp Thanh ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao biết được?

Giọng nói có vẻ sùng sốt hoài nghi. Thật vậy, dưới mắt hai người, một vùng mây mù trùng trùng che kín. Dẫu nhãn lực tinh thâm đến đâu, chàng cũng không thể nhìn xuyên qua bên kia để thấy rõ những gì đã xảy ra. Như thế vẫn chưa có hiện tượng gì chứng minh là bầy đạo sĩ to gan kia đã chết hay còn sống sau lẫn ranh giới Âm Dương.

Sự thật Văn Thiếu Côn cũng nào có thấy gì. Nhưng vì chàng đã nghe Niệp Sáp hòa thượng thuật lại chuyện ngày xưa với những nét huyền bí của hang này do đó chàng có linh cảm của sự nguy hiểm đang xảy ra rồi buột miệng nói như thế mà thôi.

Không thấy chàng trả lời, Chu Diệp Thanh khẽ xô vai chàng cười hỏi :

- Làm gì như kẻ mất hồn, người ta hỏi mà không đáp.

Văn Thiếu Côn giật mình đáp :

- Quả nhiên là thần bí, chỉ đoán chừng như thế thôi chứ đâu có gì chắc chắn được. Không biết vì sao người ta chẳng ngại đường xa, nguy hiểm nô nức kéo về đây để... nộp mạng nhỉ?

Chu Diệp Thanh mỉm cười nói :

- Chẳng qua vì tánh hiếu kỳ và lòng tham lam xúi dục cả. Nơi này huyền bí thiêng liêng ai ai cũng cho là phải che giấu một cái gì lạ lùng quý báu, thế rồi kẻ nói ít người đồn nhiều nên màn bí mật càng ngày càng dày thêm. Càng bí mật càng gây thêm hiếu kỳ, tâm lý ở đời vẫn thế.

Ngừng một chập nàng nói thêm :

- Phần đông các cao thủ võ lâm chỉ muốn tìm được những cái gì bí hiểm phô trương những cái gì lạ lùng mà thiên hạ đang tìm kiếm. Làm được việc ấy là có dịp để nổi tiếng hơn nữa.

Nói đến đây nàng ngập ngừng và nín thinh.

Văn Thiếu Côn hỏi :

- Hơn nữa... rồi sao?

Nàng nói tiếp :

- Hơn nữa bên trong hang này, phía sau lẫn ranh giới của tử thần chắc hẳn có ẩn tàng một cái gì vô cùng quý báu hoặc những tài liệu hiếm có về võ công.

Những thứ đó là cái mồi để câu hàng bao nhiêu người đã vì tham lam mà mất mạng.

Văn Thiếu Côn than dài nói :

- Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, tuy cũng đáng thương mà cũng đáng chết lắm.

Chu Diệp Thanh hỏi :

- Ngoài ra thiếp có nghe đồn bốn tên gia tộc đã khiên thi thể của lệnh tôn vào trong Vô Nhân cốc, có thật không nhỉ?

Văn Thiếu Côn giật mình kinh ngạc nhìn trừng trừng vào Chu Diệp Thanh hỏi gần :

- Làm sao nàng biết được? Có thật không?

Nàng đáp :

- Chỉ nghe đồn mà thôi.

Chu Diệp Thanh đã hỏi đúng những tin đồn của thiên hạ, nhưng Văn Thiếu Côn lại cho là một điều không thể có được vì theo ý chàng, thi hài của vợ chồng Văn Tử Ngọc đã bị cháy tiêu trên Hạ Lan sơn trong ngày hôm ấy rồi.

Đối với chàng, dù vợ chồng Văn Tử Ngọc không phải thật là cha mẹ, nhưng với công ơn nuôi dưỡng mười mấy năm qua, tình thâm nghĩa trọng nên những lời nói của nàng đã gây kích động mãnh liệt nơi tâm tư chàng.

Chàng lẩm bẩm nói :

- Bốn tay lão bộc có lẽ là bọn Kim Trung Nhữ rồi. Nhưng ngoài ra cô nương có nghe đồn gì về tiên mẫu của tại hạ không?

Chu Diệp Thanh lắc đầu.

Sự yên lặng bao trùm hai người.

Văn Thiếu Côn trầm ngâm suy nghĩ :

- “Nếu thi hài tiên phụ được khiêng vào Vô Nhân cốc thì giờ này nằm yên phía sau đám mây mờ kia ư. Thế còn bốn tên lão bộc thì sao? Số mạng chúng đã mất hay còn, hiện nay đang ở đâu? Cũng ẩn nấp trong hang hay đi tìm sanh sống nơi phương nào?”

Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp rắc rối cứ quay cuồng trong óc, đoán không ra.

Văn Thiếu Côn lại đưa mắt nhìn về phía ấy để suy tư.

Bỗng Chu Diệp Thanh lại nói :

- Lệnh tiên phụ có nói người đi tuần sát miền Tây, nhưng sự thật không đúng như thế, và đó chỉ là một lý do để che đậy một việc làm khác.

Văn Thiếu Côn ngạc nhiên nhìn nàng :

- Thật thế không? Sự thật người đã làm gì?

Nàng đáp :

- Sự thật thì người đã vào hang Vô Nhân cốc hơn ba tháng.

Văn Thiếu Côn sững sờ chẳng biết nói sao.

Chập sau chàng hỏi :

- Cô nương sống trong dãy Trường Bạch ở xa nơi đây hàng vạn dặm, tại sao lại biết rõ ràng như thế chứ?

Chu Diệp Thanh đáp :

- Chẳng giấu gì công tử, những chuyện này đều là người vấn đề mà hiện nay trong khắp các giới võ lâm đang đồn đãi và bàn tán xôn xao nhất. Hang Vô Nhân cốc tuy chẳng kẻ nào dám vào, nhưng trước hang và khắp các nơi xung quanh dưới chân núi này không biết bao nhiêu người đang ngấm ngấm canh giữ, giám sát ngày đêm.

Đây là lần đầu tiên Văn Thiếu Côn được nghe nói nên chàng không khỏi thắc mắc và chưa dám tin là có thật.

Chàng cau mày nghiến răng hỏi :

- Nếu vậy thì nguyên nhân cái chết của tiên phụ tôi chắc hẳn là...

Chu Diệp Thanh nói ngay :

- Cũng chưa biết được. Chẳng ai có thể dám quả quyết đã bị chết trong hang hay bị người ta ám hại. Chẳng qua cũng chỉ là lời đồn đại, đặt thành nghi vấn. Cũng bởi thế mà năm vị Chương môn của năm phái võ lâm đã kéo nhau đến Hạ Lan sơn, vào thiên hạ đệ nhất gia hầu tìm ra sự thật.

Nàng thở dài tiếp :

- Ấu cũng là số kiếp.

Nhưng Văn Thiếu Côn vẫn không hết thắc mắc. Chàng tự hỏi :

- “Sau khi Văn Tử Ngọc vào hang Vô Nhân cốc trở về rồi chết ngay, vì sao thiên hạ biết được sớm như vậy? Cái chết ấy tại sao làm xáo trộn võ lâm đến nỗi họ kéo nhau đến đốt phá cả Lăng Vân sơn trang đi?”

Từ bé sinh trưởng nơi Lăng Vân sơn trang chưa bao giờ đặt chân lên chốn giang hồ, kinh nghiệm rất ít, chỉ trong mấy ngày đã trải qua không biết bao nhiêu cảnh bất ngờ quái lạ, cảnh nào cũng thập tử nhất

sinh, phải tận lực đối phó. Như thế chàng đâu có dịp nghe ngóng những tin tức đã xáo trộn trong chốn giang hồ.

Vì vậy mà những lời do Chu Diệp Thanh vừa kể đối với chàng hoàn toàn mới lạ, suy nghĩ mãi vẫn không tìm ra được nguyên nhân chính yếu của những rắc rối này.

Nhìn xuống phía dưới núi khi bảy tay kiếm khách của Mang Sơn vượt Âm Dương giới vào trong qua một hồi lâu không thấy tin tức nào khác nữa.

Ngoài cửa hang quần hùng đứng chen chúc đợi chờ bàn tán xôn xao cả lên.

Bỗng một lời nói vang lên oang oang như tiếng chuông đồng, quả tiếng nói của một người có công lực vô cùng thâm hậu :

- Bảy vị Mang Sơn thất kiếm ra đi mãi không tin tức đưa lại, chẳng lẽ chúng ta ngồi đây chờ đợi vĩnh viễn hay sao?

Một giọng khác tiếp theo :

- Biết đâu họ đã gặp điều bất trắc rồi.

Người nói trước cãi lại :

- Có lẽ họ đã tìm thấy những gì khác thường bí mật, cứ lo tìm xét các nơi chưa kịp ra báo cáo lại cho chúng mình đây thôi.

Người khác họa theo :

- Ủ, có lẽ đúng đấy. Nếu gặp điều bất trắc thì phải có người trở ra cầu cứu chứ. Như thế chắc hẳn họ đã làm được việc rồi nên quên lời hẹn ước muốn chiếm độc quyền cũng nên. Theo ý tôi thì mọi người chúng ta cùng kéo vào một lượt, gặp may cùng chia, gặp họa cùng chịu, chẳng lẽ cứ đứng chờ đợi mãi hay sao?

Ý kiến có vẻ hợp tình hợp lý và hợp với ý muốn của đa số nên được sự tán đồng ngay.

Tiếng hoan hô vang ầm như sấm nổ, mọi người nhao nhao cả lên.

Thế rồi hơn một trăm cao thủ võ lâm, binh khí tuốt trần, như đàn kiến ùn ùn kéo nhau vào hang.

Hồi 15 Sấm động gió giăng

Văn Thiều Côn và Chu Diệp Thanh nấp trên đỉnh núi nhìn xuống, trông thấy rõ ràng mọi việc xảy ra trong hang.

Dưới hai trái núi cao ngất đứng sừng sững đối diện song song với nhau, hơn một trăm quần hùng cùng quy tụ lại một nơi đông đúc như chòm ong lũ kiến. Họ xôn xao nhón nháo, bàn tán một lúc rồi cùng lũ lượt kéo nhau xông qua đám mây mù vào bên trong.

Văn Thiều Côn vốn giàu lòng nghĩa hiệp, thấy cảnh tượng ấy không khỏi chạnh lòng lo lắng hộ cho đám quần hùng vì phiêu lưu mạo hiểm dám thử thách với tử thần.

Thình lình Chu Diệp Thanh chỉ tay nói :

- Xem kia, bao nhiêu người đang chen chúc rũ nhau đi yết kiến Diêm Vương cả đám.

Văn Thiều Côn cau mày nói :

- Nơi đây đã có quá nửa số tinh hoa trong giới võ lâm đang xông vào Văn Thiều Côn, chỉ sợ rằng rồi đây ngọc đá đều tan, thật là một điều đáng ân hận.

Sở dĩ chàng nói như vậy vì chàng biết Chu Diệp Thanh vốn hiểu rõ và am tường nhiều chuyện, muốn đem vài vấn đề này gợi ý để nàng tiết lộ thêm một vài chi tiết về các chuyện liên quan tới Vô Nhân cốc.

Quả nhiên Chu Diệp Thanh bĩu môi nói :

- Những người này tuy cũng là các nhân vật từng gây sóng gió trong võ lâm, nhưng thực ra muốn tìm được những kẻ có thiên tài tốt chúng, chẳng có mấy người. Huống chi...

Liếc mắt nhìn qua một cái, nàng tiếp luôn :

- Huống chi Vô Nhân cốc là nơi bí mật huyền diệu nhất trong thiên hạ đương thời, hàng nửa thế kỷ nay biết bao nhiêu kẻ liều mạng xông vào, nhưng rốt cuộc không một ai đã sống sót để trở về. Thiếp thấy chỉ có duy nhất lệnh tôn của công tử là Văn đại hiệp.

Văn Thiều Côn không nói gì, nhưng bụng thâm nghĩ :

- “Té ra nàng cũng chưa biết chuyện trọng đại hơn nữa. Không phải chỉ một mình Văn Tử Ngọc vào đó rồi về được, mà còn một kẻ khác là Độc Nhân Thần Cái ở hang Vọng Ngã tại núi Vân Mộng sơn nữa”.

Chàng đang suy nghĩ thì đoàn người xông vào hang đều đã dừng lại trước tấm thạch bia “Âm Dương Giới”.

Rõ ràng họ dám đem sinh mạng để tìm được hy vọng, đánh cuộc với một hư danh, thế mà họ không ngần ngại gì hết.

Trong hang tiếng sấm vẫn nổi liên hồi, mây mù bốc lên cuộn cuộn. Đám quần hùng tập trung trước tấm bia “Âm Dương Giới” chẳng khác nào đang đứng trước mặt một quái vật khổng lồ đang mở hoác cái miệng đen ngòm đầy nguy hiểm chờ nuốt chửng họ.

Trong đám mây mờ mù mịt kia là một thế giới khủng khiếp, một thiên đường hay một địa ngục. Sự việc còn chìm trong vòng bí mật chưa kẻ nào có thể đoán trước ra sao.

Cái hang sâu thăm thẳm, đầy sự huyền bí ghê rợn, chưa có bầu trời chết chóc, máu lửa, thế mà lại là một miếng mồi ngon vô cùng quyến rũ đang hấp dẫn một đám thiêu thân.

Họ quyết định vào đây, dù phải chết. Không mãnh lực nào có thể cản ngăn họ, không một lời nào có thể khuyên nhủ họ được nữa.

Văn Thiều Côn hồi hộp theo dõi đám quần hùng, trên trăm cao thủ chịu tiến vào hang và không biết giờ phút này tâm tư họ đang nghĩ gì? Họ đang hăng say, quên sợ hãi. Họ đang ham muốn quên cả mạng mình.

Chu Diệp Thanh có vẻ thích chí, múa tay hoa chân cười luôn mồm. Nàng gọi Văn Thiều Côn :

- Nay Văn công tử, hãy nhìn con người cao ốm ôn đàng kia. Đó là Long môn hiệp Ngũ Bá Hóa, một nhân vật nổi tiếng miền Xuyên Trung. Phía sau lưng lão ta là ba người con trên giang hồ thường gọi là Ngũ Thị Tam Hung đấy.

Văn Thiều Côn nhìn theo hướng nàng chỉ thấy một người râu tóc bạc phơ, ước chừng chín mươi tuổi, tay cầm trường kiếm. Đàng sau có ba đại hán vạm vỡ hùng dũng, tướng mạo khôi ngô chừng bốn năm chục.

Chu Diệp Thanh lại đưa ngón tay nờn nà chỉ nữa :

- Bốn người đội khăn tiêu dao mặc đồ thư sinh, tay cầm quạt cán sắt là bốn tay tú sĩ ở Thiểm Nam đấy, công tử có thấy không?

Bên cạnh bốn tay tú sĩ Thiểm Nam có người ăn mặc có vẻ khác thường là Lạc Cảnh Thiên, Giáo chủ Ngũ Độc giáo cùng mười hai vị Đường chủ, tức là thủ hạ của lão đấy.

Chàng nhìn kỹ, gật đầu đáp :

- Đúng, hai lão này râu bạc dài quá gối cùng cầm trường kiếm cả.

Nàng có vẻ cao hứng chỉ trở giới thiệu lung tung. Dem lòng mến phục, chàng tự hỏi :

- “Cô bé này chưa quá mười bảy tuổi đầu, lại sống tận dải núi Trường Bạch, một vùng hẻo lánh xa xôi từ mạn Đông bắc, thế mà nàng thuộc tên biết mặt hầu hết cao thủ trong thiên hạ, thật một điều đáng sợ đáng phục thật”.

Đám Mang Sơn thất kiếm vượt qua ranh giới vào trong hang vẫn không thấy động tĩnh, tâm dạng gì. Có lẽ họ đã sang bên kia thế giới rồi.

Đám quần hùng xúm xít trước tấm thạch bia “Âm Dương giới” ngơ ngác nhìn nhau rồi nô nức bồn chồn, chực kéo nhau lướt qua nhưng chưa có kẻ nào đủ can đảm xông vào trước.

Nhất thời quang cảnh trở nên yên lặng, một cái yên lặng nặng nề khó chịu.

Hơn một trăm người đứng yên như tượng đá, ngoài tiếng sấm vang gió thổi ào ào từ trong xa vọng ra, tuyệt nhiên không có một tiếng động nào khác.

Bỗng dưng trong đám đông có người lên tiếng. Người đó đằng hắng một cái thật to, vang lên như tiếng chuông rền. Rõ ràng hẳn ta cố tình tập trung hết nội lực phát âm hùng hậu để chứng sơ bản lãnh và nội công của mình.

Văn Thiệu Côn để ý thấy kẻ phát ra tiếng ấy là Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa, đang đứng cách tấm bia Âm Dương Giới độ năm thước.

Tiếng tăng hắng đã gây nên tác dụng hấp dẫn lưu ý quần hùng. Trên một trăm cặp nhãn quang đồng thời hướng về phía đó.

Liếc qua một vòng, ngạo nghễ nhìn khắp quần hùng một lượt y nói lớn :

- Này giờ theo sự nhận xét nơi đây, lão phu đã đi tới hai điểm kết luận.

Lời nói có vẻ hiên ngang cộc lốc, ai nấy cũng lắng tai nghe. Nhưng nói tới đó lão bỗng ngưng lại.

Hồi lâu có người đứng gần se sẽ nói :

- Ngũ lão hiệp có kết luận gì thì nói ngay ra, đừng để quần hùng sốt ruột.

Lời nói có vẻ thật tình nhưng nóng nảy. Mọi người nhìn lại thì kẻ đó không ai khác hơn là Lạc Cảnh Thiên, Giáo chủ Ngũ Độc giáo.

Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa đắc chí cười khà khà từ từ nói :

- Điểm thứ nhất là Vô Nhân cốc phải đi đôi với thực tế. Gọi là Vô Nhân cốc tất nhiên trong hang không có người...

Vừa nói tới đây quần hùng xôn xao, có kẻ phụ họa theo, có kẻ phản đối.

Những tiếng ào ào bàn tán lại nổi lên náo nhiệt.

Chập sau yên lặng trở lại.

Ngũ Độc giáo chủ cau mày nói :

- Nếu nói hang này không có người thì ai đã viết mấy chữ “Vô Nhân cốc” và “Âm Dương giới” trên hai tảng đá kia.

Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa khinh khỉnh tùm tùm cười đáp :

- Việc này cũng dễ giải thích lắm. Bất cứ kẻ nào cũng có thể khắc cái chữ ấy là người ở bên ngoài, mục đích không ngoài để làm tăng thêm vẻ màu nhiệm bí hiểm hay hăm dọa người đời để tạo nên một câu chuyện thần bí hoang đường trên võ lâm.

Ngũ Độc giáo chủ Lạc Cảnh Thiên không chịu được, cười nhạt nói :

- Ngũ lão hiệp sĩ giàu kinh nghiệm nhiều kiến văn có lẽ người tầm thường không ai bì nổi. Tuy nhiên sự phán đoán này có vẻ không hợp lý và chưa đầy đủ.

Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa đỏ mặt hỏi :

- Tại sao?

Ngũ Độc giáo chủ nói :

- Vì dù những chữ ấy do người ngoài khắc cũng có thể được. Nhưng còn những tiếng sấm liên hồi trong hang, những luồng mây mờ ảo, những cây cối xanh tươi, khí hậu ôn nhu như mùa thu vĩnh viễn như vậy thì giải thích như thế nào?

Còn cái chết của Vu Bá Đạt, Giáo chủ Vô Cực phái hồi năm mươi năm về trước phải vì nguyên nhân gì đây?

Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa cười dài nói :

- Lạc giáo chủ, ngài nên tự trách mình kiến thức không dồi dào phong phú, còn hang này sở dĩ được sầm uất cây cối xanh tươi là vì trong lòng đất hơi ấm xông ra. Từ cái khe nứt, những làn sóng nóng hùng hực bốc lên liên miên, lại nhờ sự che chở của hang núi không chỉ vận chuyển phát ra những tiếng ầm ỉ như sấm động.

Ngoài ra hơi ẩm từ lòng đất phát sinh được vách đá che chở bốn bề nên quanh năm khí hậu ẩm áp như mùa xuân, có hoa tươi tốt là vì thế. Hàng mấy mươi năm qua, hằng ngày không có một bóng người lai vãng. Dù ai tò mò tìm đến cũng chỉ có vào mà không có ra. Cái chết của Chương môn phái Vô Cực là Vu Bá Đạt hồi năm mươi năm trước là do hang này bốn phía núi đá che bít, thêm địa thế hiểm trở vách dựng cao ngất tới mây, bao nhiêu khí độc từ lòng đất tiết ứ tụ lại khiến ai hít phải đều bỏ mạng hết.

Câu giải thích ấy khiến bao nhiêu hào kiệt nghe xong đứng im phăng phắt, ai ai cũng công nhận Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa nói có lý.

Ngay cả Ngũ Độc giáo chủ cũng gật gù rồi đứng trân ra suy nghĩ.

Văn Thiệu Côn nấp trên đỉnh núi nghe qua, trong lòng không khỏi xúc động.

Câu nói ấy quả nhiên có khả năng rất lớn cởi mở một số điều thắc mắc trong lòng chàng từ lâu.

Chàng sức nhớ đến cái chết bất ngờ của dưỡng phụ Văn Tử Ngọc, có lẽ cũng vì hít khí độc trong hang này. Nhờ công lực dồi dào, ông có thể nhất thời chịu đựng nổi, nhưng thời gian sau, khí độc xâm nhập vào nội tạng khiến trở thành chứng đau tim mà chết.

Có lẽ cũng vì thế mà khi mở nắp áo quan ra thì hải nám đen bầm tím như đã bị ngộ độc.

Càng tưởng nhớ lại bao nhiêu, chàng càng cảm thấy sự huyền bí của hang này là do nơi đó. Văn Tử Ngọc chết không phải vì cạm bẫy hay người sát hại, mà vì hơi độc chứa chất tác quái mà thôi.

Nhưng bao nhiêu lý lẽ đó bỗng nhiên sụp đổ, vì tại sao Văn Tử Ngọc không nói ra yếu tố đó mà còn di ngôn bảo đem táng thi hài vào Vô Nhân cốc.

Hơn nữa còn một chuyện chưa rõ ràng là vì sao Độc Nhãn Thần Cái sau khi vào hang Vô Nhân cốc rồi giấu hết mọi chuyện thân bí đã thấy, còn viết thư với Niệp Sáp hòa thượng đem mình, một ấu nhi vừa hai tuổi giao cho vợ chồng Văn Tử Ngọc?

Cũng vì vấn đề thân thể của chàng không giải đáp được mà bao nhiêu ý nghĩ đã bị xúc động cả lên.

Chàng cố đem hết lý trí và khả năng xét đoán, cố vứt bỏ hết những điều thắc mắc rồi quay sang nhìn Chu Diệp Thanh, thấy nàng cũng lộ vẻ băn khoăn chẳng kém chi mình.

Quả nhiên những lời giải thích của Long môn hiệp đã gieo ít nhiều tác động và tin tưởng.

Bỗng nghe Ngũ Bá Hoa cười nói :

- Tiếng tăm Lãng Trung song kỳ, ai mà không ngưỡng mộ. Vậy xin hai vị cứ lãnh đạo quần hùng xông vào hang.

Thiên Vu Vũ nghiêm giọng nói :

- Lão phu đã trên trăm tuổi, há sợ cái hang khí này sao? Lão phu nhất định phải xông vào cho biết.

Nói xong tiến bước tới Âm Dương giới. Lúc ấy có người lên tiếng :

- Hãy khoan!

Thiên Vu Vũ quay lại hỏi :

- Tại sao lại ngăn cản ta?

- Tại sao lại cản ngăn? Chẳng lẽ đại ca lại cam lòng tiêu hủy cái tiếng anh hùng do Lãng Trung song kỳ đã tạo ra mấy chục năm rồi sao?

Thiên Vu Vân cau mày nói tiếp :

- Người khôn ngoan không bao giờ chịu hành động như thế. Nếu vì lời nói khích vu vợ, đem mạng mình lao vào chỗ chết, kẻ đứng phụ sẽ bị đời mai mỉa, ngay ngu huynh đã có kế hay để giải quyết bằng lối khác.

Nói xong, bằng truyền âm nhập mật, lão cười kha kha nói tiếp cùng mọi người :

- Anh em lão phu tuổi tác hầu tàn được tham dự cùng quần hùng vào thám hiểm Vô Nhân cốc, lẽ cố nhiên phải có lòng sốt sắn hưởng ứng với các vị mở đường đi vào. Ngũ lão hiệp sĩ đã dự tính trong hang có nhiều chất độc việc này đâu phải sở trường của anh em lão phu, nếu chẳng tự xét mình có lỗi với quần hùng chẳng ít...

Nói xong chấp tay bái dài xung quanh rồi liếc nhìn Ngũ Độc giáo tùm tùm cười.

Ngũ Độc giáo chủ cùng thấy ngán thảm muốn dùng lời lẽ thoái, nhưng Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa cười dài một tiếng nói luôn :

- Phải lắm, Lạc giáo chủ rất đáng mặt chỉ huy trong vụ này không nên khiêm nhường từ chối. Xin trước hết hãy thí nghiệm xem trong hang còn độc tố gì tồn tại hay không. Chừng đó chúng ta hãy cùng nhau bàn định kế hay khử độc để vào hang sau.

Lời nói của Ngũ Bá Hoa có vẻ ngang tàng như muốn tự mình quyết định an bài mọi việc, lãnh đạo quần hùng. Nhưng không có một ai phản đối. Thái độ và lời nói phù hợp với tâm lý của mọi người, hơn nữa

chẳng ai theo về môn độc dược, cho nên khi y nói xong ai nấy cùng nhìn chăm chăm vào Lạc Cảnh Thiên mặc nhiên ép buộc ông ta phải xung phong đi trước.

Ngũ Độc giáo chủ là Chương môn của một phái, danh cao địa vị lớn, chẳng lẽ tuân theo sự cắt đặt của Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa. Nhưng ông ta cũng thừa biết hầu hết quần hùng ai ai cũng muốn mình đi trước, nên đưa ra lời từ chối sẽ gây sự chỉ trích không lợi.

Ông ta vốn là người tế nhị, tuy trong lòng căm thù Ngũ Bá Hoa đến tận xương tủy, chỉ muốn đem hấn ra băm vằm thành ngàn mảnh, tuy nhiên ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm nhiên bình tĩnh, ôn tồn nói :

- Ngũ lão hiệp đã nói thế, bổn Giáo chủ đâu dám chối từ.

Nói xong vội vàng vận nội công đầy đủ, y phục xăn lên gọng gàng, cất bước đi trước tiến vào trong. Sau lưng lão cả mười hai vị Đường chủ, thấy Giáo chủ mình đi trước không dám chậm trễ, lục đục kéo nhau nối bước theo liền.

Tám thạch bia “Âm Dương giới” sừng sững chắn ngang giữa đường vào hang, chỉ chừa mỗi bên vừa đủ cho một người qua lọt.

Trong Âm Dương giới mây vẫn mù mịt, ngoài Âm Dương giới quang đảng sáng trưng, quả đôi bên chia thành hai thế giới rõ rệt.

Ngũ Độc giáo chủ thấp thỏm e ngại dò dặt từng bước một đi trước. Việc làm đầu tiên của lão là tìm hiểu và giải thích nguyên nhân chia hai thế giới giữa một đường ranh như vậy.

Số là đằng trước tám bia Âm Dương giới hai bên vách đá đều có những lần nứt như nhau. Những vết nứt ấy tuy không rộng quá hai thước, nhưng đã khiến cho vách núi bị xé làm đôi, bên trong có một luồng gió mạnh thổi thốc ra lướt qua trước tám Âm Dương giới, sừng sững như một bình phong cản lại.

Trong hang mây mù lảng vảng quay cuồng mờ mịt nhưng vì bia che không thể nào vượt ra ngoài hang được.

Ngũ Độc giáo chủ Lạc Cảnh Thiên không do dự nhảy vèo một cái nhanh như tên bắn, đặt chân xuống một chỗ cách lần ranh giới ba trượng.

Trong lúc lão sà mình bay vào trong, quần hùng có mặt tại đó đều tái mặt nín thở lặng tiếng, mắt không dám chớp, tay chân không dám cử động, hồi hộp theo dõi.

Cả đến Văn Thiếu Côn và Chu Diệp Thanh đang nấp trên núi cũng toát mồ hôi, tâm thần căng thẳng cực độ.

Lạc Cảnh Thiên nhảy vào hang như để chân vào cỏi chết, ý nghĩ lão vô cùng kích động. Nhưng lạ lùng thay, hai chân lão đã chạm đất, thân mình đứng vững mà cũng không có sự gì bất thường xảy ra hết.

Mười hai vị Đường chủ cùng nhau kéo vào, chen chúc phía sau Lạc Cảnh Thiên, ai ai cùng lộ vẻ ngờ ngác hồi hộp khi thấy được bình yên, mọi người đều thở phào một hơi dài như vừa trút được gánh nặng.

Hồi năm mươi năm qua, kể lại câu chuyện Vụ Bá Đạt Giáo chủ phái Vô cực, đặt chân vào đây bị mất tích, hiển nhiên hồi ấy sự việc xảy ra khác hẳn với hiện tượng vừa rồi.

Cái thuyết thịt nát xương tan khiến mọi người lo sợ đề phòng, nay được chính mắt nhìn một cách thực tế.

Lạc Cảnh Thiên vững lòng rảo bước tiến tới trước.

Vượt qua “Âm Dương giới” cảm giác đầu tiên là khí hậu ẩm áp dịu dàng, hoa thơm ngào ngạt, nghiêm nhiên là một thế giới thần tiên ngoài ra không có trạng chứng gì nguy hiểm hết.

Lạc Cảnh Thiên hướng dẫn mười hai vị Đường chủ lẻ làng quan sát bên trong phạm vi năm trượng. Nơi đây không khí vẫn ôn nhu mát mẻ, cây cối tốt sinh, hoa tỏa mùi thơm dịu, mặc dầu bóng mây mù mịt không tan. Không có một hơi độc nào như lời Ngũ Bá Hoa dự đoán.

Bao nhiêu quần hùng vẫn đứng ngoài nhìn vào, Lạc Cảnh Thiên và mười hai Đường chủ đang tiến sâu vào ba trượng. Tuy mây vẫn mù mịt nhưng bao nhiêu động tác của mười ba người đều trông thấy rõ.

Quan sát đầu đó xong rồi, Ngũ Độc giáo chủ nhìn ra ngoài kêu lớn :

- Các vị có thể vào đây được rồi.

Bọn quần hùng tuy còn ngần ngại chưa dám vào ngay, nhưng ai nấy cùng buột miệng hoan hô Ngũ Độc giáo chủ đã an toàn vượt qua ranh giới làm kẻ tiên phong hướng dẫn mọi người hoàn thành một kỳ công mà suốt năm mươi năm qua vô lâm chưa thực hiện nổi.

Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa không ngần ngại vùng kiếm xông vào trước.

Trừ những chỗ đá nứt, giữa lần ranh giáp ranh có luồng gió mạnh thổi lồng vào quần áo tung bay phát phới, tuyệt nhiên không có một điều gì kỳ lạ hết.

Kẻ đi tiếp theo đó là hai ông lão Lăng Trung song kỳ, anh em Thiên Vu Vũ, Thiên Vu Vân, rồi đến Thiểm Nam tứ sĩ Văn Trung Hiệp thập quân tử, Động Đình bang và Phang Dương bang.

Tuy đường đi chật hẹp, chỉ vừa lọt hai người nhưng động tác mọi người hết sức lẹ làng, không đầy một khắc toàn bộ trên một trăm người đã qua “Âm Dương giới”.

Văn Thiếu Côn để ý theo dõi từ nãy giờ, tuyệt nhiên không thấy một cao thủ nào trong ngũ đại phái và cũng không có một vị nào trong năm đại Chương môn hết. Quả là một sự việc lạ lùng, chàng rất thắc mắc nghĩ mãi không tìm ra nguyên do.

Chu Diệp Thanh theo sát bên chàng, không nói năng gì, mắt đăm đăm nhìn theo đám quần hùng tiến vào Vô Nhân cốc, lòng không khỏi e ngại.

Mọi người sau khi vượt qua “Âm Dương giới” chưa dám đi sâu vào trong, dè dặt từng bước đi để tra xét những hoa cỏ kỳ lạ mọc khắp trên mặt đất.

Bỗng dưng từ trong hang sâu lại nổi lên một tiếng rền vang chói tai, khiến quần hùng muốn điếc tai, vách đá xung quanh rung động, từ trên cao sỏi núi rơi xuống ào ào. Âm thanh dội vào hang nghe uông uông, truyền mãi không ngớt làm cho Văn Thiếu Côn và Chu Diệp Thanh trên đỉnh núi cũng giật mình cơ hồ muốn lẫn xuống.

Bọn quần hùng ai nấy đều giật mình sợ hãi, rủ nhau tập trung lại một chỗ chờ đợi biến cố, chẳng ai dám hé môi nói một lời nào. Cũng may tiếng sấm rền chỉ phát ra có một lần thôi, nhưng tiếng vang vọng mãi, âm u như ma rên quỉ rêu.

Khi mọi người hết sợ, Long môn hiệp Ngũ Bá Hoa cố làm ra vẻ bình tĩnh lớn tiếng nói :

- Việc này chẳng qua vì cảnh tượng ngũ hành đổi ngôi, trường hợp này thường xảy ra trong địa cực, thật ra không có gì đáng sợ hãi cho lắm.

Rồi ông ta lại thông thả cười nói :

- Lão phu này nhất định suy đoán vừa rồi đúng chẳng sai. Vô Nhân cốc đúng là một cái hang không người. Nhưng đâu có người đi nữa, dù kẻ ấy có bản lãnh kinh thiên động địa chưa hẳn đã đủ sức kháng cự nổi trên một trăm người của chúng ta cùng hợp lại.

Nói xong rào bước vào trong nữa.

Quần hùng yên tâm lũ lượt kéo đi theo. Nhưng bỗng nhiên có bốn người đi từ phía bên phải vừa thoái lui chạy lại, bốn người ấy chính là bốn tay tú sĩ Thiểm Nam, vừa chạy vừa chỉ lại phía sau, miệng thét lớn :

- Hãy xem kia, cái gì thế kia?

Tiếng nói trong lúc đang sợ hãi thất thần đến cực độ làm cho quần hùng cũng khiếp vía sợ lây.

Nhìn về phía ấy thấy cát bay đá chạy lung tung, và cả một khoảng trống chừng mười trượng bị cắt ngang từ trên đất bằng, hình như có nổi lên một đợt sóng đang cuộn cuộn chảy.

Làn sóng ngầm cử động rất thông thả, nhưng đi đến chỗ nào thì mỗi vật đều bị xô ngã, những ...

(thiếu 210 - 211)

Luồng Xích Ly chương từ hai người tung ra chạm vào đợt sóng ngầm đang cuộn đất ào đến.

Một tiếng nổ “ầm” như trời long đất lở, đồng thời một làn sáng rực chớp lòe rồi ngọn lửa bùng lên cháy rần rật.

Hồi 16 U Linh xuất hiện giữa đêm khuya

Đứng trên đỉnh núi cao Văn Thiếu Côn đang thầm khen khí phách phi thường của Xích Ly chương của Lăng Trung song kỳ, thì ánh lửa bùng lên và tiếng rú thất thanh của bao nhiêu con người đang lâm đại trận.

Một cột lửa bốc thẳng đứng lên cao hơn mấy trượng rồi cháy lan ra mau lẹ phi thường.

Xích Ly chương của Lăng Trung song kỳ đầu ghé gối đến đâu cũng không thể phát ra sức lửa mãnh liệt đến chừng ấy.

Bỗng nhiên Ngũ Bá Hoa hét lớn :

- Lửa của địa cực, trời!

Thì ra sức nóng của Xích Ly chương đã làm môi cho nguồn lửa ngầm từ địa cực phát cháy dữ dội.

Kể theo đó từ trong lòng hang tiếng sấm nổ long trời hình như tiếng sấm trợ oai cho thần hỏa, thế rồi sấm nổ lửa bùng tràn lan, từ chu vi bốn năm trượng đã tỏa rộng mau như chớp. Trong hang đã biến thành một biển lửa đỏ rực.

Văn Thiếu Côn thất sắc ôm mặt không biết nói năng gì hết.

Chu Diệp Thanh chép miệng nói :

- Số kiếp đã định rồi khó bề tránh nổi. Những kẻ này từ tánh hiếu kỳ đến lòng tham xua khiến, đã tự tìm đường chết, bây giờ biết trách than ai.

Nàng liếc mắt một vòng, nắm tay Văn Thiếu Côn bảo :

- Chúng mình cũng phải chạy đi thôi. Ngọn lửa sắp tràn lan tới tận nơi đây rồi. Nếu không lo trước e không kịp nữa.

Lúc ấy ngọn lửa cháy bùng bùng cất cao hàng mấy trăm trượng, tựa hồ như cả núi Kỳ Liên sơn đều nhuộm ánh hồng. Lửa cháy sinh gió, gió giúp lửa cháy, mỗi lúc càng thêm to. Chỗ hai người đứng nấp đã thấy nóng rang chịu không nổi.

Văn Thiếu Côn bàng hoàng, rối loạn cả tâm trí, chàng nhớ lại câu nói của Chu Diệp Thanh vừa rồi :

- Quan tài của Văn Tử Ngọc đã được bốn tên lão bộc khiêng luôn vào hang Vô Nhân cốc. Hang này đã cháy, ngọc đá đều tan, nếu quả thế thì còn gì nữa.

Nhất thời chàng sững sốt đứng yên chẳng nói một lời, lòng đau như cắt.

Thình lình một tiếng sấm nổ mãnh liệt. Cả núi đá rung rinh cơ hồ sụp đổ.

Đất chuyển động như trải qua cuộc địa chấn. Sau đó, đám cháy phụt tắt liền.

Một quả núi lửa khổng lồ đang bộc phát tự nhiên không còn nữa. Vạn vật lại chìm trong yên lặng. Thật là một hiện tượng quá bất ngờ xưa nay chưa bao giờ có.

Văn Thiếu Côn, Chu Diệp Thanh lạ lùng sợ hãi, trợn mắt nhìn nhau rồi cùng ngó xuống hang đá.

Lửa đã tắt rồi, nhưng còn một làn khói đen đặc vẫn âm ỉ bốc lên mù mịt cả trời đất. Cả hang Vô Nhân cốc và rừng núi xung quanh đều bị che khuất trong màn khói đen xì.

Một đám cháy vĩ đại vừa bộc phát, kể lại tắt ngay, lập tức một trận cuồng phong nổi lên cuốn tới ào ào đưa luồng khói đen đặc bao phủ khắp nơi, ngay cả chỗ hai người đang ẩn nấp cũng bị che hết.

Trong tiếng gió âm ỉ còn văng vẳng tiếng rên xiết và kêu cứu của các nạn nhân.

Văn Thiếu Côn vốn giàu lòng nghĩa hiệp không thể nào điềm nhiên trong hoàn cảnh ấy. Chàng muốn tung người nhảy xuống chực giải cứu cho những kẻ còn sống sót.

Đã hiểu trước tâm trạng chàng thiếu hiệp, Chu Diệp Thanh vội nắm áo kéo lại nói :

- Không nên, anh không thể đi được.

Văn Thiếu Côn cau mày nói :

- Đám cháy vừa tắt biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt lâm nạn còn sống sót dưới kia, nếu hành động kịp thời sẽ cứu thoát được biết bao nhiêu mạng khỏi nanh vuốt tử thần. Cùng người trong đám võ lâm, chẳng lẽ chúng ta nữ nhi điềm nhiên nhìn họ chịu chết oan hay sao?

Trong lời nói, chàng lộ vẻ bức tức và cương quyết. Đối với Chu Diệp Thanh, chàng đã lộ mối nóng giận và bất mãn rồi.

Chu Diệp Thanh đỏ mặt nói :

- Sở dĩ không bằng lòng là vì lo đến tánh mạng của thiếu hiệp đó thôi.

Đám cháy tuy tắt, nhưng biết đâu lại bùng lên trở lại. Họ đối với thiếu hiệp không phải bà con thân thích, tại sao phải hy sinh mạng mình để cứu những kẻ cầu danh trục lợi. Nếu rủi bề nào, cả bao nhiêu sự việc phải làm đều bỏ dở hết hay sao?

Văn Thiếu Côn định trả lời, bỗng nhiên từ đằng sau một giọng nói như chuông nổi lên bất ngờ :

- Đúng đấy, ngọn lửa sắp cháy lại. Lời em ba quả chẳng sai.

Văn Thiều Côn giật mình quay đầu nhìn lại thì có hai bóng người nhẹ nhàng xuất hiện cách đây năm thước. Rõ ràng là hai nữ lang núi Trường Bạch, Lệ Minh Nguyệt và Tề Mãn Kiều.

Văn Thiều Côn bị hoàn cảnh bất ngờ chi phối, bao nhiêu tinh thần dồn hết vào đám cháy và bọn quân hùng sông sót dưới kia, hơn nữa trên đỉnh núi cao ngất vô cùng hiểm trở này tưởng không có ai lên được nên chẳng để ý đề phòng.

Nhờ thế mà Lệ Minh Nguyệt cùng Tề Mãn Kiều lên đến bên cạnh mà không hề hay biết.

Lệ Minh Nguyệt tươi cười hơn hờ nhìn chòng chọc vào khuôn mặt sáng rỡ của Văn Thiều Côn giải thích :

- Hang Vô Nhân cốc địa thế khác biệt lại có những làn hơi rất dễ bốc cháy từ các kẽ hở trong vách đá phát ra, càng nhiều càng dễ cháy lớn.

Bao nhiêu núi đá khắp vùng tiết ra chất hơi này, quy tụ về đây gặp lửa bùng cháy đốt sạch. Khi lửa đã cháy sức ép lại tăng thêm, do vách đá bị bùng, các luồng hơi bị nghẹt không đủ dưỡng khí tự nhiên bị dập tắt. Do đó sự bộc phát hay dập tắt không thể nào đoán trước được.

Khẽ đưa mắt nhìn qua thái độ của chàng, Lệ Minh Nguyệt nói luôn :

- Tuy nhất thời lửa tắt, nhưng trong hang còn chứa đầy hơi. Nếu có luồng gió lộng làm bén lửa thì lập tức phát cháy hải hùng không kém hồi này đâu nhé.

Văn Thiều Côn miễn cưỡng nói :

- Cám ơn cô nương! Chẳng hay cô nương từ đâu đến đây.

Lệ Minh Nguyệt hơn hờ cười nói :

- Lẽ tự nhiên vì thiếu hiệp mà đến. Phen này nhất định sẽ không còn lão hòa thượng điên điên phá đám và quấy rầy nữa.

Văn Thiều Côn cau mày hỏi :

- Cô nương có việc chi cần dùng tới tại hạ xin cứ nói rõ. Nếu có thể làm được, tại hạ sẽ xin hết sức với cô nương.

Chàng vì Tề Mãn Kiều và Lệ Minh Nguyệt có ơn cứu mạng, cố nhẫn nại nói năng hòa nhã chứ không tiện dùng lời gắt gỏng hay bộc lộ tư tưởng bất mãn bên trong.

Lệ Minh Nguyệt tươi cười nói :

- Được lắm, như thế thì xin Văn công tử cảm phiền đưa chị em thiếp về tới nhà. Sau khi gặp được chị cả, thiếp sẽ nói chuyện nhiều.

Văn Thiều Côn nói :

- Nơi này đã có đủ mặt cả ba cô nương rồi, ai ai cũng có bản sự cao cường, đủ sức giải quyết mọi việc. Nếu có gì chúng ta nên bàn ngay, còn phải đưa tôi đi đâu nữa. Bây giờ việc cứu người vô cùng cấp bách, xin các cô nương vui lòng tha thứ, xin tạm biệt.

Nói xong quay mình toan đi xuống núi.

Lệ Minh Nguyệt thốt lớn :

- Hãy khoan.

Thân hình nàng nhẹ như chim én vút, một cái đã vút đến chặn ngay phía trước mặt.

Thân thể nàng vừa nhẹ nhàng vừa éo lá, hành động đã đi đến chỗ xuất thần nhập hóa.

Nàng nói :

- Hình như mỏm đá trước mặt có người núp.

- Có lẽ đúng.

Nói xong chàng vung tay điểm một luồng phong xẹt đến như sao băng.

Luồng chỉ phong xé gió rít vu vu vút thẳng về phía trước điểm vào một mỏm đá cheo leo cách đó ba trượng.

Dụng ý của chàng là biểu dương thần oai để chị em Lệ Minh Nguyệt sợ hãi rút lui khỏi gây chuyện với mình, nhưng không ngờ lại xảy ra một việc khác khiến chàng kinh sợ không ít.

Luồng chỉ phong xé gió lao đi sức mạnh kinh hồn, nhưng khi đi được nửa chừng hình như chạm phải một kinh lực vô hình từ đâu đưa lại hóa giải gần hết.

Khi luồng chỉ phong chạm vào đến mỏm đá thì chẳng những không làm xây xát một hòn sỏi mảnh bụi, mà không gây một tiếng động nào.

Chàng giật mình, ngạc nhiên quá sức, phóng mắt nhìn về lối ấy. Trước mặt, đá dựng thành lối thẳng tắp, không ai có thể nấp được, nên nhất thời chưa rõ luồng tiềm lực ấy từ đâu phát ra.

Lệ Minh Nguyệt quát lớn :

- Ai thế?

Một tiếng lãnh lút đáp lại :

- Ta một.

Thanh âm lạnh lùng như băng giá nghe ra hình như không phải tiếng người mà hình như từ cõi âm đưa lại. Năng lực thị thính của Văn Thiếu Côn ngày nay đã đến mức siêu quần, trên đời này há ít có ai hơn được. Thế mà chàng vẫn chưa đoán được tiếng ấy từ hướng nào đưa lại và kẻ ấy hiện nấp ở đâu.

Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh mặt mày tái mét, run run nói :

- Chị hai, U Linh đã xuất hiện.

Văn Thiếu Côn hoảng sợ vùng chường sắp đánh ra, Lê Minh Nguyệt vội vàng cản lại nói :

- Văn công tử, không nên lỗ mẫn.

Nàng vừa nói vừa khều nhẹ vào vai chàng, tỏ ý bảo phải nên dè dặt hơn.

Văn Thiếu Côn hứ một tiếng xoay cánh tay một vòng khiến bàn tay nàng bật ngược trở ra, gần chạm khớp xương.

Lê Minh Nguyệt cau mày nói :

- Tôi thừa rõ võ công của anh ngày nay tăng tiến khá nhiều, đem đối phó với U Linh trong hang này cũng không kém sút, tuy nhiên sự cản ngăn này là do tâm lòng tốt, việc gì anh lại nặng tay như vậy.

Văn Thiếu Côn đưa tay túm lấy cánh tay nàng. Một mặt theo dõi sự phản ứng của kẻ lạ mặt, một mặt đề phòng sự tấn công bất ngờ của Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh.

Trên chòm đá cao chót vót nhìn xuống dưới là vực sâu trăm trượng, nhưng Văn Thiếu Côn vẫn ung dung chẳng thèm quan tâm.

Trong lúc đang dằn co, thình lình một chuỗi cười rùng rợn từ xa vọng đến.

Tiếng cười tựa hồ như từ không gian vọng xuống lạnh lạnh như chuông rung, rầu rĩ như quỷ hờn khiến bốn người cảm thấy rợn gáy, sùng sốt.

Văn Thiếu Côn vừa giận vừa sợ, buông tay Lê Minh Nguyệt ra tung chường quét mạnh một đường như sấm sét.

Trong lúc đang bức tức, chường lực đánh ra với tám thành công lực đủ sức bạt núi lấp sông, lộng gió âm âm muôn phần lợi hại. Nhưng vì chưa phát hiện được kẻ ấy nơi nào nên chường này chỉ đánh vãi lên không chứ chẳng gây tác động nào hết.

Lập tức tả chường quét ngang một đòn nữa mau hơn điện giật, trúng ngay một mỏm đá nhô ra ngoài đánh ùng một tiếng cả đỉnh núi rung rinh, nhiều sỏi đá tung lên cao rồi rơi xuống bay mất hút.

Lê Minh Nguyệt chận không kịp, la hoảng lên :

- Anh điên rồi sao, đây là U Linh của Vô Nhân cốc, nếu chọc tức y, anh đã đến ngày tận số rồi đấy.

Văn Thiếu Côn vẫn ngơ ngác chưa hiểu.

Người vừa phát tiếng cười chẳng khác gì đấng U Linh. Con người làm sao quá lạ lùng, bí ẩn như thế?

Chàng cũng chưa hiểu vì sao Lê Minh Nguyệt biết rõ đó là đấng U Linh của Vô Nhân cốc.

Suy nghĩ không ra, Văn Thiếu Côn cứ đứng đờ người nhìn trân trân về phía đó.

Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh đều lộ vẻ sợ sệt khúm núm. Cả hai dần dần đứng sát vào nhau như để che chở lẫn nhau cho thuận tiện lúc cần phải đối phó cùng cường địch.

Trong khi còn sợ hãi bỗng nhiên từ mỏm đá xa xa cách đó năm trượng, xuất hiện một bóng người, tiếp theo đó là một chuỗi cười khanh khách.

Văn Thiếu Côn xưa nay không bao giờ tin chuyện ma quỷ, lần này cũng phải rợn tóc gáy, mắt bình tĩnh.

Lê Minh Nguyệt nắm áo Văn Thiếu Côn sẵn bước lại gần, chấp tay vái chào :

- Kính thưa lão tiên bối.

Bỗng lúc ấy trời lên một chuỗi cười rồi vẫn giọng nói lạnh lùng lãnh lút bảo :

- Vô Nhân cốc là chỗ thiêng liêng không nhận chứa bất cứ một kẻ nào hết.

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Nếu vậy chắc hẳn lão tiên bối là lục địa thần tiên rồi.

Người ấy lạnh lùng nói :

- Ta chẳng thèm nói chuyện cùng ngươi. Hãy lui ra cho khuất mắt.

Lê Minh Nguyệt sùng sốt nói :

- Vì sao không thể nói chuyện được, chúng tôi lúc nào cũng kính nể lão tiên bối cả.

Nói xong nàng liếc qua Chu Diệp Thanh bảo :

- Em ba, sao không đến nơi đỡ lão tiên bối xuống.

Chu Diệp Thanh dạ một tiếng rồi cuốn mình thoăn thoắt chạy về trước môn.

Văn Thiếu Côn vừa nhìn qua sắc diện và thái độ hai nàng, đoán Chu Diệp Thanh sẽ dùng thuật mê hồn đem cái sắc đẹp của mình phục vụ một quái vật người chẳng phải người, ma không phải ma.

Nhưng người ấy quát lớn :

- Con tiện tỳ khốn nạn! Vô Nhân cốc này đâu có khi nào dung những hạng người có tà thuật hạ lưu đê tiện như mi.

Một cái phất tay nhẹ nhẹ của người ấy gây một luồng gió thoảng qua rồi cuốn vào người Chu Diệp Thanh.

Văn Thiệu Côn vừa trông thấy động tác ấy giật mình kinh sợ, tuy phất rất nhẹ nhưng kinh lực vận chuyển âm âm, âm lưu ào ạt cuốn tới như thác lũ. Luồng kinh lực này nếu chạm trúng, nhất định Chu Diệp Thanh phải ngã nhào xuống hố sâu ngàn trượng, không thể nào tránh khỏi nát thịt tan xương.

Văn Thiệu Côn không kịp suy nghĩ, lật ngang bàn tay đẩy ra một chưởng, nghênh chiến.

Hai luồng chưởng chạm nhau, tuyệt nhiên không phát ra tiếng nổ lớn. Thì ra sức chưởng của người kia thuộc âm nhu, mà sức chưởng của Văn Thiệu Côn thuộc dương cương, hai loại xung khắc gặp nhau tự nhiên hóa giải rồi tan mất trong vô hình.

Nhưng mặc dầu chưởng lực đã tiêu hóa mất chỉ còn một phần nhỏ mà Văn Thiệu Côn cũng cảm thấy khí huyết bị chấn động, sôi sùng sục, thân hình lão đảo cơ hồ không đứng vững.

Chu Diệp Thanh khẽ rên một tiếng nhỏ rồi riu riu rút lui về.

Lùi được mấy bước, thân hình nàng nghiêng nghiêng rồi ngã ra sau.

Cũng may Tề Mãn Kiều cùng Lệ Minh Nguyệt đã chuẩn bị sẵn đưa tay ra đón thân hình nàng nên chưa đến nỗi ngã lăn xuống núi.

Kinh lực của người ấy vừa phát ra trong phần lớn nhờ nội lực Văn Thiệu Côn hóa giải như dư lực vẫn khiến nàng bị tổn thương nặng.

Người kia thu chưởng cười khà khà, đắc chí nói :

- Không ngờ trên thế gian này còn người có công lực hùng hậu ghê gớm đến mức ấy.

Riêng Văn Thiệu Côn sau khi ném qua sức phất tay của người ấy cũng thảm thẹn trong lòng.

Chu Diệp Thanh bị chưởng lực đánh vào người tuy không đến nỗi chết nhưng da mặt đã tái xanh, đôi mắt lơ lơ như không còn minh khí. Chập sau nàng ngất lịm, bất tỉnh nhân sự.

Lệ Minh Nguyệt hoảng vía nói :

- Trúng độc, quả nhiên trúng độc rồi!

Người kia há miệng cười lớn rồi ngạo nghễ hỏi :

- Khu thi bách độc của Vô Nhân cốc, thế gian này chưa ai giải cứu nổi đâu.

Văn Thiệu Côn vừa sợ vừa tức suy nghĩ :

- “Sau khi chạm sức, kẻ này công lực phi thường. Nếu đầu tay đôi chưa chắc gì ta chịu sút, nhưng khốn một nỗi là có các cô này làm trở ngại. Nếu ra tay, hai bên xung đột, các nàng này ắt phải bị thọ thương hay bỏ mạng. Ta cần sắp đặt cho khéo léo để tránh khỏi liên lụy đến họ tội nghiệp”.

May thay người kia vẫn đứng yên một chỗ, không ra tay đánh tiếp, nhờ đó tâm não chàng cũng bớt căng thẳng.

Chàng luôn nhìn về phía đó đề phòng cẩn thận rồi quay sang hỏi thăm Lệ Minh Nguyệt :

- Chu cô nương thọ thương thế nào, có trầm trọng lắm không?

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Con người sống chết đều có số mạng, dù muốn dù không cũng không tránh khỏi. Chúng ta đừng quá quan tâm cho lắm.

Văn Thiệu Côn sững sốt muốn cãi lại thì Lệ Minh Nguyệt nhìn về phía Tề Mãn Kiều :

- Mau mau mang tam muội về giao cho chị cả và thưa rằng ta nhờ Độc Vương Sa Thiên Lý giải độc cho nhé.

Người kia nghe nói cười lớn bảo :

- Khỏi cần phải tốn công nữa. Con tiện tỳ không đến nỗi chết đâu. Chỉ cố chờ trong thời gian bốn mươi chín ngày tự nhiên khỏe mạnh như cũ.

Văn Thiệu Côn nổi giận nạt lớn :

- Nhà ngươi nữ nào dùng độc thủ với một người con gái yếu đuối như vậy.

Nàng đã làm nên tội lỗi gì mà phải chịu sự đau đớn trong bốn mươi ngày trường.

Chàng tuy không cảm tình gì với tác phong của bốn cô gái Trường Bạch, ngoài ra còn bất bình với thái độ cùng thủ đoạn nơ nhuốc của Chu Diệp Thanh.

Nhưng vì người kia đã ra tay ác nên bao nhiêu căm hờn chàng trút hết vào hấn.

Người nọ lạnh lạnh nói :

- Chỉ tại chúng nó dám tự nhiên xâm nhập vào Vô Nhân cốc. Tội này đáng lẽ phải xử tử.

Ngừng một lát, y nói luôn :

- Giá không được công lực thâm hậu của nhà ngươi hóa giải phần nào chương lực của ta thì có lẽ cả bọn đã về châu Diêm chúa rồi.

Văn Thiếu Côn cố dần lòng làm thính không nói. Chàng nghĩ thầm :

- “Chờ cho ba cô gái này đi xa đỡ vướng tay thì chừng ấy sẽ thi tài cao thấp cùng ngươi một phen cho biết”.

Khi ấy Lê Minh Nguyệt nói Tề Mãn Kiều :

- Em nhắm có thể mang nổi chị ba đến tận chân núi Tề Thiêu Phong không?

Tề Mãn Kiều đáp :

- Em nghĩ có thể làm được, nhưng chỉ có một điều là...

Nàng nóng nảy nói luôn :

- Sao chị hai không rời nơi này cho rồi?

Lê Minh Nguyệt cau mày nói :

- Chuyện của chị, em đừng xen vào làm chị lo, hãy làm xong những điều vừa căn dặn. Hãy về thưa cùng chị cả rằng, mau thì một ngày, chậm thì ba hôm, thế nào ta cũng về tới nơi.

Nàng nói thêm :

- Nếu trong ba ngày ta không về thì chị em cũng khỏi cần đợi nữa mà phải lập tức quay về núi Trường Bạch nhé.

Tề Mãn Kiều ra đi không nở, đưa cặp mắt buồn buồn nhìn Lê Minh Nguyệt một cách triu mến thiết tha. Nhưng vì không dám sai lệnh, nàng cỡi chiếc dây lưng lụa ra buộc ngang lưng Chu Diệp Thanh, công nàng ta lên vai.

Chu Diệp Thanh đã mê man bất tỉnh, mồm sôi bọt, da mặt trắng bệch, đôi mắt như một thây ma.

Quay qua phía Văn Thiếu Côn, Tề Mãn Kiều nức nở gọi :

- Văn công tử!

Văn Thiếu Côn vội hỏi :

- Tề cô nương có điều chi dạy bảo?

Tề Mãn Kiều khóc sụt sùi và thỏ thẻ nói :

- Xin Văn công tử chiếu cố hộ chị hai của em nhé.

Lê Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Cô bé đã khùng rồi chẳng? Chị hai đâu có gì ai phải chiếu cố săn sóc.

Hãy đi mau lên.

Tề Mãn Kiều gạt lệ nói :

- Em luôn luôn chờ chị, xin chị hãy cẩn thận bảo trọng lấy thân đừng quá mạo hiểm.

Nói xong nàng cõng chị ba đi dần xuống núi.

Thân hình nàng mảnh mai nhỏ bé, lại công Chu Diệp Thanh trông thật thương hại. Tuy nhiên động tác của nàng ta rất lanh lẹ, tuy phải đi rừng mồm đá nhưng đi xuống rất nhanh không khác gì một con kiến đang tha mồi.

Lê Minh Nguyệt thở dài, bảo Văn Thiếu Côn :

- Bây giờ anh có thể rảnh tay đối phó với U Linh của Vô Nhân cốc.

Người kia vẫn đứng sừng sững trên mồm đá cao, không nhúc nhích, y nhìn Lê Minh Nguyệt quát lớn :

- Này con bé, sao mi không cút luôn đi cho rồi.

Lê Minh Nguyệt cười dài đáp :

- Ta đây chẳng quản đường xa dám thẳng tới đây, có lý nào lại bỏ đi vì một lời hăm dọa của ông? Hơn nữa ta không phải kẻ sợ chết, dù ông có tài ba đến đâu cũng không ngăn.

Liếc mắt nhìn người ấy rồi nàng nói thêm :

- Nãy giờ ta phải dùng lời lẽ khiêm nhường kính trọng ông là vì có một hai đứa em nơi đây. Hiện nay chúng đã đi xa rồi, nếu ông muốn gây sự thì xin cứ tự tiện, ta sẵn lòng hầu tiếp vài chiêu tuyệt nghệ.

Người kia nạt lớn :

- Con tiện tỳ, mày lại muốn chọc tức bổn tòa hay sao?

Lê Minh Nguyệt hỏi lại :

- Ông tự xưng là bổn tòa, có lẽ chính ông là chủ nhân Vô Nhân cốc chẳng?

Người kia nạt lớn :

- Bổn tòa đã bảo hàng Vô Nhân cốc không có người, như thế thì làm sao có chủ được?

Văn Thiếu Côn cười nhạt hỏi gần :

- Nếu Vô Nhân cốc chẳng có người, vậy các hạ là ma chẳng?

Người ấy cười dài đáp :

- Bồn tọa cũng không phải người, cũng không phải là quỷ. Vừa rồi con bé đã nói đúng, bồn tọa chỉ là u linh trong hang thôi.

Chàng mỉm cười nói :

- Tại hạ xưa nay không bao giờ tin chuyện ma quỷ quái, đừng đem chuyện ấy ra mà nói nữa.

Người ấy lạnh lùng nói :

- Nhà ngươi thử thi thử tài nghệ xem sao?

Văn Thiệu Côn dùng ngón tay, vùng quyền đánh thốc lên.

Hồi 17 Xông vào hang cộp

Ngọn quyền này là miếng võ tinh túy nhất do Nhất Liêu đại sư truyền thụ cho chàng, lực phát ra nặng như núi.

Nhưng người nọ cứ cười lạt, điềm nhiên như không có gì.

Văn Thiệu Côn sững sốt, vì nếu quyền này đánh vào đá cũng phải tan ra bột, đừng nói gì đến thân người bằng xương bằng thịt.

Vì vậy nên chàng giảm bớt nội lực xuống còn sáu thành công lực thôi. Tuy được giảm bớt nhưng đường quyền vẫn đánh trúng mục tiêu.

Lạ lùng thay, khi quyền sắp chạm vào người y lại không thấy y đâu nữa.

Vừa đánh hụt một quyền, chàng liếc mắt nhìn bốn bên và bóng người ấy lại hiện ra nơi khác, như từ dưới đất chui lên.

Thật là kỳ dị thần bí, Văn Thiệu Côn tự nghĩ :

- “Người này là ma quỷ chăng? Trong giang hồ đâu có người nào có thân pháp huyền ảo như kẻ này. Hẳn tránh được đường quyền tuyệt kỹ như một trò đùa”.

Lệ Minh Nguyệt nắm vạt áo của chàng thầm nói :

- Người này là quái nhân trong hang Vô Nhân cốc, không đánh nổi đâu. Nếu không thận trọng, chúng ta sẽ mất mạng vì tay hắn. Công tử hãy cẩn thận mà liệu lý, đừng nóng nảy có hại.

Lời nói dịu dàng đã kéo Văn Thiệu Côn trở lại thực tế.

Chàng định thần nhìn kỹ thấy người ấy mặc áo đại bào, mặt đỏ ầu, tóc trắng như tuyết, tướng mạo phiêu phiêu đáng kinh, thật là một đạo nhân già.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Nhân Linh cung chẳng lẽ cũng có Tam Thanh đệ tử hay sao?

Đạo sĩ trả lời :

- Những việc trong dĩ vãng của bốn tòa, bây giờ bốn tòa đã thuộc Vô Nhân cốc, tuyệt nhiên không còn chút liên hệ gì với chúng nữa.

Lệ Minh Nguyệt cười xòa hỏi :

- Nếu không còn liên hệ gì với ngày trước sao còn mặc áo đại bào?

Đạo sĩ trả lời :

- Bốn tọa đã quen. Bốn tọa thích ăn mặc như vậy có sao đâu.

Lệ Minh Nguyệt hỏi :

- Tôi muốn hỏi một câu nữa được chăng?

Đạo sĩ trả lời :

- Nếu được ta sẽ trả lời cho người nghe.

Lệ Minh Nguyệt hỏi :

- Đạo trưởng, người có nhớ lại việc ngày xưa không?

(thiếu một đoạn trang 231 - 238)

- Chưa hẳn đúng. Vì trước mấy tháng có một cao thủ võ lâm đệ nhất gia là Văn Tử Ngọc đã vào hang mà còn trở về được, trường hợp ấy có không?

Huyền Trung Tử giật mình nhìn chàng sững sốt, nói thêm :

- Trừ phi có lệnh đặc biệt của bản cốc Chí Tôn, không kẻ nào đã vào còn trở ra được.

Văn Thiệu Côn có ý hỏi gặng lại :

- Như thế mà Văn Tử Ngọc vào rồi còn ra được, có phải do lệnh đặc biệt của ngài Chí Tôn không?

Huyền Trung Tử ngần ngại một chút, khẽ trách :

- Nhà ngươi đã hỏi quá nhiều rồi.

Hai người đã đến trước mặt một nơi có vẻ khác thường. Huyền Trung Tử đưa tay chỉ nói :

- Định Tâm động kia kia. Sau khi hai người đã được thoát thai hoàn cốt rồi nhất định sẽ không còn hỏi những câu quái gở như thế nữa.

Văn Thiệu Côn truyền âm hỏi Lệ Minh Nguyệt :

- Cô nương có biết hoàn cốt hóa thai là gì không?

Nàng đáp lại cũng bằng lời nói ấy :

- Nếu không lầm thì có lẽ đó cũng là một thuật thay hình đổi trí hoặc một biện pháp làm mê loạn tinh thần.

Văn Thiệu Côn lo ngại, lẩm bẩm :

- Nếu vạn nhất chúng mình bị...

Lệ Minh Nguyệt vội trấn tĩnh chàng ngay :

- Mọi việc đến đâu hay đến đó, nhưng phần anh nhất định không bị thoát thai hoàn cốt đâu mà lo.

Văn Thiều Côn chẳng hiểu, ngơ ngẩn hỏi :

- Cô nương nói gì, xin giải thích lại.

Lệ Minh Nguyệt cười hỏi lại :

- Chắc hẳn công tử quên câu chuyện mấy chị em tôi vượt vạn dặm từ núi Trường Bạch về đây để kiếm công tử sao?

Chàng ồ lên một tiếng hỏi luôn :

- Chính đó là mối thắc mắc sâu sắc nhất, không hiểu các cô nương vì sao lại có ý đi tìm tại hạ.

- Tự nhiên phải có nguyên nhân rồi, nguyên nhân ấy là sự bí mật của Vô Nhân cốc.

Liếc mắt nhìn xung quanh, nàng nói tiếp và nói khẽ hơn :

- Chỉ vì giữa công tử và vị chúa tể cái hang huyền bí này có rất nhiều vấn đề liên quan mật thiết.

Văn Thiều Côn càng ngạc nhiên càng xúc động, muốn cất vấn nhiều hơn nữa thì Huyền Trung Tử vừa dừng chân lại.

Ba người đã đứng trước một tòa sơn động thiên nhiên khổng lồ rất hùng vĩ.

Hồi 18 Anh hùng sa cơ bị bắt

Sơn động này ở dưới một ngọn núi cao, thành vách dựng đứng, cửa động rộng chừng hai trượng, phía trong tối om không một tia ánh sáng chiếu vào.

Bước vào một sơn động âm u huyền bí chìm trong bóng tối, lại do một quái vật không phải người cũng không phải ma mà là Huyền Trung Tử hướng dẫn, Văn Thiếu Côn không khỏi rùng mình e ngại.

Chàng đứng sững trước cổng nhìn vào không dám tiến tới nữa.

Lệ Minh Nguyệt có vẻ bình tĩnh hơn, nàng cười nhạt hỏi :

- Đây có phải Định Tâm động không nhỉ?

Huyền Trung Tử quay mình cười đáp :

- Khá đấy, đúng rồi. Nơi đây hai vị sẽ được thoát thai hoá cốt để được sắp hạng vào ba mươi sáu vì sao Thiên Càng của bốn tòa. Sau đó, có thể đi thẳng vào hang và trở nên nhất đẳng U Linh của bản cốc.

Đã trót ngồi trên lưng hùm không còn rút lui được nữa, Văn Thiếu Côn đành lên tiếng :

- Xin ngài đi trước dẫn đường cho.

Huyền Trung Tử không tí nào ngờ vực, ung dung tiến bước đi tới.

Văn Thiếu Côn dùng truyền âm nhập mật bảo Lệ Minh Nguyệt :

- Bây giờ chúng mình nên xông vào sau hang đi.

Miệng vừa nói, hai tay phát chưởng đập mạnh vào thành đã ầm ầm, vang rền trời đất, tất cả

những tảng đá trên đỉnh động tung lên như bị địa lôi, văng ra tứ phía, cả một mảng thành đồ sộ sụp tan tành, hỗn độn.

Nhân tiếng nổ, Văn Thiếu Côn nắm lấy vai Lệ Minh Nguyệt chuyển mình bay vút lên không trung như đại bàng cất cánh, vượt qua những mỏm đá cheo leo hiểm trở, chạy vút về phía sau.

Lệ Minh Nguyệt không ngờ trước, nhưng thấy Văn Thiếu Côn đã ra tay thì không ngần ngại nữa được, chỉ biết lạnh chân cùng chàng chạy vút về sau tìm nơi ẩn nấp.

Văn Thiếu Côn cần ra tay gấp là vì lúc nào chàng cũng lo ngại, khi đến Định Tâm động sẽ bị Huyền Trung Tử thi hành mê thuật “hoán thai hóa cốt”, chừng đó không biết con người mình sẽ biến thành cái quái chi.

Hơn nữa, nếu phía sau mà còn động khác thì tất nhiên sẽ có cao thủ trong cốc cùng Cốc chủ Chí Tôn của họ. Nếu cả bao nhiêu người ấy nhất tề ra tay làm sao thoát được. Tốt hơn là nên tẩu thoát càng sớm càng hay. Tuy sự liều lĩnh có vẻ quá nguy hiểm nhưng may ra còn cứu vãn được phần nào.

Vì cơ hội thúc bách, chưa tiện bàn định trước với Lệ Minh Nguyệt, nhưng cũng may nàng hưởng ứng kịp thời nên sau khi phát chưởng chặn đứng sự truy kích của Huyền Trung Tử, cả hai cùng chạy biến về phía sau.

Kể về tài khinh công của hai người có thể liệt vào hạng tuyệt diệu võ lâm nên lúc khai triển khả năng thân hình lao vút tới trước như hai bóng mờ, vượt qua những đồng đá đồ chập chùng, những chùm cây rậm, chớp mắt đã đi hơn hai dặm.

Càng xa, cảnh sắc trước mặt càng thay đổi. Các đồng đá, cây to mỗi lúc một rải rác ít dần, địa thế trở nên quang đãng.

Mặt đất bằng phẳng rộng mênh mông cỏ xanh bao phủ như một tấm thảm vĩ đại kéo dài bốn năm chục trượng, xung quanh núi dựng thẳng tắp như dãy trường thành thiên nhiên.

Qua bức bình phong ấy, có nhiều con đường mòn nhỏ len lỏi chạy ra ngoài, tận tới trước hang.

Trước cảnh sắc kỳ thú ấy, Văn Thiếu Côn cảm thấy tinh thần lâng lâng cảm khoái, thùng thỉnh lướt đi.

Lệ Minh Nguyệt cũng hăm bót tốc lực nhìn quanh quất rồi nói :

- Nơi đây chẳng còn nhà cửa gì cả, chắc là chốn hoang vu không người ở.

Suốt quãng đường dài, không thấy một dấu vết gì của bàn tay nhân loại, thế mà đâu đâu cũng phát triển một cách tự nhiên, thật là chẳng khác gì cảnh thần tiên thoát tục.

Văn Thiếu Côn chú ý nhìn vội ra phía xa, ngẫm nghĩ :

- “Nơi đây có vẻ hoang vu, cuộc sống gần thiên nhiên và phía sau toàn hang hóc hiểm trở. Thật tạo vật cũng khéo an bài!”

Qua khỏi vùng đất bằng phẳng rộng rãi cỏ non xanh um, tiếp đến một khu rừng đào rậm rạp, tuy đã vào tiết dương thu nhưng hoa đào đã thi nhau nở, đứng xa nhìn lại chỉ thấy toàn một màu hồng rực rỡ.

Lệ Minh Nguyệt cau đôi mày liễu nói :

- Trong khi chưa tìm được lối thoát hãy tìm một nơi kín đáo lánh thân rồi tùy cơ hành động.

Văn Thiếu Côn không bằng lòng, nói :

- Hiện nay trong khoảng chu vi một dặm không thấy bóng người, tốt hơn là chúng ta cứ xông bừa vào rừng đào, may ra có lối thoát.

Chàng vừa tung mình định chạy đi, Lệ Minh Nguyệt vội đưa tay cản lại nói :

- Huyền Trung Tử tự xưng là U Linh, lúc ở mồm đá cao tận đầu núi, y đã thi triển thân pháp kỳ ảo chập chờn như bóng ma chẳng rõ là môn phái nào, sợ những kẻ khác trong hang ai ai cũng có bản lãnh huyền diệu như thế, dù chúng ta có lực thính thị cao thâm đến đâu cũng khó bề phát giác kịp thời để thấy được hành tung của lão. Vậy phải nên thận trọng hơn mới được.

Văn Thiều Côn gật đầu công nhận.

Chàng ngán thảm cho cái thân kỳ lạ của Huyền Trung Tử, vội nép mình tránh ra cạnh một hốc đá kín đáo. Dưới chân tường đá, không biết cơ quan nào là hang hốc lớn bé đủ cỡ kéo dài hàng dặm xa, cây cối mọc chi chít giữa hang núi rộng bao la, lại gặp lúc đang khuya đổ ai có thể tìm ra họ được.

Nhưng hai người vừa ẩn nấp xong bỗng nhiên từ phía sau gần đó lấp lánh ba điểm hành tinh xẹt tới xanh lè...

Chỉ trong nháy mắt, khắp nơi toàn hang động phát ra những ánh sáng xanh lè, lấm chấm, nhấp nháy như sao sa, thật là đẹp mắt.

Thì ra Huyền Trung Tử đã phát giác hai người lẫn trốn nên tung ra những tín hiệu báo cho người trong cốc hay.

Một vùng núi động hoang vu đang đắm chìm trong yên lặng bỗng nổi lên những tiếng hú ghê rợn. Văn Thiều Côn rợn tóc gáy, cau mày suy nghĩ, tìm xem nên đối phó bằng cách nào.

Thoáng một cái, có mây bóng đen loáng qua, ầm ầm hiện hiện, chập chờn kiếm tìm.

Rồi có giọng nói nặng nề rít lên :

- Đã tìm ra hành tung của chúng chưa?

Âm thanh lạnh lùng như băng giá, giọng nói bao hàm một vẻ hách dịch lạ thường, rõ ràng là của Huyền Trung Tử.

Tiếp theo đó, vô số giọng nói đáp lại :

- Không có, có lẽ bọn chúng đã thoát ra cửa rồi.

Huyền Trung Tử quát lớn :

- Phải cố gắng truy tầm cho được. Nếu hai tên này tẩu thoát các ngươi sẽ không thoát khỏi ngũ hành đại kiếp đâu nhé.

Cả đám đông đen ngòm miệng như hén, hình như quá sợ về câu nói trên của Huyền Trung Tử.

Cũng có vài tiếng lấp bắp nói khẽ :

- Chắc bọn chúng chưa trốn được đi xa. Xin ngài thủ tọa cho dùng phép “Phong yêu khu thử” để buộc họ xuất đầu lộ diện cho rồi.

Huyền Trung Tử hừ một tiếng nói :

- Phép này tuy hay thật, nhưng nếu đưa ra dùng sẽ kinh động đến đáng Chí Tôn biết ngay sự việc này.

Chờ hồi lâu không kết quả, lão bần đạo dậm chân lẩm bầm :

- Thôi thì đành vậy, trừ cách này ra không còn cách nào hơn nữa.

Người vừa đề nghị vội vàng nói theo :

- Hạ tòa xin cho phóng khói ngay lập tức.

Tuy không nghe tiếng nói của Huyền Trung Tử, nhưng có lẽ y đã gật đầu cho phép rồi.

Ngay khi đó bốn bóng đen lao vút lên không trung. Từ một góc gần đấy có đám mây mù lồng lộng bay lên lan ra rất nhanh.

Văn Thiều Côn chưa biết “Phong yêu khu thử” là cái quái gì, nhưng cảm thấy lo ngại vì chưa biết bằng cách nào để đối phó lại.

Tiếp theo đó, từ bốn phía, nhiều cột khói đen khác lại bốc lên, khói tỏa càng nhiều bao phủ khắp mọi nơi, đâu đâu cũng chìm đắm trong một màn mây dày, đen ngòm.

Văn Thiều Côn thất sắc khê bảo :

- Cô nương mau mau giữ hơi thở, bẻ các đại huyệt để khói độc khỏi xâm nhiễm vào người.

Chàng dùng phép truyền âm nhập mật, không phát tiếng nhưng phải hé môi, luồng khói theo hơi thở lan vào, lập tức một mùi hăng nồng xông ngay vào.

Chàng hốt hoảng vội vàng vận công cố trục xuất ra ngoài nhưng đã muộn.

Cổ họng cảm thấy ngứa ngáy nóng rất khó chịu, tiếp theo nước mắt trào ra và nhiều cơn ho trào lên lập tức.

Chàng cố vận dụng hết nội gia công lực để chất độc bớt hoành hành, kiềm hãm tiếng ho không cho thoát ra được, nhưng cảm giác ngứa ngáy cứ lan hoài, không cưỡng nổi nữa.

Thế rồi tiếng ho đầu vang lên, tiếp theo những tiếng ho khác không ngớt, chẳng còn cách gì cứu được nữa.

Xung quanh đó, đã có vô số bóng đen đang mai phục, lưng kiếm. Khi chàng vừa ho chúng đã chú ý liền, nhất thời có tiếng thét :

- Nó đó, hãy bắt ngay đừng cho chạy thoát. Nếu bắt được phải dẫn đến Chí Tôn liệu định, cấm không được giết đây nhé.

Các bóng đen nhấp nhô cùng dạ ran một tiếng, đồng thời như những lần tên bay vọt lên không trung.

Văn Thiều Côn vẫn cố gắng vận công kèm bớt tiếng ho và chịu đựng với những cảm giác ngứa ngáy nóng bỏng khó chịu hoành hành trong người.

Vì không dám mở miệng nói nữa, chàng đưa mắt ra dấu với Lê Minh Nguyệt.

Hai người cùng treo theo vách núi mà đi.

Khi vừa đi được vài trượng đã có ba bốn bóng đen từ trên cao lao vút xuống tấn công ngay vào chỗ hai người.

Văn Thiều Côn hét lên một tiếng, cùng một lúc cả chưởng và chỉ tung ra liên tiếp mười ngọn liên. Lê Minh Nguyệt cũng vũ lộng toàn lực phóng chưởng đánh luôn.

Một màn lưới chưởng và chỉ phong lộng lên ầm ầm bao trùm cả mấy bóng U Linh vừa xông đến.

Mặc dù bao nhiêu chưởng và chỉ đều trúng đích, nhưng các U Linh không khác những bóng ma vẫn lù lù tiến sát đến mãi. Chưởng lực của hai người đánh vào phía họ như lướt qua những bóng mờ không gây tiếng động hay phản ứng nào hết.

Hình ảnh các bóng đen cứ lần lượt chập chờn theo luồng khói đang cuộn cuộn bao phủ khắp vùng này.

Văn Thiều Côn và Lê Minh Nguyệt tấn công liên tiếp, khiến các bóng đen tới bờ rồi loạn. Nhưng vì chưởng lực không hại được họ nên dần dần cả hai đã thấy đuối, thở hào hển vì quá nhọc.

Ngay lúc ấy một mùi hương lạ lùng nồng nặc xông ra, thoảng vào mũi. Vừa hít trúng mùi này, đôi nam nữ hiệp khách thấy choáng váng mặt mày, ngã lăn trên cỏ bất tỉnh.

Hồi 19 Thanh bảo đao trong viên ngọc quý

Văn Thiều Côn và Lê Minh Nguyệt bị các U Linh trong Vô Nhân cốc vây đánh, hít phải luồng khói độc, chân tay mềm nhũn ngã lăn ra bất tỉnh.

Không biết ngất đã bao lâu, Văn Thiều Côn từ từ tỉnh lại trước.

Chàng đích thân nhìn quanh quất bốn bề, hình như đang nằm trong một hang đá, có hai con đường khúc khuỷu nhưng chẳng thấy cửa hang nơi nào.

Vùng vầy một chập thấy hai tay đau nhói, bây giờ chàng mới biết mình đang bị trói hai tay ra sau lưng.

Lòng hơi sợ, chàng vội vàng nhắm mắt, hành công vận khí.

Một hồi lâu khí huyết chạy đều trong người đã thấy dễ chịu, tạng phủ điều hòa, chàng nóng lòng muốn vận nội công cố bứt đứt dây trói nơi cổ tay.

Mặc dù chàng đã vận dụng mười phần công lực nhưng vẫn uổng công, các sợi dây vẫn trơ trơ, và càng siết chặt hơn trước nữa.

Nhìn kỹ chàng mới biết loại dây đặc biệt làm bằng gân con thuồng luồng, dầu nội công thâm hậu, võ nghệ cao siêu tới đâu cũng không tài nào bứt nổi.

Cách đó vài thước Lê Minh Nguyệt cũng bị trói, nằm cong queo trên mặt đất.

Văn Thiều Côn khẽ gọi :

- Cô nương! Lê cô nương!

Những chất độc nhiễm trong mình Lê Minh Nguyệt đã phai dần, khi nghe Văn Thiều Côn gọi, nàng chợt tỉnh dậy mở mắt nhìn.

Nàng nhìn chàng, chớp mắt mấy cái rồi tươi cười nói :

- Khói này chỉ làm mê chứ không độc.

Giọng nói của nàng có vẻ điềm nhiên và bình tĩnh, hình như đã coi thường hoàn cảnh hiện tại.

Văn Thiều Côn cau mày hỏi :

- Cô nương có biết đây là nơi nào không?

Lê Minh Nguyệt mỉm cười hỏi :

- Anh sợ sao?

Văn Thiều Côn thở dài đáp :

- Suốt đời tôi không biết sợ là gì, nhưng đối với bọn quỷ quái trong hang kia, nếu sa cơ bị thác về tay chúng thì quả là điều đáng ân hận, bởi vì...

Chàng nói tới đó bỗng nín lặng nửa chừng.

Thì ra chàng nhớ lại thân thể của mình. Nếu lời của Niệp Sáp hòa thượng đúng thì Vô Nhân cốc và thân thể của chàng có một sự liên hệ quan trọng.

Chàng lại băn khoăn tự hỏi :

- “Cha mẹ ta là ai, hiện nay sống còn chưa biết được. Trong hang này chả lẽ chỉ có bọn U Linh thôi sao. Quan tài của Văn Tử Ngọc được an táng nơi nào?

Bốn tên lão bộc đưa quan tài vào đây rồi đi nơi đâu rồi. Lê Minh Nguyệt đã từng nhắc đi nhắc lại, giữa ta cùng đáng Chí Tôn tại hang này có sự liên hệ mật thiết, điều ấy có thật chăng?”

Lê Minh Nguyệt nhìn chàng thần thờ, miệng lẩm bẩm những gì không rõ rồi lại ngẩn người ra, không thể nhin cười nổi, nói :

- Đại trượng phu hơn người ở chỗ không biết sợ. Bất cứ việc gì dù khó khăn nguy hiểm cũng cứ xem thường và bình tĩnh tìm cách đối phó mới phải.

Nếu cứ ngơ ngẩn như thế kia thì còn làm được việc gì nữa.

Văn Thiều Côn then đỏ mặt. Thấy gan dạ của Lê Minh Nguyệt, chàng cũng đem lòng mến phục, định mở lời cải chính thì nàng đã hỏi :

- Văn công tử đã tìm được cách nào hay dở thoát thân chưa?

Văn Thiều Côn cau mày đáp :

- Hai tay bị trói quặt ra sau, dây dai quá bứt không được, còn nói gì đến chuyện thoát thân nữa.

Lê Minh Nguyệt cười nhạt :

- Bất cứ điều gì cũng do số mạng an bài trước, lo nghĩ nhiều chẳng ích chi.

Bây giờ điểm quan trọng nhất là làm sao cởi được dây trói ở cổ tay, có lẽ...

Văn Thiều Côn gạt ngang lời nàng :

- Cô nương đừng hy vọng hảo. Dây này bền bằng gân con thuồng luồng, tôi đã thử nghiệm rồi. Đừng nói chúng ta dùng nội công gồng đứt, ngay cả những bậc siêu đẳng võ lâm cũng khó lòng bứt nổi. Chỉ trừ khi nào...

Nàng chớp mắt mấy cái, nhìn quanh quất xem có ai rình nghe rồi nói tiếp :

- Giá có một con dao quý chặt vàng đeo ngọc được thì tình thế sẽ thay đổi ngay.

Văn Thiều Côn cười xòa :

- Đó chẳng qua là mộng tưởng của cô mà thôi. Nếu chúng ta có vũ khí theo mình thì chúng cũng đã lục soát và tước cả rồi còn đâu.

Lệ Minh Nguyệt cười xòa rồi dùng truyền âm nhập mật nói :

- Tại sao anh dám chắc bên mình tôi không có vũ khí nào? Làm sao anh dám bảo bọn chúng đã lục soát và tịch thu hết cả rồi?

Văn Thiều Côn sững sốt và dùng truyền âm nhập mật đáp :

- Chả lẽ cô nương còn giữ được vũ khí sao, tất cả thứ gì của tôi đều bị chúng tước đoạt hết rồi.

Nói xong chàng nhìn lại thấy Lệ Minh Nguyệt chỉ mặc một chiếc áo mỏng dính. Với y phục này không thể nào che giấu được một món vũ khí nào, dù nhỏ đến đâu cũng vậy.

Chàng lắc đầu thở dài vì thất vọng.

Lệ Minh Nguyệt điềm nhiên nói :

- Các loại vũ khí quý và nhỏ xưa nay cũng nhiều lắm. Có thứ thanh pong dài ba thước, có thứ kim dài nửa tấc có thể đeo được ngang hông, mà cũng có thứ đeo bằng nửa quả táo, nằm gọn được trong bàn tay không ai thấy được.

Văn Thiều Côn thấy lóe lên niềm hy vọng, vội tươi cười hỏi :

- Cô nương đã có thứ lợi khí đó sao?

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Tục truyền hồi đời nhà Đường, trong các công phẩm của Tây Di đem nộp có một trái trân châu lớn bằng anh đào khảm bằng vàng đeo ở ngón tay, thật quý.

Trong trái trân châu kia có ngậm chứa một thanh đao tủy hon dài non nửa tấc.

Đao này sắc bén vô cùng, dù vật gì cứng rắn đến đâu cũng dễ dàng gọt nhẹ nhàng như gỗ mục. Trên đầu hạt châu có lòi ra một cái nút nhỏ, nếu dùng ngón tay ấn vào một cái, tức thì lưỡi kiếm bên trong bắn vọt ra.

Thiên hạ gọi trái châu này là “Đàn châu thần nhận”. Xưa nay công tử đã khi nào nghe nói tới chưa?

Văn Thiều Côn đáp :

- Tại hạ kiến văn nông cạn, kinh nghiệm chưa có, làm gì được nghe nói đến những thần vật quý giá ấy.

Chàng liếc nhìn lại chiếc dây đang trói hai tay Lệ Minh Nguyệt, suy nghĩ một lát rồi hỏi :

- Tại sao cô nương lại nhắc đến thứ này?

Lệ Minh Nguyệt ngần ngại một chốc rồi khẽ nói :

- “Đàn châu thần nhận” hiện đang ở trong người thiếp.

Văn Thiều Côn vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, vội hỏi :

- Thật chứ? Thế cô nương để ở đâu? Có thể lấy ra được không?

Lệ Minh Nguyệt đáp :

- Để tại trước ngực.

Văn Thiều Côn hốt hoảng nghĩ thầm :

- “Nàng mặc áo quần bó sát thân hình từ hai tay tới nách bị dây trói chặt, bộ ngực nổi phồng như thế kia mà làm cách nào để đưa tay luồn vào lấy “Đàn châu thần nhận” cho được. Bất luận dùng cách nào cũng phải có những cử chỉ khinh bạc thiếu đứng đắn. Chả lẽ mở bậc nút áo nàng ra ư?”

Nghĩ như thế, chàng thấy đỏ bừng hai má, cúi đầu không nói gì hết.

Lệ Minh Nguyệt cười dòn dã nói :

- Chúng ta tuy trai gái khác nhau nhưng cùng chí hướng giang hồ, con nhà thượng võ, bất tất phải câu nệ những điều nhỏ mọn để rồi e lệ rụt rè trước việc lớn. Phiền công tử mau mau lấy ra, kéo để lâu bất lợi.

Nói xong nàng ưỡn ngực sẵn sàng chờ đợi.

Văn Thiều Côn lúc đầu e ngại, một chập sau đánh bạo đưa tay, nghiêng răng, sờ vào ngực Lệ Minh Nguyệt. Tay chàng luồn qua làn lụa mỏng chạm phải đôi quả anh đào thấy mềm nhũn và êm như bông, tựa hồ như bị điện giật. Toàn thân chàng rộn lên mất tự chủ, vội rút tay lại ngay.

Từ bé đến giờ, đây là lần thứ nhất chàng tiếp xúc với làn da của người thiếu nữ trong một hoàn cảnh ngang trái, vượt cả sự e lệ thường tình.

Trên đường đi Vô Nhân cốc, tuy chàng đã cùng Chu Diệp Thanh kẻ vai sát cánh, có những cử chỉ lả lơi, nhưng trong trường hợp ấy vì thuật mê hồn đã khiến chàng mê mẩn mất hết lý tính. Trong hoàn cảnh này, chàng cảm thấy cả người nóng rần rật, máu muốn sôi lên trong huyết quản, tim đập thình thịch không ngừng.

Ngượng quá nhưng không thể thụt lùi nữa, chàng lẩm bẩm :

- Cô nương đừng chấp nệ những cử chỉ khinh bạc ngoài ý muốn của tại hạ nhé.

Lệ Minh Nguyệt hứ một tiếng nói :

- Kiến thức tầm thường của thế tục, chàng làm gì đáng trách đâu!

Lời nói tuy hết sức thẳng thắn minh bạch, nhưng giọng nói run run không được tự nhiên, rõ ràng là tâm tình nàng cũng bị kích động tột độ.

Văn Thiệu Côn do dự một hồi rồi đưa tay luôn vào ngực nàng lần nữa.

Chàng cố ý quay lưng về phía Lệ Minh Nguyệt để tránh khỏi nhìn thẳng vào nhãn quang của nàng, và giấu kín những nét e thẹn của mình. Tuy nhiên hai mắt chàng vẫn nhắm chặt, cố dằn nỗi cảm xúc đang trào dâng trong lòng, tay run run mò mẫm cỡi hàng nút trước ngực Lệ Minh Nguyệt.

Phạm càng e ngại, cử chỉ càng vụng về, công việc càng kéo dài lâu hơn nữa.

Giữa hai quả tuyết lê no tròn, quả nhiên có một túi gấm nho nhỏ dùng một sợi tơ đỏ đeo lên cổ.

Văn Thiệu Côn mò mẫm mở được miệng túi gấm, chia hai ngón tay kẹp ra được một hạt trân châu. Nhìn kỹ phía trên hạt châu có một cái nút đen nhỏ xíu.

Bên tai, Lệ Minh Nguyệt dùng phép truyền âm nhập mật nói nhỏ :

- Cứ ấn nhẹ vào chiếc nút, thì mũi dao sẽ vọt ra ngay. Nhớ tránh đối diện cùng cái nút đấy nhé.

Văn Thiệu Côn làm y theo lời dặn. Tứ thì một lưỡi dao nhỏ xíu, mỏng như lá lúa, sáng lấp lánh như nước ló ra.

Chàng mừng quá vội nói :

- Cô nương khá quay mình lại đây.

Chàng vừa nói hết câu bỗng hai cái bóng đen từ đâu phóng đến như diêm xẹt, cất tiếng cười khanh khách.

Văn Thiệu Côn giật mình tung lên một cước vào bóng đen như búa đập.

Lệ Minh Nguyệt cũng lẹ như chớp phóng một đá vào bóng thứ hai.

Nên biết rằng cả hai người đều là những cao thủ thượng thặng, bản lãnh phi thường, hai ngọn cước phóng ra sức nặng có ngàn cân, lộng gió ồ ồ, khí thế vô cùng hùng hậu.

Nhưng hai bóng đen nhẹ nhàng lướt qua làn chuông như bóng vong linh.

Chớp mắt lại thấy hiện ra một nơi khác cách xa vài thước, nhẹ nhàng không gây một tiếng động nhỏ.

Văn Thiệu Côn và Lệ Minh Nguyệt đang quay lưng vào nhau. Sau khi phóng chân đá ra, chàng xoay lại đưa bảo đao cắt dây gân thường lỏng ở hai cổ tay nàng.

Nhưng hai người kia biến hiện như ma trơi, liên tiếp tấn công bằng chuông và chộp mạnh vào mạch môn chàng.

Sau mấy lần đụng độ, Văn Thiệu Côn biết rõ các tay U Linh Vô Nhân cóc đều giỏi về lối dụng độc. Chu Diệp Thanh bị Huyền Trung Tử dùng chuông phong khu thi bách độc đánh bị trọng thương. Ngay bản thân chàng và Lệ Minh Nguyệt cũng bị chúng dùng khói độc xông lên chết ngạt để bắt trời. Kinh nghiệm sống ấy đã khiến chàng thêm thận trọng giữ gìn để khỏi bị bắt lại lần nữa.

Khi thấy hai người dùng cầm nã thủ chộp đến Văn Thiệu Côn vội vàng tung cước đá liên tiếp ba chiếc liên hoàn.

Lệ Minh Nguyệt hai tay bị trói chặt cũng chỉ biết dùng cước đá túi bụi.

Hai tên U Linh nhờn như ẩn hiện bay chờn vờn như hai chiếc bóng lá lướt, tránh đòn nhiều hơn là tấn công.

Mặc dầu Văn Thiệu Côn và Lệ Minh Nguyệt liên tiếp tấn công nhưng vẫn không chạm vào người chúng được đòn nào.

Trong tâm trạng đó, Văn Thiệu Côn loay hoay không thể nào cắt dây cho Lệ Minh Nguyệt được.

Hơn nữa tay bị trói chặt, chàng chỉ dùng cước đối địch do đó đã bị tổn sức mà còn thất thế nữa.

Càng đánh lâu, Văn Thiệu Côn càng thêm nóng ruột.

Bỗng nhiên từ hai nẻo đường thông ra ngoài phát ra một chuỗi cười the thé, thêm hai bóng U Linh vừa hiện ra lẹ như chớp đáp đến cạnh hai người.

Văn Thiệu Côn thêm cuống cuống, loay hoay mãi không thể nào cắt được dây cho nàng.

Chàng vội đá liên năm cú nữa và kêu lớn :

- Cô nương! Đàn châu...

Lệ Minh Nguyệt nổi nóng hét :

- Chàng ngốc, sao không tự cắt dây ở cổ tay anh đi?

Văn Thiệu Côn nghe nhắc chợt tỉnh ngộ, nghĩ thầm :

- “Phải rồi, chỉ dùng hai ngón tay kẹp chặt Đàn châu là có thể cửa đứt dây như không chẳng hiểu tại sao mình lại vô ý đến thế? Người ta gọi mình là ngọc phải lắm”.

Lập tức chàng xoay ngược lưỡi bảo đao để cắt dây trói cho mình.

Nhưng ngay lúc đó nhiều U Linh vừa đến thêm, tấn công liên tiếp khiến chàng không có đủ thì giờ để cắt đứt được dây trói.

Hai tên U Linh đến sau tăng cường tiếp viện, chớp mắt có mấy đũa khác từ các nẻo xông ra. Cả thầy hơn mười U Linh xúm lại bao vây, tình hình càng thêm gay gắt.

Văn Thiệu Côn chưa cởi được dây trói, đối phó khó khăn lúng túng vô cùng.

Bỗng nhiên chàng cảm thấy sau lưng đau nhói, và liên tiếp ba huyết Thiệu thương, Trung khúc, và Ngọc bàn bị điểm trúng.

Toàn thân bủn rủn, Văn Thiệu Côn ngã quỵ ra đất không cử động được. Lệ Minh Nguyệt cũng không hơn gì, nàng cũng bị điểm huyết lãng đùng nghe ự một tiếng.

Mười tên U Linh thích chí cười khàn khàn vây quanh hai người. Trong số ấy có một tên nói :

- Thằng bé này ngay lúc bị trói nơi động Tịnh Tâm mà cũng không quên thói phong lưu lãng loàn, còn sờ ngực sờ vai làm điều bất chính khả ố.

Một tên khác cười ha hả xen vào :

- Còn cô ả thật quả một trang sắc nước hương trời, hoa nhường nguyệt thẹn.

Nếu ngài còn có tiền đồ trên nhân thế thì Phiến Thiên Thần Cưu cũng không khi nào bỏ qua một miếng mồi ngon như vậy đâu.

Nghĩ một lát hình như chưa hả dạ, hắc than thở tiếp :

- Chỉ đáng tiếc là U Linh Vô Nhân cóc chỉ có lòng mà không có sức nữa, dù muốn cũng chưa được nào...

Tuy bị điểm huyết, nằm cứng đờ không cử động được, nhưng Văn Thiệu Côn và Lệ Minh Nguyệt vẫn mở mắt trông thấy và tai vẫn nghe họ nói chuyện rõ ràng.

Vừa nghe tên U Linh nói xong, Lệ Minh Nguyệt nhìn hắc cười nhặt bảo :

- Phiến Thiên Thần Cưu, người vốn là một tên cường đạo khát máu xứ Thiên Nam, tung hoành ngang dọc suốt một thời, ngày nay lại biến thành U Linh trong Vô Nhân cóc. Như thế có lẽ bao nhiêu U Linh nơi đây là những nhân vật từng nổi tiếng trong đám giang hồ.

Nói xong nàng đưa mắt nhìn qua khắp chín tên U Linh khác.

Một tên nhìn ngay vào mặt đũa vừa xưng là Phiến Thiên Thần Cưu quát lớn :

- Nhà ngươi quả lớn mặt to gan dám thô lộ những câu bất mãn oán trách bản cóc. Nếu đáng Chí Tôn nghe được thì...

Phiến Thiên Thần Cưu biến sắc định tìm lời bào chữa, nhưng một tên khác đã gạt đi.

Tên này vừa nhìn thấy hạt Minh châu rơi dưới bên, cúi xuống nhặt lên mân mê trong lòng bàn tay rồi cả cười nói :

- Hạt châu này chiếu sáng long lanh, hào quang rực rỡ quả là báu vật hiếm có trên thế gian, nếu đem về dâng lên đáng Chí Tôn có lẽ lập nên công lớn.

Nói xong hắn cất hạt bảo châu vào túi áo.

Những U Linh khác nhìn thấy nhưng không nói gì, hình như chẳng tên nào quan tâm đến. Riêng Văn Thiệu Côn thì xót xa vì luyến tiếc, lòng vừa bức vừa buồn.

Chàng cứ bồn chồn chờ dài rồi im lặng.

Bỗng Lệ Minh Nguyệt dùng truyền âm nói :

- Văn công tử.

Tiếng gọi thật êm dịu, đượm bao sự thiết tha âu yếm, Văn Thiệu Côn xúc động cũng dùng truyền âm nhập mật nói :

- Lệ cô nương! Tại hạ quả thật không phải đối với cô nương.

Lệ Minh Nguyệt ngọt ngào cười nói :

- Thiếp đâu trách chi công tử. Đàn châu thần nhận tuy quý báu thật nhưng dù sao cũng chỉ là một vật vô tri vô giác. Điều đáng quý trọng là tánh mạng của mình. Nếu mạng ta không bảo vệ được thì báu vật đâu có nghĩa lý gì mà chàng đi tiếc rẻ.

Ngừng lại một lát, nàng chép miệng nói :

- Tính việc do người, thành tựu do trời, việc gì cũng do thiên mệnh, đừng áy náy nữa bận lòng.

Lời nàng nói như nỉ non âu yếm, thanh âm thốt ra vừa đủ nghe nhưng có mãnh lực sưởi ấm lòng người. Trong lúc bức trí, nghe những câu ấy Văn Thiệu Côn cũng thấy an ủi và cởi mở được nhiều lắm.

Chàng cúi đầu suy nghĩ không nói nữa.

Trong khi hai người dùng lối truyền âm nhập mật chuyện trò cùng nhau bỗng trên khoảng đường đi thông qua phía phải có chuỗi cười lạnh ló. Một bóng đen từ phía đó đang lao vút đến như sao đổi ngôi.

Nghे tiếng cười lạnh ló nhưng lạnh lùng như băng giá âm thanh vang rền xoáy mạnh vào tai hai người, biết ngay là vị Chương môn phái Võ Đang mất tích, hiện nay là thủ tọa trên ba mươi sáu vị Thiên Cương của Vô Nhân cốc là Huyền Trung Tử.

Mười tên U Linh đối với Huyền Trung Tử có vẻ tôn kính lắm. Chúng đang nói nói cười cười, vừa thấy Huyền Trung Tử xuất hiện đã nín im phăng phắc, kẻ nào cũng chấp tay cúi đầu, dáng điệu vô cùng trân trọng.

Huyền Trung Tử dừng chân, khẽ liếc mắt nói :

- Hai người ấy đã tỉnh lại chưa?

Câu hỏi ấy rất thừa vì Văn Thiệu Côn và Lê Minh Nguyệt tuy bị điểm trúng huyệt nằm không nhúc nhích cả hai, nhưng cả hai đều mở mắt thao thao gườm gườm nhìn lão.

Huyền Trung Tử chưa đợi trả lời đã hất hàm ra lệnh, giọng nói lạnh như băng :

- Ngày Chí Tôn ra lệnh cho áp giải hai người, vào Ngũ Hành động lập tức.

Một trong mười U Linh khẽ hỏi :

- Thưa, thế thủ tọa thân hành áp giải hay là...

Huyền Trung Tử gằn giọng quát :

- Toàn các người đều cùng đến nơi cả.

Tên U Linh vừa xưng mình là Phiến Thiên Thần Cư giật mình có vẻ lo lắng lắm bậm nói :

- Xin thủ tọa cho biết tại sao lại cần bọn thuộc hạ chúng tôi đi cùng vào Ngũ Hành động?

Huyền Trung Tử lạnh lùng đáp :

- Có lẽ ngài Chí Tôn cảm tức sự cuồng bội của hai người, muốn đích thân chứng kiến cuộc hành hình và muốn mọi người phải hội tụ đủ mặt.

Ngay lúc đó một tiếng quát vang :

- Ngài Chí Tôn đang chờ đợi tại động Ngũ Hành, chẳng lẽ chúng mày cứ nhởn nhơ kéo dài thời gian hay sao?

Mười tên U Linh hoảng vía, vội vàng xông lại áp giải Văn Thiệu Côn cùng Lê Minh Nguyệt, tiền hô hậu ủng đi theo con đường độc đạo ra ngoài.

Văn Thiệu Côn và Lê Minh Nguyệt đã bị điểm huyệt, thân hình cứng đờ, tứ chi tê liệt không thể nào lướt đi hay chống trả lại, cứ để mặc bọn chúng lôi bừa kéo đi.

Theo lời Huyền Trung Tử thì bao nhiêu người đây đều là U Linh thượng đẳng, Văn Thiệu Côn ngấm ngầm nhìn họ thì thấy rằng mặc dầu họ có thân pháp nhẹ nhàng, ẩn hiện như ma trời, nhưng cũng có hình có chất, không khác người thường tí nào hết.

Đường xuyên qua núi khang trang rộng rãi, hình như chạy dọc theo chân thành đá dựng, quả nhiên do công trình kiến trúc của loài người, nhưng trông thật lớn lao vĩ đại.

Trải qua đoạn đi quanh co khúc khuỷu trên ba mươi trượng, thấy trước mặt bỗng trở nên sáng sủa. Đường đi mỗi lúc một rộng rãi, từ xa chiếu đến một ánh đèn chói lọi. Chập sau con đường theo một địa đạo tuy hiểm trở mà khá rộng rãi, có thể đi lại được dễ dàng.

Không bao lâu Văn Thiệu Côn và Lê Minh Nguyệt bị đưa đến một cái ghế đá. Huyền Trung Tử nghiêm trang bước lại phất tay giải khai huyệt đạo cho hai người.

Hai người tuy chưa cự quấy được nhưng có thể ngồi yên ngay ngắn, song song nhìn ra phía trước, quan sát cảnh vật xung quanh để giải trí và thỏa tánh tò mò.

Tòa Ngũ Hành động không khác nào một thạch thất vĩ đại từ trong lòng đất, diện tích chừng hai mươi trượng, xung quanh tường đá kiên cố, có những con đường đi lại đắp bằng những tảng đá lớn trắng bóng nháng.

Xung quanh có một hàng đuốc lớn, lửa cháy bập bùng, nhìn hoa cả mắt.

Đối diện với ghế đá của hai người có một tòa đài cao chừng nửa trượng, vuông vức hai trượng, trước đài có treo một tấm màn bằng trúc, bên trong có gì không biết.

Đằng trước màn trúc, ngang trên đài có bốn tỷ nữ áo xanh đứng sắp hàng hai bên, người nào mặt mày cũng khá xinh đẹp, mắt sáng mày thanh, đứng im không nói.

Phía ngoài, cách đài chừng một trượng nhiều đại hán to lớn vạm vỡ, mặc áo hồng bào đứng sắp hàng hai bên, mặt đầy sát khí.

Mười U Linh áp giải Văn Thiệu Côn và Lê Minh Nguyệt đến đặt ngồi trên chiếc ghế đá rồi cũng rút lui đứng vào một góc gian, quyền canh gác để lại cho bốn tên mặc áo đỏ thay thế.

Huyền Trung Tử từ tốn nhẹ nhàng bước tới trước màn trúc, cúi đầu chào thật kính cẩn :

- Thưa ngài Chí Tôn...

Lão nói chưa dứt lời, từ sau tấm màn trúc một giọng nói oai nghiêm đã vang lên :

- Hai đứa nào, một gái một trai cả gan xông vào bản cốc làm điều bậy bạ?

Lời nói đầy uy lực oai nghiêm nhưng thanh âm trong trẻo, nghe qua đủ biết là lời nói của một phụ nữ.

Văn Thiệu Côn và Lê Minh Nguyệt bàng hoàng nhìn nhau kinh ngạc.

Thật là một chuyện bất ngờ, ngoài sự dự đoán và tưởng tượng của người ta.

Người vừa thốt câu nói sau bức màn trúc nhất định là ngài Chí Tôn của Vô Nhân cốc. Nếu là một quái vật hình dung cổ quái nửa quỷ nửa người thì làm gì có cái giọng nói thanh tao dịu dàng như thế được.

Qua cơn sững sốt, hai người trở mắt nhìn bức màn cổ phóng tầm nhãn quang xuyên qua tấm màn trúc tìm xem hình dáng, dung nhan của con người chúa tể giang sơn này.

Bức màn đan thật dày, sau màn lại có thêm một tấm màn the. Mặc dù nhãn lực hai người sáng suốt đến đâu cũng không thể nào nhìn suốt qua đến tận con người bí mật huyền bí để hiểu hình dung như thế nào.

Huyền Trung Tử vội cúi đầu vâng dạ rồi nói :

- Thưa ngài Chí Tôn, hạ tâu muốn đưa bọn người này bổ sung vào số nhất đẳng Thiên Cang đang thiếu chỗ, không ngờ họ đem lòng phản trắc, nên đã...

Tiếng nói dịu mềm từ sau màn lại vang lên, vừa trong trẻo vừa uy nghi :

- Nhãn quang của nhà ngươi khá đầy. Hai người này quả chưa đủ tư cách được tuyển vào hàng ba mươi sáu Thiên Cang của bản cốc. Nhưng trước hết hãy cho chúng hiểu qua về tội đại hình như thế nào?

Tiếp theo đó có tiếng nặng nề quát lớn :

- Phiên Thiên Thần Cưu đầu rồi? Hãy giải hấn ra đây cho mau.

Hồi 20 Xử đại hình nơi Ngũ Hành động

Tiếng thét tuy trong trẻo nhưng lạnh lùng như băng giá, mọi người nghe qua đều rợn gáy.

Huyền Trung Tử cũng gọi lớn tiếp theo :

- Phiên Thiên Thần Cưu, mau mau ra tham kiến ngài Chí Tôn.

Tên U Linh lúc trước tự xưng là Phiên Thiên Thần Cưu rồi hàng ngũ bước ra, khúm núm quỳ trước đài.

Sau màn trúc, tiếng nói lại vang lên đồng dục :

- Nhà ngươi giữ chức vụ gì trong bốn cốc?

Phiên Thiên Thần Cưu thưa :

- Mặt tòa xếp thứ mười trong hàng Địa Sát.

Tiếng của ngài Chí Tôn lại tiếp :

- Thiên Cương và Địa Sát đều thuộc hạng nhất đẳng U Linh. Cứ như hạng người trên thế gian bất quá cũng chỉ là một tên đạo tặc rừng xanh mà thôi. Như vậy bốn tòa đối với người đâu có bạc đãi.

- Mặt tòa xin vạn đội ơn ngài Chí Tôn.

- Lời ấy có phải là câu nói chí thành trong thâm tâm nhà ngươi chưa?

- Mặt tòa không bao giờ dám dối trá lừa ngài Chí Tôn.

- Lão! Nhà ngươi cho rằng những lời nói bất mãn vừa thốt ra nơi Định Tâm động, bốn tòa không biết sao?

Huyền Trung Tử đứng lên nói :

- Hình phạt của bốn cốc, ngoài Ngũ Hành đại hình, chỉ còn có Tam quang chi hình mà thôi. Bắc mang bạo khách vì sơ ý mạo phạm một lần, xin ngài Chí Tôn niệm tình nhất thứ...

Chưa đợi y thưa dứt lời, sau màn trúc giọng ấy nghiêm nạt lớn :

- Cha chả, người dám bênh vực kẻ bạo nghịch, cũng xem như tòng phạm.

Nhưng xét vì nhà ngươi có nhiều công khó, bốn tòa tạm dung một bận. Lần sau nếu tái phạm đừng trách bốn tòa có lòng cay độc.

Huyền Trung Tử sợ tái mặt mồ hôi toát đầm mình, cúi đầu vâng dạ rồi kính cẩn lùi xuống, đồng thời tung ra năm luồng chỉ phong điểm huyết Bắc mang bạo khách.

Sau màn trúc một tiếng thét ra lệnh :

- Hành hình!

Lập tức hai tên đại hán áo đỏ xông ra rồi cùng áp dụng đúng thủ tục như đã hành hình Phiên Thiên Thần Cưu, thời gian kéo dài đến non một trống canh.

Văn Thiếu Côn và Lệ Minh Nguyệt, hai người song song ngồi trên ghế đá, cách nhau chừng hai trượng, tất cả mọi việc vừa qua đã chứng kiến rõ ràng.

Do lời nói của Niệp Sáp hòa thượng, Văn Thiếu Côn biết thân thể mơ hồ của mình có nhiều mối liên lạc với Vô Nhân cốc, chàng cũng có cảm giác giữa mình và vị Chí Tôn của hang này có quan hệ cùng nhau.

Nhưng lúc này, hy vọng của chàng hoàn toàn sụp đổ.

Cách một bức màn trúc, không thể nhìn rõ dung nhan của vị Chí Tôn hang Vô Nhân cốc, nhưng nhìn qua những hành vi tàn bạo vô nhân đạo của y vừa rồi đối với hai tên thuộc hạ, chàng có cảm giác như chán nản, căm thù và oán hận.

Bao nhiêu ảo mộng, bao nhiêu cảm tình nung nấu phút chốc đã tiêu tan theo tiếng rú não lòng của hai nạn nhân.

Việc hành hình vừa hoàn tất, không khí trở nên trầm lặng như xưa.

Sự yên lặng thật là nặng nề và khó thở. Người ta có thể nghe được rõ ràng tiếng đập của những con tim trong lồng ngực từng người. Nên tình hình cứ kéo dài như thế này không chịu nổi nữa.

Hồi lâu, từ bên sau màn trúc giọng nói vang lên :

- Các người đã trông thấy chưa?

Văn Thiếu Côn nín thinh, Lệ Minh Nguyệt cũng lặng yên không nói gì hết.

Huyền Trung Tử la lớn :

- Ô kìa, sao hai người không đáp lời của ngài Chí Tôn vừa hỏi?

Văn Thiếu Côn cười nhạt đáp :

- Trông thấy để làm gì chứ? Những thứ hình phạt bạo tàn dã man như vậy mà cũng chực đưa ra khen hay sao?

Huyền Trung Tử tái mặt nạt lớn :

- Khốn nạn, người dám châm chọc kẻ bề trên sao? Ta...

Lão nói chưa dứt lời thì vị Chí Tôn đã quát lên :

- Nhà ngươi khỏi cần phải xen vào đây.

Ngưng chỉ một lát lại nói :

- Bồn tòa không có ý muốn khoe khoan nhưng muốn hỏi hai người có thuận tình không?

Văn Thiều Côn vừa buồn vừa hận, cổ dần cơn giận rồi dùng truyền âm nhập mật bảo Lê Minh Nguyệt :

- Bọn yêu quái này vô cùng tham độc tàn ác. Có lẽ hôm nay chúng ta không thể nào thoát khỏi tay chúng. Chỉ bằng nên tự giải quyết mạng mình để khỏi mang nhục, bảo toàn khí tiết anh hùng hơn là bị bọn chúng dày vò thể xác.

Lê Minh Nguyệt dùng cách ấy đáp :

- Cả hai tay đều bị trói, dầu muốn tự vận cũng không biết làm sao cho được.

Văn Thiều Côn hậm hực nói :

- Đập đầu xuống ghề đá cũng có thể chết được. Thà chết trước còn hơn để chúng hành hạ chà đạp.

Ngưng một lát chàng quả quyết nói :

- Nếu cô nương không tán đồng việc ấy, thì mỗi người hành động theo hướng riêng của mình cũng được.

Nói xong chàng dợm cúi xuống để đập đầu xuống đá.

Lê Minh Nguyệt thất sắc vội vàng nói :

- Hãy thông thả đã. Có cái chết nặng hơn núi Thái Sơn, mà cũng có cái chết nhẹ như lông hồng. Cách chết như thế chưa phải lúc thì chết đâu đáng gì?

Huống chi chúng ta chưa chắc đã chết mà.

Văn Thiều Côn nghe nói động tâm hồi lâu, nhớ lời Lê Minh Nguyệt trước khi vào hang cho rằng mình với Cốc chủ Vô Nhân cốc có một quan hệ mật thiết, đồng thời chàng cũng nghĩ rằng khi đã chết rồi mọi việc đều hóa ra ảo mộng.

Thà kéo dài một lúc xem tình hình sẽ ra sao, chừng ấy sẽ tùy cơ xử trí.

Bao nhiêu ý nghĩ đó xua đuổi được ý tự sát trong đầu.

Bỗng vị Chí Tôn sau màn trúc từ tốn nói :

- Bồn tòa nghĩ rằng các người là người cương trực, bản chất tốt. Hơn nữa mới vào bồn cốc việc chưa am tường nên cũng có thể tha thứ được.

Nghĩ một chút lại nói tiếp :

- Chỉ cần các người thực lòng quy phục chấp nhận “Thoát thai hoàn cốt”, vĩnh viễn thành U Linh bồn cốc thì có thể kết nạp vào hàng Thiên Cang, Địa Sát.

Nếu không thì lấy hai chuyện vừa rồi mà di giới.

Lê Minh Nguyệt cười dài đáp trước :

- Nghe lời của ngài Chí Tôn thì hình như trong hang và ngoài hang là hai thế giới cách biệt nhưng chưa phải là cửu u mà tại sao người trong này đều là U Linh?

Vị Chí Tôn hình như tức giận hét lớn :

- Bồn cốc tuy rằng cùng với người đời tương đồng, nhưng thật ra mỗi nơi một khác hết. Vậy tùy ý người muốn gọi là địa ngục cũng được, muốn gọi là tiên cảnh cũng xong. Chỗ này tuyệt nhiên không phải là nhân thế, nên trong hang không thể là người được.

Lê Minh Nguyệt bỗng ôm bụng cười ngặt.

Vị Chí Tôn sau màn trúc không dần được cơn giận hét lớn :

- Nhà ngươi nghĩ gì mà cười mãi như thế?

Lê Minh Nguyệt cố nhịn cười nói :

- Nếu được ngài Chí Tôn tha lỗi, tôi xin mạn phép tìm một tên khác, thay thế cho hang Vô Nhân cốc, để xứng đáng hơn.

Tuy không hài lòng, nhưng vị Chí Tôn cũng muốn biết để thỏa tánh hiếu kỳ, hỏi :

- Tên gì?

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Phong Nhân cốc.

Vị Chí Tôn nổi giận nói :

- Nhà ngươi dám dùng những lời nhục mạ bồn tòa ư? Hôm nay không thể nào dung tha được nữa.

Lê Minh Nguyệt cười nói tiếp :

- Xin ngài Chí Tôn hãy khoan nổi giận, nếu tôi nói không đúng xin cam chịu hành hình theo luật Ngũ Hành đại hình của quý cốc...

Vị Chí Tôn cố nén giận bảo :

- Hãy nói coi nào.

Lê Minh Nguyệt từ từ nói :

- Phàm U Linh nghĩa là yêu ma hay quỷ quái, bất quá chỉ là một hiện tượng của cõi âm, một kẻ U Linh khi thành hình tuyệt đối không còn hình dạng và thể chất nữa. Cứ theo trường hợp thọ hình vừa rồi của Phiên Thiên Thần Cru và Bắc mạng bạo khách thì quả nhiên hai kẻ này đều có đủ hình hài thể xác đàng hoàng, tất nhiên là những người có đầy đủ sự sống của thế gian rồi. Như thế cứ gọi là U Linh há chẳng phải là điều mâu thuẫn, đáng buồn cười lắm sao? Nếu quý nương Chí Tôn và bao nhiêu kẻ nắm quyền trong hang này không điên rồ thì không bao giờ lại xưng hô một cách vô cùng cổ quái như vậy.

Sau bức màn tre lại có tiếng quát lạnh lốt :

- Con tiện tỳ hãy câm mồm! Bồn tò xử mày theo tội ngũ hành đại hình, hay muốn tinh khô hơn sẽ áp dụng Tam quang chí hình ngay bây giờ.

Hình như chẳng quan tâm đến cơn thịnh nộ ấy, Lê Minh Nguyệt cứ điềm nhiên cười nói :

- Xin ngài thông thả nghe tôi nói hết ý, sau đó muốn dùng hình phạt nào cũng được.

Liếc mắt một cái nàng nói luôn :

- Thuật thoát thai hoán cốt xét cho kỹ chẳng qua là một phương pháp để ép buộc người ta không thể nào rời bỏ được cái hang này. Lối cưỡng bách uống thuốc như thế quả nhiên là một thủ đoạn hành hạ bỉ ổi của kẻ bàn môn tà đạo.

Vị Chí Tôn hình như bớt cơn thịnh nộ cười nói :

- Con bé kia, mày chẳng những tư chất rất tốt mà còn có một sự nhận xét tinh tường, thông minh xuất chúng.

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Đa tạ ngài Chí Tôn đã ngợi khen, câu chuyện của tôi nói vẫn chưa hết.

Nàng quay nhìn bốn phía rồi nói tiếp :

- Vô Nhân cốc có một địa thế khác biệt, đối với người có những ảnh hưởng như thế nào tôi không dám quả quyết chắc chắn. Nhưng tôi có thể nói rằng nguyên nhân trọng đại đã giúp ngài Chí Tôn thống trị được bao nhiêu nhân vật khét tiếng trong võ lâm, là bản chất kỳ diệu của địa thế Vô Nhân cốc và độc tính của chất thuốc được sử dụng...

Vị Chí Tôn quát lớn :

- Con tiện tỳ hãy câm miệng. Mày nói đã quá nhiều rồi.

Hình như lời nói của Lê Minh Nguyệt có gây tác dụng chấn động tâm khảm của vị Chí Tôn rồi. Cho nên tuy lời nói có vẻ giận dữ thịnh nộ, nhưng vẫn chưa chịu hạ lệnh đối phó cùng nàng.

Lê Minh Nguyệt cười lạt nói thêm :

- Tôi còn mấy câu, nếu nói ra chắc không được xuôi tai lắm, nhưng buộc lòng phải trình bày luôn ra đây. Theo sự dự đoán của tôi thì ngài Chí Tôn chắc hẳn đã trải qua một hoàn cảnh thương tâm bất đắc dĩ, hoặc đã nếm sự đau khổ trong tình trường khiến bao nhiêu sự nghiệp bị đổ vỡ nên bỏ hết mọi việc vào quy ẩn nơi hang này. Chính vì oán thù nhân loại, chán ghét loài người nên ngài mới xưng là U Linh theo một nếp sống khác biệt để tự an ủi lấy mình.

Nàng lạnh lùng hạ giọng nói tiếp :

- Thật ra, làm như vậy cũng chưa phải giải bỏ được nỗi thống khổ đau đớn của ngài. Có lẽ...

Nàng chưa hé lời, vị Chí Tôn đột nhiên thét một tiếng gay gắt :

- Im!

Lần này hình như cơn giận đã lên cực độ nên theo đó là một lệnh nữa :

- Bây đầu, đem hai tên này ra áp dụng cực hình Tam Quang mau lên.

* * * * *

Sau bức màn trúc vị Chí Tôn lẩm bẩm :

- Văn... Thiếu... Côn...

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Phải rồi Văn Thiếu Côn đây, Văn là văn võ, Thiếu là trẻ, mà Côn là cô độc. Tuy gọi là Côn nhưng thật là Cô. Có thể nói từ lúc bé, anh ta là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ.

Liếc nhìn về phía chàng, Lê Minh Nguyệt thông thả nói :

- Văn công tử đừng giận nhé. Thiếp chỉ võ đoán như vậy mà thôi. Thực ra cha mẹ của công tử đều bất hạnh cả. Câu chuyện mới xảy ra không bao lâu, chứ không phải mồ côi từ lúc bé.

Vị Chí Tôn nghe nói giật mình vội hỏi :

- Có phải con nuôi của Văn Tử Ngọc “Võ lâm đệ nhất gia” ấy chẳng?

Lê Minh Nguyệt cười đáp :

- Đúng đây!

Nghĩ một lát nàng nói tiếp :

- Đã xưng tên họ rồi, xin ngài cứ ra lệnh hành hình đi.

Nói xong nàng hiu hiu đôi mắt, miệng chum chim cười, thái độ thư thái như điềm nhiên chờ cái chết.

Vị Chí Tôn hình như không thèm quan tâm đến những lời mỉa mai của nàng, thét gọi :

- Huyền Trung Tử.

Huyền Trung Tử sợ hãi nói :

- Có mặt.

Vị Chí Tôn lớn tiếng hỏi :

- Tại sao ngươi không báo cáo việc này cho bốn tòa biết?

Huyền Trung Tử hết hồn lắp bắp nói :

- Hạ tòa vô ý quên lãng việc này...

Vị Chí Tôn thét :

- Đừng ảm ố, đáng chết!

Bỗng bức màn trúc rung động, Huyền Trung Tử ngã vật ra sau mồm hộc máu tươi lai láng.

Tuy không thấy hành động ra sao, nhưng ai nấy đều biết là vị Chí Tôn đã cánh mình phóng chưởng đánh Huyền Trung Tử thọ thương.

Cả Văn Thiệu Côn và Lệ Minh Nguyệt đều tấm tắc khen thâm bản lãnh cao diệu của vị ấy, chỉ một chiêu này.

Huyền Trung Tử bị hộc máu, lao đảo ngã xuống nhưng chưa đến nỗi bất tỉnh.

Lão cố cựa quậy ngồi dậy bỏ tới mấy bước, phủ phục đập đầu xuống đất nói :

- Hạ tòa đáng chết. Đáng chết thật một Vị Chí Tôn chẳng thèm nói đến, cất tiếng gọi :

- Xuân Hồng, Hạ Lục đâu?

Hai tên trong số bốn nữ tỳ đang đứng hầu bên, bước ra khấp nép thưa :

- Có tiện nữ đây. Xin ngài Chí Tôn ban lệnh.

Vị Chí Tôn nói :

- Mau mau đưa chàng thiếu niên này vào Nghinh Xuân động.

Rồi bỗng quát lớn :

- Còn con tiện tỳ kia, vì mày nhắc đến việc này kể ra cũng có chút công lao có thể miễn tội Tam quang chi hình nhưng phải áp dụng Ngũ hành đại hình ngay bây giờ.

Hai tên nữ tỳ lễ phép chạy lại chỗ Văn Thiệu Côn, còn hai tên áo đỏ đến ngay cạnh Lệ Minh Nguyệt.

Huyền Trung Tử đưa tay chùi vết máu trên mồm, đưa tay toan điểm huyết cam của nàng.

Lệ Minh Nguyệt xanh mặt la lớn :

- Hãy khoan. Nếu ngài không muốn giết chết Văn công tử, xin đừng giết tôi. Nếu giết tôi thì Văn công tử cũng không thể nào sống được.

Vị Chí Tôn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vì mày mà Văn công tử không thể sống được? Nói mau!

Lệ Minh Nguyệt cố che nổi ngại ngùng và hổ thẹn nói :

- Nguyên nhân rất đơn giản vì anh ấy yêu tôi. Chúng tôi đã trót cùng nhau đính ước đến bạc đầu, sống chết cùng có nhau.

Vị Chí Tôn hình như xúc động, run run hỏi :

- Có quả thật như thế không?

Lệ Minh Nguyệt khẽ liếc nhìn Văn Thiệu Côn nói :

- Muốn biết thật hay giả, xin ngài cứ hỏi Văn công tử.

Văn Thiệu Côn tự nhiên đứng vào trường hợp bất ngờ và lúng túng. Trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh, Lệ Minh Nguyệt bỗng nhiên thốt ra những lời khiến chàng vừa ngạc nhiên vừa xúc động, hai má đỏ hồng.

Chàng tự nghĩ :

- “Vì sao lại có câu chuyện như thế này? Lời nói của Lệ Minh Nguyệt hình như sự thật trăm phần trăm. Thật khó nghĩ quá, mà cũng thật oái ăm cho cô này?”

Ngay sau khi nói xong, Lệ Minh Nguyệt đứng dậy từ từ bước đến sát bên vai chàng như tỏ lòng quyến luyến, quyết sống chết không rời.

Văn Thiệu Côn suy xét một lần nữa lòng mình :

- Quả nhiên giữa ta và vị chúa tể hang này đã có một sự quan hệ vô cùng mật thiết. Chính Lệ Minh Nguyệt đoán đúng, và nàng đã dựa vào yếu tố ấy để bảo toàn tính mạng. Như thế ta có thể nào phủ nhận đi không?

Nghĩ đến đó bỗng nhiên sau bức màn giọng vị Chí Tôn dịu dàng hỏi :

- Có thật các người đã cùng nhau đính ước, chung sống đến bạc đầu không?

Trong giờ phút quyết liệt và gay gắt đánh đấm đến một mạng người, Văn Thiệu Côn bậm môi dẫn con xúc động, quả quyết đáp :

- Phải, chúng tôi đã trót thề cùng nhau sống chết. Dù vật đổi sao dời, sông mòn biển cạn, đã hẹn ước cũng không thể đổi thay.

Sau tấm màn có tiếng thở dài và nói :

- Thôi được, cứ đưa hết cả hai vào Nghinh Xuân động.

Lệ Minh Nguyệt sung sướng nhớn miệng cười đứng xích lại gần Văn Thiệu Côn nữa.

Ngoài hai con thị tỳ Xuân Hồng và Hạ Lục, cả hai con thị tỳ kia cũng đồng chạy ra theo lệnh của Cốc chủ.

Trong động đã vĩ đại rộng mênh mông, không khí đã đổi thay từ giờ phút ấy.

Tứ bề chìm đắm trong một sự yên lặng, vẻ trang nghiêm, không một tiếng động nhỏ.

Do sự hướng dẫn của bốn con thị tỳ, Văn Thiệu Côn cùng Lệ Minh Nguyệt song song sánh vai nhau từ từ đi tới.

Cũng trong động này, từ hai tên tử tội, đôi nam nữ thiếu niên đã trở nên hai vị thượng khách.

Hai người bước theo một con đường mòn khúc khuỷu hình như mỗi lúc càng lên cao. Chiều nghiêng của đường đi có hơn trăm trượng.

Một lúc sau đã đến một nơi quang đãng sáng sủa và hình như cũng đã cùng đường rồi.

Tước mắt hiện ra một tòa động khác hết sức lộng lẫy tráng lệ. Trong động đèn đuốc sáng trưng, la liệt trưng bày đủ bàn ghế giường tủ, chăn gối nệm thêu thùa thiếu món gì. Cảnh tượng thật xa hoa rực rỡ không khác gì những dinh thự đế vương trên nhân thế. Bốn con thị tỳ hết sức cung kính đứng hầu. Chờ hai người ngồi xong trên cặp cẩm đơn, chúng mới tiến lại cởi hết những sợi dây gân thường luồng ở cổ tay ra.

Văn Thiệu Côn đưa mắt nhìn khắp mọi nơi trong động Nghinh Xuân thấy chu vi có hơn trăm trượng. Phía bên trên có rất nhiều lỗ hồng lớn bằng nắm tay sắp từng hàng chi chít, nhiều hàng trăm cái.

Nhìn qua lỗ, bên ngoài thấy bầu trời sáng trưng quả nhiên lúc này trời đã sáng.

Từ khi bước chân vào Vô Nhân cốc, Văn Thiệu Côn luôn luôn trong bóng tối thâm u như ở trong cõi âm.

Bây giờ tay được thông thả khỏi trói, mắt nhìn ánh sáng mặt trời bên ngoài chàng cảm thấy tâm hồn như dịu lại, bất giác thở phào một cái như thoát một cơn ác mộng.

Bốn tên nữ tỳ bung ra hai tách ngọc đựng trà sen, hương thơm ngào ngạt.

Chúng đặt tách trà trên chiếc bàn nhỏ đặt trước mặt hai người rồi rón rén lùi ra ngoài.

Đợi bốn con tỳ nữ đi xa rồi, Văn Thiệu Côn nhìn Lệ Minh Nguyệt hỏi ngay :

- Lệ cô nương! Cô nương biết rất nhiều câu chuyện nơi đây, xin vui lòng nói lên cho tại hạ cùng nghe với. Có gì trở ngại hay không?

Lệ Minh Nguyệt cười xòa đáp :

- Công việc then chốt là giữa công tử cùng vị chúa tể bang này phải có mối liên hệ mật thiết.

Văn Thiệu Côn nói :

- Phải có lẽ vì vậy mà họ chẳng chịu giết mình. Chả lẽ...

Lệ Minh Nguyệt nói ngay :

- Điều này thật khó mà biện minh cho rành mạch. Sở dĩ tôi dám quả quyết giữa họ và công tử có liên quan mật thiết là do sự nhận định suy xét riêng chứ không phải căn cứ vào lời đồn đãi của thiên hạ. Tuy nhiên, nếu cần nói rõ giữa đôi bên có sự liên quan gì, điều đó tôi cũng chưa biết được...

Nghĩ một lát nàng tiếp :

- Thật ra, trước khi vào hang và chưa được nghe tiếng nói, tôi cũng chưa hề biết được người ấy là đàn ông hay đàn bà, cho nên...

Nàng nói chưa dứt lời thì bốn con nữ tỳ lần lượt đi vào. Trong tay mỗi người có bưng một cái mâm vàng.

Trên mâm có đặt nhiều món ăn xào nấu vừa xong, hơi bốc lên thơm ngào ngạt.

Chúng đặt các mâm trên bàn, khép nép thưa :

- Xin mời Văn công tử và cô nương dùng cơm.

Lúc bấy giờ trời đã sáng tỏ. Ánh bình minh xuyên qua những hàng lỗ hồng rọi vào động từng tia rực rỡ.

Đang xa, ngoài trời có rặng mây ửng hồng.

Bốn con nữ tỳ lúc ấy mặt hoa tái xanh thân hình run rẩy không được tự nhiên, hấp tấp kéo nhau rút lui ra ngoài. Văn Thiệu Côn cau mày suy nghĩ.

Chàng cảm thấy có một điều gì đang thắc mắc mà chưa nghĩ ra.

Lệ Minh Nguyệt tươi cười nói :

- Bữa cơm này nấu rất khéo, đồ ăn rất sang, ngon lành quá. Cuộc đời chưa biết sẽ ra sao, sớm muộn gì cũng không tránh khỏi cái chết, bây giờ chúng mình cứ ăn cho no để không đến nỗi làm con ma đói.

Văn Thiệu Côn cũng đang đói bụng như cào, không chút do dự, cùng Lệ Minh Nguyệt ngồi đối diện trước bàn, ăn liền. Không bao lâu bao nhiêu món ăn đều hết sạch.

Trong động Nghinh Xuân vắng lặng như tờ. Một tấm cửa đá khổng lồ đã đóng kín mít. Các lỗ hồng bằng nắm tay để lọt ánh sáng vào phòng rực rỡ.

Nhìn qua các lỗ ấy thấy được bầu trời bên ngoài. Nhưng vách tường dày hơn mấy thước, có lẽ là một nơi từ trong sườn núi nhô ra.

Từ chỗ ấy nhìn xuống dưới thấy vách đá cheo leo sâu thẳm thẳm. Dù có phá vỡ được tường cũng không làm sao trèo xuống núi được.

Lệ Minh Nguyệt không nói gì hết. Ăn uống xong nàng lẳng lặng ngồi xếp bằng trên nền động, hai mắt nhắm nghiền để dưỡng thần.

Văn Thiệu Côn bồn chồn không yên.

Chàng đi vòng quanh khắp nhà, trong lòng bồn khoăn nhốn nhập bởi bao nhiêu ý nghĩ đang quay cuồng lẫn lộn. Một hồi lâu hình như mỗi thắc mắc lắng dịu bớt, chàng cũng ngồi xuống định tâm dưỡng thần.

Thời gian một ngày dần dần trôi qua.

Hết ngày ấy vẫn không thấy bốn con nữ tỳ trở lại nữa.

Mãi đến khi mặt trời đã gát non Tây, màn đêm dần dần phủ xuống bao trùm vạn vật, ánh sáng xuyên qua lỗ hồng đã tắt hẳn mới thấy cánh cửa đã từ từ chuyển động rồi mở ra.

Bốn con nữ tỳ lần lượt vào phòng dọn bữa cơm khác và thu xếp những chén bát còn lại bụng đi.

Cả bốn con thị tỳ đều im lặng không nói gì hết. Chúng lau nền, thu dọn giường màn, sắp đặt bàn ghế, đốt đèn sáng trưng rồi từ từ rút lui.

Hai người lại ngồi dùng cơm.

Đang ăn cơm, Lệ Minh Nguyệt nói :

- Sáng nay công tử có nhớ dáng điệu cuồng quít hơn hờ và bộ mặt tái xanh của bốn con tỳ nữ không? Việc này đã giúp thiếp phát giác thêm một điều kỳ lạ mới mẻ nữa.

Văn Thiệu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì thế! Theo tại hạ nghĩ thì thái độ của chúng có vẻ vội vàng hấp tấp nhưng biết đâu chúng đang có chuyện gì cần kíp nơi khác nên cố làm cho rồi nhiệm vụ để rút lui.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Công tử có nhớ một ngày qua chúng không đến chứ?

Văn Thiệu Côn càng ngạc nhiên hơn, hỏi lại :

- Chúng ta cùng ở chung một nơi. Chúng có đến hay không cô nương há không hay biết sao? Câu chuyện này có gì lạ hay quan trọng mà cô nương hỏi như vậy?

Nhưng bỗng nhiên một ý nghĩ thoáng qua óc, chàng sừng sốt nhớ lại, nói tiếp :

- Ủ, mà có lẽ đúng. Đây hẳn vì một nguyên nhân kỳ dị. Có phải là...

Lệ Minh Nguyệt nheo mắt nhìn chàng, ranh mãnh nói :

- Chưa nghĩ ra được sao?

Văn Thiệu Côn trang trọng đáp :

- Đúng rồi. Có phải chúng sợ ánh mặt trời không?

Lệ Minh Nguyệt gật đầu nói :

- Công tử nhận xét đúng. Nghiệm cho kỹ người kẻ sống trong hang này và tự xưng là U Linh thì cũng có phần đúng và hợp lý lắm. Chỉ trừ một vài trường hợp thật đặc biệt, trong hang này lúc nào cũng có đám mây mù bao phủ kín, quanh năm không bao giờ trông thấy ánh mặt trời. Nếu cứ ẩn nấp ban ngày để đêm đến mới xuất đầu lộ diện, như thế chẳng phải U Linh là hồn ma bóng quế là gì?

Văn Thiệu Côn cau mày nói :

- Như vậy là sao? Họ đều là con người bằng thịt bằng xương như vậy tại sao lại sợ ánh sáng mặt trời. Tự trung phải có một lý do nào. Đây quả điều kỳ dị lớn lao. Cô nương có thể giải thích rõ hơn không?

Lệ Minh Nguyệt suy nghĩ một chập rồi nói :

- Thật ra từ lối ăn mặc của họ cũng như những việc làm kỳ quái, đại khái cũng đều có một nguyên nhân chính. Đó là vì địa thế khác biệt, tối tăm và ẩm ướt quanh năm. Nếu cứ quen với cuộc sống trong bóng tối, cố nhiên khi thấy ánh mặt trời phải hoảng sợ. Tuy nhiên đó chỉ là sự nhận định riêng của thiếp, chưa hẳn là hoàn toàn đúng đâu.

Văn Thiều Côn trầm ngâm suy nghiệm, bỗng quả quyết nhìn chàng :

- Chờ sáng mai, khi chúng nó đem cơm đến cứ giữ lại một đĩa để hỏi thì tự khắc biết manh mối chứ có khó chi đâu.

Sự thật, trong bao ngày qua Văn Thiều Côn hết sức nóng lòng muốn tìm hiểu một nguyên nhân khác, chứ không phải chỉ câu chuyện các bóng U Linh sợ bóng mặt trời mà thôi.

Chàng nôn nóng muốn được giải đáp vô số nghi vấn nan giải mà lúc nào chàng cũng tự đặt lấy câu hỏi và cuối cùng vẫn không hiểu được. Gần đây hai vấn đề đã làm loạn óc chàng nhất là: Tại sao người ta biết chàng không phải là con đẻ của Văn Tử Ngọc? Tại sao người ta đã tha tội tử hình mà còn biệt đãi chàng như vậy?

Ngoài ra còn những nghi vấn phụ nhưng cũng vô cùng phức tạp: Quan tài của Văn Tử Ngọc đã đưa vào Vô Nhân cốc chưa, hiện đặt tại nơi nào? Kim Trung Nhữ và ba tên lão bộc có vào được Vô Nhân cốc, hiện có nơi đây không?

Qua một đêm dài, cái thắc mắc lần lần lắng dịu và trôi qua.

Sáng hôm sau, khi mặt trời vừa chói lọi qua các lỗ hồng trên tường, cánh cửa đá từ từ mở ra, bốn con thỳ lần lượt đi vào, mang các thức ăn và đồ uống đến như trước.

Trong khi bọn chúng đang sửa soạn chén bát, không để ý, hai người đã nhảy đến đứng chặn ngay nơi cửa động.

Khi sửa soạn đâu đấy xong rồi, ánh mặt trời cũng đã vừa bắt đầu rọi sáng vào phòng thì chúng vội vàng lo rút lui.

Khi bốn đứa sắp chạy ra cửa động, Lê Minh Nguyệt đột nhiên gọi lớn :

- Xuân Hồng.

Con nữ tỳ đi sau cùng quay lại hỏi :

- Thưa cô nương có điều gì cần?

Lê Minh Nguyệt tùm tùm cười nói :

- Ngài Chí Tôn đưa chúng ta vào Nghinh Xuân động, ngày ngày com nước đãi đằng tiếp dưỡng tử tế để làm gì? Người làm ơn trình ngài cho chúng ta được gặp mặt được chăng?

Nàng vừa nói vừa bước lại chặn ngay đằng trước.

Ba con nữ tỳ thấy chàng đằng hờ Xuân Hồng, cho là câu chuyện thường không can dự gì tới chúng, nên kéo nhau đi ra ngoài trước.

Xuân Hồng tỏ vẻ sợ sệt thỏ thẻ đáp :

- Việc này... Chúng con đây chỉ biết vâng lệnh hầu hạ hai vị, ngoài ra chẳng biết điều chi hết. Đối với chuyện hai vị muốn gặp vị Chí Tôn, chúng con cũng có thể sẽ bẩm lại cùng ngài Chí Tôn được.

Hắn từ từ thụt lùi ra sau mấy bước nói thêm :

- Còn ngài Chí Tôn có nhận cho hai vị được tiếp kiến hay không, chúng con không dám chắc.

Lê Minh Nguyệt gật đầu cười tùm tùm nói :

- Được, ta chỉ cần người đưa tin này ra mà thôi.

Thừa lúc Xuân Hồng đang len lén nhìn ra phía hàng lỗ có ánh sáng mặt trời, nàng tung ra năm chỉ nhanh như điện, kẹp chặt lấy mạch thốn quang xích nơi cổ tay ả.

Xuân Hồng trong lúc bất thần không ngờ trước, vừa “ó” được một tiếng thì tay đã bị khóa chặt, cả nửa người bị tê dại, không thể nhúc nhích được, chỉ há mồm định la hét, kể huyết cam cũng bị điễm luôn.

Động tác của Lê Minh Nguyệt nhanh không thể tả. Nàng kèm chế được Xuân Hồng rồi, kéo ả trở lại động.

Văn Thiều Côn lập tức chạy đến đóng cửa lớn lại, khi chàng quay lại thì Lê Minh Nguyệt đã hóa giải huyết cam cho ả rồi.

Mặt Xuân Hồng tái nhợt, dưới ánh sáng rực rỡ ban mai, làn da ả trông xám xịt như thầy ma. Nhìn sắc diện của ả lúc này với khi ở dưới bóng đèn rõ ràng là hai thái cực trái hẳn nhau.

Thân hình ả run lẩy bẩy, mặt mày mỗi lúc càng tái thêm, không khác nào một xác chết mới kéo ra ngoài từ quan tài.

Ả run bầy bầy, sụp xuống rên rỉ :

- Xin Lê cô nương tha mạng, kẻ nô tỳ này chẳng làm gì nên tội phải chịu hình phạt.

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Ta chẳng giết mà cũng không muốn hành hạ mày đâu. Chẳng qua ta cần hỏi mày một chuyện nhỏ mà thôi.

Xuân Hồng dập đầu lạy như chày máy và năn nỉ thảm thiết :

- Chúng con thật tình chẳng biết gì hết cô nương...

Ả lăm lét nhìn lại cái lỗ hồng, hình như ánh sáng từ thần đang lùa vào phòng rồi kêu gào :

- Mặt trời sắp lên rồi, xin cô nương tha mạng.

Thì ra lúc mặt trời đã mọc, muôn vàng ánh sáng ban mai đã chiếu sáng rực trên bầu trời xanh quang đãng, trong phòng bắt đầu ngập tràn ánh sáng.

Lệ Minh Nguyệt từ từ nói :

- Đó chính việc ta muốn hỏi mày. Tại sao mi không dám nhìn ánh sáng mặt trời? Hãy nói thật, đừng giấu diếm, ta sẽ buông tha ngay cho về, nếu không ta sẽ giữ ở đây suốt ngày.

Xuân Hồng hoảng kinh hồn vía lật đặt đáp :

- Con xin nói...

Đến đây ả đã khan cổ họng, miệng sùi bọt mép, đôi mắt hết thần.

Cố gắng thu hết tàn lực ả nói như rên rỉ :

- Hang Vô Nhân cốc quanh năm mây mù bao phủ mịt mờ, ngày cũng như đêm, không bao giờ trông thấy ánh sáng. Người lạ vào nhiều nhất trong một tháng là chết ngay, vì mây mù nơi đây không giống như mây bên ngoài, lúc nào cũng đầy cả hơi ẩm thấp và khi độc từ trong các hốc núi tiết ra.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Chúng mày tưởng không ai sống hơn một tháng. Vậy xưa nay có kẻ nào chết chưa?

Xuân Hồng lộ vẻ đau đớn, thở dài nói :

- Cái đó chưa bao giờ có vì ngài Chí Tôn có chế ra một thuốc đặc biệt, sau khi uống vào có thể chống lại với khí độc ẩm ướt trong hang này. Nhưng có một điều là suốt đời không thể thấy ánh mặt trời nữa. Nếu không chỉ trong một giờ, máu chảy ngược vào tim, hơi tích tụ tại Đan điền, chân tay co rút lại mà chết.

Văn Thiệu Côn xen vào hỏi :

- Mày có biết thuốc ấy tên gì chẳng?

Xuân Hồng đáp :

- Định Tâm hoàn.

Lệ Minh Nguyệt cau mày nói :

- Những kẻ vào hang trước hết bị bắt buộc đến Định Tâm động để thoát thai hoá cốt, như thế có phải để uống Định Tâm hoàn chứ gì?

Xuân Hồng đáp :

- Phải, khi đã uống thuốc này, kẻ ấy không còn bao giờ muốn rời bỏ hang này đi đâu khác nữa.

Khi ấy mặt trời đã lên cao, trong phòng đã sáng rực rỡ. Xuân Hồng mặt mày tái mét, hơi thở đứt đoạn hồn hèn nói :

- Xin hai vị thương tình tha cho con đi.

Văn Thiệu Côn vừa bước lại mở cửa động vừa lớn tiếng hỏi :

- Ta còn một điều hỏi mi, tên Chí Tôn là gì. Bà đến hang này bao năm trời?

Bà có bản lãnh chi, dưới quyền thống trị có bao nhiêu người?

Xuân Hồng khoát tay rên rỉ :

- Việc này thật tình con không biết. Nếu hai vị không tin xin cứ giết con đi.

Ánh mặt trời tràn vào phòng quá nhiều rồi.

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Xét ra ngươi không biết thực, thôi ta tha cho đó.

Văn Thiệu Côn không biết làm sao hơn đành buông tay.

Xuân Hồng run rẩy toàn thân, chân tay lão đảo, khúm núm bò dần ra cửa động.

Hồi 21 Điều kiện đi tìm Long Diên thảo

Văn Thiếu Côn thở dài đứng yên nhìn theo bóng con thị tỳ đang bò lết qua ngưỡng cửa. Lòng chàng bị xâm chiếm bởi bao nhiêu tư tưởng vô cùng phức tạp.

Sau cùng chàng lại ngồi xếp bằng, hành công vận khí cho qua thì giờ và lấy lại sự bình tĩnh của tâm hồn. Khi ấy trời đã về đêm, những tia sáng từ các lỗ hồng trên vách tường đã tắt hẳn.

Bốn con thị tỳ vẫn chưa thấy trở lại.

Bỗng nhiên có tiếng bồm bộp từ xa. Một bà cụ già đầu tóc bạc phơ, tay chống gậy sắt, ngất ngưỡng bước qua cửa lớn đi vào phòng.

Văn Thiếu Côn và Lệ Minh Nguyệt cùng sững sốt và đứng dậy đề phòng cẩn thận. Nhất thời chưa biết lành dữ ra sao.

Bà cụ già động chiếc gậy sắt xuống đất đánh “choeng” một tiếng đứng lại.

Nét mặt bà hầm hầm quét mắt nhìn hai người.

Nhưng một chập sau bà lại dịu dàng niềm nở nói :

- Già này vâng lệnh ngài Chí Tôn đến mời Văn công tử.

Văn Thiếu Côn mừng rỡ đứng dậy gọn gàng vồn vã nói :

- Thế ra ngài Chí Tôn cần muốn gặp tại hạ sao? Có phải tại động phủ không?

Bà lão gật đầu đáp :

- Già này xin dẫn đường cho Văn công tử.

Nói xong bà quay mình chực đi.

Lệ Minh Nguyệt cau mày hỏi :

- Ngài Chí Tôn không bao giờ hỏi đến tôi hả?

Bà lão gườm gườm đôi mắt sáng quắc nhìn nàng hỏi :

- Nếu ngài Chí Tôn cần đến cô nương thì già này tự khắc đã mời rồi cần gì phải hỏi nhiều.

Lời nói tuy từ tốn lễ phép nhưng tự trung có vẻ giận dữ, ít cảm tình.

Văn Thiếu Côn nhìn nàng nói :

- Xin cô nương cứ an lòng, tại hạ ra đi lần này, bất kỳ lành hay dữ cũng cố bảo vệ mạng sống, quay trở lại đây cứu cô nương.

Lệ Minh Nguyệt chớp mắt mấy cái nói :

- Chỉ cần công tử nhớ luôn câu nói đã thốt ra tại Ngũ Hành động là tốt rồi.

Nói xong nàng then đỏ mặt cúi đầu xuống, Văn Thiếu Côn chẳng hiểu ngờ ngác hỏi lại :

- Tôi nói câu gì nơi Ngũ Hành động nhỉ?

Lệ Minh Nguyệt áp úng nói :

- Càng muốn tôi kể lại lần nữa sao?

Rồi chăm chú nhìn vào mặt chàng, nàng tha thiết nói :

- Công tử đã xác nhận là chúng ta đã cùng nhau ước nguyện suốt đời sống chết có nhau, dẫu cho vật đổi sao dời cũng không hề thay đổi.

Văn Thiếu Côn giật mình nghĩ bụng :

- “Vì lúc ấy chẳng qua ta dùng câu giả dối để cứu nàng khỏi chết, nào ngờ nàng cho là sự thật rồi buộc ta phải nhớ lời”.

Chờ đợi đã lâu, bực mình bà lão động gậy sắt xuống đất gắt :

- Văn công tử đi mau lên. Già này sẽ đưa đường, ngài Chí Tôn đã chờ lâu rồi đấy.

Chàng ngậm ngùi nhìn Lệ Minh Nguyệt nói :

- Xin cô nương hãy thận trọng, tôi xin tạm biệt đây.

Nói xong chàng theo bà lão rảo bước ra đi.

Quanh co một chập khá lâu, hai người đã đến trước một ngôi nhà đồ sộ nguy nga, trang hoàng thật lộng lẫy. Từ ngoài vào trong lâu đài này trang trí rất hoa lệ, chạm trổ thật tinh vi, chẳng khác nào một cung điện đế vương trên nhân thế. Bên trong đèn nến thấp sáng choang, một đỉnh đồng vĩ đại đặt ngay điện xông trầm khói tỏa bát ngát mùi thơm. Chỉ lạ một điều là xung quanh tường che kín mít, không chừa một cửa sổ nào. Vào bên trong có cảm giác như sống trong hang.

Chính giữa điện này có để một ghế bành rất lớn. Có một thiếu phụ đầu đội mũ, có tám lụa đen che nửa mặt, mình mặc áo màu xanh thắm, nghiêm trang ngồi trên cao, xung quanh có bốn tỳ nữ đứng hầu.

Con thị tỳ tên gọi Xuân Hồng cũng đứng trong số đó. Ả đưa mắt nhìn Văn Thiếu Côn như có ý sợ hãi, rồi quay đầu nhìn nơi khác.

Bà lão tiến lên một bước, chắp tay cúi đầu lễ phép thưa :

- Lão nô đã phụng mệnh mời Văn công tử về đây.

Người thiếu phụ ngồi trên ghế bành se sẽ nói :

- Xin mời ngồi.

Trong giọng nói thanh âm lạnh lót, Văn Thiệu Côn nhận biết ngay rằng người đàn bà chính là vị Chí Tôn ngồi sau bức màn trúc nơi hang Ngũ Hành động. Chàng do dự một lúc rồi kéo ghế nhỏ ngồi xuống đối diện với người đàn bà kia.

Nhìn bề ngoài người đàn bà này thân hình nhỏ nhắn, hai tay lộ màu da trắng muốt, ngóng thon thon rất đẹp. Nếu cái khuôn mặt che sau tấm lụa đen kia là xinh đẹp thì có thể gọi đây là trang tuyệt thế giai nhân. Nhấn lực của Văn Thiệu Côn tuy đã đến mức tuyệt đỉnh, nhưng vẫn không thể nhìn suốt được gương mặt bí mật sau mảnh lụa đen.

Không khí trầm lắng một hồi lâu, người ấy đưa tay khoát qua bảo :

- Cho các người lui ra.

Bà cụ già cùng bốn con tỳ nữ đồng “dạ” một tiếng rồi từ từ lui ra.

Văn Thiệu Côn từ tốn hỏi :

- Ngài Chí Tôn cho gọi tại hạ đến đây chẳng hay có điều gì chỉ giáo?

Người đàn bà nói :

- Nhà ngươi không thể ở lâu nơi đây được nhiều ngày, ta có ý muốn tha cho ngươi ngay.

Rồi dịu giọng bà nói tiếp :

- Nhưng với một điều kiện trao đổi.

Văn Thiệu Côn chau mày hỏi :

- Điều kiện gì xin cho biết.

Người đàn bà nói :

- Bồn tào muốn nhờ ngươi đến tận Vân Mộng sơn tìm một cây Long Diên thảo, cây này mọc trong các đầm ao là và có mười ba khía, màu xanh biếc, trên mỗi lá có một đường chỉ vàng. Mỗi cây có bảy trái, lớn bằng trínhho màu đỏ rực rỡ. Ta chỉ cần một cây cũng đủ.

Văn Thiệu Côn cười lạt đáp :

- Tại Vô Nhân cốc, biết bao nhiêu cao thủ, tài nghệ phi thường, bản lãnh xuất chúng, sá gì chút việc ấy mà phải cần đến kẻ hèn này?

Người đàn bà khẽ trách :

- Nguyên nhân ấy ngươi đã thừa biết rồi kia mà.

Văn Thiệu Côn giật mình nghĩ bụng :

- “Có lẽ những điều mình gạn hỏi Xuân Hồng đã đến tai bà ta rồi”.

Ngẫm nghĩ một lát, chàng hỏi lại :

- Chẳng hay ngài dùng loại cây này để làm gì?

Người đàn bà cười nói :

- Bồn tào dùng để chế một thứ linh dược. Muốn làm ra linh dược ấy phải dùng Long Diên thảo, phối hợp chung với bảy mươi hai thứ cây cỏ quý khác.

Tất cả bảy mươi hai thứ kia, trong hang đá có đủ, tuy loại Long Diên thảo này không sao tìm kiếm được. Những U Linh của bản cốc tuy đông và không kém tài, nhưng vì họ không thể rời khỏi hang này được, nên ta mới nhờ đến người giúp sức.

Văn Thiệu Côn mỉm cười nói :

- Chế ra linh dược này để làm gì? Có phải dùng khắc phục Định tâm hoàn chẳng?

Vì đã chất chứa nhiều điều bất mãn đối với hành vi ác độc của vị Chí Tôn này, cho nên trong khi nói chuyện, chàng dùng toàn những lời lẽ gay gắt và hặc xách.

Người ấy cất giọng lạnh lót đáp :

- Khi thuốc này chế xong, những U Linh của hang Vô Nhân cốc có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời, trở lại nhân thế làm người được.

Văn Thiệu Côn lặng thinh nhớ lại những lời kêu xin năn nỉ của con tỳ nữ Xuân Hồng nơi Nghinh Xuân động.

Chàng suy nghĩ :

- “Nếu thuốc này chế xong giúp được bao U Linh trong cốc ra được ánh sáng mặt trời không còn bị đau đớn như con tỳ nữ kia thì cũng là một điều hay, ta chẳng nên từ chối”.

Tuy nghĩ thế nhưng chàng đáp :

- Việc này thực hiện không khó, nhưng tôi nhận lời với một vài điều kiện nhỏ.

Người đàn bà bịt mặt ngạc nhiên nhìn chàng hỏi gấp :

- Điều kiện gì, hãy nói thử.

Văn Thiều Côn nói :

- Trước hết ngài nói cho chúng tôi biết giữa tôi và ngài có sự liên hệ gì?

Cha mẹ tôi còn chẳng? Hiện ở đâu? Hơn nữa phải cho Lệ cô nương cùng đi với tôi mới được.

Người đàn bà cất giọng cười khanh khách :

- Té ra ngươi đã bắt chẹt ta rồi!

Khẽ thở dài một tiếng, bà nói luôn :

- Thôi được, âu cũng là một điều kiện trao đổi công bằng giữa bốn tòa và nhà ngươi. Chỉ cần ngươi đưa Long Diên thảo về đây thì tự khắc bốn tòa sẽ nói rõ thân thế của ngươi. Còn Lệ cô nương với ngươi, đã cùng nhau thề nguyện trăm năm đầu bạc, sống chết không rời, thì bốn tòa cũng chẳng hẹp hòi gì mà chẳng thả ra. Tuy nhiên chờ sau này mới được. Bây giờ cần giữ lại làm con tin bảo đảm cho việc thực hiện điều kiện cam kết.

Văn Thiều Côn đồng dục hỏi :

- Tôi xin hỏi, giữa ngài và tôi có sự liên hệ gì?

Người đàn bà bỗng đứng dậy phất tay nói :

- Giữa ta và ngươi chẳng có điều chi liên hệ hết. Sao lại hỏi kỳ lạ thế.

Văn Thiều Côn hỏi lại :

- Nếu không có quan hệ dính dáng gì, thì tại sao lúc ở động Ngũ Hành ngài không chịu giết tôi đi? Cứ trông bao nhiêu sự tàn nhẫn mà ngài đã sử dụng, thì đại khái không thể tự nhiên mà biến đổi được lòng ngài ngay từ cái ác sang cái thiện được một cách quá mau như thế ấy.

Người ấy lặng thinh một chập rồi nói :

- Cái đó... dù là việc đó bốn tòa cũng bằng lòng, nhưng chờ khi nào ngươi mang Long Diên Thảo về đây. Nếu không bốn tòa sẽ đưa cả hai ra xử tử ngay tức khắc. Sống hay chết, cứ tùy ý nhà ngươi lựa chọn.

Nói xong, chẳng cần chờ sự phản ứng của chàng ra sao, bà quát lớn :

- Tuyệt nương!

Một tiếng dạ khẽ, lão bà chống gậy sắt từ trong bóng tối đi ra, đứng sẵn trước mặt chờ lệnh.

Người đàn bà bịt mặt lạnh lùng nói :

- Nếu Văn công tử muốn ra khỏi hang thì dẫn đường cho y ra ngoài “Âm Dương giới”. Nếu không lập tức đưa y vào Ngũ Hành động rồi về đây báo cáo lại cho bản tòa rõ.

Lão bà vội vàng cúi đầu nói :

- Lão nô xin tuân lệnh.

Nói xong, nhanh như chớp, bà quay mình lại xô Văn Thiều Côn một cái, gạt ra khỏi tòa đại điện ở trong hang động, rồi đưa đi ngay.

Hồi 22 Hai nữ tỳ Xuân Hồng, Hạ Lục

Lão bà chỉ đưa tay xô nhẹ một cái mà Văn Thiếu Côn cảm thấy chân lực tiêu ta, thân hình lão đảo đứng không vững, vội bước ra khỏi cửa động.

Ngoài động vẫn tối mù mù, nhờ nhãn lực cao cường, Văn Thiếu Côn phân biệt được con đường địa đạo quanh co, ăn thông với các động đá, từ bốn phương tám hướng đều có thể giao thông về đây như là trung tâm điểm.

Nhìn khắp bốn mặt, đâu đâu cũng xây bằng đá trắng, đường lát đá bằng phẳng và láng trơn. Thật là một kiến trúc kỳ diệu, không biết đã tốn bao nhiêu công phu xương máu mới xây dựng nên.

Vì các nơi ở đây sát bên điện của vị Chí Tôn, nên lối trung bày sắp đặt, mọi thứ đều lộng lẫy xa hoa không kể xiết.

Văn Thiếu Côn cứ lầm lũi bước nhanh. Trải qua trên ba mươi trượng, hai người vừa đến một khúc quanh.

Chàng do dự rồi dừng chân lại, chưa biết nên đi thẳng hay rẽ sang con đường quẹo.

Đang ngẫm nghĩ, bỗng một bàn tay chộp mạnh vào vai, rêm cả khớp xương.

Văn Thiếu Côn nổi nóng nhìn lại thì lão bà đang đứng trợn mắt nhìn chàng hằm hằm, bàn tay gân guốt chưa rời khỏi vai.

Bực quá, chàng cau mày nói lớn :

- Chính vị Chí Tôn của bà còn nể nan chưa có thái độ gì nặng nề đối với tôi, tưởng lão bà cũng nên giữ khách khí một chút mới phải.

Lão bà Tuyết nương quắc mắt nói :

- Già này đã quá khách khí đối với ngươi lắm rồi. Còn đòi hỏi gì nữa. Nếu như kẻ nào thì...

Văn Thiếu Côn giận quá, hỏi gần :

- Thì sao?

Nói được hai tiếng, chàng ngẫm vận công lực tập trung vào đôi vai, toan vùng mạnh lên hất bàn tay lão bà đi.

Không ngờ năm ngón tay của Tuyết nương đã bấu mạnh vào thịt chàng như vuốt chim ưng, khiến chàng cảm thấy tê dại cả một bên người.

Bán lãnh lão bà quả nhiên tuyệt diệu phi thường. Ngay lúc ấy chàng cố bặm môi nhin đau, rung mình thấp xuống, vùng bàn tay phải chặt qua một nhát.

Nhưng lão bà đã chìa hai ngón tay kẹp cứng lại không thể nào cựa quậy nổi.

Lão bà nạt lớn :

- Nếu không thì ta đã bằm mi thành muôn mảnh.

Văn Thiếu Côn nói :

- Tại sao bà lại có thái độ căm thù đối với tôi như vậy. Tôi tự xét chưa làm điều gì phật ý bà kia mà?

Bà hằm hằm quát :

- Mặc dầu mi chưa làm gì hại ta, nhưng...

Nói đến đó bà bỗng ngừng bật, chỉ trợn mắt nhìn chàng. Hình như có điều gì bí mật chưa chịu nói ra.

Văn Thiếu Côn nói :

- Nhưng thế nào? Tôi đã làm gì nên nổi? Cứ nói luôn đi, có gì đâu mà nín thin nửa chừng như vậy.

Lão bà không đáp, trừng đôi mắt lộ hung quang rồi vận khí lực vào ngón tay dí mạnh vào vai chàng hét lớn :

- Giờ đây, mi chọn đường nào, nói mau?

Văn Thiếu Côn nổi khùng lên, mặc dầu cả nửa thân hình như tê liệt, nhưng phía bên trái, tay chân vẫn còn cử động được như thường, chàng định phóng chỉ xia mạnh vào cạnh sườn bà lão.

Khi sắp sửa ra tay, chợt nghĩ :

- “Lão già này hay trở mặt, tánh tình quái dị, bán lãnh cao siêu khôn lường, nếu mình chọc tức lão chỉ mang họa vào thân mà thôi”.

Ý nghĩ ấy đã giúp chàng nuốt cơn giận dịu giọng trả lời :

- Tôi không biết đường ra, xin cảm phiền lão bà dẫn đi một đoạn.

Lão bà nghe nói sừng sốt, ngơ ngẩn một chập hỏi lại lần nữa :

- Mi muốn đi ra khỏi động hay trở vào động Ngũ Hành?

Giọng nói có vẻ hậm hực thiếu tự nhiên.

Văn Thiếu Côn đã có chủ định sẵn :

- Cổ nhiên là không ai đại gì đem thân trở về Ngũ Hành động để chịu tội Ngũ Hành hay Tam quang đại hình. Huống chi Vân Mộng sơn là nơi ẩn cư của Độc Nhân Thần Cái, nhân lên đó tìm Long Diên thảo ta sẽ dò hỏi và nhờ ông ta điểm chỉ đồng thời hỏi cho ra thân thể của mình.

Nghĩ thế, chàng cười lạt đáp :

- Dầu tôi không sống được dài ngày với khí hậu âm độc, cũng không muốn chết bỏ thân trong cái hang thăm thẳm đầy huyền bí ấy. Lẽ đương nhiên là tôi phải chọn lấy con đường đi ra rồi.

Câu trả lời hình như trái với ý muốn của lão bà nên bà ta tái mặt rồi gầm lớn :

- Ta đã đoán trước mi là phường hèn nhát, sợ chết rồi.

Quát xong vung một tay mạnh vào lưng Văn Thiếu Côn, xô nhào vào trong địa đạo.

Nhờ đã vận sẵn chưởng lực khắp người phòng tấn công bất ngờ, nhưng Văn Thiếu Côn cũng bị đẩy nhúi tới hai bước. Chàng cố nén giận nói :

- Đây không phải vấn đề hèn nhát hay sợ sệt, nhưng chỉ vì ta không muốn liều chết uổng mạng vô ích.

Nói xong chẳng cần chờ sự phản ứng của bà, chàng rào bước tiến tới đi vào đường địa đạo.

Chỉ ra được mấy bước, bỗng từ phía sau có tiếng người gọi theo :

- Văn công tử.

Văn Thiếu Côn xoay mình ngoái lại thấy một nàng mặc áo xanh phi thân chạy tới như bay. Nhìn lại thấy người ấy chính là con nữ tỳ Xuân Hồng. Nếu so với hôm bị hỏi tội chàng thấy tinh thần ả khỏe khoắn, diện mạo xinh đẹp không còn tái nhợt bơ phờ như lúc ở Nghinh Xuân động.

Thấy ả dừng chân lại, nét mặt lộ vẻ hồ thẹn, chàng vội hỏi :

- Có điều gì thế cô nương?

Xuân Hồng không đáp, nhìn sững chàng, miệng lẩm bẩm :

- Quái lạ, ngài Chí Tôn chắc không hài lòng vì...

Văn Thiếu Côn chẳng hiểu gì hết, hỏi lại :

- Việc gì mà không hài lòng?

Xuân Hồng nói :

- Ngài Chí Tôn đã giao cho anh quyền quyết định của mạng sống hay chết tùy ý lựa chọn. Tại sao anh không đi ra mà quay lộn vào? Chẳng lẽ anh lại đi tìm cái chết hay sao? Đại hình Ngũ Hành hay Tam Quang chi hình có thú vị gì mà anh lại thích nhỉ?

Văn Thiếu Côn giật bắn người, đưa mắt nhón nhát nhìn quanh rồi đáp :

- Tôi nào biết đường đi đâu?

Nhìn lại bà Tuyết nương chàng tiếp :

- Tôi đã chọn con đường sống, muốn đi ra, chẳng rõ vì sao bà này lại xô tôi trở vào đây.

Lão bà đứng lặng yên có vẻ bức tức và buồn bức, hai mắt rung rung ngấn lệ nói chẳng ra lời, hình như bên trong đang chất chứa nhiều điều u uất.

Xuân Hồng cau mày chột hiểu. Nàng nhìn thẳng vào Tuyết nương từ tốn nói :

- Việc làm của lão bà, tiểu tỳ đâu dám xen vào, nhưng chúng ta nên nhớ rằng cơn thịnh nộ của ngài Chí Tôn không phải vừa đâu đấy.

Lão bà nhìn xuống đất, miệng lẩm bẩm hậm hực :

- Quả đồ khôn kiếp. Sớm muộn gì ta cũng cho mày biết tay. Chừng ấy nhất định mày phải nhận một cái chết vô cùng đau đớn.

Xuân Hồng cười nói :

- Thừa Tuyết nương lão bà, nếu tỳ nữ này không nhận lệnh ngài Chí Tôn đến đây thì mặc anh ta chết sống gì cũng thấy kệ, chẳng can dự gì. Nhưng đã ra đi vì lệnh của ngài Chí Tôn thì quả... không dám...

Không chờ nàng nói dứt lời, bà hậm hực bảo :

- Thôi, nhà ngươi cứ dẫn hần đi cho khuất mắt, già này chẳng cần và cũng chả biết đến việc gì nữa.

Nói xong bà khẽ vung tay ném ra một vật rơi xuống đất đánh “keng” một tiếng, thở dài rồi quay lưng bước đi ngay.

Văn Thiếu Côn liếc mắt nhìn trộm thấy vật này là một thẻ đồng nho nhỏ, lóng lánh, chiếu sáng ngời như gương, trên mặt hình như có khắc một hình người nhỏ. Hình này hơi lạ lùng, hai bên mọc đầy những cánh tay, ít ra cũng trên chục cái.

Tuy thấy vậy, nhưng chàng vẫn nín thinh không lên tiếng.

Xuân Hồng đưa tay lượm lên, cầm xem cẩn thận rồi nhìn Văn Thiếu Côn nói :

- Văn công tử, tiểu tỳ này xin tiễn đưa công tử ra khỏi hang.

Nói xong, Xuân Hồng quay mình rẽ sang một con đường khác.

Văn Thiều Côn lặng thinh không nói một lời, lẻo đẻo bước theo Xuân Hồng.

Hai người vừa đi hơn mười trượng, hình như một luồng gió lốc từ bên trái tạt qua khiến cả hai giật mình đứng lại để quan sát. Thì ra chỉ là một luồng gió từ bên trong khe đá thổi lại.

Nhìn ra cửa động, cả một bầu trời sắc thiên nhiên không có một dấu vết gì của bàn tay loài người đặt đến. Phía sau núi cao chọc trời đứng sừng sững.

Nếu không từ trong hang đi ra thì Văn Thiều Côn tuyệt đối không bao giờ tin rằng bên trong cảnh tượng hùng vĩ này lại có nhiều địa đạo, hang đá kỳ khôi, bí hiểm như thế.

Trước mặt là một khu rừng đào, cành lá sum xuê, hoa nở sắc sỡ. Một luồng gió nhẹ thoảng qua, đưa hương thơm ngào ngạt. Dù mệt nhọc đến đâu, chỉ thở một vài cái, thường thức cảnh này sẽ thấy khoan khoái, yêu đời ngay.

Văn Thiều Côn nhận thấy nơi này ở cạnh bãi cỏ rộng mà chàng cùng Lê Minh Nguyệt đã bị bắt từ trước. Thị tỳ Xuân Hồng không nói gì, chẳng nhìn đâu hết, cứ một mạch lầm lũi bước đi, cùng chẳng quay đầu nhìn lại. Vượt qua vườn đào đã đến bãi cỏ xanh um rộng bao la bát ngát.

Thình lình một giọng nói vang lên lạnh lót :

- Đứng lại!

Tiếp đến là hai bóng người bay đến. Xuân Hồng dừng bước đưa tay phải lên, chìa tấm thẻ đồng có ánh sáng lấp lánh và nói lớn :

- Ngươi không thấy lệnh bài của ngài Chí Tôn đây sao?

Hai tên U Linh đang hùng hổ chặn đường vừa thoáng nhìn thấy tấm thẻ đồng vội vàng kính cẩn chấp tay cúi đầu nói :

- Chúng tôi không ngờ, xin cô nương thứ lỗi. Mời đi qua!

Xuân Hồng mỉm cười khoan khoái rồi tiếp tục đi nữa.

Trên đường đi, liên tiếp có hơn mười U Linh xuất hiện cản đường đòi khám xét, khi thấy tấm lệnh bài cả thấy đều lập tức rút lui nhường chỗ cho đi qua.

Đường đi tuy dài dằng dặc, nhưng hai người trổ thuật khinh công lao đi vun vút như hai bóng ma. Chẳng bao lâu đã đến tận Tề Thiên Phong, nơi mà Văn Thiều Côn cùng Lê Minh Nguyệt theo Huyền Trung Tử từ trên nhảy xuống.

Nhưng đường đi đều là những đường do Văn Thiều Côn cùng Lê Minh Nguyệt đã qua rồi. Nhìn kỹ còn thấy nhiều tín hiệu bí mật do hai người đã cố ý lưu lại khi theo Huyền Trung Tử xâm nhập Vô Nhân cốc.

Xuân Hồng không dừng bước, cứ men theo sườn núi bên trái mà đi. Lát sau vừa qua khỏi một khu rừng, thình lình lộ ra một vùng trống không, rộng lớn hoang vu như bãi sa mạc, không có một chùm cây, không một tảng đá nhỏ.

Chính vùng này là nơi mà Văn Thiều Côn cùng Lê Minh Nguyệt từ trên đỉnh núi nhìn xuống, thấy luồng địa lưu nghiền nát mọi vật thành cát trắng.

Cũng chính nơi đây đã xảy ra trận hỏa hoạn kinh hồn, thiêu rụi trên trăm mạng cao thủ võ lâm đêm nọ.

Nơi đây cũng bị mây mù phủ che mờ mịt. So với các vùng trong hang sâu tương đối ít hơn, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra cũng khó phân biệt nổi sự việc ở cách mười trượng.

Xuân Hồng vẫn lầm lũi đi hoài không hề nhìn lại, thẳng một mạch đã đến cửa hang.

Khi ấy đã vào khoảng canh ba, hai người ngẩng đầu nhìn lên không thấy trăng sao, vòm trời đầy những mây mù âm u ảm đạm. Những con đường khúc khuỷu quanh co uốn mình qua cái gộp, len vào các thành núi đứng thẳng tắp cao vút tận trời cao.

Những vách đá vừa cao vừa hẹp che khuất tầm nhãn quang, khiến mọi người có cảm giác như đang bị nhốt dưới một đáy giếng sâu vĩ đại.

Văn Thiều Côn chợt ôn lại những cảm giác của mình trong giờ phút đang nấp trên núi cao chứng kiến cái chết của quần hùng trong biển lửa hôm đó, nhưng hai chân cứ tự động bước dồn theo sau Xuân Hồng không ngừng.

Khi đến cửa hang nơi có tấm thạch bia khắc ba chữ “Âm Dương giới”, Văn Thiều Côn dừng chân lại nói :

- Cô nương, xin hỏi cô nương đôi lời có được không?

Xuân Hồng lập tức đáp :

- Công tử cứ hỏi.

Văn Thiều Côn cau mày nói :

- Trước đây không lâu, nơi đây đã xảy ra một đám cháy lớn, cô nương có biết không?

Xuân Hồng vẫn thoăn thoắt bước đi vừa đáp :

- Tôi không biết.

Chàng hỏi thêm :

- Trước khi xảy ra hỏa tai, có một luồng âm lực nổi lên làm nghiền nát cả cây cối, sỏi đá, biến nơi đây thành bãi sa mạc hoang vu, cô nương có biết không?

Xuân Hồng lắc đầu đáp :

- Cũng không hề hay biết.

Nàng ngừng một lát nói thêm :

- Tiểu tỷ chỉ biết đưa công tử ra khỏi hang, ngoài ra những việc khác không hề hay biết gì hết. Xin đừng hỏi nữa chẳng ích gì.

Chớp mắt vài cái, nàng ngập ngừng tiếp :

- Câu chuyện tại Nghinh Xuân động ngày trước, tiểu tỷ đã bị ngài Chí Tôn quở phạt nặng nề. Công tử vốn người giàu lòng hào hiệp, xin đừng gây thêm điều khó dễ cho tiểu tỷ mà tội nghiệp.

Nói xong quay mình đi luôn.

Văn Thiệu Côn bị cụt hứng, không biết nói gì nữa, nên liền lướt theo.

Chớp mắt, hai người đã đến bên tấm bia “Âm Dương giới”, Xuân Hồng vẫn không ngừng bước, cứ thoăn thoắt đi hoài.

Loáng một cái, hai người đã vượt qua Âm Dương giới, đến một cửa hang nhỏ hẹp. Vượt qua cửa hang đó tức là đã ra phía ngoài Vô Nhân cốc. Văn Thiệu Côn cảm thấy tâm tình xúc động, ngoảnh mặt nhìn vào trong lòng không khỏi bồi ngùi.

Xuân Hồng dừng bước, nói :

- Tiểu tỷ không tiện đi xa hơn nữa, đến đây là hết.

Văn Thiệu Côn vội vàng chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương đã dẫn đường tới đây. Xin phiền cô nương chuyển đạt lời chào thân mật và lòng biết ơn của tôi đến ngài Chí Tôn. Nhờ cô nương thưa lại rằng nhiều lắm là hai tháng, ít ra cùng hai mươi ngày hơn, nhất định tìm được Long Diên thảo đem về. Giờ đây xin tạm biệt.

Nói xong chàng quay mình toan đi.

Xuân Hồng lại gọi lớn :

- Văn công tử, xin thông thả.

Chàng ngạc nhiên dừng bước lại hỏi :

- Cô nương còn muốn dặn điều gì nữa?

Xuân Hồng thò tay vào bọc lấy ra một bó lụa nhỏ, mở ra, bên trong có một cái bình nhỏ bằng ngọc bích trông thật đẹp, thận trọng giao cho Văn Thiệu Côn nói :

- Trong bình này có ba viên Đại hoàn đơn là loại linh dược quý báu của ngài Chí Tôn giao cho công tử.

Nàng đưa chiếc thẻ đồng trong tay và nói :

- Còn đây là chiếc lệnh bài của ngài Chí Tôn, công tử phải mang luôn bên mình để làm tín hiệu phòng còn trở về hang Vô Nhân cốc.

Văn Thiệu Côn tiếp đón hai thứ ấy, cất vào một chiếc túi con, cẩn thận đeo trước ngực. Xuân Hồng nhìn chàng nói :

- Bây giờ công tử có thể đi được rồi.

Văn Thiệu Côn cảm động nhìn nàng, cúi đầu chào rồi xoay mình đi luôn.

Ngay lúc đó tận đằng xa bên kia lằn Âm Dương giới, những tiếng kêu nhí nhí bằng truyền âm nhập mật vọng vào tai chàng :

- Khoan đã Văn công tử.

Văn Thiệu Côn lập tức dừng bước, quay mình lại nhìn thấy một cái bóng xanh xẹt tới nhanh như điện chớp. Bóng này vừa mất đã hiện ra một thiếu nữ tuyệt đẹp, mặc áo xanh màu hồ thủy đang nhìn chàng mỉm cười.

Nữ lang này không ai khác hơn là Hạ Lục, một trong bốn nữ tỷ thân cận đáng Chí Tôn cốc chủ.

Vừa thấy Hạ Lục, Xuân Hồng ngạc nhiên hỏi :

- Sao đến đây, có lệnh gì khác chăng?

Hạ Lục đáp nho nhỏ :

- Ngài Chí Tôn sai tôi đến đây trao lại cho chị một vật nhỏ để trao cho công tử lên đường.

Nói xong nàng đưa ra một cái bao nhỏ bọc lụa trắng, Xuân Hồng tình thật đưa tay ra đón.

Nào ngờ khi nàng vừa đưa tay lên định đón lấy thì bất thành linh Hạ Lục ném vật ấy ra, rồi xòe năm chỉ điểm vút một cái ngay người Xuân Hồng.

Thật là một thủ đoạn dối trá và cay độc. Xuân Hồng trong lúc vô tình không phòng bị, bị điểm trúng ngay huyết lớn, Cự khuyết và Thiếu âm.

Xuân Hồng vừa hoảng sợ vừa tức giận, trợn mắt gầm lớn :

- Con tiện tỳ, mày cả gan...

Nói chưa dứt lời đã bị Hạ Lục xoay luôn tay điểm vào huyết cam ngã lăn ra.

Văn Thiếu Côn ngơ ngác không hiểu vì sao, và nhất thời không biết hành động thế nào, chỉ trơ mắt đứng nhìn.

Hạ Lục điểm vào huyết đạo của Xuân Hồng xong lập tức quay mình lại nắm áo Văn Thiếu Côn, hốt hoảng nói :

- Hãy mau mau thoát khỏi ra ngoài hang rồi sẽ nói chuyện.

Văn Thiếu Côn không kịp hỏi lại, lật đật tung mình lao vút theo chạy ra ngoài.

Hồi 23 Vọng Tinh lư chủ trong rừng thông

Hai người kéo nhau chạy một hồi, khi cách miệng hang khá xa mới dừng lại.

Hạ Lục vẫn chưa hết hốt hoảng, vừa đứng lại đã lật đật nhảy tránh qua một bên nấp sau một tảng đá lớn.

Văn Thiều Côn định thần nhìn quanh, bốn mặt đâu đâu cũng thấy mây mù giăng mù mịt khắp trời, bao phủ cả những gộp đá, cành cây biến thành những bóng đen kỳ dị, tuyệt nhiên chẳng có một bóng người.

Thấy Hạ Lục hấp tấp chạy nấp sau gộp đá, chàng cũng lật đật chạy theo hồi nhỏ :

- Cô nương xin giải thích vì sao...

Hạ Lục vội vàng khoát tay ra dấu bảo im, rồi dùng truyền âm nhập mật nói :

- Nơi đây tuy vắng vẻ không người, nhưng thần thông của ngài Chí Tôn mầu nhiệm lắm. Thị thính của ngài vô cùng kỳ diệu, có thể nghe chúng mình nói ở xa hàng mấy dặm. Chúng ta phải cẩn thận hơn, để khỏi bị phát giác mà chết cả hai.

Văn Thiều Côn nóng lòng muốn biết đầu đuôi câu chuyện như thế nào, nên lật đật đứng sát vào gần nàng rồi dùng truyền âm nhập mật khẽ nói :

- Cô nương cứ yên tâm, xin kể cho tôi nghe, chẳng hề chi đâu.

Hạ Lục thở dài nói :

- Thật ra câu chuyện sắp nói cho công tử không có gì dài dòng. Kể tiện tỳ này đến đây chỉ yêu cầu Văn công tử một chuyện.

Văn Thiều Côn bùi ngùi đáp :

- Cô nương yên tâm, bất kỳ người việc gì tôi có thể làm được hay không cũng xin nguyện hết sức làm vừa lòng cô nương. Vậy xin cứ nói.

Hạ Lục gật đầu nói :

- Thiếp tin rằng một người anh hùng nghĩa hiệp như Văn công tử chắc chắn sẽ không bao giờ nhận làm việc này nên mới không ngại gian nguy mạo hiểm đến đây.

Nàng ngật ngưỡng một lát, liếc mắt khẽ nhìn chàng rồi trịnh trọng nói thêm :

- Ngài Chí Tôn đã yêu cầu công tử đi tìm cho bà loại cây quý Long Diên thảo. Việc này bất cứ thế nào công tử cũng đừng làm đấy nhé.

Văn Thiều Côn bật ngửa vì kinh ngạc lật đật hỏi :

- Ủa! Sao lạ thế! Cô nương điên rồi sao? Chẳng lẽ cô nương muốn suốt đời sống mãi trong cảnh âm u của Vô Nhân cốc, không muốn trở về thế gian và nhìn bóng mặt trời hay sao?

Hạ Lục nói :

- Không ai muốn sống mãi trong hang âm u, người chẳng ra người, ma chẳng ra ma. Lẽ đương nhiên thiếp cũng nuôi hy vọng một ngày kia có lại những điều kiện của con người, không ngại gió thổi không sợ ánh mặt trời, nhưng chẳng qua...

Văn Thiều Côn sốt ruột chặn ngang nói :

- Ô kia! Thế càng lạ hơn cô nương chẳng muốn ở mãi trong hang tại sao không bằng lòng để cho vị Chí Tôn chế ra thứ thuốc cho uống giúp các cô trở lại làm người như kẻ khác.

Nghĩ một lát, chàng bùi ngùi nói thêm :

- Nói cho cùng, sở dĩ tôi đáp ứng lời yêu cầu của vị Chí Tôn cốc chủ cũng vì muốn cứu mọi người đang sống trong hang như các cô.

Hạ Lục nóng nảy nói tiếp :

- Công tử chắc không biết nguyên nhân trọng đại của vấn đề đó, sở dĩ ngài Chí Tôn...

Đến đây nàng ngừng lại, mắt lơ lảo nhìn quanh có vẻ sợ sệt nói tiếp :

- Văn công tử có biết mục đích chính của ngài Chí Tôn muốn nhờ công tử tìm ra Long Diệp Thảo để làm gì không?

Văn Thiều Côn chú ý theo dõi hình dạng và thái độ của Hạ Lục, thấy nàng tuy đã mười sáu mười bảy tuổi đầu, nhưng còn đầy vẻ ngây thơ non nớt, bất giác tủm tỉm cười nói :

- Lẽ cố nhiên là vì các cô, các vị, các bà đều nóng lòng muốn rời bỏ hang này, tắm ánh nắng mặt trời sống chung với nhân thế.

Hạ Lục nói :

- Chúng tôi muốn thật đấy, nhưng bà ta còn nóng lòng hơn chúng tôi nữa.

Công tử có biết tại sao bà ta muốn rời cốc gấp rút như thế không?

Văn Thiều Côn điềm tĩnh đáp :

- Câu hỏi của cô nương hình như thừa rồi. Vị Chí Tôn của các người hãy còn đầy nhân tính, cố nhiên bà ta không bao giờ muốn sống mãi trong hang. Sự nóng lòng muốn thoát khỏi chốn đọa đày này, là một điều hợp lý và hết sức tự nhiên.

Hạ Lục xua tay rồi rít nói :

- Không, không đúng đâu! Vị Chí Tôn của chúng tôi không phải như anh đã nói. Bà ta nóng lòng muốn ra khỏi hang để đi trả thù.

Văn Thiệu Côn vừa sợ hãi vừa ngạc nhiên hỏi ngay :

- Cô nương có biết bà ta thù với ai chẳng?

Hạ Lục nói :

- Bà ta có thù với tất cả nhân vật trong võ lâm. Ngày nào chế xong thứ linh dược đó và thoát khỏi hang rồi, thì với trình độ võ công vô thượng của bà ta, e rằng võ lâm đã đến hồi diệt vong.

Văn Thiệu Côn run lên vì xúc động, bất giác trong lòng chàng áy náy không yên.

Chàng trầm nghĩ :

- “Quả nhiên sự nhận xét của Hạ Lục rất đúng. Với trình độ võ công đáng sợ của Cốc chủ Chí Tôn mà đem ra phát động một trận sát phạt đi phục thù tiết hận nhất định phải một phen núi xương sông máu. Quả nhiên là một điều vô cùng tai hại”.

Trong khi chàng đang suy nghĩ, Hạ Lục nói tiếp :

- Chẳng hiểu vì sao bà ta nuôi một mối hận thù sâu sắc với tất cả đàn ông.

Đã có lần bà ta phát thệ sẽ giết sạch cả đàn ông trong đám võ lâm thiên hạ.

Văn Thiệu Côn kinh hãi nghĩ bụng :

- “Như thế hiển nhiên là vị Chí Tôn cốc chủ đã chịu đựng những hành vi phản bội của đàn ông nên mới nuôi một hận thù ghê gớm ấy. Hiện nay vì kỵ ánh sáng mặt trời, chưa lìa được u cốc nên đám võ lâm còn được bình yên vô sự. Nếu một ngày nào đây, tìm được Long Diên thảo, chế xong linh dược, chừng đó sẽ... ồ, tai hại sẽ không lường trước nổi”.

Thấy chàng cứ lặng yên trầm ngâm mãi, Hạ Lục tha thiết nhắc :

- Văn công tử, chàng không nhận lời sao?

Qua một cơn xao xuyến trong tâm hồn, Văn Thiệu Côn khích động nói ngay :

- Cô nương còn quá trẻ trung mà đã dám hy sinh tính mạng mình từ bỏ hạnh phúc hiện tại để giúp cho hào kiệt, võ lâm tránh hồi diệt vong, thì Văn Thiệu Côn này tự nhiên không bao giờ dám làm trái ý cô nương đâu.

Hạ Lục mừng rỡ, nhoen miệng cười thật tươi, nói theo một niềm phấn khởi :

- Hay quá, thế là công tử đã nhận lời rồi.

Văn Thiệu Côn quả quyết, xác nhận :

- Phải, khi cô nương đã mách tôi điều đó thì tôi nhất định không bao giờ chịu để cho đám võ lâm phải xảy ra thảm họa.

Rồi hào khí nóng bừng bốc lên, nét mặt đẹp tuyệt vời, chàng sôi động quả quyết nói :

- Tôi sẽ tìm cách khác để cứu cô nương ra khỏi hang này.

Hạ Lục nhìn chàng ứa lệ, nói :

- Thiếp đã biết thân phận mình rồi, không có điều gì ân hận nữa. Thiếp đã hiểu rằng nếu chẳng may sự việc này bị phát giác, ngài Chí Tôn hay được thì thiếp chỉ còn chờ một cái chết vô cùng khốc liệt mà thôi.

Nàng dẫn đo một lúc, đôi má ửng hồng tha thiết nói :

- Văn công tử, còn một chuyện nữa, nếu có dịp nào thuận tiện, mong được công tử nhận lời hứa giúp cho nhé!

Văn Thiệu Côn đáp ngay :

- Chưa rõ điều cô nương nhờ cậy là gì. Nhưng tôi xin hứa rằng dù khó nhọc vất vả tới đâu cũng xin cố gắng hoàn thành cho kỳ được.

Hạ Lục ngập ngừng một lúc rồi thổ thê :

- Thiếp cần nhận tin cho một người. Người ấy thuộc phái Hoa Sơn, tên gọi là Lý Như Minh.

Văn Thiệu Côn thấy rõ Lý Như Minh quả là ý trung nhân của Hạ Lục.

Nàng có người yêu, lòng ước mong được gặp gỡ. Nếu như một kẻ khác, chỉ chờ khi nào Cốc chủ chế được linh dược rồi cũng có thể xin uống được để rồi rời Vô Nhân cốc đi gặp người yêu.

Nàng chỉ vì sự sống còn của anh hùng võ lâm, không muốn cho bà ta thoát ra được để giết hết mọi người, phục thù tiết hận trong số những nạn nhân thể nào cũng có Lý Như Minh của nàng.

Thầm phục tinh thần hy sinh cao quý của người tỷ nữ, Văn Thiệu Côn ân cần hỏi :

- Cô nương muốn nhờ đưa tin nhưng không biết tin gì?

Hạ Lục cúi đầu e thẹn, hai má ửng hồng như hoa anh đào ngần ngại một lúc rồi quả quyết nói :

- Xin công tử nhắn hộ cùng chàng là thiếp lúc nào cũng chỉ nhớ đến chàng mà thôi.

Văn Thiếu Côn cảm thấy xúc động trước tấm chân tình thơ ngây và chung thủy của nàng tỷ nữ này. Chàng đưa mắt nhìn nàng thấy má đào, mắt hạnh, mày liễu, da hồng, đôi môi đỏ mọng dưới chiếc mũi dọc dừa, quả là một trang quốc sắc.

Chỉ đáng tiếc vì bị tù hãm trong hang suốt đời không được nhìn mặt trời, vừa rồi nàng đã ra tay điểm huyết Xuân Hồng, cùng mình trò chuyện khá lâu, thổ lộ lắm điều quan trọng. Việc này thật khó lòng giấu nhẹm. Nếu rủi lọt vào tai ngài Chí Tôn thì nhất định nàng phải lãnh Ngũ Hành đại hình hoặc Tam quang đại hình rồi.

Tuy thừa hiểu nàng đang lâm vào một nguy cơ vô cùng khốc liệt muốn tìm cách giải thoát để đưa đi, nhưng vì nàng không thể sống được dưới ánh mặt trời, nên tự mình không thể làm sao cứu nàng được.

Chàng băn khoăn ngẫm nghĩ chẳng tìm ra kế gì, bất giác thờ dài ảo não.

Hạ Lục từ từ đứng dậy nói :

- Xin Văn công tử lấy tiền đồ võ lâm làm trọng, hãy bảo vệ lấy thân, thiếp phải về đây.

Văn Thiếu Côn ngập ngừng hỏi :

- Nếu việc hôm nay đến tai vị Chí Tôn Vô Nhân cốc, thì mạng nàng chắc không chu toàn được.

Hạ Lục hơi biến sắc, lấp bắp nói :

- Công tử bất tất phải lo nghĩ cho thiếp, xin tạm biệt.

Nói vừa dứt lời, Hạ Lục đã xoay mình lanh như chớp, chạy vào trong hang.

Văn Thiếu Côn muốn đuổi theo giữ lại, nhưng chàng ngần ngại rồi đứng yên, nhìn theo Hạ Lục đang khuất vào sau tấm thạch bia “Âm Dương giới”.

Lúc đó đã quá canh ba, cảnh tượng ngoài hang và trong hang khác nhau rất nhiều.

Sương đêm lẫn mây mù còn bao phủ dày đặc, gió lộng từng cơn, lá rừng kêu xào xạt. Vòm trời đen thẫm thẫm, nhấp nháy ánh sao khuya, Văn Thiếu Côn chìm trong sự yên lặng rùng rợn của cõi chết.

Văn Thiếu Côn ôm cả một bầu thắc mắc, một tâm tình trắc ẩn không biết giải bày cùng ai.

Chàng lặng thinh đứng nhìn xuyên qua bóng tối rồi thơ thần bước dần ra ngoài hang.

Theo dự đoán của chàng thì trên dãy Kỳ Liên sơn, trong suốt phạm vi một trăm dặm, các cao thủ thuộc năm đại môn phái đã bủa một màn lưới thật chặt chẽ, kiểm soát những kẻ ra vào.

Nhưng thật tế đã khác hẳn điều ấy.

Chàng đi thẳng một mạch hơn mười lăm dặm đường vẫn không thấy một bóng người xuất hiện.

Với khả năng thị thính của chàng hiện nay, trong vòng ba dặm, bất kỳ một tiếng động nhỏ nào cũng phát giác ra được. Như thế nếu có người ẩn núp, dù cẩn thận dè dặt tới đâu cũng không giấu nổi.

Thế mà trên suốt quãng đường dài chưa thấy xảy ra điều gì khác lạ.

Mặc dù không am tường lối đi, nhưng càng lâu bầu trời càng trở nên quang đãng, mảnh trăng hạ tuần đã lên, chiếu sáng vắng vạt, nên việc tìm phương định hướng cũng không khó gì.

Chàng cứ nhắm qua địa thế, rồi đi mãi về phương Bắc.

Rạng đông ngày sau, Văn Thiếu Côn đã ra khỏi dãy núi Kỳ Liên sơn, đến địa phận Cam Nương, một vùng nổi tiếng nhất của miền Tây bắc.

Lúc bấy giờ đã sang giờ mẹo, đường cái đã tấp nập, người ngựa xe cộ đi lại nhộn nhàng. Phong cảnh ồn ào phức tạp khiến chàng thấy khó chịu và thâm tính :

- Công việc đầu tiên của mình là đến Vân Mộng sơn, tìm hang Vọng Ngã gặp được Độc Nhân Thần Cái để tìm thân thể của mình. Sau đó sẽ tính qua những việc khác.

Thế rồi chàng quả quyết đi thẳng về hướng mặt trời mọc.

Chưa được mấy ngày đã vượt qua biên giới đi dần vào nội địa.

Suốt quãng đường này cứ đêm nghỉ ngày đi, chả cần hỏi thăm đường sá nữa.

Từ thuở bé, sinh trưởng tại Lăng Vân sơn trang mười mấy năm trời chưa hề đi ra ngoài. Ngày nay lần đầu tiên xông pha trên giang hồ, như con chim con bở ngỡ trước bần trời mênh mông vô tận nên không khỏi có những cảm giác kỳ thú mới lạ.

Trên hành trình, thỉnh thoảng ghé lại một quán trà lâu để ăn uống hoặc tạm trú ngụ, Văn Thiếu Côn nghe thiên hạ đồn đãi về hai câu chuyện quan trọng vừa xảy ra cách đây không lâu.

Câu chuyện thứ nhất là trên một trăm cao thủ võ lâm kéo nhau vào Vô Nhân cốc đã bị lửa thiêu chết sạch. Về vấn đề này thì một số đông cho rằng do địa hình địa thế khác biệt của Vô Nhân cốc, một nơi hoang vu

từ trước không có người, quần hùng đã làm động đến ngọn lửa địa cực đến nỗi phát sinh ra điều thảm biến như vậy.

Đó là tấn bi kịch vô tiền khoáng hậu đã xảy ra trong võ lâm.

Câu chuyện thứ hai là một biến cố bi thảm vừa xảy ra nơi phái Hoa Sơn.

Trước đây mấy hôm, có bốn người đã già, mặc thanh y, tự xưng là Truy Hồn sứ giả từ phương xa đến, yêu cầu gặp vị Chương môn của phái Hoa Sơn.

Vì bọn đệ tử Hoa Sơn không chịu cho tiếp kiến, dùng võ lực cản trở, khiến Truy Hồn sứ giả đã nổi giận xông bừa lên núi. Kết quả chẳng những vị Chương môn bị giết chết mà cả mười bảy tay cao thủ thượng thặng trong phái này cũng đều táng mạng hết.

Cửu Hoa lão nhân Hoắc Bá Khôi, vị Chương môn phái Hoa Sơn bị giết xong, bốn Truy Hồn sứ giả cũng đã rời núi Hoa Sơn, bỏ đi biệt tích.

Phái Hoa Sơn vừa trải qua một cơn đại biến xem như bị ngã gục không còn gượng lại nổi. Chương môn và mười bảy cao thủ bị giết, số đệ tử còn lại cũng như bầy rầy mất đầu, như chim trúng tên, không biết làm gì hơn là lo liệu công cuộc an táng ma chay. Ngoài ra chẳng còn một ai có đủ tư cách và gan dạ để đứng ra truy tầm hung thủ nữa.

Hai vấn đề cùng xảy ra một lúc, là hai cái tang chung cho toàn giới võ lâm.

Đâu đâu người ta cũng xôn xao bàn tán một thời rất sôi nổi. Bốn đại phái võ lâm còn lại là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My và Vô Vi cũng ngày đêm nơm nớp lo sợ, chẳng biết ngày nào đến số phận mình.

Cứ như thế là sau khi vụ Vô Nhân cốc vừa tạm lắng dịu, vụ Hoa Sơn và bốn lão Truy Hồn sứ giả lại bùng lên sôi nổi. Đến nay chưa một manh mối nào được phanh phui ra ánh sáng. Chưa ai có thể biết nguyên nhân huyền bí.

Tất cả các đại môn phái tức khắc cử người đi khắp nơi dò la điều tra tin tức.

Riêng bốn phái võ Nga My, Thiếu Lâm, Võ Đang và Vô Vi cùng gửi thông điệp cho các hạ tăng cơ cấu của mình, hạ lệnh nghiêm mật theo dõi thám thính tình hình các Truy Hồn sứ giả.

Cái chết của Văn Tử Ngọc, kể đến cái chết của Hoa Sơn Chương môn càng khiến cho Văn Thiếu Côn đi thêm vào rối rắm.

Cùng khi ấy, chàng bỗng nhớ đến hai nàng Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh, trên núi Tề Thiên Phong cũng như nàng Lệ Minh Nguyệt bị cầm chân trong Nghinh Xuân động, bây giờ chưa biết đi đến đâu.

Trăm mối tơ vô, càng suy nghĩ càng thắc mắc, gỡ mãi không ra.

Sau hết Văn Thiếu Côn sức nhớ đến lời căn dặn của ân sư Nhất Liêu :

- Bất luận trong đám giang hồ võ lâm, cho dù sóng gió đến đâu, dù nhân tâm thế sự có hiểm nguy ra sao, chỉ cần nhớ kỹ và thi hành đúng bốn câu phương châm của ân sư, luôn luôn đề cao cảnh giác làm tròn sứ mệnh của một trang hiệp sĩ là được rồi.

Từ khi rời hang Vô Nhân cốc đến nay tính đã bảy ngày. Dọc đường ngày đi đêm nghỉ, chỉ còn cách Vân Mộng sơn non ba trăm dặm. Nghĩa là chỉ hai ngày nữa là đến nơi.

Mãi đi tới, vừa bước vừa suy nghĩ, Văn Thiếu Côn đã lạc mất đường. Đến khi chợt biết ra thì đã lạc vào một vùng núi non trùng điệp.

Leo lên một cây cao, phóng tầm mắt nhìn quanh bốn phía, chàng chẳng phân biệt được đâu là đâu và chỗ mình đang ở thuộc địa hạt nào. Trong khi ấy đêm đã tối, tứ bề màn đêm bao phủ, kể đến một trận mưa giông nổi lên, khiến quần áo chàng ướt đẫm, chẳng một nơi nào tạm trú được.

Liên tiếp mấy ngày đi đường vất vả, chẳng đường nghỉ ngơi, ăn uống lại thất thường cho nên mặc dù công lực chàng thâm hậu đến đâu cũng phải đuối sức.

Giữa lúc đêm tối, vừa đói vừa mệt nhọc, vừa dầm mưa ướt lạnh, Văn Thiếu Côn thấy trong người rất khó chịu.

Từng cơn gió Tây thổi hắt hạt mưa vào mặt như xát muối, đường núi đất dẻo trơn trượt khó đi vô cùng.

Trong lúc đang cố tìm một nơi tạm trú, Văn Thiếu Côn lắng nghe vắng vắng từ xa đưa lại tiếng mõ cốc cốc, đều đều.

Chàng vội dừng chân ngơ ngác nhìn quanh.

Tiếng mõ đó cách xa trên hai dặm, rõ ràng của một nhà sư nào đó đang lúc tụng kinh.

Không chút ngần ngại, Văn Thiếu Côn tung mình phi thân lao vút trong mưa, bay về hướng đó, bụng nghĩ thầm :

- “Nếu có người tụng kinh ắt phải có chùa miếu. Ta có thể xin tạm trú một đêm để dưỡng sức, ngày mai lại lên đường”.

Hai dặm đường trôi qua, chớp mắt từ trong khu rừng thông trước mặt có ánh đèn le lói chiếu ra.

Chàng định ninh nếu không phải ngôi chùa thì cũng là một tòa cổ miếu nào đó. Nhưng khi đến gần thì mới biết là không đúng.

Nơi này chỉ là một căn nhà nhỏ, lợp lá, phen tre, nằm ẩn dưới một hang trông cao ngất ngêu.

Sau đó có nhiều căn nhà lá khác nối nhau kéo dài, lợp rất ngay ngắn, cửa phen đóng kín mít.

Trên cửa có treo một tấm biển đan bằng tre, có ba chữ lớn cũng dùng tre xếp lại. Nhìn kỹ ba chữ, chàng đọc :

“Vọng Tình lư”

Văn Thiều Côn nhất thời không khỏi ngạc nhiên vì danh từ kỳ lạ này.

Chàng ngơ ngẩn nhìn kỹ xung quanh. Cứ như cảnh tượng người nếp nhà lá núp dưới bóng thông giữa khu rừng rậm, nơi đây quả là chỗ ẩn cư lý tưởng nhất.

Ánh đèn vẫn le lói xuyên qua cái khe chỗ của những tấm phen tre. Bên trong tiếng mõ vẫn điểm đều đều không ngớt.

Văn Thiều Côn thầm đoán có lẽ người ẩn cư nơi đây là một kẻ ẩn sĩ muốn xa lánh cõi đời náo nhiệt hoặc một vị tu sĩ đang sống với tiếng kệ câu kinh.

Chàng muốn gõ cửa xin vào nhưng lại nghĩ bụng :

- “Nếu mình xông vào đường đột quá sẽ làm lỡ mất buổi kinh chiều của người ta, như thế quả là một hành vi thiếu lễ độ”.

Vì vậy nên chàng lẳng lặng đứng yên trước cửa hoặc thỉnh thoảng bước nhẹ nhẹ trên thềm chờ đợi.

Bên trong tiếng mõ “coong coong” vẫn dội đều. Quả nhiên kẻ này đang dồn hết tâm trí vào quyền kinh.

Thình lình tiếng mõ im, tiếng tụng kinh dứt hẳn.

Một lời nói rất nghiêm trang bỗng từ trong vọng ra rõ ràng :

- Buổi kinh chiều của lão phu đã dứt, người bạn nào đang chờ bên ngoài, xin cứ tự tiện bước vào trong nói chuyện.

Văn Thiều Côn giật mình hoảng sợ, nghĩ thầm :

- “Ưa lạ nhỉ! Mình ngại phá rầy buổi kinh chiều của người nên đã cố gắng giữ yên lặng, đi lại hết sức dè dặt nhẹ nhàng, thế mà người ấy vẫn phát giác được, nhất là giữa lúc đang bận gõ mõ tụng kinh. Huống chi bên ngoài trời đang mưa gió, thông reo vù vù như sóng dậy, mà người ấy vẫn nghe được rõ ràng. Có lẽ vị này phải là một tay võ công siêu việt, bản lãnh đã vào hàng thượng đẳng rồi”.

Mãi ngẫm nghĩ chàng lúng túng chưa biết trả lời ra sao?

Trong phòng lại có tiếng cười khà khà vọng ra :

- Ô hay, tại sao lặng thinh như thế? Có lẽ bạn muốn chờ lão phu ra rước vào sao?

Câu nói vừa dứt bỗng nghe tiếng áo quần phàn phật, cánh cửa phen rít kệt kệt, một cụ già tác độ năm mươi đã đứng ngay tại ngưỡng cửa.

Văn Thiều Côn vội vàng chấp tay vái dài một cái và cung kính nói :

- Thưa lão trượng, văn sinh đi lầm đường bị lạc lối vào đây, đã làm rầy rà đến nếp sống thanh lịch của lão trượng, thật là đáng tội.

Ông ta liếc ngang một cái, đôi mắt chớp sáng ngời, ngăm nhìn chàng một lát rồi hỏi vặn tất :

- Sao không nói đại ý muốn gì?

Văn Thiều Côn đáp :

- Xin phép lão trượng cho nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày mai sẽ đi ngay.

Ông già do dự một chập, lẩm nhẩm gật đầu nói :

- Hoàn cảnh đặc biệt, lão phu đồng ý cho bạn nghỉ nhờ một đêm, nhưng...

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Nhưng... nếu bất luận đêm hôm nay có xảy ra điều gì bạn cũng không được hỏi han, tò mò hay nhúng tay vào đấy nhé! Nếu không bằng lòng, xin đi khỏi ngay nơi này lập tức.

Văn Thiều Côn ngạc nhiên quá nhưng cũng không quan tâm suy nghĩ, cứ đáp :

- Văn sinh xin tuân lời lão trượng, chỉ lo ngủ, chẳng quan tâm đến một điều gì khác nữa.

Ngoài miệng tuy đáp như thế để cho qua chuyện nhưng trong lòng chàng luôn luôn suy nghĩ thắc mắc :

- Một người tu sĩ ẩn cư trong núi, đã xa lánh sự đời rồi mà trong đêm khuya lại có điều gì xảy ra nữa đến nỗi phải căn dặn như vậy nhỉ? Lạ thật!

Thật là những câu nói của ông ta có vẻ gàn gàn mà cũng có vẻ thật tình.

Tuy nhiên vì tánh hiếu kỳ nổi lên chàng quả quyết :

- Ta cần dò xét sự thật ra sao, xem trong căn nhà này có điều gì bí mật.

Nếu lão này là người ẩn dật, tu hành thì ngày mai ta lên đường như đã dự định.

Nếu trái lại y có những hành vi bất chính, lẽ cố nhiên ta phải diệt trừ đúng như lời ân sư đã dặn.

Ông lão thấy chàng đã nhận lời tươi cười nói :

- Như vậy thì bạn hãy theo lão phu vào bên trong.

Nói xong ông rào bước đi ngay vô nhà sau.

Bước theo vào nhà, thấy trong phòng bài trí tuy sơ sài nhưng tao nhã và sạch sẽ. Chính giữa nhà có đặt một cái bàn khá rộng. Trên bàn có một bệ cao thờ mấy vị tôn thần, nhưng không biết là vị thần nào.

Trước bàn có một đỉnh đồng khá kín. Trong đỉnh hương trầm đang tỏa lên ngào ngạt. Cạnh đó có đặt một nệm cỏ (bồ đoàn). Trên tường có treo một thanh kiếm dài. Ngoài ra chẳng còn bày biện một thứ gì khác.

Ông già vẫn chưa dừng bước, đi luôn ra sau.

Qua một sân hậu, ông chỉ vào một căn phòng nhỏ lợp lá, tường phen tre, cửa đóng hờ nửa khép nửa mở.

Chỉ vào căn phòng ấy, ông lão nói :

- Trong phòng này không có giường ghế bàn tủ gì cả. Đó chỉ là một nơi dùng chứa củi. Tuy nhiên nhờ có nhiều củi khô nên nằm rất êm và ấm lắm.

Phiền bạn nghỉ tạm một đêm.

Vừa nói vừa đưa tay đẩy cánh cửa và dặn thêm :

- Trên kệ có bọc lương khô để sẵn. Hay có đói lòng cứ lấy mà dùng tự nhiên.

Văn Thiều Côn luôn miệng cảm ơn.

Dặn xong ông lão quay đi ra liền. Nhưng Văn Thiều Côn gọi lớn :

- Lão trượng! Văn sinh chưa hân hạnh được biết đại danh của lão trượng.

Ông lão nhìn chàng, nói :

- Khi bạn mới bước chân vào nhà có thấy tấm biển treo trước cửa không?

Chàng gật đầu đáp :

- Có, văn sinh có nhìn thấy. Trên ấy có mấy chữ, hình như là “Vọng Tinh lư”.

Ông lão gật đầu, nói :

- Phải, bạn nhớ đúng đấy. Lão phu là “Vọng Tinh lư chủ”.

Lời nói có vẻ rầu rầu không được hồn nhiên vốn dĩ như lúc nãy, hình như có một ẩn tình gì bí mật bên trong.

Văn Thiều Côn chẳng những ngạc nhiên vì cái tên Vọng Tinh lư rất quái gở mà ngoài ra thái độ của Vọng Tinh lư chủ càng lạ lùng hơn, khiến ai tiếp xúc cũng phải nghi ngờ thắc mắc.

Dưới ánh đèn, chàng để ý nhìn gương mặt của Vọng Tinh lư chủ.

Ông ta mắt sáng mày rậm, mũi rộng mũi thẳng, cằm vuông, trông rất hiên ngang quắc thước. Ngay còn trẻ tuổi có lẽ phải là con người rất phong lưu tiêu sất.

Tuy nhiên, nhận xét cho kỹ thấy trên làn trán rộng và sau khóe mắt vành môi có ẩn nhiều vết nhăn, nơi lông mày vương vấn một khí sắc ưu sầu, có lẽ trong cuộc đời tình cảm cũng không được phong lưu cho lắm.

Sau khi nhìn kỹ tướng mạo, Văn Thiều Côn nghĩ đến danh từ của ông lão, bỗng buồn cười, tủm tỉm nói :

- Thừa lão trượng, cháu thấy tên của lão trượng có vẻ kỳ quái khác thường.

Vọng Tinh lư chủ tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Kỳ quái chỗ nào, ông bạn nói rõ xem thử.

Chàng cảm thấy hối hận vì nói lỡ lời, đỏ mặt nhìn xuống đất. Tuy nhiên chàng nghiêm giọng nói lại :

- Văn sinh không phải nói danh từ của lão tiền bối là kỳ quái, nhưng mà...

Ngập ngừng một lát, chàng nói luôn :

- Nhưng giữa danh dự và hoàn cảnh, thực tế có vài điểm không được phù hợp cho lắm.

Ông lão hỏi :

- Không được phù hợp ở chỗ nào bạn cứ nói đi.

Văn Thiều Côn đưa tay chỉ khắp bốn phía trong ra ngoài để phân bua nói lớn :

- Nơi đây thông mọc um tùm, lá che kín cả. Ngay lúc ban ngày, bóng mặt trời cũng chưa hẳn xuyên qua được thì làm sao mà nhìn được ánh sao đêm. Như thế cái tên Vọng Tinh lư chẳng phải là kỳ quái lắm sao?

Vọng Tinh lư chủ gật gù rồi hòa hoãn nói :

- Điều đó bạn trách cũng phải, nhưng có điểm đặc biệt là lão phu chỉ cần nhìn một vì sao mà thôi!

Nói xong ông ta nắm tay phải Văn Thiều Côn chạy ra phía sau chỉ một chiếc ghế đá, đặt trên một tảng đá khá to.

Vì trời mới mưa, mặt đá trũng chứa đầy cả nước. Hình như chẳng để ý gì hết, Vọng Tình lơ chủ cứ điềm nhiên ngồi xuống rồi đưa tay chỉ lên trời cao nói một cách thân mật và tha thiết :

- Này ông bạn nhỏ, cứ ngồi nơi đây mà nhìn lên, chắc bạn cũng thấy một ngôi sao lớn đang nhấp nháy nơi lưng trời. Tia sáng rực rỡ của nó có thể làm cho bạn hoa cả mắt, nhưng khi đã quen rồi bạn không thể nào quên được nữa.

Tâm tình ông ta như bị kích động lắm lắm nói luôn :

- Đêm nào trời tạnh ráo, lão phu cũng ngồi đây suốt cả đêm trường, mê say ngắm nhìn ngôi sao sáng ấy. Lão nhìn mãi cho đến khi trời sáng, ngôi sao không còn trông thấy nữa mới thôi.

Văn Thiệu Côn đưa mắt nhìn theo ngón tay ông lão thấy trong đám cành cây rậm rạp um tùm kia, tựa hồ như từ dưới lên trên có khoét một lỗ dài thẳng tắp, lớn bằng một nắm tay.

Nhìn theo con đường ấy, rõ ràng có một vì sao sáng chói đang chớp nhoáng trên bầu trời đen vẫn còn mây mù.

Chàng mỉm cười hỏi :

- Chẳng hay lão tiên bối nhìn ngôi sao nào?

Lão đáp :

- Sao Chức nữ.

Rồi ông cứ lẩm bẩm đọc mãi nho nhỏ với một giọng tha thiết và triu mến :

- Chức nữ, sao Chức nữ.

Từ lúc mới gặp gỡ, qua những lời nói chuyện cùng Vọng Tình lơ chủ, Văn Thiệu Côn nhận thấy trong cuộc đời của ông hình như có một điều bí ẩn không được như ý. Chính những chuyện rắc rối ấy không may ấy đã ảnh hưởng rất nhiều đến tánh tình và hành động của ông ta bây giờ.

Chàng muốn biết vì sao ông lại thích ngắm sao, mà chỉ thích một ngôi sao Chức nữ. Riêng tên sao cũng đã tượng trưng một cái gì đặc biệt, lý do của bao sự sầu đau xáo trộn trong cuộc đời ông.

Chỉ một yếu tố này đã giúp chàng dám quả quyết là vị lão trượng này, lúc còn niên thiếu đã bị đau khổ nhiều trên tình trường.

Còn đang suy ngẫm bỗng nhiên ông già nói tiếp :

- Lão phu chỉ thích riêng một vì sao này. Đối với bao nhiêu sao khác, lão cảm hận vô cùng. Nếu có thể được, lão phu sẽ đem tất cả sao trên vòm trời mà đập nát hết, chỉ dành lại một sao Chức nữ mà thôi.

Trong lúc tâm tư xúc động, hình như lâu lắm mới gặp được tri kỷ, Vọng Tình lơ chủ quả quyết nói :

- Chẳng giấu gì bạn, lão phu này họ Thời, tên là Tư Tình.

Nghe giọng nói run run vì cảm động, Văn Thiệu Côn khẽ liếc nhìn thấy đôi mắt lão rơm rớm lệ. Lòng chàng cảm thấy bồi ngùi thương cảm và tự thấy ân hận vì mình vô tình làm khơi động những kỷ niệm đau lòng của đời ông.

Chàng vội chấp tay vái dài và nói lảng sang chuyện khác :

- Văn sinh rất hân hạnh được lão tiên bối chiếu cố cho tạm ngủ một đêm. Bây giờ cũng đã khuya rồi, xin phép được đi nghỉ.

Thời Tư Tình buồn buồn khẽ gật đầu nói :

- Thôi, bạn đi nghỉ kéo mệt. Đáng tiếc đêm nay trời mưa rừng đêm u ám không tiện ngồi lâu để ngắm sao cùng lão phu được nhiều thời giờ sao.

Nói đến đây giọng ông trở nên run run như muốn khóc.

Thật không ai ngờ con người đó chừng ấy tuổi mà đa cảm đa sầu. Văn Thiệu Côn nghĩ thầm :

- “Hay là ông lão đã điên rồi chăng? Nếu quả vậy, ta không nên nói chuyện nhiều”.

Rồi chàng thung thính quay vào phòng để nghỉ.

Hồi 24 Thây ma bày đại trận

Sau khi nghỉ ngơi Vọng Tinh lư chủ Thời Tư Tình là người loạn não, Văn Thiếu Côn mới thấy đỡ bức rức trong lòng.

Bước vào ổ rom trong xó nhà nằm xuống, chàng ngẫm nghĩ :

- “Như vậy thì câu chuyện đêm nay có thể xảy ra bất ngờ như ông lão đã dặn mình, có lẽ chỉ là lời nói bông quơ của con người loạn trí, hơi nào quan tâm cho một”.

Rồi chàng ngồi xếp bằng, thân hình ngay ngắn, nhắm nghiền đôi mắt định thần để phục hồi sức khỏe đã tiêu hao quá nhiều trên hành trình thiên lý.

Chàng vừa ngồi một chập, thỉnh linh có tiếng mõ “coong coong” nổi lên từng tiếng khi nhạt khi khoan nơi sân trước.

- Có lẽ đêm khuya trần trọc chưa ngủ được, ông lão đã thức dậy tiếp tục tụng kinh, chờ trời tối nhìn sao chằng?

Nghĩ như thế, chàng cố tình quên đi để ru giấc ngủ.

Nhưng lạ quá, ngoài tiếng mõ đều đều điểm trong yên lặng, lại còn tiếng chân rất nhiều người dậm rập rình trên mặt đất nữa. Nghe kỹ hình như cả hàng ngàn quân, muôn ngựa đang thao diễn nơi pháp trường.

Để thỏa tánh tò mò, Văn Thiếu Côn trỗi ngay dậy rón rén bước lại gần vách phen, đưa mắt nhìn qua khe cửa.

Nào ngờ khi vừa nhìn ra sân bất giác chàng giật nảy mình, suýt la lên một tiếng.

Nơi giữa sân tràng, Vọng Tinh lư chủ đang đứng lặng yên trên một phiến đá cao đặt cạnh một góc cổ tùng, tay luôn luôn đập dòn vào chiếc mõ không lồ, quanh ông ta có rất nhiều xác chết đang cử động nhịp nhàng.

Những xác này toàn là thây người chết đã lâu năm. Có xác chỉ còn chiếc đầu lâu cùng bộ xương trắng phều. Có xác đã ương sinh, da thịt rửa nát, hôi thối nồng nặc chịu không nổi.

Mặc dù là một cao thủ võ công tuyệt đỉnh, can đảm hơn người, Văn Thiếu Côn bỗng thấy rợn cả xương sống, sợ toát mồ hôi.

Từ thuở bé đến giờ, không khi nào chàng tin cái thuyết quỷ thần ma quỷ.

Đêm nay, giữa rừng khuya, chính mắt chàng đã chứng kiến bao nhiêu thây ma đang tự động múa quay cuồng, khiến chàng bàng hoàng đưa tay dụi mắt tưởng mình chiêm bao.

Chàng từ hỏi :

- Tại sao có chuyện lạ lùng như thế kia? Rõ ràng là Vọng Tinh lư chủ Thời Tư Tình đang đánh mõ điều ma khiến quỷ. Ông ta có tà thuật gì chẳng?

Chàng cố nén hơi thở, hồi hộp nhìn ra ngoài. Hàng trăm thây ma trắng phều trương sinh rửa nát, đang nhớn nhoe tiến thoái nhịp nhàng theo nhịp mõ.

Thỉnh thoảng, chúng vung tay đánh ra nhiều thế võ kỳ diệu và mạnh mẽ vô cùng.

Chúng tiến tới, rút lui, đảo qua lượn lại, trong mỗi động tác đều có một nét ly kỳ ảo diệu.

Hồi lâu tiếng mõ ngưng lại, đồng thời bao nhiêu thây ma cũng ngừng cử động.

Thời Tư Tình gật gù lâm bẩm nói :

- Cứ như uy thế của trận này thì ta còn sợ gì kẻ thù đến đây phá rối nữa.

Trong bầu không khí im lặng, xen với tiếng gió xạt xào của rừng khuya lưu lại, một loạt tiếng rên rĩ bỗng nổi lên như ma hờn quỷ khóc.

Những tiếng rên ấy phát ra từ miệng Vọng Tinh lư chủ, tiếp theo đó bao nhiêu thây ma cũng đồng loạt họa theo bằng những tiếng rú reo hò quái gở.

Văn Thiếu Côn không ngờ ông lão có thể điều khiển thây ma bằng thanh âm và động tác.

Cứ mỗi lần tiếng mõ rền lên, thì đoàn quân ma múa may theo thế trận. Khi tiếng mõ dứt, và có tiếng rú từ cổ họng lão phát ra thì đoàn thây người cũng họa theo y như vậy.

Đang mãi mê nhìn theo thế trận, bỗng Văn Thiếu Côn giật mình phát giác hình như có người đang bước đến rừng thông.

Ông già Vọng Tinh lư chủ Thời Tư Tình với khả năng thính giác cao siêu cũng đã phát giác ra ngay. Và lập tức khua mõ lên từng hồi rất mạnh.

Hàng trăm xác chết đang bao vây xung quanh tảng đá, hay ẩn núp sau những gốc cây xó nhà, vừa nghe tiếng mõ thúc lên tức thì tản ra bốn phía, biến mất trong bóng tối.

Trên tảng đá chỉ còn lại Vọng Tinh lư chủ đứng sừng sững như một pho tượng.

Đột nhiên lão hú lên một tiếng lớn và kêu rằng :

- Thời Tư Tình ta đứng đợi lâu lắm rồi, đêm nay chúng ta hãy đấu một trận quyết liệt cho đến sáng.

Tiếng kêu vừa dứt thì có một bóng người từ trong rừng thông lao vút ra như một chiếc bóng sà xuống cách mấy thước ngay trước mặt Vọng Tinh lư chủ.

Văn Thiều Côn kinh hãi định thần nhìn kỹ, thấy người ấy thân hình mảnh mai, rõ ràng là một người con gái.

Trên đầu nàng có trùm một tấm mạng đen che khuất, không nhìn rõ mặt, hai chân cứng đờ, cứ động không được tự nhiên, có lẽ vì bị tật.

Người ấy, Văn Thiều Côn thấy quen lắm nhưng nhất thời chàng nghĩ không ra đã gặp nơi nào.

Lúc này Vọng Tinh lư chủ Thờ Tư Tinh sững sờ nhìn người ấy hỏi to :

- Người là ai? Đến đây kiếm lão phu làm gì?

Người ấy cất tiếng cười the thé nói :

- Nhà ngươi không nhận ra ta ư?

Giọng nói khàn khàn khó nghe, hình như nàng cố ý đổi giọng.

Văn Thiều Côn cau mày suy nghĩ :

- “Kẻ này trông quen lắm, nhưng tại sao hai chân lại cứng đờ và tiếng nói lạ như thế. Mới nhìn qua tưởng người quen, nhưng hóa ra không phải”.

Sau khi nói xong, người kia đưa tay kéo tấm the đen phủ đầu xuống và nói :

- Hãy xem thử, có biết ai chăng?

Vì nàng đứng quay lưng về phòng đang núp, nên Văn Thiều Côn không nhìn thấy mặt mũi ra sao.

Nhưng vì đứng đối diện với tảng đá nên khi vừa nhìn thấy, Vọng Tinh lư chủ bỗng tái mặt áp úng hỏi :

- Phải, đúng là cô nương, nhưng vì sao cô lại biến thành hình dáng như thế.

Tuy không thấy được, nhưng chàng cũng đoán được nét mặt người ấy có những gì khiến lão ta phải ngạc nhiên sợ hãi.

Người ấy cười ha hả nói :

- Bất kỳ ta biến thành hình dạng thế nào, chỉ cần người nhận ra được để sau này người có chết cũng yên lòng.

Thờ Tư Tinh xua tay nói :

- Không, không, đêm nay ta đợi kẻ thù. Kẻ thù ấy không phải là cô nương.

Ta chẳng ngờ nàng lại đến đây giờ này.

Người ấy nghiêng răng nói :

- Lễ cô nhiên người không ngờ ta lại đến, có lẽ người cho rằng nơi đây hoàn toàn bảo đảm không ai có thể xâm nhập vào. Thì ma trận kia sẽ bảo vệ người chống lại mọi kẻ thù. Chắc người cũng không bao giờ ngờ rằng người chị đáng thương của ta lúc nào cũng tìm kiếm nghe ngóng chỗ ở của người.

Thờ Tư Tinh tái mặt lập bập hỏi :

- Ủa, nàng còn sống trên đời sao?

Người kia lấy miếng the đen trùm lại lên mặt và gầm lớn :

- Nhà ngươi hẳn mong moi cho chị ta chết phải không?

Thờ Tư Tinh đột nhiên kích động tâm tư tha thiết nói :

- Ta mong nàng còn sống. Suốt mười sáu, mười bảy năm nay không có tin tức gì về nàng, ta đau xót lắm, chẳng biết nàng ở nơi đâu.

Người kia lạnh lùng nói :

- Hay là người muốn đi tìm nàng chăng?

Thờ Tư Tinh hét lớn lên rằng :

- Lễ đương nhiên là thế. Suốt mười mấy năm nay không một giờ phút nào ta quên được nàng. Ta đã đặt chỗ này là Vọng Tinh lư, ta đem cái tên của ta đổi lại là Thờ Tư Tinh, bao nhiêu đó cũng chứng minh được phần nào tấm lòng ta đối với nàng.

Ông ta nói với một giọng run run vì xúc cảm, đôi mắt rung rung hàng lệ chảy.

Đưa tay gạt nước mắt, ông nói tiếp với một giọng thiết tha, nài nỉ :

- Cô nương làm ơn chỉ dùm nơi nàng ở cho ta, chị của cô nương hiện giờ đang ở nơi đâu?

Nàng vẫn lạnh lùng đáp :

- Chị ta ở trong hang Vô Nhân cốc, nhưng chị ấy không có cách gì rời khỏi hang này để ra ngoài được.

Tuy nàng chưa chết nhưng cũng như người đang chết dở.

Nàng nói nức nở không ra tiếng.

Thờ Tư Tinh vội hỏi :

- Tại sao, nàng lâm trọng bệnh chăng?

Người kia trỗi lên một chuỗi cười dai, rồi hần học nói :

- Người không cần phải hỏi nhiều. Ta có nói rõ ràng cũng chẳng ích chi.

Chị ta cảm hận vì không ăn được thịt người, nằm trên da người, thì chị ta không bao giờ quên được người.

Thời Tư Tình thiết tha nói :

- Sự việc ngày xưa hoàn toàn là một trường hợp hiểu lầm. Ta và chị cô yêu đương đậm thắm.

Người kia không dẫn đường cơn giận cướp lời :

- Người khỏi cần phải dài dòng kể lể. Nếu chị ta có thể thân hành đến đây được thì nhà người chỉ còn chờ một cái chết thảm khốc mà thôi.

Thời Tư Tình dậm chân la lớn :

- Không, không, nếu nàng không thể tha thứ được sự hiểu lầm về dĩ vãng của ta, ta tình nguyện tự sát ngay trước mặt nàng để tạ tội. Cô nương, ta thành tâm khẩn cầu, cô nương làm ơn chỉ dùm hiện nay nàng ở nơi đâu.

Ông ta vừa nói vừa khóc sụt sùi trông rất thương hại.

Nhưng người kia vẫn không chút động tâm, giữ nguyên thái độ lạnh nhạt và hét lớn :

- Ta không thể chỉ chỗ ở của chị ta được. Thật thà mà nói, đêm nay ta tuân lệnh chị ta đến băm vằm nhà người ra thành trăm ngàn mảnh, để báo mối hận thù ngày xưa.

Thời Tư Tình ngược mặt nhìn trời rồi ngậm ngùi than rằng :

- Đành rằng nàng đã ra lệnh đầy thật, nhưng ta chết chẳng yên lòng.

Nghĩ một lát, ông nói luôn :

- Ta chỉ cần được gặp mặt nàng để đem những việc hiểu lầm xưa kia giải thích rành mạch. Ta chắc chắn nàng sẽ tha thứ cho ta. Nếu không ta sẽ làm theo sở thích của nàng, sống hay chết cũng xong. Giết hay tha tùy nàng, ta không ngại. Điều trọng yếu là được gặp lại mặt nàng.

Người kia hăm hăm nói :

- Thôi nhà người không cần vờ vịt giả nhân giả nghĩa nữa. Chị ta không bao giờ hết hận người, và chính ta đây cũng không thể tha thứ cho người được.

Ta đối với người như vậy là đã quá tốt lắm rồi.

Thời Tư Tình cau mày nói :

- Đa tạ lòng tốt của cô nương, riêng tôi đối với cô nương không bao giờ có ác ý.

Nhưng người ấy đã gạt phắt :

- Thôi, ta không cần nhiều lời nữa, muốn mình oan cứ xuống âm phủ mà kêu nài.

Nói vừa dứt lời, nàng vung tay điểm luôn một chỉ.

Nàng vừa phát ngón tay bỗng một tiếng xùy xảy ra rít rợn người xẹt qua màng tai nghe lạnh gáy.

Văn Thiếu Côn giật mình kinh sợ, nghĩ thầm :

- “Thủ pháp của người này thật kỳ dị, không khác chỉ pháp của các U Linh trong hang Vô Nhân cốc tỷ nào”.

Từ câu chuyện đối thoại giữa đôi bên đã khiến Văn Thiếu Côn nhận xét được một phần về tình hình và thân thế của họ rồi.

Theo sự nhận xét của chàng thì giữa người chị và Vọng Tình lưu chủ Thời Tư Tình, nếu không phải một đôi vợ chồng, ít ra cũng là cặp tình nhân. Hai người đã từng yêu nhau tha thiết, sau đó vì một chuyện gì bất ngờ xảy ra gây hiểu lầm đến nỗi họ biến thành thù, mỗi người đi một nẻo.

Thời Tư Tình thì cứ khẳng khẳng cho đó là việc hiểu lầm. Cứ theo thái độ thành khẩn, những lời nói chí tình cùng đủ thấy sự trung thực và sự gắn bó của ông đối với người yêu cũ. Nhưng nguyên nhân của sự hiểu lầm thì chưa được biết.

Còn nàng kia đối với Thời Tư Tình thì lại nuôi mối hận cũ, lúc nào cũng cố tìm cách giết cho kỳ được.

Ngoài ra còn một điều khiến Văn Thiếu Côn phân vân không ít là nàng này có một dáng điệu quen thuộc, tuy chưa nhận được là ai. Huống chi nàng đã bảo chị nàng hiện ở trong Vô Nhân cốc và không có cách nào rời khỏi cái hang này được.

Chả lẽ nàng ấy trở thành một U Linh của hang này rồi sao?

Còn một điều nữa là, nếu người đàn bà này không cùng ở trong Vô Nhân cốc, làm sao biết được sự bí mật trong cái thế giới của cõi âm này. Chả lẽ nàng cũng là một U Linh như chị? Nếu quả vậy thì làm sao nàng có thể rời hang để xuất hiện giờ này nơi đây?

Trong lúc suy nghĩ chàng vẫn không rời mắt theo dõi hai người.

Thời Tư Tình lạnh lẽo như ngôi sao xẹt, rùn vai một chút đã thoát khỏi làn chỉ phong của nàng nọ điểm sang rồi khoát tay rồi rít nói :

- Khỏi cần phải ra tay. Chỉ cần ta gặp mặt chị nàng để trình bày uẩn khúc của sự việc. Sau đó mặc tình các người muốn băm vằm thân này thành trăm nghìn mảnh tùy ý.

Người ấy nạt lớn :

- Không khi nào người được nhìn mặt chị ta nữa. Ta đã thay người để băm vằm nhà người tại đây và ngay hôm nay.

Thời Tư Tình không nhúc nhích, cau mày nói :

- Rất tiếc rằng bản lãnh của nàng chưa đủ để hạ được ta. Suốt mười năm nay ta đã dày công tìm học thuật, dụng độc và phòng độc rồi.

Một đám mây đen bị gió thổi đến liền thành một đám mưa khá nặng hạt, rơi tầm tã vào người vào mặt ông ta. Nhưng Vọng Tình lơ đãng vẫn xem như chẳng có gì xảy ra, điềm nhiên nói :

- Theo ý ta, thì chúng ta nên tìm cách cảm thông để cởi mở cái bí mật thắc mắc xưa nay... Ngày xưa ấy...

Nhưng ông chưa nói hết lời, nàng ấy cười nhạt nói :

- Thôi, khỏi nói dông dài, hãy tiếp một vài chiêu.

Lẹ như chớp nàng phóng ra một chiêu. Năm chỉ như móc câu cào sang một nhát, xé gió ào ào...

Thời Tư Tình thất kinh vọt sang một bên hơ hải nói :

- Huyền sát chiêu? Cô nương đã học hỏi ở đâu mà có những ngón ác độc của bọn tà môn ngoại đạo như thế này?

Người kia hăm hăm nói :

- Chẳng cần biết, chỉ cần giết được mạng người là đủ rồi!

Miệng tuy nói nhưng thân hình nàng luôn luôn biến động. Chiêu trước vừa trượt, tức thì chiêu sau lại phát ra đập mạnh vào đầu Thời Tư Tình như thiên lôi đánh.

Thời Tư Tình hình như đã sợ hãi đối với võ công của nàng này, nên luôn luôn tránh né chứ không hề tiếp đỡ hay đánh lại một đòn nào.

Tuy hai chân có vẻ cứng đờ, nhưng các động tác di chuyển của nàng kia lạnh lẽo không thể tả. Đôi chân không thấy cử động, nhưng cứ thoáng một cái thân hình nàng đã bay đi như sao đổi ngôi, luôn luôn tiến sát gần người đối phương.

Hình như Thời Tư Tình không ngờ được bản lãnh của nàng cao siêu đến thế cho nên lối chống đỡ tránh né mỗi lúc thêm cuống quýt, không còn bình tĩnh như lúc đầu.

Một hồi lâu người kia gầm lên một tiếng :

- Người thử ném một chiêu này xem sao?

Tức thì gió lộng ào ào, cành cây cả vùng đều rung động, nước mưa rơi xuống xào xào, hai tay nàng nhất tề quay đi một vòng. Chiêu lực bao trùm cả chu vi trên ba trượng, khí thế dũng mãnh như tác biến dời non.

Thời Tư Tình thất kinh lập tức nhoài mình phóng xuống đất, lăn đi một vòng để tránh né.

Nhưng động tác hơi muộn một tý, thân hình ông ta vẫn không lặn ra khỏi màn lưới của chiêu lực bao trùm.

Sức chiêu mạnh như vũ bão đánh ập từ trên xuống làm xói cả một vùng, cát sỏi tung lên mịt mù.

Đứng trong nhà, Văn Thiếu Côn chưa biết rõ tính mạng của Thời Tư Tình ra sao, sống hay chết.

Một hồi sau khi cát lắng bụi yên, mặt đất bị chiêu lực đào trúng một lỗ khá sâu. Trên miệng lỗ ánh, Thời Tư Tình đang lồm cồm đứng dậy nhưng hai chân dính đầy máu, rõ ràng đã bị gãy hay trọng thương.

Người kia không tấn công tiếp, đứng khoanh tay nhìn lão cười ngặt ngoẽo :

- Thời Tư Tình, chả lẽ nhà người không ngờ có cảnh tượng ngày hôm nay?

Mặc dù đã mang trọng thương, nhưng Vọng Tình lơ đãng vẫn mím môi chịu đựng, không để lộ nét đau đớn hay lộ ra một lời rên siết nào.

Ông gượng cười nói :

- Nhà người khỏi nói nhiều lời, nếu muốn giết thì cứ ra tay. Nhưng sau có hối tiếc thì cũng đã muộn rồi.

Người ấy cười lớn nói :

- Hối tiếc hay không, chừng ấy sẽ hay. Bây giờ chẳng những ta chỉ giết người mà còn muốn làm cho nhà người phải nếm đủ mùi cay đắng đau đớn trước khi nhắm mắt. Cái chết ta dành cho người sẽ là một cái chết vô cùng khốc liệt.

Như thế cũng chưa đủ đền bù tội ác của người đã làm.

Nàng vừa nói vừa đưa tay vào áo rút ra một thanh đoản đao bén như nước, chiếu hào quang lấp la lấp lánh sáng ngời. Nàng khoa lưỡi đao trước mặt Thời Tư Tình nghiêng răng nói :

- Ta phát thệ đem người băm vằm hàng trăm mảnh để trả thù cho người chị đau khổ. Thế là ngày hôm nay ước nguyện của ta đã thành tựu rồi. Nhà ngươi đừng hy vọng gì nữa.

Tức thì lưỡi đoản đao vung mạnh, nàng nhảy đến cắt nhượng bên trái của Thời Tư Tình.

Thời Tư Tình chuyển mình lẩn qua một bên để tránh nhát đao ấy, đồng thời chiếc mõ đang cầm trong tay vung lên “coong coong” liên tiếp.

Nàng ấy há miệng cười ha hả :

- Kẻ cũng lạ đời, không ngờ một tên ác độc như ngươi mà trước giờ chết còn biết lo gỡ mõ tưng kinh cho mình.

Thời Tư Tình lặng thinh không đáp một tiếng, mà vẫn vung mõ gõ lên từng hồi, mỗi lúc một lớn hơn.

Người đàn bà này chưa muốn giết chết lão ngay mà hình như cố tình để cho lão kéo dài những sự đau khổ trước giờ chết, hưởng chi lỗi gõ mõ kỳ lạ trong lúc ấy cũng có vẻ khôi hài nên nàng chỉ khoanh tay nhìn theo, xem thử lão hành động ra sao.

Ngược mắt nhìn nàng, lão già Vọng Tình lơ chủ chỉ như một con vật hy sinh, tùy ý nàng hành xử lúc nào cũng được, không một ai hay một người nào có thể cứu vãn được nữa.

Ngay lúc ấy nhiều tiếng rú rợn gáy lạnh lạnh vang lên xung quanh.

Người đàn bà kia giật mình quay lại nhìn thấy có năm xác chết đứng sừng sững phía sau, đang đưa những ống xương trắng phều cào nhẹ vào vai nhau.

Theo năm xác chết ấy, hàng trăm xác chết khác cũng lũ lượt xô nhau kéo đến, đứng thành vòng bao vây xung quanh.

Nhìn thấy cảnh tượng quái đản này, người đàn bà thoáng hoảng sợ. Nhưng một lúc sau trấn tĩnh lại, cất giọng cười khanh khách quát lớn :

- Thời Tư Tình, trò nhác trẻ con mà cũng đưa ra hòng hù dọa ta sao. Đối với kẻ khác thì còn cầu may, chứ đối với bản cô nương, những thầy ma này không nghĩa lý gì đâu.

Quát dứt lời, nàng nhìn thẳng về phía năm xác chết đầu tiên. Hai chưởng từ từ đưa ra đẩy mạnh tới. Từ lòng chưởng lóe ra những tia sáng xanh, vàng cùng chớp nhoáng không ngừng, gây ra tiếng ào ào, xoẹt xoẹt, quét mạnh vào mấy thầy ma lúc bấy giờ đang xông tới.

Sức chưởng đi qua, kéo luôn cả năm xác chết quay luôn mấy vòng ngã lăn kềnh ra đất, tay chân, xương thịt rơi rớt khắp nơi.

Vì hướng đánh xoay về căn phòng Văn Thiếu Côn đang nấp, mặc dù cách xa hàng mười trượng vẫn bị chưởng lực làm rung động như gặp trận cuồng phong.

Thời Tư Tình nằm trên mặt đất nhìn thấy cảnh tượng ấy cũng hãi sợ tái mặt.

Tiếng mõ trong tay ông lại khua lên từng hồi, như thúc giục, đồng thời ông hét lớn :

- Ta đâu có ý định đánh nhau cùng cô nương. Hôm nay nếu ta bỏ mạng, ta chết mà không nhắm mắt được, vì trước giờ chết ta chỉ cầu mong được gặp nàng mà thôi.

Người ấy cười khanh khách nói :

- Khỏi nói năng lời thôi gì nữa. Có tài nghệ gì cứ thi thố ra xem. Nhà ngươi chống cự càng lâu thì sự trừng phạt sẽ tàn khốc thêm lên mà thôi.

Tiếng mõ giục đều đều, hàng trăm thầy ma lần lượt xông tới, vòng vây càng siết chặt, hơi thúi bay nặc nồng. Tiếng xương kêu răn rã, tiếng chân bước thỉnh thoảng hòa lẫn với những tiếng rên rỉ gào gừ từ các thầy ma, khiến cảnh tượng rùng rợn như đang sống ở cõi âm.

Người ấy không ngớt cười, nói lớn :

- Bao nhiêu thầy ma này làm gì có đủ năng lực để uy hiếp ta mà hòng cứu sống mạng già của nhà ngươi được. Xem đây một Lập tức hai tay nàng đưa ra liền liền như chiếc thoi, chưởng lực cuộn cuộn như sóng tràn, cuốn luôn cả bao nhiêu xác chết bay tán loạn khắp nơi như những cánh diều bị rơi vào trận gió trời.

Hồi 25 Kẻ thù của Vọng Tình lư chủ

Chường khí lạnh như băng, tỏa rộng khắp một vùng trên mười trượng trong nháy mắt đã đánh vào đám thầy ma khiến cho hàng ngũ trận địa bấn loạn tới bời.

Gió lạnh theo hai tay nàng vũ lộng phát ra những tia màu xanh óng ánh lẫn trong một làn sương mờ trắng đục như sữa, đứng xa trông thật ngoạn mục.

Chỉ trong thời gian rất ngắn ngủi mà khí thế mạnh yếu giữa đôi bên quá rõ ràng.

Trên một trăm thầy ma vừa bằng xương trắng, vừa bằng thịt rữa ra mới trương sinh, tuy bị đánh bật ra nhưng vẫn xông vào vây nữa, hình như không biết sợ hãi, không ngán đòn.

Tuy nhiên người kia cứ nhớn nhơ như vào chốn không người, tiếp tục đánh hoài không hề nao núng.

Mỗi chường tung ra là một loạt thầy người ngã sấp, một đòn quét ngược gây nên cảnh xương thịt tới bời.

Trong nháy mắt, trên mặt đất nằm la liệt những bộ xương khô, những thầy chết sinh thú, giống như vừa mới bốc ở bãi tha ma lên.

Mùi thúi của xác chết xông lên càng lúc càng nồng nặc không chịu nổi.

Nàng bịt mặt hình như đã vận công nín hơi không hít chường độc, nên đứng giữa cảnh ấy mà nét mặt vẫn bình thản như thường, không tỏ vẻ gì khó chịu.

Dần dần trên một trăm xác chết chỉ còn lại dưới hai mươi bộ xương thôi.

Tiếng mõ của Thời Tư Tình điểm rồi rạc mấy tiếng rồi cũng ngưng hẳn.

Sau cùng còn lại độ mười thầy chưa bị đánh nát đã nhanh như chớp rút lui nấp vào các rặng cây xa xa.

Thời Tư Tình nằm dài trên mặt đất, hai chân không cử động được. Ông ném chiếc mõ lớn trên tay rồi than rằng :

- Không ngờ mười năm tâm huyết trong phút chốc đã vỡ tan thành mây khói như ngày nay.

Người đàn bà cười lạt bảo lớn :

- Nhà ngươi còn bản sự gì nữa cứ đưa ra đây, để sau này chết khỏi ảm ức.

Thời Tư Tình ngậm ngùi nói :

- Không đâu, trong thời gian mười năm ngắn ngủi ta vừa luyện được một tòa thi ma đại trận, với mục đích là để đối phó với kẻ thù. Ngờ đâu đêm nay trận ấy đã tan tành vì bàn tay cô nương.

Nghĩ một lát lão chớp mắt than :

- Số trời đã thế, ta cũng đành chịu vậy.

Động thái đau buồn thất vọng của Vọng Tình lư chủ Thời Tư Tình vẫn không làm lay chuyển mỗi cãm hờn bao năm tích tụ trong tâm tư của người đàn bà này.

Nàng thản nhiên đưa cao thanh đoản đao hét lớn :

- Bây giờ không còn thứ gì để thi thố nữa thì nhà ngươi hãy nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Thời Tư Tình bình tĩnh gật đầu :

- Nếu là số phận đã định, xin cô nương cứ mặc tình chém giết, lão phu không hề oán trách một lời nào.

Người ấy không do dự, vung đao lên cao múa tít mấy vòng rồi chém phập xuống đùi ông lão.

Văn Thiếu Côn đứng nấp trong phòng nhìn qua khe vách này giờ đã theo dõi và biết hết mọi việc đã xảy ra.

Mặc dù chàng chưa biết rõ hai người là ai, giữa họ cùng nhau đã có nhiều liên hệ gì, nhưng oán trách gì, nhưng chàng không nở nhẫn tâm trước những lời lẽ đầy chân thật và những việc làm thanh tao của Vọng Tình lư chủ. Hành động của người đàn bà tuy cũng có duyên cớ nhưng cũng quá đáng và tàn nhẫn, chàng không thể chấp nhận được.

Người ấy đối với chàng còn phản phát nhiều điểm rất quen thuộc, mặc dù chàng cố moi trong ký ức vẫn chưa nhớ được là đã gặp nơi nào.

Nàng nói tiếng khào khào hình như cố tình muốn đổi giọng, hơn nữa đầu lại phủ the đen giầu mặt, hai chân cứng đờ không biết vì mang tật hay cũng là một dụng ý cải trang.

Nhìn thi ma đại trận bị phá tan, Thời Tư Tình tự xét mình bị thương khá nặng không còn đủ sức để kháng cự, chỉ biết đưa mắt nhìn chiếc đoản đao sáng quắc trong tay nàng ấy, chờ giờ bị xử tử hình.

Nhưng khi thanh đoản đao vừa mới đưa lên thì Văn Thiếu Côn đã phóng ra một chường hắt nát bức tường, phi thân vọt thẳng ra ngoài, miệng hét lớn :

- Hãy dừng tay.

Tiếng hét vang rền như sấm động làm rừng thông xao động, lá rụng ào ào.

Người đàn bà giật mình ngừng tay nhìn lại, trong bụng thấy e dè vì tiếng quát quá oai dũng, chứng minh một nội lực vô cùng hùng hậu của người vừa mới xuất hiện.

Khi thấy kẻ này chỉ là một chàng thiếu niên mặt đẹp trai như ngọc tác cỡ mười sáu, mười bảy, người ấy cất tiếng cười lớn nói với Thời Tư Tình :

- Lão già khá thật, té ra nhà ngươi đề phòng trước đề viện binh giúp sức.

Thời Tư Tình gắng gượng nói :

- Lão phu không khi nào thêm làm thế.

Rồi quay về phía Văn Thiếu Côn, lão nói :

- Cậu bé, lão phu đã giao hẹn cùng cậu từ lúc mới vào xin ngủ trọ, rằng bất luận việc gì xảy ra nơi đây cũng không được nhúng tay vào. Cậu cứ giữ đúng lời hứa, để mặc kệ chúng tôi.

Văn Thiếu Côn đồng ý đáp :

- Văn sinh đi khắp giang hồ phụng sự tám chữ “Trừ gian, khử bạo, cứu khổ, phò nguy”. Không gặp thì thôi, nay đã gặp rồi không thể nào làm lơ được. Văn sinh hành động theo lương tri của con người nghĩa hiệp chứ đâu phải theo lời yêu cầu của lão trượng đầu.

Rồi đôi mắt long lên sáng quắc nhìn người đàn bà che mặt, chàng nói lớn :

- Nhà ngươi ý sức mạnh hiệp người cô thế, chuyên xử tàn nhẫn với kẻ dưới tay như vậy có đúng không?

Bị khích động bởi lời nói ấy, người đàn bà bịt mặt chỉ chàng hét lớn :

- Té ra là mi?

Văn Thiếu Côn sững sốt hỏi :

- Ủa, cô nương là ai mà biết ta, hình dáng cô nương sao có nhiều nét quen lắm vậy?

Nàng ấy đột nhiên hỏi lớn :

- Đừng nói xàm. Ta chỉ nhìn lầm chứ xưa nay chưa hề quen biết nhà ngươi tí nào.

Rồi nàng nói nhỏ dần :

- Người nên nghe lời khuyên của ta, đừng nhúng tay vào việc này làm gì.

Bất luận thế nào ta cũng không thể tha chết cho lão này được đâu.

Văn Thiếu Côn mỉm cười đáp :

- Nếu thế thì giữa tôi và cô nương khó lòng tránh khỏi xô xát. Cô nương cũng nên hiểu cho rằng, bất luận thế nào tôi cũng không thể bỏ qua chuyện này được.

Thời Tư Tình gọi lớn :

- Nay cậu bé, lão không bằng lòng như thế đâu. Cậu hãy mau mau rời bỏ nơi này đi nơi khác...

Văn Thiếu Côn nghiêm giọng nói :

- Đây không còn vấn đề lão tiên bối bằng lòng ...

(thiếu trang 356 - 357)

Còn người kia không đứng vững được, thân hình mảnh mai lao đảo về phía sau hơn một trượng, hai vai rung động không ngừng, rõ ràng đã bị thương không nhẹ.

Mặc dù đã tranh phần thắng lợi, nhưng chàng không tấn công tiếp, khẽ nói :

- Tôi không muốn bức bách đâu, cô nương có thể tự nhiên rút đi khỏi nơi đây.

Người kia sững sốt một lúc rồi hình như đã nhận định được tư thế của mình bất lợi, găm lớn :

- Thời Tư Tình, số mạng mày chưa mãn. Chẳng qua vì...

Rồi nàng rít thêm :

- Nhưng mày cũng không còn sống thêm bao nhiêu ngày nữa vì đã trúng phải độc chưởng của bản cô nương rồi. Cứ tính đủ bốn mươi chín ngày, thân xác nhà ngươi tự nhiên tan ra thành huyết cả.

Dứt lời nàng đã lắc mình một cái, nhẹ nhàng biến vào rừng khuya hòa lẫn với đêm tối.

Văn Thiếu Côn thở dài rồi rảo bước lại bên cạnh Thời Tư Tình khẽ nói :

- Tiên bối có sao không? Tại sao tiên bối đã lánh mặt vào rừng khuya mà có người vẫn theo dõi tiên bối để trả thù?

Thời Tư Tình thở dài chán nản nói :

- Ta bị hàm oan cách đây mười mấy năm. Lúc ấy ta cùng người vợ đẹp và đứa con thơ sống yên ổn thì một đêm có một kẻ lạ đột nhập giết chết cha mẹ vợ ta. Mọi chứng cứ đều bị xóa sạch. Mọi người đều nghi cho ta là hung thủ. Vợ ta giận ta dắt đứa con đi mất, còn mọi người thì quay mặt lại với ta. Chỉ tiếc là trong mười mấy năm qua ta không kiếm được hung thủ để giải tỏa hàm oan, giờ này thì...

Nỗi bi quan của Thời Tư Tình không phải là quá đáng. Sự việc ấy xảy ra trên mười năm rồi vẫn chưa tìm được người gieo họa. Ngày nay hai chân bị gãy, thêm trúng độc nặng, còn sống chẳng bao ngày thì làm sao mà giải oan, để gội sạch được mối nghi kỵ sâu sắc ấy nữa.

Văn Thiếu Côn cau mày suy nghĩ, trong lòng nặng nề như mang tảng đá ngàn cân.

Bỗng nhiên trong rừng khuya vắng lặng có một tiếng rú vang lên vắng vắng.
Tiếng rú tận đàng xa theo hơi gió đưa đến, với trình độ võ công của hai người tức khắc đã nhận ra ngay.
Văn Thiếu Côn định thần nghe ngóng.
Thời Tư Tình chớp đôi mắt rồi ngậm ngùi nói :
- Chết rồi! Kẻ thù của lão đã đến rồi!

Hồi 26 Âm Dương nhị ma

Tiếng hú vang lên lạnh lốt, lúc đầu nghe rất xa, ít ra cũng trên ba dặm. Chỉ trong chớp mắt tiếng hú đã lớn dần và hình như chỉ còn cách đây hơn một dặm. Như thế cũng đủ thấy tốc độ và tài khinh công của kẻ ấy cao diệu đến chừng nào.

Khu rừng thông chìm đắm giữa đêm khuya lặng lẽ, hoang vu, rải rác nhiều xác chết đã trương sinh, những bộ xương trắng hếu không toàn vẹn tay chân phơi bày trên mặt cỏ, thêm vào đó những tiếng rên rỉ nào nùng càng tăng thêm vẻ rùng rợn.

Văn Thiệu Côn nhìn ông lão Thời Tư Tình bị trọng thương nằm trên cỏ ướt, lòng bồn chồn nói :

- Xin lão tiên bối đừng quá bi quan, văn sinh tuy không có tài nghệ siêu quần bạt tụy, nhưng cũng đủ để đối phó giúp lão tiên bối lúc này.

Thời Tư Tình vội xua tay nói :

- Không nên, lão phu cùng bạn trẻ chỉ gặp nhau nhất thời, đâu thể vì lão mà bạn trẻ phải mang họa vào thân.

Tiếng hú đã dứt, rừng khuya lại chìm trong yên lặng.

Tuy nhiên với khả năng thị thính của Văn Thiệu Côn, chàng đã biết rõ kẻ ấy chỉ còn cách nơi này không quá một dặm, trong nháy mắt là họ đã đến rồi.

Không còn do dự nữa, chàng vung chỉ điểm ngay vào hai huyệt Dũng tuyền và huyệt cam của Thời Tư Tình. Thời Tư Tình đã biến thành một xác người vừa cam vừa tê bại, chỉ còn hai mắt trông thấy, trí não tuy hiểu biết nhưng không cử động nói năng gì được nữa.

Lập tức chàng bồng lão Thời Tư Tình đem vào phòng đặt nằm trên cỏ khô, khép cửa lại rồi nhảy ra ngoài.

Khi vừa bước vào trong viện phía trước, đã thấy hai bóng đen từ trong bụi rậm nhảy vút ra.

Văn Thiệu Côn đứng chắn trước cửa phòng cách độ vài ba bước, khoan tay đợi, đưa mắt nhìn theo hành động hai người, lòng không khỏi e ngại thâm.

Hai bóng đen này là một người đàn ông và một người đàn bà, cả hai đều có hình dung cổ quái.

Người đàn ông cao ngất ngưỡng như cây tre già, đôi mắt ti hí nhưng sáng ngời, lưỡng quyền nhô lên cao, nước da tái mét.

Người đàn bà vừa béo vừa lùn, thân hình cục mịch, miệng vừa dài vừa nhọn, có hai răng nanh chìa ra ngoài như răng heo nái.

Hai người cùng đứng hàng chữ nhất trong sân, đưa cặp hai mắt sáng quắc nhìn khắp chung quanh một lượt rồi ngó vào Văn Thiệu Côn có vẻ ngờ vực vì chưa biết là ai.

Văn Thiệu Côn ngấm ngấm vận công lực đầy đủ để phòng bất trắc, bình tĩnh nhìn hai người quái dị, không nói một lời.

Một chập sau người đàn ông lẩm bẩm :

- Chả lẽ chúng ta đến muộn rồi chăng?

Giọng nói lí nhí và riu rít như tiếng chim kêu, rất khó nghe.

Người đàn bà lùn tịt, mặt như heo nái chỉ mặt Văn Thiệu Côn hắt hàm hỏi :

- Thằng bé con, mi là ai? Có phải họ Thời không?

Tiếng nói oang oang như thùng thiết bễ nghe chát cả tai.

Văn Thiệu Côn chau mày không đáp lại câu ấy, nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh nói :

- Đêm hôm khuya khoắt, hai người đường đột vào nơi đây với ý định gì?

Cả hai đưa mắt nhìn nhau lạ lùng. Người đàn ông bước tới mấy bước, mắt chớp như sao, cất giọng nói líu lo như chim hót :

- Ranh con, mày lấy tư cách gì dám hỏi vặn ông bà đây. Mày đã sắp chết đến nơi rồi đấy con ạ.

Hét vừa dứt lời, y vung tay định chộp, nhưng chẳng biết nghĩ gì bỗng ngừng lại.

Do dự một chốc, y bước lại gần đưa tay vỗ vào vai Văn Thiệu Côn, nhưng bỗng nhiên tái mặt nhảy lùi lại ba bước.

Một luồng âm lực êm nhẹ, từ thân người Văn Thiệu Côn xông ra hắt ngược bàn tay y, khiến y có cảm giác như tấn công vào một bức tường vô hình rất kiên cố.

Y giật mình sợ hãi, lùi lại, đưa mắt nhìn cả bốn phía xung quanh chẳng có một bóng người, ngoài chàng thiếu niên độ mười sáu mười bảy tuổi đứng sừng sững trước cửa. Y tự hỏi :

- “Chả lẽ thằng bé này lại có hộ thân cương lực hay sao? Không thể nào như thế được. Với số tuổi này, dù hẳn được luyện tập ngay từ khi mới đi cũng không thể đạt đến mức ấy được”.

Nhưng sự thật vẫn không chối cãi được.

Vốn là con người đã nhiều kinh nghiệm trên đời, y nhìn qua thái độ và tư thái của chàng thiếu niên trước mặt và luồng kinh lực vô hình đã phát ra đầy bật bàn tay hẳn thì biết ngay đã gặp một đối thủ đáng sợ.

Người đàn bà lùn mập hình như chưa biết, cũng tiến tới đứng sát bên người đàn ông, trợn mắt quát lớn :

- Nhà ngươi là ai, với lão già họ Thời có dính dáng chi không?

Văn Thiếu Côn cười lạt đáp :

- Tôi cùng người họ Thời không quen biết, mà cũng không có một liên hệ dính dáng gì hết.

Đưa mắt nhìn qua hai người, chàng nói tiếp :

- Tên họ kẻ này là Văn Thiếu Côn, hai người có nghe thấy lần nào chưa?

Hai người kia lăm bằm :

- Văn Thiếu Côn.

Rồi cả hai hất hàm hỏi :

- Mi có phải con của Văn Tử Ngọc, Võ lâm đệ nhất gia, một con cá lọt lưới của các cao thủ năm đại môn phái tại Hạ Lan sơn đấy chẳng?

Văn Thiếu Côn trợn mắt nạt lớn :

- Hai vị nên nói năng có khách khí một chút.

Người đàn ông cười nói :

- Phải, đối với mày chúng ta đã hết sức khách khí rồi đó. Riêng phần mày đã dùng chưởng đánh Ô Trúc thần quân và Thiên Sơn tam sát, một chết hai bị thương, chẳng biết như vậy có khách khí không?

Nói xong hẳn hừ một tiếng và hỏi :

- Bé con, mày biết chúng ta là ai không?

Đã nuôi sẵn một ác cảm cùng hai người này ngay từ lúc mới đến, chàng cười lạt nói :

- Chúng bay bắt quá cũng là một bọn gian ác trong hàng tà đạo bàn môn, ta chẳng có thì giờ để tìm hiểu tên tuổi làm gì cho nhọc xác.

Hai người nổi nóng mặt mày tái sắc, nhưng vì đã có ý sợ hãi nên cố dằn dịu.

Người đàn ông cười lạt nói :

- Dầu nhà ngươi không hỏi chúng ta cũng nói cho biết để sau này có chết cũng khỏi ân hận. Lão phu là Dương Ma Lăng Nhất Phi.

Người đàn bà kia nói tiếp theo liền :

- Còn lão già này là Âm Ma Đoàn Vô Hoa.

Văn Thiếu Côn nghe nói giật mình lăm bằm :

- Té ra Âm Dương nhị ma Lăng Nhất Phi và Đoàn Vô Hoa, xưa nay cũng nổi tiếng một thời trong giới hắc đạo đây.

Nghe chàng lăm bằm, hai người lộ vẻ thích chí, bước lên ba bước, hãnh diện nhìn chàng nói lớn :

- Té ra nhà ngươi cũng đã nghe đại danh của chúng ta. Vậy nên liệu lấy mà xử lý. Văn Tử Ngọc đối với chúng ta chỉ biết tên chứ chưa hề quen biết.

Hai tên ma đầu này, Văn Thiếu Côn đã nghe qua một lần từ miệng bọn Mạc Bắc tứ tuyệt kể lại, khi chúng bao vây chàng và Niệp Sáp hòa thượng.

Hôm nay đối diện với bọn chúng, chàng đã thấy khó chịu vì thái độ kiêu kỳ ngạo mạn, nhất là Âm Ma càng dễ ghét hơn nữa.

Vì vậy nên chàng phớt tỉnh nhìn chúng một chập rồi cười lạt nói :

- Bình sinh đối với những người trong giới hắc đạo, kẻ này chẳng có cảm tình gì, hai vị dầu có nói tên hay không điều đó cũng không quan hệ mấy.

Dương Ma Lăng Nhất Phi nói :

- Ta đến đây chỉ có mục đích tìm tên già họ Thời, nếu nhà ngươi và lão ấy chưa hề quen biết thì ta cũng không muốn làm khó dễ ngươi đâu.

Nói xong y đưa mắt liếc Âm Ma Đoàn Vô Hoa, nói :

- Thằng già họ Thời đã sợ hãi nấp đi nơi khác rồi, chỉ để chú bé họ Văn ra chịu trận. Ta chẳng cần nói chuyện dông dài nữa, cứ đi lùng xét cho rồi.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa gật đầu đáp :

- Phải, chúng ta đi xét cho rồi.

Nói xong toan nhảy vào trong để tìm kiếm.

Nhưng Văn Thiếu Côn đã quát lớn :

- Hãy khoan.

Nhị ma quay lại, đồng thanh hét :

- Nhà ngươi còn muốn lôi thôi gì nữa đây?

Văn Thiệu Côn lạnh lùng đáp :

- Hà tất hai vị phải tốn công tìm kiếm làm gì cho mệt.

Dương Ma hỏi :

- Tại sao?

Chàng đáp :

- Lão tiền bối họ Thời hiện đang ở trong phòng này.

Dương Ma Lăng Nhất Phi sùng sốt nói :

- Ngươi hãy gọi lão ấy ra đây. Hay là để chúng ta vào bắt lấy cũng được.

Văn Thiệu Côn nói :

- Trước kia ta từng nghe Niệp Sáp hòa thượng nhắc đến nhị vị và thường ca tụng Âm Dương nhị ma là hai bậc đáng kính trong phái hắc đạo, không ngờ lại có những hành động hồ đồ nông nổi như thế ấy. Theo lời khuyên của ta, hai vị nên rời chốn này là tốt nhất. Nếu không...

Chàng nói chưa dứt lời, Dương Ma Lăng Nhất Phi đã gầm lên rằng :

- Lão phu xem nhà ngươi như con cháu nên cố nhẫn nại tha thứ cho lần này.

Nếu cứ giữ thái độ hỗn xược như thế nữa, đừng trách ta sao ác độc.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói thêm vào :

- Thôi, đừng nên dài dòng với tên nhãi con này nữa. Nhưng trong câu chuyện hôm nay xét ra cũng có điều không đúng.

Dương Ma Lăng Nhất Phi lấp bắp hỏi :

- Không phải chỗ nào?

Âm Ma suy nghĩ rồi thủng thỉnh nói :

- Nơi đây còn la liệt hàng trăm bộ xương khô và thấy người sinh thối, rõ ràng vừa mới xảy ra một trận đánh nhau lớn, như thế thì đại trận thi ma của Thời Tư Tình đã bị phá hủy hết rồi. Chúng ta đến đây là do lời hẹn ước với Thời Tư Tình. Nếu lão có lòng khiếp sợ cứ tự mình xin từ bỏ lời hẹn ước là xong, việc gì phải trốn tránh như thế. Chuyện này chắc có lẽ hấn đã gặp tai nạn bất ngờ rồi.

Dương Ma Lăng Nhất Phi gật đầu nói :

- Ủ, có lý. Như thế thì lão già họ Thời đã bị sát hại rồi chăng?

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói :

- Đúng rồi, chứ còn chi nữa.

Dương Ma cười khanh khách quanh sang bảo Văn Thiệu Côn :

- Như vậy giữa chúng ta chẳng có gì đáng gây cản nữa. Mi có giết lão ấy rồi, cứ chỉ thi hài để ta đánh đủ ba trăm roi cho hả giận.

Văn Thiệu Côn cười nhạt không thèm trả lời. Âm Ma Đoàn Vô Hoa nhảy lồng lộn gầm lớn :

- Nếu thằng bé này đã sát hại Thời Tư Tình thì mụ này quyết giết mi để trả thù cho lão ấy.

Nói vừa dứt lời, mụ đã khoa quyền tấn công luôn vào ngực Văn Thiệu Côn.

Đường quyền của Âm Ma xé gió vù vù, đồng thời tỏa ra một luồng hơi lạnh như băng tuyết.

Văn Thiệu Côn tuy đã vận dụng hộ thân cương lực để bảo vệ cho mình nhưng vẫn không dám coi thường, vội vàng thủ hai tay trước ngực tung luôn một chưởng để chống lại.

Hai luồng quyền chưởng gặp nhau, âm dương hóa giải rồi cùng tan biến trong vô hình.

Văn Thiệu Côn nhún chân vọt ra sau mấy bước để phóng tránh đòn thứ hai tấn công tiếp theo.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa vừa chạm với công lực vô cùng thâm hậu của chàng thiếu niên đã thất sắc kêu lớn :

- Lợi hại thật, như thế này thì nhất định Thời Tư Tình đã bị mất mạng dưới tay ngươi rồi.

Thật ra mụ ta đã nhận xét rõ bản lãnh của chàng thiếu niên này không phải tầm thường, nếu Thời Tư Tình gặp tay hấn ắt không thể nào thoát chết.

Văn Thiệu Côn ngờ ngác chẳng hiểu vì sao hai tên ác ma này cố tìm Thời Tư Tình để giết, trái lại Âm Ma Đoàn Vô Hoa còn tuyên bố muốn trả thù cho lão.

Vừa khi đó Âm Ma Đoàn Vô Hoa đưa tay vào lấy Huyền Phách Hàn Châu toan tung ra.

Huyền Phách Hàn Châu là một ám khí nổi tiếng trong phái hắc đạo, mỗi khi đánh ra tung tóe như mưa rào vừa tiết ra luồng khí lạnh như băng giá vừa chứa độc khí, chỉ cần dính vào người một chút là khí huyết bị đông lại mà chết. Xưa nay chất độc của Huyền Phách Hàn Châu chưa có thuốc gì cứu nổi.

Văn Thiệu Côn phóng người ra sau một trượng để tránh đòn thời hét lớn :

- Hãy dừng tay. Hai vị cần cho biết trước ý định đến đây để làm gì rồi sẽ đánh chẳng muộn.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa đáp lớn :

- Chẳng cần phải hỏi lời thôi, người đã giết lão thì phải đền mạng.

Văn Thiều Côn cười lạt nói :

- Hai vị đến đây tìm Thời lão tiên bồi để phục thù hay tìm kẻ khác để trả thù cho lão. Việc này cần nói rõ, ân oán phân minh để khỏi hồ đồ hỗn độn.

Đoàn Vô Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chập rồi đáp :

- Phải, chúng ta có một mối căm thù cần tìm lão để thanh toán. Ta tức vì không được tự tay mình giết lão, để người giết đi, thì chúng ta lại giết người để trả thù cho lão.

Văn Thiều Côn lắc đầu cười khi :

- Oái oăm thật, việc này quả nhiên kỳ lạ.

Rồi nhìn thẳng vào mặt Dương Ma Lăng Nhất Phi, chàng hỏi tiếp :

- Xin ngài vui lòng cho biết rõ thêm về việc này.

Dương Ma Lăng Nhất Phi cũng lấy làm lạ về các lời nói vừa rồi của vợ, hừ một tiếng hỏi Đoàn Vô Hoa :

- Mụ điên hay sao mà có những ý kiến quái gở như thế?

Âm Ma Đoàn Vô Hoa vênh mặt hét lớn :

- Ta không điên đâu! Ông há không biết rằng giữa ta cùng nó xưa kia...

Dương Ma tái mặt, gượng cười lẩm bầm :

- Ờ ra thế, trước kia giữa chúng nó đã có sự liên quan mật thiết, thảo nào...

Văn Thiều Côn đã hiểu được phần nào câu chuyện giữa đôi vợ chồng Âm Dương nhị ma qua những lời trao đổi bóng bẩy vừa rồi. Chàng làm thinh giữ thái độ bàng quan đứng khoanh tay nghe tiếp và ngẫm nghĩ :

- “Té ra xưa kia mụ già quái gở này đã có lần thâm yêu trộm nhớ Vọng Tình lư chủ Thời Tư Tình, đến bây giờ vẫn còn mơ tưởng. Nhưng không hiểu tại sao lại gây nên oán thù đến nỗi muốn sát hại lẫn nhau như thế?”

- Xưa kia làm sao, liên quan thế nào hãy nói rõ.

Âm Ma đáp :

- Chỉ cần so sánh con người của ông và hấn, để tự xét thì hơn.

Lăng Nhất Phi tức quá hét lớn :

- Hãy cầm mồm ngay đi, đồ lang chạ mà không biết xấu. Người không tự xét lấy thân, hình dáng như thế, mặt mày như thế còn đi so sánh với ai. Chỉ vì người cổ bám lấy ta, chứ ta đâu cần người. Đã bao tuổi đầu mà nói năng không ngượng miệng.

Văn Thiều Côn đứng bên cạnh không nhịn cười được, nghĩ thầm :

- “Quả xứng đôi vợ chồng quỷ quái, từ mặt mày đến tánh ý, chẳng ai kém ai”.

Nhưng không ngờ sự cãi lầy đã đưa đến đồ vỡ.

Vừa nghe Dương Ma nói, Âm Ma Đoàn Vô Hoa tái mặt, môi run run phát tay đánh ngang một chưởng.

Dương Ma Lăng Nhất Phi không ngờ đến để đề phòng tránh né, lãnh đủ một chưởng, má sưng vù, miệng hộc máu tươi.

Lão sững sốt nghẹn ngào vì quá tức nhưng cố đầu dụi nói :

- Thôi tốt lắm rồi! Thế này càng hay. Hôm nay ta mới biết lòng dạ mụ.

Tình nghĩa vợ chồng trên hai mươi năm nay xin cắt đứt...

Lão gượng cười nói thêm, tiếng lí nhí như chim reo :

- Giữa mụ và lão họ Thời dù tình xưa chưa dứt, nhưng đó là việc riêng của mụ, lão phu chỉ biết thực hiện cái mộng phục thù lại một chưởng trong buổi tiệc đầu người lần thứ nhất hồi trước...

Lão còn muốn nói thêm nhưng đến đây bỗng nghẹn ngào ngừng lời vì cảm xúc.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa bỗng dung sứt sùi đôi mắt đầm lệ, xua tay như muốn xua đuổi một viễn ảnh đen tối, bước gần lại chỗ Dương Ma, miệng lẩm bầm :

- Chúng ta đã lấy nhau được hai mươi năm nay, tình thâm nghĩa trọng, ông đối với tôi chưa đến nỗi nào, vì một cơn xúc động tôi đã đánh ông thật là không phải.

Dương Ma Lăng Nhất Phi buồn rầu đáp :

- Thôi mụ cũng khỏi cần phải thương tâm nữa. Làm người ai khỏi nóng giận. Kể ra thì lão đây cũng có điều không đúng đối với mụ.

Văn Thiều Côn đứng nghe không nói năng gì, thầm nghĩ :

- “Quả là đôi vợ chồng quái gở, giận cũng dễ mà làm lành cũng hay, đáng chán thật”.

Chàng nghĩ đến Thời Tư Tình với vết thương khá nặng chưa biết lành dữ thế nào, lại bị hai con quái vật này cố tìm để giết, chưa biết sẽ ra sao.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa làm lành cười khà nói :

- Phải lắm, công việc đầu tiên của chúng ta là kiếm cho ra lão họ Thời.

Nếu hắn chưa chết chúng ta sẽ trả thù một chương trước kia. Điều mà ta ân hận nhất là cần hỏi lão ấy cho rõ tại sao đêm động phòng hoa chúc ở Đoàn gia bảo, lão lại trốn đi mất dạng, khiến cho ta phải xấu hổ vì mất mặt. Từ đó về sau lúc nào ta cũng cố tìm được hắn để rửa hận.

Dương Ma Lăng Nhất Phi nhìn mục hỏi tiếp :

- Nếu lão ấy chết rồi thì sao?

Đoàn Vô Hoa ngáp ngừng một lát rồi đáp :

- Đã chết là hết! Nếu hắn chết rồi chúng mình chôn hắn cũng được.

Lăng Nhất Phi cau mày nói :

- Dù phải chôn hắn cũng được nhưng trước khi chôn phải đánh đủ ba trăm roi mới đáng tội. Bây giờ phải tìm ra hắn trước đã.

Lão đưa mắt nhìn chồng chọc vào Văn Thiếu Côn hỏi gần :

- Có thật hắn ở trong phòng không?

Văn Thiếu Côn lạnh lùng đáp :

- Phải, nhưng ta đã nhận lời giúp ông ấy. Nếu hai vị muốn gặp thì ít nhất cũng phải đuổi được ta ra khỏi nơi này trước đã.

Nãy giờ chứng kiến mọi việc, chàng đã thấy rõ hai vợ chồng Âm Dương Ma lúc lành lúc giận, hiền dữ không chừng, trong khi Thời Tư Tình đang bị trọng thương, không thể tin tưởng được thoát khỏi tay chúng. Khi đã nhúng tay vào cần phải giúp bảo vệ lão cho đến nơi đến chốn. Chàng vẫn làm thỉnh, đứng nhìn xem chúng đối phó ra sao.

Âm Dương nhị ma không dẫn được cơn tức, cùng thét lớn :

- Thằng tiểu quỷ, ngươi nhất định cản trở chúng ta đến hay sao?

Văn Thiếu Côn từ tốn đáp :

- Văn sinh cùng nhị vị vốn không quen biết nhau thì không khi nào có ý muốn đối địch. Văn sinh chỉ cầu mong nhị vị rời khỏi chốn này.

Không đợi chàng nói dứt lời, Âm Ma Đoàn Vô Hoa quát lớn :

- Nếu không tìm được Thời Tư Tình, thì gia này cũng chỉ biết tra hỏi một mình ngươi.

Dương Ma cũng gầm lớn :

- Oắt con quả muốn chết.

Nói xong hai chương nhất thời đều tung ra tấn công cùng một lúc.

Âm Dương nhị ma là hai tay hung thần khét tiếng trong phái hắc đạo, mỗi người có một tuyệt kỹ riêng. Dương Ma có Kim Ty thần công, Âm Ma có Huyền Ma thần công. Hai người một cương một nhu, một hàn một nhiệt, âm dương tương khắc, lợi hại vô cùng. Cả hai cùng phối hợp tấn công một lượt thì âm dương tương khắc, chưa kể nào chịu nổi ba chiêu.

Ngoài ra Đoàn Vô Hoa lại có Huyền Phách Hàn Châu, một loại ám khí độc dữ nổi tiếng nhất. Xưa này bao nhiêu cao thủ trong hắc đạo đều nể hai ma đầu này. Văn Thiếu Côn tuy biết hai người này chẳng phải tay vừa nhưng tin tưởng vào công lực của mình, hơn nữa lúc này cũng không còn thối lui được nên hét lớn :

- Nếu muốn giết ta, hai ngươi hãy chứng minh khả năng xem thử.

Nói xong chàng tung ra hai chương chia ra hai đường đánh thẳng vào đầu Âm Dương nhị ma.

Hồi 27 Âm khí Huyền Phách Hàn Châu

Chưởng lực đôi bên cùng phát ra với mười thành công lực, khí thể như sấm sét, sức mạnh mấy ngàn cân, lúc chạm nhau thể tất phải có một bên bị trọng thương hay bỏ mạng.

Trong khi luồng chưởng đang cuộn cuộn ào tới, tánh mạng đôi bên như ngàn cân treo sợi tóc, bỗng nhiên có tiếng thét lạnh lốt :

- Hãy dừng tay.

Một bóng đen tuy mảnh mai nhỏ thó, nhưng lạnh lẽo như chim bay từ xa vụt đến, sà xuống nhẹ nhàng, đứng trên mặt đất không tí bụi bay.

Đôi chân vừa chấm đất, hai cánh tay cũng hất lên, tức thì một làn sáng đỏ mạnh như vũ bão, cuộn cuộn xẹt thẳng vào ba người.

Văn Thiếu Côn và Âm Dương nhị ma cùng giật mình kinh sợ. Cả ba đều là những tay bản lãnh cao siêu tốt bụng, đang thi triển lực tấn công nhau, cũng phải lập tức thu hồi, nhảy đang ra và đưa mắt nhìn người ấy.

Người ấy đã hiện ra là một thiếu nữ áo xanh ước chừng hai mươi tuổi, tuy ăn mặc giản dị đơn sơ nhưng hết sức thanh tao mỹ lệ.

Làn sáng đỏ nàng vừa tung ra để ngăn cản ba người chỉ là một vuông lụa hồng dài trên năm thước.

Khi đôi bên cùng thu hồi chưởng lực thì dải lụa hồng cũng nhẹ nhàng bay lá lướt trên mặt đất. Âm Dương nhị ma lùi lại một bước cùng hét lớn :

- Ngươi là ai? Đêm hôm khuya khoắt đến đây để làm gì?

Người con gái áo xanh nhoen miệng cười nói :

- Nhị vị không phải người ở địa phương này nên không có quyền hỏi kẻ khác.

Rồi nàng thông thả nói tiếp :

- Tôi họ Khúc tên Tự Thủy, xưa nay vẫn ở trên núi Trường Bạch.

Văn Thiếu Côn vội vàng hỏi ngay :

- Cô nương có phải là chị cả trong bốn cô gái ở Trường Bạch sơn?

Khúc Tự Thủy liếc đôi mắt sáng lóng lánh nhìn chàng nói :

- Công lực của Văn công tử đã tiến bộ lắm rồi, thiếp đoán không sai.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói :

- Bốn cô gái núi Trường Bạch, già này nghe tiếng đã lâu, nếu bốn cô cùng sát cánh với nhau có thể đánh bại cả võ lâm thiên hạ, hôm nay may mắn được gặp thật là vạn hạnh.

Khúc Tự Thủy tủm tỉm cười đáp :

- Ngài dạy như vậy cũng hơi quá đáng, núi cao còn có núi khác cao hơn, mình giỏi lại có kẻ khác giỏi hơn. Chị em chúng tôi xưa nay khiêm tốn rất mực, đâu dám ngông cuồng khoác lác như thế được.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói :

- Xưa nay giữa già này và cô nương vẫn chưa có điều gì xích mích, chưa hề động chạm lẫn nhau. Đành rằng các cô rất khiêm tốn, nhưng tốt hơn là đừng can dự vào việc của già này để khỏi mất hòa khí giữa đôi bên.

Dương Ma Lăng Nhất Phi cũng tiếp lời :

- Phải đấy, lão phu này cũng cam kết không bao giờ gây phiền hà đến núi Trường Bạch, vậy tốt hơn là cô nương nên...

Khúc Tự Thủy mỉm cười chặn ngang :

- Hai vị khỏi cần quá lo ngại, chị em chúng tôi cũng đồng cam kết là không bao giờ đối địch với các vị. Vậy bây giờ hai vị hãy nể mặt chúng tôi một phen.

Âm Dương nhị ma tuy ngoài miệng nói cứng nhưng trong thâm tâm đã có ý nể sợ bốn cô gái núi Trường Bạch. Vừa nghe xong cả hai đồng thanh nói :

- Chẳng biết cô nương có điều gì cần chúng tôi ra sức xin cứ nói.

Khúc Tự Thủy mỉm cười đáp :

- Chị em chúng tôi đâu dám nhận hai chữ “ra sức” của nhị vị. Chúng tôi chỉ xin nhờ hai vị mà thôi.

Được nghe câu nói tung bốc này từ miệng người chị cả nói ra, Âm Dương nhị ma rất lấy làm thích chí.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa mau mắn nói :

- Hay lắm, có điều gì xin cô nương cứ nói ra đi.

Khúc Tự Thủy đưa mắt nhìn vào Văn Thiếu Côn từ tốn nói :

- Nếu hai vị thực lòng nể chúng tôi thì xin để Văn công tử được tự nhiên, đừng bắt buộc điều gì.

Dương Ma Lăng Nhất Phi cười khanh khách nói :

- Vợ chồng lão phu không bao giờ muốn gây chuyện cùng cậu ấy, mà chỉ cần cậu ấy đừng ngăn trở việc làm của lão phu là tìm ra nơi ẩn núp của Thời Tư Tình.

Văn Thiều Côn nói :

- Thật chẳng giấu gì nhị vị, số là Thời lão tiên bối vừa đánh nhau bị địch đả thương, đang nằm nghỉ ở trong phòng. Văn sinh đã trót nhúng tay vào việc này thì nhất quyết không bao giờ để kẻ nào chạm đến chân lông kẻ tóc ông ta. Tốt nhất là xin nhị vị nể tình bỏ đi nơi khác, nếu không văn sinh không dám nề hà để chống đỡ khi nhị vị cố ý ra tay.

Âm Dương nhị ma cùng gầm lên :

- Súc sinh nhà ngươi khinh người thái quá.

Rồi quay sang phía Khúc Tự Thủy, Dương Ma nói :

- Lão phu suốt đời không bao giờ chịu nhục vì người kẻ sinh sau đẻ muộn.

Bây giờ chỉ còn nhờ sự định đoạt của cô.

Nói xong lão phát chiêu định ra tay.

Khúc Tự Thủy vội chặn lại nói :

- Nếu đôi bên cố tình đánh nhau tôi xin có lời đề nghị.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói :

- Khúc cô nương muốn đề nghị như thế nào?

Khúc Tự Thủy nói :

- Cái nguyên nhân tranh chấp của quý vị là Thời Tư Tình. Một bên muốn kiếm lão để thanh toán món nợ cũ, một bên cố tình để bảo vệ như lời hẹn ước.

Nếu xảy ra sự tranh chấp quyết liệt, tất nhiên cả đôi bên đều bị tổn thương cả chứ có lợi gì đâu.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nói tiếp :

- Đó là lẽ dĩ nhiên khó tránh khỏi, nhưng Âm Dương nhị ma vì danh dự và tên tuổi xưa nay không bao giờ chịu mai một vì một thiếu niên sinh sau đẻ muộn.

Trên khắp chốn giang hồ ai ai cũng biết. Âm Dương nhị ma thà chết chứ không chịu nhục.

Khúc Tự Thủy cười nhạt nói :

- Nếu cố tình tranh chấp thì cũng đành vậy, nhưng hai vị có dám nhận lời đánh cuộc hay không?

Âm Dương nhị ma cùng hỏi :

- Đánh cuộc như thế nào?

Nàng đáp :

- Hai bên đấu luôn ba thế, nếu Văn công tử thắng thì nhị vị sẽ rời khỏi chốn này. Nếu Văn công tử thua thì lập tức phải giao Thời Tư Tình cho các vị giết hay tha tùy ý.

Đợi nàng vừa nói xong, Văn Thiều Côn nói :

- Cô nương đã đề nghị như thế tôi xin nhận lời trước.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa gầm lớn :

- Chúng tôi cũng đồng ý theo đề nghị của cô nương, và già này xin nguyện đấu cùng nó luôn ba thế.

Khúc Tự Thủy nói :

- Việc này có chỗ chưa thỏa đáng lắm. Hai vị tuổi quá năm mươi, xưa nay khét tiếng trên giang hồ, Văn công tử tuy võ công không kém sút nhưng dù sao cũng là kẻ sinh sau đẻ muộn, lẽ ra trong cuộc này nên cho Văn công tử lựa chọn trước mới phải.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa đỏ mặt nói :

- Thôi được, mi chọn trước đi.

Khúc Tự Thủy dùng truyền âm nhập mật bảo Văn Thiều Côn nên chọn Dương Ma Lăng Nhất Phi.

Tuy đã dùng phương pháp truyền âm nhập mật nhưng nàng vẫn còn sợ nếu để đôi môi mấp máy, Âm Dương nhị ma có thể phát giác được nên chẳng dám nói nhiều, chỉ vắn tắt sáu tiếng mà thôi.

Văn Thiều Côn tuy không hiểu lý do vì sao nhưng chàng vẫn tin tưởng vào sự giúp đỡ của nàng nên nhìn Dương Ma Lăng Nhất Phi nói :

- Xưa nay ta chưa bao giờ muốn đấu sức đua tài cùng phụ nữ, vậy xin lãnh giáo lão tiên bối ba chiêu.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa cảm hận vô cùng, muốn mở lời nói khích cho hả giận nhưng cố dằn lại, dỗi mắt trừng trừng nhìn chàng thiếu hiệp như muốn ăn tươi nuốt sống mới vừa lòng.

Dương Ma thích chí cười hề hề nhích đến gần hơn, hỏi lớn :

- Nhà ngươi muốn đấu thế nào? Dùng đao kiếm, chưởng pháp hay chưởng lực?

Văn Thiều Côn không do dự đáp liền :

- Đấu chọi như thế nào cũng được. Xin quý vị cứ lựa chọn cho vừa ý, tôi xin sẵn sàng hầu tiếp vô điều kiện.

Dương Ma Lăng Nhất Phi nổi nóng, muốn phóng chỉ hạ sát ngay con người đầy tính ý kiêu ngạo ấy, thét lớn :

- Cậu bé, đừng ngông cuồng quá lớn.

Văn Thiệu Côn không hề xúc động, từ tốn nói luôn :

- Xin tiền bối cứ tự tiện.

Dương Ma hần học đáp :

- Nếu để cho lão phu tự ý quyết định thì miếng thứ nhất là so chuông, miếng thứ nhì so nội kinh, miếng thứ ba so kiếm. Người nghĩ sao?

Văn Thiệu Côn nói :

- Xin tuân lệnh! Mời tiền bối ra tay.

Lập tức Dương Ma Lăng Nhất Phi xòe bàn tay to như chiếc quạt, gầm lên một tiếng như sét nổ lưng trời, đẩy tạt ngang một chuông mạnh như lập biển dời non.

Một luồng kinh khí đỏ ửng hùng hực tuôn tràn ra, âm ì như sấm động, làm cho suốt mấy dãy nhà rung động, mấy hàng thông gần đó lung lay cành lá ào ào hồi lâu mới yên lặng.

Văn Thiệu Côn ngưng tụ tinh thần, thận trọng vung tay về phía trước, từ từ đẩy chuông ra nghênh đón.

Hai luồng chuông lực cùng thuộc loại dương cương, vừa chạm vào nhau đã nổ lên đánh đùng một tiếng đinh tai nhức óc, cát bụi tung mịt mù, sức nóng tỏa ra, cách năm trượng vẫn thấy hùng hực như đứng gần lò lửa đỏ.

Cả hai người toàn thân lắc lư như con thuyền gặp sóng rồi lại đứng yên.

Rõ ràng đã ngang tay đồng sức chưa phân biệt thắng thua.

Dương Ma hoảng kinh, không ngờ công lực của chàng thiếu niên này đã quá mức tưởng tượng. Tuy nhiên đấu ngang nhau, nhưng một già đã yếu, một trẻ đang lên, muốn thắng trong ba miếng không phải là chuyện dễ.

Văn Thiệu Côn vừa bình thân nghi một tý, đại lại sức nên gọi lớn :

- Xin đánh tiếp.

Dương Ma cũng hít dài mấy hơi đỡ mệt nói :

- Bây giờ là chiêu thứ hai, so tài về nội lực, hãy coi chừng.

Hai chuông của y vừa tung ra, đẩy mạnh tới trước.

Văn Thiệu Côn tin tưởng nơi mình, bật luôn hai chuông nghênh chiến.

Hai người đứng gần nhau, bốn chuông đã áp hẳn lại, hít chặt không rời. Bao nhiêu nội lực vận dụng từ châu thân về Đan điền đều chuyển hết vào lòng bàn tay.

Tuy không đánh mạnh nhưng cả hai đã dùng sức đến mức tối đa.

Kinh lực từ lòng bàn tay đôi bên tuôn ra tiếng kêu vu vu làm bật tung cả đất cát và rung động cây cối ở gần.

Đôi vai hai người cùng run lên từng hồi, các khớp xương chuyển động kêu lách cách không ngớt.

Khúc Tự Thủy và Đoàn Vô Hoa đứng ngoài nhìn không chớp mắt. Cả hai đều tỏ vẻ vô cùng trang trọng, chăm chú theo dõi mỗi người lo lắng cho một người. Không khí yên lặng và căng thẳng. Ngoài tiếng lá rừng xào xạc, xương cốt chuyển răng rắc, bốn tim cùng hồi hộp.

Văn Thiệu Côn cau mày, bậm môi vận dụng thêm hai phần công lực nữa, tăng cường vào song chuông.

Lăng Nhất Phi cảm thấy một áp lực tăng thêm chuyển vào người liên miên không ngớt. Hai tay dùng sức quá nhiều dần dần cong lại như cánh cung, lão đảo ngã về phía sau đứng hết vũng.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa nghiêng răng rít :

- Quả đồ vô dụng!

Trong chớp mắt tình thế đã thay đổi, Dương Ma Lăng Nhất Phi khẽ hự một tiếng, thu hết tàn lực cố gắng thêm lần chót, xương cốt chuyển răn rắc, chuyển bại thành thắng.

Cả hai, mồ hôi nhễ nhại, mặt tái xanh, hơi thở dòn dập.

Văn Thiệu Côn nhờ nuốt Vạn niên kim thiên, kinh mạch đã thông, sức tuy giảm nhưng lần lần được bổ sung như cũ. Dương Ma tuy cố gắng để xoay chuyển thế cục, nhưng không khác nào ngọn đèn sắp tàn, chỉ bùng lên để tắt hẳn.

Cuối cùng Lăng Nhất Phi chịu không nổi nữa, khụy hai chân, ngã lăn ra đất, máu trào ra òng ọc, hai mắt lơ lơ như người sắp chết.

Văn Thiệu Côn tuy thắng cuộc nhưng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, khí huyết đảo ngược, phải đứng yên điều tức để thu hồi bao nhiêu công lực đã bị hao mòn sau cuộc đấu kéo dài khá lâu.

Đoàn Vô Hoa lúc đầu sừng sốt nhưng về sau dậm chân chặt lưỡi, mắt nhìn như tóe lửa vào Văn Thiệu Côn và rít lớn :

- Thằng súc sinh họ Văn, hãy nhớ lấy mối thù hôm nay nhé! Kể từ giờ phút này Âm Dương nhị ma đã quyết không đội trời chung cùng mày.

Nói xong, cúi xuống bồng Dương Ma Lăng Nhất Phi đứng lên.

Tuy thắng nhưng Văn Thiệu Côn cũng bị tiêu hao chân lực, và nội thương khá nặng. Chàng đứng nhắm mắt tiếp tục vận công điều tức không nói một tiếng nào.

Đoàn Vô Hoa vừa nâng Lăng Nhất Phi lên đã bất ngờ vung tay như chớp nhoáng tung ra một làn sáng nhấp nháy, tỏa ra bốn mặt xẹt về phía Văn Thiệu Côn rồi thét lớn :

- Hãy ném Huyền Phách Hàn Châu của ta xem sao.

Văn Thiệu Côn đang mãi mê vận hộ thân cương lực để điều tức. Nếu hốt hoảng né tránh tức thì khí huyết chạy ngược, tạng phủ hư nát ngay tức khắc, nên mặc dù biết mục đích ám khí hại mình cũng không còn cách nào chống đỡ được.

Bỗng một tiếng hét thánh thót vang lên :

- Con mục khốn nạn, dám dùng thủ đoạn quá đê hèn!

Khúc Tự Thủy vừa hét vừa tung ra hai chưởng với mười thành công lực để đẩy luồng ám khí qua một bên đồng thời phóng người chặn ngay chính giữa che chở cho Văn Thiệu Côn.

Âm Ma Đoàn Vô Hoa lăng lạng bồng Lăng Nhất Phi tung người lao vút ra xa rồi biến mất trong đêm tối.

Văn Thiệu Côn đã hồi phục công lực đầy đủ, mở bừng đôi mắt nhìn xung quanh.

Chàng trông thấy Khúc Tự Thủy đang ngồi trên cỏ, hai mắt lim dim tựa hồ như vận công điều tức, da mặt nhợt nhạt như không còn sinh khí nữa.

Văn Thiệu Côn thất kinh, hốt hoảng, khẽ gọi :

- Khúc cô nương.

Nàng hé mắt nhìn chàng cố giọng cười hỏn hển nói :

- Thiếp đã đoán trước thế nào con mục ấy cũng hạ độc thủ sau khi chồng bị thảm bại. Thế mà cũng không tránh khỏi độc kế của chúng.

Liếc mắt nhìn Văn Thiệu Côn một tý, nàng nói thêm :

- Giá có em Lệ Minh Nguyệt nơi đây thì bọn chúng nhất định không toàn tánh mạng.

Văn Thiệu Côn rất quan tâm đến tình trạng sức khỏe của nàng, vội vàng hỏi :

- Cô nương có bị thương nặng lắm không?

Khúc Tự Thủy thở dài :

- Công tử có biết nguyên nhân vì sao thiếp khuyên công tử nên đấu với Dương Ma Lăng Nhất Phi không?

Văn Thiệu Côn cau mày đáp :

- Vì bản lĩnh của Âm Ma cao cường hơn Dương Ma, phải không?

Khúc Tự Thủy lắc đầu nói :

- Không phải đó là nguyên nhân chính đâu. Điều mà thiếp lo ngại nhất cho công tử là món Huyền Phách Hàn Châu của mục ấy. Thiếp đoán chắc chắn rằng khi rủi bị thất bại, thế nào Âm Ma cũng dùng ám khí để hại công tử.

Nàng nghỉ một chập rồi nói tiếp :

- Huyền Phách Hàn Châu là một môn ám khí ác độc khác thường. Lúc phóng tỏa ra trên một phạm vi rộng lớn, tiết ra một luồng khí lạnh như băng giá xâm nhập vào các lỗ chân lông, nhiễm vào xương tủy trong một thời gian là chết ngay. Huyền Phách Hàn Châu có đặc tính chuyên phá hộ thân cương lực và khắc được cả những vật cứng hay mềm.

Nói xong nàng lão đảo suýt ngã gục xuống.

Văn Thiệu Côn hốt hoảng vội vàng chạy lại đỡ lấy nàng, khẽ gọi :

- Cô nương! Làm sao thế.

Khúc Tự Thủy mở mắt nhìn chàng, thở dài nói :

- Thiếp đã bị trọng thương trong lúc xông vào đỡ Huyền Phách Hàn Châu thay cho công tử. Trường hợp này cũng không khẩn thiết lắm. Mặc dù trúng phải độc này chỉ trong một giờ là chết, nhưng thiếp lúc nhỏ đắc thủ pháp của bản môn, điểm vào các trọng huyết không cho xâm nhập vào nội tạng, ít ra cũng kéo dài mạng sống được ba hôm.

Nàng cố gắng thò tay vào áo trong lấy ra một cái lọ nhỏ bằng ngọc bích xanh xanh, trong có đựng một viên thuốc cũng màu xanh. Nàng trút ra bỏ vào miệng nuốt liền.

Sau khi nhắm mắt dưỡng thần điều tức một chập, thần sắc đã có vẻ khá hơn, nàng tủm tỉm cười nói :

- Thuốc này gọi là Bách Thảo Đơn, một loại linh dược do bốn môn bào chế chuyên trị độc. Tuy thuốc này không thể trị lành hẳn nhưng cũng có thể giúp cơ thể chống cự với chất độc được trong vòng bốn mươi lăm ngày. Với thời gian ấy thiếp sẽ hoàn thành một ít công việc cần thiết.

Nói xong nàng xúc động, lệ ứa lưng trông.

Văn Thiều Côn buồn rầu nói :

- Bất cứ với giá nào, tôi cũng quyết tìm cách để cứu chữa cho cô nương.

Bây giờ xin cô nương tạm ngồi dưỡng thần cho khỏe, để tôi đuổi theo Đoàn Vô Hoa buộc mụ ấy đưa thuốc giải độc đem về. Từ nay đến ngày mai thế nào cũng đuổi kịp.

Nói rồi dợm chân định phóng đi liền.

Khúc Tự Thủy xua tay nói :

- Khỏi cần nữa, chúng ta đừng đi tìm mắc công, thứ Huyền Phách Hàn Châu này không có thuốc giải. Dù có đuổi kịp bắt được mụ ta cũng vô ích.

Văn Thiều Côn thấy trong người nóng như lửa đốt, chàng nghĩ thầm :

- “Nếu thế chẳng lẽ để Khúc Tự Thủy chỉ còn nằm chờ chết hay sao? Nàng đã vì cứu mình mà trúng độc, mình không thể nào ngồi yên để xem nàng chết. Nếu thời gian ấy rủi có bề nào thì mình phải áy náy ân hận suốt một đời”.

Văn Thiều Côn đang bâng khuâng thì Khúc Tự Thủy hỏi :

- Sở dĩ thiếp tìm cách đến gần công tử nơi đây vì nóng lòng muốn biết tin tức của em hai Lê Minh Nguyệt. Hai người đã cùng vào Vô Nhân cốc, tại sao chỉ một mình công tử trở ra được. Chẳng lẽ em nó đã gặp điều gì bất hạnh rồi chăng?

Văn Thiều Côn không ngần ngại thuật lại đầu đuôi câu chuyện từ trước tới sau. Chàng nhận lời của vị Chí Tôn cốc chủ đi lên Vân Mộng sơn tìm Long Diên thảo. Để buộc chàng thực hiện điều cam kết, Cốc chủ đã lưu Lê Minh Nguyệt lại làm con tin. Nghe xong Khúc Tự Thủy thở dài nói :

- Nếu vậy bây giờ Văn công tử đang trên đường lên Vân Mộng sơn để tìm cây quý Long Diên thảo phải chăng? Xong rồi công tử có định trở vào hang Vô Nhân cốc để cứu Lê Minh Nguyệt ra không?

Văn Thiều Côn cảm động trước mối lo âu chân thành của người chị đang nghĩ tới đứa em, mà ngay trong lúc mình đang bị trúng độc nằm chờ giờ chết.

Chàng không muốn kể lại câu chuyện của Hạ Lục yêu cầu mình đừng tìm Long Diên thảo cho vị Chí Tôn để bảo vệ sinh mạng cho giới cao thủ võ lâm.

Tuy bùi ngùi khó nghĩ đến hai vấn đề mâu thuẫn nhau, nhưng chập sau chàng quả quyết nói :

- Lễ đương nhiên là bất luận kết quả ra sao, tôi cũng nhất định trở vào Vô Nhân cốc để cứu nàng ra khỏi hang như đã hứa.

Khúc Tự Thủy thấy yên chí phần nào, nhìn chàng đầy vẻ cảm ơn, nói :

- Thiếp rất tin tưởng vào lời hứa hẹn của thiếu hiệp. Thiếp chỉ cần có được hai người em nơi đây thì Vô Vi môn của Trường Bạch sơn không đến nỗi nào nữa chừng bị tan rã. Văn thiếu hiệp, vì tiền đồ của môn phái, thiếp cầu mong thiếu hiệp cố gắng hoàn thành công việc ấy nhé.

Lời nói dịu dàng, tha thiết từ miệng nàng thốt ra khiến Văn Thiều Côn cảm động muốn ứa lệ.

Ngay lúc đó Khúc Tự Thủy bỗng chỗi mình ngồi dậy, quay mặt vào rừng lớn tiếng gọi :

- Em ba, em có thể đến đây được.

Gọi chưa dứt lời đã có một bóng người, thân hình mảnh mai là lướt từ ngoài sân thoăn thoắt đi vào.

Văn Thiều Côn ngạc nhiên nhìn lại thấy người ấy mặc áo xanh quần lụa, mặt mày tươi đẹp vừa đi vừa cười chúm chím. Nữ lang ấy không ai xa lạ mà là Chu Diệp Thanh, hôm nọ tại Tề Thiên Phong đã bị Huyền Trung Tử dùng khu thi bách độc chưởng đánh trúng, sau đó nhờ Tề Mãn Kiều cõng về tìm thuốc chữa.

Theo Huyền Trung Tử nói thì trên giang hồ không có thuốc nào giải được khu thi bách độc chưởng của Vô Nhân cốc. Tuy rằng Chu Diệp Thanh chưa đến nỗi mất mạng, nhưng đã mê man bất tỉnh rồi. Chẳng hiểu vì sao hôm nay vẫn tươi cười khỏe khoắn như người không có bệnh thì lạ thật.

Hồi 28 Cốc ngọc ba chân, phương thuốc giải độc

Văn Thiệu Côn tuy thắc mắc về việc này nhưng không tiện hỏi nhiều, chỉ vội vái chào và nói ngay :

- Chu cô nương đã lành vết thương rồi sao?

Chu Diệp Thanh đưa cặp mắt u buồn nhìn chàng, nín lặng không đáp rồi chạy ngay lại bên cạnh Khúc Tự Thủy ôm chầm lấy nàng, cất giọng thê thảm gọi :

- Chị cả ơi, chị làm sao thế này?

Khúc Tự Thủy điềm nhiên nói :

- Bây giờ chắc em cũng nghe biết tất cả mọi việc rồi chứ?

Chu Diệp Thanh thở thê đáp :

- Phải, em luôn luôn theo dõi đề phòng lúc cần chị gọi chạy tới ngay.

Khúc Tự Thủy gật đầu nói :

- Em tôi ngoan lắm.

Rồi quay lại phía Văn Thiệu Côn, nàng cất giọng buồn buồn nói :

- Em ba nó vẫn chưa lành được vết thương cũ. Chỉ nhờ thủ pháp đặc biệt của Vô Vi môn chúng tôi điểm vào ba tủy một mạch, nhất thời hạn chế chất độc không thể phát ra mà thôi.

Nàng nghĩ một chập rồi nói tiếp :

- Loại khu thi bách độc mà em nó trúng phải hoàn toàn khác hẳn những môn độc khác trên thế gian này. Khi đã xâm nhập vào nội phủ thì giỏi như Độc Vương Sa Thiên Lý cũng đành bó tay chịu thua. Trường hợp này e rằng khó chữa nổi.

Văn Thiệu Côn xúc động cau mày ngẫm nghĩ, bỗng nhiên chàng sực nhớ đến một việc, mừng quá vỗ tay vào đùi đánh bộp một tiếng rồi hớn hờ reo lớn :

- À, đã có thuốc rồi. Hai cô sẽ được cứu chữa khỏi hẳn, xin đừng lo nữa.

Chu Diệp Thanh vội vàng hỏi :

- Công tử có thuốc gì để cứu được chị cả chúng tôi?

Văn Thiệu Côn lấy trong người ra một chiếc lọ nhỏ, lắc nhẹ trong tay nói :

- Lúc rời khỏi hang Vô Nhân cốc, vị Chí Tôn cốc chủ có trao cho tôi ba hoàn thuốc “Đại Hoàn đơn” để phòng thân khử độc. Chắc chắn thuốc này sẽ giải độc được cho hai cô.

Nói xong chàng hớn hờ mở nút, trút ba viên thuốc đỏ như son, để vào lòng bàn tay óng ánh như chu sa, có mùi hương nồng nàn thoảng đến tận mũi.

Chu Diệp Thanh cầm một viên nhìn, đưa lên mũi ngửi rồi liếc mắt nhìn chị hình như muốn hỏi ý kiến có nên uống hay không?

Khúc Tự Thủy cũng đưa lên mũi ngửi rồi nói :

- Theo lời thuật lại của Văn công tử thì vị Cốc chủ muốn sai công tử đi Vân Mộng sơn tìm linh thảo, như thế không lý gì người ta lại muốn cho công tử thuốc độc làm gì.

Nàng liếc mắt nhìn hai người, ngập ngừng nói :

- Ngặt một nỗi là Văn công tử cần dùng...

Ngập ngừng một chút, nàng nín luôn.

Chu Diệp Thanh không thấy chị phản đối, cầm viên thuốc đưa vào miệng nuốt luôn.

Khúc Tự Thủy nhìn hai viên thuốc còn lại, ngập ngừng rồi nói luôn :

- Văn thiếu hiệp chỉ có cả thấy ba viên “Đại hoàn đơn”, nếu thiếp cùng uống, chả lẽ thiếu hiệp chỉ còn lại một viên sao. Đường lên Vân Mộng sơn còn gặp bao nhiêu gian nguy hiểm trở, nếu gặp điều gì, lấy chi mà uống...

Không để nàng nói hết lời, Văn Thiệu Côn đã cắt ngang :

- Thuốc này cốt để cứu người. Hà tất cô nương phải lo ngại. Hiện giờ đang cần, xin cứ uống, việc gì phải nghĩ chuyện vợ vẫn về sau. Cô nương nên nghe lời tôi, mau mau uống đi cho tôi an lòng.

Khúc Tự Thủy nhìn chàng cảm động, chớp mắt mấy cái, cuối cùng thở dài rồi nuốt luôn.

Văn Thiệu Côn bỏ viên còn lại vào lọ rồi rào bước vào phòng.

Chàng nóng lòng muốn lại thăm hỏi Thời Tư Tình bị thương nặng sắp chết, bị mình điểm huyết bỏ trong ấy, trải qua một thời gian khá lâu, chẳng biết có xảy ra điều gì không?

Khúc Tự Thủy và Chu Diệp Thanh tuy có vẻ kinh ngạc bởi thái độ hấp tấp của chàng, nhưng chỉ nhìn theo chờ đợi.

Một thoáng sau, Văn Thiệu Côn đi ra, trên tay bồng Vọng Tình lư chủ Thời Tư Tình, hình như đang bất tỉnh.

Khúc Tự Thủy nhăn mặt, hỏi :

- Vết thương của ông ấy có trầm trọng lắm không?

Văn Thiều Côn vồn vã đáp :

- Nặng lắm, nhưng không hề gì. Với một viên “Đại hoàn đơn” còn lại, may ra có thể cứu được.

Khúc Tự Thủy cau mày không nói gì.

Chu Diệp Thanh phủi tay, lắc đầu nói lớn :

- Không, không được đâu.

Văn Thiều Côn nhăn nhó hỏi :

- Vì sao lại không được?

Chu Diệp Thanh nói :

- Công tử chỉ còn một viên để phòng thân, nếu cho lão uống...

Văn Thiều Côn chận lời nói ngay :

- Cứu bệnh như cứu lửa, đừng vì chuyện đâu đâu mà để mất mạng người đang thương hại. Hơn nữa tôi đâu nhất thiết phải dùng đến viên thuốc này.

Lập tức chàng đưa ngón tay ấn nhẹ vào cổ họng Thời Tư Tình, bỏ viên thuốc vào mồm. Thời Tư Tình bỗng khạc một tiếng, viên Đại Hoàn đơn đã trôi luôn vào bụng.

Sau đó chàng mở huyết cho ông ta.

Khúc Tự Thủy và Chu Diệp Thanh sau khi uống hai viên thuốc hình như đã thấy có phản ứng, bụng bắt đầu sôi lên sùng sục. Hai người vội vàng ngồi xếp bằng tròn điều tức để thuốc mau thấm, mắt nhắm kỹ không quan tâm gì đến việc làm của Văn Thiều Côn nữa.

Sau khi được giải khai huyết đạo, Thời Tư Tình đã bắt đầu cử động. Tay chân ngo ngoe, sắc diện tái nhợt dần dần ửng đỏ đượm nhuần sinh khí.

Hồi lâu mắt đã mở dần, đôi môi mấp máy gọi nho nhỏ :

- Văn... thiếu... hiệp...

Giọng nói run rẩy yếu ớt vì trong người đã bị trọng thương, huyết đạo bế tắc khá lâu, máu bị nghẽn, nguyên lực mất hết, mệt quá phải ú ớ nói không được rõ.

Văn Thiều Côn chăm chú nhìn vào mặt ông khề gọi :

- Thời lão tiên bối.

Thời Tư Tình hé mắt nhìn chàng, thờ dãi nói qua hơi thở :

- Lão với cậu không hề quen biết nhau, tại sao... tại sao cậu làm như thế?

Chính Văn Thiều Côn cũng không biết làm sao để giải thích rõ ràng lý do khiến chàng đã hành động như vậy.

Có lẽ đang lúc chàng ở vào một hoàn cảnh đáng thương, thân thể mơ hồ lại gặp ông cũng lâm vào một cảnh ngộ bi thảm trái ngang, như hai kẻ cùng hội cùng thuyền. Hơn nữa bao nhiêu việc làm của ông đã qua gieo vào lòng chàng nhiều cảm tình và vì đó sinh ra kính mến.

Trước tình cảnh ấy, chàng nhận thấy không thể nào làm lơ không giải cứu được.

Để thỏa mãn câu hỏi của ông, Văn Thiều Côn chỉ đáp :

- Té khốn phò nguy là câu phương châm ân sư hằng nhắc nhở. Ngày nay gặp việc bất bình nhất định không thể nào khoanh tay đứng nhìn được, xin lão tiên bối hãy mau mau vận công điều tức để thuốc mau thấm vào cơ thể, xua đuổi chất độc ra ngoài.

Thời Tư Tình ngậm ngùi than rằng :

- Lão phu suốt đời sống thanh bạch chẳng chịu một ân huệ của ai, đến nay đã tự lấy làm vinh hạnh, không ngờ đâu ngày nay phải nhận một cái hơn sâu của Văn thiếu hiệp như thế này.

Văn Thiều Côn vội xua tay nói :

- Xin tiên bối đừng nói như thế, văn sinh nào muốn tiên bối phải đền đáp nghĩa ân, thật ra mang danh người nghĩa hiệp trong võ lâm, thấy việc phải thì làm để hợp với lương tâm mà thôi. Xin tiên bối hãy bảo trọng lấy thân, đừng nghĩ đến chuyện nhỏ mọn ấy nữa.

Thời Tư Tình thờ dãi một tiếng, lặng thinh không nói nữa. Đôi mắt từ từ nhắm lại, tập trung ý chí đến việc vận tức hành công đưa chất thuốc đi khắp nơi trong lục phủ ngũ tạng, đến tận tay chân.

Lúc ấy đã hết canh ba, mưa tạnh gió yên, rừng thông bát ngát thâm u lại đắm chìm trong cảnh quang bình yên.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi dần qua.

Nửa giờ sau Thời Tư Tình mở bừng hai mắt. Trên nét mặt già nua khắc khổ đã có vẻ sáng sủa, vết sưng nơi đùi cũng bớt thâm và xẹp xuống khá nhiều.

Hiển nhiên là viên “Đại hoàn đơn” đã có hiệu lực rồi.

Văn Thiều Côn luôn luôn theo dõi, vội vàng hỏi ngay :

- Lão tiên bối cảm thấy trong người ra sao?

Thời Tư Tình mỉm cười đáp :

- Thuốc này quả là thần dược. Lão có cảm giác là các vết thương đã sắp hết cả rồi.

Nhìn qua phía Khúc Tự Thủy và Chu Diệp Thanh, ông hỏi :

- Hai cô nương đây là ai?

Văn Thiều Côn đáp :

- Cùng là kẻ nhất thời gặp gỡ. Nhưng vì Khúc cô nương đây đối với văn bối có một cái ơn rất trọng. Vì quyết lòng cứu văn bối khỏi độc thủ của Âm Ma Đoàn Vô Hoa mà Khúc cô nương thọ độc, bị trọng thương.

Thời Tư Tình gật đầu đáp :

- Tuy không cử động được nhưng lão phu cũng nghe rõ ràng câu chuyện.

Thật trên đời cũng hiếm có kẻ được như hai vị.

Rồi ông ngậm ngùi than tiếp :

- Lão phu đã nhận trách vụ phải đền ơn đáp nghĩa, dù hai vị không bao giờ muốn thế. Ngày sau trên đường đời, nếu hai vị có điều gì cần đến già này thì dù phải bước qua dầu, xông vào lửa đỏ, lão phu cũng không bao giờ chối từ.

Văn Thiều Côn cười đáp :

- Lão tiên bối hà tất phải nói lên điều đó. Vết thương trên đùi có lẽ khó chữa lành ngay.

Thời Tư Tình nhìn đôi chân, thở phào đáp :

- Xương đùi đã gãy lìa, có lẽ sau này phải nhờ đến chân cây để đi lại.

Văn Thiều Côn cau mày suy nghĩ.

Đối với ông lão tuổi quá ngũ tuần, đã từng bị trái ngang đau khổ trên tình trường rồi bị gieo rắc thêm nhiều điều trắc ẩn, tai họa dập dồn, chàng cảm thấy đã có nhiều niềm cảm thương đặc biệt. Nhìn kỹ khuôn mặt khô ngô quắt thước, râu tóc xồm xoàm trong cuộc đời cô độc giữa rừng thông đèo heo hút gió, đêm đêm nhìn sao nhớ người cũ, chàng cảm thấy lòng như se lại, cơ hồ không cảm được nước mắt.

Bỗng có tiếng nhẹ nhàng thánh thót gọi :

- Văn công tử.

Văn Thiều Côn nhìn qua thấy Chu Diệp Thanh đang thoăn thoắt bước về phía mình.

Chàng vừa mừng vừa ngại, vội hỏi :

- Vết thương của cô nương đã hoàn toàn hết chưa?

Chu Diệp Thanh hớn hờ nói :

- Thuốc hay quá! Rõ ràng là tiên dược! Bao nhiêu độc dược bị thuốc dồn hết vào Đan điền rồi trực hết ra ngoài cơ thể. Bây giờ trong người đã khỏe khoắn như xưa rồi.

Văn Thiều Côn nhìn qua phía Khúc Tự Thủy.

Nàng vẫn ngồi im xếp bằng như cũ, trán rướm mồ hôi, đôi vai thon khẽ run run, nơi lông mày còn ẩn vết xanh bầm, rõ ràng là độc tố chưa giải hết.

Văn Thiều Côn và Chu Diệp Thanh vừa ngại vừa lo, chăm chú nhìn vào nàng ngơ ngác.

Đại hoàn đơn quả là một linh dược thể gian hiếm có. Trong thời gian ngắn cả vết thương của Thời Tư Tình và Chu Diệp Thanh đều chữa xong, chẳng hiểu tại sao không thấy linh nghiệm đối với Khúc Tự Thủy.

Văn Thiều Côn lại gần se sẽ hỏi :

- Cô nương hiện cảm thấy trong người ra sao rồi?

Lúc ấy Khúc Tự Thủy đã đình chỉ hành công nên mồ hôi trán đã bớt dần.

Chập sau nàng thở dài mở bừng đôi mắt nhìn Văn Thiều Côn nói :

- Văn công tử, thật hoài của, đáng tiếc thay viên thuốc.

Văn Thiều Côn hỏi :

- Cô nương không thấy một chút hiệu nghiệm nào sao?

Khúc Tự Thủy gượng cười đáp :

- Khi vừa uống song đã có một cảm giác rất dễ chịu chạy quanh khắp thân mình. Nhưng ngặt nỗi là dù vận công đến thế nào cũng không làm sao dồn được hết chất độc vào đơn điền để hóa giải.

Văn Thiều Côn cau mày không biết nói sao.

Nguyên nhân chính là vì chất độc mà Thời Tư Tình và Chu Diệp Thanh bị đánh trúng đều do “Khu thi bách độc” của Vô Nhân cốc nên thuốc “Đại hoàn đơn” do vị Chí Tôn cốc chủ chế ra chữa trị rất hiệu nghiệm.

Mặc dù thuốc này có thể khử trừ bách độc nhưng chất độc do Huyền Phách Hàn Châu của Âm Ma Đoàn Vô Hoa thuộc một loại khác nên thuốc của Vô Nhân cốc không thể điều trị được.

Không khí trầm lắng lo âu đè nặng trên đầu mọi người.

Một chập lâu Khúc Tự Thủy thiết tha gọi Văn Thiệu Côn nói :

- Văn công tử ơi! Người đời sống chết đều do số mạng, khi đã tới số thì không có cách gì cứu vãn được. Thiếp dù phải chết cũng ngậm cười nơi chín suối, miễn rằng Văn công tử giữ đúng lời hứa hẹn, cứu giúp em hai Lệ Minh Nguyệt ra khỏi hang Vô Nhân cốc.

Văn Thiệu Côn cảm động, nhìn nàng quả quyết, nói :

- Xin cô nương đừng nên quá bi lụy. Tôi nhất định phải đem Lệ cô nương ra khỏi Vô Nhân cốc, đồng thời tận lực giúp Khúc cô nương chữa khỏi vết thương ác độc này.

Chàng nóng ruột chưa biết trị liệu cách nào, chỉ bồn chồn đứng lên ngồi xuống xuýt xoa mãi :

- Chẳng lẽ trên đời này không còn một phương thuốc nào trị được Huyền Phách Hàn Châu sao?

Khúc Tự Thủy gượng cười đáp :

- Dù có thuốc cũng không phải dễ kiếm. Mạng thiếp còn sống không bao lâu. Thời hạn bốn mươi lăm ngày sẽ đi qua như chớp nhoáng. Nếu biết thuốc mà tìm chưa ra thì cũng chẳng ích gì. Ngoài sự chết ra, thấy chẳng còn biện pháp nào khác nữa.

Văn Thiệu Côn vội hỏi :

- Như thế hình như cô nương cũng tưởng biết qua một môn thuốc nào, loại cây cỏ, hoặc linh dược hoặc món gì khác, có thể khắc được chất độc đó chăng?

Khúc Tự Thủy nói :

- Thiên niên tuyết sâm, vạn niên mai thực, thiên niên hà thủ ô đều là những loại có thể liệt vào hàng tiên đơn, chữa được mọi thứ độc. Nhưng trong thời gian bốn mươi lăm ngày ngắn ngủi này, làm sao mà tìm ra cho được.

Văn Thiệu Côn lẩm bẩm :

- Phải làm sao tìm cho ra một trong những tiên dược hiếm có này để kịp chạy chữa trước khi chất độc bộc phát, Khúc cô nương nói đúng...

Ngoài cái chết, chưa thấy một hy vọng nào khác nữa.

Mọi người đang băn khoăn lo nghĩ, chưa tìm ra cứu cách nào, Thời Tư Tình ho nhẹ một tiếng rồi nói :

- Lão phu vừa nghĩ ra một môn khả dĩ chế ngự được hàn độc cho Khúc cô nương. Chẳng qua...

Ông lặng thinh không nói nữa.

Văn Thiệu Côn nóng ruột hỏi liền :

- Tiền bối đã nghĩ ra thứ thuốc hay, sao chưa nói liền, còn ngập ngừng gì nữa?

Thời Tư Tình nhìn chàng ngậm ngùi nói :

- Thuốc này tuy không dám sánh cùng Thiên niên tuyết sâm, Vạn niên mai thực, nhưng muốn tìm ra được cũng không phải dễ. Vì vậy nên lão phu mới ngại ngần chưa tiện nói ra.

Văn Thiệu Côn hỏi dồn thêm :

- Bất kỳ loại gì, xin lão tiền bối cứ nói ra xem thử.

Thời Tư Tình gật gù nói :

- Các thứ kỳ độc trên đời này có nhiều lắm, ít ra cũng ba bốn trăm thứ, mà thuốc giải độc cũng không hiếm gì, kể ra đâu xiết, nhưng trời sinh có một món đặc biệt, bất luận là độc tố nào cũng có thể giải trị được.

Văn Thiệu Côn hỏi ngay :

- Thứ đặc biệt đó là gì?

Thời Tư Tình đáp :

- Là Tam túc ngọc thiềm, tức là thứ Cóc ngọc ba chân đấy.

Văn Thiệu Côn nói :

- Văn bối cũng có nhiều lần nghe thiên hạ nói đến Tam túc ngọc thiềm, nhưng có ai bắt được thứ này không nhỉ?

Thời Tư Tình điềm tĩnh nói :

- Không phải chỉ có trên lời đồn, mà thực tế đã có người bắt được rồi.

- Ô, kẻ ấy là ai?

Thời Tư Tình cười gượng đáp :

- Kẻ ấy là Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã.

Văn Thiếu Côn giật mình lập lại :

- Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã.

Thời Tư Tình đưa mắt nhìn chàng rồi kể tiếp :

- Cách đây vào khoảng hai mươi năm rồi, thiên hạ trên giang hồ có đồn rằng Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã đã bắt được một con “cóc ngọc” ba chân.

Nhiều kẻ trong phái hắc đạo đã lăm le dòm ngó, muốn tìm cách cướp lấy bảo vật hi hữu này. Nhưng vì Độc Nhân Thần Cái bản lãnh cao siêu, thuộc vào hàng thượng đỉnh võ lâm, hơn nữa ông ta là chúa tể của Cái bang, một tổ chức rộng lớn, bộ hạ ở rải rác khắp thiên hạ, nên chẳng một ai dám đá động tới. Hơn nữa, hành tung của Độc Nhân Thần Cái mập mờ vô định, nay đó mai đây, hư hư thật thật, vì vậy nên chỉ có lão ta mới có đủ điều kiện để bảo tồn cóc ngọc ba chân mà thôi.

Với giọng đều đều, ông kể tiếp :

- Nhưng mười năm gần đây chẳng biết vì lẽ gì, Độc Nhân Thần Cái bỗng dưng mất tích, thiên hạ không biết ông ta đi đâu mà ngay cả những môn đệ thân tín của ông cũng không biết ông ẩn trú nơi nào.

Nghe tới đây Văn Thiếu Côn cảm thấy có lóe ra một tia sáng hy vọng, lẹ miệng nói liền :

- Nói vậy thì Khúc cô nương may ra có cơ cầu được, tưởng người nào chứ nếu là Độc Nhân Thần Cái thì...

Nói đến đó chàng cảm thấy hơi quá lố, vội vàng nín ngay.

Lúc đó chàng chợt nhớ lời Niệp Sáp hòa thượng cho biết Độc Nhân Thần Cái không muốn gặp một người nào và cấm ngặt không cho tiết lộ nơi ông cư trú.

Thời Tư Tình ngơ ngác hỏi :

- Hay là Văn thiếu hiệp cũng có biết qua về nhân vật ấy, và cũng biết rằng ông ta...

Văn Thiếu Côn không tiện nói ra việc Độc Nhân Thần Cái ẩn trú trong hang “Vọng Ngã”, hơn nữa việc này xảy ra quá lâu. Biết đâu đã mười bốn năm rồi ông lại không thể dời đi nơi khác hay sao? Vì chưa biết chắc chắn nên không tiện xác nhận dứt khoát.

Chàng đáp :

- Văn bối đã từng nghe có người nói về Độc Nhân Thần Cái và nơi cư trú của ông từ mười bốn năm trời. Còn như việc tìm được ông ta thì hiện đang mơ hồ mù mịt, tuy nhiên đã là một người tin tưởng vào định mệnh, văn bối nguyện vì cô nương ra đi một chuyến xem sao!

Thời Tư Tình cũng không hỏi thêm gì nữa, chấp tay vái dài, nói :

- Lão phu bị gãy xương chân, nên dù muốn cũng không làm sao cùng đi theo quý vị được. Vậy xin chúc Khúc cô nương gặp may mắn và sớm được bình phục.

Khúc Tụ Thủy cười gượng nói :

- Lòng tốt của Văn công tử, chị em chúng tôi muôn vàn cảm tạ. Nhưng đây là một điều vạn bất đắc dĩ... Huống chi...

Văn Thiếu Côn khoát tay nói :

- Như tôi đã có dịp thừa qua đây, chỉ là một nhiệm vụ thiêng liêng của con người biết tuân theo định mệnh. Còn việc tìm được Độc Nhân Thần Cái, cầu báu vật thành tựu hay không thì chưa dám chắc. Xin cô nương chớ ngại ngần mà từ chối nữa.

Khúc Tụ Thủy suy nghĩ một lát rồi chấp tay nói :

- Cung kính không bằng tuân lệnh. Văn thiếu hiệp đã có lòng tốt như thế mà thiếp cứ chối từ, chẳng hóa ra là con người không biết thời vụ.

Liếc mắt nhìn Chu Diệp Thanh, nàng khẽ gọi :

- Em ba.

Chu Diệp Thanh khóc sụt sùi nói :

- Chị cả gọi em.

Khúc Tụ Thủy bình tĩnh hỏi :

- Vết thương của em bây giờ đã hoàn toàn bình phục hay chưa?

Chu Diệp Thanh vội đáp :

- Đã lành như cũ rồi.

Khúc Tụ Thủy cười nói :

- Vậy thì hay lắm. Ta rời Trường Bạch sơn cũng là một điều thất sách, nhưng đó cũng là một việc bất đắc dĩ, vậy các em đừng oán trách chị nhé.

Chu Diệp Thanh sụt sùi nói :

- Chị cả, xin chị đừng nói thế. Không bao giờ tụi em lại oán trách chị.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Thế ngay bây giờ, em đi về Kỳ Liên sơn họp mặt với em tư, chị ra đi lần này, ơn trời phù hộ, nếu chữa lành được bệnh thì chậm lắm là mười ngày cũng sẽ về tới nơi.

Chu Diệp Thanh nói :

- Xin chị cứ yên tâm. Đã có em tư cùng Độc Vương Sa Thiên Lý để ứng phó với mọi việc. Ngày đêm chúng em cầu mong chị cả sớm xong việc trở về.

Khúc Tụ Thủy thở dài nói :

- Sau mười ngày mà chưa thấy chị về chắc dữ nhiều lành ít rồi. Chừng ấy các em cứ tùy tiện sắp xếp, khỏi phải chờ chị nữa nhé.

Nghĩ một lát, nàng nói thêm :

- Văn công tử đã quả quyết hứa thì thế nào cũng tìm được Long Diên thảo để cứu em hai ra khỏi Vô Nhân cốc. Chừng nào Lệ Minh Nguyệt về đến nơi, các em sẽ đưa nó làm người cầm đầu môn phái Vô Vi.

Chu Diệp Thanh mũi lòng khóc sụt sùi mãi. Nàng thổn thức gạt lệ nói :

- Chị đừng nên nói những lời bất tường như vậy.

Khúc Tụ Thủy nghiêm nét mặt nói :

- Đó là những điềm cần thiết chị phải dặn trước các em. Mọi việc cất đặt phải dứt khoát phân minh thì ra đi mới yên lòng được. Nếu vạn nhất em hai cũng gặp sự bất hạnh nữa, lúc đó các em mới tính liệu ra sao?

Chu Diệp Thanh lắc đầu quả quyết nói :

- Không đâu, nhất định không bao giờ lại có việc ấy đâu.

Khúc Tụ Thủy điềm nhiên nói :

- Phàm con người chẳng tính xa sẽ gặp chuyện lo gần. Mặc dù việc này không thể xảy ra nhưng chị cũng phải sắp đặt trước, đó là lối xử thế đúng đắn chứ không phải chúc ước điều rủi ro đâu.

Chu Diệp Thanh sụt sùi đáp :

- Mọi việc xin chị cả cứ dặn dò, chúng em gắng hết sức lo liệu để làm tròn mạng lệnh.

Khúc Tụ Thủy tủm tỉm cười, vỗ vai em mấy cái rồi vươn vai đứng dậy nói :

- Văn công tử, chúng mình đi thôi.

Nghe những việc hai chị em vừa bàn, Văn Thiếu Côn thấy vô cùng cảm khái đồng thời cũng không khỏi nhiều thắc mắc :

- Phái Vô Vi núi Trường Bạch quả là một môn phái đặc biệt, hành vi thần bí khôn lường. Họ không quản đường xa vạn dặm hiểm nguy vượt qua cái chết từ Tây bắc xa xôi về tìm kiếm ta rồi mạo hiểm dò thám Vô Nhân cốc để làm gì?

Hôm nay cả Khúc Tụ Thủy và Chu Diệp Thanh tự nhiên xuất hiện chắc cũng không ngoài mục đích tìm ta. Tại sao họ cứ lưu tâm đến mình mãi thế nhỉ?

Mặc dù không hiểu rõ lý do, nhưng chàng vẫn không ngại ngần cùng Khúc Tụ Thủy ra đi sau khi giả biệt Thời Tư Tình cùng Chu Diệp Thanh.

Cả hai cùng trở thuật khinh công lao vút như hai mũi tên lia ná nhắm đường Vân Mộng sơn trực chỉ.

Hồi 29 Tìm thuốc trị độc

Khúc Tự Thủy tuy đang trúng độc Huyền Phách Hàn Châu, nhưng nàng đã dùng thủ pháp độc đáo của phái Vô Vi tự điểm vào các mạch chận đứng chất độc, tập trung nơi Đan điền, nhất thời chưa bộc phát được. Nhờ vậy mà nàng vẫn mạnh khỏe như thường, dùng khinh công như bay, theo sát chân Văn Thiếu Côn.

Đường đi Vân Mộng sơn cách xa chừng ba trăm dặm. Cả hai đều nóng lòng như lửa đốt, chỉ mong sao cho mau đến nơi, nên vận dụng hết khả năng để khi bước đi như hai chiếc bóng mờ.

Đi một mạch suốt hai ngày không nghỉ, chiều hôm sau đã đến Vân Mộng sơn.

Dãy Vân Mộng sơn cao chọc trời, tiếp nối liên miên trùng điệp hàng mấy trăm dặm. Khi đến chân núi, hai người đưa mắt quan sát hồi lâu chẳng rõ nên đi đường nào cho đúng.

Trong lúc còn phân vân do dự, Khúc Tự Thủy hỏi :

- Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã quả thật đang ẩn trong dãy Vân Mộng sơn này không?

Văn Thiếu Côn nhận thấy cũng không cần phải giữ lộ mật làm gì nữa nên đáp :

- Tại hạ đã từng nghe Niệp Sáp hòa thượng nói mười bốn năm về trước, Độc Nhân Thần Cái đã vào nơi đây ở ẩn. Nhưng vì thời gian quá lâu, ngày nay chưa ai dám nói quả quyết rằng ông ta còn ở nguyên chốn này hay đã dời đi chỗ khác. Vì vậy tại hạ chưa dám đặt nhiều hy vọng vào việc tìm kiếm này.

Khúc Tự Thủy không thất vọng mà còn tươi cười nói :

- Dầu không tìm được Độc Nhân Thần Cái nhưng ít ra cũng tìm được Long Diên thảo để mang về cứu em hai Lệ Minh Nguyệt ra khỏi Vô Nhân cốc. Kết quả chừng đó cũng làm thiếp mãn nguyện lắm rồi.

Văn Thiếu Côn nói :

- Tại hạ lại nghĩ khác. Hiện nay Lệ cô nương sống trong Nghinh Xuân động không có gì là nguy hiểm. Điều quan trọng và cấp bách nhất là tìm ra Độc Nhân Thần Cái, xin thuốc cứu chữa vết thương cho cô nương. Chỉ hiềm một nỗi là núi non trùng điệp, đường sá chẳng có, biết tìm ra lối nào cho đúng đây?

Khúc Tự Thủy nói :

- Ngoài tên Vân Mộng sơn ra, công tử có còn nhớ một tên nào khác nữa không?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Trên Vân Mộng sơn còn có hang Vọng Ngã! Đó là cái tên đã được Độc Nhân Thần Cái đặt lại khi về ẩn cư. Nhưng trước kia nó có một tên khác nữa.

Chàng bộp trán suy nghĩ một chập rồi nói :

- Phải rồi, trước kia hang này gọi là Thanh Phong cốc.

Khúc Tự Thủy ngạc nhiên hỏi :

- Ô, Thanh Phong cốc hả?

Văn Thiếu Côn gật đầu nói :

- Bất cứ là Thanh Phong cốc hay Vọng Ngã cốc vẫn là một chốn hoang vu bí mật, xưa nay chưa ai biết, cả những thợ săn hay tiều phu đồn củi cũng chưa chắc đã bén mảng được tới nơi đây.

Khúc Tự Thủy vốn lanh lẹ và thông minh, hơn nữa trên trường đời nàng đã có nhiều kinh nghiệm hơn Văn Thiếu Côn, cho nên sau khi suy nghĩ một chập, nàng nói :

- Cái tên Thanh Phong cốc có thể giúp chúng ta một tia sáng để tìm được tới nơi. Theo ý thiếp, Thanh Phong là cây phong xanh. Nơi đây hẳn là có mọc nhiều loại cây này. Chính vì cái đặc điểm ấy mà cổ nhân mới đặt nên cái tên ấy.

Rừng núi triền miên biết đâu mà tìm. Chi bằng chúng ta cứ lưu ý đến những khu có nhiều phong xanh mọc thì dễ tìm ra hang ấy.

Đề nghị này cũng còn mơ hồ lắm, tuy nhiên ngoài cách ấy chẳng còn một biện pháp nào hơn nữa. Văn Thiếu Côn đồng ý rồi rào bước đi trước.

Đường lên núi xuyên rừng quả nhiên hiểm trở. Dựa theo sườn núi sừng sững, các cây cổ thụ cao vút tầng mây, có lẽ đã sống qua hàng mấy trăm năm rồi.

Dây leo chằng chịt, gai góc giăng khắp nơi, lối đi thật là thiên nan vạn nan.

Cũng may sức khỏe của Khúc Tự Thủy còn dồi dào, chưa bị thuốc độc gây tác động gì nên nàng vẫn thoăn thoắt nhảy qua gộp, chuyền lên cây, dễ khí chạy theo Văn Thiếu Côn không chút gì khó nhọc.

Lắm lúc thành núi đứng thẳng như vách tường, hầu như không chỗ đặt chân, nhìn ra phía ngoài bầu trời mờ mịt đầy khói núi.

Leo trèo suốt nửa ngày, khi mặt trời vừa đứng bóng, hai người đã đến đỉnh núi cao nhất.

Phóng tầm mắt nhìn quanh giữa đám loạn sơn, Khúc Tự Thủy bỗng đưa tay chỉ về phía dưới, theo hướng nam và gọi lớn :

- Văn công tử, hãy xem kia kia.

Văn Thiệu Côn nhìn theo lối đó, cách chừng bốn năm dặm rừng bỗng có một loạt tia sáng chiếu lên như đom đóm. Phía dưới rừng rậm cây khuất tối om nên cái bóng lấp lánh trông rất rõ ràng.

Khúc Tự Thủy mừng hơn hờ nói :

- Những điểm sáng này là dấu hiệu của một việc khác thường. Có lẽ nơi đó có người ở cũng nên, và biết đâu lại không phải là Thanh Phong cốc.

Văn Thiệu Côn không còn do dự nữa, lập tức cùng Khúc Tự Thủy nhận định phương hướng, dò đường men theo triền núi vượt qua nhiều khe suối, đến đúng nơi phát ra ánh sáng.

Vượt qua năm dặm đường khắp khênh quanh co, nhờ có tài khinh công tuyệt đỉnh, cả hai đều không thấy mệt nhọc tí nào.

Gần đến nơi, Khúc Tự Thủy vỗ tay reo lớn :

- Đây rồi, quả là Thanh Phong cốc rồi.

Nàng đưa tay chỉ về phía trước. Qua một bậc núi cuối cùng đã có nhiều cây phong mộc dày chi chít, chạy thẳng về phía xa xa, tính phỏng có hàng vạn gốc.

Triền núi đã bằng phẳng dần, chạy theo một thung lũng dài vài hẹp, như một lối vào hang.

Nhưng tuyệt nhiên từ ngoài vào trong, cả hai bên không bóng dáng một người nào, cũng không có một nhà cửa hay chòi trại gì hết.

Văn Thiệu Côn dừng chân đứng lại quan sát tỷ mỉ. Dưới gốc rừng phong, đất bằng nhưng cỏ tranh mọc kín, không hề có đường mòn hoặc dấu vết con người đặt chân tới đây. Những đốm sáng lấp lờ khi này trông thấy rõ ràng, bây giờ biến đâu mất cả.

Văn Thiệu Côn và Khúc Tự Thủy đều ngạc nhiên ngơ ngẩn và cùng nghĩ :

- Lạ quá, đang mơ chăng? Thôi, cứ đi vào xem thử, kết quả ra sao sẽ hay.

Vào bên trong chừng vài chục trượng, thấy có một miệng hang thật lớn nhưng ở cao hơn hàng hai ba trượng.

Cả hai cùng đề khí tung người phóng lên trên.

Nhưng khi mới đặt chân trước cửa hang, bước vào được mười bước, bỗng có tiếng quát :

- Đứng lại.

Kể đến có mấy bóng người từ bên trong xông ra chặn đường.

Văn Thiệu Côn hơi sững sốt về sự xuất hiện quá đột ngột này. Nhưng chàng lại thấy vui mừng lắm lắm :

- Chúng ta đã tìm thấy đích! Nhất định Độc Nhãn Thần Cái còn ẩn trú nơi đây!

Một giọng khác trầm trầm hỏi lớn :

- Các ngươi là ai, đến đây với mục đích gì?

Lần lượt từ trong hang kéo ra tất cả mười sáu người. Mỗi người ăn mặc rách rưới bản thiêu, trước cổ đeo những túi vải và lưng lảng một thanh gươm. Nhìn kỹ là những khiêu hóa tử, môn đệ của Cái bang.

Văn Thiệu Côn bước tới chấp tay vái một lượt rồi mỉm cười đáp :

- Xin các vị cho biết có phải là người của Cái bang không?

Người vừa quát hỏi là một cụ già đầu, râu bạc phều, tuy ăn mặc lôi thôi rách rưới nhưng tướng mạo rất phương phi, tinh thần quắc thước. Người ấy ngạc nhiên nhìn Văn Thiệu Côn có vẻ kỳ dị, một lát mới đáp :

- Phải, bọn lão phu đều là môn hạ của Cái bang và ẩn cư tại nơi đây từ lâu lắm rồi. Bản môn hạ đệ tử không bao giờ giao du, quen biết với ai cả. Tại sao các ngươi vô cớ lại xâm nhập chốn này. Xin mời đi ra lập tức.

Văn Thiệu Côn mừng rỡ, cung kính nói :

- Chúng tôi xin hỏi một việc, có phải lão tiền bối là Độc Nhãn Thần Cái Mộ Dung Nhã đã ẩn cư nơi này có mười bốn năm thôi, và hiện giờ còn có mặt trong hang không?

Ông lão già lạnh lùng đáp :

- Có lẽ ngươi đã đi lầm nơi rồi. Nơi đây không có người nào là Độc Nhãn Thần Cái.

Văn Thiệu Côn nói :

- Chúng tôi cũng biết lão tiền bối Độc Nhãn Thần Cái đang ẩn cư nơi đây và không muốn gặp mặt một ai trong giang hồ. Tuy nhiên vì có việc quan trọng chúng tôi rất cần được gặp người.

Liếc mắt xem chừng thái độ của lão ăn mày, chàng nói tiếp :

- Xin phiền lão tiền bối thưa lại giùm văn bối là đứa trẻ hai tuổi mà mười bốn năm trước đây ngài Mộ Dung tiền bối đã ký thác cho Niệp Sáp hòa thượng đem đến Lăng Vân sơn trang tại núi Hạ Lan giao cho vợ chồng Văn Tử Ngọc.

Hôm nay văn bối xin đến hầu thăm ngài.

Ông lão ăn mày râu bạc nhìn khắp người chàng một lượt, trong khóm mắt lộ vẻ ngờ ngác, một lúc lâu mới hỏi :

- Tên cậu là gì?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Tên văn bối là Văn Thiếu Côn. Tên này mới đặt sau, chắc Mộ Dung lão tiên bối không biết. Nhưng nếu nhắc đến Niệp Sáp hòa thượng chắc ngài nhớ ra ngay.

Ông lão ăn mày râu bạc suy nghĩ một hồi lâu rồi bảo :

- Cậu chờ ta một lát.

Văn Thiếu Côn chấp tay nói :

- Xin cảm phiền lão tiên bối.

Ông lão quay lại, rẽ đám người đứng sau, tung mình phóng vào đám cây rậm rồi biến mất.

Ông vừa đi khỏi, tức thì mười lăm người còn lại cùng tuốt kiếm ra chặn ngang trước mặt hai người.

Vừa trông thấy thái độ hùng hổ và lăm lăm của mấy người này, Văn Thiếu Côn cũng ngại họ bất ngờ tấn công mình nên vội vàng ngậm vận công lực bảo vệ bản thân, đề phòng đối phó.

Tuy nhiên cả mười lăm người chỉ rút gươm ra rồi đứng yên không nhúc nhích.

Xung quanh hai người lấp lánh ánh kiếm quang sáng rực.

Văn Thiếu Côn rất kỳ dị về thái độ quái lạ ấy, hỏi lớn :

- Các vị định làm gì? Chẳng lẽ...

Vừa nói đến đó bỗng có một bàn tay nhỏ nhắn khẽ vỗ vào vai chàng.

Quay đầu nhìn lại, thì ra là Khúc Tự Thủy. Nàng khẽ nói :

- Công tử khỏi phải bận tâm đến những người ăn mày này. Họ chỉ là những kẻ đã được huấn luyện theo một quy củ nhất định để bảo vệ Độc Nhân Thần Cái chứ không có ác ý gì đâu. Chúng ta không nên hấp tấp và nóng nổi mà có hại.

Văn Thiếu Côn gật đầu nói :

- Vậy chúng ta cứ chờ ông lão kia trở lại rồi sẽ hay.

Hai người đứng lặng thinh chờ đợi, đưa mắt nhìn vào các hàng phong xanh mọc chỉ chít xung quanh hang.

Một hồi lâu có bóng đen thấp thoáng, ông lão ăn mày râu bạc đã xách kiếm trở ra.

Văn Thiếu Côn vội vàng hỏi :

- Mộ Dung lão tiên bối có nhận lời cho chúng tôi được vào tiếp kiến hay không?

Ngờ đâu ông lão lắc đầu đáp :

- Gia sư không thuận gặp mặt.

Văn Thiếu Côn sững sốt hỏi :

- Thế lão tiên bối có thừa dùm lai lịch của văn bối hay không?

Ông lão lạnh lùng đáp :

- Gia sư bảo mười bốn năm trước không hề có sự việc này bao giờ.

Văn Thiếu Côn vừa ngỡ ngàng vừa thất vọng, đứng trân người suy nghĩ chưa biết phải làm gì cho đúng.

Ông lão ăn mày trầm giọng nói tiếp :

- Theo quy lệ của bản cốc, kẻ nào đã lỡ vào đây không bao giờ được sống để trở ra. Nhưng lần này gia sư ban đặc ân, không hại đến tánh mạng các người, vậy hãy mau mau đi ra khỏi cốc ngay lập tức.

Văn Thiếu Côn sững sốt rồi hỏi lớn :

- Tiên bối có nhắc đến chuyện Niệp Sáp hòa thượng không?

Ông lão đáp :

- Gia sư có dặn dù Niệp Sáp hòa thượng có thân hành tới đây cũng không được gặp.

Văn Thiếu Côn giận quá không dần được nữa, hăm hăm nói lớn :

- Nếu như vậy thì lệnh sư là một người không hiểu tình lý mấy!

Nói xong chàng hiên ngang tiến thêm ba bước đồng dặc nói :

- Phiền tiên bối thông báo cùng lệnh sư một lần nữa là Văn Thiếu Côn nhất định phải gặp người hôm nay.

Ông lão ăn mày đầu bạc đĩnh dặc rút gươm dài trên vai xuống trầm tĩnh nói :

- Già này không bao giờ thông báo hai lần. Nếu cậu quyết gặp gia sư cũng không còn cách nào mà đi được ngoài một biện pháp duy nhất.

Văn Thiếu Côn hỏi :

- Có biện pháp gì xin lão tiên bối vui lòng chỉ giáo.

Ông lão ăn mày cười đáp :

- Nếu cậu vượt nổi “Lục Hợp kiếm trận” của chúng tôi thì sẽ gặp được gia sư ngay. Nói xong vùng thanh trường kiếm lên một vòng, mười lăm người phía sau cùng nhất loạt hoa kiếm. Trong chớp nhoáng tình hình biến đổi, một thế trận đã dàn xong.

Hồi 30 Cả phá Lục Hợp kiếm trận

Trông thấy mười sáu ông già Cái bang đã bày bố thành kiếm trận, quyết bao vây mình, Văn Thiệu Côn cau mày nói :

- Văn bối cùng lệnh sư mặc dù chưa gặp mặt nhưng đã có liên hệ mật thiết từ ngày xưa. Nếu quý ngài chịu khó chuyển đạt và trình bày tường tận một lần nữa, chắc chắn chúng tôi sẽ được gặp, hà tất phải làm như thế này làm gì?

Lão khất cái đầu bạc vuốt râu lạnh nhạt nói :

- Bất tất phải nói nhiều lời, nếu người muốn chắc chắn gặp mặt gia sư thì trước hết xông qua tòa Lục Hợp kiếm trận. Nếu không thì đừng hòng.

Văn Thiệu Côn chạm lòng tự ái, lớn tiếng nói :

- Đó là các vị bắt buộc, phạm đao kiếm vô tình, khi đánh không còn nhân nhượng nữa. Nếu rủi ro xảy ra chết chóc, việc này hoàn toàn ngoài ý muốn của văn bối.

Lão già ăn xin cười nhạt, chận lời nói :

- Nếu nhà người có đủ bản lĩnh, cứ ra tay giết sạch lũ ta đi. Gia sư cũng không trách móc gì đâu.

Rồi liếc mắt nhìn Khúc Tự Thủy, ông nói luôn :

- Cả hai cùng xông vào trận, hay chỉ một mình người mà thôi.

Văn Thiệu Côn vội vàng nói :

- Riêng một mình văn bối cần gặp mặt Độc Nhân Thần Cái, nàng này không có liên can gì đến. Vậy chỉ một mình văn bối vào cũng đủ rồi.

Ông già nói tiếp :

- Bây giờ cậu dùng thứ vũ khí nào đây?

Văn Thiệu Côn chỉ có một thanh kiếm phòng thân nhưng đã ném mất từ lâu rồi. Bây giờ chỉ còn tay không, trong mình chẳng có một tấc sắt nào, làm gì có binh khí nữa.

Chàng mỉm cười nói :

- Văn bối xưa nay tánh hay lãng trí, đi đâu ít mang vũ khí theo mình. Gặp lúc cần phải đối địch đành mượn tạm của đối phương vậy.

Ông già sừng sốt nói :

- Ủa, làm gì có chuyện hoang đường như thế? Có kẻ địch nào lại bằng lòng cho cậu mượn vũ khí để đánh lại họ.

Văn Thiệu Côn cười nhạt đáp :

- Hôm nay ngài có bằng lòng cho văn bối mượn tạm không?

Ông già nổi nóng, trợn mắt quát lớn :

- Sức sinh, chó ngông cuồng quá trớn, ta chẳng dung tình.

Văn Thiệu Côn xoay tay cười ngặt nghẽo rồi đứng thẳng người lên, nhanh như chớp đưa tay bắt lấy cánh tay ông lão và gài lên :

- Có bằng lòng không, đáp liền?

Lão già khất cái vừa tức vừa sợ vội lộn người quay đi một vòng để rút tay ra đồng thời rút kiếm đâm thẳng vào ngực chàng, miệng hô lớn :

- Phát động kiếm trận tức khắc.

Lập tức Văn Thiệu Côn dùng ngay thế “Quá Giang Đoạt Đẩu”, một trong những môn tuyệt kỹ “Thập nhị sáo cầm nã” của Nhất Liễu đại sư chân truyền, với một động tác mau lẹ không tưởng tượng, để chụp lấy thanh kiếm.

Đôi mắt ông lão bỗng hoa lên, thanh kiếm đã lọt vào tay của Văn Thiệu Côn rồi.

Ngay lúc ấy “Lục Hợp kiếm trận” đã nhất tề phát động theo tiếng hô của ông vừa rồi.

Vừa đúng lúc đoạt được thanh trường kiếm, Văn Thiệu Côn nhìn thấy khắp nơi ánh sáng lửa giăng như sao xẹt, hai luồng sáng lạnh đã từ bên ngoài xuyên hẳn vào hông chàng.

Văn Thiệu Côn không ngờ Lục Hợp kiếm trận phát động quá nhanh và lợi hại đến thế. Oai thế của trận kiếm quả kinh hồn. Tiếng kiếm rít vèo vèo, hòa với tiếng chuông phát đi âm ì như sấm động, gió lộng vù vù lạnh buốt.

Những tiếng kêu phảng phất choang choang hòa với tiếng đùng đùng vang lên loạn xạ.

Chàng thận trọng loay tròn thanh kiếm, ánh sáng ngời lên như bóng hoa lê, gạt phăng tám thanh kiếm của tám người cùng tấn công hai bên sườn một lúc.

Cùng lúc ấy từ phía sau lưng cũng có tiếng rít gió vi vu của những đường kiếm khác nhất tề đâm tới.

Hai ông lão phía trước mặt vừa bị chàng gạt kiếm, chẳng biết đã dùng thủ pháp nào luôn ra phía sau tấn công tiếp. Động tác kỳ lạ của họ đã khiến Văn Thiếu Côn chần chờ khen thầm.

Mục đích của Văn Thiếu Côn là muốn gặp mặt Độc Nhân Thần Cái, việc phá trận chỉ là sự bắt buộc dĩ chứ thâm tâm chàng chẳng muốn hại ai. Mặc dù thấy hai ông già từ sau đâm xóc đến bên sườn, chàng chỉ bước tới để né tránh chứ không tấn công lại.

Cùng khi ấy lão già râu bạc thét lớn :

- Tên cuồng đồ, nhà ngươi hãy lĩnh giáo kiếm pháp của Lục Hợp kiếm trận đi.

Văn Thiếu Côn giật mình định tiến tới, bỗng Khúc Tự Thủy kêu lên :

- Văn công tử hãy lui mau.

Chàng vội vùng kiếm bảo vệ phía trước rồi thụt lùi lại một trượng.

Nhưng khi chàng vừa nhún mình đã có hai tiếng rít xẹt qua màng tai, hai luồng kiếm bạc chia hai ngã quét mạnh sau lưng và trước bụng.

Thì ra chiến thuật của kiếm trận là áp dụng thế chur bát rồi từ từ chuyển qua hai bên, bao luôn ra sau thành hình vòng tròn cùng nhập lại.

Nhờ tuyệt nghệ của Nhất Liễu thiền sư chân truyền, thêm thần công thật dồi dào súc tích, bản lãnh của Văn Thiếu Côn ngày nay đã tiến tới mức độ cao siêu nhiệm mầu. Thân hình chàng tung tăng như chim én xoay lộn trong làn kiếm ảnh, tránh hết những độc thế. Vừa lách né được một kiếm chém ngang hông, chàng đã lướt qua khỏi người bên phải.

Hai ông lão hai bên áp dụng thế kiếm liên hoàn nhất tề tấn công, hỗ trợ lẫn nhau, uy thế vô cùng dũng mãnh. Hai luồng kiếm vùng lên qua lại nhịp nhàng khiến Văn Thiếu Côn không dám chậm trễ vội vàng vận nội lực vào tay cầm kiếm, bậm môi xoay tít một vòng bảo vệ lấy thân hình rất kín.

Chỉ nghe hai tiếng choeng choeng thật lớn, lửa nháy xanh lè. Hai thanh kiếm của hai lão già đã chạm phải kiếm của Văn Thiếu Côn.

Hai ông già có cảm tưởng như chém vào bức thành thép, hai tay tê chồn, thanh kiếm muốn sút mất.

Cả hai hốt hoảng, vội vàng cùng một lúc vùng tả chưởng đập luôn vào ngực chàng để cứu vãn tình thế.

Lập tức toàn thân Văn Thiếu Côn tung bổng lên không trung như một quả cầu, cách đất trên năm thước.

Cùng khi ấy, song cước của chàng đá mạnh vào vai lão đứng gần.

Thân hình quá lanh, động tác mau như gió, khiến ông già vô phương tránh né, lãnh luôn hai đá, hộc lên một tiếng cả thân hình bắn vọt ra sau xa hơn một trượng.

Cũng may chàng không có ác ý, không đá nhằm chỗ hiểm yếu nên ông già chỉ bị văng ra xa chứ không bị trọng thương.

Đá xong, thân chàng từ từ đáp xuống rất nhẹ nhàng đứng cạnh Khúc Tự Thủy.

Lão khắt cái râu bạc vừa tức giận vừa hoảng sợ, vênh râu gầm lớn :

- Oắt con, bốn trận vừa mới phát động, tại sao không tiếp tục mà lại rút lui?

Văn Thiếu Côn cười lớn :

- Bao nhiêu đó cũng biết nhau rồi! Xét Lục Hợp kiếm trận của ngài cũng chẳng có gì xuất sắc, cần gì phải kéo dài nữa.

Ông già gằn giọng nói :

- Không xuyên qua Lục Hợp kiếm trận, chớ hòng gặp mặt gia sư.

Nói xong ông vẩy tay một cái. Mười lăm lão khắt cái lại vùng kiếm biến thành một trận thế khác. Mười lăm thanh trường kiếm tua tua như rừng gươm chia thành hình rẽ quạt, đứng cách xa hai trượng.

Đối với vấn đề trận thế, Văn Thiếu Côn chẳng biết lý gì. Cho nên tuy ngoài miệng nói cứng nhưng trong lòng đã thấy hoang mang e sợ. Sau khi tiếp xúc một lần, nếu lơ đãng cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy nhiên vì bản chất vốn cương cường, chàng hươ kiếm lên định xông vào trận nữa.

Khúc Tự Thủy bỗng gọi lớn :

- Khoan đã, Văn công tử.

Văn Thiếu Côn liếc mắt nói :

- Cô nương muốn chỉ giáo điều gì?

Khúc Tự Thủy nói :

- Lục Hợp kiếm trận không phải tầm thường đâu, xin chớ khà xem thường mà nguy đến tánh mạng.

Văn Thiếu Côn cười đáp :

- Cô nương bắt tất phải lo giùm cho tại hạ. Tuy không am tường về sự biến hóa của trận thế, nhưng cứ liều mạng đánh mạnh, tưởng phá cũng không khó gì.

Nói xong quay mình định xông vào.

Khúc Tự Thủy vội kêu lớn :

- Không được đâu! Vừa rồi may mà Văn công tử chưa đi sâu vào trận địa, nếu không thì đã mang trọng thương rồi.

Văn Thiếu Côn mỉm cười nói :

- Có sá gì mười mấy lão già vô dụng ấy mà cô nương lo xa lắm vậy?

Khúc Tự Thủy đưa tay chỉ vào người chàng nói :

- Công tử hãy xem lại phía trên vạt áo sau sẽ thấy lời thiếp không có gì là quá đáng.

Văn Thiếu Côn vội vàng nhìn lại bất giác giật mình hoảng sợ.

Thì ra phía trên vạt áo sau đã bị mũi kiếm rạch toét một mảnh dài gần nửa thước.

Khúc Tự Thủy cau mày nói :

- Xét ra muốn phá được trận này, thiếp phải giúp vào một tay mới được.

Văn Thiếu Côn gượng cười nói :

- Nhưng cô nương còn mang chất độc trong người, nếu vất vả hao tổn ngươn khí, độc tố phát ra e nguy đến tánh mạng.

Khúc Tự Thủy đáp :

- Không sao đâu, công tử khỏi cần lo ngại. Thiếp đã từng học qua về trận thế, để tấn công vào, mình phải biết đường đi nước bước, đánh chỗ thật tránh chỗ hư, chứ không phải chỉ dùng sức mạnh ra vào. Huống chi thủ pháp liêm thương tụ độc của Vô Vi phái chúng tôi cũng khá cao, độc thương này đã bị thiếp vận công dồn ép xuống Đan điền, ngoài ra nhờ sự giúp đỡ của “Bách thảo đơn”, trong thời gian ngắn tuyệt đối không thể nào bộc phát nổi. Điều ấy xin công tử cứ an lòng.

Lão khát cái râu bạc thấy hai người bàn tính khá lâu, chờ không được, hăm hăm quát lớn :

- Ranh con, nếu nhà ngươi sợ thì cứ tự tiện rút lui, chuyện gì cứ chần chờ đứng đây mãi như thế, khôn hồn thì sớm lánh nơi này là hơn.

Văn Thiếu Côn quát lớn :

- Chớ nói bậy, kẻ này chưa hề biết sợ bao giờ. Đừng hòng muốn ta rút lui mà làm.

Lão ấy nói :

- Nếu vậy thì cứ xông vào phá đi.

Thanh kiếm hộ thân của lão đã bị Văn Thiếu Côn tước mất rồi, trong tay không còn binh khí, nên khi bảo xong lão đã lắc vai vọt vào phía sau trận.

Văn Thiếu Côn trầm nghĩ :

- “Thanh kiếm của lão đã bị mình đoạt mất rồi. Nếu lão là một phần tử của trận này thì đó là nhược điểm đáng tấn công nhất. Hay là ta nên đuổi theo phóng luôn một kiếm cho rồi”.

Nhưng khi chàng định bước đi thì Khúc Tự Thủy dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đừng đuổi theo lão ấy làm gì, hãy tấn công lão đứng phía bên trái công tử.

Văn Thiếu Côn nhìn qua, quả nhiên thấy một lão già đang khoa thanh kiếm dài từ bên ấy đánh téo sang rồi đâm luôn vào vai trái chàng, nên chàng vội vàng múa kiếm chém tạt trở lại.

Một tiếng xoảng nổi lên, hàng vạn tia lửa xanh bắn tung ra tứ phía.

Lão già lão đảo thân hình một chút, nhưng thanh trường kiếm vẫn còn nắm vững trong tay, không chịu thối lui nửa bước.

Văn Thiếu Côn sửng sốt vì quá bất ngờ.

Chàng tự nghĩ :

- “Ngay hai lão đại ma đầu Ô Trúc và Kim Định thân quần cùng Thiên Sơn tam sát võ công cao cường chừng ấy mà chỉ một chiêu của mình đã phải đỡ sống đỡ chết. Thế mà lão già này lại chịu nổi một đường kiếm, bản lĩnh cũng đáng sợ đây”.

Quay đầu nhìn lại thấy mình đã lâm vào kiếm trận.

Mặc dầu chỉ có mười sáu người nhưng cứ chia thành nhiều tốp, mỗi tốp hai hay ba người tới lui khi hợp khi tan, kiếm khí chói sáng ngời, hình như hàng trăm người đang ứng chiến. Trận thế càng quay cuồng, uy lực càng mãnh liệt.

Khúc Tự Thủy cũng đã xông vào kiếm trận. Thân hình nàng vừa ngưng lại, cánh tay đã vung lên một đám bột vàng bay mù mịt.

Thứ bột vàng tỏa trong không khí như một màn sương mỏng, không rõ có độc hay không, nhưng khi vừa vung ra đã thấy hai lão ăn mày ngã quay trên mặt đất.

Hai người cùng tiến sâu vào, trận địa cũng được huy động đến mức tối đa.

Kiểm của Văn Thiếu Côn vừa đẩy lui được một người thì chớp mắt phía trước có bốn, mỗi bên hai người cũng nhất tề tấn công tới.

Chàng định vùng kiếm gạt ngang nhưng Khúc Tự Thủy đã dùng truyền âm nhập mật báo :

- Hãy xem chừng đằng sau! Đừng thêm quan tâm đến bốn người trước mặt.

Bây giờ Văn Thiếu Côn đã tin tưởng vào sự hướng dẫn của Khúc Tự Thủy.

Chàng cần nhìn lại, chàng trở tay xoay kiếm một vòng ra phía sau lưng theo thế “Kinh đầu hồi đầu”, một trong bốn mươi hai tuyệt thế của Phi Long kiếm pháp.

Quả nhiên phía sau có một lão ăn mày thừa lúc trước mặt có bốn người cùng tấn công vào cạnh sườn Văn Thiếu Côn, đã phóng kiếm điểm ngay vào lưng chàng.

Cái bí quyết của Lục Hợp kiếm pháp là ở chỗ này. Lúc nào cũng lấy hư làm thực, lấy thực làm hư, khiến cho đối phương phải đoán lăm, hoa mắt, xoay trở không kịp mà bị hạ. Bốn lão già tấn công phía trước tuy có vẻ hùng mạnh, nhưng chỉ là lối giả vờ khiến cho chàng dễ tâm chống đỡ. Thật ra ngón đòn chính lại là mũi kiếm của lão già sau lưng đâm tới.

Văn Thiếu Côn dồn hết nội lực vào thanh kiếm gạt mạnh ra sau chạm phải thanh kiếm của lão già đâm lên kêu choang một tiếng, thanh trường kiếm của lão rời tay văng xa hơn mấy chục trượng, cả thân hình của lão cũng bị nội kinh của cánh tay đẩy văng đi xa lắt, quay tròn như chiếc vù.

Khúc Tự Thủy trong tay không tắt sát. Nàng eo lá lướt đi như cành liễu trước gió, thân hình mảnh mai chập chờn trong kiếm trận, như cánh bướm vườn hoa, miệng luôn luôn mỉm cười. Dầu thế trận biến hóa quay cuồng đến mức nào, hình như nàng đã đoán biết trước, nên vẫn giữ một thái độ ung dung như vào chỗ không người.

Sau mấy lần kinh nghiệm, Văn Thiếu Côn đã hiểu dần những màu nhiệm biến ảo của trận pháp, không dám hấp tấp, luôn luôn hành động theo sự chỉ dẫn của Khúc Tự Thủy. Chỉ trong chớp lát, chàng đã phá được liên tiếp mấy thế công ác liệt.

Thình lình lão già đầu bạc hét to một tiếng như sấm động. Tức thì thế trận lại đổi khác ngay.

Lúc bấy giờ mười sáu lão ăn xin lại chia thành hai tốp, hợp thành hai vòng lớn, một vòng ngoài và một vòng trong bao phủ lấy hai người vào giữa.

Văn Thiếu Côn đứng sát người cạnh Khúc Tự Thủy để cùng bàn cách ứng phó.

Ông lão đầu bạc tuy không binh khí nhưng lần nấp trong kiếm trận, chạy qua lại tới lui quay tít như chong chóng và hô lớn :

- Biến sang thế “Huyền luân lục chuyển”!

Văn Thiếu Côn nhìn lại thấy hai vòng kiếm quang của hai nhóm chạy ngược lẫn nhau, xoay như đèn kéo quân.

Trong lúc chàng đang ngẩn ngơ chưa biết đối phó cách nào bỗng cả mười sáu lão đồng gầm lên một lượt. Tám người vòng trong tung kiếm đâm liên bốn mặt.

Ngay khi vòng trong vừa phát động tấn công thì vòng ngoài cũng chia thành bốn cặp, từ bốn hướng Đông, Tây, Nam, Bắc xuyên thủng vào.

Lão già râu bạc hô lớn :

- Thế trận “Huyền luân lục chuyển” đang biến thành “Tứ lộ mai phục” rồi.

Văn Thiếu Côn đưa mắt dò thử, Khúc Tự Thủy bèn vùng kiếm vút lên thành hình bán nguyệt đánh chỉ vào hai lão bên ngoài bật ra.

Khúc Tự Thủy điềm nhiên không nói năng gì, đưa tay áo lên tung ra một đám khói mù màu vàng thành vòng tròn để chặn sức tấn công của vòng bên trong.

Hai thế trận “Huyền luân lục chuyển” và “Tứ lộ mai phục” đã không gây tác động gì cho hai người.

Ông già râu bạc lại cười hà hà, hô lớn :

- Hãy thí nghiệm thế trận “Thất kiếm truy hồn”.

Lập tức chín người đã tách khỏi vòng rồi hợp lại và cũng cùng một lượt, khí thế mạnh như nước vỡ bờ.

Văn Thiếu Côn ngạc nhiên suy nghĩ :

- “Ủa lạ, lão ấy gọi là Thất kiếm truy hồn, tại sao lại dụng chín người cùng tấn công một lúc?”

Ngay lúc ấy lão già râu bạc cũng vừa tìm được một thanh kiếm múa tít, ào ạt chém liên tiếp như mưa nguồn thác lũ.

Lúc bấy giờ Văn Thiếu Côn mới chợt hiểu :

- Té ra Lục Hợp kiếm pháp chuyên dùng hư thực lừa dối phương. Chín người tấn công đầu chỉ là thế hư. Thực ra, bảy người còn lại ở vòng ngoài mới thật là trọng lực của trận pháp.

Tuy trong lòng suy nghĩ, tìm hiểu và phân tách thể trận, chàng vẫn không ngừng ra tay múa kiếm, luôn luôn đâm chém, sát phạt, cản sức tấn công của bảy người.

Quả nhiên khi thấy chàng đã biết rõ yếu điểm ấy, chín người đầu cũng lập tức rút lui ra vòng ngoài.

Trong khi thể trận xoay chuyển biến đổi không ngừng, bỗng nhiên Khúc Tự Thủy dậm chân reo lên :

- Ta đã hiểu rồi. Té ra yếu điểm chỉ là ở đây.

Văn Thiệu Côn vội hỏi :

- Yếu điểm như thế nào cô nương?

Khúc Tự Thủy dùng lối truyền âm nhập mật nói :

- Hãy nhìn kỹ lão ăn mày quàng khăn đỏ nơi cổ, lão là then chốt của kiếm trận này. Loại bỏ được lão ấy tự nhiên đại trận phải tan ngay. Vậy công tử cố gắng tiến lên giết lão đi cho rồi.

Văn Thiệu Côn vốn không có ý giết người, nên vừa nghe nàng bảo đã áp ứng nói :

- Cái đó... nếu phải giết người thì quả là ngoài ý muốn của tại hạ. Nên có cách nào khác hơn là gây thêm nợ máu trong lúc mình muốn đi cầu người xin thuốc chữa độc.

Khúc Tự Thủy nói :

- Nếu công tử cứ khăng khăng cố chấp, không chịu giết kẻ chủ chốt để cứu văn tình thế, e rằng cả hai chúng ta sẽ cùng chôn thân nơi đây chứ đừng nói tới chuyện được gặp Độc Nhãn Thần Cái.

Suy nghĩ một lát, nàng nói tiếp :

- Nếu không thể giết, ít ra công tử cũng tính cách nào loại lão ra khỏi vòng chiến, càng gấp càng tốt.

Chín lão ăn mày của lực lượng đầu quả nhiên sử dụng toàn những hư thế.

Họ luôn luôn xông vào nhưng khi vừa chạm nhau đã lập tức rút lui ngay. Mặc dù chỉ tấn công vô ích nhưng đòn nào cũng dũng mãnh phi thường. Nếu hai người thất thế cũng khó thoát khỏi bị trọng thương.

Văn Thiệu Côn vừa đỡ gạt vừa đưa mắt nhìn kỹ. Người nào trên cổ cũng có quần một vuông khăn màu xanh, vàng, xám, lục, chỉ có một người quần khăn đỏ mà thôi.

Vốn chưa hiểu gì về trận pháp, cũng không hiểu nhân vật trọng yếu là ai, chàng nhìn kỹ người quần khăn đỏ nhưng cũng chẳng thấy có gì đặc biệt hơn người khác.

Đang khi ngơ ngác, Khúc Tự Thủy đã nhắc :

- Công tử khá dễ phòng bảy người đang tấn công đây. Chú ý nhất lão quàng khăn đỏ nhé.

Thoạt tiên mới nhìn thấy động tác của họ thật nhẹ nhàng thông thả, chẳng có gì là oai thế. Nếu so với chín người chuyên tấn công hồi vừa rồi thì khác nhau một trời một vực.

Thình lình trận thế biến đổi ngay.

Bảy lão già bỗng quay ngang thành dọc, một người đi đầu, sáu người nối chân theo, tốc độ mỗi lúc một tăng lên, cả người lẫn kiếm như hòa nhau lao vút tới.

Số chín người còn lại cũng reo hò ầm ĩ như để áp đảo tinh thần, đồng thời chạy tít vòng quanh như quay vù, nhìn theo loạn cả mắt.

Thế rồi có một đoàn người trước sau, tả hữu, động tác tuy mau lẹ nhưng vẫn giữ quy củ hẳn hoi, di chuyển liên liên để làm tăng thêm uy thế cho bảy người thuộc lực lượng tấn công.

Người khăn đỏ đứng ngay chính giữa, đang khoa kiếm chém sang.

Văn Thiệu Côn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, khi bảy người vừa xông tới, chàng nhẹ nhàng nhún chân bay vọt lên cao hơn ba trượng như chiếc pháp thăng thiên.

Khúc Tự Thủy cũng nhún mình phóng ra xa ngoài ba trượng, vung tay phóng ra một làn sương màu vàng, bao trùm cả đám người vừa áp đến.

Đám sương vàng hình như có một oai lực mạnh mẽ nên khi ông già thứ nhất vừa bị che khuất đã đứng sững lại rồi ngã lảo ra, kế ông già thứ hai cũng cùng chung số phận. Bao nhiêu người khác hoảng vội tránh ra xa.

Khúc Tự Thủy điềm nhiên đứng trên làn sương ấy như được che chở bởi một bức tường an toàn bất khả xâm phạm.

Văn Thiệu Côn tung mình nhảy lên, vung kiếm đâm ngay vào lão già quần khăn đỏ.

Cuộc tấn công quá đột ngột, khiến ông già sững sốt, đâm ra cuống quýt, tay chân không còn linh động nữa, vội vàng lùi ra sau đỡ gạt. Vì là mạch tâm của thể trận không có nhiệm vụ để gạt mà chỉ để phối hợp điều khiển những lực lượng khác nên khi lão quần khăn đỏ luống cuống nhảy lùi ra sau tránh đòn, thì thể trận trở nên hỗn loạn ngay.

Để cứu văn tình thế, lão cố gắng phóng người về phía sau, vận dụng toàn công lực cầm ngang thanh trường kiếm đâm thẳng vào mũi kiếm của Văn Thiệu Côn, khiến chàng lùi ra sau. Quả thật là một món

đòn rất nguy hiểm. Thật ra lão chưa biết thực lực của Văn Thiếu Côn, hơn nữa với công lực hùng hậu của chàng khiến ngón đòn này có khác nào dẫn thân vào chỗ chết.

Khi thấy lão già liều mạng dùng kiếm cố đẩy mình ra, Văn Thiếu Côn hừ một tiếng, tập trung nội lực vào cánh tay, rồi cuộn cuộn chuyển sang lưỡi kiếm.

Khi hai thanh kiếm vừa chạm nhau chỉ nghe choang một tiếng khô khan, toàn thân lão già và thanh trường kiếm đã bị một sức mạnh vô hình từ Văn Thiếu Côn đẩy văng ra sau như một búi giẻ.

Văn Thiếu Côn muốn dùng một đòn quyết định áp đảo đối phương, hòng chi phối trận pháp, đã vận dụng đủ cả mười hai thành công lực. Cho nên mặc dầu công lực của lão già kia ghê gớm đến đâu cũng không thể chịu đựng nổi.

Thấy lão già vừa văng lên, Văn Thiếu Côn không một khắc chậm trễ, khẽ lách người vọt theo như làn khói, thanh trường kiếm múa tít lóe ra luồng sáng xanh bao trùm người lão.

Hồi 31 Thạch thất bí mật của Độc Nhân Thần Cái

Văn Thiệu Côn không bao giờ có bụng giết hại ai. Nhưng tình thế hiện thời bắt buộc, chàng thừa biết rằng nếu không hại người thì người cũng hại mình, cho nên chàng quyết bám theo lão già để tấn công tiếp.

Lão già nọ không đủ sức giữ, thanh kiếm sút khỏi tay văng đi nơi khác.

Trong tay không còn binh khí tùy thân, sau khi bị kinh lực đẩy bắn ra, thân hình lảo nhuyển trên đất, nội phủ bị thương nhẹ không làm sao chống đỡ nổi.

Hơn nữa, động tác của Văn Thiệu Côn lạnh như gió, ánh kiếm phát ra như chớp nhoáng, trong nháy mắt đã chạm sát ngay ngực, khiến lão chỉ còn cách nằm yên chờ chết.

Bản chất của Văn Thiệu Côn vốn đầy lòng nhân hậu, chẳng nỡ giết người, khi mũi kiếm điểm gần tới ngực chàng khẽ lách nhẹ sang một bên, trong đường tơ kẽ tóc.

Một tiếng ôi vang lên, cánh tay phải của ông lão ăn xin đã bị xẻ một đường dài, máu tuông xối xả.

Lão già râu bạc tuy là người điều khiển nhưng vốn không phải là mạch tâm của thế trận, trước tình trạng ấy cũng sợ hãi đứng đờ người không biết làm sao hơn được.

Đầu não mạch tâm của thế trận đã trừ rồi, tất cả mười lăm cao thủ còn lại đã lâm vào cảnh hỗn loạn. “Lục Hợp kiếm trận” tự nhiên tan rã.

Văn Thiệu Côn thích chí tung mình bay vọt lên không, lướt qua đầu các lão ăn xin còn đang đứng ngơ ngác, rồi nhẹ nhàng rơi xuống phía trong cách xa một trượng.

Lúc chàng quay lại thì Khúc Tự Thủy đã đứng cạnh bên mình rồi.

Lão già ăn xin râu bạc, mặt mày xám ngắt đứng đờ người chưa nói được lời nào, Văn Thiệu Côn mỉm cười nói :

- Văn bối đã phá xong kiếm trận, vậy ngài còn điều gì muốn nữa, xin cho biết.

Lão già nghiêm mặt nói :

- Thiệu hiệp đã phá xong kiếm trận, thì lão phu lẽ nào dám sai lời hứa.

Rồi thở phào một cái, lão nói tiếp :

- Hơn mười năm nay, bọn già này canh gác tại cửa hang, chưa có một cao thủ nào phá nổi “Lục Hợp kiếm trận”. Thiệu hiệp là người đầu tiên làm được việc ấy.

Văn Thiệu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Té ra xưa nay cũng có nhiều người trong giới võ lâm muốn tìm gặp Mộ Dung lão tiên bối sao?

Nét mặt lão già đã trở nên tươi tỉnh và vui vẻ. Lão đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Cách rừng phong kia là mộ chôn của hơn một trăm bộ xương khô. Đó là di sản của những kẻ phá “Lục Hợp kiếm trận” lưu lại.

Rồi nhìn mặt Văn Thiệu Côn, lão ôn tồn nói :

- Quy luật này của gia sư đặt ra. Hôm nay thiệu hiệp đã phá xong kiếm trận, tức nhiên gia sư đã chấp thuận cho giáp mặt. Vậy lão phu xin nhận dẫn đường đến đó.

Nói xong lão bước đi trước.

Văn Thiệu Côn đưa mắt tỏ ý mời Khúc Tự Thủy, rồi hai người cùng song song đi theo.

Đường vào hang xuyên qua rừng phong rậm rạp xanh tươi và thỉnh thoảng có nhiều tảng đá nổi lên, khiến sự đi lại thêm khó khăn hiểm trở.

Ba người men theo một con đường quanh co khúc khuỷu dài độ năm mươi trượng, qua khỏi cửa hang đi một chập nữa, thấy một dãy nhà đá hiện ra trước mắt.

Dãy nhà đá ấy xây dựa theo bìa núi, cả thảy hơn hai mươi gian, nhà nào cũng vuông vắn, ngay ngắn gọn gàng.

Lão già ăn xin râu bạc rào bước đi trước, đưa tay nắm lấy một cái vòng tròn bằng sắt trên cửa đá của dãy đầu phía tay mặt kéo mạnh.

Bỗng nghe mấy tiếng lịch kịch, cửa đá mở ra vừa đủ một người nghiêng mình vô lọt.

Ông ta liếc nhìn hai người rồi nhẹ nhàng lách vào hang.

Văn Thiệu Côn ngại ngừng dùng truyền âm nhập mật hỏi nhỏ :

- Khúc cô nương, theo nhận xét của cô nương thì thế nào?

Khúc Tự Thủy cũng dùng truyền âm đáp :

- Trước cửa bụi nhện giăng, cỏ mọc đến đầu gối, bên trong tối om không có ánh đèn lại thêm có mùi hôi thối xông lên, hình như nơi đây đã bị bỏ hoang lâu lắm rồi. Không biết tại sao Độc Nhân Thần Cái lại chịu ở một nơi như thế này?

Nàng vừa nói vừa sấn bước đến trước mặt Văn Thiệu Côn và đi luôn.

Văn Thiệu Côn tuy cảm thấy lạ lùng nhưng cũng rào bước theo sau không ngần ngại.

Phía trong nhà đá vuông vức chừng hai trượng, ngoài một chiếc cửa ra vào không có cửa sổ gì cả. Trong nhà hoàn toàn trống không, không giường, không bàn ghế, ngay cả nệm cỏ cũng không có nốt.

Sự ngạc nhiên của Văn Thiệu Côn mỗi lúc càng tăng thêm rồi đâm ra lo lắng. Chàng vội vàng vận công lực để chuẩn bị phòng đối phó với những biến cố bất ngờ, đồng thời nói với lão già râu bạc :

- Chả lẽ ngài còn muốn giở trò quái gở cùng ta nữa sao?

Lão già xua tay :

- Thiệu hiệp cứ yên tâm, lão phu không bao giờ có ác ý hay âm mưu gì.

Bất thành linh Văn Thiệu Côn đưa tay chộp cổ ông già nghiêng rặng hỏi :

- Độc Nhãn Thần Cái lão tiên bối đâu rồi?

Lão già lấp bắp nói :

- Gia sư ở trong phòng cách vách bên kia.

Văn Thiệu Côn bán tín bán nghi nói tay ra một chút nói :

- Thế thì mau vào bẩm giùm chúng tôi một tiếng.

Nét mặt lão già trở nên trang trọng và lão bước nhẹ về phía bên vách, đưa tay khê gõ ba tiếng.

Một lúc lâu vẫn lặng thinh không nghe tiếng trả lời. Lão già vẫn đứng chấp tay lắng nghe tỏ vẻ kính cẩn lắm.

Văn Thiệu Côn quá sốt ruột, nhìn chòng chọc vào lão già nói :

- Có lẽ ngài ngủ quên, vậy nhờ kêu thêm lần nữa xem nào.

Khúc Tự Thủy cũng chạy tới nhìn lão già mỉm cười nói :

- Tại sao lệnh sư lại ở chỗ thâm u bí hiểm như thế này? Chả lẽ ngài lại mắc chứng bệnh gì cũng nên.

Lão ngâm ngùi nói :

- Đối với hai vị là người đã phá nổi “Lục Hợp kiếm trận” thì lão phu cũng chẳng giấu giếm gì. Đã mười năm qua sau khi định cư nơi đây, gia sư đã cho xây cất những gian nhà đá này, từ đó hàng ngày chỉ tĩnh tọa bên trong không bao giờ bước ra ngoài nữa. Ngài ngồi trong nhà, ngày ngày dùng truyền âm nhập mật dạy phép bồi bổ “Lục Hợp kiếm trận” để khắc địch. Lão phu ngày đêm canh gác nơi cửa hang là để ngăn giữ không cho người ngoài xông vào trong được.

Văn Thiệu Côn tò mò hỏi :

- Suốt mười năm có điều gì thay đổi mới lạ chăng?

Lão lắc đầu đáp :

- Không có! Nhưng ba năm sau, gia sư lại sai chúng ta bịt kín những nhà đá lại, để gia sư một mình tĩnh tọa bên trong không đi ra ngoài bao giờ.

- Mộ Dung tiên bối đóng bít các cửa lại, chả lẽ chẳng ăn uống gì cả sao?

Lão cau mày đáp :

- Gia sư tuy không phải người tu hành đắc đạo nhưng cũng đi đến chỗ không ăn uống như người đời, mỗi ngày chỉ dùng một ít trái cây do anh em bọn lão phu chuyên vào mà thôi.

Văn Thiệu Côn liếc mắt nhìn bốn phía hỏi :

- Chỗ này không có cửa lớn và cửa sổ thì làm thế nào để đưa được trái cây vào?

Lão đưa tay chỉ vào phía bên kia nói :

- Nơi vách đó có một cửa nhỏ và một cửa lớn đều đóng mở từ bên trong.

Hàng ngày khi bọn lão đưa trái cây đến đều phải gõ vào vách đá trước, đợi gia sư mở cửa rồi mới dám đưa vào.

Nghỉ một lát lão nói tiếp :

- Còn tấm cửa đá lớn kia đã hơn mười năm chưa mở một lần nào.

Văn Thiệu Côn cau mày nói :

- Nếu thế thì lệnh sư quả là một quái nhân.

Khúc Tự Thủy cũng xen vào hỏi :

- Tôi muốn hỏi một điều nữa có được không?

Lão đáp :

- Cô nương có điều gì xin cứ hỏi.

Nàng nói :

- Chẳng biết “Lục Hợp kiếm trận” có phải là do tuyệt học tổ truyền không?

Lão già sừng sốt một chập rồi đáp :

- Điều này... lạ quá... so với tổ học bản môn khác nhau nhiều lắm.

Khúc Tự Thủy hỏi tiếp :

- Như thế chắc quý ngài chưa từng nghiên cứu qua việc đó phải không?

Ông già có chòm râu bạc run run, nghiêm nét mặt đáp :

- Gia sư là người nối tổ nghiệp, vì quyền lợi của bản môn trên hết, nên những hành vi của ngài, bọn lão phu không còn dám nghi kỵ vào đâu được. Tuy biết rằng trận thế này không phải của bản môn nhưng không dám hỏi.

Khúc Tự Thủy bữu môi nói :

- Theo sự hiểu biết của chúng tôi, thì đó chẳng qua là cái học của kẻ phạm phu tục tử, tầm thường không có gì đáng tâng bốc.

Lão già đỏ mặt nói :

- Đó là việc riêng của bản môn, cô nương không nên đi xa thêm.

Văn Thiệu Côn vội vàng đỡ lời :

- Điều cần thiết duy nhất đối với chúng tôi lúc này là mau mau cho chúng tôi được gặp Mộ Dung lão tiên bối. Xin phiền ngài tìm cách gọi thêm một lần nữa.

Lão già nghiêm mặt nói :

- Hai vị đã phá được “Lục Hợp kiếm trận” thì sớm muộn gì cũng gặp được mặt gia sư, xin cứ đợi hơn nữa, nóng nảy chẳng ích gì.

Miệng tuy nói chuyện nhưng lão đưa tay gõ nhẹ vào vách đá cái nữa.

Lần này không phải chờ lâu nữa. Trong nháy mắt, vách đá đã nghe lịch kịch và hiện ra một cái thủng bằng cái đầu người.

Văn Thiệu Côn vội đưa mắt nhìn vào trong.

Trong nhà đá tối đen như mực. Mặc dù nhãn lực của chàng đã đến trình độ tinh diệu gặp mấy người thường, nhưng vẫn không thể nhận định những gì trong ấy.

Không khí bên trong cũng khác hẳn bên ngoài, cánh cửa vừa mở ra đã có mùi hôi thối và tanh tanh xông vào mũi.

Vừa thấy cửa động mở ra, lão già râu bạc đã vội bước tới quỳ xuống bẩm rằng :

- Đệ tử Âu Dương Cầu, xin yết kiến ân sư.

Trong động có tiếng khàn khàn đưa ra :

- Được rồi.

Nghĩ một chập hỏi tiếp :

- Có việc chi không?

Văn Thiệu Côn nhìn vào trong, ngoài bóng tối đen ngòm, chẳng thấy một vật gì hết.

Lão già râu bạc nói :

- Đệ tử xin bẩm ân sư, có một người tên là Văn Thiệu Côn xin được vào yết kiến.

Tiếng khàn khàn lại vang lên có vẻ giận dữ :

- Những việc nhỏ nhặt như thế mà cũng làm bận rộn đến ta nữa sao. Cứ bảo họ phải tuân theo quy lệ của bản cốc, xuyên qua “Lục Hợp kiếm trận”. Nếu phá được rồi sẽ đem vào yết kiến ta, bằng không thì...

Ngừng một chập lại tiếp :

- Chẳng lẽ Thanh Phong cốc này còn cần thêm nhiều xương khô nữa sao?

Văn Thiệu Côn nghe nói trong lòng đã sinh nghi và thắc mắc :

- Người nói giọng khàn khàn kia rõ ràng là Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã. Minh đây là người chính ông ta đã nhờ Niệp Sáp hòa thượng đưa đến tận tay vợ chồng họ Văn tại Hạ Lan sơn. Tại sao khi nhắc tới việc mình, ông ta lại thờ ơ không thèm quan tâm đến, và tựa hồ như chưa bao giờ biết tới việc này?

Lão già râu bạc ập ứng nói :

- Đáng tiếc, đệ tử bất tài nên đã bị người ta...

Nói đến đây hình như quá xấu hổ hay sợ sệt, lão cứ lắp bắp hoài mà không nói tiếp được nữa.

Giọng khàn khàn có vẻ giận dữ, gắt lớn :

- Bị làm sao, nói mau?

- Bị gã ấy cùng nàng con gái phá tan “Lục Hợp kiếm trận”.

Giọng ấy lại vang lên, dần từng tiếng một :

- Lục Hợp kiếm trận đã bị phá rồi sao?

Ngừng một chốc, giọng nói có phần dịu hơn :

- Người ấy đâu rồi, đến đây chưa?

Lão già đáp :

- Đã đến rồi, cùng một lúc với đệ tử.

Đột nhiên có tiếng cười ha hả rồi tiếng khàn khàn ra lệnh :

- Được, xin mời vào đây.

Từ trong vách đá lại nghe tiếng két két rất lớn, một cánh cửa cao hơn bảy thước, rộng hơn ba thước từ từ mở ra.

Lão già vội vàng đứng dậy, đứng nép bên cửa đá nói :

- Gia sư đã bằng lòng tiếp kiến, xin mời hai vị bước vào.

Văn Thiếu Côn liếc mắt nhìn Khúc Tự Thủy như ngầm hỏi rồi dùng truyền âm nhập mật nói :

- Cô nương tính sao? Chúng ta nên vào trong ấy không?

Nàng cau mày đáp :

- Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp. Và chẳng nếu không gặp được Độc Nhân Thần Cái chắc hẳn công tử cũng không bao giờ thuận rời khỏi nơi đây. Câu hỏi này có lẽ cũng đã thừa rồi.

Văn Thiếu Côn gật đầu ngầm nghĩ :

- “Nàng đã nói đúng. Mình có rất nhiều thắc mắc, chỉ có một mình Độc Nhân Thần Cái mới có đủ khả năng giải thích. Không gặp được ông ấy, làm sao bỏ đi về cho được”.

Nghĩ thế chàng hết còn nghi ngại, vội vàng rảo bước vào trong.

Phía trong nhà đá, hình thức cũng tương tự như lúc chàng nhìn vào từ bên ngoài, nhưng còn tối tăm hơn nhiều. Thị lực của Văn Thiếu Côn cũng đã quá cao siêu nhưng lúc này có gờ bàn tay vẫn không thấy rõ ngón.

Chàng dùng chân định thần một chập mới phân biệt được quang cảnh trong nhà.

Ngoài một cái giường đá đặt ngay chính giữa, không có một thứ gì khác nữa.

Trên giường đá có một bóng đen hơi cử động.

Qua một hồi lâu nữa, khi thị lực đã quen với bóng tối, chàng mới phân biệt được bóng đen nọ là một hình người.

Văn Thiếu Côn ngần ngại một phút rồi chạy lại trước giường khẽ gọi :

- Mộ Dung tiên bối.

Người kia khẽ ờ một tiếng rồi hỏi :

- Người có phải là Văn Thiếu Côn không?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Chính là cháu đây.

Vừa nói chàng vừa nhìn thân hình và tướng mạo người ấy, nhưng trong bóng tối không thể nào phân biệt nổi.

Người ấy ngồi xếp bằng tròn trên giường đá, mặt phủ một tấm vải đen che kín cả đầu. Nhìn qua chỉ thấy một đống đen lù lù mà thôi.

Văn Thiếu Côn ngơ ngác nghĩ thầm :

- “Một người tự giam mình vào căn nhà tối tăm u ám không có ánh sáng mặt trời suốt mười năm liền, quả là một điều không tưởng tượng nổi. Vì sao ông ta phải làm như thế nhỉ?”

Đang mãi suy nghĩ bỗng nghe tiếng rít ken két, tấm cửa bằng đá đã tự động đóng kín lại như cũ.

Văn Thiếu Côn có ý sợ, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Khúc Tự Thủy từ từ bước lại đứng bên cạnh chàng.

Độc Nhân Thần Cái ho một tiếng rồi chậm rãi nói :

- Thời gian trôi qua mau quá, năm nay ngươi đã mấy tuổi rồi?

Lời nói có vẻ cảm khái vô cùng.

Văn Thiếu Côn vội đáp :

- Cháu đã mười sáu tuổi.

Độc Nhân Thần Cái thở phào một cái rồi nói :

- Mười sáu năm rồi sao?

Nghĩ một chập hồi luôn :

- Song thân còn sức khỏe cả đấy chứ?

Văn Thiếu Côn vừa thương tâm vừa xúc động vội vàng thưa :

- Chả lẽ lão tiên bối chưa nghe gì về thảm cảnh đã xảy ra tại Hạ Lan sơn sao?

Vừa hỏi xong, chàng chợt nghĩ lại mới thấy câu hỏi cũng thừa, vì Độc Nhân Thần Cái đã tự giam mình trong mười năm nay trong gian nhà đá này, cửa đóng kín mít như thế kia, Thanh Phong cốc lại ở một nơi hẻo lánh cách biệt với người đời, lẽ đương nhiên làm sao ông có thể biết được những gì mới xảy ra trên giang hồ gần đây được.

Vì mặt mày bị tám vải đen che lấp, không hiểu thân xác của ông ta ra sao, chỉ thấy đôi vai khẽ run động và nói :

- Hang này được đổi tên là Vọng Ngã. Già này đối với mình còn quên chẳng nhớ tới, chả lẽ lại quan tâm đến sự việc của người đời hay sao?

Nghĩ một lát ông nói thêm :

- Hạ Lan sơn đã xảy ra chuyện gì? Hay là...

Văn Thiệu Côn lần lượt kể lại mọi việc đã xảy ra.

Đợi khi chàng kể xong, Độc Nhân Thần Cái bình tĩnh nói :

- Xấu tốt rủi may đều do tiền định cả, cũng chẳng biết trách cứ vào đâu được. Nhưng chỉ có một điều là Niệp Sáp hòa thượng đã quá hàm hồ... Hừ, già này tuyệt giao đã lâu mà lão ấy lại bảo già là một trong ba người bạn thân trong đời mình. Như thế chẳng phải là điều đáng buồn cười lắm sao? Già này giận một nỗi là không thể ăn tươi nuốt sống được...

Nói đến đây ông trầm ngâm yên lặng như để nén bớt sự hậm hực đang trào sôi trong lòng.

Văn Thiệu Côn hết sức ngạc nhiên, chẳng hiểu ra sao hết. Để thử thách và tìm hiểu thêm, chàng hỏi tiếp :

- Theo lời Niệp Sáp hòa thượng thì khi cháu vừa hai tuổi, lão tiền bối đã đem giao cho ông ta, không rõ...

Độc Nhân Thần Cái cười khanh khách nói :

- Già này suốt đời sống một mình chưa bao giờ cận kề nữ sắc, nên nhất định không phải là thân phụ của người rồi.

Văn Thiệu Côn vừa bực mình vừa thẹn thùng trước câu nói trắng trợn ấy, chỉ ấp úng :

- Việc này ra sao chưa rõ. Nhưng cháu không hiểu từ nơi đâu lão tiền bối nhận ra cháu và đem giao cho Niệp Sáp hòa thượng để đem về Hạ Lan sơn gởi gắm vợ chồng Văn Tử Ngọc nuôi dưỡng. Vậy cha mẹ của cháu là ai?

Độc Nhân Thần Cái hừ một tiếng rồi nói :

- À, ra thế là người cổ đến đây để tìm hiểu cái lai lịch của nhà người phải không?

Văn Thiệu Côn nói :

- Ngày nay cháu đã lớn khôn thành người, lẽ đương nhiên cháu cần biết rõ thân thế lai lịch của mình. Vậy xin lão tiền bối sẵn lòng giúp cho cháu điều đó.

Trên đời chỉ còn lão tiền bối là người...

Độc Nhân Thần Cái gật đầu nói :

- Được, rồi đây già sẽ kể cho người biết.

Tiếp theo ông cười hà hà, nói tiếp :

- Như cái thân thế của người, trên đời này không mấy ai biết rõ được đâu.

Văn Thiệu Côn cảm thấy tâm tình xúc động, nín thinh chẳng dám thở mạnh, lắng nghe cho kỹ.

Nhưng khi nói đến đó Độc Nhân Thần Cái lại nín thinh không kể nữa.

Văn Thiệu Côn kiên nhẫn chờ nghe, mãi hồi lâu không thấy động tĩnh, chàng nóng ruột quá buột miệng hỏi :

- Sao, xin lão tiền bối cho biết nốt đi.

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Sự việc xa cách từ trên mười năm cũ, có những tin tức éo le gây cản mà già đây cần suy xét để nhớ ra dần dần.

Nghĩ một lát bỗng hỏi Văn Thiệu Côn :

- Còn cô bé nào kia, đến đây làm gì?

Văn Thiệu Côn vội vàng đáp :

- Nàng này là Khúc Tự Thủy, vốn ở núi Trường Bạch, là ân nhân của cháu.

Khúc cô nương vì muốn cứu cháu mà rủi bị độc thương rất nặng...

Độc Nhân Thần Cái hừ một tiếng nói chặn ngay câu chuyện của chàng đang kể :

- Nàng bị độc thương sao không lo đi tìm cách cứu chữa lại tới đây làm gì?

Văn Thiệu Côn rất khó nói, suy nghĩ một chập, cuối cùng phải đi thẳng vào vấn đề ngay :

- Số là cháu được một vị tiền bối trong võ lâm cho biết, thiên hạ tương truyền xưa kia lão tiền bối có một con cóc ngọc ba chân có thể chữa lành bất cứ loại độc thương nào. Vì vậy nên chúng cháu cùng đem nhau đến đây thỉnh cầu lão tiền bối gia ân cứu chữa.

Độc Nhân Thần Cái không trả lời câu ấy mà hỏi qua việc khác :

- Kể giới thiệu ấy tên gì?

Văn Thiều Côn áy náy không yên. Qua những câu đối thoại chàng cảm thấy Độc Nhãn Thần Cái quả là một người rất kỳ quái, chỉ ngại rằng ông ta sẽ khước từ không chịu giúp.

Khi nghe hỏi, chàng vội vàng đáp :

- Vị tiên bối đó tên là Thời Tư Tình tự xưng là Vọng Tình lư chủ.

Độc Nhãn Thần Cái “ờ” một tiếng rồi lẩm bẩm đọc lại từng tiếng :

- Thời... Tư... Tình!

Văn Thiều Côn ngạc nhiên hỏi :

- Chắc lão tiên bối có quen ông ấy.

Độc Nhãn Thần Cái không trả lời mà hỏi tiếp :

- Các người đã gặp người ấy lúc nào, nhân dịp nào, mới quen nhất thời rồi lại chia tay, hay là đã biết nhau từ trước.

Văn Thiều Côn đáp :

- Chúng cháu gặp người ấy trong trường hợp bất ngờ, chỉ một đêm rồi chia tay nhau. Xưa nay chưa hề quen và cũng chưa hề nghe đến tên tuổi.

Độc Nhãn Thần Cái hỏi tiếp :

- Thế ra ông ta có biết rõ người là con của Văn Tử Ngọc không?

Văn Thiều Côn ngạc nhiên không hiểu ông ta hỏi thế để làm gì. Chàng e dè hồi lâu mới nói :

- Có lẽ ông ta không biết, mà cháu cũng không nhắc tới chuyện này bao giờ.

Độc Nhãn Thần Cái lại nói :

- Vừa rồi người mới nói gì về cô nương đây nhỉ?

Văn Thiều Côn vội vàng nhắc lại :

- Khúc cô nương vì cứu mạng cháu mà trúng phải độc Huyền Phách Hàn Châu của Âm Ma Đoàn Vô Hoa. xin lão tiên bối ra tay cứu xét, cháu nguyện suốt đời không quên ơn cao dày của tiên bối.

Khúc Tự Thủy cũng lễ phép nói :

- Cháu, Khúc Tự Thủy, xin thành kính ra mắt lão tiên bối.

Độc Nhãn Thần Cái khoát tay cười lớn :

- Miễn lễ, xin miễn lễ cho.

Nói xong ông thò tay vào bọc bên trong, lấy ra một vật.

Hồi 32 Biến cố bất ngờ

Văn Thiệu Côn cùng Khúc Tự Thủy nín hơi chờ đợi và theo dõi từng cử chỉ của Độc Nhãn Thần Cái. Ông ta từ từ đưa tay vào bọc trong, rút ra một gói lụa vàng, lớn bằng nắm tay, gói thật kỹ, chỉ nhìn qua cũng đoán được bên trong có đựng một vật vô cùng quý giá.

Độc Nhãn Thần Cái cầm cái gói nhưng không mở ra, đưa lên cao cho hai người nhìn thấy và hỏi :

- Các người có biết thứ gì bên trong không?

Văn Thiệu Côn vừa mừng vừa lo đáp :

- Chắc là Tam túc ngọc thiềm, con cóc ngọc ba chân mà chúng cháu đang mong đợi. Tấm lòng rộng rãi nhân từ của lão tiền bối, cháu xin thay mặt cho Khúc cô nương thành thật ghi ơn.

Độc Nhãn Thần Cái xua tay nói :

- Thôi đừng nhiều lời làm gì nữa. Con ngọc thiềm ba chân này là một vật quý vô giá, nhưng ở trong tay lão phu chẳng dùng được việc gì hết.

Nói xong liền đưa tay mở gói ấy ra.

Văn Thiệu Côn chú ý nhìn xem.

Bên ngoài là lần lụa vàng, bên trong còn một lần lụa nữa. Nhưng vẫn chưa hết, ông ta lần lượt mở ra hết lớp lụa này sang lớp giấy khác, trước sau có cả thảy mười lần gói. Cuối cùng chỉ còn một gói nhỏ, Văn Thiệu Côn và Khúc Tự Thủy ngạc nhiên quá, cùng nghĩ :

- Không biết con cóc ngọc hình dáng ra sao mà nhỏ nhắn như thế này.

Hai người đang ngẫm nghĩ thế, Độc Nhãn Thần Cái đã mở nốt lần giấy mỏng cuối cùng, lấy ra một vật giống như một con ếch nhỏ xinh xắn đáng yêu, toàn thân trắng như tuyết, hai mắt đỏ như son, hai màu trắng đỏ xen nhau trông rất đẹp mắt.

Quả nhiên con cóc ngọc có ba chân thật. Hai chân đằng trước, một chân đằng sau. Chân sau không có ngón, nho nhỏ thon thon tựa hồ như cái đuôi nòng nọc chưa biến thành hình.

Con cóc này chết đã lâu, xác đá cứng khô. Độc Nhãn Thần Cái để con cóc trong lòng bàn tay rồi cười hà hà nói :

- Vật này tuy nhỏ mọn nhưng tìm ra được thật là thiên nan vạn nguy. Già già của này đã bao năm qua không biết bao nhiêu cao thủ cố tình tìm cách chiếm đoạt nhưng cuối cùng vẫn còn giữ được đây.

Văn Thiệu Côn và Khúc Tự Thủy đều cảm thấy ngượng nghịu vì sự việc quá bất ngờ.

Một báu vật vô giá như thế mà vô cớ lại giao cho mình sử dụng một cách dễ dàng, thật là điều không ngờ tới. Có lẽ sự liên hệ ngày xưa của đôi bên phải có những tình tiết vô cùng đặc biệt nên mới được sự biệt đãi như ngày nay. Độc Nhãn Thần Cái nhìn cả hai hỏi :

- Các người chỉ biết qua công dụng của cóc này không?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Chúng cháu có biết nó có khả năng tiên tri bách độc, ngoài ra không được biết gì thêm nữa.

Độc Nhãn Thần Cái cười hà hà nói :

- Cóc này không những giải được một trăm thứ độc, công hiệu mau chóng phi thường mà còn giúp công lực của người ta tăng gấp bội. Vì hai chỗ ấy mà bao nhiêu người luyện võ đã liều mạng sống để giành cho kỳ được.

Khúc Tự Thủy hỏi :

- Đối với một báu vật quý giá như thế này mà sao lão tiền bối giữ hàng bao nhiêu năm lại không chịu dùng đến?

Độc Nhãn Thần Cái lộ vẻ ngạc nhiên vì câu hỏi bất ngờ, nhưng lại cười lớn đáp :

- Lão hủ đây, danh lợi không màn, ăn uống chẳng thiết tha, hà tất đi phí phạm của quý của trời đất làm gì.

Nói vừa dứt lời, ông đưa ngón tay búng nhẹ một cái. Cửa đá mở ra.

Thì ra cửa nọ có liên hệ với tấm vách đá cạnh giường, cách Độc Nhãn Thần Cái độ vài thước, chỉ cần với tay là đến ngay, mở đóng rất thuận tiện.

Cửa động vừa mở ra, bỗng nghe bên ngoài có tiếng thưa vào :

- Đệ tử xin đợi lệnh ân sư sai khiến.

Tiếng nói rõ là của lão ăn mày râu bạc, nãy giờ vẫn đứng trực ở phía trước cửa.

Độc Nhãn Thần Cái chậm rãi nói :

- Mang hai chén nước vào đây.

Lão già dạ một tiếng rồi rút lui ngay.

Văn Thiệu Côn và Khúc Tự Thủy băn khoăn chưa rõ ông dùng hai chén nước làm gì. Nhưng vì không hỏi ngay, cả hai đều đứng yên chờ xem ra sao.

Một chập sau, tiếng lão già vang lên bên ngoài :

- Kính bâm ân sư, nước đã đem đến rồi.

Độc Nhân Thần Cái đưa tay đón lấy đặt trên giường đá. Lấy tay xé con cóc ngọc ba chân ra làm hai mảnh bỏ vào hai chén nước.

Bỗng nghe hai chén nước phát ra tiếng xào xào. Hai nửa con cóc ngọc tức thời da thịt đều tan rã, hoàn toàn hòa lẫn với nước, nhìn thấy trong vắt không có màu sắc hay cặn bã gì hết.

Văn Thiệu Côn lặng thinh chờ đợi.

Đợi hai chén nước hoàn toàn tan hết xác con cóc ngọc, Độc Nhân Thần Cái nói :

- Các người mau chia nhau mỗi người một chén, mau mau uống đi. Chén này giải độc cho con bé, chén nọ tăng thêm công lực cho nhà người.

Văn Thiệu Côn vội đáp :

- Không, Khúc cô nương trúng độc, không có ngọc thiềm không giải nổi, nên cần uống. Cháu đây nào có bệnh tật gì, cho nên...

Độc Nhân Thần Cái lộ vẻ giận dữ gằn giọng hỏi :

- Chẳng lẽ nhà người không chịu uống sao?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Cháu không bệnh tật, uống làm gì cho phí của quý hiếm có, xin nhượng lại cho lão tiên bối.

Độc Nhân Thần Cái hậm hực nói :

- Lão phu tốn công bảo tồn báu vật mấy chục năm nay không phải chuyện dễ. Nay đem cho nhà người là do lão phu tự ý muốn, không ngờ người lại phụ lòng lão như vậy.

Văn Thiệu Côn cảm thấy rất khó xử, ngẫm nghĩ một lát nói :

- Lão tiên bối hàng ngày ở trong nhà kín, thân thể chắc chắn bị tổn hại nhiều, tiên bối nên dùng một chén để bồi dưỡng sức khỏe. Còn chén kia dành cho Khúc cô nương chữa thương trị độc.

Nói xong đưa tay cầm một chén nước trên giường đá.

Nhưng khi tay chàng sắp chạm vào chén nước, Độc Nhân Thần Cái đã hét lớn :

- Không được, hãy dừng lại!

Vừa nói, cánh tay phát nhẹ một cái. Một luồng kinh lực ào ào tuôn ra như thác lũ sóng trào.

Văn Thiệu Côn giật mình hốt hoảng, vội vàng vận dụng hộ thân cương lực ra đón lấy.

Lúc này công lực của Văn Thiệu Côn đã tiến tới mức nhiệm màu. Trong lúc gấp rút, cương lực đã phát ra đến bảy thành.

Tuy nhiên cái phát tay của Độc Nhân Thần Cái nặng đến ngàn cân. Văn Thiệu Côn tuy ứng biến mau lẹ nhưng cũng bị xô mạnh, lão đảo toàn thân, thối lui ba bước mới đứng vững.

Khúc Tự Thủy hốt hoảng kêu lớn :

- Văn công tử, anh có hề chi không?

Thì ra, khi cái phát tay phát ra, nàng nghĩ thấy có mùi hôi thối khó chịu, hình như là độc công của các môn phái tà đạo. Do đó nàng lo lắng cho Văn Thiệu Côn bị trọng thương.

Văn Thiệu Côn không thấy cảm giác khó chịu, tuy bị đẩy lui mấy bước, nhưng đã đứng thẳng người lại ngay, trở về chỗ cũ, chấp tay nói :

- Đây chỉ là lòng tốt của cháu, mong tiên bối chớ hiểu lầm.

Độc Nhân Thần Cái hừ một tiếng nói :

- Lão phu chẳng cần biết xấu hay tốt mà chỉ hỏi, người uống hay không uống?

Ngẫm một lát rồi nói :

- Nếu nhận uống thì cả hai cùng uống một lúc. Nếu không thì già này cũng không bằng lòng cho cô bé này uống một mình.

Nhất thời chàng chưa biết xử trí ra sao cho phải.

Quả nhiên là một việc làm không hợp lý hợp tình. Từ lời nói đến việc làm, qua bao nhiêu cái bất ngờ, kỳ quái, chàng chưa nhận thức được dụng ý cao thâm của con người lạ lùng ấy.

Trong khi chàng đang suy tính, Độc Nhân Thần Cái lại nói :

- Tam túc ngọc thiềm, khi đã tan ra nước rồi, không uống sẽ mất hết công dụng. Cho nên các người chỉ có thể uống trong thời gian nửa giờ thôi.

Nói xong, lão lặng thinh luôn.

Tuy ngồi yên nhưng hai đầu gối và đôi vai của ông cứ run run mãi, chẳng hiểu về bị kích động hay ông có điều gì đau đớn trong thân thể.

Văn Thiều Côn hết nhìn Độc Nhân Thần Cái lại nhìn qua hai chén nước, trong lòng sôi động vì nhiều ý nghĩ thắc mắc lại bốc lên. Chàng tự hỏi :

- “Độc Nhân Thần Cái đã ở trong nhà đá kín mít tại sao còn dùng vải đen che phủ cả đầu mặt tay chân? Chẳng lẽ ông không dám mở mắt nhìn ai hay đã quen đời sống tối tăm không muốn để cho một tia ánh sáng nào chạm đến người chăng?”

Khúc Tự Thủy lúc nào cũng đứng sát bên cạnh Văn Thiều Côn, đưa mắt nhìn bốn mặt đang chìm đắm trong bóng tối hoàn toàn.

Sự việc đang đi vào chỗ bế tắc, Văn Thiều Côn cau mày ngẫm nghĩ, ngần ngại không quyết định được.

Khúc Tự Thủy dùng truyền âm nhập mật khẽ hỏi :

- Văn công tử, chúng ta đi đi thôi!

Văn Thiều Côn sững sốt hỏi :

- Tại sao lại đi? Còn vết độc thương của cô nương không chữa ư?

Thật ra, ngoài vấn đề chữa thương cho nàng, còn một vấn đề quan hệ nữa là tìm ra thân thể của chàng, một thân thể mơ hồ phức tạp, ngoài Độc Nhân Thần Cái ra, chưa chắc có kẻ nào biết được.

Bỗng nhiên Độc Nhân Thần Cái nói lớn :

- Lão phu không chờ đợi được nữa. Uống hay không các người quyết định cho rồi, đừng léo nhéo mãi như thế.

Ý nghĩ đã quyết, Văn Thiều Côn không chờ Khúc Tự Thủy nữa, tự mình nói :

- Lão tiền bối, cháu đã quyết định rồi.

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Quyết định như thế nào?

Văn Thiều Côn đáp :

- Được lão tiền bối quá yêu, đem của báu hiếm có ban cho, nếu từ chối là bất kính, nếu nhận, thì tự xét hồ thẹn vì không xứng đáng đối với sự biệt đãi ấy.

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Nói vậy là cả hai đều quyết định uống cả rồi?

Văn Thiều Côn đáp :

- Phải, cung kính không bằng tuân lệnh. Ôn của tiền bối rất cao dày, không biết làm sao để đền bù cho xứng đáng.

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Phải lắm, như thế tỏ ra là người biết xử thế lắm.

Quay đầu nhìn về phía Khúc Tự Thủy, lão hỏi luôn :

- Cô bé, nghĩ thế nào?

Khúc Tự Thủy chấp tay thưa :

- Đa tạ thịnh tình của lão tiền bối.

Độc Nhân Thần Cái tỏ ý hài lòng, đưa tay cầm hai chiếc chén giao lại và nói :

- Đây là báu vật do lão phu đã tốn hao tâm huyết bảo tồn hơn chục năm qua, bây giờ có chỗ đắc dụng rồi, thật là việc đáng mừng. Ha... ha... ha...

Văn Thiều Côn đưa hai tay tiếp lấy hai chén nước trao cho Khúc Tự Thủy một chén, còn lại một chén không chút ngần ngại đưa ngay lên môi nhấp.

Bên tai có tiếng Khúc Tự Thủy nói bằng lời truyền âm nhập mật :

- Đừng có vội!

Văn Thiều Côn ngạc nhiên, cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi lại :

- Vì sao thế? Cô nương còn thắc mắc gì nữa?

Độc Nhân Thần Cái thấy Văn Thiều Côn bung chén lên rồi bỗng nhiên dừng lại, môi mấp máy dường như dùng truyền âm nhập mật nói chuyện gì với cô gái kia, thì nổi giận dưng dưng nạt lớn :

- Sao không uống mau đi, còn lải nhải gì nữa đấy. Nếu không thích thì trả lại cho ta.

Nói xong định giật lại hai chén nước trong tay hai người.

Khúc Tự Thủy và Văn Thiều Côn cùng lùi lại ba bước để tránh né.

Độc Nhân Thần Cái càng giận dữ, gầm lên :

- Không bằng lòng thì đem trả lại đây cho lão uống. Nếu để chân chờ, Tam tước ngọc thiên không còn linh ứng nữa.

Khúc Tự Thủy cau mày nói :

- Không phải chúng cháu không uống, nhưng mà...

Nàng dùng truyền âm bảo Văn Thiếu Côn :

- Hãy để thiếp uống trước rồi công tử sẽ uống sau.

Thật ra đối với những hành vi cô quái của Độc Nhân Thần Cái, nàng đã có lòng nghi ngờ thắc mắc, sợ trong thuốc có chất độc, muốn uống trước để tránh sự bất hạnh cho Văn Thiếu Côn.

Văn Thiếu Côn cũng biết ý nàng nên ngừng lại không uống nữa.

Độc Nhân Thần Cái la lớn lên rằng :

- Mau đi, còn muốn gì nữa?

Khúc Tự Thủy đưa chén lên môi uống một hơi cạn ráo và đáp :

- Chẳng qua chúng cháu không muốn cùng uống một lần, chia nhau kẻ trước người sau để uống đầy thôi.

Nói xong nàng dùng truyền âm nói :

- Văn công tử, hãy xê ra đứng ở góc nhà, chờ xem phản ứng của thuốc ra sao đã nhé!

Văn Thiếu Côn liếc mắt nhìn qua như đã hội ý. Túc thì mỗi người ra sau, đứng hai góc nhà, cách xa chỗ ngồi của Độc Nhân Thần Cái hơn một trượng, cô chiếm một vị trí thuận tiện để canh gác đồng thời lúc cần tiếp ứng lẫn nhau.

Độc Nhân Thần Cái cười khà khà nói :

- Cũng được, thôi các người cứ tùy tiện.

Nói rồi cúi đầu yên lặng, hình như không còn để ý gì đến hai người nữa.

Trước thái độ mặc kệ của lão, Văn Thiếu Côn và Khúc Tự Thủy càng thêm ngơ ngác nghĩ :

- “Tại sao lúc đầu lão buộc hai người cùng uống một lúc, rồi chỉ trong nháy mắt lại để tùy ý muốn uống hay không cũng xong? Cứ như thái độ ấy, thật chẳng hiểu thật tâm lão Thần Cái muốn gì?”

Hai người lặng yên chờ kết quả.

Khúc Tự Thủy uống xong chén thuốc Tam túc ngọc thiên, nàng nhắm mắt điều tức đưa dần thuốc xuống Đan điền, rồi lần lượt xung kích đẩy đi khắp châu thân.

Trong chốc lát chất độc ứ tụ trước kia hình như đã dần dần hóa giải và không có hiện tượng gì khác thường xảy ra.

Nàng yên chí trở lại bình tĩnh như thường.

Văn Thiếu Côn tay bưng chén nước, liếc mắt nhìn Khúc Tự Thủy, chờ đợi sự phán đoán của nàng về tác dụng nội tại của thuốc.

Chàng yên tâm khi thấy nàng vẫn giữ được tư thái bình thường.

Chập sau Khúc Tự Thủy vui mừng nói :

- Chúng mình đã nghi lầm cho Tam túc ngọc thiên, bây giờ mới hay quả là vật báu hiếm có, chữa bệnh như thần. Bao nhiêu chất độc của thiếp đã được Ngọc thiên trực giải hết rồi, hay quá!

Độc Nhân Thần Cái ngồi trên giường đá nghe nói, thân hình run lên hình như bị xúc động mãnh liệt.

Khúc Tự Thủy và Văn Thiếu Côn mãi nhìn nhau nên không thấy một hiện trạng bất thường ấy.

Khúc Tự Thủy ngừng một chập rồi nói :

- Văn công tử, hãy mau mau uống nốt chén thuốc ấy đi. Cứ như thần công hiện nay của công tử, thêm thuốc này vào sẽ tăng tiến gấp đôi. Về sau trên khắp võ lâm, chàng sẽ trở nên thiên hạ vô địch.

Văn Thiếu Côn vừa sợ vừa mừng, chàng không còn ngần ngại gì nữa, theo lời khuyên của nàng bưng chén thuốc uống luôn.

Thuốc uống vào bụng có cảm giác mát mẻ dễ chịu, thấm suốt gan phổi, quả nhiên là thần dược.

Chàng nhắm mắt vận công điều tức, đưa thuốc thấm vào kinh mạch đi khắp tứ chi.

Độc Nhân Thần Cái thấy chàng đã uống thuốc rồi, thở phào một hơi dài rồi quay sang nhìn Khúc Tự Thủy hỏi :

- Con bé, vừa rồi ngươi đã nói gì, hãy lặp lại thử?

Khúc Tự Thủy ôn tồn thưa :

- Hồi nãy chúng cháu hiểu lầm, tưởng rằng lão tiên bối cho uống thuốc độc, không ngờ bây giờ...

Độc Nhân Thần Cái cười hô hô nói :

- Bây giờ thế nào?

Khúc Tự Thủy thẹn đỏ mặt nói nhỏ :

- Bây giờ chúng cháu mới biết rõ đó là một phương thánh dược trị độc như thần, giúp cháu chữa lành vết thương và tăng thêm công lực. Ôn đức của tiên bối không biết nên báo đền thế nào cho phải.

Độc Nhân Thần Cái lẩm bẩm nói :

- Kỳ quái thiệt!

Khúc Tự Thủy sững sờ hỏi :

- Sao, tiền bối bảo là kỳ quái như thế nào?

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Kỳ quái thật, vì tại sao thuốc ấy uống vào mà không thấy phản ứng gì hết?

Khúc Tự Thủy cười nói :

- Có phản ứng lắm chứ.

Độc Nhân Thần Cái nổi nóng hỏi gần :

- Phản ứng như thế nào?

Khúc Tự Thủy nói :

- Sau khi bị trúng độc, cháu đã dùng giải pháp của bản môn tụt hết độc khí vào đan điền. Vừa rồi, nhờ Tam túc ngọc thiềm, bao nhiêu chất độc đều hóa giải hết rồi.

Độc Nhân Thần Cái hỏi :

- Thật vậy sao?

Nàng ngạc nhiên nói :

- Quả thật như vậy, lão tiền bối không tin lời cháu sao?

Lão đáp :

- Tin chứ, nhưng chỉ thấy toàn chuyện kỳ quái và trái ngược cả.

Khúc Tự Thủy bất giác giật mình, trợn mắt nhìn trừng trừng vào ông ấy.

Nãy giờ Độc Nhân Thần Cái toàn nói chuyện bằng tiếng khàn khàn, nhưng tại sao câu chót vừa rồi lại oang oang như chuông ngân? Té ra ông ta đã cố tình thay giọng đôi tiếng, mà để làm gì, thật rắc rối.

Tuy nhiên nàng vẫn cố nén lòng hỏi thêm :

- Lão tiền bối bảo chuyện kỳ quái và trái ngược là ở điểm nào?

Độc Nhân Thần Cái nói :

- Lão phu rất lấy làm quái dị vì thấy thuốc này đối với nhà ngươi không có một mảy may hiệu lực nào hết.

Khúc Tự Thủy cãi ngay :

- Cháu đã nói rồi, thuốc này công hiệu như thần, bao nhiêu chất độc trong mình cháu hiện nay đã bài tiết ra ngoài hết rồi.

Độc Nhân Thần Cái cười gần nói :

- Lão phu ngạc nhiên ở điểm đó, vì thật ra thuốc này không thể có được tác dụng như thế.

Nghĩ một chập rồi nói luôn :

- Uống thuốc này vào rồi, đáng lẽ phải làm cho ngươi máu động vào tâm, khí cạn ở Đan điền mới phải.

Khúc Tự Thủy hốt hoảng thét lớn :

- Hay là... thuốc này không phải là Tam túc ngọc thiềm?

Độc Nhân Thần Cái từ từ đáp :

- Nó không phải là Tam túc ngọc thiềm mà là Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn.

Chính lão phu đã bào chế ra thuốc ấy và nắn thành hình con cóc ba chân như ngươi đã thấy.

Khúc Tự Thủy hoảng kinh hồn vía, vội quay về phía Văn Thiệu Côn gọi lớn :

- Văn công tử.

Nhưng nàng vừa gọi dứt tiếng, lắng nghe tiếng giã giụa đùng đùng rồi Văn Thiệu Côn đã ngã vật ra sau nằm bất động.

Hồi 33 Uống lầm Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn

Khúc Tự Thủy hốt hoảng, tung người về phía ấy, chụp lấy Văn Thiệu Côn thét lớn :

- Trời ơi, Văn công tử! Anh làm sao thế này?

Văn Thiệu Côn mặt mày xanh mét, mép sùi bọt trắng, mắt nhắm nghiền, hơi thở thoi thóp.

Quả nhiên Văn Thiệu Côn đã uống nhầm Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn giả là Tam túc ngọc thiềm. Thuốc này thật là loại độc được ghê gớm, và đã bắt đầu phát tác.

Khúc Tự Thủy không dám chậm trễ, vội vàng đưa ngón tay điểm vào cạnh sườn bên phải của Văn Thiệu Côn rồi dùng thủ pháp đặc biệt của phái Vô Vi điểm luôn vào tủy một mạch để cản độc.

Bên tai văng vẳng tiếng nói của Độc Nhãn Thần Cái :

- Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn của lão, uống vào nhất định chết. Bất kỳ thủ pháp gì, tiên dược nào cũng vô phương giải cứu. Các người dừng hòng.

Khúc Tự Thủy không thèm trả lời, ôm chặt Văn Thiệu Côn, ghé miệng vào tai gọi :

- Văn công tử! Văn công tử!

Văn Thiệu Côn được nâng điểm vào ba tủy một mạch, tựa hồ đã tỉnh lại.

Chàng cố gắng mở mắt, cựa quậy chút ít và khó nhọc lắm mới trỗi dậy được, miệng nói :

- Tôi không cần lắm. Cô nương, còn thuốc kia ra sao? Cô nương có hề gì không?

Khúc Tự Thủy thấy Văn Thiệu Côn đã khá một chút, trong lòng mới yên tâm, vội đáp :

- Thật là một điều quá sức quái dị. Sau khi uống thuốc rồi, thiếp không thấy hiện tượng gì là trúng độc mà trái lại bao nhiêu độc tích trữ trước kia đều hóa giải được hết.

Văn Thiệu Côn nghe nói trong lòng thấy yên, vội vàng nhắm mắt dưỡng thần, vận công đuổi độc.

Khúc Tự Thủy đã điểm cho chàng ba tủy một mạch để dồn hết khí độc về Đan điền, nhưng vì chậm mất một phút, có một số độc xâm nhập được vào nội phủ nên lúc vận tức chàng cảm thấy trong kinh mạch nhức nhối đau buốt, khí huyết kéo lên từng cơn chạy ngược, không thể chịu nổi.

Chàng thở phào một cái rồi buộc lòng tạm ngưng vận công, ngồi lặng yên không nói.

Độc Nhãn Thần Cái tuy đánh lừa được hai người uống nhầm Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn nhưng vẫn chằm chằm ngồi yên trên giường đá, hình như không có điều gì xảy ra.

Khúc Tự Thủy vội vàng vận công điều tức lại một lần nữa để xem mình có phải thật trúng độc không. Khi thấy không có gì khó chịu hay bất thường, nàng mới yên lòng và quay sang hỏi :

- Văn công tử, anh có thể chịu đựng nổi không?

Văn Thiệu Côn gật đầu nói :

- Tuy có khó chịu, nhưng nhất thời cũng có thể chịu đựng nổi, chẳng có gì đáng lo.

Rồi chàng thở dài than rằng :

- Hoàn cảnh này sẽ giải quyết ra sao đây?

Khúc Tự Thủy ân cần nói :

- Công tử không cần phải lo lắng gì cả, để mặc thiếp đối phó là được rồi.

Nói xong nàng quay về phía Độc Nhãn Thần Cái quắc mắt hét lớn :

- Lão ăn mày là người nào, tại sao lại cố tình hãm hại chúng ta. Còn Mộ Dung tiên bối đâu?

Độc Nhãn Thần Cái nói :

- Rõ ràng lão phu là Độc Nhãn Thần Cái Mộ Dung Nhã đây rồi còn hỏi ai nữa. Còn cái nguyên nhân mà lão phu muốn giết chúng bay là vì...

Lão thở dài rồi nói tiếp :

- Là vì lão phu đang cần dùng bộ ruột của một thanh niên thông minh đỉnh ngộ, anh tài xuất chúng để chữa một cô tật lâu năm của mình.

Khúc Tự Thủy cười nhạt nói :

- Té ra mày muốn lấy tánh mạng của chúng ta mà chữa bệnh cho mày.

Độc Nhãn Thần Cái đáp :

- Đúng đấy một.

Khúc Tự Thủy giận quá thét lớn :

- Thủ đoạn này thật quá dã man. Chỉ tiếc thay cho mày là không bao giờ làm được như ý muốn.

Độc Nhãn Thần Cái cười khàn khách đáp :

- Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn là một trong ba thứ thuốc tuyệt độc của ta. Nhất thời tuy nó chưa bộc phát là vì cơ thể chúng bay còn mạnh, nhưng sớm muộn gì chúng bay cũng phải chết hết.

Khúc Tự Thủy quát lớn :

- Nếu quả thiệt chúng ta đều chết thì mày phải chết trước chúng ta.

Nói xong tung ra một chưởng nhằm đầu Độc Nhân Thần Cái.

Độc Nhân Thần Cái không hề nhúc nhích, ngồi yên một chỗ phất tả chưởng tiếp đánh.

Ầm một tiếng, Khúc Tự Thủy thối lui ba bước. Độc Nhân Thần Cái tuy ngồi yên vị trên giường đá nhưng toàn thân chuyển động, vai lắc luôn mấy cái.

Thình lình một tiếng gầm nổi lên như sét đánh. Một bóng đen xẹt đến như mũi tên, sả lên giường đá chộp ngay đầu Độc Nhân Thần Cái và kêu lớn :

- Mi nhất định không phải là Mộ Dung tiên bối. Ta thử lột tấm the che mặt, xem sẽ rõ là ai.

Bóng đen ấy là Văn Thiếu Côn.

Mặc dù đã bị trúng độc nhưng được Khúc Tự Thủy dùng thủ pháp đặc biệt của Vô Vi môn điểm và ba tỳ một mạch, dồn độc tổ dưới đờn điền, chỉ còn một số đang nhập vào tạng phủ. Nhờ nuốt Vạn niên kim thiên, tiềm lực của Văn Thiếu Côn trở nên hùng hậu vô cùng, chàng lại cố gắng vận dụng chân khí chống lại đã đỡ được nhiều.

Thấy Khúc Tự Thủy bị quái nhân uy hiếp, Văn Thiếu Côn nổi nóng, vận đủ mười phần công lực bất ngờ phóng đến chộp mạnh như núi sập vô luôn vào tấm the che đầu lão.

Khúc Tự Thủy giật mình lùi lại mấy bước, nhưng vẫn không hề gì. Nàng uốn lưng búng người tung vút lên cao rồi tung năm chỉ điểm thẳng vào người Độc Nhân Thần Cái.

Mặc dù võ công của Độc Nhân Thần Cái có cao siêu thật, nếu nói riêng chỉ một mình nàng, lão cũng đủ sức áp đảo được nhưng một khi cả Văn Thiếu Côn và Khúc Tự Thủy đồng phối hợp tấn công thì lão không tài nào chống cự nổi.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng khô khan, không người tấm vải đen che mặt bị xé rách mà ngay cả bộ áo dài mặc trong mình cũng toạt ra từ trên xuống dưới.

Một cảnh tượng rùng rợn kinh khủng bày ra trước mắt.

Cặp giò của quái nhân chỉ còn hai chiếc xương đùi trắng hếu. Từ đầu gối trở xuống thịt đều rửa nát, xương khô lủng lẳng bằng một số dây gân mà thôi.

Vừa trông thấy cả hai cảm thấy lạnh gáy.

Tuy nhiên từ hạ phần đã hư nát, bộ phận phía trên của lão vẫn vạm vỡ khỏe mạnh như thường, nhất là đôi mắt, mặc dù trong bóng tối vẫn long lên sáng quắc.

Người này có đủ hai mắt như thường thì không thể nào là “độc nhân” như cái danh hiệu của Mộ Dung Nhã xưa nay.

Lão già cụt giò mạo xưng Độc Nhân Thần Cái bị cái chộp bất ngờ trở tay không kịp, làm bại lộ thân hình, bất giác cũng sùng sốt ngồi nhìn trăn hai người không nói gì hết.

Văn Thiếu Côn cảm thấy mắt đỏ hào quang vì tức giận. Không biết làm sao trút hết cái bực bên mình, chàng nghiêng răng gầm lớn :

- Lão quỷ, mày là ai lại mạo xưng là Độc Nhân Thần Cái để lừa chúng ta.

Mộ Dung lão tiên bối hiện nay ở đâu hay đã bị mày hãm hại rồi?

Lão quái nhân lắc đầu than rằng :

- Hôm nay ta sa cơ rơi vào tay bọn mi, âu cũng do mệnh trời xui khiến. Như vậy chẳng qua là...

Lão thở dốc lên một hồi rồi nói tiếp :

- Câu chuyện này quả thật dài dòng khúc chiết, ta xin kể cho các người nghe từ trước tới sau.

Dáng điệu của lão có vẻ ôn hòa yếu ớt, hình như đã có ý đầu hàng để cầu một lối thoát. Khi vừa mở miệng định nói lại nín thình, rồi bỗng nhiên lão quay phắt về phía Văn Thiếu Côn hét lớn :

- Oắt con, ta không lột da ăn ruột của mình lòng ta không hả.

Đồng thời song chưởng tung ra với mười hai thành công lực.

Trong khi bất ngờ không kịp phòng bị, huống chi Văn Thiếu Côn còn đang bị trúng độc nặng, chưa đủ sức kháng cự, nên lãnh trọn vẹn một chưởng vào người bắn tung lên cao, rơi cách xa hơn một trượng.

Trong chưởng này, quái nhân đã vận dụng toàn lực, sức mạnh trên ngàn cân. Văn Thiếu Côn vừa bị độc hành, đầu óc còn choáng váng, kể bị thêm đòn này nữa, gượng không nổi, ngã lăn ra chết giắc tức thì.

Ngay lúc ấy có tiếng rít ken két nghe rợn người, cả chiếc giường đá to lớn bỗng nghiêng qua một bên, rồi cả lão quái nhân cùng tảng đá khổng lồ ấy cùng rơi tòm xuống một hang sâu thăm thẳm.

Khúc Tự Thủy giật mình hốt hoảng, muốn ra tay tiếp ứng nhưng đã muộn rồi.

Khi nàng vừa phóng chưởng định chặn đòn thì Văn Thiếu Côn đã văng ra xa nằm bất động.

Nàng sùng sốt đứng nhìn không biết nói năng sao, bất giác hai tay ôm mặt sụt sùi rồi khóc ngất.

Văn Thiếu Côn nằm sấp trên mặt đất im lìm như xác chết, hồi lâu chẳng thấy cử động gì cả.

Khúc Tự Thủy lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa, một trang anh thư nữ kiệt như nàng hiện đang chấp chương cả Vô Vi phái núi Trường Bạch, tài trí song toàn, mà trong lúc quá cảm xúc cũng khóc lóc như trăm ngàn nữ nhi tâm thường khác.

Trong lúc nàng thất vọng muốn đập đầu chết theo, bỗng nhiên có tiếng cục kịch nổi lên rồi tấm cửa đá từ từ hé mở.

Khúc Tự Thủy giật mình, phóng tới bên cạnh Văn Thiếu Côn, đưa tay bỗng chàng vào lòng, trợn trừng đôi mắt phụng, chuẩn bị đối phó.

Khi tấm cửa đá mà nàng cùng Văn Thiếu Côn đã đi vào mở toang ra hết, thì có mấy bóng người hiện ra. Người đi đầu là một vị hòa thượng đầu bù tóc rối, mặt mũi dơ bẩn, áo giày xốc xếch. Phía sau là mười lão già ăn mày nối theo. Người nào cũng thần sắc đón đón dác dác đứng nhìn. Khi thấy quang cảnh trong nhà ai nấy đều ngạc nhiên rồi vội rảo bước chạy vào.

Hồi 34 Thân thể càng thêm mơ hồ

Nhà sư đi trước là Niệp Sáp hòa thượng, vừa bước vào phòng đã nói lớn :

- Lão hòa thượng này đến nơi có lẽ hơi chậm một chút phải không?

Văn Thiếu Côn nằm im cứng đờ, mặt tái mét, hơi thở thật yếu, hình như đã gần đến lúc quá nguy ngập rồi.

Niệp Sáp hòa thượng vội chạy lại sờ vào ngực, bóp tay chân chàng một chốc rồi thở dài than rằng :

- Thôi, hồng rồi còn đâu! Thằng bé này hết phương cứu chữa. Uống thay mà đáng tiếc thay, bao nhiêu tâm huyết của hòa thượng này bấy lâu đều đổ xuống sông biển hết rồi.

Khúc Tự Thủy nhìn Niệp Sáp hòa thượng, gạt nước mắt hỏi :

- Thừa đại sư, ngài vừa nói gì?

Niệp Sáp hòa thượng vẫn không rời Văn Thiếu Côn, nói tiếp :

- Thằng bé này vừa bị trúng độc tiếp đến lại bị đánh trọng thương, chất độc quá ác mà hạ thủ cũng quá ác, thành ra ngũ tạng lục phủ đều bị chấn động và thay đổi vị trí hết. Một khi khí huyết đã đảo lộn, kinh mạch bế tắc rồi, dù là Đại la thiên tiên tái sinh cũng không thể nào chịu đựng được, huống hồ là nó, làm sao mà sống nổi chứ?

Khúc Tự Thủy bình tĩnh nói :

- Anh ấy vừa uống phải Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn, nhưng tiểu nữ đã dùng thủ pháp đặc biệt của bản môn, dồn tất cả độc tố dưới Đan điền rồi, trong thời gian đầu chưa tai hại được, như thế cũng không đến nỗi chết. Về thương tích, một chương của tên quái nhân lão ma đầu, nếu gặp người thường ắt đã đứt gân gãy xương rồi. Nhưng anh ấy vì nhờ tiềm lực vô cùng hùng hậu, một đòn ấy cũng chưa đến nỗi nào. Xin lão tiên bối hãy xét lại, theo ý tiểu nữ, vì thương tích không đến nỗi trí mạng, độc tố đã tạm ngăn chặn rồi, nếu kịp thời cứu chữa thì vẫn còn nhiều hy vọng.

Niệp Sáp hòa thượng ngần ngừ nói :

- Ta e không thể đơn giản được như vậy đâu.

Khúc Tự Thủy hỏi :

- Đại sư đã nhìn kỹ nét mặt của anh ấy chưa?

Niệp Sáp hòa thượng vội cúi xuống nhìn thật kỹ, bất giác lộ vẻ hớn hờ. Văn Thiếu Côn tuy nằm ngất xỉu, nhưng nét mặt vẫn hồng hào chưa có dấu vết gì là trúng độc hết.

Ngực chàng tuy hô hấp rất khê nhưng hai huyết Thái dương gồ cao, chứng tỏ đã có một trình độ công lực cao siêu hùng hậu. Tuy đã bị mê man nhưng tiềm lực bản năng vẫn đủ sức tự động cầm cự chống lại với độc tố, không cho xâm nhập vào ngũ tạng.

Niệp Sáp hòa thượng nhếch mép mỉm cười ra dáng hài lòng và mừng rỡ, lẩm bẩm nói :

- Nam mô A di đà Phật, không ngờ chỉ cách nhau không mấy nhiều ngày mà võ công nội lực của thằng bé này đã tiến bộ xa như thế ấy.

Khúc Tự Thủy ngồi dậy, chấp tay vái chào và nói :

- Cứ như hỏa và bản lãnh của anh ấy hiện nay, có thể nói so sánh ngang hàng với tất cả tiền bối trong võ lâm thiên hạ.

Nàng liếc mắt một cái rồi chép miệng than :

- Chỉ đáng tiếc là sự tranh giành hơn thua không phải chỉ cựa vào trình độ võ công cao thấp mà còn bao nhiêu mưu mô thủ đoạn lừa dối lẫn nhau, còn bao nhiêu thứ thấp hèn như dùng độc và cũng cần những kinh nghiệm quý báu khác.

Niệp Sáp hòa thượng suy nghĩ rồi hừ một tiếng vỗ tay đứng dậy niềm nở nói :

- Hòa thượng này sơ tâm không nghĩ, lại khinh thường một cao nhân rồi.

Nói xong ông chấp tay nói :

- Chắc hẳn cô nương là một trong bốn nữ lang núi Trường Bạch phải chăng?

Khúc Tự Thủy nghiêm nhường đáp :

- Vì cháu lớn tuổi hơn cả nên chị em xếp vào hàng đầu.

Đối với chị em núi Trường Bạch, hình như Niệp Sáp hòa thượng đã nghe nói hoặc quen biết khá nhiều nên khi nghe nàng nói xong ông vội vàng nói :

- Té ra là Khúc cô nương, hòa thượng này quả có mắt không người, cam thất lễ, thất lễ. Xưa nay trên giang hồ đồn rằng nếu bốn cô cùng liên hiệp với nhau có thể áp đảo nổi võ lâm. Lời đồn này xét ra không phải là quá đáng.

Khúc Tự Thủy cười nói :

- Đó chẳng qua một số người trong võ lâm đã nói quá lời mà thôi, chị em cháu đâu được như thế.

Nói xong nàng nhẹ nhàng đỡ Văn Thiếu Côn ngồi dậy, một bàn tay áp ngay giữa lưng chàng, truyền một luồng hơi nóng vào người để giúp chàng phục hồi công lực.

Văn Thiếu Côn run người lên mấy cái, ngực bắt đầu thở mạnh đều đều, tuy nhiên đôi mắt vẫn nhắm, nằm mê man chưa tỉnh.

Hơn mười lão ăn mày xúm xít trước cửa động, người nào cũng tỏ vẻ lo âu sợ sệt, mắt ngó láo liêng.

Chờ lâu, lão ăn mày râu bạc, người cầm đầu trong bọn, dường như vừa tỉnh cơn mê, chạy lại hỏi Niệp Sáp hòa thượng :

- Có phải đại sư muốn tìm gia sư không?

Niệp Sáp hòa thượng chấp tay đáp :

- Nhà ngươi đi kiếm lão hòa thượng này cũng đi kiếm, hỏi nhau làm gì.

Nghe câu nói móc họng, lão già nổi nóng muốn gây chuyện ngay nhưng thấy trong lúc này bất lợi nên cố gắng dằn tâm, bước lại phía Khúc Tự Thủy hỏi lớn :

- Gia sư đâu rồi?

Khúc Tự Thủy đang bận dùng nội công trợ lực cho Văn Thiếu Côn phục hồi sức khỏe và chữa thương nên lặng thinh không đáp. Hồi lâu thấy da mặt Văn Thiếu Côn đã ứng đỏ, môi mấp máy được, nàng yên lòng quay sang lão ấy cười lạt bảo :

- Lão trượng cho biết sư phụ của người là ai mới được chứ?

Lão già ngơ ngác nhìn nàng rồi đáp :

- Gia sư là Độc Nhãn Thần Cái Mộ Dung Nhã là Bang chủ Cái bang, người mà thiếu hiệp cùng cô nương đã xin tiếp kiến, tại sao lại hỏi kỳ vậy?

Nàng mỉm cười nói :

- Đã xưng là Độc Nhãn Thần Cái thì phải là người một mắt mới phải chứ?

Lão đáp ngay :

- Gia sư bị hỏng một mắt nên mới được người đời gọi là Độc Nhãn Thần Cái. Đó là việc dĩ nhiên.

Nàng nói :

- Thế thì không phải rồi.

Lão già hoảng hốt hỏi lớn :

- Ủa, tại sao không phải?

Nàng bình tĩnh nói :

- Vì người này có đủ hai mắt cũng như chúng ta. Nhưng có điều đặc biệt là hai chân đã thối nát, từ đầu gối trở xuống chỉ còn trơ ống xương trắng hếu. Muốn gọi cho đúng thì nên đặt là “Tàn thối thần cái” mới phải.

Chẳng những mười lão ăn mày thất kinh mà cả Niệp Sáp hòa thượng cũng ngạc nhiên không ít. Mọi người cùng “ồ” một tiếng, đưa mắt láo liêng tìm kiếm khắp phòng.

Niệp Sáp hòa thượng lầm bầm :

- Lạ thật, hòa thượng này nấp tại đây luôn mười ngày rồi, tại sao không thấy một điều gì khác lạ nhỉ?

Thì ra sau khi chia tay cùng Văn Thiếu Côn và Tề Mãn Kiều trên đường Cam nương, Niệp Sáp hòa thượng đã đến ngay hang Vọng Ngã theo một lối riêng lẻ ra phía sau nấp tại đó suốt mười ngày biến đi dò la sự việc.

Người ngạc nhiên và hoảng sợ nhất là lão già ăn xin râu bạc. Lão ta có nhiệm vụ điều khiển mười lăm người khác cùng bố trí ngoài cửa hang, bảo vệ cho gia sư phòng sự đột nhập bất ngờ của kẻ gian. Thế mà lần này lão hòa thượng vào trong hang ở đây trên mười ngày, chẳng ai hay biết, thật là nhục nhã và đáng tội.

Vừa tiếc vừa sợ, lão già bỗng trợn mắt hét lên một tiếng rồi đưa chưởng lên cao đập mạnh vào thiên linh cái để tự vận.

Những lão khất cái đứng gần lão vừa trông thấy cũng xông vào kéo tay lại.

Khúc Tự Thủy nhìn lão, nhẹ nhàng nói :

- Nhận việc làm hết lòng, nhưng không ai tránh được sơ xuất hay lầm lỗi, nhất là khi gặp phải kẻ tài cao hơn mình. Tránh tội bằng cách tự tìm cái chết là hành động nông nổi của người hèn yếu. Điều tốt nhất bây giờ là phải chung sức cùng nhau tìm ra sự thật.

Lão khất cái thở dài chấp tay nói :

- Lời nói cao minh đã thức tỉnh được già này. Theo ý cô nương thì hiện nay phải làm gì?

Khúc Tự Thủy nói :

- Muốn tìm ra sự thật của việc này cũng không có gì là khó lắm. Nhưng điều cần yếu và quan trọng bậc nhất là ông phải đáp đúng những lời tôi hỏi, không được che đậy giấu giếm một mảy may nào.

Lão khất cái gật đầu, nói :

- Có gì cần cô nương cú hỏi. Lão lúc này biết sao nói vậy, mà đã nói thì nói cho hết, không giấu một tí gì.

Nàng nghiêm trang lớn giọng hỏi :

- Ông có bao giờ được gặp mặt sư phụ không? Nếu không thì lần gặp chót cách đây bao lâu rồi?

Lão đáp :

- Lần chót gặp ân sư, tính đến nay đã mười bốn năm rồi?

Nàng ngạc nhiên nhìn sững lão rồi hỏi tiếp :

- Những mười bốn năm rồi sao? Như vậy kể từ khi ông ta vào ẩn cư trong hang, các ông có dịp nào nhìn thấy được bộ mặt thật của ông ta không?

Lão khất cái đáp :

- Thật ra phải nói rằng, lần gặp chót xảy ra trước khi ngài vào ở ẩn trong hang. Lúc đó bọn lão hủ này đều là trưởng lão Cái bang, đang sống riêng tĩnh dưỡng tuổi già, bỗng nhận được thông tri của gia sư buộc bọn lão phải về gấp tới hang Vọng Ngã tại Vân Mộng sơn.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Nơi này xưa kia là Thanh Phong cốc. Tại sao các ông lại tìm đến đây?

Lão khất cái đáp :

- Bọn lão hủ đến Vân Mộng sơn trong thời gian khá lâu nhưng không tìm thấy hang nào như gia sư sai chim ưng đưa thư chỉ dẫn mới đi đến nơi này.

Nàng hỏi :

- Lúc ấy ông có được trông thấy mặt lệnh sư không?

Lão đáp :

- Khi lão được gặp gia sư thì người đã phủ kín mặt bằng vải the đen, cả mình mẩy chân tay cũng đều bao trùm bằng vải đen và xanh, nên không thể nào nhìn được mặt thật của người nữa.

Khúc Tụ Thủy ngạc nhiên nói :

- Trước một trạng thái kỳ lạ như thế, chả lẽ các ông không có ngờ vực gì hay sao?

Lão khất cái cúi đầu nói :

- Bọn bang khi nào cũng tuyệt đối tôn trọng mệnh lệnh của gia sư, dù có thắc mắc cũng không dám hỏi. Huống chi hỏi đó bọn già này chưa hề có ý nghĩ nào dám nghi ngờ đến bậc chí tôn lãnh tụ của mình. Điều mà bọn này yên chí nhất là bức thư do chính tay gia sư viết ra mà ai cũng đều biết rõ bút tự, lại có đóng dấu hiệu ngọc phù chí cao vô thượng của Cái bang nữa.

Khúc Tụ Thủy cười nhạt nói :

- Dù là bút tích hay phù lệnh chẳng qua cũng là những biểu hiện thay thế cho người. Điều quan trọng nhất là chính con người của Bang chủ. Khi xác thân của người có nhiều điểm khả nghi mà không hề thắc mắc, chỉ để tin nơi bút tích, phù lệnh chẳng quá ra vô lý lắm sao?

Nàng suy nghĩ rồi hỏi thêm :

- Còn giọng nói của người ấy ra sao? Các ông cũng cho rằng giống tiếng nói thường ngày của lệnh sư không?

Lão khất cái thở dài đáp :

- Thân hình kẻ ấy cùng gia sư dường tượng giống nhau, chỉ có tiếng nói khàn khàn rất khó phân biệt.

Nàng hỏi :

- Các ông có chất vấn về điểm ấy không?

Lão đáp :

- Vấn đề này thì lão phu có hỏi. Theo lời gia sư cho biết thì trong lúc ngài sang Tây Tạng, rủi ro trúng phải độc chưởng. Chất độc xâm nhập vào cổ họng nên tiếng nói phải khà khà và biến đổi ít nhiều như thế.

Khúc Tụ Thủy cau mày nói :

- Chả lẽ các vị trưởng lão mà không hay biết tí nào về việc Độc Nhân Thần Cái xâm nhập Vô Nhân cốc hay sao?

Lão khất cái râu bạc toàn thân run run đáp :

- Đó chỉ là điều do thiên hạ đồn đãi mà thôi. Gia sư có vào Vô Nhân cốc hay không, ngài cũng không nói, mà bọn lão hủ cũng chẳng hề dám hỏi tới.

Khúc Tụ Thủy thở dài buồn than rằng :

- Con người ấy không phải là lệnh sư, thế mà các ngài lại tôn trọng phục tùng hẳn một cách quá đáng. Lão già râu bạc đứng ngơ ngẩn hồi lâu để suy nghĩ rồi hỏi lại :

- Cứ theo lời Khúc cô nương thì kẻ này đã hỏng cả hai chân. Nhưng hồi mười bốn năm về trước, khi gặp gia sư thì thấy hai giò của ngài còn nguyên vẹn cả, như người thường. Từ đó đến nay ngài đóng cửa ẩn cư, không bao giờ đi ra khỏi động, thế tại sao hai chân lại như thế?

Khúc Tụ Thủy đáp :

- Việc này không có gì khó hiểu. Thật ra người ấy không phải bị trúng chưởng mà bị độc tố từ trong hang Vô Nhân cốc. Độc tố này ghê gớm vô cùng.

Trong suốt mười bốn năm trường đã thâm nhập cơ thể đến nỗi làm tan thối cả hai chân chỉ còn xương trắng.

Lão già nghe nói nửa tin nửa nghi, đứng lặng yên không hỏi nữa.

Khúc Tụ Thủy bước lại gần miệng hang vừa bịt trụt xuống, nói :

- Nơi đây có một cái hang sâu thăm thẳm, đào xuống tận lòng đất. Xưa này các người có hay biết gì không?

Lão già lắc đầu đáp :

- Lão hủ thật hoàn toàn chẳng hay biết tí nào. Khi gia sư ra lệnh sửa sang kiến thiết lại nơi này thì mười sáu anh em lão hủ nhận nhiệm vụ canh gác ngày đêm bên ngoài, mãi đến khi mọi việc hoàn tất mới được trở vào.

Khúc Tụ Thủy hỏi tiếp :

- Như thế thì ai thiết kế xây dựng nơi này?

Lão đáp :

- Gia sư đưa thư cho các chi hội khắp nơi truyền chọn một trăm thợ chuyên môn đưa vào đây. Gia sư chỉ bảo họ xây, sau nửa năm công việc mới hoàn thành.

Nàng hỏi :

- Một trăm thợ ấy bây giờ đi đâu?

Lão đáp :

- Các thợ ấy chưa hề thấy ra ngoài hang, nên chẳng rõ họ đi đâu rồi.

Khúc Tụ Thủy than dài :

- Thế là một trăm nhân mạng đã bị thủ tiêu một cách vô cùng tàn ác. Mà kẻ sát hại không ai khác hơn là lão quái nhân này.

Lão già ngạc nhiên hỏi lại :

- Nhưng vì sao lại giết thợ đi chứ?

Khúc Tụ Thủy cười xòa :

- Việc rõ ràng quá rồi! Sở dĩ phải giết đi để giữ bí mật về những gì đã kiến thiết trong hang này chứ. Cả trăm người này chết hết, còn ai mà tiết lộ tin tức ra ngoài nữa.

Lão già gật gù công nhận :

- Nếu vậy kẻ này không phải là gia sư rồi.

Nàng cười khúc khích nói :

- Đó là điều dĩ nhiên rồi.

Khi công việc bàn cãi đã vỡ lẽ ra rồi, lão khát cái mới nhìn Khúc Tụ Thủy hỏi :

- Đành là thế, nhưng bây giờ cần phải làm gì để tìm ra sự thật của vấn đề này.

Khúc Tụ Thủy cau mày nói :

- Điều này tuy chưa lộ hẳn ra ánh sáng nhưng dù sao cũng đã có nhiều điều khá rõ ràng. Căn cứ vào những điều đã xảy ra, có thể xác nhận chắc chắn là Độc Nhân Thần Cái Mộ Dung Nhã bất luận đã chết hay còn sống vẫn ở trong hang Vô Nhân cốc.

Thình lình có một giọng trầm trầm nói tiếp theo :

- Đối với việc này tại hạ cũng hiểu biết rõ qua đôi chút, góp ý cùng quý vị.

Mọi người giật mình kinh ngạc quay lại nhìn. Té ra người thốt ra câu ấy là Văn Thiệu Côn. Chàng bị ngắt xỉu khá lâu, nhưng nhờ nội lực của Khúc Tụ Thủy truyền vào đã tỉnh dần và đứng dậy tự bao giờ rồi.

Văn Thiệu Côn quay về phía Niệp Sáp hòa thượng trình trọng chấp tay vái chào :

- Lão thiền sư, không ngờ cháu lại được gặp ngài nơi này.

Niệp Sáp hòa thượng chưa kịp trả lời thì Khúc Tụ Thủy đã phóng đến cạnh chàng, ân cần hỏi :

- Văn công tử, vết thương của anh bây giờ ra sao rồi?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Đa tạ cô nương, nhờ cô nương dùng thủ pháp đặc biệt dồn được chất độc dưới Đan điền, số còn lại không bao nhiêu. Vì vậy tuy kinh mạch bị đau nhức khó chịu, nhưng tại hạ có vận công lực ép xuống, hiện đỡ khá nhiều, và nhất thời có lẽ cũng không có gì đáng ngại. Nãy giờ tại hạ đã thấy khỏe nhiều, vì không muốn làm trở ngại câu chuyện của đôi bên nên chỉ yên lặng ngồi nghe, do đó cũng biết được phần nào đầu đuôi sự việc.

Niếp Sáp hòa thượng mừng rỡ nói :

- Cháu ơi, thân thể của cháu tuy chưa được rõ ràng, nhưng nhờ bao nhiêu sự may mắn đã qua, ngày nay cháu cũng được xem như con người tốt số nhất rồi.

Lão hòa thượng có lời mừng cho cháu đấy nhé.

Văn Thiều Côn chấp tay nói :

- Mọi việc xảy ra cho cháu thấy đều là do ơn đức lão thiền sư cả. Nếu cái ngày thảm biến tại Hạ Lan sơn không có lão thiền sư đến cứu thì thân này sẽ làm mồi cho thần lửa để biến thành một đám tro tàn rồi.

Đưa mắt nhìn sang Khúc Tự Thủy, chàng nói tiếp :

- Cô nương cũng uống nhầm thuốc Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn của lão quái nhân ấy, nhưng tại sao không xảy ra điều gì hết, trái lại tại hạ lại...?

Khúc Tự Thủy mỉm cười nói :

- Lúc đó cũng không hiểu vì sao, nhưng bây giờ đã tìm hiểu ra nguyên do rồi.

- Hay là bách độc không xâm phạm được người cô nương chăng?

Khúc Tự Thủy lắc đầu, mỉm cười nói :

- Kể về chất độc có hàng mấy trăm ngàn thứ, mỗi thứ một khác, sinh khắc lẫn nhau. Có thứ dữ dội, trúng phải thì chết ngay, nhưng cũng có thứ tuy ghê gớm nhưng khi gặp khắc tinh lại hóa thành phương thánh có thể giải trị được nhiều chất độc khác, tỷ như trường hợp này.

Văn Thiều Côn chợt hiểu cười lớn nói :

- Hèn chi trong thiên hạ thường nói dùng độc khử độc phải không?

Nàng gật đầu :

- Phải, dùng độc chữa độc, nhưng cần phải dùng đúng thứ, nếu không càng nguy hiểm hơn. Nếu biết lợi dụng và tinh thông độc khí thì chất độc nào cũng hay cả. Trường hợp của thiếp cũng là một điều ngẫu nhiên trong muôn một mà thôi.

Văn Thiều Côn nói :

- Bây giờ xin nói lại câu chuyện lúc nãy, cô nương có nói tại sao lão quái nhân hư giò, và độc là từ Vô Nhân cốc, thì tại hạ cũng biết ít nhiều về nguyên nhân của nó. Vô Nhân cốc là nơi tối tăm ẩm khí, chứa chất rất nhiều âm độc, chỉ hợp cho bọn người nửa quỷ nửa ma, khi ở trong cốc thì không còn về được với trần đời của ánh sáng nữa.

Ngừng một lát chàng nói tiếp :

- Quái nhân này cũng là một U Linh của Vô Nhân cốc, chẳng hiểu vì trường hợp nào hắn thoát khỏi hang, về trú ẩn nơi đây. Một khi đã kiến thiết được một nơi tối tăm kín đáo như cái nhà đá này, hắn yên thân ở đây luyện công trị độc, không còn sợ người của Vô Nhân cốc tìm bắt nữa.

Niếp Sáp hòa thượng tuyên độc Phật hiệu rồi hỏi :

- Tại sao cháu chắc rằng hắn không sợ người của Vô Nhân cốc tìm truy nã nữa? Mau giải thích lão nghe thử.

Văn Thiều Côn đáp :

- Muốn chống lại hơi độc ẩm ướt quanh năm của Vô Nhân cốc, vị Chí Tôn cốc chủ có luyện nên một thứ thuốc cho các thuộc hạ uống. Khi đã uống thuốc, con người không còn sợ hơi độc nơi đó nữa, nhưng trái lại không thể trông thấy ánh sáng mặt trời, cũng như người sống dưới cõi âm. Rủi kẻ nào bị đưa ra ánh sáng mặt trời chỉ trong nửa giờ là chết ngay.

Nghe chàng kể xong mọi người đều bàng hoàng ngơ ngác, cho là một chuyện rất kỳ quái. Niếp Sáp hòa thượng lại hỏi :

- Này cháu, trong hang Vô Nhân cốc lại có vị Chí Tôn hay sao? Cháu có biết vị ấy là người thế nào không?

Lão hành khất râu bạc cũng nóng lòng hỏi vào :

- Khi ở Vô Nhân cốc, thiếu hiệp có gặp và hiểu biết gì về gia sư không?

Niếp Sáp hòa thượng cười ha hả nói :

- Thật là một câu hỏi ngớ ngẩn. Nếu hắn đã gặp được Độc Nhân Thần Cái thì việc gì còn phải lặn lội về đây phá kiếm trận để tìm ra ông ấy nữa?

Rồi quay sang Văn Thiếu Côn, hòa thượng nói :

- Cháu mau trả lời câu hỏi của lão hòa thượng này đi.

Văn Thiếu Côn đem việc trong hang Vô Nhân cốc, đầu đuôi sau trước thuật lại một hồi.

Nhưng chàng lại giấu câu chuyện nhận lời đi tìm Long Diên thảo và câu chuyện con thị tỳ Hạ Lục đón đường khuyên mình đừng mang thuốc về để tránh sự đổ máu cho đám võ lâm vô tội.

Sau cùng Niệp Sáp hòa thượng bảo Văn Thiếu Côn :

- Cứ xét theo việc này thì mười bốn năm trước kia, kẻ mang cháu về cho lão hòa thượng này chính là tên quái nhân cụt giò chứ nhất định không phải là Độc Nhân Thần Cái. Như thế thì cái thân thể của cháu càng thêm rắc rối hơn hồ hơn nữa.

Văn Thiếu Côn đáp :

- Bây giờ cháu không cần tìm Độc Nhân Thần Cái nữa, nhưng nhất định phải bắt được lão quái nhân cụt giò này. Dầu trong hang này là long đàm hổ huyết cháu cũng không từ nan.

Nói dứt lời chàng phi thân nhảy tuốt xuống hang. Mọi người thất kinh toan ngăn lại nhưng không kịp nữa.

Khúc Tụ Thủy vội kêu lớn :

- Văn chúng ta.

Nhưng Văn Thiếu Côn đã khuất dạng dưới hang sâu thăm thẳm. Tiếng kêu của nàng chỉ dội vào thành hang rồi mất luôn, chẳng nghe chàng đáp lại.

Nàng sững sốt đứng nhìn một lát rồi cũng tung mình nhảy xuống hang luôn.

Hồi 35 Quái nhân cụt giò là ai?

Hang đá tuy không rộng lắm, nhưng tối om, đứng trên nhìn vào thấy thăm thẳm hình như sâu trên trăm trượng.

Nhưng khi Khúc Tụ Thủy nhảy xuống tới đáy thì chỉ độ trên dưới vài mươi trượng thôi.

Dưới đáy hang có một lớp cát nhỏ rất êm, dù người thường ngã xuống cũng không thấy đau đớn.

Sờ xung quanh thấy bốn bề xây toàn đá tảng bằng phẳng kiên cố, có hai đường hầm xuyên đi nơi khác, nhưng cô tìm mãi chẳng thấy bóng dáng Văn Thiếu Côn nơi đâu. Nàng nóng ruột cất tiếng gọi lớn :

- Văn công tử! Văn công tử.

Kêu suốt cả hai đường hầm vẫn không nghe tiếng trả lời, nàng thất kinh nghĩ bụng :

- “Hay là chàng đã gặp tai nạn rồi chăng?”

Đang lúc lo lắng, bỗng từ đường hầm bên trái một bóng người lướt nhẹ đến, hỏi :

- Khúc cô nương cũng xuống đây sao?

Khúc Tụ Thủy mừng quá nói :

- Ôn trời phù hộ anh vẫn bình yên.

Rồi nàng hỏi tiếp :

- Công tử đã kiếm được dấu vết nào của lão quái nhân chưa?

Văn Thiếu Côn chỉ con đường hầm phía sau nói :

- Nơi đây đã cùng đường rồi. Hình như có một cửa ngách bằng đá. Tại hạ cố vận dụng công lực đẩy nhưng chưa kết quả.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Trong người công tử còn vết độc thương chưa lành. Chớ nên phí sức mà có hại đấy.

Văn Thiếu Côn xua tay cười :

- Chẳng hề gì đâu. Chỉ vì cái cửa ngách chắc chắn quá, chưa tìm ra chốt ngầm điều khiển cơ quan nên khó mà mở ra được.

Khúc Tụ Thủy liền chỉ con đường ngầm thứ hai bảo :

- Chúng ta thử dò con đường này xem sao, may ra tìm được lối đi cũng nên.

Văn Thiếu Côn bằng lòng ngay.

Hai người cùng song song bước vào lối ấy.

Đường hầm này cao độ một trượng, rộng nửa trượng. Hai người sánh vai đi không chật mấy. Chợt cái đã đi hơn mười trượng.

Đường đi qua lát toàn đá lớn. Khúc Tụ Thủy để ý quan sát thấy hai bên tường nhẵn bóng như gương, không một kẽ hở hay một then chốt của cơ quan nào hết.

Bỗng Văn Thiếu Côn dừng chân lại, buồn rầu nói :

- Con đường này sợ e cũng không có lối ra.

Thì ra trước mặt hai người hiện ra vô số đường ngang nẻo dọc, chẳng chịt theo lối chữ “phi”, bố trí như bản đồ hình, có trên ba chục nẻo.

Văn Thiếu Côn cau mày nói :

- Đường đi ngã ba ngã tư nhiều như thế này, biết theo lối nào cho đúng.

Khúc Tụ Thủy suy xét một hồi, cau mày nói :

- Những đường lối này đều cố ý sắp đặt theo như loạn trận, chắc chắn không thể đi được và còn nguy hiểm nữa. Con đường chính có lẽ ở phía sau.

Vậy chúng mình thử quay lại xem sao.

Văn Thiếu Côn bần khoản đáp :

- Lão quái nhân cụt giò đã hỏng, đi lại nhất định phải khó khăn. Huống chi đường đi chằng chịt, các tảng đá ngăn chặn ít nhất cũng đến ngàn vạn cân, hấn làm sao di chuyển nổi để thoát thân.

Khúc Tụ Thủy cười xòa nói :

- Chỗ này do hấn vẽ kiểu và đích thân coi sóc việc xây cất. Thế nào hấn cũng nghĩ đến nhược điểm của cụt giò, bố trí những cơ quan bí mật để dễ di chuyển và tẩu thoát được mau lẹ chứ.

Trong khi hai người đang muốn quay trở lại aon đường trước, bỗng có một mùi tanh thối nồng nặc từ một đường nẻo xông ra thoáng qua mũi, muồn nôn mửa.

Văn Thiếu Côn khẽ liếc nhìn Khúc Tụ Thủy như để dò ý, rồi phóng mình lao thẳng về nơi có mùi thối.

Khúc Tụ Thủy đưa tay ngăn lại nhưng không kịp, đành lao theo sau.

Đi được một đoạn thì hết đường. Nơi đây tiếp với một căn nhà đá khác cửa đóng kín, hơi thối từ trong ấy xông ra.

Văn Thiều Côn đẩy tới một chưởng ngay vào cánh cửa.

Chưởng chàng phát ra rất mạnh, đánh rầm một tiếng thật lớn, cánh cửa rung rinh mãnh liệt rồi từ từ mở ra.

Hai người đưa mắt nhìn vào, một cảnh bày ra vô cùng khủng khiếp.

Trong căn phòng đá rộng mênh mông hàng trăm bộ xương khô nằm la liệt khắp nơi. Trên nền ẩm ướt bày nhầy, mùi tanh xông lên muốn ngạt thở.

Văn Thiều Côn lắc đầu nói :

- Nhất định đây là một trăm thợ xây cất nơi này đã bị tên quái nhân hạ sát.

Thảm thay bao nhiêu người vô tội bị chết oan mà không được chôn cất.

Nhìn Khúc Tự Thủy, chàng nói thêm :

- Có lẽ tên này đã loạn não, chứ con người bình thường không bao giờ có hành động quá ư tàn ác như thế này. Hơn nữa, đem chôn sống một trăm người thợ có ích lợi gì cho hắn đâu.

Khúc Tự Thủy cười đáp :

- Việc này đã quá rõ lắm rồi. Cả trăm người kia đối với hắn đã có một tội lớn là hiểu rõ bí mật của chốn này. Muốn khỏi lộ tin ra ngoài, lẽ tự nhiên hắn không từ một thủ đoạn nào để tiêu diệt hết.

Văn Thiều Côn nói :

- Nơi đây tanh hôi quá, nên tìm đi nơi khác thôi.

Hai người quay mình sắp đi trở lại bỗng có một bóng người vụt đến hỏi lớn :

- Cháu đó phải không?

Bóng đó là Niệp Sáp hòa thượng.

Văn Thiều Côn mừng rỡ vội hỏi :

- Lão thiền sư, ngài cũng xuống đây ư?

Nói dứt lời, sau lưng Niệp Sáp hòa thượng có mười lão khất cái cùng lục đục kéo đến đủ mặt.

Văn Thiều Côn phát họa lại những gì đã nhận xét trong các đường hầm rồi phân công mỗi người đi một nẻo.

Cứ theo nhận xét của Văn Thiều Côn thì con đường phía sau có một cánh cửa đá khổng lồ đóng kín nhưng chưa tìm được cách mở ra.

Chàng đưa mọi người đến trước tấm cửa đá và nói :

- Cánh cửa này nặng ít nhất cũng mười ngàn cân. Tại hạ có thử qua một lần rồi nhưng vẫn không lay chuyển nổi, không biết quý vị có ai có thể tìm được then chốt ngàm của nó ở chỗ nào không?

Lão khất cái râu bạc đỉnh đạc nói :

- Lão phu tuy không biết rõ lối kiến trúc của đường hầm này, nhưng căn cứ theo các cơ quan bên trên cũng đoán được rằng then chốt điều khiển lúc đầu ở bên này. Nhưng sau khi cửa đã đóng rồi, tất nhiên bộ phận điều khiển phải che khuất hoặc tự động dời sang phía bên kia, để cho kẻ đến sau không thể nào sử dụng được. Bây giờ muốn xông qua bên kia, xét không còn cách nào hơn là dùng sức mạnh.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Lão hòa thượng cũng có sức khỏe vài ngàn cân, nhưng đối với tấm đá khổng lồ trên vạn cân thì không sao lay chuyển nổi.

Trong lúc mọi người đang lâm vào ngõ bí, Khúc Tự Thủy tủm tỉm cười nói :

- Nơi đây tập trung rất nhiều cao thủ, muốn đẩy cánh cửa đá vạn cân tưởng cũng không có gì là khó.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Khúc cô nương hẳn đã có ý kiến hay. Hòa thượng tôi bình sanh chưa hề phục ai bao giờ. Nếu cô nương có cách đẩy được cửa này thì hòa thượng đây xin phục cô nương là người thứ nhất.

Khúc Tự Thủy cười nói :

- Thật ra biện pháp này cũng không có gì là lạ, chỉ vì quý ngài chưa để ý đẩy thôi. Tầng đá này tuy nặng đối với một người, nhưng nếu bao nhiêu người chúng ta cùng hợp lại một lúc thì mở cánh cửa mười ngàn cân đâu có gì là khó.

Niệp Sáp hòa thượng vỗ tay nói :

- Cô nương bảo nên hợp sức lại nhưng đồng thời có thể phát ra một lúc được không?

Khúc Tự Thủy nói :

- Biện pháp ấy lại không làm được sao?

Niệp Sáp hòa thượng sức nhớ lại rồi ha hả nói :

- Phải rồi, được lắm, được lắm, thế mà lão hòa thượng này làm lẫn đi mất!

Chúng ta chỉ cần tập trung dồn lực tựa vào nhau, theo lối dây chuyền cùng phát huy một lúc thì đừng nói mười ngàn mà đến hai chục ngàn cân cũng có thể phá tan được như chơi.

Nói xong, hòa thượng xông đến trước vận dụng nội công vào hai chưởng đặt vào tấm cửa đá.

Tất cả mười lão khất cái tiếp tục đứng nối liền theo sau, mỗi người tập trung chưởng lực rồi đặt tay lên vai người trước. Toàn bộ công lực của mười lão khất cái dồn cả vào người Niệp Sáp hòa thượng. Niệp Sáp hòa thượng phối hợp với công lực của bản thân mình phát huy ra ngoài, xô mạnh vào tấm cửa.

Cánh cửa khổng lồ rung rinh phát ra tiếng kêu lịch kịch, di chuyển được mấy tấc rồi nằm yên như cũ.

Văn Thiếu Côn và Khúc Tự Thủy đứng ngoài xem thấy tình hình ấy cũng bước lại gần.

Khúc Tự Thủy nói :

- Văn công tử, hai chúng ta cùng góp sức thêm vào xem sao.

Văn Thiếu Côn gật đầu, lặng thinh bước lại đặt song chưởng vào lưng hai lão khất cái sau chót rồi vận dụng nội lực dồn lại chuyền vào đám người trước.

Ghê gớm thay các công lực vô song của Văn Thiếu Côn quả thật kinh người.

Khi Khúc Tự Thủy chưa kịp đặt tay vào để phát chưởng đã nghe ầm một tiếng thật lớn, cả tấm đá khổng lồ ngàn cân đã bị bật tung ra, ngã lộn qua một bên.

Niệp Sáp hòa thượng niệm Phật rồi phát tay áo bước vào trước, tiếp theo đó Văn Thiếu Côn và lão ăn mày râu bạc cũng lạnh chân bước theo liền.

So với việc lòng kiếm quái nhân, hai người này còn nóng nảy hơn bao nhiêu người khác một bậc, Văn Thiếu Côn thì muốn gấp rút tìm hiểu cho được thân thế của mình, lão già râu bạc thì nóng lòng muốn biết ân sư của mình là Mộ Dung Nhã sống hay chết, nếu sống thì hạ lạc nơi nào.

Khi vào không xa lắm lại gặp một cửa đá ngăn cản đường nữa.

Cửa này so với cửa trước còn có phần nặng nề hơn, nhưng nhờ lối hợp chưởng, mọi người đã đẩy bật một cách rất dễ dàng.

Khi đã qua hết lần cửa thừa năm thì phía trước bỗng thấy sáng choang.

Khi ra đến đây đã giáp liền với vách núi rồi. Một cơn gió đêm lành lạnh thổi đến khiến mọi người cảm thấy mát dịu dễ thở, khoan khoái vô cùng.

Bao nhiêu giờ bị giam hãm trong thạch thất chứa đầy tử khí xú uế, bây giờ hít được khí trời trong lành, tác dụng còn hơn uống thuốc bổ.

Nhìn lên vào trời sao nhấp nháy, phía xa xa trên cao, ánh bình minh đã bắt đầu sáng, đượm màu vàng. Đêm đã tàn.

Văn Thiếu Côn hít một hơi dài, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, đây đâu cũng ngồn ngồn người tàng ẩn đã chập chùng, cây cỏ mọc rậm rạp tiếp đến là rừng núi trùng trùng điệp điệp, không biết đâu là đâu.

Khúc Tự Thủy vừa đi tới. Nàng ân cần nhìn Văn Thiếu Côn hỏi nhỏ :

- Văn công tử bây giờ trong người ra sao, có thấy hiện tượng gì khó chịu không.

Thì ra mấy lần thấy chàng hợp sức cùng Niệp Sáp hòa thượng và bọn khất cái xô những cửa đá khổng lồ, nàng chỉ sợ vận nội lực quá nhiều động đến vết thương chàng nên việc đầu tiên của nàng khi vừa ra khỏi đường hầm là hỏi thăm sức khỏe của chàng.

Văn Thiếu Côn cảm động đáp :

- Phiền lòng cô nương đã săn sóc rất nhiều đến tại hạ. Bây giờ trong người vẫn bình thường, không có gì là khó chịu nữa.

Niệp Sáp hòa thượng vượt qua mọi người, xông tới trước đưa mắt tra xét từng chỗ một rồi bảo Khúc Tự Thủy rằng :

- Theo lời cô nương đoán thì lão tặc đã do lối này trốn ra. Nhưng hắn đã hư cả hai giò, đi đứng không tiện thì làm sao mà chạy, huống chi không có một dấu vết gì lưu lại nơi đây.

Khúc Tự Thủy cúi xuống quan sát thật kỹ, quả nhiên không có một mảy may dấu vết. Nơi đây là một vùng hoang vu, có lẽ từ nguyên thủy đến giờ chưa có bước chân người đi đến.

Cạnh nàng, Văn Thiếu Côn cũng đang bồn khoăn tìm kiếm, vẻ mặt lo âu và thất vọng.

Mặc dù võ công của quái nhân cụt chân có cao siêu tới đâu cũng không thể nào vượt nổi nơi này mà không lưu lại mảy may dấu vết nào. Trong lúc giao chiến trong gian nhà đá, hai người đã nhận thấy tài nghệ của lão không phải tầm thường nhưng không thể nào đến trình độ tốt bậc như thế này được.

Chợt Văn Thiếu Côn kêu lớn :

- Khúc cô nương, hãy nhìn trên tảng đá kia kìa!

Khúc Tự Thủy đưa mắt nhìn theo.

Ở chỗ gần bên cạnh một tảng đá lớn có mẻ một miếng khá lớn. Vết mẻ này còn mới, hiển nhiên là vừa bị một vật gì cứng chạm phải.

Nàng lâm bẫm :

- Sự phán đoán của chúng mình không đến nỗi sai lắm. Tên lão quái cụt giò nhất định đã thoát ra từ lối này.

Lão khắt cái râu bạc chạy lại xem xét vết mẻ trên tảng đá rồi thắc mắc nói :

- Dấu vết này cũng có chỗ kỳ quái, nhưng lão cụt giò có liên quan gì với chỗ đá sứt này đâu. Chả lẽ hắn dùng dao chém vào đá để làm gì?

Ngay lúc ấy, Niệp Sáp hòa thượng vỗ tay đánh bốp một cái reo lên :

- Hà, hà, lão hòa thượng này đã nhớ ra một người rồi.

Khúc Tự Thủy mừng rỡ hỏi liền :

- Đại sư có thể nghĩ ra được lai lịch kẻ này sao?

Niệp Sáp hòa thượng gật đầu nói :

- Lão đã nhớ lại rồi. Trước kia, đã lâu ở trên đường Lĩnh Nam, trong giới hắc đạo có xuất hiện một nhân vật, danh khí khá lớn, người ấy tên là Thành Trung Bàn, biệt hiệu là Song trượng đảo thiên.

Đưa mắt nhìn qua mọi người, hòa thượng kể tiếp :

- Người này có tài về phi hành, mỗi ngày có thể chạy trên sáu bảy trăm dặm đường, nhưng hắn không dùng chân mà chỉ dùng cặp gậy sắt chống xuống đất. Cứ một cái nhảy hắn có thể vượt xa ba trượng, xuất hiện như bóng ma gieo rắc không biết bao nhiêu là tai họa trên chốn giang hồ. Thảo nào mấy chục năm qua hắn tự nhiên mất tích và đến nay chưa ai rõ được hắn hạ lạc nơi nào. Té ra kẻ này chính là tên đại ma đầu ấy.

Khúc Tự Thủy đứng bên cạnh nói tiếp :

- Điều phán đoán của đại sư có lẽ đúng. Có lẽ vị Chí Tôn trong hang Vô Nhân cốc đã lợi dụng tài khinh công tột đỉnh của hắn để phái đi tới đây. Từ Vô Nhân cốc tới đây đường xa bốn trăm dặm, nhưng với tài chạy nhảy của đôi thiết trượng ấy, hắn có thể trong một đêm đi tới nơi, không sợ gặp ánh mặt trời.

Suy nghĩ một chặp nàng nói thêm :

- Tuy nhiên hắn cũng bị ánh sáng kích thích làm phát động độc khí của Vô Nhân cốc đang nhiễm trong người cho nên hắn cố dùng nội lực dồn cả xuống cặp giò, vì hắn đâu cần dùng chân để đi lại như muôn người khác.

Văn Thiêu Côn lắng tai nghe, bỗng khẽ nói :

- Cách đây nửa dặm về phía trước hình như có tiếng người. Chắc là hắn đấy.

Khúc Tự Thủy nói :

- Có lẽ là hắn rồi. Chúng ta nên chia nhau đến bắt cho được hắn rồi sẽ tra hỏi sau. Thôi, cùng lên đường ngay bây giờ.

Nói vừa dứt lời nàng tung người phóng đi trước, trong phút chốc đã khuất dạng trong bóng cây rừng còn ẩm sương mai.

Hồi 36 Những điều bí mật của quái nhân cụt giò

Văn Thiều Côn cũng lập tức tung mình bay theo như gió.

Hang này không còn trong phạm vi hang Vọng Ngã nữa nên xung quanh không còn những cây phong xanh mà đầu đây ngổn ngang những gộp đá chập trùng, dây leo phủ đầy, gai góc còn nhiều hơn phía trước gấp mấy lần.

Đi khỏi được non một dặm thì cảnh sắc cũng biến đổi dần dần.

Đường đi bắt đầu nghiêng thoải xuống dốc. Cây cỏ mọc thưa hơn và các bụi gai, gộp đá cũng không còn nữa.

Lối đi trở nên mềm, êm êm, hình như bằng bùn khô kết lại. Có nhiều chỗ bước đi sập sinh rung rinh như muốn lún xuống.

Hang núi càng ngày càng rộng thêm. Đàng trước là một cánh thung lũng dài rộng mông mênh, lơ thơ vài chòm lau mọc.

Bao nhiêu nước từ núi cao chảy đổ về đây, tập trung thành vùng sinh lầy ẩm ướt quanh năm.

Thỉnh thoảng có nhiều vũng nước rộng, phẳng lặng như gương không gợn tí sóng.

Từ phương Đông, ánh hồng đã ló dạng, đuổi bóng sương mù và các đám mây đen còn vẩn vơ trên đồi núi.

Cảnh chiều dương giữa rừng núi hoang vu đẹp không tả xiết.

Đến đây, mọi người dừng chân đưa mắt nhìn bốn phương để định lối đi nữa.

Bỗng nhiên có tiếng ai kêu gào văng vẳng từ đàng xa theo gió cuốn đưa lại.

Không ai bảo ai, mọi người lại tung mình phóng như bay về hướng đó.

Độ vài dặm đường đã thấy trong một vũng bùn khá rộng có một bóng người đang chơi với vầy vùng như cổ giăng co với thân chết.

Người ấy đã bị ngập nửa thân mình dưới bùn, cách bờ trên mười trượng.

Phía trên, phần còn lộ bên ngoài đều bao trùm bằng the đen và vải xanh kín mít, bên sườn còn kẹp một đôi trượng sắt khá dài. Người ấy đang giẫy giụa, cố gắng nhào mình vượt ra khỏi đám lầy.

Không cần nhìn kỹ, ai cũng biết đó là lão quái nhân cụt giò và theo Niệp Sáp hòa thượng, hẳn là Song trượng đảo thiên Thành Trung Bàn mạo xưng là Độc Nhãn Thần Cái Mộ Dung Nhã từ mười bốn năm qua.

Vì hai giò đã hư, lão phải sử dụng đôi trượng sắt. Tuy nhiên đôi trượng chỉ có thể chống vào đất cứng và đá sỏi để đưa thân hình phóng đi xa, chứ không thể nào chỏi vào đám bùn được.

Theo nhận xét của Niệp Sáp hòa thượng thì quái nhân Thành Trung Bàn không phải sa cơ vào đám sinh mà chính y đã tự ý tìm đến đầm này.

Lão già khát cái lăm bắm nói :

- Chẳng lẽ hấn loạn não rồi hay sao? Muốn chết chẳng thiếu gì cách chết, việc gì lại mò đến nơi sinh lầy như thế này?

Văn Thiều Côn đã thừa biết mục đích của Song trượng đảo thiên Thành Trung Bàn đến đây là để tìm Long Diên thảo đem về Vô Nhân cốc cứu đồng bọn.

Long Diên thảo thường xuất hiện ở các nơi sinh lầy của dãy Vân Mộng sơn này.

Chính chàng cũng đã nhận lời với vị Chí Tôn Vô Nhân cốc đi tìm loại cây này về chế thuốc khắc Định Tâm hoàn.

Nhưng điều chàng cho là kỳ quái chưa nghĩ ra được là tại sao suốt mười bốn năm ở nơi đây mà Thành Trung Bàn không đến tìm Long Diên thảo, để chờ đến giờ phút này, bí mật bị khám phá, căn cứ bị đổ bể mới đi tìm?

Tiếng rên rĩ mỗi lúc càng vang lên xen lẫn với hơi thở dập dờn dường như đã quá kiệt sức.

Lúc ấy đã đến giờ Thìn, mặt trời lên khá cao, ánh sáng mỗi lúc một thêm gay gắt.

Song Trượng đảo thiên Thành Trung Bàn đã hết sức giẫy giụa, cố nhào lên, nhưng càng cử động nhiều, thân hình càng lún sâu xuống thêm.

Không mấy chốc, bùn đã lên chấm vai, toàn thân chỉ còn một cái đầu bao vải đen đang cựa quậy và sắp chìm luôn.

Niệp Sáp hòa thượng càng chấp tay niệm Phật hiệu rồi tự nhiên tung người bay bổng lên cao, lao vút đến tận chỗ quái nhân đang giẫy giụa.

Thân hình ông ta bay lượn một cách vô cùng ảo diệu. Lúc mới tung lên thì nằm ngang một cây trượng nhưng khi gần đến nơi bỗng bung mạnh lên quay thành một vòng tròn tăng thêm tốc độ rồi đầu chúc xuống hai chân thẳng đứng lên trời, như một mũi tên lao gần tới đích.

Thân hình của hòa thượng lại nghiêng là xuống, đưa hai tay chộp đúng hai vai của Thành Trung Bàn.

Nên nhớ rằng một khi hai chân đã lút xuống bùn rồi, dầu tài khinh công có cao siêu tốt đặng cũng không thể nào vọt trở lên được. Chỉ một mình đã thấy khó khăn không thể đứng yên trên mặt bùn được thay huống chi đeo thêm một mạng nữa thì quả là một chuyện vạn nan.

Mọi người hồi hộp nhìn theo, vô cùng lo lắng cho Niệp Sáp hòa thượng, chưa biết ông xoay sở cách nào để cứu vãn tình thế.

Nào ngờ, lúc hai tay vừa chộp được vai Thành Trung Bàn, Niệp Sáp hòa thượng bỗng quay lộn mình trở lên, rút bật bắn lên khỏi mặt bùn rồi khễ đặt hai chân lên đôi thiết trụ còn lơ lửng trên mặt bùn gần hai thước.

Thì ra lúc Thành Trung Bàn lút xuống sâu, hấn đã vội buông đôi trụ để dùng hai tay bơi cào vùng vẫy, do đó hai cây trụ vẫn còn chìa ra như hai chiếc cọc.

Niệp Sáp hòa thượng vận dụng tuyệt thế khinh công Thất Vu Bát Hồi lấy hai đầu trụ làm điểm tựa, nhún mình tung vút lên cao, mang theo cả thân hình Thành Trung Bàn, bay là là trên nửa trụ vào đến đất liền.

Khi thân hình sắp rơi xuống đất, Niệp Sáp hòa thượng gọi lớn :

- Cháu ta đâu, hãy đón lấy nó.

Vừa nói xong, vừa ném Thành Trung Bàn vào phía trong như một cái bị ướt.

Văn Thiệu Côn đã chực sẵn, vội vàng phóng ra một chưởng đón lấy.

Chưởng lực của chàng tung ra tuy mạnh nhưng rất êm dịu, nhẹ nhàng đỡ lấy Thành Trung Bàn rơi nhẹ trên mặt cỏ không một tiếng động.

Quả nhiên đôi chân của quái nhân chỉ còn là hai ống xương trắng hếu.

Vì giãy giụa quá mạnh, cả miếng vải the trùm đầu cũng tuột xuống để lộ ra một bộ mặt xám ngắt như một thầy ma vừa mới mọc dưới mồ lên.

Tức thì cả mười lão khất cái cùng xông lại vây chặt lấy Thành Trung Bàn, đang lẫn lộn kêu la mỗi lúc thêm dữ dội.

Bắt được quái nhân, mỗi người thấy vui mừng như tìm được bảo vật, liền xúm xít xung quanh chực hỏi tội.

Lão khất cái đầu bạc quát lớn :

- Tên khốn nạn kia, mày đem gia sư đi nơi nào rồi?

Chưa đợi hấn trả lời, Văn Thiệu Côn cũng hét lớn :

- Lão tặc, câu chuyện mười bốn năm trước như thế nào, hãy nói ra ngay.

Nhưng lão chỉ giãy giụa lẫn lộn, hình như không còn đủ sức trả lời. Một hồi lâu lão trợn trắng đôi mắt ú ớ được mấy tiếng :

- Mặt trời... nắng... sáng!

Niệp Sáp hòa thượng nổi nóng quát :

- Nếu mi không đáp được những điều ta cần biết thì sẽ cho mi về châu diêm chúa ngay. Thật uổng công ta đã mạo hiểm lòi mi từ vũng bùn đem vào đây mà chả có lợi ích gì sao!

Đưa tay chỉ vào phía lùm cây cạnh hốc núi đằng xa, hòa thượng nói :

- Hãy mau mau kéo nó vào hang núi gần đây rồi sẽ hay.

Mọi người nhìn lại thấy nơi ấy quả có một hang đá khá rộng và kín đáo.

Lão khất cái râu bạc không ngại bùn lầy dơ bẩn, phóng lại đưa tay ôm xốc Thành Trung Bàn đứng dậy, phi thân chạy bay về phía đó.

Mọi người lũ lượt kéo nhau theo.

Hang này ở trên cao tuy trông thấy trống gió mát mẻ nhưng ẩm ướt và ăn sâu vào lòng núi, bên trong sâu thẳm tối om.

Khi được mang vào trong hang rồi, Thành Trung Bàn bỗng nín thính không rên rỉ nữa, tinh thần khôi phục lại như xưa, đôi mắt lóng lánh nhìn mọi người.

Văn Thiệu Côn nhìn lão khất cái râu bạc nói :

- Lão trụ xưa nay vẫn quan tâm rất nhiều về sự an nguy của lệnh sư, xin nhường ngài hỏi trước.

Lão già mừng rỡ, không chút nề hà khách sáo quay lại chộp vào vai Thành Trung Bàn hỏi :

- Tại sao mi dám mạo xưng là ân sư của chúng ta, hãy nói mau? Còn người hiện nay ở đâu rồi?

Song Trụ đạo thiên thờ dài đáp :

- Mạo xưng Độc Nhân Thần Cái không phải do ý muốn của ta. Đây chẳng qua là một việc làm bất đắc dĩ phải thi hành theo mạng lệnh của Đức Chí Tôn mà thôi.

Lão khất cái quát lớn :

- Ta chẳng cần biết Chí Tôn nào, mà chỉ cần hỏi ân sư hiện nay ở đâu rồi?

Thành Trung Bàn đáp :

- Độc Nhân Thân Cái hiện sống hay chết, lão phu cũng không được biết.

Nhưng dù chết rồi hay còn sống, ông ta cũng phải ở trong Vô Nhân cốc mà thôi.

Thấy những sự thắc mắc của mình không được giải đáp thỏa đáng, lão hành khát râu bạc nổi nóng gần phát điên, gầm lên một tiếng, đưa tay lên định móc mắt quái nhân. Nhưng khi vừa vung chưởng lên thì Văn Thiếu Côn đã đỡ lấy từ tốn bảo :

- Lão trượng hay bình tĩnh một chút thì hơn.

Lão khát cái vẫn chưa hết giận nghiêng răng, trở vào mặt hấn rít lớn :

- Nó dám mạo danh ân sư của lão, bắt buộc bọn lão phải hầu hạ cung phụng suốt mười bốn năm qua, nếu không vằm được xác của nó ra thì không làm sao hả được cơn tức giận.

Văn Thiếu Côn cười xòa đáp :

- Nếu lão trượng muốn vằm nát hay ăn hấn, thì tại hạ cũng không cản ngăn, nhưng phải để cho tại hạ gạn hỏi đầu đuôi câu chuyện đã chứ.

Lão khát cái tự biết mình quá nóng nổi nên cố giữ bình tĩnh đứng qua một bên nhưng tay vẫn nắm chặt, mắt gườm gườm nhìn quái nhân như muốn ăn tươi nuốt sống hấn.

Văn Thiếu Côn lại gần hỏi :

- Mười bốn năm trước có phải chính nhà ngươi đem ta giao cho Niệp Sáp hòa thượng không?

Thành Trung Bàn gật đầu đáp :

- Đúng, chính là lão phu.

Văn Thiếu Côn vội hỏi :

- Làm như vậy vì nguyên nhân nào? Nhà ngươi có rõ lai lịch của ta không?

Thành Trung Bàn lắc đầu nói :

- Việc làm này thật ngoài ý muốn và sự hiểu biết của lão. Lão chỉ biết tuân theo mệnh lệnh của vị Chí Tôn chủ Vô Nhân cốc.

Chàng giật mình hét lớn :

- Nhà ngươi có biết cha mẹ của ta là ai không?

Thành Trung Bàn long lanh đôi mắt nhìn Văn Thiếu Côn nói :

- Mẹ đẻ của thiếu hiệp tức là vị Chí Tôn của Vô Nhân cốc đấy! Còn cha của thiếu hiệp là ai lão hoàn toàn không biết.

Văn Thiếu Côn sững sờ vội khoát tay quát lớn :

- Nói láo, không thể nào có việc vô lý như thế được. Nhà ngươi đừng đặt chuyện nói càng.

Song trượng đạo thiên Thành Trung Bàn rung động cả người, nhìn chàng nói :

- Điều này chẳng qua là do lão tự ước đoán lấy, tuy nhiên không phải là không duyên cớ đâu! Vị Chí Tôn của Vô Nhân cốc tâm đạo ác độc vô song, nếu không phải là con ruột của bà, thì không bao giờ bà lại quan tâm căn dặn và thận trọng lo liệu như thế. Chính bà đã ra lệnh cho lão phu mang đi. Và chẳng không hiểu vì sao bà ta căm thù tất cả bọn đàn ông trên đời này, nếu được bà có thể hạ sát tất cả mà không biết ghê tay. Nếu thiếu hiệp không phải là con đẻ thì bà ta đã đem vứt cho chó nhai xương từ lâu rồi.

Văn Thiếu Côn khích động vô cùng. Chàng cảm thấy đất trời đảo lộn, ruột gan xồn xang, trong người nóng nẩy như bị thiêu đốt. Chàng bàng hoàng suy nghĩ :

- “Không biết được thân thể của mình là một điều đau buồn tủi nhục nhất. Nhưng vẫn còn hơn làm con của một người đàn bà tàn ác có tâm độc cay độc như vị Chí Tôn Vô Nhân cốc. Nếu quả sự thật như thế thì đời ta bất hạnh biết chừng nào?”

Chàng bực mình hét lớn :

- Nói láo, ta không bao giờ lại có một người mẹ như vậy.

Thành Trung Bàn cười khì khì đáp :

- Lão phu đã là một người sắp chết thì cần gì phải nói dối để lừa gạt ai làm gì?

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp :

- Vị Chí Tôn Vô Nhân cốc, ngày xưa cũng là một người hiền phụ phong lưu đức hạnh, không biết đã yêu lầm một người nào, sau khi trót lỡ trao thân đã bị bỏ rơi với một cái bào thai vô thừa nhận. Từ đó tình yêu đã hóa ra hận thù. Sự căm hờn này đã lây ra đến tất cả những kẻ đàn ông khác. Sau khi thất chí vì mối tình đầu dang dở, bà đã về ẩn cư nơi Vô Nhân cốc cho đến khi sinh hạ ra thiếu hiệp rồi mới ra lệnh cho lão phu đem đi. Sự việc đại khái là bao nhiêu đó. Mà khả năng hiểu biết của lão phu cũng chỉ có chừng ấy mà thôi.

Lời nói thẳng của Thành Trung Bàn khiến cho Văn Thiếu Côn tức giận sôi lên sùng sục. Trong lúc vừa thẹn, vừa tức chàng không nhịn được hét lớn :

- Lão ma đầu, nói lão đã hết chưa?

Tức thời chàng phóng luôn ra một chưởng.

Một tiếng “bốp” vang lên, má bên phải của quái nhân bị tát sưng húp, máu mồm tuôn ra ồ ồ.

Văn Thiếu Côn tức xám mặt. Cái tát cũng chưa làm nguôi hết cơn giận dữ, nhưng chàng cố dần lòng hỏi :

- Suốt mười bốn năm trời mạo danh Độc Nhân Thần Cái, mi nấp nơi đây với âm mưu gì?

Thành Trung Bàn thở hổn hển cố nuốt dòng máu vào họng đáp :

- Lão phu vâng lệnh đến đây, ngoài nhiệm vụ giao thiếu hiệp cho Niệp Sáp hòa thượng đem lại vợ chồng Văn Tử Ngọc ở Hạ Lan sơn còn phải ở đây tìm cho được Long Diên thảo đem về để vị Chí Tôn chế thuốc.

Văn Thiếu Côn nói :

- Công việc này có gì cần mà phải kéo dài đến mười bốn năm?

Thành Trung Bàn nói :

- Việc này cũng có nguyên nhân riêng. Nguyên nhân thứ nhất là vì loại Long Diên thảo không phải dễ sinh hoa kết trái, khi lão phu đến đây phải lặn lội luôn ba đêm nơi đầm này mới tìm được một cây nhưng muốn cây có hoa ra trái và hái được ít nhất cũng phải trên mười năm. Vì vậy nên lão phu mới giả chỉ dụ Độc Nhân Thần Cái tìm đủ một trăm thợ về xây dựng làm nhà hang dưới đất để trú ẩn tránh ánh sáng, chờ đợi chừng nào Long Diên thảo kết trái.

Ngừng một chập lão nói tiếp :

- Còn nguyên nhân thứ hai là vì lão phu có một dự tính riêng của mình. Cứ như sự tìm hiểu của lão phu thì tất cả các u linh trong Vô Nhân cốc sau khi uống Dịch Tâm Hoàn đều sợ ánh sáng mặt trời nên suốt đời phải sống trong bóng tối.

Muốn giải được độc tố ấy, cần có Long Diên thảo hòa với máu trái tim của vị Chí Tôn Vô Nhân cốc làm thang thì bất cứ độc tố nào dù nguy hiểm đến đâu cũng hóa giải được hết.

Niệp Sáp hòa thượng cười khà khà nói :

- Muốn dùng máu trái tim vị Chí Tôn Vô Nhân cốc, có lẽ còn khó hơn tìm gan trời.

Song trượng đạo thiên gật đầu :

- Đó là lẽ đương nhiên, lão cũng biết lắm, nhưng chỉ vì lão có một dụng ý riêng rồi.

Nói đến đó, lão đưa mắt nhìn Văn Thiếu Côn rồi tiếp luôn :

- Thiếu hiệp là con ruột của vị Chí Tôn, như thế máu của thiếu hiệp cũng như máu của bà ta.

Văn Thiếu Côn giận quá gầm lên :

- Lão quái vật, nếu còn ăn càn nói bậy, ta cắt lưỡi cho mà xem.

Thành Trung Bàn cười ha hả nói :

- Lão phu chỉ vì một phút ngông cuồng đi vào Vô Nhân cốc, bây giờ người chẳng phải người, ma chẳng ra ma, kéo dài một lối sống vô vị quá. Ngay cái chết còn chưa ra gì thay, xá gì một cái lưỡi. Nếu thiếu hiệp muốn cắt, xin cứ cắt đi.

Nói xong lão há miệng lè lưỡi ra chờ.

Văn Thiếu Côn trong lúc vừa buồn vừa tức, chẳng còn suy nghĩ nữa, muốn ra tay liền.

Niệp Sáp hòa thượng vội kéo tay chàng lại từ tốn bảo :

- Cháu đừng bắt chước lối hành động của bọn gian ác làm gì. Hòa thượng này còn muốn hỏi thêm hần vài câu.

Văn Thiếu Côn không dám cãi lại, đứng lùi sang một bên, nhưng trong lòng vẫn còn hậm hực mãi.

Ngay lúc ấy một bàn tay mềm mại khẽ vỗ vai chàng.

Văn Thiếu Côn giật mình quay lại thì là Khúc Tự Thủy. Nàng dịu dàng nói :

- Công tử không nên vì bức tức mà nóng nảy như vậy. Điều nhỏ nhặt mà không dần tâm được, gặp chuyện đại sự sẽ hỏng hết kế hoạch còn gì.

Lời nói dịu dàng hữu lý của nàng đã xoa dịu bớt cơn sàu tức khiến chàng chợt tỉnh, thở phào một cái gật đầu nín thính luôn.

Niệp Sáp hòa thượng đến gần Thành Trung Bàn từ tốn nói :

- Nay ông bạn, chúng mình đều là bạn già với nhau, hãy thông thả đàm luận cho vui, chuyện gì nóng giận hờn lầy cho mệt. Lúc này ông bạn có nói muốn lấy máu thằng cháu làm thang thuốc chữa bệnh khỏi sợ ánh sáng mặt trời.

Trong đó hòa thượng này thấy có vài điểm còn thắc mắc.

Song trượng đảo thiên Thành Trung Bàn hình như đã đến nước liễu. Mặc dầu Niệp Sáp hòa thượng có dùng lối nói chuyện khôi hài để gây tình cảm, lão vẫn quắc mắt nói :

- Lão trọc có gì cứ hỏi, khỏi cần quanh co nhiều chuyện vô ích.

Niệp Sáp hòa thượng hình như không thêm quan tâm đến thái độ ấy, cứ điềm nhiên hỏi :

- Nếu quả thật, tại sao mười bốn năm trước ông bạn không giết nó để lấy máu, việc gì phải đem giao cho lão mang đi?

Thành Trung Bàn thờ dài nói :

- Câu hỏi này quả nhiên chí lý, tuy nhiên có một điều đáng nhớ là máu ấy chỉ dùng được khi con người trên mười tuổi. Còn bé quá không hiệu nghiệm.

Niệp Sáp hòa thượng Mô Phật một tiếng nhìn Văn Thiệu Côn nói :

- May mắn cho cháu là trước khi đủ mười tuổi, máu chưa dùng được, nếu không thì đã bị lão khốn này ăn thịt rồi còn đâu.

Nhưng quay sang lão quái nhân, hòa thượng hỏi tiếp :

- Tại sao ngươi đoán biết mười bốn năm sau có thể tìm lại được hãn?

Thành Trung Bàn cười dài nói :

- Lão trọc, điều đó có gì là khó hiểu đâu? Phàm trên đời không có gì khổ tâm bằng thân thể mơ hồ. Khi nào thẳng oắt con ấy biết rõ vợ chồng Văn Tử Ngọc không phải là cha mẹ sinh ra nó và nhất là khi nó biết hồi hai tuổi chính lão trọc Niệp Sáp đã mang nó tới Hạ Lan sơn thì lẽ cố nhiên nó sẽ tìm đến người mà dò la thân thể chứ. Rồi chừng đó chính ma đưa lối quỷ dẫn đường, lão trọc ngươi sẽ chỉ chỗ này cho nó dẫn xác tới mà thôi.

Niệp Sáp hòa thượng gật gù nói :

- Hà, hà không ngờ một tên đại đạo ở Lĩnh Nam mà thần cơ diệu toán đến thế.

Thành Trung Bàn hừ một tiếng nói :

- Nhưng ví dù thẳng nhỏ họ Văn chưa tìm được tới đây thì ta cũng phải chờ cho khi nào cây Long Diên thảo ra bông kết trái mới hái được.

Niệp Sáp hòa thượng niệm A di đà Phật rồi chấp tay nói :

- Chỉ đáng tiếc là tính việc do người, thành tựu do trời. Nếu trời xanh không muốn, dù mưu thần chước quỷ rồi cũng chẳng nên cái gì. Ngày nay trái quý đâu không thấy mà máu thẳng bé cũng hồng luôn.

Thành Trung Bàn thờ dài đáp :

- Ấu cũng là số mạng, còn biết nói sao?

Hãn thờ dốc một hồi rồi quát lớn :

- Bây giờ chúng bay còn muốn hỏi gì nữa thì hỏi mau đi cho rồi!

Niệp Sáp hòa thượng mỉm cười hỏi :

- Cái tên Thanh Phong cóc nghe cũng hay ho và hợp với thực trạng của hang này lắm, vì lẽ nào ngươi đổi thành hang Vọng Ngã?

Thành Trung Bàn đáp :

- Việc này chẳng qua vì ta cố ý muốn tạo ra một điều cho có vẻ ly kỳ huyền bí mà thôi. Khi nghe đến cái tên Vọng Ngã cóc người trong giang hồ ai cũng cho rằng ngày nay Độc Nhân Thần Cái đã cố chôn vùi dĩ vãng về quy ẩn nơi đó rồi, không còn tìm kiếm tới nơi để gây chuyện rắc rối làm chi nữa.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Phần hòa thượng này chẳng còn điều gì đáng hỏi nữa.

Khúc Tự Thủy bỗng đứng lên nói tiếp :

- Ta còn muốn hỏi một câu Thành Trung Bàn ghé mắt nói :

- Cón bé kia, muốn gì cứ nói lên. Nếu gặp giờ này không ngộ độc còn lại vẹn toàn thì lão phu này cũng đáng là một trang anh tuấn để tiếp chuyện cùng ngươi lắm. Hay nhà ngươi muốn hỏi qua trong Vô Nhân cóc có nhiều thanh niên bảnh trai không chứ gì?

Lời nói ngạo mạn ngông cuồng của quái nhân khiến ai nấy cũng nhột lòng tức giận. Nhưng Khúc Tự Thủy vẫn trầm tĩnh phớt lờ điềm nhiên hỏi :

- Long Diên thảo đã ra trái chưa?

Thành Trung Bàn thờ dài than :

- Không những đã có trái rồi mà hiện nay đã đến thời kỳ cần phải hái cho kịp thời, nếu không nó sẽ rụng mất. Tiếc thay cho công khó nhọc của lão phu suốt mười bốn năm trời chờ đợi, đến khi gần thành tựu mà vẫn là điều mò trắng đáy nước, tìm bóng trong gương. Đáng buồn thật!

Khúc Tử Thủy hỏi tiếp :

- Ví dụ người hái được trái này, người có tìm đường trở về Vô Nhân cốc không?

Thành Trung Bàn đáp :

- Lão phu đâu đến nỗi quá ngu mà làm như thế. Nếu hái được thì để dành mà dùng riêng chứ đại gì mang về hang hiến dâng cho kẻ khác.

Nàng hỏi :

- Nếu không mang về, Cốc chủ sai người đi tìm bắt thì làm sao đối phó nổi?

Thành Trung Bàn đáp :

- Tại Vô Nhân cốc không một ai dám ra ánh sáng mặt trời. Ngoài cái tốc độ khinh thân của lão phu ra không một kẻ nào dám mạo hiểm đi ra ngoài cửa hang mà.

Nhưng lão chưa nói dứt lời bỗng từ trong hang một chuỗi cười dài vọng ra.

Hồi 37 Bốn Truy Hồn sứ giả của Vô Nhân cốc

Chuối cười the thé nổi lên quá bất ngờ khiến ai ai cũng bàng hoàng kinh ngạc.

Lúc mới bước vào, mọi người đã quan sát thấy trong hang hoàn toàn trống không. Thế mà bây giờ lại có người cười, quả là điều kỳ lạ hết sức!

Với khả năng thị thính của Văn Thiếu Côn và Niệp Sáp hòa thượng có thể phát giác ngay những tiếng động nhỏ trong vòng ba dặm, thế mà kẻ núp trong hang ở khít cạnh mình đã lâu mà không hay biết, thì trình độ đề khí khinh công của kẻ ấy cao siêu biết chừng nào.

Văn Thiếu Côn quát lớn :

- Ai đó, tại sao chưa ra mặt?

Nói xong, chàng vận dụng đầy đủ công lực hồng đôi phó.

Trong con đường dài sâu hút trong hang bỗng thoáng thấy bốn người, người nào cũng mặc y phục màu xanh, đầu trùm kín vải the đen, đứng sừng sững như bốn bóng ma cách xa độ vài trượng.

Sự xuất hiện bốn bóng người quá đột ngột và thần bí, khiến cả bọn giật mình kinh ngạc.

Người đứng hàng đầu bịt mặt nhưng hình như có râu dài xam xám, bỗng quát lớn :

- Thành Trung Bàn, mi nói sai rồi.

Thành Trung Bàn tái xanh, toàn thân rung động, hơi thở hỗn hển ú ớ hỏi :

- Lão phu nói sai chỗ nào?

Người ấy phát chương đáp :

- Người trong Vô Nhân cốc không thích ra ngoài chứ không phải không dám ra ngoài như nhà ngươi đã nói vậy.

Thành Trung Bàn ngó sững bốn bóng ấy lắp bắp hỏi :

- Các người là ai?

Người ấy đáp :

- Bọn lão phu là bốn Truy Hồn sứ giả của Vô Nhân cốc phái tìm tới đây.

Nghĩ một lát rồi nói tiếp :

- Bao nhiêu hành vi phản bội và hỗn láo của ngươi quả đáng thọ ngũ hành đại hình của bản cốc. Nhưng vì bọn lão phu đang bận một nhiệm vụ quan trọng không thể đem ngươi về Vô Nhân cốc được nên cũng rộng lượng tha thứ cho ngươi thác được toàn thân và đỡ đau đớn thể xác.

Vừa dứt lời người ấy phát tay áo điểm ra một chỉ.

Mọi người vừa thấy bốn người tự xưng là Truy Hồn sứ giả đều sững sốt đang chú ý theo dõi câu chuyện, chứ không ai ngờ hần lại ra tay giết người quá đột ngột.

Động tác của người bịt mặt râu xám lạnh lẽo như điện chớp. Cánh tay vừa khẽ phát nhẹ mà chỉ phong đã xé gió rít veo veo, dù muốn can thiệp cũng không còn kịp nữa. Chỉ nghe “bình” một tiếng nhẹ, thiên linh cái Thành Trung Bàn đã bị điểm phải, óc phọt ra tung tóe, ngã gục chết ngay.

Bốn Truy Hồn sứ giả đều dùng the đen bịt mặt nhìn không biết là ai. Tuy nhiên trong số có một người đôi vai ngang hơi nhô lên, đối với Văn Thiếu Côn có vẻ quen thuộc lắm.

Chàng cô moi óc suy nghĩ, chẳng muốn tiết lộ danh tánh mình, chờ xem phản ứng của bốn người ra sao.

Chấp sau thấy họ vẫn đứng lặng yên không nói gì, Văn Thiếu Côn hỏi lại :

- Quý liệt vị là ai?

Người bịt mặt râu xám có vẻ khích động đáp :

- Lão phu đã tự giới thiệu rồi! Chúng tôi là bốn Truy Hồn sứ giả của Vô Nhân cốc.

Văn Thiếu Côn ngần ngại hỏi :

- Quý vị từ Vô Nhân cốc đến đây phải không?

Người ấy gật đầu, đáp :

- Phải.

Văn Thiếu Côn cau mày hỏi luôn :

- Quý vị rời hang ra đi có mục đích gì?

Người bịt mặt râu xám nghiêm trang đáp :

- Trước khi vị Chí Tôn của bản cốc xuất hiện giang hồ, gây sóng gió làm đắm máu võ lâm, muốn bọn lão phu có một hành động cảnh cáo cho biết để chuẩn bị.

Văn Thiếu Côn vừa sợ vừa ngạc nhiên, lắp bắp :

- Cảnh cáo? Như vậy thì trường hợp đắm máu phái Hoa Sơn cũng do các người gây nên sao?

Người ấy không đáp chỉ khe khẽ gật đầu công nhận, một lúc sau đỉnh đạc nói tiếp luôn :

- Không riêng gì máu chảy tại Hoa Sơn mà cả đến ba phái lớn Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi cũng không thoát khỏi một số phận như vậy. Tuy nhiên bọn lão phu đã nhận lệnh cảnh cáo chứ chưa tận sát. Vì vậy mỗi nơi chỉ giết trong phạm vi chừng năm mươi người mà thôi.

Không những Văn Thiếu Côn hải hùng thất sắc mà đến Niệp Sáp Hòa Thượng, Khúc Tự Thủy và mọi người đứng đó đều kinh hoàng biến sắc.

Văn Thiếu Côn cố định tinh tâm thần hồi luôn :

- Đó chỉ là điều dự định nhưng đã thực hiện chưa, hay chừng nào?

Lão bịt mặt râu xám đáp :

- Bất quá cũng chỉ trong thời gian gần đây thôi.

Khúc Tự Thủy nổi nóng quát lớn :

- Thủ đoạn này quá ư tàn nhẫn.

Người ấy cười khanh khách rồi vuốt râu nói :

- Bọn lão phu chỉ nhận lệnh sát hại đàn ông mà thôi, không bao giờ giết đàn bà. Dù sao này ngài Chí Tôn có thân hành đem cả Thiên Cương, Địa Sát xuống làm cỏ vô lâm thì cũng chỉ nhắm vào bọn nam giới mà thôi, cô nương cũng không cần phải lo ngại làm gì.

Văn Thiếu Côn lặng thinh không nói. Chẳng khể nhún mình vọt lại, đưa tay chộp mảnh the đen trùm mặt người ấy giật ra.

Động tác của chàng vô cùng lạnh lẽ, tuy nhiên tốc độ của bốn người sứ giả còn lạnh hơn một bậc. Khi chàng mới vung tay thì cả bốn người bịt mặt nhất loạt cùng phát chiêu.

Chưởng lực của bốn người có sức mạnh như bể tràn núi sập, kinh lực từ bốn cánh tay cuộn cuộn tuôn ra như thác lũ, xoáy đất mịt mù dồn về phía Văn Thiếu Côn, đồng thời trong luồng chưởng phong còn phát ra khí lạnh tê buốt chịu không nổi.

Văn Thiếu Côn biết ngay là độc chiêu, chẳng dám coi thường vội vàng vận dụng đủ mười thành công lực, đẩy mạnh song chưởng ra tiếp đón.

Khúc Tự Thủy và Niệp Sáp hòa thượng cũng chuẩn bị sẵn sàng, mỗi người phóng luôn một chưởng để tấn công bốn lão bịt mặt, tiếp sức cho Văn Thiếu Côn.

Nhiều tiếng nổ “oành oành” tung ra như sấm động, gió lộng ù ù, cả một cảnh tượng hỗn độn như trời long đất lở. Bao nhiêu luồng chưởng lực chạm vào nhau rồi xoắn tít lại quật ngược lẫn nhau, đập vào vách đá đùng đùng, rung chuyển dữ dội cơ hồ như có một cơn động đất.

Nhiều tảng đá to bị chưởng phong bật bung ra từ trên cao lăn xuống âm âm, cả một vùng rộng lớn của sườn núi đã cơ hồ muốn sụp đổ.

Cứ như sáu chưởng của Văn Thiếu Côn, Niệp Sáp hòa thượng và Khúc Tự Thủy cùng phát ra một lúc, có thể gây thành một sức mạnh lấp biển dời non, chắc chắn bốn lão Truy Hồn sứ giả dù tài cao đến mấy cũng không chịu đựng nổi, máu huyết bị sức ép dồn ra thất khiếu mà chết tức thì.

Nhưng sự thật lại khác, và không ai học được chữ ngờ để phán đoán.

Cả bốn lão Truy hồn sứ giả không khác nào đoàn ma trời, khi ẩn khi hiện, biến hóa vô chừng.

Mặc dù chưởng lực phủ giăng khắp bốn mặt nhưng họ vẫn nhón nhơ tránh né rồi từ trong lưới chưởng chui ra bay vèo cách đó hơn mười trượng, đứng yên bất động.

Văn Thiếu Côn giật mình quay lại gọi lão Thiển sư và Khúc Tự Thủy :

- Chúng nó đã thoát ra rồi, mau lên, đừng để chúng mang Long Diên thảo đem đi thì nguy lắm.

Lòng chàng lo âu nhiều nhất là vấn đề này.

Đối với chàng, dù các Truy Hồn sứ giả có lại hay thoát đi cũng không ảnh hưởng gì, nhưng nếu chúng mang Long Diên thảo về được tận Vô Nhân cốc cho vị Chí Tôn chế thuốc thành công, thì cả vô lâm đã đến hồi diệt vận.

Chàng cứ tưởng tượng với cái võ công độc nhất vô nhị của Cốc chủ, sau khi có linh dược, không còn bị ánh sáng mặt trời kèm chế, vượt ra khỏi hang thì chốn giang hồ sẽ trở thành núi sông xương máu, trời đất lan tràn sự giết chóc điêu linh.

Cộng việc thiết yếu nhất của chàng là đừng cho Long Diên thảo lọt vào tay bốn lão ấy.

Nghe chàng cảnh giác, mọi người đã thấy được tầm quan trọng của vấn đề nên không đo dự gì hết, kẻ trước người sau trở thuật khinh công đuổi theo.

Nhưng bốn lão bịt mặt vẫn còn ẩn núp bên ngoài cách chừng mấy trượng chứ chưa thoát đi xa.

Người sứ giả râu xám cười lớn nói :

- Các người khỏi cần bận tâm lo lắng tới câu chuyện Long Diên thảo nữa.

Nói xong hần thò tay vào bọc rút ra một gói bọc lụa cẩn thận cầm đưa lên cao nói lớn :

- Long Diên thảo đã bị lão phu chiếm đoạt từ lâu rồi, chỉ cần một hành trình vài ba hôm nữa sẽ về đến tận hang để nộp. Quý vị bắt tất phải tính toán gì nữa.

Lúc bấy giờ mặt trời đã lên cao. ánh nắng gay gắt đã rọi thẳng vào trong hang đuổi bớt bóng tối. Những Truy Hồn sứ giả đang hiu hiu tự đắc, vừa nhìn thấy ánh sáng le lói qua mây khe đá lộ vẻ lúng túng sợ hãi, ngơ ngác muốn tìm đường rút lui vào trong sâu ẩn núp.

Người râu xám gượng cười nói :

- Xin chào các vị, bọn lão phu tạm biệt từ đây.

Nói xong quay mình phóng đi.

Văn Thiều Côn quát lớn :

- Hãy khoan!

Loáng một cái như bóng ma, chàng đã vọt đến trước mặt đón đường.

Lão bịt mặt râu xám lạnh lùng hỏi :

- Các người định giở trò gì đây nữa?

Văn Thiều Côn nói :

- Bọn người khá tỏ bày tên họ cho biết.

Lão ấy lộ vẻ băn khoăn nhưng chốc lát đã trấn tĩnh điềm nhiên đáp :

- Chỉ cần biết danh hiệu của chúng ta là câu hồn sứ giả là đủ rồi. Tên họ cũ ngày trước đã quên cả rồi.

Văn Thiều Côn hét lớn :

- Tiên phụ ta trước kia vốn là người trượng nghĩa khét tiếng võ lâm, chưa bao giờ bạc đãi các người. Thế mà bốn anh em nhà người lại nghe theo lời Cốc chủ suốt đời ở trong Vô Nhân cốc, làm nô lệ cho họ sai khiến, và đi trái lại với tôn chỉ của tiên phụ. Sau này thác xuống suối vàng các người còn mặt mũi nào nhìn mặt tiên phụ nữa.

Nghĩ một lát, chàng trợn mắt ngó thẳng vào lão bịt mặt râu xám quát lớn :

- Kim Trung Như, nhà người tưởng rằng ta không nhận được ra người hay sao?

Người ấy quả đúng là Kim Trung Như, người lão bộc trung thành của gia đình họ Văn vừa nghe nói bỗng sững sốt đứng ngậy người lặng thinh, nhưng lại cười ha hả đáp :

- Nếu Văn công tử đã nhận ra được rồi thì bọn lão nô này cũng không che giấu làm gì nữa. Chả giấu gì Văn công tử, bốn lão nô này đến đây là tuân theo chỉ thị của lệnh đường cùng lệnh tôn.

Văn Thiều Côn giật mình nhưng không tin lời, quát lớn :

- Lão lại tìm lời dối trá nữa rồi. Ta không bao giờ chịu tin những lời nói láo trắng trợn của người đâu. Tiên phụ và tiên mẫu đã hóa ra người thiên cổ cả rồi.

Nói như vậy, chả lẽ bọn người đều là hồn ma bóng quế cả hay sao?

Kim Trung Như chấp tay cười xòa nói :

- Lão nô này không thể nói nhiều, xin tiểu chủ tha lỗi thất kính cho.

Nói xong đã xoay mình định phóng đi.

Văn Thiều Côn giận quá thét lớn :

- Hãy đứng lại.

Hai vai chàng chỉ lắc khê một chút, toàn thân bay vút lên cao, hai tay xòe ra như đôi cánh chim bằng, đáp ngay trước mặt bốn người, nhận đứng lại.

Kim Trung Như thủ thế đứng lại nói :

- Nghĩ tình chủ tớ trên mười năm qua, lão nô không tiện ra tay, Văn công tử cũng không nên ép người quá đáng mà làm dứt tình chủ nhân.

Văn Thiều Côn nghiêng răng hỏi :

- Ít ra người cũng kể lại cuộc thăm biến Hạ Lan sơn kết thúc ra sao? Các người làm sao chuyển được di thể của tiên phụ và tiên mẫu vào Vô Nhân cốc.

Sau đó công việc đã liệu lý như thế nào? Vì sao người lại bảo do tiên phụ và tiên mẫu đặc phái các người về đây?

Kim Trung Như lắc đầu nói :

- Văn công tử hỏi cung hơi quá nhiều. Đối với những vấn đề đó, dù một câu, bọn lão nô này cũng không thể nói ra được chỉ vì lão nô cứ tuân lệnh hành sự, ngoài ra không dám xét bậy, nói can.

Văn Thiều Côn tức quá nghiêng răng nói :

- Nếu như vậy thì ngoài việc đánh nhau, thấy không còn một giải pháp nào hơn nữa.

Dứt lời chàng phát động hữu chương quét một vòng tạt ngang qua.

Ngọn đèn này là một tuyệt kỹ trong mười hai chiêu Cầm Nã thủ của Nhất Liễu thiền sư chân truyền. Một tiếng ồ ồ vang lên, gió lộng theo cánh tay, quạt ngang qua khí thể như vũ bão.

Thì ra cả trong lòng Văn Thiếu Côn chứa đựng quá nhiều khúc mắc. Hơn nữa chàng tự xét có đủ sức áp đảo Kim Trung Như, nên đã sớm ra tay đàn áp để rồi từ từ xét hỏi sau.

Nhưng Kim Trung Như động tác lạnh như chớp nhoáng, đã kịp thời bước sang một bên né tránh dễ dàng.

Đồng thời ba người sử giả bịt mặt kia cũng vung tay phát chưởng quạt vào ngang lưng Văn Thiếu Côn. Chưởng của họ cũng nổ âm ỉ như sấm động, phát gió ào ào, khí thể mười phần hiểm ác.

Văn Thiếu Côn đã nhận ra Kim Trung Như đồng thời cả ba người lão bộc kia là Ngọc Trung Thạch, Thạch Trung Sa và Sa Trung Kim. Mặc dầu người nào cũng có vải đen che mặt nhưng vì những cử chỉ động tác của họ quá quen thuộc từ mười mấy năm qua nên không thể nào qua mắt chàng nổi.

Các luồng chưởng phong chạm nhau âm ỉ, cả mặt đất đều bị rung rinh chuyển động, ba lão bộc đều bị đẩy lùi lại hai bước mới đứng vững được.

Ngày Văn Thiếu Côn còn ở Lăng Văn Sơn trang trên núi Hạ Lan, cùng bốn người lão bộc sớm chiều bầu bạn, không rời nhau nửa bước. Võ công của họ ra sao chàng hiểu đã quá tường tận rồi.

Mới cách nhau hơn một tháng mà bản lĩnh của họ đã biến đổi khác trước kia một trời một vực. Chưởng phong của họ còn phát ra một luồng lãnh khí, thoang thoang mùi hôi kỳ quái của thuốc độc.

Ngày nay cả bốn người tự xưng là Truy Hồn sử giả của Vô Nhân cốc, mỗi lời nói đều nhắc đến vị Chí Tôn một cách rất kính cẩn, như thể dĩ nhiên đã bị vị Chí Tôn trong Vô Nhân cốc thu dụng rồi.

Tuy trong lòng suy nghĩ gần xa, nhưng lúc nào chàng cũng lưu ý đề phòng.

Bất thành linh chàng đập vút một chưởng vào ngang lưng Kim Trung Như, khiến lão giật mình né sang một bên tránh thoát miệng kêu lớn :

- Hãy rút lui đi thôi.

Ba người Ngọc, Trung, Thạch nghe nói vội vàng lùi lại định phóng mình chạy đi.

Văn Thiếu Côn gầm lớn :

- Khúc cô nương, lão Thiền sư, quý vị lão trượng, bất cứ với giá nào cũng không thể để cho lão già râu xám thoát khỏi đây nhé.

Niếp Sáp hòa thượng và Khúc Tự Thủy cũng thừa biết việc này rất quan trọng nên vội vàng thi triển khinh công đuổi theo rất gấp.

Niếp Sáp hòa thượng quàng tay ra sau lấy bầu rượu đưa lên mồm tu luôn một hơi rồi hé môi phun ra một đám sương mờ ướt cả đầu mình bọn Kim Trung Như, đồng thời toan lấy Lôi hỏa kim phần ném ra.

Ngay khi ấy Khúc Tự Thủy đã lạnh tay tung ra một luồng hơi vàng như sương ngùn ngụt bốc lên bao phủ cả người Kim Trung Như.

Văn Thiếu Côn ở phía sau cũng vừa phóng đến như một mũi tên bay, khí thể vô cùng dũng mãnh. Cả hai hợp sức bao vây tấn công bằng những đòn quyết liệt, dồn bọn Kim Trung Như vào chỗ lúng túng.

Thình lình một tiếng hú lãnh ló từ rừng xa vọng lại.

Lúc mới phát ra tiếng hú hình như cách xa non hai dặm. Nhưng chỉ trong nháy mắt đã đến gần trên đỉnh đầu mọi người, sự di chuyển vô cùng mau lẹ ấy đã chứng minh sức độ khinh công siêu việt của kẻ này.

Hình như biết rõ kẻ ấy là ai, nên bốn Truy Hồn sử giả có vẻ phấn khởi hơn và ba người lại thu hồi bớt thể công để xem thử.

Từ trên không trung, một bóng người là là rơi xuống nhẹ nhàng như một vong linh. Vừa đáp xuống đến nơi người ấy đã tung một chưởng vào Niếp Sáp hòa thượng, điểm một chỉ vào vai Khúc Tự Thủy.

Võ công của kẻ này có vẻ kỳ lạ, tay chân lạnh lẽo dị thường. Chưởng lực tung ra trong im lặng, không phát ra tiếng gió nhưng khi đến gần Niếp Sáp hòa thượng bỗng nhiên phát huy uy lực ào ào như một trận cuồng phong. Niếp Sáp hòa thượng hoảng hốt toan tránh né nhưng đã muộn. Lão vội vàng vận dụng hộ thân cương lực để chịu đựng, đồng thời tung Lôi Hỏa kim phần ra.

Khúc Tự Thủy đang đưa trào chớp trúng vào cổ Kim Trung Như thì chỉ phong của người kia xé gió rít veo veo điểm tới, buộc nàng phải thu hồi tay lại, lùi về phía sau né tránh.

Luồng chưởng phong của người ấy chạm vào hộ thân cương lực của Niếp Sáp hòa thượng đánh âm một tiếng vang trời. Mặc dầu đã vận dụng đủ tám thành công lực nhưng Niếp Sáp hòa thượng cũng “hự” một tiếng, lão đảo nhào ra phía sau gần tám thước. Sức gió ập tới quá mạnh đẩy luôn cả Lôi Hỏa kim phần tạt qua một bên. Nhiều điểm lửa đỏ nhấp nháy như sao sa bị cuốn tung lên không trung, hai vạt áo bào của Niếp Sáp hòa thượng đã bị cháy sém, thùng năm bảy chỗ. Cũng may trong người không có rượu nên không đến nỗi bốc cháy bùng lên.

Dưới uy thế dữ dội của luồng chưởng lực, Niệp Sáp hòa thượng ngã lộn luôn một vòng lăn lông lốc hơn mấy thước nữa.

Khúc Tự Thủy vừa né qua một bên cũng đưa ra một chỉ điểm ngay vào luồng chỉ lực của người ấy. Hai sức mạnh gặp nhau nghe bộp một tiếng nhẹ rồi hóa giải ngay trong vô hình. Cả hai đều rung động hai vai một chập, rõ ràng công lực ngang nhau.

Chỉ một chưởng một chỉ, người ấy đã đánh nhào Niệp Sáp hòa thượng, đẩy lui Khúc Tự Thủy, người kia đã gây được áp lực nặng nề cho cả ba người và hiển nhiên là cứu tinh của bọn Kim Trung Như.

Lợi dụng cuộc đụng độ này, Văn Thiếu Côn lao tới nhanh như gió, chộp ngay vào lưng Kim Trung Như. Nhưng chàng đã vội vàng rút tay lại ngay vì khi vừa sờ vào thịt của lão, Văn Thiếu Côn có cảm giác như chộp vào tảng băng đông tuyết, lạnh buốt không chịu nổi.

Sợ trúng độc, Văn Thiếu Côn chẳng dám tiếp tục tấn công nữa, xê qua một bên đứng nhìn.

Niệp Sáp hòa thượng bị đẩy lăn mấy vòng vừa chỗi mình ngồi dậy, Khúc Tự Thủy cũng phi thân đến gần Văn Thiếu Côn. Cả ba yên lặng không nói gì, và trên toàn tràng cũng không có một tiếng động nhỏ. Bầu không khí căng thẳng mỗi người có thể nghe được hơi thở của mình.

Bóng người mới đến mình mặc áo xanh, mặt và đầu trùm the đen, hai chân cứng đờ hình như bị tật. Hình dáng rõ ràng là một thiếu phụ đã đứng tuổi.

Văn Thiếu Côn nhìn kỹ bỗng giật mình nhận ra người ấy không ai khác hơn là người đàn bà đến định hạ sát Vọng Tình lư chủ Thời Tư Tình đêm nọ và đã bị chàng đuổi đi.

Nét người quen quen lại hiện trong ký ức, chàng liên tưởng đến bọn Kim Trung Như và bỗng hiện ra người thiếu phụ này chính là đường mẫu của mình, là Văn phu nhân mà chàng tin rằng đã bị chết cháy tại Họa Lan Sơn độ nọ.

Văn Thiếu Côn quá cảm xúc đứng sững sờ một chập rồi kêu lớn :

- Mẫu thân!

Người ấy rung động thân hình rồi cất giọng khàn khàn quát lớn :

- Ai là thân mẫu nhà ngươi?

Giọng nói lạnh nhạt không mấy may tình cảm.

Nhưng Văn Thiếu Côn bước đến gần kêu lớn lên rằng :

- Mẫu thân ơi, con không bao giờ nhận lầm đâu! Dù không phải là mẹ đẻ của con nhưng ơn sâu nuôi dưỡng mười bốn năm trưởng, tình mẹ con thấm thiết con đâu quên được.

Văn phu nhân, người ấy quả Văn phu nhân quát lớn :

- Hãy im mồm! Nếu người còn nghĩ tình mẹ con thì đã không ra tay ngăn cản không cho ta giết Vọng Tình lư chủ để trả thù rửa hận!

Văn Thiếu Côn vội vàng đáp :

- Thật ra, thì vì hồi đó con chưa nhận được mẫu thân.

Văn phu nhân đưa tay kéo tuột khuôn vải the che mặt ra và nói :

- Còn bây giờ, ngươi đã nhận ra chưa?

Văn Thiếu Côn hoảng hốt thét lớn :

- Trời ơi, mẫu thân, tại sao thân hình lại đến nỗi như thế này?

Thì ra mặt mày của Văn phu nhân sau khi bị một chưởng tại Họa Lan sơn đã bị thương tích, biến đổi nặng nề. Nhiều vết sẹo to tướng bị ép kẹp xuống, đôi mắt một mất, con còn lại lồi ra ngoài, mũi bị sút mất chỉ còn hai lỗ đen ngòm, môi cũng bị sút để lộ hai hàm răng trắng hếu, mới nhìn qua thật không khác nào dạ xoa quỷ sứ từ địa ngục mới hiện về.

Văn phu nhân kéo tấm the che mặt lại như cũ và hỏi lại :

- Bây giờ ngươi đã nhận ra ta chưa?

Không đợi Văn Thiếu Côn trả lời bà đã gầm lên :

- Bồn Truy Hồn sứ giả đâu rồi?

Bọn Kim Trung Như đồng thanh dạ lớn.

Văn phu nhân quát tiếp :

- Không chạy đi cho rồi còn chờ khi nào nữa.

Bốn người vâng lời, tung mình phóng đi ngay.

Văn Thiếu Côn sùng sốt thét lớn :

- Không được, chúng mày phải quay lại đây lập tức.

Văn phu nhân quát :

- Văn Thiếu Côn ngươi còn muốn gì nữa?

Văn Thiều Côn không suy nghĩ trả lời ngay :

- Trừ khi bọn Kim Trung Như để Long Diên thảo lại đây mới đi được. Nếu không con nhất định truy nã đến cùng.

Văn phu nhân giận quá gầm lên :

- To gan thật. Mày dám công nhiên chống trả lại mẹ mày sao?

Trong khi hai người đang nói chuyện, bọn Kim Trung Như bốn người đã bỏ chạy luôn cách xa trên trăm trượng.

Khúc Tự Thủy và Niệp Sáp hòa thượng vì quá bất ngờ bởi một sự việc xảy ra ngoài óc tưởng tượng nên cứ ngơ ngác đứng yên như trời trồng không nhúc nhích.

Văn Thiều Côn lúng túng một lúc, bỗng dung gầm lên một tiếng rồi lao mình đuổi theo như điện chớp.

Hồi 38 Triệu tập quần hùng đại hội

Nhờ Văn phu nhân bảo vệ, bốn Truy Hồn sứ giả mang Long Diên thảo lao mình chạy trốn, trong chốc lát đã vượt xa trên mười trượng.

Thấy Niệp Sáp hòa thượng và Khúc Tự Thủy ngơ ngác đứng nhìn, Văn Thiệu Côn bắn khoăn nhìn theo bốn bóng người trong lòng như đang nổi lên một cơn bão tố. Chàng nghĩ :

- “Nếu lần này không ngăn cản được, để chúng đem Long Diên thảo về đến Vô Nhân cốc, linh dược chế xong, Cốc chủ hết sợ ánh mặt trời, xuất hiện giang hồ quét sạch võ lâm thì đại họa xương máu không thể nào tránh nổi”.

Lời giáo huấn của Nhất Liễu đại sư bên tai còn văng vẳng, chàng không thể nào ngồi buông tay nhìn đại kiếp giang hồ sắp đến. Đành rằng Văn phu nhân có công nuôi dưỡng mười mấy năm trời, ơn cao nghĩa nặng, nhưng trước một sự việc vô cùng trọng đại có thể quyết định vận mạng võ lâm thì chàng không thể ngần ngại nữa và quyết định ngay là phải đi cướp lại Long Diên thảo cho kỳ được.

Thế là chàng gầm lên một tiếng để lấy nghị lực rồi lao mình đuổi theo, Văn phu nhân giận quá hét lớn :

- Văn Thiệu Côn, uống công nuôi nấng mười mấy năm trời bây giờ người trả ơn như thế hả?

Miệng nói tay vung phóng chưởng vào người Văn Thiệu Côn.

Trước tình thế ấy nếu nhân nhượng là chết, do dự lỡ dịp, Văn Thiệu Côn chỉ còn một cách là quyết liệt đối phó. Chàng lật ngược cổ tay tung ra một chưởng ứng chiến.

Văn phu nhân định ninh rằng một khi mình đã ra mặt, thì bất cứ thế nào Văn Thiệu Côn cũng không dám chống cự lại nữa.

Nhưng bà thật không ngờ chàng đã công nhiên phóng chưởng đối phó, rồi đồng thời cô đuổi theo bọn Kim Trung Như trở lại.

Vì không ước đoán được trước nên lúc phóng chưởng ra, bà chỉ dùng có hai thành công lực. Chưởng lực của Văn Thiệu Côn trong lúc cần giải quyết mới để đuổi theo kịp thời nên phát ra khá mạnh. Một tiếng ầm vang lên, Văn phu nhân bị xô giật lùi trên năm bước, đầu óc choáng váng đảo lộn.

Văn Thiệu Côn trong lúc phát chưởng không ngoài mục đích chống đỡ tự vệ, nhưng khi thấy dường mẫu bị đẩy lui, chàng tự cảm thấy mình đã phụ bạc và hành động quá đáng, không nghĩ công lao dưỡng dục mười bốn năm trời.

Hối hận quá, chàng kêu lớn :

- Mẫu thân, xin tha thứ cho con.

Văn phu nhân hằm hằm quát lớn :

- Trừ khi ngươi chịu nghe lời ta, nếu không mọi quan hệ giữa ta cùng ngươi giờ đây đã cắt đứt.

Khi đó bọn Kim Trung Như đã chạy xa trên mười trượng rồi.

Văn Thiệu Côn không biết xử trí ra sao, nhẩn nhó than lớn :

- Mẫu thân xin rộng lòng tha cho con cái tội bất hiếu. Chỉ vì nghĩ đến sự an nguy của toàn thể anh hùng trên võ lâm mà con buộc lòng không thể tuân theo lời mẫu thân được.

Nói xong chàng nhún mình bay vọt lên không như chim bàng lướt gió cố tình đuổi theo.

Khúc Tự Thủy và Niệp Sáp hòa thượng cũng nhất tề đuổi theo.

Nhưng thân pháp của bọn Kim Trung Như mau như gió, lướt đi vùn vụt như những bóng mờ. Hai người cố sức đuổi gấp nhưng khoảng cách vẫn còn cách xa ba trượng.

Văn phu nhân hét lên một tiếng rồi phóng ra một điểm hỏa tinh.

Lạnh lùng, điểm hỏa tinh lúc mới tung ra chỉ là bóng mờ lấp lánh, nhưng khi bay ra xa chừng năm trượng bỗng lao vút lên lưng chừng trời nổ một tiếng “đùng”, thanh âm vang xa hàng năm dặm.

Văn Thiệu Côn cố tình bắt cho được bọn Kim Trung Như để đoạt lại Long Diên thảo nên triển khai tuyệt học khinh công, rú một hơi dài, vượt qua Niệp Sáp hòa thượng và Khúc Tự Thủy, không bao lâu đã đuổi vừa kịp.

Trong lúc chàng định phóng một chỉ để tấn công Kim Trung Như bỗng một tiếng quát vang lên :

- Hãy dừng lại!

Tiếng quát như sét nổ khiến mọi người giật mình và lòng bùng cả hai tai.

Cách đó mấy thước lại có một bóng đen xông ra đứng sừng sững chặn đường.

Nổi nóng vì bị người cản ngăn và cũng chẳng thèm xem kẻ ấy là ai, Văn Thiệu Côn huy động song chưởng đồng thời đánh thốc ra phía trước.

Võ công của chàng lúc này đã đến trình độ cao siêu, hơn nữa trong khi bức tức và gấp rút, chưởng lực của chàng đã phát huy đến tám thành công lực.

Với sức mạnh kinh hồn này dầu gặp đá cũng tan, trường thành cũng sập.

Nhưng một điều kỳ quái hết sức lại xảy ra, luồng chưởng phong tuôn ra gặp người ấy vẫn không gây tiếng động rồi tự nhiên tan biến mất trong vô hình chẳng khác nào nước nguồn chảy vào bể cả.

Văn Thiều Côn giật mình lại mới nhận rõ người ấy cũng mặc toàn đồ đen, mặt bịt vải the đen, lưng cài thanh trường kiếm, vóc dáng hiên ngang, hình dung tiêu sái, song quyền vòng trước ngực, nhìn thẳng lại phía chàng.

Văn Thiều Côn giật mình tái mặt lùi lại mấy bước, lảo lảo gọi :

- Phụ thân!

Người ấy quát lớn :

- Nghịch tử ngươi cũng nhận ra ta sao?

Văn Thiều Côn sững sờ hỏi nhỏ :

- Phụ thân, người còn sống thật chẳng?

Văn Tử Ngọc nói tiếp :

- Nghịch tử, ngươi cho rằng ta đã chết thiệt rồi phải không?

Văn Thiều Côn nói :

- Nhưng... con đã chính mắt thấy phụ thân đã...

Văn Tử Ngọc cười khà khà nói :

- Đó chẳng qua là việc làm bất đắc dĩ, ta chưa tiện kể cho mi nghe lúc này.

Nhưng hiện nay mi đến đây để làm gì, hay là để chống lại mệnh lệnh của cha mẹ.

Hãy mau mau rời đi nơi khác ngay.

Bọn Kim Trung Như cả bốn lão bộc trở lại đứng sắp hàng sau lưng Văn Tử Ngọc và Văn phu nhân cũng vừa chạy đến nơi đứng liền bên cạnh chồng.

Phía bên này, Niệp Sáp hòa thượng cùng Khúc Tự Thủy vừa theo kịp, mỗi người đứng một bên Văn Thiều Côn.

Văn Tử Ngọc thấy Văn Thiều Côn ngờ ngác không trả lời, trầm giọng hét lớn :

- Nghịch tử, mi có nghe lời ta nói không?

Văn Thiều Côn trầm ngâm suy nghĩ rồi nói :

- Ôn cha mẹ nuôi nấng mười mấy năm trời dù phải tan xương nát thịt cũng chưa đền bù nổi. Ngày nay đến tuổi lớn khôn, con cũng biết đâu là ơn nghĩa, đâu là điều thiện ác. Nếu phụ thân không cho mạng sống của bao nhiêu cao thủ trong võ lâm là trọng yếu, cam tâm phục vụ cho ý muốn của vị Chí Tôn Vô Nhân cốc, chà đạp trên xương máu anh hùng thiên hạ, thì con không biết còn cách nào hơn nữa, và buộc lòng phải...

Văn Tử Ngọc giận quá thét lớn :

- Nghịch tử, buộc lòng phải làm gì?

Văn Thiều Côn đáp :

- Buộc lòng phải kháng cự lại lệnh của song thân.

Văn Tử Ngọc gầm lên :

- À, thế là mi muốn ra tay đối địch lại với cha mẹ đã có công nuôi nấng từ tám bé cho đến mười bốn năm trời.

Văn Thiều Côn cúi đầu đáp :

- Con đâu bao giờ muốn như thế. Nhưng còn hai điều sở nguyện muốn thỉnh cầu song thân.

Văn Tử Ngọc hỏi :

- Điều gì cứ nói.

- Điều thứ nhất, con yêu cầu phụ thân cho biết rõ lai lịch và thân thế của con. Điều thứ nhì xin song thân ra lệnh cho bọn Kim Trung Như đem Long Diên thảo trao lại cho con.

Văn Tử Ngọc nổi giận đùng đùng quát lớn :

- Bất cứ điều gì ta cũng chưa thể nói ra được trong lúc này. Vậy ta cũng có hai điều để cho mi lựa chọn. Hoặc tức khắc quay về Vô Nhân cốc chịu lỗi trước đấng Chí Tôn, hoặc phải tìm về Hạ Lan sơn sửa soạn lại cơ nghiệp đã bị đốt cháy và yên lòng chờ đợi cho đến khi cha mẹ trở về hoặc có tin tức mới.

Văn Thiều Côn cau mày nói :

- Trước kia phụ thân vẫn được thiên hạ ca tụng là con người hào hiệp khét tiếng trong võ lâm. Chẳng hiểu vì sao ngày nay lại đi phục tùng một người đàn bà quái gở trong Vô Nhân cốc để chà đạp sinh mạng của giới võ lâm. Nếu một ngày nào, con mục độc ác ấy thoát được hang Vô Nhân cốc thì bao nhiêu sinh mạng của nhân vật các phái võ có lẽ không bảo tồn được nữa.

Văn phu nhân cướp lời nói :

- Sao mi dám gọi là đàn bà quái gở. Mi có biết bà ta là ai chưa, lai lịch thế nào mà đã xúc phạm như thế? Đối với mi...

Nhưng nói tới đây, Văn phu nhân tự thấy hơi lờ lờ, nên không nói nữa và bắt sang chuyện khác :

- Nếu mi muốn bảo toàn mạng sống thì nên nghe theo lời cha mẹ quyết định sớm đi. Nếu không thì cha mẹ, cũng chỉ biết tuân theo thượng lệnh giết chết không tha.

Văn Thiều Côn ngậm ngùi đáp :

- Xin song thân đừng bắt, buộc con quá đáng.

Văn Tử Ngọc nói lớn :

- Thôi, bắt tất phải nhiều lời nữa.

Đưa tay ra dấu cho bọn Kim Trung Như :

- Cho các người trở về hang trước. Dọc đường bất cứ kẻ nào cản trở, cho phép được sát hại thẳng tay.

Bọn Kim Trung Như dạ một tiếng rồi cùng quay đi.

Văn Thiều Côn không còn do dự gì nữa, hét lên một tiếng, dùng thế “Tiền Long Thăng Thiên” lao vút lên không rồi sà ngay xuống vượt qua khỏi đầu Văn Tử Ngọc chộp lấy bọn Kim Trung Như.

Văn Tử Ngọc nổi nóng, quật ngang một chưởng theo thế “Thiên Vương Thác Thập”.

Văn Thiều Côn khê lách mình qua tránh khỏi, ngay. Lập tức chàng xoay mình đẩy ra một chưởng để chặn một chưởng thứ hai của Văn Tử Ngọc vừa đánh tiếp theo.

Hai luồng kinh lực chạm vào nhau đẩy tan biến trong vô hình chẳng gây một tiếng động nhỏ.

Thì ra lực đạo hai người ngang nhau, Văn Thiều Côn dùng sức dương cương, Văn Tử Ngọc dùng sức âm nhu. Hai kinh lực âm dương gặp nhau đã hóa giải liền tức khắc.

Vừa qua ngọn đòn ấy, Văn Thiều Côn lại bay người lên cao hai trượng, đầu chúc ngược, hai chân lên trời lao vút về phía Kim Trung Như.

Văn Tử Ngọc không ngờ Văn Thiều Côn lại lẹ làng như thế nên vội vàng hét lên một tiếng phóng theo cản chàng lại.

Niếp Sáp hòa thượng bảo Khúc Tự Thủy :

- Cô nương, bây giờ chả lẽ chúng ta khoanh tay đứng nhìn. Xét ra Văn Tử Ngọc bây giờ không còn là cao thủ số một “Thiên hạ đệ nhất gia” của võ lâm, mà chỉ là một kẻ đã chết đi hoặc biến xác theo một kiếp sống khác rồi, việc gì còn nể nang nữa.

Nói xong hòa thượng đề khí vọt lên, vung quyền tổng sang tấn công liền.

Khúc Tự Thủy không chậm trễ, chỉ uốn mình một cái đã vượt qua khỏi Niếp Sáp hòa thượng ngay.

Khi ấy, thân hình Văn Thiều Côn vẫn chưa hạ xuống mặt đất, nhưng Văn Tử Ngọc đã vung tay phóng ra một chỉ.

Đang lao người theo Kim Trung Như, Văn Thiều Côn nghe tiếng chỉ phong rít gió vèo vèo bay theo sau, nên buộc lòng phải ngưng lại rồi lách mình sang một bên và phóng ra một chưởng để đối phó.

Dùng chưởng để đối phó với chỉ là cả một việc làm rất mạo hiểm tùy thuộc vào nội lực của đôi bên. Nếu chỉ lực đối phương hùng hậu, có thể thọc thủng được chưởng lực. Trái lại nếu chưởng lực mạnh hơn có thể đánh lại được chỉ và đã thương luôn kẻ địch.

Thấy chỉ phong mình bị chưởng lực Văn Thiều Côn đánh giạt đi và tiêu tan mất, Văn Tử Ngọc giận không tưởng tượng, hét lớn :

- Đồ nghịch tử ngông cuồng cần phải cho mi biết tay mới được.

Nói xong cả hai tay đều nhất tề vung ra đẩy mạnh hai chưởng như sấm động nước tràn. Nếu gặp người công lực sút kém hơn chưởng này sẽ làm đứt gân gãy xương mà chết tức khắc.

Với công lực của Văn Thiều Côn hiện nay có thể nói là thiên hạ vô song nên chàng đâu có ngán. Tuy nhiên để tránh bớt sự đụng chạm dễ gây thêm niềm uất hận cho kẻ bề trên, chàng chỉ khê nhún mình cất lên khỏi mặt đất chừng năm thước tránh khỏi.

Vừa tung ra hai chưởng ấy, Văn Tử Ngọc gọi lớn :

- Kim Trung Như hãy giao vật ấy lại cho ta.

Kim Trung Như vâng lời đưa tay vào bọc lấy gói Long Diên thảo ném lại.

Văn Tử Ngọc đưa tay bắt lấy, cất trong người rồi ra lệnh :

- Hãy chặn tất cả những người muốn đuổi theo, và nếu cần cứ sử dụng “Khu Thi Bách Độ”.

Bọn Kim Trung Như cúi đầu vâng lệnh rồi quay sang tấn công bọn Niếp Sáp hòa thượng.

Văn Tử Ngọc cất xong gói Long Diên thảo rồi cười ha hả, ngó Văn Thiều Côn nói lớn :

- Đồ nghịch tử, mi muốn tìm cái chết hãy cố đuổi theo ta.

Nói xong nhún chân một cái, thân hình tung đi trên mười trượng.

Van Thiệu còn vừa tránh chưởng qua Văn Tử Ngọc, đứng yên nhìn ông ta nhận gói Long Diên thảo, chẳng nói một tiếng. Đến khi thấy ông phi thân chạy đi, chàng vội tung mình đuổi theo như một cái bóng, miệng gọi lớn :

- Phụ thân, xin đừng mang Long Diên thảo về Vô Nhân cốc.

Cạnh đó, Khúc Tự Thủy kịch đấu cùng Văn phu nhân. Qua vài chục hiệp thế thắng bại đã rõ ràng. Văn phu nhân tuy được Cốc chủ truyền thụ tuyệt kỹ võ công của Vô Nhân cốc, nhưng đối với cô gái lãnh tú núi Trường Bạch vẫn phải kém thua một bậc, cho nên một chập sau đã bắt đầu lúng túng, và Khúc Tự Thủy đã chiếm được thượng phong.

Còn Niệp Sáp hòa thượng, mặc dù được liệt vào hạng tiền bối võ lâm, nhưng đối với bốn cô gái núi Trường Bạch và vợ chồng Văn Tử Ngọc thì còn kém xa.

Một mình chống lại với bốn Kim Trung Như bốn Truy Hồn sứ giả, Niệp Sáp hòa thượng cố đem hết tuyệt kỹ binh sinh để kéo dài trận đấu.

Một mình xông xáo giữa tám chưởng của bốn người đang tấn công ồ ạt, Niệp Sáp hòa thượng hét lên một tiếng lãnh lút, thi triển thuật “Thất Vu Bát Hối” cổ lòn ra ngoài vòng chiến.

Nhưng bốn Kim Trung Như quá tinh ranh và lanh lẹ, thừa lúc Niệp Sáp hòa thượng trầm người xuống định quay đi thì bốn chưởng cùng tấn công một lúc, “ầm”, trúng ngay ngực, Niệp Sáp hòa thượng lạng ngời qua một bên xính vình hồi lâu mới giữ được thăng bằng.

Thừa thế, bốn Kim Trung Như càng bám sát chặt chẽ hơn, tấn công mỗi lúc một gấp rút.

Mặc dù bị áp đảo liên miên, Niệp Sáp hòa thượng nhờ tiềm lực sung mãn vẫn điềm nhiên chống đỡ rồi phóng tay vãi luôn một số Lôi hỏa kim phần.

Cùng lúc ấy Niệp Sáp hòa thượng đã dùng thủ pháp đặc biệt, phun ra một làn rượu tủa lên như đám mưa phùn khiến bốn Truy Hồn sứ giả, đầu mình đều ướt hết.

Rượu là chất dẫn hòa, Lôi hỏa kim phần là một chất phát hỏa. Hai thứ gặp nhau phát lửa cháy phừng phừng. Cả bốn Kim Trung Như bốn người, trong nháy mắt đã bị bao trùm trong lửa đỏ.

Văn phu nhân tuy có phần kém hơn khúc Tự Thủy, nhưng nhờ Khúc Tự Thủy sợ trúng độc vừa đánh vừa e dè phòng bị, chẳng dám tấn công ráo riết, do đó cuộc chiến cứ dần dai chưa phân thắng bại.

Thấy bốn Kim Trung Như bị Niệp Sáp hòa thượng phun rượu phóng Lôi quả kim phần đốt cháy toi bời. Văn phu nhân vội vàng điểm luôn ba chỉ và phóng tiếp ba chưởng liên hoàn đẩy Khúc Tự Thủy lùi ra sau mấy bước rồi tung mình nhảy vút lên cao, hướng về phía ấy.

Khi thân hình phu nhân vừa sa xuống đất, lập tức vận dụng kinh khí, quay song chưởng luôn ba vòng, từ trong người tỏa ra một chất sương mù trắng như sương, lạnh buốt như tuyết giá, tức thì ngọn lửa bị tắt phụt ngay.

Lửa vừa dập tắt, Văn phu nhân trợn mắt nạt bốn Kim Trung Như đang cuống quýt thu hình đứng trước mặt, quát lớn :

- Quả là đồ vô dụng! Bao nhiêu công phu truyền dạy mười ngày nơi Vô Nhân cốc mà để đến nỗi thảm bại như thế này sao?

Nghỉ một chút, bà nói thêm :

- Hãy sử dụng “Khu Thi Bách Độc” xem chúng có chống lại không, cứ làm y lệnh dạy, sống chết chẳng cần. Khúc Tự Thủy nghe nói giật mình khẽ nói với Niệp Sáp hòa thượng :

- Đại sư hãy đề phòng chúng nó phóng độc đấy. Phải tấn công thật gấp để chúng nó không còn cơ hội nào để trở ngón dê hèn ấy ra được.

Nói chưa dứt lời nàng đã tấn công luôn hai chưởng.

Niệp Sáp hòa thượng cũng không dám chậm trễ, quay sang đuổi theo bốn Kim Trung Như. Cả mười lão khắt cái cũng lũ lượt kéo đến cùng một lúc.

Cuộc tấn công tuy ồ ạt dữ dội nhưng đã chậm đi một phút, Văn phu nhân cùng bốn Truy Hồn sứ giả Kim Trung Như đã nhất tề xòe bàn tay đẩy chưởng cùng một lúc. Lạ thay từ lòng chưởng của năm người tỏa ra những luồng khói đen mù mịt, tiếng kêu “xùy xùy”, mùi tanh hôi lộn óc.

Làn khói đen vừa tỏa ra lập tức đã lan rộng thật mau. Niệp Sáp hòa thượng và đồng bọn cảm thấy không xong rồi, nhưng không thể nào rút lui để tránh né kịp. Mọi người buộc lòng cùng vùng hai chưởng đánh ra với mức công lực tối đa.

Chưởng phong ồ ạt quay cuồng bao phủ cả đám người, che chỗ kín như tường đồng vách sắt, chặn làn khói đen không cho xâm nhập vào tạng phủ được.

Bọn già khắt cái đều là trưởng lão Cái bang, ai nấy võ công cung không vừa gì, nên song chưởng họ phát ra cũng đủ sức xô núi vạt đồi.

Nhưng đám khói mù đen đặc vẫn tiếp tục tuôn ra “xùy xùy”, cuộn cuộn khắp trời, mỗi lúc càng dày thêm, mùi tanh xông ngạt mũi.

Chường lực của mỗi người tuy hùng hậu nhưng dần dần cũng phải hao mòn.

Mặc dù cố gắng tạm ngừng hơi thở phong bế các kinh mạch để khí độc khỏi xâm nhập vào người, nhưng chẳng qua cũng chỉ là biện pháp nhất thời chứ không thể kéo dài lâu được.

Kẻ bị nhiễm độc đầu tiên là mười lão khát cái, khi đã đuối sức không cầm nổi hơi thở, một mùi tanh hôi nồng nực đã xông vào mũi, tức thì đầu váng mắt hoa, đứng không vững nữa. Cả mười người cùng lão đảo rồi ngã quay ra hết.

Nội lực của Niệp Sáp hòa thượng tuy hùng hậu hơn nhưng cũng không thể kéo dài cầm cự với “Khu Thi Bách Độc”. Một chập sau ông khẽ hự một tiếng rồi té lăn xuống đất.

Khúc Tụ Thủy thấy tình hình quá nguy ngập không dám kéo dài thêm vội vàng quay mình định phóng đi nơi khác. Văn phu nhân biết ý lập tức xông lại gần, hai chưởng đẩy liên tiếp, thúc làn khói độc tỏa mịt mù. Khúc Tụ Thủy tuy cất mình lên khá cao, nhưng vẫn không thoát khỏi màn lưới độc.

Tuy nàng cố huy động song chưởng đẩy bật khói mù đi, nhưng trái lại không khí bị chuyển động mạnh thì khói tỏa ra càng nhiều, mùi tanh hôi thêm nồng nặc.

Bỗng “đùng” một cái nàng hít trúng độc đã ngã quay bất tỉnh.

Thế là trên đám cỏ rộng ẩm ướt, Khúc Tụ Thủy, Niệp Sáp hòa thượng, các lão già khát cái, cả thầy mười hai thân hình bất động nằm sóng sượt ngổn ngang khắp nơi.

Văn phu nhân thân hình rung động, hơi thở dồn dập vì dùng sức khá nhiều, nhìn các đối thủ bị hạ nằm trước mặt, bỗng đắc ý trở lên một chuỗi cười thích chí.

Tuy nhiên bà vẫn còn e ngại chẳng dám lại gần.

Một hồi lâu, thấy mọi người không ai nhúc nhích, bà ra lệnh :

- Thôi được, chúng ta hãy chạy mau, về hang phục lệnh.

Bọn Kim Trung Như còn do dự khẽ hỏi :

- Thế còn lão hòa thượng và con bé này thì sao?

Văn phu nhân cười xòa nói :

- Mày ngại chúng nó sống lại sao? Khu thi bách độc đã xâm nhập vào cơ thể, thể gian không còn thuốc nào chữa nổi. Nhiều lắm là bốn mươi chín ngày, thân hình tự nhiên thối loét ra mà chết.

Nói xong tung mình đi mất. Bọn Kim Trung Như cũng lục đục theo sau.

Hang núi trở nên vắng lặng như tờ. Ngoài tiếng gió thổi ào ào qua cành lá, không còn một tiếng động nào khác nữa. Mấy thầy người nằm yên mãi và thời gian dần dần trôi đi, không bao lâu mặt trời đã gác đầu non.

Vùng phía Tây, da trời đỏ ửng một chập, kế đó màn đêm rơi xuống bao trùm vạn vật.

Khúc Tụ Thủy chợt tỉnh dậy trước tiên. Nàng mở mắt nhìn ra thấy có một bóng người lơ mơ đang lom khom cúi xuống nhìn vào mặt mình, nghe răng cười khúc khích.

Nàng chớp mắt mấy cái, định thần nhìn lại xem kẻ ấy là ai.

Đó là một vị hòa thượng, mình mặc chiếc áo cà sa vá chần chịt hàng trăm tấm, mặt mũi nhem nhuốc bẩn thỉu, hình như không bao giờ rửa. Đầu tóc bờm xờm đầy bụi cát, chỉ có đôi mắt thật tinh anh, lóng lánh như hai hạt châu. Người ấy đi chân đất, tay nắm đũa, móng dài đóng đầy ghét cáu.

Thoạt mới nhìn qua có nhiều điểm hơi giống Niệp Sáp hòa thượng, chỉ khác một điểm là còn trẻ hơn Niệp Sáp hòa thượng nhiều.

Nàng cựa quậy một lúc cho máu chạy lưu thông, chân tay đỡ mỏi rồi hỏi :

- Có phải đại sư đã ra tay giải cứu chúng tôi không?

Trong lúc ấy Niệp Sáp hòa thượng và mười lão khát cái tuy chưa tỉnh hoàn toàn nhưng đã cử động được rồi.

Vị hòa thượng bần thiêu đưa mắt nhìn mọi người đang bắt đầu tỉnh dậy, nghe hàm răng cái mã cười khà khà rồi nói :

- Được, tốt lắm. Cô bé thấy trong người thế nào.

Khúc Tụ Thủy lắng lắng vận công điều tức một chập, thấy trong người đã dễ chịu nhiều. Ngoài sự mệt mỏi ra, nàng không cảm thấy đau nhức hay hiện tượng gì đáng ngại nữa.

Nàng vội vàng chống hai tay ngồi phắt dậy.

Vị hòa thượng vẫn cười khì khì và nói lớn :

- Chỉ vì mấy người chúng mày mà hòa thượng này đã nốc cạn cả bầu rượu quý để dành bấy lâu nay.

Khúc Tụ Thủy vui vẻ nói :

- Đại sư danh tánh là gì, và ngài tu hành nơi đâu, xin cho chúng tôi được biết để ghi khắc vào tâm khảm.

Vị hòa thượng gãi tai đáp :

- Hòa thượng này chẳng hề xưng hô giao thiệp với ai nên lâu rồi cũng đã quên cả danh hiệu. Thôi cứ gọi là Vô danh tăng cũng được rồi. Còn chỗ tu hành chỉ có một cái miếu xưa dột nát. Nhưng hòa thượng này cứ rày đây mai đó, ít khi ở một chỗ.

Khúc Tụ Thủy suy nghĩ và lẩm bẩm :

- Vô danh tăng! Nếu vậy đại sư quả là vị sư huynh của Văn công tử rồi.

Vô danh tăng gật đầu nói :

- Có lẽ đúng cũng nên! Sau khi lão hòa thượng thu được đồ đệ mới, có ý không cần đến hòa thượng này nữa, vì vậy nên buồn lòng, lắm lúc hòa thượng này cũng có ý nghĩ...

Nói đến đây, y nghe rằng cười khúc khích, liếc mắt nhìn Khúc Tụ Thủy rồi làm thinh không nói nữa.

Khúc Tụ Thủy không hiểu gì hết, hỏi nữa :

- Đại sư bảo sao?

Vô danh tăng cười hì hì đáp :

- Hòa thượng này có ý muốn hoàn tục rồi đi tìm một người vợ đẹp để an dưỡng tinh thần, quên hết thế sự.

Khúc Tụ Thủy đỏ mặt nói :

- Đại sư nói vậy là sai rồi! Kẻ tu hành không nên nói đùa quá trớn.

Nàng nói chưa hết câu bỗng nghe có tiếng rón rảng đáp lại :

- Không đúng như vậy đâu. Cô nương đã nói sai rồi. Vị hắc hòa thượng này xúc động lòng phàm cũng chỉ là một chuyện tầm thường chớ có chi làm lạ.

Ngay cả lão hòa thượng này mặc dầu tuổi tác cao hơn nhiều mà đôi khi cũng còn có ý nghĩ như thế.

Kẻ ấy là Niệp Sáp hòa thượng, tỉnh dậy hồi lâu và bò dậy ngồi phía sau lưng nàng từ lúc nào rồi.

Khúc Tụ Thủy đỏ mặt, quay lại bảo Niệp Sáp hòa thượng :

- Hôm nay mới ngộ độc mà hai hòa thượng đã thấy hứng thú nói đùa rồi!

Niệp Sáp hòa thượng mỉm cười đáp :

- Hòa thượng này có vui miễn cưỡng để quên thực tại đây gây cái đau buồn.

Rồi quay sang phía Vô danh tăng nói luôn :

- Hắc hòa thượng, hà... hà... vẫn khỏe mạnh đấy chứ. Còn lão hòa thượng lâu nay cũng bình yên hay có gì khác lạ không?

Té ra giữa hai người đã có sự quen biết mật thiết từ lâu rồi.

Vô danh tăng nói :

- Nhờ Phật tổ độ trì, lão hòa thượng còn sống ít nhất cũng ba mươi năm nữa. Muốn được tiếp thu thừa tự tòa miếu dột nát ấy, tiểu tăng này phải chờ đến sáu chục tuổi. Chừng ấy chưa chắc đã còn sống nổi.

Khúc Tụ Thủy chặn đứng câu chuyện lại rồi nói :

- Đại sư đã cứu được chúng tôi rồi, nhưng còn lệnh sư đệ thì sao?

Vô danh tăng xoa tay cười ngất nói :

- Khỏi cần lo, hòa thượng này mà chưa nóng lòng chuyện gì cô nương phải nóng nảy như vậy, cô nương theo sư đệ từ lúc nào mà tha thiết đến y lắm vậy?

Khúc Tụ Thủy có vẻ không bằng lòng nói :

- Đại sư hay nói đùa quá!

Vô danh tăng xoa tay nói :

- Thôi, hòa thượng này không nói đùa nữa đâu. Từ lúc đến đây ta chỉ thấy các người nên lo cứu chữa trước, còn hấn thì chẳng nhìn thấy bóng dáng đâu cả, biết hấn có bị thương hay không mà hòng cứu với chữa.

Rồi nhìn qua Niệp Sáp hòa thượng, y nói luôn :

- Lão hòa thượng vốn rành về tướng số, thường nói với ta rằng, hấn không bao giờ chết đâu, đừng cần chi phải bận tâm đến hấn. Ta không tiện hỏi rõ nguyên nhân, nhưng có lẽ cũng vì một lẽ nào đó nên mới có sự cản dận như thế.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Người ta đồn rằng lệnh sư giả đại cứu đời, nhưng hiện nay võ lâm sắp mang đại họa, chẳng biết người đã có cách nào chưa?

Vô danh tăng lắc đầu thở ra nói :

- Thật ra phải nói rằng đại kiếp đã tới rồi mới đúng. Cả bốn đại môn phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Nga Mi và Võ Đang đã bị một lần đầm máu, phân nửa lực lượng đã quì rồi, không còn gượng nổi. Hiện nay khắp cả giang hồ đang rung động, chưa biết ai sống, ai chết ngày nào.

Niếp Sáp hòa thượng chấp tay niệm Phật rồi nói :

- Hòa thượng này mới nấp trong hang Vọng Ngã chỉ mười hôm mà trên giang hồ đã nổi sóng gió đến chừng ấy rồi sao?

Vô danh tăng nói :

- Đó là sự thật. Hòa thượng này không bao giờ biết nói láo với bất cứ kẻ nào.

Niếp Sáp hòa thượng nói :

- Sự thế trầm trọng, thiên hạ lâm nguy chả lẽ lão hòa thượng cứ ngồi điềm nhiên mà nhìn, không ra tay giải cứu hay sao?

Vô danh tăng xua tay lắc đầu nói :

- Vô ích, vô ích. Lão hòa thượng đã từng nói, với cái bản lãnh của ngài cũng không làm sao cứu vãn nổi tình thế này được. Sức một người, dầu tài cao tới đâu, cũng không ngăn nổi được giang hồ đại kiếp.

Lời nói của y có vẻ vô cùng trịnh trọng.

Khúc Tự Thủy trầm tĩnh một lát rồi từ từ nói :

- Như thế là cả bọn chúng mình cũng sẵn sàng chờ đợi số mạng, còn giang hồ sống chết mặc ai ư?

Vô danh tăng lắc đầu quây quẩy cãi lại :

- Như thế cũng không được mà phải tìm cho được một biện pháp mới.

Niếp Sáp hòa thượng ngẫm nghĩ nói :

- Hòa thượng này thiết nghĩ, giang hồ đại kiếp thì phải cần toàn lực lượng võ lâm đoàn kết mới cứu vãn nổi. Muốn được như vậy, cần phải có một vị nào tài cao đức trọng đứng lên hiệu triệu quần hùng, gọi thư đi khắp võ lâm mời toàn thể cao thủ họp đại hội để cùng nhau chung sức đối phó. Nơi họp đại hội không đâu thuận tiện bằng Vô Nhân cốc trên dãy Kỳ Liên sơn.

Ngừng một lát, lão nói tiếp :

- Không những chỉ mời quần hùng võ lâm mà còn phải mời tất cả các vị lão thành tuyệt thế kỳ tài đã quy ẩn. Chính những vị ấy mới đủ khả năng và có đủ kinh nghiệm thành công.

Khúc Tự Thủy trong lòng hết sức băn khoăn lo lắng. Nàng đang nghĩ đến em là Lê Minh Nguyệt hiện còn bị giam giữ tại Vô Nhân cốc, sống chết chưa rành, chẳng biết cách nào để cứu cho ra được.

Vì vậy nàng cứ lặng thinh không nói.

Vô danh tăng gật gù nói :

- Đề nghị này rất hay, hòa thượng này xin đồng ý. Nhưng không biết thiếp mời lấy tên vị nào cho xứng đáng. Đại sư huynh có chứng nhận được không?

Niếp Sáp hòa thượng nói :

- Lấy tên hòa thượng này sợ e người ta chẳng thêm hưởng ứng mà thôi.

Vô danh tăng nói :

- Nếu vậy, chẳng hóa ra chỉ bàn suông vô ích lắm sao?

Niếp Sáp hòa thượng nói :

- Không đâu! Chúng ta cần tìm ra một vị đã có tên tuổi lẫy lừng. Nếu lấy tên vị ấy thì lo gì những bậc cao nhân tuyệt học không xuất đầu lộ diện.

Vô danh tăng nóng ruột quá vội hỏi :

- Là ai?

Niếp Sáp hòa thượng đáp :

- Là Nhất Liễu Đại hòa thượng, sư phụ của huynh chứ còn ai xứng đáng hơn nữa?

Vô danh tăng ngạc nhiên sững sốt xua tay rồi rít đáp :

- Không được đâu! Lão hòa thượng hành tung vô định, ai biết được Ngài đang vân du nơi nào mà tìm đến. Khi tìm được Ngài ít ra cũng một vài năm, lúc ấy anh hùng võ lâm e chết gần hết rồi còn đâu.

Niếp Sáp hòa thượng điềm nhiên nói :

- Chúng ta cứ làm thình chảng cần tìm kiếm Ngài làm gì, vì dù có tìm cũng không gặp được. Bây giờ chỉ còn một cách là cứ gọi thiếp mời lấy danh nghĩa của Ngài. Khi hay được tin này, tự khắc ngài tìm đến ngay, việc gì mà lo cho mệt!

Vô danh tăng giật mình nói :

- Không được đâu! Nếu Ngài biết bọn chúng mình mạo danh làm lão, chẳng những ngài không đến mà còn phạt mình là khác. Việc này ta chẳng dám đâu.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Nếu sư huynh không dám thì cứ đổ hết trách nhiệm cho hòa thượng này.

Đến chừng Ngài khiến phạt, hòa thượng tôi xin nhận tội hết.

Vô danh tăng cười nói :

- Việc này do sư huynh nêu ra, nếu sau này có xảy ra điều gì rán lãnh đủ đấy nhé.

Nghi một chấp, y nói tiếp :

- Tuy nhiên nước xa không cứu được lửa gần. Đợi khi chúng mình đưa thiếp đến tận Nam Sơn Bắc Hải, đợi cho bao nhiêu anh hùng hội họp về Kỳ Liên sơn e cũng không kịp thời đối phó nữa.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Điều đó ta đã tiên liệu rồi.

Nói xong quay lại chỉ mười lão khất cái nói :

- Chúng ta lợi dụng lối “Phi vũ truyền thư” của Cái bang, thì bất luận Nam Sơn Bắc Hải, dù đường xa muôn dặm cũng chỉ đưa đến trong vài ba ngày. Khi vũ thư đã đến tay và lại đứng tên Nhất Liễu đại sư thì dám chắc toàn thể võ lâm hào kiệt biết sẽ sốt sắng lên đường ngay. Bất kỳ quãng đường xa khơi cách nẻo, từ bốn phương về đến Kỳ Liên sơn cũng không quá một tháng trường. Như vậy kỳ hên định trong vòng bốn chục hôm là vừa đủ. Trong thời gian ấy, tất cả quần hùng võ lâm thiên hạ đều tập trung cả trước hang Vô Nhân cốc trên Kỳ Liên sơn rồi.

Lão già ăn mày râu bạc chấp tay nói :

- Nếu cần dùng biện pháp này, bọn lão phu xin tình nguyện đảm nhận phụ trách chu đáo, đúng hên kỳ.

Niệp Sáp hòa thượng vỗ tay cười lớn :

- Nóng này không bằng mau tay, vậy xin cảm phiền quý bạn hãy sửa soạn chim ưng để đưa thư. Chúng tôi sẽ chia nhau viết thiếp mời. Chỉ một giờ sau sẽ có đầy đủ, gởi đi khắp bốn phương trời.

Nói xong lập tức chạy ra ngoài hang.

Khúc Tự Thủy cùng mười lão khất cái không chút ngần ngại, cùng nhau kéo đi. Vô danh tăng lắc đầu đứng dậy, thở dài một tiếng rồi cũng bước theo luôn.

Hồi 39 Gặp gỡ cô gái áo xanh

Cũng trong thời gian này, Văn Thiếu Côn đang trở tài khinh công đuổi theo Văn Tử Ngọc.

Mặc dầu hành động này không được phải đối với người đã nuôi dưỡng mình từ bé, nhưng chàng phải nghĩ rằng cây Long Diên thảo có liên hệ mật thiết với vận mệnh võ lâm, nên quyết không bao giờ để lọt về đến hang Vô Nhân cốc.

Khi chàng thấy Kim Trung Như đã giao gói Long Diên thảo cho “Ngạo Khiếu thư sinh” Văn Tử Ngọc thì chàng không ngần ngại gì, quay lại đuổi theo ông ta ngay.

Chỉ trong nháy mắt, cả hai đã rời khỏi cửa hang đến một vùng loạn sơn, núi non trùng điệp.

Mặc dù Văn Thiếu Côn trở tài khinh công để đuổi theo nhưng vẫn không kịp.

Trước sau hai người vẫn cách nhau hơn một trượng.

Chàng thấy trong lòng nóng nảy bồn chồn vì xét nội lực và khinh công đôi bên đều ngang nhau thì chẳng lẽ cứ đuổi mãi để không bao giờ bắt kịp. Nhưng ví dù có đuổi kịp mà Văn Tử Ngọc cố tình giữ mãi không chịu trao ra, chả lẽ chàng đi đánh nhau với đường phụ để giành lại hay sao?

Bất luận thế nào đi nữa ông cũng là cha nuôi, với công ơn săn sóc từ mười bốn năm trường, nếu trong lúc ra tay, quyền cước vô tình rui có bề nào xúc phạm đến người ông thì chẳng hóa ra là một đứa con đại nghịch hay sao?

Trong lòng tuy băn khoăn toan tính, nhưng hai chân vẫn thoăn thoắt chạy đều. Cả hai vượt qua đường dài núi non hiểm trở, nhanh chóng như hai bóng ma, không biết đã qua được bao nhiêu dặm rồi.

Thình lình Văn Tử Ngọc đứng lại.

Văn Thiếu Côn mừng rỡ vội thu hình dừng chân gọi lớn :

- Phụ thân!

Văn Tử Ngọc hần học nói :

- Sự liên lạc giữa ta và mi đã đứt rồi. Từ nay về sau đừng gọi ta là cha con nữa. Tình phụ tử ngày xưa đã biến thành mối thù bất cộng đái thiên rồi.

Văn Thiếu Côn thưa :

- Con yêu cầu phụ thân hãy nghĩ đến sinh mạng của bao nhiêu cao thủ võ lâm, trao trả lại cho con cây Long Diên thảo để tránh khỏi một đại kiếp sau này.

Văn Tử Ngọc gạt ngang :

- Thôi, đừng nhiều lời nữa. Nếu cần mi cứ đánh ta để cướp lấy.

Lời nói ông đã run run và đứt đoạn từng hồi. Quả nhiên vì dùng quá nhiều sức trên khoảng đường dài, vừa chạy vừa nói, nội kinh thoát ra, mệt mỏi quá rồi.

Văn Thiếu Côn tuy chạy không ngừng chân, miệng nói như thường nhưng khí lực vẫn dồi dào sức tích chẳng hề thấy giảm sút. Chàng càng chạy, khí huyết vận chuyển mạnh, tiềm lực nội công càng lúc càng tăng thêm.

Trước tình thế này chàng cảm thấy rất khó xử, lẩm bầm nói :

- Phụ thân, người nữ nào quyết liệt như vậy?

Văn Tử Ngọc gầm lớn :

- Từ nay ta cấm mi không được xưng hô như thế nữa. Đừng kêu ta bằng cha.

Nói chưa dứt lời đã phát ra một chương cuốn bụi mịt mù.

Văn Thiếu Côn chẳng biết làm thế nào, đành đưa hai tay nghênh chiến.

Hai chương chạm nhau tiêu tan ngay không tiếng động, nhưng vì dùng sức quá nhiều, cả hai không hện mà cùng ngồi xuống vận công điều tức.

Một chập lâu, Văn Tử Ngọc mở bừng mắt hét lớn :

- Hãy thử tiếp thêm một chương của ta đây.

Hai tay ông đẩy liền ra hai chương.

Trong khi ấy Văn Thiếu Côn vẫn nhắm mắt ngồi yên không nhúc nhích hoặc tránh né.

Văn Tử Ngọc ngạc nhiên vội thu hồi chương lực, buông tay xuống hỏi :

- Tại sao mi không ra tay?

Văn Thiếu Côn gượng cười mở mắt đáp :

- Phụ thân cứ đánh đi. Con dù có chết cũng không hận tý nào.

Văn Tử Ngọc lắc đầu đáp :

- Ta không bao giờ chịu đánh một người không tự vệ dù là đứa nghịch tử, đáng tội chết cũng vậy.

Nhưng ông ta bỗng ngạc nhiên nhìn lại sắc diện Văn Thiếu Côn hỏi :

- Chẳng lẽ ngọn chương của ta vừa rồi đã làm cho mi bị thương hay sao?

Văn Thiều Côn nói :

- Thừa không. Đó là nội phủ bị chấn động khiến chất độc trong thân thể tái phát hoành hành. Trước đây con đã bị độc thương rồi.

Văn Tử Ngọc nhìn kỹ chàng từ đầu đến chân rồi nói :

- Nếu vậy cũng đỡ cho ta tránh khỏi một điều gây cản khó xử.

Văn Thiều Côn sụt sùi nói :

- Thôi, giờ phút này xin phụ thân cứ ra tay để hoàn thành sở nguyện.

Văn Tử Ngọc lắc đầu nói :

- Ta đã phát nguyện không bao giờ đánh người thiếu tự vệ, huống hồ chỉ mi.

Dầu sao mi cũng là đứa con mà ta đã nuôi nấng trong mười bốn năm trời.

Nghĩ một lát, ông ta nói tiếp :

- Ấu cũng là thiên mạng! Ta không thể giết được mi, nhưng ta cũng không thể cứu mi được. Sống chết tùy mi tự liệu lấy.

Nói xong quay mình lắc vai một cái phóng đi không chút lưu luyến. Trong phút chốc, thân hình đã mất dạng trong rừng xanh.

Văn Thiều Côn ngược mặt nhìn trời cười dài, chán ngán.

Sau khi uống lầm Truy Hồn Đoạt Mệnh đơn, nhờ Khúc Tự Thủy dùng thủ pháp đặc biệt của phái Vô Vi cầm độc không cho khởi phát. Nhưng sau mấy lần đối địch kịch liệt, lại thêm phải tận lực dùng khinh công đuổi theo Văn Tử Ngọc bán sống bán chết, nguyên khí tiêu hao nhiều cuối cùng phải chiến đấu cùng Văn Tử Ngọc, lực lượng tương đồng, độc tố tức thời khởi sự tái phát như bị vỡ đê, tản mát châu thân, chạy theo các đường kinh mạch đến tận chân tay.

Chàng biết rằng sinh mạng mình có còn sống sót cũng không quá một vài giờ nữa.

Vì cầm đầu đuổi theo Văn Tử Ngọc, chàng đã lộn mất đường lối. Nhìn qua bốn mặt chỉ thấy toàn núi với rừng, không biết đâu là Đông Tây Nam Bắc, và cũng không biết vị trí của mình hiện đứng là nơi đâu.

Chàng không muốn chết, nhưng cũng không còn cách nào sống được. Nhất thời, chàng cảm thấy xôn xao trong lòng.

Chết như thế này, thật khó mà nhắm mắt cho yên!

Thân thể chưa tường, ân của thầy chưa báo đáp!

Văn Tử Ngọc đem Long Diên thảo về Vô Nhân cốc, trên võ lâm nay mai sẽ tràn ngập xương máu, tuy không phải điều mà chàng có thể cứu vãn được, nhưng tựu trung chàng cảm thấy có một phần lớn trách nhiệm về phần mình.

Lại còn một nỗi nữa là Lê Minh Nguyệt hiện đang bị giữ trong Vô Nhân cốc!

Nàng đang nóng lòng chờ mình trở vào để giải thoát, còn thị tỳ Hạ Lục nhắn mình đưa tin cho người yêu trên phái Hoa Sơn?

Còn bao nhiêu là ơn ơn, oán oán, tình nghĩa liên miên, chưa có một việc gì là dứt khoát được.

Bao nhiêu ý nghĩ cùng một lúc xâm chiếm tâm hồn, làm cho chàng áy náy không yên.

Chàng lão đảo đứng không vững, nhưng vẫn cố gượng đứng vững bước đi chân cao chân thấp như người say rượu.

Bỗng dưng từ đâu có những tiếng rên rỉ đưa đến tận tai chàng.

Tiếng đó phát ra từ phía sau một gốc cây cổ thụ cách đó không bao xa, nghe có vẻ đau đớn thảm thiết, như tiếng rên của một con vật sắp đến giờ chết, ai oán nào nùng làm sao! Nghe tiếng rên dù người sắt đá cũng phải động lòng thương hại.

Văn Thiều Côn lắng tai nghe, bụng nghĩ thầm :

- “Tại sao nơi chốn núi rừng hoang vắng này lại có tiếng người kêu rên ai oán như vậy nhỉ?”

Chàng ngần ngại một chập rồi hai chân tự nhiên rảo bước dần về phía đó.

Tiếng đó vừa ngừng, chàng đứng lại nghe nữa. Chàng đứng lại thì tiếng ấy lại rên rỉ thảm thiết hơn, khiến chàng không thể nào không quan tâm đến, rồi đi thêm nữa.

Quả nhiên phía sau, dưới gốc cây to, có một người nằm vắt ngang, đầu dựa vào thân cây, hình như mang bệnh nặng sắp chết đến nơi rồi.

Tuy rằng chính thân tình cũng sắp chết, nhưng vốn lòng nghĩa hiệp, Văn Thiều Côn động tâm, vội vàng chạy lại hỏi :

- Thừa cụ, cụ đau bệnh như thế nào mà rên la như vậy?

Thì ra người này, da mặt nhàn nhê, thân hình tuy mập mạp nhưng đầu tóc bạc phơ, quần áo màu chàm, ra vẻ một bà lão nhà quê nghèo nàn.

Bà lão run run đưa tay vuốt nhẹ lên mặt đáp nhỏ nhỏ :

- Lão đau nặng lắm, e không sống nổi.

Văn Thiều Côn sùng sốt nói :

- Như vậy tại sao cụ chẳng đi vào làng mạc tìm nơi mua thuốc uống, lại ở chỗ rừng núi thâm u như thế này.

Bà lão đáp :

- Vì lão lạc đường, không biết ngã nào đi nữa.

Văn Thiều Côn hỏi :

- Bây giờ cụ còn đủ sức đi không?

Bà lão có vẻ đầu đầu đáp :

- Không, lão bước không nổi nữa. Nhà người hãy cõng lão đi.

Văn Thiều Côn gượng cười đáp :

- Chính tôi cũng có ý định đó, nhưng khôn nổi không còn hơi sức để lẳng theo ý định của mình. Mạng tôi cũng sắp chết rồi, không còn bao lâu nữa từ giã cõi đời làm sao cõng cụ được.

Bà lão ngạc nhiên hỏi :

- Thế ra người cũng bệnh như ta sao?

Văn Thiều Côn gật đầu đáp :

- Tôi bị người ta đánh lén, trúng phải độc chường, bây giờ bệnh phát trở lại, chất độc đang hoành hành, e không còn bao lâu nữa.

Bà lão than rằng :

- Thật không ngờ người cũng khôn khổ như ta, quả là cùng bệnh tương liên.

Cứ mỗi câu nói, bà lão lại ngấp ngừng lại đưa tay bịt mặt hoặc nắm lấy má.

Văn Thiều Côn chú ý thấy bà ta lén dùng hai ngón tay kẹp chặt mũi để nói, do đó tiếng nói nghệt nghệt, chẳng được tự nhiên.

Thình thoảng trong thanh âm lúc khàn khàn, lúc thanh thanh, không giống giọng nói của một bà già nhà quê, nhất là cặp mắt lại sáng quắc, lóng lánh như sao băng.

Những khi người ấy đưa tay lên mặt, để kẹp vào mũi thì chàng thấy rõ ngón tay xinh xắn nhỏ nhỏ và trắng nõn nà chứ không nhăn nheo như da già, tóc bạc.

Thật là hai điều tương phản lạ lùng.

Lúc bấy giờ Văn Thiều Côn đã nhận ra quả con người này giả bộ, nguy trang, và nếu vậy thì tình trạng đau yếu cũng nguy trang luôn.

Thấy mình bị lừa bịp chàng nổi giận muốn đánh xuống một chường cho rồi đời.

Nhưng chàng lập tức nén lại được và nghĩ bụng :

- “Chính mình là người đã gần giờ chết, tội gì đi so tính hơn thiệt, để rồi hờn giận kẻ khác. Huống chi trong lúc này công lực còn đâu nữa mà hòng đánh với đập. Kẻ này đã xuất hiện nơi chốn núi sâu rừng thẳm để lừa gạt mình tất nhiên phải có một bản lãnh nào và bên trong cũng phải vì một lý do nào chứ! Nếu mình nóng nảy ra tay đánh người không khéo lại bị mang nhục vô lối”.

Người đàn bà thấy chàng cứ đứng đờ người ra suy nghĩ không nói gì, không nín được, hỏi :

- Sao chẳng nói đi.

Văn Thiều Côn cười lạt đáp :

- Có chuyện gì mà nói nữa! Thôi tôi đi đây.

Nói xong quay đầu lại, lững thững bước đi, dường như không quan tâm đến nữa.

Người ấy hình như vừa ngạc nhiên vừa bức tức, bỗng nói lớn :

- Ủa, làm sao lại bỏ đi như thế?

Lời nói vội vàng hấp tấp, hơn nữa vì quên dùng tay bịt mũi thành ra tiếng nói lãnh lút như chuông ngân, thanh âm dịu dàng thanh thoát, so với giọng nói vừa rồi khác nhau một trời một vực.

Văn Thiều Côn đã thừa biết việc nguy trang rồi chẳng còn lạ lùng gì nữa, nên không thèm quan tâm đến, cứ lẳng thình quay đầu bước đi luôn.

Nhưng khi bước đi độ mười thước, độc tố lại phát ra, đầu vầng mắt hoa chân tay rũ rịch, cặp giò nặng như treo đá, cố bước mà vẫn lê đi không nổi nữa.

Bà già kia thấy chàng chẳng thèm để ý biết việc đã bại lộ rồi nên khẽ nhún vai thân hình bay vút lên, chặn ngang trước mặt Văn Thiều Côn.

Nếu không không bị cơn đau giày vò đang lúc gần chết thì không thể nào nín cười được. Người đàn bà kia lúc còn nằm vắt ngang dưới gốc cây ra bộ thiếu não lẫn, nhưng khi đã đứng trước mặt chàng thì trông đáng buồn cười hết sức.

Trong bộ quần áo thùng thình, người ấy có vẻ vừa lớn vừa mập, cái mặt nạ da người úp vào mặt thì thật xéo một bên để lộ chiếc cổ tròn trịa trắng bóc, thêm một nửa má ửng hồng như cánh hoa xuân.

Văn Thiếu Côn chẳng màng gì nữa hết, nhìn người ấy làm thinh không nói, quay mình lướt đi chẳng cần phương hướng nào hết.

Người đàn bà nọ hăm hăm quát :

- Người kia, tại sao lại thản nhiên bỏ đi như vậy? Hãy đứng lại xem nào.

Khẽ nhún người một cái đã đứng ngay trước mặt chặn lối đi của chàng.

Văn Thiếu Côn cười lạt nói :

- Sao lại nói kỳ vậy? Cô đã bịt mặt lừa gạt tôi, tôi không tức giận thì thôi, tại sao cô lại gắt gỏng tôi và còn ngăn đường lấp nẻo để chặn tôi nữa chứ?

Người ấy bỗng cười xòa rồi nói :

- Anh đã biết rồi, tôi chẳng cần giấu giếm làm chi nữa.

Nói xong nàng bứt cái mặt nạ, tóc giả và cởi luôn cả bộ quần áo màu chàm lụng thụng.

Bên trong nàng mặc bộ y phục bó sát người màu xanh lơ phơn phớt, thân hình nhỏ nhắn, đầy đặn, mặt tươi như hoa, quả là một giai nhân tuyệt sắc.

Nàng nhướn miêng chúm chím cười. Đôi môi như cánh hoa hàm tiếu, mắt sáng long lanh, quả nhiên là một nữ lang sắc nước hương trời.

Nàng liếc nhìn chàng, ân cần hỏi :

- Nếu chất độc đang phát ra, gần đến giờ chết rồi anh còn đi đâu nữa đây?

Văn Thiếu Côn ngạc nhiên rồi cười lạt nói :

- Í ra tôi cũng phải tìm một nơi kín đáo để chôn xương chứ.

Cô gái áo xanh cười khì nói :

- Anh đã chết rồi, làm sao tự chôn mình cho được? Nếu để phơi xác trong rừng hoang, để cho chim muông rúc rĩa, thịt nát da tan thì vĩnh viễn không bao giờ siêu thăng được.

Câu nói càn về thiết tha ân cần, khiến người nghe cũng cảm xúc.

Nhưng Văn Thiếu Côn vẫn lạnh lùng đáp :

- Đó là việc riêng của tôi, cô nương khỏi cần bận tâm lo nghĩ vô ích.

Nói xong lại bước đi.

Cô gái áo xanh cười xòa, lại chặn ngay lối đi nói nữa :

- Thấy anh có vẻ thật thà tội nghiệp, tôi có lòng thương hại, định chờ anh chết rồi sẽ mai táng cho anh.

Chẳng qua là...

Nàng ngập ngừng, chớp mắt vài cái rồi nói luôn :

- Anh có chết thì chết mau lên, đừng để tôi chờ lâu sốt ruột quá rồi.

Văn Thiếu Côn dờ khóc dờ cười, rung động trong lòng thâm nghĩ :

- “Cô này nói tuy gần gần nhưng cũng có phần đúng. Cái chết của mình đã nhất định rồi, không còn chối cãi vào đâu nữa. Thà bằng lòng để cho nàng chôn cất hộ còn hơn để cho chim rĩa thú tha”.

Nhìn cô gái tuy có những hành động kỳ dị khác thường, nhưng gương mặt tuyệt đẹp, đầy nét ngây thơ dễ mến.

Thái độ của nàng lại có vẻ thành thật, tất nhiên nàng đã nói ra sẽ làm được.

Trong lúc này, chàng cảm thấy độc tố đã phát ra nhiều, trong người đau đớn hết sức kịch liệt, mạng mình như đĩa dầu cạn sắp tàn, giờ chết gần điểm, nên chẳng cần nói năng làm gì nữa, và cũng không còn hơi sức để bước đi nữa.

Chàng khẽ thở dài rồi uể oải ngồi bệt xuống cỏ.

Cô gái áo xanh cũng ngồi xuống ngay trước mặt chàng, nhìn vào mặt hỏi :

- Người sắp chết có lẽ đau đớn lắm phải không?

Văn Thiếu Côn gượng cười không nói gì hết. Hai tai đã nổ lùng bùng, mắt nhìn thấy đom đóm khắp nơi, cổ họng nôn nôn muốn mửa, lồng ngực nghẹt thở, tức vô cùng, hình như chỉ chịu nổi tung ra. Chàng cố gắng chịu đựng để khỏi bật ra tiếng rên và khỏi bị ngất xỉu đi.

Cô gái áo xanh cau mày ngẫm nghĩ rồi nói :

- Tên anh là gì?

Chàng uể oải đáp nhỏ :

- Giờ chết của tôi sắp đến, cô còn hỏi tên để làm gì nữa?

Cô gái áo xanh lắc đầu nói :

- Cần lắm chứ? Tôi cần biết tên anh để sau khi chôn cất anh rồi sẽ dựng lên một tấm bia khắc rõ tên anh, để rồi cho người nhà anh tìm đến quét dọn chăm nom phần mộ.

Văn Thiếu Côn gượng cười nói :

- Tôi tên Văn Thiếu Côn. Nhưng cô何必 cần dựng bia vô ích.

Nàng ngạc nhiên trở mặt hỏi :

- Tại sao vậy? Chẳng lẽ anh chỉ có một mình không cha mẹ, không anh em, không một người họ hàng quyến thuộc sao.

Lời nói của nàng như kêu gọi niềm tâm sự xúc động mỗi thương tâm. Văn Thiếu Côn bỗng nghĩ đến thân thể mình, nghẹn ngào nước mắt nói không ra tiếng.

Cô gái ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao anh lại khóc? Vì sợ chết mà khóc chẳng?

Nàng liếc nhìn chàng loi lói dằn dằn nói, lời nói êm đềm, tha thiết làm sao :

- Xưa nay phàm sống ở đời có ai khỏi chết đâu. Dù sống một ngàn một trăm tuổi, trước sau gì, sớm muộn gì cũng không thoát khỏi cái chết. Anh dù có chết bây giờ, so với kẻ khác cũng sớm hôm vài chục năm mà thôi. Việc gì mà lo sợ, tiếc rẻ nữa.

Văn Thiếu Côn cười dài rồi nói :

- Sống chết đối với tôi không nghĩa lý gì hết, đừng nói đến chuyện sợ sệt hay ham sống. Nhưng chỉ vì còn nhiều điều cần thiết chưa làm xong nên lòng tôi vẫn áy náy, dù chết cũng chẳng yên tâm được.

Cô gái áo xanh ngồi xích tới gần ân cần hỏi :

- Anh có tâm sự gì mà chết cũng không yên, hãy nói ra nghe thử?

Văn Thiếu Côn gật đầu đáp :

- Phải, tôi còn vướng không biết bao nhiêu điều ân oán cần chưa giải quyết xong. Nhưng điều mà tôi đau đớn băn khoăn nhất là đến nay tôi chưa biết cha mẹ mình là ai, thân thể còn mơ hồ mù mịt!

Hồi 40 Luyện thần công U Hạo

Cô gái áo xanh chép miệng xuýt xoa rồi nói :

- Kê ra thì anh cũng có rất nhiều niềm bi ai đau khổ thật.

Bỗng nàng xích lại, hai tay nắm chặt vai chàng cảm động nói :

- Thân thể của anh, hoàn cảnh của anh đã khiến lòng tôi xúc cảm nhiều, và bây giờ tôi đã thay đổi ý định rồi.

Văn Thiệu Côn chớp mắt mấy cái, nhẩn náo vì độc tố hành hạ, rồi nói :

- Phàm người ta đã chết rồi là xong cả. Dù có chôn cất hay không điều đó cũng không quan hệ gì. Con người của cát bụi lẽ dĩ nhiên lại trở về cùng cát bụi mà thôi. Nếu cô nương có thay đổi ý kiến, kẻ cũng được rồi, tôi không thấy gì đáng thắc mắc.

Cô gái áo xanh chớp mắt mấy cái nói :

- Không phải ý muốn của tôi như vậy đâu.

Văn Thiệu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Vậy cô nương định nói gì?

Nàng nói từng tiếng một :

- Bây giờ tôi không muốn anh chết nữa, mà chỉ muốn anh phải sống.

Lời nói của nàng có vẻ ngây thơ nhưng trịnh trọng, nghiêm trang, hình như không có vẻ gì đùa cợt như khi nãy. Nhưng lời nói này có vẻ rất thành thật, hình như xuất phát từ đáy lòng.

Văn Thiệu Côn sững sốt hỏi :

- Cô nương đâu có cảm được quyền sinh tử như đấng tạo hóa mà muốn cho ai sống hay chết gì cũng được.

Cô gái áo xanh lắc đầu, dậm chân nói :

- Tôi chỉ hỏi, anh muốn sống hay chết mà thôi?

Văn Thiệu Côn đáp :

- Ham sống ngán chết đó là lẽ thường tình của con người. Tôi là con người đâu có ngoài quy lệ ấy được.

Nàng nói :

- Khi tôi đã muốn anh sống thì nhất định đã có cách cứu anh được rồi.

Nhưng chẳng qua là...

Văn Thiệu Côn cảm thấy xúc động và sôi nổi trong lòng. Chàng nghĩ bụng :

- “Cô gái áo xanh có nhiều hành vi thật kỳ dị khác thường. Từ chuyện nàng xuất hiện, nghi trang đã có điều khó hiểu rồi. Huống chi, cứ nhìn cử chỉ và động tác của cô ta thì qua là người có trình độ bản lãnh cao siêu. Biết đâu nàng cũng có nhiều tuyệt kỹ hay phương thuốc kỳ diệu để trừ độc cũng nên. Sự gặp gỡ tình cờ này không chừng cứu được mạng mình khỏi chết”.

Nghĩ thế chàng vội hỏi :

- Chẳng qua vì sao?

Cô gái áo xanh bẽn lèn đỏ mặt, ngập ngừng một lát rồi nói :

- Chỉ cần một điều kiện là anh sẽ lấy tôi làm vợ!

Văn Thiệu Côn giật mình ấp úng nói :

- Ô, việc này...

Nàng hỏi ngay :

- Tại sao? Hay là tôi không xứng đáng cùng anh hả?... Hay là anh đã có vợ rồi?

Văn Thiệu Côn xua tay nói :

- Không phải đâu, nhưng hiện giờ không tiện nói đến vấn đề ấy được.

Cô gái áo xanh thẹn quá hóa giận, vì không ngờ lại bị từ chối một cách ngang xương như vậy.

Nàng tức quá trợn mắt nói :

- Nếu anh không bằng lòng thì sẽ chết ngay lập tức.

Văn Thiệu Côn cau mày suy nghĩ, quả là một chuyện rắc rối không ngờ đến.

Chính chàng cũng chưa biết nên trả lời làm sao cho thuận tiện, đành nói lảng qua một câu chuyện khác :

- À quên, tôi chưa biết được tên họ cô nương, và cũng chưa hiểu cô nương có phép thuật gì có thể cứu tôi thoát chết. Chẳng hay cô nương có thuận cho tôi được biết rõ hay chăng?

Nàng áo xanh tươi cười đáp :

- Tôi họ Bạch, tên Thái Vân, còn cái phương pháp để cứu mạng anh là...

Nàng bỗng cúi xuống khẽ hỏi Văn Thiệu Côn :

- Có bao giờ anh được nghe người ta nói về cái thuật “Âm dương tam dịch” chưa?

Văn Thiệu Côn giật mình hỏi lại :

- Âm dương tam dịch hả?

Tuy chàng không biết được rõ ràng lắm, nhưng cũng có thể phỏng đoán hình như đây là một môn luyện công giữa trai và gái, mà chỉ có vợ với chồng mới làm được mà thôi.

Nhưng vì chưa chắc đã đúng chưa nên chàng cứ lắc đầu đáp :

- Tôi chưa nghe ai nói đến tên này bao giờ.

Bạch Thái Vân có vẻ lúng túng và cau mày nói :

- Nếu anh chưa biết thì cũng không có gì quan hệ lắm, vì tôi có thể dạy anh cách thức để thực hiện được. Khi áp dụng thuật này tôi sẽ truyền vào người anh một số vi trùng tên gọi là “Vô vĩ cổ”. Loại trùng này chuyên ăn những thứ độc cho nên bất cứ độc tố nào hiện ở trong người anh cũng sẽ bị loại ấy tìm hút cho kỳ hết. Sau đó anh sẽ phục hồi sinh lực, khỏe mạnh như xưa. Tuy nhiên còn một điều kiện nữa là...

Nàng ngập ngừng nhìn Văn Thiệu Côn rồi tiếp :

- Loại trùng “Vô vĩ cổ” này khi đã được đưa vào cơ thể anh rồi sẽ chui lên vĩnh viễn không ngừng nuốt bẫy kinh tám mạch. Và chừng ấy anh cũng vĩnh viễn không thể xa rời tôi được vì nếu không có sự phối hợp lõi dưỡng kinh huyết của tôi thì trong vòng một năm bao nhiêu cổ trùng đều chết hết. Chừng ấy độc tố lại tái phát đề gây tác hại.

Văn Thiệu Côn thở dài nói :

- Thôi xin cô nương đừng nói nữa. Mạng tôi dù phải chết vì chất độc cũng không thể nào...

Bạch Thái Vân nguyền một cái rồi nói luôn :

- Ngoài ra tôi và anh, chúng ta còn có thể hợp sức tham luyện một môn thần công tốt bậc. Loại thần công này một khi đã thành tựu có thể trở nên thiên hạ vô địch. Bí kiếp về thần công này tôi đã giữ bên mình suốt năm năm qua nhưng chưa thể thực hiện ý muốn được vì loại này cần phải có âm dương phối hợp, nam nữ cùng chung tập luyện. Từ trước đến nay vì tuổi còn nhỏ tôi chưa đủ tư cách sử dụng nên mãi đến bây giờ...

Đến đây nàng ngừng lại nói với một giọng thân mật hơn :

- Không giấu gì anh, tôi đã từng đi khắp đó đây lần mò từ miền đông vào tận Trung Nguyên lặn lội khắp giang hồ không ngoài mục đích tìm một người vừa ý để cùng nhau tham luyện thần công này.

Văn Thiệu Côn lắc đầu nói :

- Tôi chắc không phải con người lý tưởng có đầy đủ tư cách và điều kiện xin cô nương hãy chịu khó đi tìm một kẻ khác thì hơn. Đất trời lồng lộng biết bao nhiêu kẻ xứng đáng với cô nương...

Bạch Thái Vân đưa cặp mắt ngây thơ chân thật nhìn thẳng vào mắt chàng và nói :

- Kể ra tìm được một người vừa có tài năng, diện mạo và đức hạnh nữa, không phải là việc dễ làm.

Văn Thiệu Côn cương quyết nói :

- Bất luận cô nương có nói năng hay bắt buộc cách nào tôi cũng không thể vừa lòng được.

Bạch Thái Vân nói :

- Bằng lòng hay không bằng lòng, điều đó bây giờ không tùy thuộc nơi anh nữa.

Văn Thiệu Côn bực mình, quảy quả chống tay đứng dậy định bỏ đi.

Nhưng chàng vừa loạng choạng bước đi vài bước đã thấy đất trời đảo lộn rồi ngã quay ra mặt đất.

Thì ra độc tố trong người đã phát huy cực độ đến một giai đoạn không còn chịu đựng nổi nữa. Chàng vừa đứng lên, trái tim lập tức bị căng thẳng, mắt tối tai ù, mặc dù công lực của chàng thâm hậu đến đâu cũng hết còn gượng nổi nữa.

Bạch Thái Vân nhìn chàng cười hi hi :

- Ủa, sao chẳng đi luôn còn nằm đây làm gì nữa, chịu người ta cõng hay sao?

Văn Thiệu Côn đã lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê. Tuy tai nghe rõ lời nàng nói nhưng lưỡi đã cứng, môi đã tê rần không thể nào nói được nữa.

Bạch Thái Vân đắc chí đứng nhìn chàng một chặp rồi cúi xuống bồng xốc dậy tung người leo lên một ngọn núi cao chót vót.

Đỉnh núi này cao và thẳng đứng như trụ đá chọc trời.

Xung quanh tường đá thẳng tắp cheo leo trơn láng không có cái gì để bám được. Dù muôn thú hay loại khi vượn cũng chưa chắc leo được lên đây dễ dàng.

Bạch Thái Vân tuy phải ẵm thêm một người đàn ông là Văn Thiệu Côn, thân hình vạm vỡ to lớn hơn nàng nhưng không hề lộ vẻ mảy may nặng nhọc.

Một tay ôm Văn Thiệu Côn một tay vịn vào thành đá, hai chân nàng thoăn thoắt điểm nhẹ vào các mô và bước đá lồi ra, vượt thẳng lên mau chóng lẹ làng như một con sóc.

Không bao lâu, nàng đã bỗng được Văn Thiếu côn lên tận đỉnh núi.

Nơi đây là một khoảng đất bằng, rộng chừng ba trượng, ở giữa có một căn nhà lá đơn sơ vừa đủ che mưa tránh nắng cho một vài người. Bạch Thái Vân đã dùng nơi này để tạm trú thân và tham luyện thần công tuyệt kỹ.

Đứng trên đỉnh núi có thể nhìn ra tận mấy chục dặm xa. Trước mắt cả một bầu giang sơn bát ngát rừng núi nhấp nhô, bày ra rất hùng vĩ.

Nàng sẽ hú lên một tiếng dài lạnh lốt như một hồi còi.

Tiếng hú vừa dứt, từ sau nhà lá có một con vượn cao chừng vài thước, lông vàng phơn phớt, óng ánh như tơ, phốc ra lạnh như chớp và nhảy lại bên nàng.

Mắt con vượn đỏ ngầu, sáng rực, răng nhe ra chom chồm sắc như đao, tay chân nó mập mập vạm vỡ, ần ần một sức khỏe phi thường.

Thấy Bạch Thái Vân, con vượn ngoắt đuôi chồm lên mừng rỡ. Thì ra đó là một con thú rất khôn mà nàng đã nuôi và luyện tập từ lúc còn bé.

Bạch Thái Vân đưa tay vuốt mớ lông mượt như tơ vàng trên cổ nó, nói lên những tiếng líu lo. Con vượn hình như đã hiểu ý, tức khắc đưa tay đón lấy Văn Thiếu Côn vụt nhảy ra sau, biến vào căn nhà lá.

Bạch Thái Vân mỉm cười rồi chậm rãi bước đi theo sau.

Văn Thiếu Côn bất tỉnh không biết bao nhiêu lâu khi mở mắt nhìn ngơ ngác không biết mình đang nằm nơi đâu. Chàng vội vàng vận công điều tức thấy huyết mạch chạy đều thông suốt, trong người khoan khoái dễ chịu, hình như bao nhiêu độc tố trong người đã tiêu tan hết rồi. Công lực lúc này còn có phần sung mãn hơn trước. Vận tức thêm một lúc, chàng đã tỉnh lại nhiều, định thần nhìn lại thấy mình đang nằm trên một giường cỏ giữa một căn nhà lá thô sơ. Đầu giường có một bàn nhỏ, trên bàn có một ngọn đèn dầu đang cháy leo lét bằng hạt đậu, không đủ sức rọi sáng khắp căn phòng.

Lúc ấy hình như đêm vẫn chưa tan. Tứ bề vắng lặng không một tiếng động.

Chàng đưa tay sờ lên ngực rồi trên khắp thân mình, bỗng hoảng hốt vùng ngay dậy, vội tìm một tấm màn khoác lên người.

Té ra cả người chàng hoàn toàn trần truồng như nhộng, chẳng một mảnh vải che thân. Bao nhiêu y phục đều bị ai cởi hết từ bao giờ rồi.

Văn Thiếu Côn vừa then vừa túi, đưa mắt nhìn láo liên, vừa trông thấy một chuyện khiến chàng khiếp đảm hơn nữa.

Bên cạnh mình, Bạch Thái Vân đang nằm ngủ mê, thân hình lồ lộ như tượng thần vệ nữ không có một mảnh y phục che thân.

Chàng ngơ ngác bàng hoàng nói không ra tiếng, mà cũng chẳng biết nói lời gì cho phải bây giờ.

Chàng vội vàng ôn lại những sự đã qua và biết rõ ràng giữa Bạch Thái Vân và mình đã xảy ra một việc vô cùng trọng đại, không tiện nói lại với ai, và do việc làm ấy, nàng đã cầy cổ trùng vào người chàng để tiêu diệt chất độc. Chính nhờ vậy mà giờ này chàng mới còn sống với công lực còn dồi dào hơn trước nhiều.

Vừa nhớ lại sự ư việc và thực trạng trước mắt chàng cảm thấy buồn buồn tủi tủi, trăm mối tơ vò, rồi nghĩ giận cho mình, thân thể còn mơ hồ, gánh nặng trên vai còn đó mà đã cùng một cô gái khác xử làm những chuyện cấu hợp, không xứng với danh nghĩa một con người anh hùng chân chính.

Sống chết đối với chàng là việc nhỏ, nhưng danh dự là điều trọng đại, một khi đã làm một điều ô uế đến danh dự đời mình, dù có tắm mấy sông cũng chưa sạch nổi.

Bạch Thái Vân bỗng lặn qua một bên, mở mắt nhìn chàng, nũng nịu hỏi :

- Trời chưa sáng, anh đã dậy làm gì cho vội?

Văn Thiếu Côn tức quá nạt lớn :

- Đồ tiện tỳ không biết sĩ nhục. Quần áo của ta đâu mất hết rồi?

Bạch Thái Vân tuy ngạc nhiên về sự hờn dỗi bất thường ấy nhưng cố dịu dàng hỏi nhỏ :

- Văn thiếu huynh vừa nói gì đấy?

Thấy mình nóng nảy đã vô lý mà cũng không ích gì nữa, chàng dịu lời hỏi :

- Tôi muốn hỏi quần áo của tôi..

Bạch Thái Vân điềm nhiên nhìn chàng nói :

- Văn thiếu huynh, giữa hai ta như ván đã đóng thuyền, xin từ nay về sau chớ có xa rời nhau nửa bước đấy nhé. Bây giờ Văn thiếu huynh có bằng lòng chính thức lấy thiếp làm vợ không?

Dù muốn dù không, Văn Thiếu Côn cũng không còn cách gì mà từ chối nữa.

Ván đã đóng thuyền rồi, có cự tuyệt cũng vô ích. Chàng cũng không thể trách Bạch Thái Vân được. Tuy rằng tự ý nàng đã làm và buộc chàng phải quyết định sau, tuy nhiên nếu cần ý kiến chàng trước thì e chàng không còn mạng sống đến bây giờ nữa.

Chàng cau mày đáp :

- Làm thân nam tử như ánh sáng ban mai, việc gì cũng phải quang minh chính đại, đừng chịu sự ràng buộc của bất cứ một ai. Mặc dù mang ơn cô nương cứu mạng nhưng bất cứ đi đến đâu hay bất cứ lúc nào cũng thấy đời sống bị đe dọa, tôi cảm thấy cũng không chịu được nổi. Hiện nay bên mình còn bao nhiêu sứ mạng phải hoàn thành, quân thù đang luôn luôn rình rập, nếu rủi có bề gì há chẳng phụ lòng cô nương đã chiêu cố đến chẳng?

Bạch Thái Vân khoát tay tươi cười đáp :

- Chỉ cần một điều là được chàng thật tình nhận thiếp làm vợ, còn bao nhiêu chuyện khác, không còn một điều gì đáng ngại hết. Khi hai ta đã là đôi vợ chồng rồi, thiếp sẽ đem “U Hạo thần công” cùng nhau tham luyện âm dương phối hợp, tập đến nơi đến chốn rồi chắc chắn trên võ lâm sẽ không còn một ai là đối thủ của hai ta nữa. Chừng ấy bao nhiêu ke thù, dù ghê gớm đến đâu cũng không đáng kể.

Nói xong, nàng thò dưới gối rút ra một cuốn vở mỏng, bằng những tấm da dê ghép lại, trao cho chàng nói :

- Đây là bí kiếp “U Hạo thần công”, một tuyệt học đứng đầu võ lâm không biết bao nhiêu cao thủ hằng mơ ước mà không bao giờ được thấy. Chúng ta nên bắt tay ngay vào việc tập luyện đi thì vừa.

Văn Thiệu Côn liếc mắt xem qua, thấy cuốn sách chỉ dày độ mười trang, mở bên trong có viết chi chút những chữ. Đọc trang đầu, chàng thấy có mấy câu đơn giản như sau :

- U là sâu xa, hạo là trời xanh cao rộng lớn bao la! Âm mờ cương sáng, âm nhu, dương cương, hai bên khác nhau nhưng cần phải phối hợp giúp nhau.

Chàng cố nhẩn nại lắm mới đọc được mười dòng, nhưng trong óc mù tịt không hiểu gì hết.

Mở tiếp những trang sau coi cũng toàn những câu khúc mắc khó hiểu, chàng suy nghĩ, nếu như thế này thì làm sao mà học nổi thần công này được?

Thông thả trao tập sách lại cho Bạch Thái Vân, chàng nói :

- Trí óc tôi nông cạn, học văn kém, chưa đủ sức hiểu được thần công này.

Bạch Thái Vân mỉm cười đáp :

- Không phải Văn huynh học siêng tã sơ đâu. Thật ra những bí quyết này có một phương pháp mẫu nhiệm để làm quy luật mới tìm hiểu được, kẻ tầm thường không biết luật ấy, có giữ bí kiếp này cũng vô ích mà thôi.

Văn Thiệu Côn cau mày nhắc lại :

- Cô nương, quần áo của tôi đâu cả rồi, xin vui lòng đưa lại cho.

Bạch Thái Vân đáp :

- Văn huynh, tại sao anh cứ gọi thiếp là cô nương mãi như thế? Giữa chúng mình với nhau, trong hoàn cảnh này, chả lẽ Văn huynh cứ giữ lời khách sáo hay sao.

Văn Thiệu Côn ngẫm nghĩ không biết làm thế nào, khẽ nói :

- Văn muội, hãy đưa trả quần áo cho ngu huynh.

Bạch Thái Vân tươi cười nói :

- Văn ca, tham luyện U Hạo thần công phải nam nữ phối hợp cùng nhau, không thể mặc quần áo được. Đã là vợ chồng, miễn đi đến thành công, đừng cậ nệ những điều tiểu tiết nữa. Nơi đây ngoài hai ta đâu có người nào khác đâu mà e ngại.

Văn Thiệu Côn cau mày nói :

- Đây hình như một lối tham tu của tầng lớp hạ lưu, có thể xem như một thứ bàng môn tà đạo, luyện tập không ích gì.

Bạch Thái Vân không bằng lòng nói :

- Xin thử hỏi làm người ai khỏi cảnh trần trướng. Quần áo che đậy bên ngoài chẳng qua là sự ngăn cách trên xã hội mà thôi. U Hạo thần công là lối tu luyện gần thiên nhiên, có âm dương tương khắc tương trợ, vì vậy chỉ có vợ chồng mới cùng nhau tham luyện được mà thôi. Văn ca đừng câu chấp nữa, trong khi chúng mình đã là chồng vợ, tập xong thần công này, chúng mình mới có đủ bản lĩnh đối địch với quân thù, và chàng mới hoàn thành được những gì đã nguyện ước.

Văn Thiệu Côn suy nghĩ một lát thấy nàng nói có lý hỏi thêm :

- Tu luyện thần công này phải cần bao nhiêu thời gian?

Bạch Thái Vân đáp :

- Nếu chậm thì ba tháng, nếu mau cũng phải một tháng.

Văn Thiệu Côn cúi đầu suy nghĩ :

- “Hiện nay ta đang còn bận bao nhiêu việc quan trọng phải lo xong. Thời gian lập luyện một tháng kể ra cũng không bao lâu, nhưng hiện nay Vô Nhân cốc đang là lò lửa đe dọa đốt sạch võ lâm. Biết đâu chỉ trong khoảng thời gian ấy sẽ có nhiều sự biến đổi trọng đại xảy ra. Nếu có lỡ bề nào, bao nhiêu anh hùng bị chết sạch vì bàn tay của Cốc chủ thì sau này dù luyện xong tuyệt thế thần công rồi cũng không cứu vãn nổi”.

Trong lúc đang phân vân lo nghĩ, Bạch Thái Vân thở thê nói :

- Phàm muốn tu luyện thần công trước hết thanh tâm phải an lạc, tâm hồn phải trong sáng đừng bận rộn một điều gì thì mới có kết quả được.

Văn Thiệu Côn chợt dạ nghĩ :

- “Nàng nói rất phải! Đã không học thì thôi mà đã học phải đúng phương pháp và triệt để”.

Suy nghĩ xong, chàng nói :

- Vân muội, anh đã chuẩn bị rồi, chúng ta có thể bắt đầu luyện ngay từ giờ phút này được.

Bạch Thái Vân nghiêm trang nói :

- U Hạo thần công là một lối tu luyện nội gia công khí, chứ không phải là môn võ công. Khi thần công luyện xong, có thể sử dụng bất kỳ thứ võ công nào, nhưng oai lực của nó thật vô biên, chưa từng một thần công nào bì kịp.

Văn Thiệu Côn cứ làm theo đúng lời nàng chỉ dẫn, cả hai cùng nhau luyện tập bất kể ngày đêm.

Trên căn nhà lá cheo leo tận đỉnh thanh phong, Bạch Thái Vân ngày ngày đem tập bí kíp bằng da dê ra nghiền cứu để tu luyện đúng phương pháp.

Thời giờ thấm thoát, bất giác đã được một tháng tròn.

Trong thời gian tham luyện thần công, cả hai không bao giờ rời nhau hay đi ra khỏi nơi này. Hàng ngày con linh vượn lông vàng leo lên chạy xuống hái những trái cây và múc nước đem về cung cấp đầy đủ.

Đúng ba mươi lăm ngày, sự luyện tập đã hoàn tất.

Một sáng sớm tốt trời, Văn Thiệu Côn và Bạch Thái Vân nắm tay nhau song song bước ra khỏi căn nhà lá.

Văn Thiệu Côn nhìn Bạch Thái Vân nói :

- Vân muội, thần công đã luyện xong, nhưng ngu huynh thấy trong người không có điều gì thay đổi khác thường hết. Có lẽ không thành công chăng?

Bạch Thái Vân đáp :

- Thiếp đã từng nói U Hạo thần công chỉ là một thứ nội gia cương khí, việc tập luyện tuần tự, đúng phương pháp, kết quả sẽ tự nhiên đến chứ không có một hiện tượng gì kỳ lạ hết.

Văn Thiệu Côn hỏi thêm :

- Như vậy có gì chứng minh mức tiến bộ sau ba mươi lăm ngày tu luyện môn thần này không?

Bạch Thái Vân đáp :

- Sao không phát một chưởng vào thân cây trước mặt xem sao!

Văn Thiệu Côn gật đầu, vận công lực vào Đan điền, dồn vào hữu chưởng, đẩy nhẹ vào cây cổ thụ với tám thành lực đạo.

Từ lòng chưởng của chàng, tóe ra một luồng kinh khí sáng năm màu rực rỡ, hình như một cái móng trời, xẹt thẳng ra xa bao trùm trọn cây cổ thụ.

Ghé gớm thay, sau một tiếng ầm ầm, mặt đất rung rinh như gặp cơn địa chấn, cả cây cổ thụ cao hơn năm trượng, thân lớn hai người ôm, cành lá xum xuê bỗng biến tan thành hơi bụi rồi mất hẳn không một vết tích.

Một làn bụi mù từ từ lan ra, không khí xung quanh nóng hực trên mười trượng chu vi! Quả một cảnh tượng thế gian chưa từng có.

Hồi 41 So tài cùng Bạch Cốt giáo chủ

Văn Thiệu Côn kinh ngạc hết sức, chỉ há mồm tròn mắt nhìn sững vào phía cây cổ thụ vừa biến mất. Chẳng không tin đó là sự thật, và cũng không thể ngờ được cái uy lực của U Hạo thần công lại ghê gớm đến mức ấy.

Bạch Thái Vân tươi cười nói :

- Văn ca, chỉ mới ba thành công lực mà đã nghiêng cây cổ thụ lớn hàng hai người ôm thành tro bụi, nếu sử dụng đến thập thành cường lực, oai lực sẽ không thể nào tưởng tượng được.

Văn Thiệu Côn bàng hoàng ngơ ngác, một chập lâu rồi mừng quá, nhìn nàng buột miệng gọi :

- Vân muội.

Bạch Thái Vân sung sướng nóng bừng hai má, nguýt chàng một cái, nũng nịu nói :

- Anh gọi gì em? Sao bây giờ không làm khó dễ, từ chối nữa đi.

Chàng cười xòa nói :

- Thôi, chuyện cũng đã qua rồi! Bây giờ chúng mình nên rời chốn này để đi chứ.

Bạch Thái Vân đáp :

- Đi đâu thì đi, em đâu có ham thích ở mãi trên đỉnh núi này. Nhưng bước đầu phải đi đâu bây giờ?

Văn Thiệu Côn không suy nghĩ đáp liền :

- Dĩ nhiên là đến Vô Nhân cốc. Anh muốn tìm cách san bằng cái hang đó để trừ một mối đại họa cho giới võ lâm.

Bạch Thái Vân neho mắt nhìn chàng, nói :

- Đó là ý muốn của anh. Nhưng phần em thì khác. Nếu anh muốn san bằng Vô Nhân cốc, ít nhất cũng phải hỏi qua ý kiến của em có bằng lòng hay không mới được chứ!

Văn Thiệu Côn sững sốt hỏi :

- Ủa, em không bằng lòng sao? Vì lẽ gì, hay có điều gì trở ngại xin cứ nói.

Bạch Thái Vân nhoẻn miệng cười, để lộ hai hàm răng đều như hai hàng ngọc trắng.

- Phàm gà bay theo gà, chó chạy theo chó, vợ đi theo chồng. Anh đã muốn vào Vô Nhân cốc thì em cũng phải đi theo chứ sao.

Văn Thiệu Côn mừng quá, nắm tay nàng âu yếm :

- Thế mà làm người ta lo ngại, tưởng có điều gì bất mãn chứ.

Rồi hai người dắt tay nhau đi ra. Con vượn vàng nhảy chồm lại, muốn chạy theo. Bạch Thái Vân đưa tay xoa đầu nó, nói riu rít mấy câu. Con vượn hình như đã hiểu ý chạy trở lại chui vào nhà.

Công lực của hai người đã đến chỗ có thể liệt vào hàng thượng đẳng, nên khi đến mỏm đá, chỉ khẽ nhún mình sà xuống như hai vết khói, không cần leo trèo.

Đến chân núi Văn Thiệu Côn nhắm hướng Kỳ Liên sơn bay vút. Bạch Thái Vân cũng lập tức chạy theo.

Trong một tháng vừa qua, trên giang hồ hình như chẳng có điều gì trọng đại xảy ra.

Dọc đường nghe thiên hạ xôn xao có vô số truyền thư do phi ung của Cái bang mang đi khắp anh hùng, mời họp đại hội võ lâm.

Văn Thiệu Côn được tin này bèn tìm cách dò la thêm cho biết.

Xưa nay theo thể lệ trên giang hồ, thì người đứng tên gọi thư mời họp đại hội quần hùng phải là kẻ có cái danh dự được bầu làm “Thiên hạ đệ nhất gia” hoặc là một trong năm vị Chương môn của năm đại môn phái.

Như lần này, cuộc đại hội có hai điều rất đặc biệt.

Người đứng danh mời vô lâm đại hội lại là Nhất Liễu đại sư tại Vô Lượng Sơn, một vị cao tăng rày đây mai đó, không còn quan tâm mấy may đến thế sự nữa!

Hơn nữa, địa điểm của đại hội xưa nay là Đông Nhạc Thái Sơn hay nơi sở tại của các môn phái, nhưng kỳ này, địa điểm là Vô Nhân cốc, trên dãy núi Kỳ Liên sơn.

Lý do của Đại hội kỳ này là để đối phó cùng Vô Nhân cốc, nơi đã từng gieo rắc tai họa cho võ lâm gần năm chục năm rồi.

Nhất Liễu đại sư mặt dầu đã thoát ly giang hồ từ lâu nhưng uy tín của Ngài trên võ lâm đã được hầu hết anh hùng ngưỡng mộ. Vì vậy cho nên bất luận là cao thủ tại vùng nào, bất luận Nam Sơn hay Bắc hải, khi nhận được thư mời đều lập tức hưởng ứng. Giang hồ xôn xao, hàng trăm người từ các nơi đã tấp nập rút lên đường về Kỳ Liên sơn dự đại hội.

Tin này đối với Văn Thiệu Côn thật vô cùng trọng đại.

Chàng không tưởng tượng được ân sư mình lại chịu đứng ra hiệu triệu quần hùng thiên hạ và chủ tọa đại hội võ lâm.

Tin này đã kích thích chàng hỏa tốc đăng trình để mau mau về kịp địa điểm đại hội.

Đêm ấy, vào khoảng canh hai, Văn Thiệu Côn cùng Bạch Thái Vân vừa đến một thị trấn khá đông đúc. Hai người tìm một phòng trọ để tạm nghỉ chân và ăn uống.

Khi hai người ăn cơm xong sửa soạn đi bỗng Văn Thiệu Côn cất tiếng gọi :

- Vân muội, hãy xem vật gì kia kia!

Bạch Thái Vân giật mình vội bước lại xem. Đối diện với bức tường ở phía phòng ngủ bỗng có một mảnh giấy trắng do một chiếc đinh lớn đóng chặt vào tường.

Bạch Thái Vân vừa trông thấy đã lẩm bẩm nói :

- Quái lạ, lão già này lại tìm đến nơi đây có dụng ý gì?

Văn Thiệu Côn hỏi :

- Vân muội, em cũng biết được kẻ lưu dấu hiệu này sao. Lão già nào em nói thế?

Nói xong chàng gio tay định nhổ chiếc đinh để lấy mảnh giấy đọc.

Bạch Thái Vân vội vàng kêu lên :

- Không được, chớ đụng vào đấy, độc lắm.

Văn Thiệu Côn vội vụt tay, quay lại nhìn nàng hỏi :

- Tại sao vậy? Đinh này đã có tẩm thuốc độc rồi sao?

Bạch Thái Vân thờ dãi nói :

- Trên đó có bôi một chất thuốc độc vô cùng, nếu chạm vào trong một khắc là chết ngay.

Văn Thiệu Côn không dám sờ vào, cẩn thận bước lại gần đọc những hàng chữ chép trên mảnh giấy.

Nơi đây có viết mấy dòng chữ, hơi mờ mờ nhưng nét rất sắc sảo.

“Đúng canh ba, ta chờ hai người trên Bạch Dương Lãnh để so tài. Nơi đây cách trấn Bắc chừng ba dặm. Nếu hèn nhát không đến, dọc đường không thoát khỏi thủ hạ ta dùng độc ám hại!

Ký tên Công Dương Hùng”

Bạch Thái Vân nhăn mặt lẩm bẩm :

- Công Dương Hùng là Giáo chủ Bạch Cốt giáo, người này xưa nay đối với chúng ta không hề thù oán. Chẳng hiểu vì sao lão rời Tây vực về tận nơi đây và còn theo đuổi muốn gây chuyện cùng mình?

Văn Thiệu Côn hỏi :

- Vân muội xưa nay có khi nào gây chuyện cùng bọn này không?

Bạch Thái Vân đáp :

- Chẳng có liên hệ hay thù oán gì ráo. Theo em dự đoán, có lẽ kỳ này hắn muốn tìm cách gây thù để thừa cơ chiếm đoạt bí kiếp của U Hạo thần công mà thôi.

Văn Thiệu Côn nói :

- Chúng mình đã luyện xong U Hạo thần công rồi, bí kiếp này đối với mình không còn cần thiết nữa. Tuy nhiên một khi chúng nó biết rằng chúng ta đã luyện được môn tuyệt đỉnh thần công này rồi, tại sao lại dám tìm đến gây rối nữa.

Chúng há không sợ uy lực của thần công này sát hại hay sao?

Bạch Thái Vân lắc đầu nói :

- Ít ra chúng nó cũng muốn cướp được bí kíp để luyện như chúng mình. So sánh về tài lực, mặc dầu bọn chúng không địch nổi U Hạo thần công, nhưng ngoài bản lãnh về võ công, chúng lại quen dụng độc. Loại độc của chúng lợi hại vô cùng, ngay cả Vô vĩ cổ của em cũng không trị nổi, vì vậy chúng ta cần phải thận trọng cho lắm.

Văn Thiệu Côn nói :

- Nếu chúng nguy hiểm như vậy thì chúng mình cứ mặc kệ chúng thì hơn.

Chàng liếc mắt một cái rồi nói nhỏ :

- Chúng thách mình gặp mặt hồi canh ba, vậy ngay bây giờ, chúng mình cứ lên đường ngay, đừng đến chỗ hẹn là xong. Tránh voi chẳng xấu mặt nào!

Bạch Thái Vân lắc đầu đáp :

- Không được đâu. Lão già ấy hiểm độc và ranh mãnh lạ thường. Bộ hạ chúng nó rất đông, mảnh khỏe gian trá thì nhiều, khi gởi giấy thách đấu, chắc hẳn bọn chúng đã bố trí chu đáo các nẻo rồi. Trên đường đi chẳng lẽ lúc nào cũng nơm nớp lo sợ đề phòng thì chán lắm. Chi bằng cứ đến nơi ước hẹn cho rồi. Thà giải quyết một chuyện cho xong. à, còn một điều nữa đáng chú ý.

Nàng thờ dãi, nói luôn :

- Hiện nay chúng ta trong tay không có một tác sát làm binh khí. Được nghe thiên hạ đồn rằng lão ấy có một đôi bảo kiếm tên là “Âm Dương song kiếm” rất cổ kính, chém sắt như chém bùn, thật là một bảo vật

vô giá. Nếu được đôi kiếm ấy để làm vật tùy thân thì hay biết mấy. Hay là chúng ta phải mạo hiểm một phen nếu thắng được thì đoạt lấy đem về dùng.

Văn Thiều Côn cười nói :

- Em tôi chưa chi đã động lòng tham rồi?

Bạch Thái Vân chau miệng nói :

- Đoạt được, cả hai cùng chia nhau dùng, đâu phải một mình em giành lấy mà mang tiếng như vậy?

Nghĩ một chập nàng nói thêm :

- Nói cho vui đấy thôi, chứ việc này, được thua, lành dữ chưa tường, làm sao dám chắc mà hòng chia trước. Nên biết rằng Bạch Cốt giáo đâu phải...

Văn Thiều Côn chận lời nàng nói :

- Vân muội bất tất phải lo liệu cho phiền lòng. Được mất, hơn thua, điều gì cũng do định mệnh cả. Chúng ta cứ thận trọng trong khả năng mình, rồi đến đâu hấn hay. Bây giờ cũng đã gần hết canh hai, chúng ta nên ra đi kéo trễ.

Bạch Thái Vân gật đầu đứng dậy. Văn Thiều Côn tắt đèn, khép trái cửa phòng lại. Hai người như hai làn khói mờ bay vút ra khỏi cửa, đi thẳng.

Hồi 42 Những điều kiện của cuộc so tài

Văn Thiếu Côn và Bạch Thái Vân sánh vai nhau theo đường về phía Bạch Dương Lãnh cách trấn bắc ba dặm để gặp Bạch Cốt giáo chủ.

Hai người trở thuật phi hành thoát một chặp đã đến cùng đường trước mặt một dãy núi cao sừng sững chắn ngang. Trên núi mọc đầy những cây bạch dương cao thẳng tắp, cành lá xum xuê choán cả lối đi.

Lúc này đã cuối thu, bắt đầu sang đông, thời tiết lạnh dần, và lá cây cũng bắt đầu úa rụng. Trên mặt đất lá vàng khô rơi đầy, một cơn gió thoảng qua là một cơn xào xạc nổi lên phá tan vẻ huyền bí yên lặng của rừng núi về đêm.

Trời đã sang canh ba màn đêm bao trùm vạn vật. Trong những bụi cây, hàng ngàn con đom đóm lập lòe bay chập chờn như ma trôi, khiến cảnh tượng càng tăng thêm phần rùng rợn.

Đôi nam nữ thiếu niên vẫn song song tiến bước, hình như chẳng để ý đến mọi việc xảy ra xung quanh. Họ chỉ còn một mục đích là đi mau đến chỗ ước hẹn.

Văn Thiếu Côn đi trước, bỗng dừng chân đứng lại, phóng tầm nhãn quang rọi trong ánh đêm để tìm hiểu khu rừng.

Chàng vốn thiên tư minh mẫn, lại thêm kỳ duyên hạnh ngộ, nuốt được Vạn niên kim thiện và sau này luyện xong thần công U Hạo nên thị thính của chàng tăng tiến vượt mức, có lẽ trên thế gian không kẻ nào bì kịp.

Mặc dầu đêm tối, mặc dù gió rừng xào xạc, trùng điệp hát vang nhưng tai mắt của chàng có thể phân định và phát giác được những tiếng động và bóng người lạ trong phạm vi trên ba dặm.

Sau một hồi quan sát kỹ lưỡng không có điều gì đáng để ý. Cả một vùng đồi núi liên miên vẫn đắm chìm trong hoang vu huyền bí.

Văn Thiếu Côn cau mày nói :

- Hình như trời còn sớm, Bạch Cốt giáo chủ chưa đến đâu.

Bạch Thái Vân mỉm cười hỏi :

- Sao anh biết?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Anh đã vận dụng thần công, tìm xét khắp cả núi rừng trên ba dặm không có tăm hơi một người nào.

Nàng hỏi thêm :

- Anh dám chắc chưa.

Văn Thiếu Côn quả quyết đáp :

- Trong phạm vi năm dặm, dù một con chim con thú cũng không qua mắt được anh, nếu có người thì đã tìm ra rồi.

Bạch Thái Vân ghé vào tai chàng hỏi nhỏ :

- Văn ca, chắc anh cũng từng nghe nói đến cái thuật “Nặc Tông tiềm ảnh” rồi chứ?

Văn Thiếu Côn nín lặng không đáp, khi vào Vô Nhân Cốt, chàng đã một lần có kinh nghiệm giống như kỳ này. Ngay như hạng đệ nhất U Linh là Huyền Trung Tử mà chưa tránh khỏi năng lực thị thính của chàng thay. Huống chi sau khi tham luyện U Hạo thần công rồi, khả năng ấy còn tăng tiến gấp đôi, nếu Bạch Cốt giáo chủ đã đến mà dù lão có giỏi về môn Nặc tông tiềm ảnh, cũng không thể nào ẩn núp được trong vòng mười trượng mà không phát giác được.

Bạch Thái Vân thấy chàng cứ đứng thừ người không đáp bỗng tức cười nói :

- Em hỏi cho vui chứ không có gì đáng ngại đâu U Hạo thần công là môn đệ nhất thần công trong thiên hạ, dầu tên đầu sỏ Bạch Cốt giáo chủ có thạo môn nào đi nữa trong đêm nay nếu không chết cũng phải bị thương. Anh sợ hay sao mà ngơ ngẩn như thế?

Văn Thiếu Côn đỏ mặt nói :

- Bình sinh anh không biết sợ gì bao giờ, mà cũng không có cái gì làm cho anh sợ được.

Rồi chẳng đợi nàng nói sao, chàng rào bước đi lên núi.

Bạch Thái Vân đưa tay ngăn lại nói :

- Sao anh hấp tấp thế?

Văn Thiếu Côn có vẻ khích động nói :

- Bạch Cốt giáo chủ ước hẹn gặp nhau trên đỉnh núi để so tài chứ đâu phải ở nơi đây. Mình không nên chần chờ nữa vô ích.

Bạch Thái Vân nguyền chàng một cái nói :

- Chưa chi mà cũng giận lẫy rồi. Cái anh chàng này cũng khá giàu lòng tự ái đấy. Văn ca, xin nhớ rằng Bạch Cốt giáo chủ chuyên môn dùng “Thi độc”.

Đối với loại này, cổ trùng của chúng ta không trị nổi đâu nhé.

Văn Thiệu Côn tuy thẹn về cử chỉ của mình vừa rồi nhưng vẫn nói :

- Anh có tội gì đi giận lấy ai. Loại thi độc này tuy ghê gớm nhưng mãi đến giờ người ta vẫn chưa dám lộ mặt ra, như thế có gì đáng ngại đâu.

Bạch Thái Vân định trả lời, nhưng bỗng đâu một chuỗi cười...

- Có lẽ hẳn đang ẩn nấp trong ngôi chùa này hòng ra tay tấn công bất ngờ.

Chi bằng chúng ta bất thành linh đánh rập vào đó để hẳn trở tay không kịp và không còn thì giờ để tấn công lén lút nữa.

Bạch Thái Vân cau mày nói :

- Lão già này rất thạo về thuật Nặc tông tiềm ảnh, thì bất cứ chỗ nào hẳn cũng có thể nấp được chứ. Không cần phải lẫn trốn vào trong miếu như anh đã dự đoán. Nếu quả tình hẳn cố ý làm nghi trệch thì có thể từ miếu phóng thi độc ra thì làm sao mà chống đỡ cho kịp.

Văn Thiệu Côn nghe nói giật mình nghĩ bụng :

- “Lời nàng nói rất đúng. Bạch Cốt giáo chủ biết rõ ta và nàng đã tham luyện thành tựu thần công U Hạo, thế mà vẫn công khai thách đấu, thì lẽ đương nhiên hẳn đã có bố trí những mưu mô thủ đoạn như thế nào rồi”.

Bạch Thái Vân bỗng quát lớn :

- Lão già Công Dương kia, bản cô nương đã nhận với thách đấu tới đây, tại sao nhà ngươi còn trốn núp. Ngươi đâu chưa chịu xuất đầu lộ diện cho rồi.

Tiếng nàng vừa dứt thì một chuỗi cười lạnh lạnh tiếp theo và kéo dài mãi như xé rách màn đêm, rồi từ sau chùa cổ, một đoàn người lũ lượt bước ra.

Văn Thiệu Côn chợt thấy bỗng giật mình kinh ngạc vì hình thù quái gở của họ.

Mặc dầu đêm tối nhưng chàng vẫn nhìn rõ toàn bộ năm người, đi đầu là một người ốm tong như cây tre, cổ cao như cổ cò, đầu lớn như trái dưa hấu, mũi quặp như mỏ chim ưng, đôi mắt chuột ti hí sáng như sao, mồm rộng đến mang tai, cơ hồ chiếm trọn một phần cả mặt. Người ấy mặc áo trắng, đầu quấn khăn đỏ đi chân không, nhìn qua chẳng có gì giống người.

Tiếp theo sau, bốn người đi thành hàng ngang. Người nào cũng mặc đồng phục trắng, da mặt tái mét hình như bốn khuôn mặt ma từ dưới mộ mới kéo lên.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Thế ra toàn thể cao thủ Bạch Cốt giáo phái đều kéo ra đây cả. Thảo nào ngài Bạch Cốt giáo chủ mới buông lời ngạo mạn khinh người như thế?

Người đi đầu chính Bạch Cốt giáo chủ Công Dương Hùng. Khi đến còn cách xa vài trượng lão đã dừng bước, hé một nụ cười nham hiểm nói :

- Hôm nay bốn giáo chủ không muốn dùng mưu mô kế hoạch để thắng mà chỉ mong đem chút ít chân tài thực học ra để cùng quý ngài so tài cao thấp. Nếu không thì có lẽ giờ đây quý ngài đã biến thành hai bãi nước đen rồi.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Chẳng lẽ quý Giáo chủ chưa hay việc chúng tôi đã luyện xong U Hạo thần công rồi sao?

Bạch Cốt giáo chủ cười ha ha đáp :

- Chính đã biết nên hôm nay muốn xin lãnh giáo vài chiêu tuyệt học. Xin quý ngài chớ khá nề hà.

Bạch Thái Vân nói :

- Nếu có ý cố chấp và muốn tìm đường chết, việc ấy cũng quá dễ dàng. Tại sao không ra tay còn chờ gì nữa?

Bạch Cốt giáo chủ cười khà khà nói :

- Như bốn Giáo chủ đây vừa nói, hôm nay muốn cùng quý ngài đem chân tài thực học ra thử sức cùng nhau. Nếu quý ngài đồng ý thì bốn Giáo chủ xin đề nghị chúng ta hãy cùng nhau đánh cuộc một chuyến.

Bạch Thái Vân cười khúc khích nói :

- Đánh cuộc ư thích nhỉ, nhưng không biết ngài định đánh cuộc bằng cách gì?

Bạch Cốt giáo chủ đáp :

- Rất đơn giản, hai bên hãy cùng nhau đấu ba thế võ, chỉ cần ba thế mà thôi. Không phải nhất định đánh sống chết mà chỉ biết thắng bại là được rồi.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Đây cũng là một trường hợp lạ lùng chưa từng có. Với tâm địa cay độc của quý ngài xưa nay ít kẻ được sống sót dưới chương thi độc của Bạch Cốt giáo, thế tại sao hôm nay đối với chúng tôi quả cầu kỳ khách khí quá như vậy?

Liếc mắt nhìn lão một cái nàng lại tiếp luôn :

- Quý Giáo chủ đã chẳng ngại xa xuôi ngàn dặm theo dõi chúng tôi, gần độc thi nơi nhà trọ cổ mời lên tận đỉnh núi so tài, chả lẽ chỉ đầu suông ba thế sao?

Bạch Cốt giáo chủ cười ranh mãnh đáp :

- Lễ cổ nhiên trong khi đánh cuộc chúng ta nên hòa thuận nhau một điều kiện nhỏ cũng không sao.

Bạch Thái Vân xằng giọng nói :

- Thôi! Bồn cô nương không chịu nói những sự kè nhẹ quá dài dòng của lão nữa. Nếu có những mưu toan gì xin cứ nói phứt ra cho xong.

Nói xong nàng hất hàm chờ đợi.

Bạch Cốt giáo chủ có vẻ ngượng ngập một chút nhưng cũng nói :

- Nếu cuộc so tài hôm nay phân bại thuộc về cô nương thì phải đem bí kiếp U Hạo thần công giao cho bồn Giáo chủ, chỉ có thể thôi.

Bạch Thái Vân đã đoán trước việc này rồi nên không lộ vẻ ngạc nhiên, bình tĩnh hỏi :

- Trái lại nếu phân thất bại về quý Giáo chủ thì phải giải quyết như thế nào?

Bạch Cốt giáo chủ ừ nheo cặp mắt nói :

- Nếu bồn Giáo chủ ném mùi thất bại về tay hai vị rồi thì sẽ để cho hai vị ra đi yên ổn và bảo đảm tự hậu dù gặp lại nhau hay bất kỳ trường hợp nào cũng không bao giờ dùng độc để sát hại các ngài là được.

Bạch Thái Vân cười nói :

- Điều kiện như vậy e không được công bằng cho lắm.

Bạch Cốt giáo chủ hỏi liền :

- Chả lẽ cô nương còn muốn đòi hỏi một điều kiện nào khác nữa sao?

Bạch Thái Vân nói :

- Đúng như vậy, nếu quý ngài bị thua thì cũng phải giao cho chúng tôi một đồ vật nào tương tợ mới hợp lý.

Bạch Cốt giáo chủ cười lớn hỏi :

- Chả lẽ cô nương lại chịu đổi cho được Âm Dương bảo kiếm của bồn Giáo chủ sao?

Bạch Thái Vân đáp :

- Quả nhiên Giáo chủ là bậc thông minh, đoán không sai tí nào.

Nghĩ một lát, nàng nói tiếp :

- U Hạo thần công là một thần công đệ nhất thiên hạ. Âm Dương song kiếm tuy là kiếm quý từ ngàn xưa lưu lại nhưng bất quá cũng chỉ là món võ khí mà thôi.

Trái lại U Hạo thần công, sau khi đã luyện thành trở nên vô địch và khiến cho bao nhiêu cao thủ võ lâm phải cúi đầu khuất phục. Hai báu vật này trao đổi cùng nhau chẳng những xứng đáng mà tính ra chúng tôi còn chịu phần thiệt thòi là khác nữa.

Bạch Cốt giáo chủ gay gắt nói :

- Được ta chấp nhận điều kiện ấy. Nhưng tốt nhất là cô nương nên từ bỏ cái tham vọng viễn vông ấy đi. Theo bồn Giáo chủ nhận thấy, trong ba thế võ mà hai người còn bảo đảm được mạng sống của mình thì cũng là điều phúc đức lắm rồi.

Bạch Thái Vân nói :

- Điều này chúng tôi không dám làm phiền lòng quý Giáo chủ phải bận tâm lo hộ. Phàm trong cuộc so tài chưa ai dám chắc chắn lãnh phần thắng bại.

Chẳng qua là trước khi đấu, chúng tôi có một điều muốn hỏi các ngài để khỏi thắc mắc?

Bạch Cốt giáo chủ nói :

- Thắc mắc điều chi xin cứ hỏi.

Bạch Thái Vân chậm rãi nói :

- U Hạo thần công, chúng tôi tham luyện đã thành tựu rồi. Dù quý ngài có chiếm được bí kiếp thì cũng chẳng làm chi nổi chúng tôi. Hơn nữa chắc quý ngài cũng thừa biết sự lợi hại của môn này rồi, có sao không sợ còn thách chúng tôi thử sức nữa. Mục đích quý ngài phải khổ tâm tìm chúng tôi chiếm cho được bí kíp U Hạo thần công để làm gì?

Bạch Cốt giáo chủ cười nói :

- Giờ đây dù bốn Giáo chủ có nói thật các vị rõ cũng không hề gì. Mặc dầu nhị vị đã tham luyện xong U Hạo thần công, nhưng cũng chưa đủ tư cách để làm bá chủ võ lâm đâu. Thần công này, chỉ khi nào phối hợp luyện chung với Bạch cốt kinh của bốn Giáo chủ thì sự kết quả sau này sẽ tăng lên gấp mấy lần nhiều hơn.

Bạch Thái Vân nói :

- Thôi được rồi. Bây giờ xin quý Giáo chủ hãy nêu rõ điều kiện thi tài đi.

Bạch Cốt giáo chủ nói :

- Thế thứ nhất bốn Giáo chủ xin lãnh giáo tuyệt học của cô nương. Thế thứ nhì bốn Giáo chủ xin thử thực tài của Văn Thiệu hiệp, và thế thứ ba, bốn Giáo chủ sẽ xin chỉ giáo hai người. Chẳng hay biện pháp này có được hai vị vừa ý không?

Bạch Thái Vân nói :

- Vừa ý hay không, chúng tôi không còn muốn so đo làm gì. Bây giờ xin Giáo chủ nói rõ cách thức đấu đi.

Bạch Cốt giáo chủ đáp :

- Điều ấy bốn Giáo chủ xin tùy ý mỗi người tự lựa chọn chứ chẳng dám quá lạm quyền. Bây giờ thế đầu tiên xin cô nương lựa chọn đi.

- Cũng được, bây giờ xin công hiến cho ngài thế “cách không chỉ lực” đây.

Bạch Cốt giáo chủ cười nói :

- Cách không chỉ lực! Hay lắm. Xin cô nương cứ ra tay.

Bạch Thái Vân không nói đông dài, khẽ phát tay áo điểm ra một luồng chỉ phong nghe “vút” một tiếng rít trong không khí. Một luồng chỉ lực nhỏ tăm, óng ánh năm màu tuyệt đẹp, xuyên thẳng vào Bạch Cốt giáo chủ.

Lập tức Bạch Cốt giáo chủ tung ra một chưởng với mười thành công lực để tiếp đỡ.

Bạch Thái Vân muốn thị uy ngay từ lúc đầu dùng chỉ phong để chiếm phần thắng thế.

Chỉ phong tung ra mau lẹ phi thường khó lòng tránh né. Nếu đối phương tung chưởng chặn lại thì lực của U Hạo thần công có đủ khả năng xuyên thủng qua màn chưởng rồi khoét một lỗ trên ngực, từng ấy dù không chết cũng bị trọng thương.

Quả đúng như nàng dự đoán, Bạch Cốt giáo chủ tung chưởng ra chống đỡ.

Nhưng có một điều lạ lùng nhất là chỉ lực của nàng tuy hùng hậu nhưng vẫn không soi hồng được mảnh lực của đối phương.

Bạch Thái Vân vội gia tăng thêm công lực vào nữa. Bạch Cốt giáo chủ cũng gia tăng thêm chưởng lực. Chưởng lực và chỉ lực cứ cầm cự nhau một hồi lâu.

Chợt có tiếng “hự” một tiếng Bạch Thái Vân bị chưởng lực của Bạch Cốt giáo chủ đẩy lui một bước ngược lại chỉ lực của nàng cũng xoỉ thùng một lỗ trên áo của hấn.

Bạch Cốt giáo chủ nói :

- Coi như thế thứ nhất hòa.

Rồi hướng về Văn Thiệu Côn, hấn nói :

- Thế thứ nhì, ngươi muốn chọn thứ gì?

Văn Thiệu Côn nói :

- Tôi muốn xem nội lực của Giáo chủ ra sao.

Nói xong chàng vận chưởng lên hai tay, thủ trước ngực.

Bạch Cốt giáo chủ liền đẩy ra hai chưởng khí thế thật mãnh liệt. Hai luồng hắc khí đen xì ồ ạt xô về phía Văn Thiệu Côn. Chàng liền vận bảy thành công lực ra chống đỡ. Hai luồng ánh sáng năm màu ngũ sắc rực rỡ hướng về hai luồng hắc khí.

Thật là ngạc nhiên, luồng hắc khí và chạm nhau rồi hóa giải biến mất. Thì ra U Hạo thần công và Thi độc chưởng khắc với nhau, nên vừa chạm vào nhau đã hóa giải mất hết.

Vì Văn Thiệu Côn chưa vận hết công lực nên luồng ánh sáng bị yếu thế, luồng hắc khí như bao trùm lấy người chàng.

Bạch Cốt giáo chủ thấy chưởng lực của mình thắng thế, lấy làm đắc ý buông ra một chuỗi cười dài và nói lớn :

- Thì ra U Hạo thần công chỉ có thế thôi?

Văn Thiệu Côn thấy Bạch Cốt giáo chủ đã trúng kế nên chàng liền vận dụng toàn bộ mười thành công lực vào đôi chưởng. Luồng ánh sáng ngũ sắc bỗng nhiên vụt lớn như đám lửa được gặp gió, thành linh lồng lộng quay cuồng thế mạnh như nước trào thác lũ, xô dạt hai luồng hắc khí của Bạch Cốt giáo chủ. Rồi

thình lình một tiếng “đùng” nổ lên, bao nhiêu hơi đen đã tan biến hết. Bạch Cốt giáo chủ hét lên một tiếng, ngã bắn ra xa hơn một trượng.

Cứ như nội lực của Văn Thiếu Côn thì hiện nay có thể xem như vô cùng vô tận. Tuy nhiên để đề phòng đối phương thi hành lối dụng độc nên lúc đầu chàng cố ý giả vờ kém thua. Bạch Cốt giáo chủ tuy đã lớn tuổi, nhưng tánh kiêu ngạo vẫn còn. Lão quên rằng trong lúc chiến đấu bằng nội lực mà mở miệng nói lên, phần lớn chân khí phát tiết ra ngoài rất có hại. Vì vậy một chuỗi cười và câu nói của y đã tạo một cơ hội thuận tiện nhất cho Văn Thiếu Côn tấn công. Thế là chàng chỉ cần gia tăng thêm hai thành công lực lập tức chuyển bại thành thắng, đẩy Bạch Cốt giáo chủ văng ra xa lắc.

Bạch Cốt giáo chủ đã nhào xuống, nhưng nhờ lão có vận hộ thân cương lực đầy đủ nên nội phủ chưa đến nỗi bị trọng thương.

Thân hình lão vừa lặn ra, toàn bộ y phục trắng đã bị rách tan như xác pháo.

Đối với thần lực của U Hạo thần công, bất cứ vật gì, dù dẻo dai đến đâu cũng bị tan biến thành bột, vì vậy nên áo quần trên người của Bạch Cốt giáo chủ đã phải như thế đó.

Tất cả bốn người đi theo Bạch Cốt giáo chủ đều rú lên một tiếng kinh hoàng vội chạy đến đỡ Giáo chủ dậy. Bạch Thái Vân mừng quá, phi thân đến nắm tay Văn Thiếu Côn nói :

- Văn ca, giỏi lắm!

Rồi nàng quay ra phía Bạch Cốt giáo chủ nói lớn :

- Thảo nào quý ngài dám công nhiên thách đấu, thì ra ngài đã biết rõ Bạch Cốt công khắc với U Hạo thần công! Tuy nhiên sự thắng bại còn tùy thuộc vào nội lực giữa đôi bên. Thế thứ hai ngài đã thất bại rồi, chắc cũng không phủ nhận đấy chứ?

Bạch Cốt giáo chủ lặng thinh điều tức một chập rồi nói :

- Chớ khá dài dòng, bây giờ là thế thứ ba, xin cho phép bốn Giáo chủ ra tay trước.

Nói xong huy động cả hai chưởng xô mạnh sang hai người.

Bốn tên Bạch Cốt tôn giả này giờ đi theo, cũng tức khắc nhảy vào, đứng sát sau lưng Giáo chủ.

Hồi 43 Đoạt được Âm Dương kiếm

Nhưng bốn tên này không trực tiếp tham chiến mà chỉ đứng sát vào phía sau, đem song chưởng của mình áp luôn vào lưng Bạch Cốt giáo chủ, đem toàn lực Bạch Cốt thần công của họ dồn hết vào người Bạch Cốt giáo chủ.

Kỹ thuật dồn sức này đã giúp nội lực của Bạch Cốt giáo chủ đột ngột gia tăng rõ ràng.

Hai luồng khói đen của y hình như được thúc đẩy dữ dội, không khác nào một cặp hắc long chia nhau tấn công vào ngực của Văn Thiếu Côn và Bạch Thái Vân, thanh thế ồ ạt khiến cả hai bàng hoàng lo ngại không ít.

Nhưng hai người đã có chủ định từ trước nên không lộ vẻ lúng túng, cứ đương nhiên phóng chưởng ra tiếp đón.

Chưởng phong của hai bên chạm vào nhau phát ra từng loạt tiếng nổ làm rung rinh cả rừng núi, lá rụng ào ào như bị địa chấn.

Bạch Cốt thần công của bốn tên Tôn giả không kém gì Bạch Cốt giáo chủ bao nhiêu, khi cả năm người cùng hợp sức đánh ra, khí thế đủ sức xô thành lấp biển, hình như không có một sức mạnh nào có thể cản ngăn nổi.

Văn Thiếu Côn và Bạch Thái Vân vẫn ung dung nắm chặt tay nhau lại. Nhờ sức âm dương tương trợ, U Hạo thần công đột nhiên phát huy mãnh liệt, hai luồng ánh sáng ngũ sắc thình lình chớp lên rõ ràng và xoay chuyển không ngừng như có một sức mạnh vô hình đang thúc đẩy.

Tiếng nổ càng vang lên đùng đùng liên tiếp.

Áp lực mỗi lúc một tăng, khí thế càng lâu càng mãnh liệt. Luồng hắc khí của năm người dần dần bị trấn áp, thu bớt một cách quá rõ ràng.

Thình lình một tiếng nổ vang, mấy tiếng rống lên, làn khói đen phụt tắt.

Bạch Cốt giáo chủ bị đánh bật ra sau, tuy được bốn tên Tôn giả đỡ lấy, nhưng vẫn lăn đi gần nửa trượng.

Cả bốn tên Tôn giả cũng không hơn gì.

Tên nào cũng đều học máu tươi lai láng rồi ngã quay ra luôn sau đó.

Sự kỳ diệu của U Hạo thần công là ở chỗ trai gái liên kết, âm dương tương trợ cho nên khi Văn Thiếu Côn và Bạch Thái Vân nắm tay chuyển nội lực cho nhau, thế lực của luồng ánh sáng năm màu đã tăng tiếng gấp mười lần, phá tan chưởng lực của Bạch Cốt thần công trong nháy mắt.

Bạch Thái Vân cười lớn nói :

- Công Dương Hùng, chắc nhà ngươi cũng không ngờ lại xảy ra thảm trạng này?

Bạch Cốt giáo chủ Công Dương Hùng gắng gượng ngồi dậy, trợn mắt căm hờn nhìn đôi nam nữ thiếu niên, lẩm bẩm nguyên rủa mấy câu rồi quay mình định đi.

Tuy nhờ sự bảo vệ của Bạch Cốt thần công, thân thể của năm người không mang trọng thương, nhưng bao nhiêu quần áo mặc trong mình đều bị U Hạo thần công nghiền nát thành bột. Vì vậy khi ngồi dậy năm thầy trò Bạch Cốt giáo chủ đã trần truồng như nhộng.

Văn Thiếu Côn nắm tay Bạch Thái Vân nói :

- Vân muội, chúng ta đi thôi.

Bạch Thái Vân kéo chàng lại hỏi :

- Ủa, anh quên rồi sao? Mục đích của chúng đã quy định rõ ràng rồi cơ mà?

- Chắc em muốn nói về việc hai thanh Âm Dương bảo kiếm chứ gì?

- Đúng đấy! Âm Dương song kiếm là bảo vật hi hữu đã có từ mấy ngàn năm, nhất định không thể bị U Hạo thần công của ta nghiền nát được. Nhờ anh lấy hộ để mang đi chứ.

Văn Thiếu Côn ngập ngừng đáp :

- Song kiếm này của người ta, mà chúng ta lại...

Bạch Thái Vân vội nói :

- Thôi, hãy bớt cái tánh ương gàn lại đi! Nếu lưu bảo kiếm này vào tay tên ma đầu này, có khác gì chấp cánh cho cọp, giúp cho nó có phương tiện làm điều ác. Chúng ta đoạt kiếm là cứu vãn bớt một tai nạn lớn cho võ lâm đây. Hành động này đâu có gì trái với lương tâm và đạo lý đâu.

Văn Thiếu Côn nhận thấy nàng nói đúng, cười xòa, ân cần đáp :

- Được rồi, ngu huynh xin thi hành ngay bây giờ.

Nàng mỉm cười nói :

- Hay lắm, chứ chẳng lẽ anh buộc em thân hành đi lấy hay sao. Bọn chúng nó trần truồng như nhộng, kỳ quá?

Thật ra khi áo quần của Bạch Cốt giáo chủ đã tan nát hết, Văn Thiếu Côn đã trông thấy trên lưng có một cặp kiếm dài cài treo ngang, chạm vàng dát ngọc, cứ nhìn hình dáng cổ kính bên ngoài cũng có thể đoán được là một đôi kiếm quý.

Bạch Cốt giáo chủ và bốn tên Tôn giả không hề gì đến tánh mạng nhưng thương thế nặng chưa đứng dậy đi xa được. Người nào cũng lặng yên nằm dưới đất ngấm ngấm vận công điều tức.

Dây tơ buộc chuôi kiếm cũng bị U Hạo thần công nghiền nát, hai thanh bảo kiếm từ lưỡi đến bao không bị suy sút gì cả.

Văn Thiếu Côn bước lại gần Bạch Cốt giáo chủ từ tốn nói :

- Chắc các ngoài cũng đã nhận thua rồi đấy chứ?

Bạch Cốt giáo chủ liếc mắt nhìn chàng, hần học nói :

- Bọn ta đã bị trọng thương, thắng hay bại đã thấy rõ, nhà ngươi há không nhận xét được hay sao mà còn buộc ta phải xác nhận nữa.

Chàng hỏi tiếp :

- Như vậy thì đôi bảo kiếm ngài tính liệu thế nào bây giờ?

Bạch Cốt giáo chủ đáp :

- Bồn Giáo chủ đã sa cơ thất thế, Âm Dương song kiếm, các người cứ lấy đi.

Nhưng các người phải luôn luôn nhớ cái ngày hôm nay. Bồn Giáo chủ không bao giờ cam tâm chịu thua đâu nhé. Một ngày nào gần đây thế nào cũng có cuộc gặp gỡ để đòi lại hai thanh kiếm và thanh toán món nợ hôm nay.

Văn Thiếu Côn tươi cười đáp :

- Bất cứ lúc nào hay tại nơi nào, chúng tôi xin hứa sẵn sàng thù tiếp khi ngài cần đến.

Trong thâm tâm Văn Thiếu Côn không muốn chiếm đoạt đôi bảo kiếm, mặc dù mình đã thắng cuộc, vì thật ra đó thuộc quyền sở hữu của Bạch Cốt giáo chủ.

Nhưng khi lão ta đã thốt ra những câu thách đố và ngạo mạn thì chàng lại cho việc chiếm đoạt rất cần đối với những hạng người như thế ấy.

Chàng bước lại gần, khẽ đưa chân vút nhẹ một cái, thân hình Bạch Cốt giáo chủ lăn đi mấy thước. Cặp trường kiếm rơi xuống đất, chàng cúi xuống lượm rồi quay mình bỏ đi.

Bạch Thái Vân hớn hờ, không cần đếm xỉa đến những lời nguyên rửa, ngạo mạn của bốn tên Bạch Cốt tôn giả, thoăn thoắt gót sen chạy theo Văn Thiếu Côn rồi cùng phi thân xuống núi.

Khi đến ven rừng, Văn Thiếu Côn ngừng chân lại, cầm đôi bảo kiếm trao cho nàng :

- Vân muội, cặp kiếm đây, em tùy nghi sử dụng.

Bạch Thái Vân tiếp lấy đưa lên sẫm soi, thấy chuôi kiếm cũng chạm trổ tinh vi như nhau, một chiếc màu đen, một chiếc màu đỏ.

Nàng lấy thanh kiếm chuôi đỏ cài vào lưng rồi giao thanh kiếm chuôi đen trao lại cho Văn Thiếu Côn, nói :

- Đây là thanh Dương kiếm. Anh giữ lấy làm vật tùy thân.

Từ trước đến nay, Văn Thiếu Côn vẫn hằng mơ tưởng được một thanh kiếm sử dụng cho vừa ý. Ngày nay được thanh bảo kiếm này thật là toại nguyện.

Chàng vui mừng nhận lấy, tuốt ra khỏi vỏ. Từ thanh kiếm có ánh sáng xanh lè chiếu ra lóng lánh, hơi lạnh rờn rợn người, lưỡi nặng rất vừa tay.

Thuận tay chàng vung lên chém mạnh về phía trước. Bỗng nghe ầm một tiếng, mặt đất rung rinh. Một cây bạch dương lớn độ một người ôm mọc cách xa một trượng bị đứt tiện làm hai, ngã lăn kềnh ra đất.

Thì ra thân kiếm chỉ ngắn chừng ba thước, nhưng khi vung ra nhoang nhoáng như chớp, oai thế loang rộng trên một trượng dư. Vì thế cây bạch dương tuy đứng khá xa cũng bị chặt đứt ngang giữa thân cây.

Bạch Thái Vân vui vẻ nói :

- Văn ca, ngày nay anh có bảo kiếm như hùm thêm vây, mặc sức mà dọc ngang tung hoành cho phi chí. Trên võ lâm khó tìm ra tay đối thủ nữa.

Nói xong nàng ngược mặt nhìn trời rồi khẽ bảo Văn Thiếu Côn :

- Bây giờ đã gần quá canh tư. Chúng mình hãy trở về quán trọ. Hay là...

Văn Thiếu Côn nói :

- Anh cảm thấy ruột gan nóng nẩy như đốt. Nếu em không có điều gì trở ngại, chúng ta hãy cùng nhau trực chi Kỳ Liên sơn cho kịp ngày.

Bạch Thái Vân gật đầu đồng ý :

- Phải đấy, trời còn sớm, mát mẻ, chúng ta đi luôn cho rồi.

Chàng ngáp ngừng hỏi :

- Thức suốt đêm rồi lại đi liền, em có thấy vất vả lắm không?

Nàng tươi cười nói :

- Dầu phải mệt nhọc để được theo anh đến tận chân mây, em vẫn thấy hứng thú vui vẻ như thường.

Nói xong hai người nhắm Kỳ Liên sơn trực chỉ.

Trời sang đông, về khuya gió thổi lạnh căm căm, hai bên đường những cây to đã bắt đầu thay lá, chỉ còn trơ lại các cành không, quang cảnh Kỳ Liên sơn đượm vẻ tiêu điều âm đạm.

Cứ theo đường về phía tây chạy mãi, không bao lâu hai người đã đi suốt một phần dãy núi Kỳ Liên, đâu đâu cũng vắng lặng tiêu sơ, không có bóng dáng một người lai vãng.

Nhưng khi đến gần Vô Nhân cốc, thì cảnh tượng bỗng nhiên thay đổi hẳn.

Trên con đường đi tới hang, nhất là ở khắp vùng xung quanh cửa hang. Thật là náo nhiệt.

Tuy nói là cửa hang, nhưng thật ra trong vùng thung lũng giữa những đỉnh núi đá cao sừng sững, kéo dài non mười dặm, bất luận giờ nào, ngày cũng như đêm, số người đi lại ít nhất cũng trên một trăm.

Đây là kỳ võ lâm đại hội đặc biệt nhất xưa nay, và cũng là kỳ võ lâm đại hội khốc liệt nhất.

Mọi người về dự, ai ai cũng ngạc nhiên không ngờ rằng kẻ triệu họp đại hội kỳ này lại là Nhất Liễu thiền sư, một bậc lão tăng hóa ngoại, như hạc nội mây ngàn, suốt mấy chục năm nay không còn để tâm đến thế tục nữa.

Điều đáng ngạc nhiên hơn nữa là hàng trăm anh hùng hảo hớn từ vạn dặm về đây đông đủ, thế mà trước sau vẫn chưa được thấy bóng dáng của vị Chủ tọa nơi nào.

Vì không có người chuẩn bị, tổ chức, hơn nữa Kỳ Liên sơn là một vùng núi hoang dã hẻo lánh, xa dân cư nên không có nhà cửa để quần hùng tá túc, chứ đừng nói đến chuyện ăn uống hay giải lao.

Về đây mạnh ai nấy tìm các hang đá, bụi cây, khe núi, bìa rừng để tạm nghỉ ăn uống thì tùy tiện giết thú rừng, bắn chim muông, uống nước suối và tìm hoa quả.

Tuy vậy nhưng không một ai tỏ lời ca thán phàn nàn. Người nào cũng ngóng trông chờ vị Chủ tọa mau mau xuất hiện.

Mọi người đều có cảm tưởng là hễ khi nào Nhất Liễu thiền sư đến đây và ra hiệu lệnh thì Vô Nhân cốc sẽ bị san bằng ngay. Vô Nhân cốc là cái họa cho võ lâm. Ngày nào Vô Nhân cốc còn, máu hào kiệt còn chảy mãi. Vì vậy ai ai cũng trông ngóng Nhất Liễu thiền sư, trông đợi một vị cứu tinh.

Trong một hốc đá gần miệng hang Vô Nhân cốc có một số người quen thuộc đang ngồi quây quần bàn tán. Những kẻ ấy không ai khác hơn là Niệp Sáp hòa thượng, Vô danh tăng, Khúc Tự Thủy, Chu Diệp Thanh, Tê Mãn Kiều và một lão già ăn xin thân hình rách rưới bẩn thỉu.

Vô danh tăng hết đứng lại ngồi, bắn khoăn lo ngại, lúc nào cũng gãi đầu gãi tai.

Niệp Sáp hòa thượng chờ được một lát hỏi lớn :

- Xin Bang chủ cho biết có tin tức gì mới lạ hay không?

Lão già ăn xin ngồi ở phía trước đáp :

- Lão phu đã dò hỏi mấy bận rồi, nhưng vẫn chưa có một tin tức nào mới lạ.

Thì ra lão ăn mày lạ mặt ấy không ai khác hơn là Bệnh Lý Quỷ Cung Bá Ước, Bang chủ Cái bang đương thời.

Số là sau khi mười vị trưởng lão dùng chim ưng truyền tin, có đưa về Cái bang. Bang chủ ngạc nhiên không ít, nhưng xét vì câu chuyện này quan trọng, để quyết định số mạng võ lâm, cho nên qua ngày sau, Bang chủ Cung Bá Ước đã thân hành về Kỳ Liên sơn phó hội hầu tiếp sức cùng hào kiệt bốn phương, đối phó với Vô Nhân cốc.

Vô danh tăng nhìn Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Tổ chức này là do ý kiến của đại huynh, đã tự làm thì phải tự liệu, tiểu đệ không dám bàn đâu nhé.

Cung Bá Ước trịnh trọng nói :

- Chỉ còn một ngày nữa đã đúng hạn kỳ. Nếu biết rằng sở dĩ anh hùng hảo hán bốn phương nhất tề về đây là vì ngưỡng mộ uy đức của Nhất Liễu thiền sư.

Nếu ngài không xuất hiện thì quần hùng sẽ thất vọng hoang mang và có thể cũng vì đó mà gây thêm lăm lăm điều rắc rối.

Nói xong ông đưa mắt nhìn hết mọi người một lượt rồi tiếp luôn :

- Bây giờ, chúng ta cần phải sắp đặt trước đề phòng mọi việc, trấn an nhân tâm mới được.

Khúc Tự Thủy cười lạt nói :

- Còn phải sắp đặt gì nữa? Nếu Nhất Liễu thiền sư không đến thì chúng ta có thể cho một người khác ngụy trang thay thế cũng được.

Ngay lúc ấy bên ngoài có tiếng động, ba tiếng vỗ tay vang lên.

Cung Bá Ước nhìn ra nói :

- Hãy vào.

Một người khiêu hóa áo quần rách như xơ mướp, bước vào cung kính đến trước mặt Cung Bá Ước quỳ lạy rồi thưa :

- Bẩm Bang chủ...

Vô danh tăng cướp lời :

- Đã có tin của lão Hòa thượng chăng?

Khiêu hóa tử lắc đầu đáp :

- Thưa không, đây là tin từ trong Vô Nhân cốc.

Bang chủ Cái bang giật mình hỏi gấp :

- Tin từ trong hang Vô Nhân cốc hả, nói mau lên!

Khiêu hóa tử hỏn hển thưa :

- Hiện nay tiếng sấm động trong hang đã lặng yên. Cứ như anh em mai phục từ trên đỉnh cao sơn cho biết, từ trong hang có bóng người thấp thoáng muốn đến cửa hang. Hình như có kẻ lạ vượt qua làn ranh Âm Dương giới rồi.

Bang chủ Cung Bá Ước phất tay áo nói :

- Được rồi, cho người lui.

Đợi tên khiêu hóa tử đi mất dạng rồi, Khúc Tự Thủy đứng dậy nói :

- Chúng ta toàn thể võ lâm hào kiệt về đây dự định cử hành võ lâm đại hội.

Những U Linh trong Vô Nhân cốc đã theo dõi biết rõ tình hình từng ly từng tý rồi.

Chỉ ngại là bọn chúng có thể bất thành linh xông ra khỏi hang thì phải đối phó như thế nào?

Vô danh tăng nhìn Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Xin sư huynh cho ý kiến.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Phàm quân đến thì tướng ngăn, nước tràn thì đất giữ. Mặc dù bọn chúng có kéo nhau ra đây, chúng ta hầu hết là tinh hoa của võ lâm đương thời, há không thể đối phó lại hay sao?

Khúc Tự Thủy nói tiếp :

- Bây giờ trời cũng sắp tối rồi. Giả tỷ như bọn U Linh ở Vô Nhân cốc thừa đêm chia mấy ngã kéo ra đây, chúng mình tuy đông nhưng không có người cầm đầu, chắc chắn thế nào cũng lâm vào cuộc rối loạn. Hùng binh có sẵn nhưng thiếu tướng tài thì cũng vô dụng mà thôi.

Trong khi đang cùng nhau bàn tán chưa ngã ngũ vào đâu, bỗng nghe phía ngoài có ba tiếng vỗ tay nổi lên.

Được lệnh của Bang chủ một khiêu hóa tử khác bước vào thưa :

- Những kẻ trong hang hiện giờ đã vượt qua Âm Dương giới rồi.

Khúc Tự Thủy vội vàng kêu lớn :

- Các vị phải mau chuẩn bị để ứng phó chớ khá coi thường. Bọn chúng đã vượt Âm Dương giới thì nhất định đã có toan tính gì rồi đấy.

Bang chủ Cái bang vẫy tay cho tên khiêu hóa tử rút lui rồi tự mình đứng dậy phóng ra ngoài hang xem xét tình hình.

Bọn Niệp Sáp hòa thượng, Vô danh tăng cũng đồng thời chạy theo.

Lúc ấy trời đã sang canh một, bầu trời quang đãng, trăng sao vắng vặc, mọi vật đều trông thấy rõ ràng.

Được báo động tức thì quần hùng võ lâm chia nhau từng toán năm hay ba người, bố trí khắp mọi nơi chờ xem động tĩnh.

Vô danh tăng và Niệp Sáp hòa thượng đang bước đi đầu bỗng dừng chân đứng lại.

Quần hùng cũng giật mình, nhứt tề đứng yên, đưa mắt nhìn về phía cửa hang, thấy cách tám bia chừng hai mươi trượng đã có lối nhỏ độ mười bóng người ẩn hiện chờn vờn như bóng ma.

Mọi người hồi hộp ngơ ngác nhìn nhau, không nghe một ai lên tiếng.

Niệp Sáp hòa thượng cất tiếng oang oang nói lớn :

- Hội kỳ chưa tới giờ khai mạc, lẽ đâu các người lại khinh dị ra mặt sớm hơn hay sao.

Lời nói đó tuy để nhấn vào trong hang Vô Nhân cốc mà thật ra cũng có ý trấn an tinh thần quần hùng đến dự đại hội. Vì lúc ấy nhìn về mặt người nào cũng lo âu, xao xuyến.

Một bóng người mặc đạo bào, từ trong đám U Linh tiến ra mấy bước, trầm giọng nói lớn :

- Cảm phiền thưa lại cùng chủ tọa, bốn cốc chí tôn muốn mời tiếp kiến. Xin được phúc đáp ngay.

Niệp Sáp hòa thượng liếc nhìn Vô danh tăng nói khẽ :

- Lão đạo nhân này xem quen quá, nhưng nhất thời chưa đoán ra được là ai.
 Người kia nói tiếp :
 - Các người đã nghe rõ lời nói của bốn tòa chưa?
 Niệp Sáp hòa thượng cười khà đáp :
 - Đạo trưởng có biết Nhất Liễu hòa thượng là tư cách thế nào không?
 Người kia cười lật nói :
 - Bốn tòa vâng lệnh mời ông ta vào hang, chẳng cần phải biết là tư cách gì!
 Niệp Sáp hòa thượng nói :
 - Ngài Nhất Liễu thiền sư có tư cách là Minh chủ võ lâm để chủ tọa cuộc quần hùng đại hội kỳ này. Nếu các ngài tự xét mình cũng là kẻ có tên tuổi trong võ lâm thì phải tìm đến yết kiến người mới phải.
 Người kia cười lớn đáp :
 - Rất tiếc chúng ta không phải người của võ lâm.
 Niệp Sáp hòa thượng ngạc nhiên đáp :
 - Không phải sao? Các ngài không phải nhân vật võ lâm, vậy là thứ gì đây?
 Người kia lạnh lùng đáp :
 - U Linh.
 Niệp Sáp hòa thượng nói :
 - Đường đường một vị Minh chủ võ lâm, chủ tọa đại hội quần hùng, không vì lẽ gì lại đi yết kiến một U Linh. Xin về thưa lại cùng vị Chí Tôn nào đó là không bao giờ có yết kiến.
 Lão đạo nhân cười lật nói :
 - Nếu Nhất Liễu đại sư không đến thì ta bắt năm kẻ đứng đầu đem đi cũng được.
 Niệp Sáp hòa thượng cười khanh khách nói :
 - Đạo trưởng nói như vậy thật hơi vọng cuồng thái quá.
 Người kia đáp :
 - Đây là do các người tự động dẫn nhau đến, chúng ta đâu có cố ý bắt làm gì?
 Quần hùng có mặt xung quanh đều nổi nóng và lộ vẻ bất mãn.
 Người mặc đạo bào đang nói chuyện chính là Huyền Trung Tử. Lão bước đến trước mặt Niệp Sáp hòa thượng, nói :
 - Bốn tòa hãy bắt người trước đã.
 Miệng nói, tay vung ra chụp Niệp Sáp hòa thượng.
 Từ bàn tay lão, một chỉ phong xẹt ra năm đường trắng xóa, rít lên vèo vèo.
 Vô danh tăng hô lớn :
 - Hãy coi chừng, chỉ phong có nhiều độc.
 Niệp Sáp hòa thượng khẽ lắc người lánh sang một bên né tránh.
 Vô danh tăng từ bên trái quét sang một chưởng đập ngang bóng Huyền Trung Tử.
 Ngờ đâu thân pháp của Huyền Trung Tử ảo diệu phi thường khi ẩn, khi hiện, khi thực, khi hư, lão chưa né tránh mà chưởng của Vô danh tăng đã đánh hụt, cùng khi ấy năm luồng chỉ phong của lão đã bắn vào vai Niệp Sáp hòa thượng, Niệp Sáp hòa thượng vừa né sang một bên vừa kêu lên :
 - Đồ yêu đạo, mi dùng thứ võ công gì kỳ quái thế?
 Miệng nói tay tung luôn một nắm Lôi Hỏa kim phân.
 Nhưng Huyền Trung Tử vẫn điềm nhiên giữ tư thế cũ không hề thay đổi, chỉ đưa tả chưởng phất nhẹ một cái, một luồng hơi trắng đục lạnh giá thấu xương bắn tóe ra, kinh lực như vũ bão, quét sạch Lôi hỏa kim phân đi.
 Lôi hỏa kim phân là chất lửa, vừa gặp luồng kinh lực của lão lạnh buốt như băng, lập tức bị khắc chế chưa nổ lên đã tiêu tan hết.
 Ngay lúc đó ba bóng người cùng nhảy vọt đến tung ra ba luồng chưởng phong mạnh như núi sập đánh vào người Huyền Trung Tử.
 Ba luồng chưởng phong này đã mạnh mẽ lại kỳ diệu vô cùng, mặt đầu thân pháp của Huyền Trung Tử lạnh lẽo đến đâu, công lực hùng hậu đến đâu cũng chưa chắc chắn chịu nổi.
 Trong lúc nguy cấp nếu Huyền Trung Tử vẫn cứ chụm cho được Niệp Sáp hòa thượng thì không thể nào tránh khỏi kinh lực ba chưởng ấy.
 Trong lúc vội vàng để giải thoát lấy mình, Huyền Trung Tử phải bỏ Niệp Sáp hòa thượng quay mình lại đẩy luôn hai chưởng để chống đỡ.
 Một tiếng đùng nổ lên vang dậy như sấm sét, Huyền Trung Tử giật mình lùi lại ba bước.

Ba bóng người vừa nhảy ra phát chương chính là ba cô gái núi Trường Bạch :

Khúc Tụ Thủy, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều.

Mặc dù ba người đã đẩy được Huyền Trung Tử thối lui ba bước nhưng chương lực của gã cũng đủ khiến cho cả ba loạng choạng một chập mới đứng vững.

Huyền Trung Tử khiếp đảm nhìn sững ba người. Với kinh nghiệm hàng mấy mươi năm hẳn tự tin chưa có một kẻ nào trong võ lâm giang hồ có thể đương nhiên tiếp nhận nổi một chương của hắn thế mà hôm nay bị ba người con gái chưa ráo máu đầu, kích chương đẩy lui được mình, quả là điều quái gở không thể tưởng tượng.

Tuy ngạc nhiên nhưng lòng tự ái nổi lên, hắn nổi giận quát lớn :

- Ba con tiện tỳ chúng bay sắp tới số rồi đó.

Dứt lời hắn quay về phía sau ra lệnh :

- Hãy bắt ba con này trước.

Được lệnh hơn mười người đứng sau Huyền Trung Tử nhảy vút ra, tung chương tấn công Khúc Tụ Thủy, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều, thanh thế vô cùng dữ dội.

Cùng lúc ấy Huyền Trung Tử cũng phóng ba chương, hai chỉ uy hiếp lão Bang chủ Cái bang.

Niệp Sáp hòa thượng, Vô danh tăng, Bang chủ Khất cái và trên một trăm hào kiệt võ lâm cùng hò lên một tiếng vang trời, kéo ùa nhau vào xáp chiến.

Trận đấu đã trở nên khốc liệt, hỗn độn quá chừng.

Huyền Trung Tử và mười mấy U Linh bị bao vây giữa đám rừng người, lấy ít chọi đông. Tuy nhiên họ vẫn nhớn nhọc không hề hoảng sợ. Mười mấy người liên lạc chặt chẽ phối hợp cùng nhau trên bảo vệ dưới, trong ủng hộ ngoài, tiến thoái quy củ mạch lạc. Từ thân người mỗi U Linh bốc ra một đám sương mù trắng đục, luôn luôn tiết ra một luồng hơi tanh thối thốc vào mũi, khiến cho đám quần hùng e ngại chẳng dám xáp gần.

Trận chiến kéo dài gần một giờ chưa phân thắng bại, Huyền Trung Tử nổi nóng hét lên một tiếng như sấm động, thu hết nội lực tung ra liên tiếp năm chương và ba quyền vào đám đông. Lập tức mấy tiếng rú thảm khốc nổi lên, trong số quần hùng đã có ba người bị đánh ngã.

Vô danh tăng nổi giận phóng người lướt tới phía trước chặn ngang thế công của Huyền Trung Tử.

Nhưng ngay lúc ấy y vội vàng nhảy trái qua một bên đồng thời la lớn :

- Hãy coi chừng trong chương lực có Khu thi bách độc.

Tiếng la vừa dứt lại tiếp theo hai tiếng rú thê thảm của kẻ bất đắc kỳ tử.

Trong số quần hùng thêm hai người ngã gục.

Trận thế đã bắt đầu thay đổi, phần thất lợi về phe quần hùng. Thành linh trong đám đông vang lên những tiếng kêu, gào thét biểu lộ một niềm kinh dị tột bậc.

Hồi 44 Uy lực của thần công U Hạo

Trong mười mấy tên U Linh theo Huyền Trung Tử, ai nấy đều dùng the đen bịt mắt khiến người ngoài không nhìn ra diện mạo của mình.

Nhưng trong lúc giáp chiến đánh lung tung nhiều mảnh the đen bị rơi mất nên có nhiều người để lộ bộ mặt thật ra.

Những tiếng kêu gào thất thanh trong đám quần hùng thét lên vì kinh dị tội độ, là vì trong số này, có cả Long Môn Hiệp Ngũ Bá Hóa và Ngũ Độc giáo chủ Lạc Cảnh Thiên. Hai người này đều là những tay cự phách trong đám hào kiệt võ lâm, trước đây hơn một tháng đã cùng trên một trăm đồng đạo kéo vào thám hiểm Vô Nhân cốc gặp hỏa tai rồi mất tích đến nay.

Sự có mặt của hai người này trong đám U Linh khiến những người quen trong quần hùng lớn tiếng gọi tên.

Nhưng hai người vẫn làm lơ, tựa hồ như không hề nghe tiếng rồi, vừa chỉ vừa chưởng vẫn tung âm âm để biến áp võ lâm hào kiệt.

Ngay lúc ấy hai tên khất từ cửa Cái bang cổ liệu chệt chen vào đám đông đang hỗn chiến, ghé vào tai Bang chủ Cung Bá Ước, nói thầm mấy câu.

Nghe xong Cung Bá Ước lo lắng lộ ra mặt ngờ ngác nhìn khắp nơi rồi dùng truyền âm nhập mật khẽ nói cùng Niệp Sáp hòa thượng :

- Theo báo cáo của bốn bang thì tại Vô Nhân cốc đã có thêm mấy mươi người vượt qua Âm Dương giới, xin lão hòa thượng sớm lo liệu để kịp thời ứng phó.

Niệp Sáp hòa thượng giật mình lo sợ vì một tai nạn tày trời sắp đến, bay vút lên một mỏm đá cao thét lớn :

- Rất nhiều U Linh từ Vô Nhân cốc đang kéo ra, chúng ta cần phải rút lui tạm thời bảo toàn thực lực, sau sẽ tìm mưu kế khác.

Mọi người đều đồng ý nghĩ rằng :

- Chỉ mới một Huyền Trung Tử và mười U Linh mà quần hùng đã rối loạn, nhiều kẻ bị thương. Nếu vị Chí Tôn động viên thêm cho nhiều U Linh nữa cùng kéo ra thì nhất định bao nhiêu quần hùng hôm nay sẽ dẫm vào vết xe cũ của thảm cảnh trước đây một tháng.

Huyền Trung Tử cười rộ nói :

- Đừng nói là hơn một trăm mạng các người, mặc dù tập trung tất cả lực lượng võ lâm thiên hạ, chỉ cần một hiệu lệnh của Chí Tôn, lực lượng trong cốc kéo ra cũng sẽ san bằng không còn một móng. Giờ đây có muốn rút lui cũng không còn kịp nữa.

Sau tiếng nói của Huyền Trung Tử, mười U Linh tăng thêm áp lực, quay tít như chong chóng, tấn công ráo riết. Quần hùng thêm hỗn loạn, chỉ còn cách chống đỡ để tìm lối rút lui.

Bao nhiêu quần hùng bên ngoài khi nghe lời tuyên bố của Niệp Sáp hòa thượng đã tìm lối lẩn trốn cả rồi. Chỉ riêng một số ít ở gần Huyền Trung Tử và các U Linh bị tấn công rất quá, không còn cách nào lẩn tránh được, cuống quýt đánh cầm chừng chờ số mệnh.

Huyền Trung Tử xông xáo trong đám quần hùng, rồi nhắm Khúc Tự Thủy tấn công ráo riết. Nàng chỉ còn cách chống đỡ. Nên cục diện kéo dài e khó lòng thoát khỏi động thủ của hắn.

Trong lúc vô cùng khẩn trương bỗng từ xa có tiếng quát :

- Yêu đạo hãy dừng tay, không được tác quái.

Tiếp theo đó, hai bóng người từ không trung đáp xuống, lập tức mỗi luồng chỉ phong xé gió veo veo xẹt thẳng vào nách Huyền Trung Tử lạnh như điện chớp.

Huyền Trung Tử giật mình, mà cả quần hùng cũng ngờ ngác và mừng rỡ.

Hai bóng ấy là Văn Thiều Côn và Bạch Thái Vân.

Văn Thiều Côn vừa bước lại bên Huyền Trung Tử, hét lớn :

- Yêu đạo, cách nhau chỉ hơn một tháng mà nhà ngươi đã tăng thêm tánh tàn ác quá nhiều.

Liếc mắt qua thấy trên đất ngổn ngang bảy tám xác chết của đám quần hùng, chàng hỏi lớn :

- Cuộc tàn sát này có phải do lệnh của Chí Tôn không?

Huyền Trung Tử không đáp đúng câu hỏi mà nói sang chuyện khác :

- Chỉ có một mình người tốt phước nên ngài Chí Tôn đã khoan dung một lần như thế đó. Nay còn muốn trở về nộp mạng hay sao?

Văn Thiều Côn cũng không trả lời mà hỏi cách khác :

- Lệ cô nương hiện còn trong Nghênh Xuân động hay không?

Huyền Trung Tử cười khà khà đáp :

- Oắt con, mày đã mang theo một con bé đẹp đẽ như thế kia chưa vừa lòng hay sao mà còn hỏi thăm con tiện tỳ họ Lê lúc trước nữa?

Văn Thiều Côn đỏ mặt, quát lớn :

- Đừng nói bậy bạ, ta chỉ cần ngươi trả lời đúng câu hỏi mà thôi.

Huyền Trung Tử nổi giận dùng đũa, phóng chỉ tấn công luôn.

Văn Thiều Côn toan đưa thế ra đón đỡ, nhưng Bạch Thái Vân đứng bên cạnh đã tươi cười nói :

- Văn ca, anh cứ tự nhiên chuyện trò cùng anh em bè bạn, phần lão này cứ để mặc em xử trí cho.

Văn Thiều Côn cau mày nói :

- Nó là Thủ tòa của ba mươi sáu vì sao Thiên Cương, thuộc loại thượng đẳng U Linh của Vô Nhân cốc đừng xem thường đấy nhé.

Bạch Thái Vân mỉm cười đáp :

- Chỉ một tên ma đầu chó săn của Vô Nhân cốc mà không trị nổi thì U Hạo thần công của chúng mình còn giá trị gì nữa.

Huyền Trung Tử nghe nói ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? U Hạo thần công ư?

Bạch Thái Vân mỉm cười đáp :

- Có gì cứ đem thi thử hết ra đây. Rồi sẽ biết rõ oai lực của thần công U Hạo.

Huyền Trung Tử gầm một tiếng, phóng chưởng tấn công ngay.

Bạch Thái Vân bình tĩnh, sẽ khoa tay một vòng, tung ra một vòng ánh sáng năm màu rực rỡ.

Quần hùng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Họ bàn tán xôn xao và trầm trồ khen ngợi không ngớt miệng.

Xưa nay chưa ai thấy được chưởng lực phát tiết ra màu sắc ngũ sắc bao giờ.

Trong khi mọi người đang bàng hoàng ngỡ ngàng, hai luồng chưởng lực chạm vào nhau rồi tan ngay. Cả hai cùng thối lui một bước, bất phân thắng bại.

Huyền Trung Tử giật mình hét lớn :

- Bất kỳ sống chết, có bao nhiêu bắt hết bấy nhiêu rồi giải quyết ngay tại chỗ.

Hơn mười bóng U Linh văng dạt tung mình nhảy ra.

Văn Thiều Côn không còn do dự thi triển lực phóng một chưởng chặn ngang một bên.

Bạch Thái Vân đưa tay ra sau rút thanh Âm kiếm. Hai người một chưởng, một kiếm, oai thế hùng hậu vô cùng.

Ánh sáng ngũ sắc lại rọi ra bốn mặt. Hai người đứng sát nhau, âm dương tương trợ, U Hạo thần công phát huy nhiều hơn gấp mười lần.

Cục diện đã biến đổi đột ngột, ưu thế nghiêng về phe Văn Thiều Côn.

Ba U Linh bị Âm kiếm của Bạch Thái Vân chém đứt đầu! Hai tên nữa bị chưởng lực của Văn Thiều Côn đánh gãy xương sống! Huyền Trung Tử và bảy, tám U Linh còn lại tuy chưa bị thương nhưng ai nấy đều thở hồng hộc vì kiệt sức lắm rồi.

Văn Thiều Côn nói lớn :

- Thắng bại đã quá rõ ràng. Ta chẳng muốn bức bách làm gì cho quá đáng.

Thôi, chúng bay hãy rút đi cho rồi.

Huyền Trung Tử thở dốc một hồi rồi nói :

- Oắt con, không ngờ chỉ trong vòng hơn một tháng mà bản lĩnh của mày đã cao siêu tốt bậc như thế. Thần công này quả nhiên lợi hại. Bồn tòa không may bị thua dưới tay mày, nhưng nói thật mày chưa phải là đối thủ của ngài Chí Tôn.

Nói xong, lão dắt mấy U Linh còn lại quay mình đi luôn.

Nhưng lão vừa đi được mấy trượng, đột nhiên Văn Thiều Côn thét lớn :

- Hãy quay lại!

Huyền Trung Tử giật mình dừng bước, quay lại hỏi :

- Ủa, tại sao mày đổi ý chống thế.

Văn Thiều Côn cười nhạt nói :

- Mi khỏi phải sợ hãi! Ta chỉ cần ngươi trả lời giùm một câu mà thôi.

Huyền Trung Tử hỏi :

- Chuyện gì, cứ hỏi xem?

Văn Thiều Côn nói :

- Nhờ nói lại với Chí Tôn nhà ngươi sáng mai phải thả ngay Lê cô nương ra.

Huyền Trung Tử lạnh lùng nói :

- Nếu Chí Tôn không bằng lòng thì sao?

Văn Thiều Côn hét :

- Thì san bằng Vô Nhân cốc Chẳng chừa một tên nào.

Huyền Trung Tử cười ngoặt nghèo nói :

- Oắt con giỏi lắm. Ta chỉ e rằng nói dễ mà làm không được.

Văn Thiều Côn nổi nóng dùng đôi mày kiếm, khoa chưởng toan đánh ra.

Huyền Trung Tử thất kinh, vội vàng bỏ chạy luôn, không dám nói gì nữa.

Trong nháy mắt lão và tám U Linh đã khuất dạng sau tấm thạch bia “Âm Dương giới”.

Niệp Sáp hòa thượng mừng quá cười ha hả nói lớn :

- Cháu giỏi lắm. Đáng lẽ hòa thượng này phải uống nhiều rượu để mừng ngày nay cháu đã luyện được thần công tốt bậc.

Ông nhìn qua Bạch Thái Vân rồi hỏi :

- Ủa, còn cô nào đây đây. Cháu và cô nàng đã... Hà, hà...

Văn Thiều Côn then đỏ mặt nói :

- Xin lão thiền sư đừng cười cháu nữa.

Rồi quay sang Vô danh tăng :

- Sư huynh vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Vô danh tăng cười nói :

- Có rượu thịt đầy đủ thì khi nào cũng mạnh giỏi cả.

Văn Thiều Côn hỏi tiếp :

- Sư phụ đâu rồi cho tiểu đệ được hầu tiếp sư phụ.

Vô danh tăng nhẹ nhàng nói :

- Làm gì có sư phụ?

Văn Thiều Côn sững sốt hỏi gấp :

- Tại sao như vậy? Chẳng lẽ đây là câu chuyện bày đặt hay sao?

Vô danh tăng nói :

- Đây chỉ là một kế lừa gạt.

Văn Thiều Côn kinh ngạc quá hỏi ngay :

- Lừa gạt à? Tiểu đệ chẳng hiểu nổi ý kiến của sư huynh.

Vô danh tăng cười nói :

- Mọi việc đều do ý kiến của Niệp Sáp hòa thượng cả. Sư đệ cứ hỏi ông ấy thì rõ.

Niệp Sáp hòa thượng vội khoát tay nói :

- Khoan đã, chúng ta đừng nên lạc quan vội. Theo tin vừa nhận được thì có hơn mấy chục U Linh đã được lệnh ra khỏi Cốc. Phen này, hình như vị Chí Tôn cốc chủ cũng thân hành đến đây, chúng mình hãy tạm gác mọi việc để chuẩn bị đối phó cho kịp thời.

Bang chủ Cung Bá Ước nói :

- Cứ theo tin vừa nhận được thì họ đã vượt qua Âm Dương giới, nhưng lại không tiến ra, chỉ đứng nơi cửa hang, án binh bất động!

Niệp Sáp hòa thượng cau mày nói :

- Tuy chúng đứng nơi cửa hang nhưng chưa biết sẽ xông ra tấn công từ lúc nào, chúng ta phải đề phòng cho chu đáo.

Văn Thiều Côn chận lại nói :

- Việc này không có gì đáng ngại. Xin lão thiền sư cứ nói rõ chỗ ở của ân sư cho cháu nghe.

Niệp Sáp hòa thượng dậm chân nói :

- Khổ quá, lão hòa thượng đến giờ phút này vẫn biệt tích, không biết sống chết nơi đâu. Mấy ngày nay chúng ta trông mong hết sức mà không nghe tin tức gì ráo trọi.

Văn Thiều Côn lấy làm lạ nói :

- Ân sư đã gọi thiệp mời hào kiệt khắp giang hồ họp đại hội võ lâm, tại sao vẫn còn ần núp không chịu ra mặt?

Niệp Sáp hòa thượng thở dài nói :

- Chẳng giấu gì cháu, việc này là do chủ trương của ta, muốn mượn danh lão thiền sư, may ra lời mời mới có hiệu lực trong quần hùng võ lâm, đồng thời đó cũng là một cách để khích ông ta xuất đầu lộ diện, nhưng thật không ngờ...

Văn Thiều Côn nghe qua đầu đuôi thất vọng quá, thở dài một tiếng rồi lặng thinh không nói gì nữa.

Tề Mãn Kiều nhí nhảnh chạy lại chào chàng, nói :

- Văn thiếu hiệp, chúng ta xa nhau trong thời gian cũng khá lâu.

Văn Thiếu Côn vội vàng ân cần đáp :

- Tề cô nương vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Tề Mãn Kiều chum chim cười đáp :

- Đa tạ Văn thiếu hiệp đã có lòng chiếu cố. Cô nương này là ai mà chúng tôi chưa được giới thiệu.

Văn Thiếu Côn mác cỡ đỏ mặt, đang ấp úng chưa biết nói ra sao thì Bạch Thái Vân đã tươi cười hớn hở nói :

- Thiếp xin nói thay cho công tử. Thiếp họ Bạch tên Thái Vân, cùng Văn công tử đây...

Rồi nàng nói luôn :

- Chúng tôi đã là vợ chồng rồi.

Chu Diệp Thanh nhìn sững Văn Thiếu Côn hỏi gấp :

- Thật vậy không?

Văn Thiếu Côn ấp úng một lát rồi gật đầu nhẹ, chàng đáp :

- Phải.

Để giải thích, chàng nói thêm :

- Hồi đó tôi bị trúng độc sắp chết, nhờ cô ấy cứu chữa, cho nên chúng tôi...

Bạch Thái Vân ngọt ngào nói theo :

- Thật ra cái mục đích chính thức đẩy chúng tôi kết tình chồng vợ là để cùng nhau tham luyện U Hạo thần công.

Liếc mắt nhìn qua thái độ mọi người rồi nàng nói thêm :

- Hồi nãy ra tay đánh bại được bọn quái nhân Vô Nhân cốc cũng nhờ kết quả của thần công này. Chắc quý vị cũng đã thấy rõ rồi.

Mọi người chép miệng trầm trồ cả hai được kỳ duyên hạnh ngộ và may mắn được môn thần công lợi hại nhất trần đời.

Đang nói nói cười cười, lời qua tiếng lại, thỉnh linh một giọng nói rần rờ và quen thuộc gọi Văn Thiếu Côn :

- Văn thiếu hiệp!

Văn Thiếu Côn vội vàng quay lại nhìn, thấy một ông già, tuổi độ năm mươi, diện mạo phương phi tiêu sái chân bị tật, chống gậy sắt từ trong đám đông bước ra.

Người đó là Vọng Tinh cư chủ Thời Tư Tinh.

Văn Thiếu Côn vừa mừng vừa kinh ngạc, vội hỏi :

- Lão tiền bối cũng đến đây sao?

Thời Tư Tinh ngậm ngùi đáp :

- Lão phu ở Vọng Tinh cư lâu ngày nóng ruột cần phải đi đi lại lại để giải sầu.

Rồi với một giọng trầm buồn, ông nói tiếp :

- Mặc dầu tắm thân tàn phế, lão vẫn không ngại đường xa lặn lội cố tìm về đây, không phải để tranh tài võ lâm, cũng không phải để chống đối với ai, mà chính là để tìm cho ra tông tích của người yêu ngày xưa ấy.

Văn Thiếu Côn vốn là người bất thiệp, nói năng hoạt bát, nhưng trước tâm trạng đau buồn và mối tình gây cản của người bạn già, chàng không còn lời lẽ nào để an ủi hay khuyên can nữa.

Ngay lúc ấy có hai tên đệ tử Cái bang hốt hoảng chạy đến báo tin mới :

- Rất đông U Linh Vô Nhân cốc đã kéo đến đây, cách xa chừng vài dặm.

Niếp Sáp hòa thượng nói với Văn Thiếu Côn :

- Này cháu, Vô Nhân cốc kéo toàn lực ra đây quyết thư hùng một phen. Thanh thế của chúng rất lớn, lối dụng độc lại vô cùng cao siêu. Cháu cần lo liệu để chống cự lại, để chậm trễ không thể nào khỏi sơ suất.

Bạch Thái Vân cười khanh khách nói :

- Các vị đã họp nhau kỳ này để liên hiệp chống địch, ngày nay bọn U Linh đã mang xác ra đây để nộp mạng, xin cứ tùy nghi đối phó.

Thấy mọi người đang lo âu ngờ ngạc, nàng dùng truyền âm nhập mật nói với Văn Thiếu Côn :

- Văn ca, nếu đem thần công của hai ta liên hiệp song đấu, tiêu diệt chúng kẻ cũng không khó khăn lắm đâu.

Đang chuyện trò đã thấy từ xa hàng đoàn bóng đen khi ẩn khi hiện lướt tới như bay.

Hồi 45 Bể tình nổi sóng

Đám đông ấy gồm ít nhất cũng đến hai chục người, chính giữa là một cỗ kiệu cũng phủ vải đen, hai bên có bốn con thị tỳ đi kèm.

Văn Thiều Côn liếc mắt nhìn kỹ thì chính là bốn nàng Xuân Hồng, Hà Lục, Thu Cúc và Đông Mai đã từng quen thuộc từ ngày ở trong Nghênh Xuân các.

Sau kiệu là một bà già đầu bạc như bông, tay cầm thiết trượng chính là Tuyết nương. Ngoài ra xung quanh toàn là những U Linh, người nào cũng che kín the đen từ đầu đến chân.

Tuy nhóm người cùng vây quần xúm xít chung quanh chiếc kiệu, nhưng lối đi của họ nhẹ nhàng nhanh như gió lướt. Mới nhìn qua không khác nào những bóng quế từ thập điện mới hiện về. Chỉ trong thoáng mắt đoàn người của Vô Nhân cốc đã đến nơi và dừng lại cách quần hùng chừng năm trượng.

Cỗ kiệu tuy màu đen, che kín toàn vải the, nhưng chạm trổ rất tinh vi. Nhìn bên trong chẳng thấy gì hết, nhưng Văn Thiều Côn cũng thừa biết đó là vị Chí Tôn của Vô Nhân cốc.

Chàng đảo mắt nhìn quanh cố tìm tìm vợ chồng Văn Tử Ngọc và bốn tên lão bộc mang tên Truy Hồn sứ giả, nhưng chẳng thấy đâu hết.

Trận địa của quần hùng tuy không người điều khiển nhưng cũng tự động di chuyển về phía trước, đối diện với đám người của Vô Nhân cốc.

Chàng đang ngơ ngác tìm thêm bỗng có tiếng Bạch Thái Vân nói nhỏ bên tai :

- Văn ca, chắc hẳn người ngồi trong kiệu là con ma già của Vô Nhân cốc!

Cách thức của bà ta cũng ra vẻ lắm anh nhỉ?

Nói chưa dứt lời bỗng từ trong kiệu, một giọng quát lạnh lạnh :

- Con tiện tỳ khốn nạn quả đã to gan. Bỏn Chí Tôn quyết không tha thứ.

Tội của mi ít ra cũng phải nhận Tam Quang chi hình.

Bạch Thái Vân cau mày rồi hét lớn nạt lại :

- Con yêu phụ, mày có giỏi hãy ra đây.

Nàng liếc mắt giục Văn Thiều Côn :

- Anh còn chần chờ gì mà chưa ra tay để giải quyết con mụ này trước cho rồi.

Nàng vừa nói vừa đưa tay trái ra áp vào bàn tay phải của Văn Thiều Côn.

Nhưng chàng vội vàng co tay lại, miệng nói :

- Không, không được đâu.

Bạch Thái Vân vẫn ngơ ngác hỏi :

- Tại sao lại không được. Chẳng lẽ anh để cho mụ ấy ra tay hạ mình trước hay sao? Phàm đối với những kẻ thù lợi hại cỡ này, thì ra tay trước là hơn.

Văn Thiều Côn thở dài nhìn nàng, nói :

- Văn muội, em không biết đó mà thôi. Anh...

Chàng ngập ngừng rồi nín thinh.

Bạch Thái Vân ngơ ngác nhìn chàng, chẳng hiểu gì hết.

Trong kiệu lại có tiếng vọng ra :

- Con tiện tỳ, mày muốn ra tay tấn công trước phải không?

Bạch Thái Vân nhìn Văn Thiều Côn rồi đáp :

- Tôi đang chờ bà tấn công trước đây.

Giọng nói lại vang lên :

- Bỏn tôn chủ đã nhìn thấy quyết kỹ thần công của chúng mày. Kể ra, bản lãnh ấy có thể là tốt bậc vô lâm, giang hồ ngang dọc, không kẻ dám bì, nhưng nếu đem thi thố cùng bỏn tôn chủ, e chưa đủ khả năng.

Bạch Thái Vân lớn giọng nói :

- Khỏi cần khen chê so sánh nữa. Nếu bà muốn biết và chứng minh sự thật, cứ thử thách một phen. Cô nương đây sẵn lòng thù tiếp.

Mặc dù lời nói đầy vẻ kiêu căng xác lảo, nhưng vị Chí Tôn Vô Nhân cốc hình như cố dằn cơn nóng giận, gằn giọng nói :

- Con tiện tỳ kia! Trước khi giải quyết mạng mày, bỏn tôn chủ cần hỏi mày một chuyện.

Bạch Thái Vân lạnh lùng đáp :

- Hỏi đi!

- Mày với Văn Thiều Côn có dính dáng gì không?

Nàng cười gằn đáp :

- Có dính dáng hay không dính dáng cũng mặc kệ chúng tôi.

- Nhưng bốn tôn chủ cần biết rõ.

- Tôi nói cho bà rõ cũng không sao. Tôi là vợ của Văn Thiệu Côn đây!

- Á!

Một tiếng ngạc nhiên vừa thoát ra khỏi mồm, vị Chí Tôn bỗng hỏi gần lại :

- Mà vừa nói gì? Hãy nói lại.

Nàng đáp :

- Dù một lần, mười lần hay trăm vạn lần cũng có. bao nhiêu đó: tôi là vợ của anh ấy.

Nàng đáp xong không thấy vị Chí Tôn nói nữa.

Hồi lâu mới nghe hỏi lại với giọng nhỏ nhẹ hơn nhưng hơi run run vì cảm xúc :

- Văn Thiệu Côn, có phải vậy không?

Văn Thiệu Côn ngập ngừng một lát rồi quả quyết nói :

- Tôi không hề chối cãi.

Chàng vừa đáp xong, từ trong kiệu có tiếng nước nữ khóc lớn.

Bao nhiêu cao thủ và U Linh có mặt tại đây đều ngơ ngác và bàng hoàng khi nghe giọng khóc thốn thức vang lên trong chiếc kiệu.

Người nào cũng lắng tai nghe nữa đề nhận xét thêm.

Văn Thiệu Côn lấy làm lạ vô cùng! Chàng nhận thấy tiếng khóc ấy không phải của vị Chí Tôn cốc chủ, mà là một giọng hết sức quen thuộc, tuy nhất thời chàng chưa biết là ai.

Bỗng dung Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh đồng kêu lớn :

- Chị hai, chị hai!

Đồng thời trong kiệu các bức màn lay động mạnh, hình như có người định nhảy ra.

Thì ra tiếng khóc ấy là của Lê Minh Nguyệt. Bốn cô gái Trường Bạch cùng sống chung với nhau từ tấm bé nên khi vừa nghe thanh âm quen thuộc, họ đã phát giác ra ngay.

Khúc Tụ Thủy điềm tĩnh hơn, đưa tay ngăn hai em rồi vội hỏi :

- Các em điên rồi sao mà định chạy lại chỗ ấy?

Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều đồng thanh hỏi lại :

- Chị cả, chị há không nhận ra được tiếng khóc của chị hai từ trong kiệu hay sao?

Khúc Tụ Thủy đáp :

- Lẽ cố nhiên đã biết từ lâu rồi.

Tề Mãn Kiều nóng nảy hỏi :

- Thế tại sao không tìm cách giải thoát cho chị ấy ra khỏi cỗ kiệu nguy hiểm ấy, hờ chị?

Khúc Tụ Thủy từ tốn đáp :

- Thì các em cứ tự suy nghĩ xem có làm được việc ấy chưa?

Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều lặng thinh không đáp vì các nàng nghĩ bụng :

- “Quả nhiên không thể được, vì bọn mình chưa phải là đối thủ của chủ nhân chiếc kiệu ấy. Nếu nông nổi hấp tấp e cứu không được mà còn mang họa vào thân nữa”.

Khúc Tụ Thủy nói thêm để trấn tĩnh hai em :

- Hai em nghĩ xem, em hai được ngồi chung kiệu với vị Chí Tôn cốc chủ, thì cũng đã được ưu đãi lắm rồi.

Dù sao nhất thời nó cũng không đến nỗi nào bị hại đâu. Và chẳng...

Nàng ngập ngừng rồi nói luôn :

- Và chẳng với tài trí thông minh tháo vác của em hai cũng có thể ứng phó được với mọi nghịch cảnh. Bất cứ việc gì cũng đừng liều quá, hấp tấp và nông nổi. Để dần dần rồi sẽ có cách tính để cứu vãn sau.

Tâm trạng Văn Thiệu Côn thật rối như tơ vò. Chàng thắc mắc không hiểu vì sao Lê Minh Nguyệt lại khóc, nhưng chàng cũng không biết làm cách nào để giải thích hoặc an ủi nàng được. Thời gian quá gấp, hoàn cảnh không cho phép, dầu muốn nói nhiều cũng mở miệng không ra.

Chàng chán nản quá lắm bậm :

- Lê cô nương, tôi không có cách nào hơn nữa! Xin cô nương thông cảm cho.

Bỗng nhiên một chuỗi cười khanh khách từ trong kiệu vọng ra. Chuỗi cười vừa dứt thì một giọng nói dịu dàng từ tốn lại vọng tiếp theo :

- Con ơi, con hãy suy nghĩ lại xem những điều ta nói từ trước quả có đúng không?

Tiếp theo đó là lời của Lê Minh Nguyệt nói qua những tiếng nước nữ sụt sùi :

- Thừa phải, quả nhiên đúng như vậy.

Tiếng đối đáp của hai người rất khẽ, nhưng nhờ rừng đêm yên lặng, gió im không một tiếng động nên Văn Thiệu Côn nghe rất rõ ràng.

Tiếng của vị Chí Tôn hỏi tiếp :

- Con có tin rằng, trên thiên hạ không có một thằng đàn ông nào tốt bụng và chung tình, tin không?

Lệ Minh Nguyệt đáp khẽ :

- Tin lắm, và đúng lắm.

- Bây giờ con có muốn cùng thằng bé Văn Thiếu Côn kết nghĩa trăm năm bạc đầu không.

- Không! Tôi chỉ giận không giết được nó mà thôi.

Vị Chí Tôn lại dịu dàng nói để an ủi nàng :

- Phải, cũng vì thế mà ta phát nguyện giết hết cả bọn đàn ông trên thiên hạ.

Ta oán hận và muốn giết những thằng đàn ông lúc nào cũng xưng mình là hiệp nghĩa mà rút cục lại chỉ là những quân bạc tình, vô nghĩa, không lương tâm, không liêm sỉ.

Lệ Minh Nguyệt hăm hăm nói quả quyết :

- Lệ Minh Nguyệt tôi xin hoàn toàn đồng ý và từ nay quyết không còn quấy rầy công việc của Chí Tôn nữa. Ngoài ra tôi nguyện tận lực góp phần giúp đỡ Chí Tôn trong phạm vi khả năng của mình.

Tiếng vị Chí Tôn vang lên như vỗ về an ủi :

- Con ơi, bây giờ con và ta là kẻ đồng bệnh tương liều. Tự hậu còn có thể muốn...

Lệ Minh Nguyệt lập tức nói tiếp :

- Chỉ cần Chí Tôn thu nạp, tiểu nữ xin tự xếp vào hàng đệ tử, một đời trung thành với Chí Tôn.

Vị Chí Tôn cười ha hả nói :

- Con ngoan lắm! Ta hứa sẽ đem tuyệt kỹ võ công truyền thụ, biến cho con trở thành một cáo thủ đệ nhất võ lâm quét sạch bọn giang hồ phản bội man trá lật lều, giết cho kỳ hết những thằng đàn ông bội bạc.

- Sư phụ.

Vừa nghe hai tiếng sau cùng của Lệ Minh Nguyệt, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều đồng thanh kêu lớn :

- Chị hai, không thể được, chị không nên nghe lời mê hoặc của mụ đàn bà cổ quái ấy.

Vị Chí Tôn vùng quát lớn :

- Bọn chúng bây giờ chửi ai đấy?

Tề Mãn Kiều cũng hét lớn :

- Tao chửi mày đấy? Hỡi con mụ đàn bà yêu quái của Vô Nhân cốc, mày căn cứ vào đâu mà dụ dỗ và thu nạp chị tao làm đệ tử? Không chửi mày thì còn ai đáng chửi nữa?

Lệ Minh Nguyệt từ trong kiệu la lớn :

- Đây là do tôi tự ý tình nguyện, không dính dáng gì đến vị Chí Tôn hết.

Nàng lại nức nở nói :

- Ở đời không có bữa tiệc nào mà không tàn, không có cuộc gặp gỡ nào mà khỏi chia tay. Chị em ta cùng nhau chung sống trên mười năm trời. Như thế cũng đủ lắm rồi. Bây giờ nên xa nhau là vừa rồi.

Tề Mãn Kiều vùng la lớn :

- Không thể được, chị hai ơi. Hãy về đi thôi, các em không thể nào xa được chị.

Bỗng nhiên bức màn che trước kiệu vén cao lên. Vị chủ nhân Vô Nhân cốc, mặc áo xanh, đầu mặt che the đen, nhẹ nhàng bước xuống, chân đi thoăn thoắt bước lại, sau lưng là Lệ Minh Nguyệt. Hai thầy trò nối nhau tiến dần về phía quần hùng đang tụ họp.

Tình thế trở nên khấn trương. Không khí nặng nề như muốn nghẹt thở.

Sau khi bước xuống kiệu, vị Chí Tôn chỉ cười khanh khách, nhìn về phía các cô gái núi Trường Bạch, nói :

- Bọn tôn chủ xem các ngươi là những người chị em kết nghĩa, nặng tình cùng đồ đệ của ta nên không hề chấp nhứt các ngươi.

Hướng về phía Văn Thiếu Côn, bà gọi lớn :

- Văn Thiếu Côn, hãy lại đây.

Tiếp theo tiếng gọi của vị Chí Tôn, có tiếng kêu lộp bộp rồi có người chạy đến ngay. Nhưng kẻ ấy không phải là Văn Thiếu Côn mà là một ông già, hủ cả hai chân, đang dùng cặp gậy sắt chống để đi lại. Người ấy không ai khác hơn là Vọng Tình lư chủ Thời Tư Tình.

Sau trận đánh nhau đêm nọ, cả hai giò của ông đã bị gãy, giờ đây mỗi khi đi lại luôn luôn phải nhờ đôi nạng sắt chống đỡ.

Thời Tư Tình lách thếch lão đảo đi đến trước mặt vị Chí Tôn cốc chủ, đồng thời kêu lớn lên rằng :

- Tình nương, Tình nương quả thật là em rồi.

Có lẽ vì trong người quá suy nhược, tâm tư bị xúc động mãnh liệt quá độ cho nên khi chạy đến trước mặt vị Chí Tôn còn cách non một trượng, vấp phải một mô đá nhỏ rồi lăn đùng đánh “huych” một tiếng nặng nề trên mặt đất.

Hồi 46 Thà không biết thân thế còn hơn

Thời Tư Tình vừa ngã lẫn ra, quần hùng ai nấy đều sợ hãi thất sắc, ngay cả bọn U Linh cũng vô cùng ngạc nhiên đứng nhìn sững sốt chẳng dám nói một lời.

Thật không ngờ ông lão què chân lại dám gọi vị Chí Tôn Vô Nhân cóc là Tình nương với dáng điệu của một người tình nhân lâu ngày mới gặp.

Nhiều người cho rằng đây là một lão già điên khùng mất trí, một kẻ có óc suy đoán không bao giờ dám đùa với tử thần bằng những cử chỉ lạ lùng ấy.

Thời Tư Tình ngã nằm cách cổ kiệu hơn một trượng. Vì hai chân đều bị gãy, cặp gậy văng ra xa, không thể nào ngồi dậy ngay được, lão phải cố nhoài mình loay hoay một chập lâu mới lồm ngồm chống tay lên được, hướng về phía chiếc kiệu kêu tha thiết :

- Tình nương, nghe giọng nói tôi đã biết là tiếng của nàng. Ôi tiếng nói thân yêu muôn đời làm sao tôi quên được! Nàng có biết đâu rằng đã bao năm qua, lòng tôi chỉ vọng tưởng đến một hình bóng nàng mà thôi. Tình nương, Tình nương, cũng chỉ vì nhớ nàng mà tôi đã thay tên là Thời Tư Tình, lấy hiệu là Vọng Tình lư chủ. Chỉ vì nàng mà đêm đêm tôi chỉ thấy một sở thích là ngồi nhìn sao Chức nữ, để vơi niềm sầu nhớ người xưa. Tình nương, bao nhiêu chuyện trước kia là một sự hiểu lầm tai hại lớn lao đã chôn vùi bao nhiêu hạnh phúc của đôi ta, biến tình yêu thành thù nghịch. Xin nàng hãy ban cho tôi một cơ hội giải thích, giải bày nỗi oan, để nàng nhìn thấy sự thật.

Vị Chí Tôn thân hình thướt tha ảo ảo, tuy toàn thân che kín, chẳng thấy rõ mặt mày tay chân ra sao nhưng cũng đoán được thuộc vào hạng có sắc đẹp. Những mảnh vải xanh the đen khiến bà ta chỉ là một bóng người cử động, tuyệt nhiên không có chút cảm tình hay xúc động tý nào.

Bà ta đứng thẩn nhiên nhìn Thời Tư Tình một chập lâu bỗng phá lên cười dài rồi buồn rầu nói :

- Thời Quân Hào, lâu nay ta cũng chỉ muốn nuôi một hy vọng là tìm cho được anh!

Thì ra Thời Tư Tình tức là Thời Quân Hào trước kia.

Nghe vị Chí Tôn nói xong, ông nằm phục xuống đất, râu tóc rối bời, đôi mắt lệ nhòa trông thật đáng thương hại.

Khi nghe nàng thốt ra câu ấy tỏ ý mừng rỡ, ngược mắt nhìn lên run run nói :

- Tình nương, nếu nàng cho phép, chúng ta có thể nối lại những chuyện trước kia, bao nhiêu sự hiểu lầm xóa bỏ hết và từ nay về sau vĩnh viễn không thể nào xa nhau được nữa. Chúng mình sẽ tìm một nơi u tịch, nước non...

Vị Chí Tôn cất tiếng hỏi ngang câu :

- Thời Quân Hào! Anh có biết vì sao ta chỉ nuôi một hy vọng là tìm ra anh không?

Thời Quân Hào đáp :

- Lẽ tự nhiên là nàng cũng đã hiểu biết rằng bao nhiêu câu chuyện trước kia chỉ là một điều hiểu lầm đáng tiếc.

Một chuỗi cười khanh khách vang lên.

Thời Quân Hào ngạc nhiên gọi lớn :

- Em, Tình nương.

Bà bỗng quát lớn :

- Câm mồm!

Thời Tư Tình tức Quân Hào sững sốt nhìn, miệng há hốc vì hoảng sợ.

Chí Tôn Vô Nhân cóc nghiêng răng đáp :

- Ta chỉ muốn tìm cho được anh để đem băm vằm thành trăm thành nghìn mảnh, đốt xương anh thành tro bụi vãi ra cho gió thổi khắp bốn phương mới hả dạ.

- Trời! Nàng nữ nào?

Chí Tôn Vô Nhân cóc lại trở lên một trận cười như điên như dại rồi bất thành linh vung chưởng đập mạnh vào thiên linh cái Thời Tư Tình.

Mọi người thất kinh thất sắc nhưng cũng không còn cách nào cứu vãn kịp.

Ai cũng định ninh lão già đau khô quyết định mất mạng về chưởng ấy.

Ầm! Sỏi đá tung lên mù mịt, chưởng lực hất mạnh ra trên ba trượng, khiến những kẻ đứng gần muốn lao đảo ngã ra sau.

Chưởng lực của Chí Tôn Vô Nhân cóc đâu phải tầm thường. Khi đã phát ra không có gì chịu đựng nổi. Nhưng không ngờ khi gần đến đầu Thời Tư Tình đã bị một kinh lực từ phía bên tả đẩy đi nơi khác.

Người đã phát chưởng cứu mạng Thời Tư Tình không ai khác hơn là Văn Thiếu Côn.

Thì ra, Văn Thiếu Côn đã hiểu rõ sự việc này, chàng dám chắc không khi nào vị Chí Tôn lại có cảm tình với Thời Tư Tình, cho nên chàng đã cố tâm theo dõi và đề phòng ngay từ khi ông ta mới lách thếch chạy lại.

Công lực đôi bên ngang nhau và hai luồng chưởng phong chạm nhau rồi biến mất ngay.

Vị Chí Tôn nổi nóng quát :

- Văn Thiếu Côn, mày dám công nhiên ra tay chống lại ta sao?

Chàng lễ phép đáp :

- Đó chỉ là điều bắt buộc dĩ. Tôi không thể nào làm ngơ để bà hạ sát một người đau khổ và vô tội.

Bà ngạc nhiên hỏi :

- Té ra mày cũng biết rõ nó là...

Chàng đáp ngay :

- Là người yêu của bà ngày xưa ấy. Tôi còn biết rõ ông ta vẫn một lòng yêu đương bà nồng nhiệt. Nhưng bà lại nhân tâm chỉ giữ theo ý kiến của mình không cho ông ta được cơ hội giải thích. Nếu bà cố tình giết chết ông ta thì sau này sẽ ân hận suốt đời.

Chí Tôn hầm hầm quát lớn :

- Súc sinh, chỗ này không phải chỗ mày có thể đặt miệng vào. Bây giờ chỉ còn hai con đường cho mày tùy ý lựa chọn. Một là phải bỏ ngay con tiện tỳ họ Bạch kia rồi trở về Vô Nhân cốc cùng đệ tử của ta kết tóc trăm năm như đã từng ước hẹn. Hai là cho mày chết chung một lần cùng với lão Thời Quân Hào cho có bạn.

Thời Tư Tình lúc ấy nằm phục ngay trên đất, vì quá kích thích ông không còn bình tĩnh nữa, mồm cứ lảm bầm kêu gào :

- Tình nương, em nữ nào!

Bạch Thái Vân chạy lại đứng sát bên cạnh Văn Thiếu Côn, ngậm dùng truyền âm nhập mật nói :

- Con yêu phụ này thật vô cùng lợi hại, nếu không trừ ngay để hậu họa không biết đâu mà lường. Bây giờ hai ta cùng lập tức liên tay đối phó.

Nói rồi khễ nắm tay Văn Thiếu Côn Chàng vội vụt lại nói :

- Chưa được đâu. Chúng ta còn phải giải quyết nhiều chuyện trước đã.

Rồi quay sang phía Chí Tôn nói tiếp :

- Các điều kiện của bà đưa ra, tôi có suy nghiệm kỹ rồi. Nhưng trước khi giải quyết xin bà hãy trả lời hai câu hỏi của tôi.

Chí Tôn lạnh lùng nói :

- Cứ hỏi đi.

Chàng nói :

- Trước hết bà hãy nói rõ thân thế của tôi.

- Thằng bé khéo hỏi lạ lùng! Thân thế của mày ra sao, làm sao ta biết mà nói ra được.

Văn Thiếu Côn trầm giọng nói :

- Thế tại sao trước đây một tháng, bà đã buộc tôi đi Kỳ Vân Sơn tìm Long Diên thảo đem về rồi sẽ nói rõ thân thế tôi sau.

Chí Tôn cười lớn hỏi lại :

- Vậy Long Diên thảo đâu rồi? Đã lấy được đem về đây chưa mà hỏi?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Tại sao bà lại dùng mưu mô bịp bợm để lừa gạt. Trong khi bảo tôi đi tìm Long Diên Thảo, bà còn sai bọn tay chân cùng đi.

Bà cười khanh khách :

- Nếu chờ mày lấy được thì bọn Chí Tôn và bao nhiêu U Linh nơi đây hết còn có ngày ra được khỏi Vô Nhân cốc ư?

Văn Thiếu Côn ngạc nhiên quá vội hỏi :

- Té ra bà đã...

- Thuồn đã chế xong, chia cho mọi người cùng uống rồi. Giờ đây bọn Chí Tôn cùng mọi người thuộc bọn cốc cũng không khác gì người thường trên nhân thế nữa.

Chàng giật mình nhưng gượng cười nói :

- Điều đó... Xin thành thật kính mừng bà. Nhưng còn những vấn đề do tôi đưa ra thì sao?

Bà ta lạnh lùng đáp :

- Mày không làm tròn lời ước hẹn, Long Diên thảo không phải tự tay mày mang về, thì bọn Chí Tôn cũng không có phận sự phải trả lời nữa. Huống chi, bọn Chí Tôn cũng không biết gì hơn...

Vị Chí Tôn thân nhiên đáp :

- Việc đã xảy ra từ mười bốn năm rồi, bọn Chí Tôn không còn nhớ ra nữa.

Văn Thiệu Côn tức mình gằn giọng nói :

- Xin bà đừng giả ngộ nữa. Thằng bé ấy có phải là tôi không?

Vị Chí Tôn đáp :

- Nếu mày có chút ít thông minh, tưởng cũng không phải hỏi thêm nữa.

Chàng cười lạt nói :

- Thế là bà đã mặc nhiên thừa nhận rồi chứ gì?

- Ta cũng không thể thừa nhận. Còn vấn đề thứ hai là gì, cứ nói luôn đi.

Văn Thiệu Côn vô cùng xúc động. Vấn đề này tuy chưa phải hoàn toàn xác thực nhưng tự nhiên cứ theo lý trí mà xét, cũng đã quá rõ ràng rồi. Vị Chí Tôn của Vô Nhân cốc, con người kỳ quái, gần như không còn một điểm lương tâm, có thể là mẹ đẻ ra mình.

Chàng nghĩ thêm :

- Có lẽ vì một trường hợp nào đó, bà ta oán hận cha mình, nên đối với mình cũng hết tình ruột thịt của mẹ con. Nhưng dù sao mình cũng là máu mủ sinh ra, nên bà không nỡ đoạn tình giết chết. Để khuất mắt, đừng nhớ lại những điều đã qua chỉ gây sự đau buồn căm hận, bà đã đưa mình sang Hạ Lan sơn nhờ vợ chồng Văn Tử Ngọc và vị Chí Tôn đã có dính dáng liên hệ gì? Cứ như câu chuyện đã xảy ra tại Vọng Tinh lục thì Văn phu nhân là em gái của bà. Như thế tuy không phải mẹ ruột, Văn phu nhân cũng là dì của mình rồi.

Chợt nhớ ra một điều, chàng tự hỏi :

- “Như thế thì ai là cha đẻ ra mình?”

Chàng liếc mắt nhìn Thời Tư Tình đang nằm dài trên mặt đất và nghĩ tiếp :

- “Như thế thì lão tiên bối Thời Tư Tình là cha mình rồi. Việc này đã khá rõ ràng, tưởng cũng không còn gì thắc mắc nữa”.

Nghĩ đến đây, chàng cảm thấy trong lòng xúc động ngẩn ngơ chưa biết phải làm sao cho phải.

Vị Chí Tôn thấy Văn Thiệu Côn ngơ ngác cười khanh khách nhắc lại :

- Còn vấn đề thứ hai, hay nói đi?

Văn Thiệu Côn ngẩng lên nhìn bà rồi thở dài nói :

- Thôi vấn đề thứ hai, tôi thấy khỏi cần phải hỏi nữa.

Nói xong cúi xuống bồng Thời Tư Tình lên.

Chí Tôn nói :

- Bây giờ mày muốn gì?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Tôi muốn đi.

Rồi chàng nói lớn như một người đang mơ theo một giấc mộng :

- Đi... đi! Tôi sẽ đi về một nơi thật xa xôi, cách rời nhân thế. Tôi sẽ tìm một chốn rừng núi hoang vu, lạng lẽ sống qua ngày để khỏi bước và vòng thị phi, dĩ vãng, quên hiện tại, không có ngày mai.

Chí Tôn nghiêm giọng nói :

- Việc ra đi cũng không dễ dàng như vậy đâu? Và chẳng lão già Thời Quân Hào tội ác quá nhiều rồi, bọn Cốc chủ Chí Tôn chỉ muốn lột da, băm xương hấn mới hả giận.

Văn Thiệu Côn lặng thinh quay mình thờ thẩn bước đi.

Chàng căm hận Chí Tôn là con người tàn nhẫn, ác độc ví bằng là mẹ đẻ của mình, thì chàng ước thà không có mẹ còn hơn.

Ngao ngán cho tình đời, đau đớn cho số phận hẩm hiu, chàng chẳng còn thiết tha đến một điều gì nữa.

Chí Tôn quát lớn :

- Ngoài hai con đường của bọn cốc Chí Tôn đã nêu, mày không còn một con đường thứ ba nào khác nữa.

Văn Thiệu Côn cứ lẳng lặng bước đi chẳng thèm ngoảnh lại.

Chí Tôn nổi khí xung thiên, vẩy tay ra lệnh :

- Hãy bắt cả hai người về đây, sống chết cũng được.

Tức thì phía sau một loạt dạ vang, bốn tên U Linh bịt mặt áo đen lao tới như bốn mũi tên để chớp lấy.

Bạch Thái Vân vũ lộng thanh Âm kiếm, đồng thời vung tả chưởng tấn công, phát ra luồng ánh sáng năm màu rực rỡ trông chói mắt.

Lực lượng của bốn tên U Linh cũng khá hùng hậu nên hai bên ngang tài ngang sức.

Bạch Thái Vân giật mình, thận trọng hơn.

Chỉ Tôn nổi xung toan hạ lệnh cho toàn lực U Linh xông ra bủa vây. Nhưng Lệ Minh Nguyệt đã vội kêu lớn :

- Sư phụ!

Chỉ Tôn ngừng lại hỏi :

- Đồ đệ, ý con muốn gì?

Lệ Minh Nguyệt nhỏ nhẹ thưa :

- Theo ý con thì tạm thời nên tha cho chúng nó đi.

Chỉ Tôn ngạc nhiên hỏi :

- Vì lẽ gì?

Nàng đáp :

- Theo con nghĩ, giết chúng nó tức là khoan hồng cho chúng. Chi bằng cứ để chúng nó sống tạm và dần dần sẽ chịu đựng những hình phạt khác đau đớn, khốc liệt hơn nữa.

Chỉ Tôn tươi cười gật gù nói :

- Đồ nhi! Con lại sáng suốt hơn ta.

Rồi bà ghé vào tai Lệ Minh Nguyệt thì thầm mấy câu rồi không ra lệnh đuổi theo nữa.

Văn Thiếu Côn thờ thần nói :

- Kính chào sư huynh.

Vô danh tăng cau mày hỏi :

- Té ra sư đệ muốn tìm một nơi yên tĩnh để ẩn cư, không thiết tha với đời nữa sao?

Văn Thiếu Côn lạnh lùng hỏi :

- Từ nay tôi vĩnh viễn không bước vào vòng giang hồ tục lụy nữa.

Hai người đang trò chuyện, bỗng một giọng nói rất nhỏ nhưng rõ ràng vọng vào tai Vô danh tăng :

- Hắc Hải nhi? Hãy để cho nó đi tự nhiên.

Vô danh tăng nghe rõ ràng tiếng nói của Nhất Liễu thiền sư, mừng quá, vội dùng truyền âm nhập mật nói :

- Sư phụ, thì ra ngài đã đến rồi!

- Phải.

- Nhưng Bạch Hải nhi muốn bỏ ra đi!

- Cứ để nó đi.

Vô danh tăng cau mày nói :

- Nhưng nó phát nguyện tìm một nơi vắng vẻ u tịch để ẩn cư, không bao giờ trở vào cuộc sống với giang hồ nữa. Như thế chẳng hóa ra làm phụ lòng sư phụ đã tốn bao nhiêu tâm huyết đào tạo nên và cũng ủng hộ công trình của Hắc Hải nhi này nữa.

Do dự một lát, y nói thêm :

- Hiện nay lực lượng U Linh Vô Nhân cốc vô cùng ghê gớm. Nếu Bạch Hải nhi bỏ đi rồi, lấy ai mà chống cự lại?

Tiếng của Nhất Liễu thiền sư đáp :

- Không nên nhiều lời. Đó chẳng qua là một phản ứng nhất thời của một người quá chán nản và đau khổ mà thôi.

Nghĩ một lát, lão hòa thượng nói thêm :

- Nếu chủ nhân Vô Nhân cốc có đưa ra điều kiện gì, dù rắc rối đến đâu cũng cố gắng chấp nhận. Lúc này cần cố tránh chiến đấu đấy nhé. Xương máu võ lâm quý lắm. Đừng phung phí mà đắc tội đấy nhé.

Vô danh tăng lắc đầu nói :

- Sư phụ, việc này không quá đơn giản lắm đâu.

Nhất Liễu đại sư gắt :

- Nhiều chuyện lắm. Hãy cân mồn lại ngay.

Vô danh tăng chấp tay lâm bầm :

- Vâng xin tuân lệnh. Nhưng bây giờ sư phụ đang ở đâu rồi?

Không có tiếng trả lời. Tứ bề yên lặng.

Quần hùng ngơ ngác nhìn Văn Thiếu Côn đang ôm Thời Tư Tình cùng đi với Bạch Thái Vân.

Chàng bàng hoàng bước đi như người trong mơ. Bạch Thái Vân thì tươi cười hớn hở nhìn ngang dọc xung quanh như không biết nỗi sợ một ai.

Hồi lâu, cả hai đều khuất dạng sau những rặng cây xanh.

Phía trong tình hình cũng có phần lắng dịu. Chí Tôn trầm ngâm đi đi lại lại một lúc rồi cất tiếng hỏi :

- Hôm nay có phải Nhất Liễu thiền sư chủ tọa võ lâm đại hội không?

Niếp Sáp hòa thượng tiến lên trả lời, nhưng Vô danh tăng đã lớn tiếng nói :

- Ngài còn bận xử lý một chút việc chưa đến kịp và ủy nhiệm cho tôi tạm làm đại diện để hầu tiếp quần hùng.

Chí Tôn hỏi :

- Người đã được mọi người tín nhiệm và chấp nhận cho đủ tư cách đại diện chưa?

Vô danh tăng ngập ngừng chưa đáp, đưa mắt nhìn xung quanh như để dò ý.

Trong quần hùng không một ai phản đối. Hiện tượng này đã mặt nhiên thừa nhận Vô danh tăng rồi.

Chí Tôn Vô Nhân cóc cười nói :

- Thôi cũng được! Lão hòa thượng lánh mặt không ra thì nói chuyện cùng nhà người cũng được.

Vô danh tăng trịnh trọng nói :

- Hòa thượng này tuy bất tài, nhưng đã đại diện chủ tọa võ lâm, thì tư cách cũng không phải nhỏ. Nếu bà muốn nói chuyện gì xin khách khí hơn một chút để giữ cảm tình và hòa khí giữa đôi bên.

Câu nói tuy trang nhã nhưng có tánh cách dạy đời và cũng có ý trích thượng khiến Cốc chủ Chí Tôn bất giác nổi nóng quát lớn :

- Ngày nay, nếu không nề tình Nhất Liễu hòa thượng thì nhà người đã không đất chôn thầy rồi. Bây giờ hãy nghe cho rõ. Bồn Chí Tôn ngay hôm nay sẽ di giá về Vân Mộng sơn đề tự liệu thiết lập một Phân đàn tại đây. Phiến nhà người thông báo cho mọi người hay, ai muốn tham dự đại hội võ lâm, cứ tập trung về đó, và do bồn Chí Tôn chủ tọa.

Vô danh tăng đáp :

- Ta đã nhớ rồi.

Chí Tôn lại dặn thêm :

- Ngoài ra xin thông báo cho năm đại môn phái sẽ lựa những tay cao thủ về đại diện tham dự võ lâm đại hội. Phái nào không có người về, ta sẽ cho giết sạch không còn một mống nhỏ. Phái nào, môn nào vắng mặt, tất nhiên sẽ bị xóa tên trên chốn giang hồ tức khắc.

Vô danh tăng cười khi khi nói :

- Xin ghi nhớ! Ngài còn dặn gì nữa không?

- Không, bây giờ chúng người có thể rút lui khỏi nơi này được rồi. Nhớ đến Vân Mộng sơn đúng hẹn.

Vô danh tăng chấp tay nói :

- Xin ghi nhớ và lo liệu mọi việc. Chúng tôi không làm phụ lòng bà đâu.

Chí Tôn gật đầu tỏ ý hài lòng rồi từ từ bước vào trong kiệu. Bồn con thị tỳ lập tức chạy theo, đứng hầu hai bên.

Kiệu không trở vào Vô Nhân cóc mà tiến thẳng tới trước, đi về phía Vân Mộng sơn.

Quần hùng ngơ ngác nhìn theo, bỗng nhiên có một chuỗi cười vang dậy từ lưng chừng trời đưa xuống.

Tiếp theo đó, mọi người trông thấy Nhất Liễu thiền sư từ trên giữa lưng trời từ từ hạ xuống, nhẹ nhàng đứng ngay trước đám đông như một vị thiên thần giáng hạ.

Những tiếng hoan hô reo mừng giữa đám quần hùng nổi lên vang dậy. Sự xuất hiện của Nhất Liễu thiền sư là một sự khích lệ lớn lao đã mang lại niềm tin tưởng cho mọi người.

Hồi 47

Vô danh tăng lại gần thưa rằng :

- Sư phụ, Hắc Hải nhi con làm như thế có được hay không?

Nhất Liễu thiền sư trợn mắt thét lớn :

- Nghiệt đồ! Mi to gan thiết, dám mượn tiếng bản tăng triệu tập võ lâm đại hội. Việc này phải phạt mi quỳ gối suốt ba năm để sám hối, nếu không sẽ trục xuất khỏi sư môn.

Vô danh tăng sợ hết hồn, lắp bắp nói :

- Bẩm sư phụ, đồ đệ quả thật.

Nhất Liễu thiền sư nạt lớn :

- Chả lẽ ta đùa với mi sao?

Vô danh tăng quỳ xuống, chắp tay thưa :

- Xin sư phụ mở rộng hồng ân, đây chẳng qua là sự vạ bất đắc dĩ để cứu vãn võ lâm đại họa, từ nay đệ tử xin chừa, không dám tự tiện nữa.

Niệp Sáp Hòa Thượng cũng sợ hãi thất sắc, đứng yên không dám nói gì hết.

Nhất Liễu thiền sư vuốt râu cười :

- Hắc Hải nhi. Thôi, cho con đứng dậy!

Vô danh tăng mừng như chết đi sống lại, lóp ngóp ngồi dậy :

- Ân sư! Từ nay Hắc Hải nhi hết dám thày lay.

- Thôi, mi đã biết hối cải, ta đã bỏ qua không nhắc tới nữa. Lần sau nhất định phải quỳ úp mặt vào vách đá ba năm tròn đầy nhé.

Vô danh tăng ríu ríu bước lại đứng gần Niệp Sáp Hòa Thượng.

Nhất Liễu thiền sư vuốt râu cười khà khà nói lớn :

- Bản tăng bỏ phế việc đời từ mấy chục năm nay, chưa bao giờ nếm mùi vị điều khiển một ai. Nay được quần chúng tín nhiệm, bản tăng xin cố gắng làm tròn sứ mạng.

Hàng trăm võ lâm hào kiệt vui mừng hoan hô vang dậy. Tiếng hò, vỗ tay náo nhiệt cả núi rừng.

Nhất Liễu thiền sư quay về phía đông hỏi :

- Chư vị đã có lòng tín nhiệm bản tăng, không biết có nhận lời cất đặt của bản tăng hay không?

Quần hùng đồng thanh nói :

- Chúng tôi nhất tâm nhất trí tuân theo lệnh của lão thiền sư.

Nhất Liễu thiền sư gật đầu :

- Được lắm, xin cảm ơn chư vị. Giờ đây chúng ta phải cấp tốc trở về Vân Mộng sơn ngay.

Quần hùng dạ vang rồi kẻ trước người sau lần lượt kéo nhau đi.

Niệp Sáp hòa thượng hỏi :

- Lão thiền sư, chúng ta có thể đến Vân Mộng sơn rồi thừa lúc bọn U Linh mới đến, chân ướt chân ráo, chưa kịp chuẩn bị, đánh rập một trận cho xong có được không?

Nhất Liễu thiền sư lắc đầu nói :

- Không được, mà trái lại...

Niệp Sáp hòa thượng kinh ngạc quá, hỏi ngay :

- Ủa, tại sao còn trái lại?

Nhất Liễu thiền sư từ từ nói :

- Sau khi đến Vân Mộng sơn, bản tăng sẽ đem quyền chủ tọa đại hội giao lại cho Chí Tôn Vô Nhân cốc vì bản tăng đã có một kế hoạch sâu xa hơn.

Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Ô, nói vậy có khác nào lừa dê vào hang cọp.

Nhất Liễu thiền sư vuốt râu cười khà khà :

- Không hề chi, chính bản tăng có dụng ý từ trước rồi.

Niệp Sáp hòa thượng ngẩn người suy nghĩ một lúc rồi gật gù nói :

- Phải rồi hòa thượng này đã hiểu rõ thâm ý của lão Thiền sư rồi!

Nhất Liễu thiền sư mỉm cười rồi quay lưng đi.

Trong lúc quần hùng lục đục lên đường, Khúc Tự Thủy lại gần Niệp Sáp hòa thượng nói :

- Xin các vị đi trước và tha thứ cho chị em chúng tôi vì có việc riêng, không thể nào cùng đi được.

Niệp Sáp hòa thượng sừng sốt hỏi :

- Hay là vì lệnh muội Lê cô nương mà các cô...

Khúc Tự Thủy lạnh miệng đáp :

- Không phải đâu. Chị em chúng tôi cần thu xếp một việc riêng. Rồi sớm muộn gì chúng tôi cũng tìm cánh có mặt tại Vân Mộng sơn. Vì gấp quá, xin cho phép được đi gấp ngay bây giờ.

Nói xong cả ba nàng chấp tay cúi đầu bái biệt rồi thoát một cái đã đi mất dạng.

Phân Văn Thiếu Côn, hai tay bỗng Thời Tư Tình bước đi, không bao lâu đã rời Vô Nhân cốc trên năm dặm đường.

Bạch Thái Vân lảo đảo bước theo khê hỏi :

- Văn ca, bây giờ anh định đi về đâu đây?

Văn Thiếu Côn đáp :

- Càng xa càng tốt. Cần tìm một nơi thật hẻo lánh, đừng có bóng người lai vãng.

Nàng vội níu vai chàng hỏi :

- Anh điên rồi sao lại dự định như vậy? Bây giờ cần tìm nơi kín đáo tạm ẩn trú phòng mưa gió chứ.

Văn Thiếu Côn sực tỉnh nói :

- Ừ, phải đấy, bây giờ cần tìm đỡ một nơi nào để gia gia dưỡng bệnh đã.

Nhưng khắp vùng này, đâu đâu cũng toàn núi hoang rừng vắng, muốn tìm ra một chỗ ẩn trú đằng hoàng đâu phải việc dễ?

Thời Tư Tình, nằm trong tay Văn Thiếu Côn thình thoảng há miệng gọi :

- Tình nương, nàng hiểu cho ta! Tình nương, đâu rồi.

Hết nói mơ lại mở mắt nhìn láo liên, tâm hồn bị xúc động mãnh liệt. Chập sau ông lặng thinh, mê man không còn biết gì hết.

Văn Thiếu Côn thoăn thoắt bước đi hơn năm dặm nữa. Bỗng Bạch Thái Vân mừng rỡ đưa tay chỉ về phía trước nói :

- Đằng kia hình như có cổ miếu! May quá!

Văn Thiếu Côn quay đầu nhìn rồi rảo bước lại gần. Cạnh núi, sau một hàng cây cổ thụ có một ngôi miếu nhỏ, tường xiêu vách nát.

Hai người cùng nhau bước vào miếu. Tuy là một tòa miếu xưa sập nát nhiều nơi, nhưng bên trong khá sạch sẽ gọn gàng. Văn Thiếu Côn đem Thời Tư Tình đặt trên bục đất rồi dùng chuông áp vào huyệt Chí hải của ông ta, vận dụng một luồng kinh lực chuyển vào người. Toàn thân Thời Tư Tình rung lên mấy cái rồi mở mắt tỉnh dậy ngay :

Ông lóp ngóp ngồi dậy đưa mắt nhìn láo liên, cất giọng run run hỏi :

- Tình nương, nàng còn giận tôi không? Tại sao nàng lại hắt hủi tôi mãi thế này.

Nói xong ông vùng lại đưa tay chụp Bạch Thái Vân.

Bạch Thái Vân khê lách mình né tránh rồi dậm chân nói :

- Bậy quá, ông ta đi nổi cơn khùng, loạn não mất rồi.

Thời Tư Tình đã yếu, hai chân lại bị gãy, vừa chộp hụt đà té huych xuống đất.

Nhưng ông đã lóp ngóp bò dậy, quay về phía Bạch Thái Vân kêu lớn :

- Tình nương, tôi cần giải thích cho nàng biết rõ những sự hiểu lầm trước kia. Nàng không nên đối xử cùng tôi như vậy.

Hai mắt lờ đờ, đôi tay quờ quạng múa lung tung rồi khóc òa lên, nước mắt ràn rụa, trông thật đáng thương hại.

Văn Thiếu Côn ruột đau như cắt, đưa tay đỡ lấy Thời Tư Tình nói :

- Thời lão tiên bối xin hãy bình tĩnh một chút.

Mặc dầu chàng đoán biết ông ta là cha mình, vì chưa có gì chứng minh xác thực nên chưa dám gọi là cha.

Thời Tư Tình đưa cặp mắt đỏ ngầu nhìn chằm chập vào Văn Thiếu Côn rồi bỗng phá lên một trận cười nghe chói tai rợn người. Quả là giọng cười của một người điên.

Hồi lâu ông ngừng hẳn tiếng cười rồi nhìn ngay mặt chàng quát lớn :

- Quân khốn nạn, mày đã cố tâm phá hoại tình cảm chúng tao. Quân khốn nạn. Hôm nay mày đến nộp mình, tao cũng liều mạng cùng mày mới được.

Nói xong vùng hai chưởng đánh vào mặt Văn Thiếu Côn.

Chàng vội đưa tay nắm lại và nói :

- Thời lão tiên bối, ngài chẳng nhớ những việc tại Vọng Tình lưu hay sao?

Thời Tư Tình nhe răng cười khanh khách nói :

- Nhớ rồi, chính mày là tên thích khách định mưu sát lão phu. Phe này lão phu nhất định chẻ xương lột da mày mới được.

Bạch Thái Vân đứng xéo qua một bên, điểm luôn năm chỉ đúng vào năm đại huyệt của Thời Tư Tình.

Ông ta ngã ra, đôi mắt lim dim như người ngủ say, tinh thần có vẻ bình tĩnh trở lại.

Văn Thiều Côn ngậm ngùi than :

- Ông ta đã điên thật mất rồi?

Bạch Thái Vân nói tiếp :

- Văn ca, cả anh cũng điên luôn thôi.

Văn Thiều Côn ngạc nhiên hỏi :

- Sao, tôi cũng điên nữa sao?

- Nếu anh không điên tại sao làm những điều cuồng dại như vậy?

Văn Thiều Côn thở dài nói :

- Chả lẽ em không nhận thấy ông ta là thân sinh của tôi sao?

Bạch Thái Vân hỏi :

- Anh đã có bằng cứ gì mà dám quả quyết như vậy được?

Văn Thiều Côn sừng sốt, và nghĩ bụng :

- “Nàng nói cũng đúng. Ta chỉ dự đoán mà thôi chứ đã có yếu tố gì đích xác đâu mà chắc chắn điều ấy được”.

Chàng suy nghĩ rồi cảm thấy thèn thẹn về hành động và nhận xét hơi nông nổi của mình, đứng lặng thinh không nói gì hết.

Bạch Thái Vân tùm tùm nhìn chàng nói :

- Theo tôi nghĩ, chúng mình cũng nên đi cho thật xa, tìm một nơi hoang vu hẻo lánh không có người ở để cùng nhau riêng sống một cõi đời thoát tục, đừng bận tâm đến chuyện giang hồ làm gì nữa.

Văn Thiều Côn nhìn nàng ngập ngừng nói :

- Chưa được, bây giờ chưa làm thế được. Thân thể, oán ân, trách nhiệm, còn bao nhiêu điều hệ trọng còn quàng nặng đôi vai. Bao nhiêu hình ảnh quay cuồng, chưa giải quyết xong thì chưa thể nói đến chuyện bỏ đi xa được.

Bạch Thái Vân hỏi tiếp :

- Bây giờ anh tính liệu như thế nào?

Chàng ngược lên nhìn về phía Thời Tư Tình rồi quả quyết đáp :

- Bất luận người này là thân sinh của tôi hay không, công việc đầu tiên phải làm, vẫn là việc chạy chữa cho hết bệnh.

Bạch Thái Vân chép miệng nói :

- Đó là điều khó khăn thật.

- Tại sao, chẳng lẽ trên đời này không tìm được một người chữa được hay sao?

Bạch Thái Vân nói :

- Thiên hạ chẳng thiếu gì danh y, nhưng phần đông chuyên về bệnh cảm mạo, hay trúng độc. Bệnh này đặc biệt là tâm bệnh. Phàm chữa tâm bệnh phải dùng phương pháp về tình cảm. Chỉ trừ khi nào vị Chí Tôn thuận tình yêu ông ta lại thì may ra mới có thể chữa nổi.

Suy nghĩ một hồi lâu nàng nài tiếp :

- Xưa nay thiên hạ đồn rằng trong dãy núi Long Thủ có một người rất giỏi về y dược. Nếu tìm được người ấy có lẽ cũng còn hy vọng.

Văn Thiều Côn mừng quá hỏi nhỏ :

- Người ấy là ai, tên gì?

Bạch Thái Vân đáp :

- Long Thủ Vu Bà.

Chàng lặp lại :

- Long Thủ Vu Bà! À, té ra là một phụ nữ!

Bạch Thái Vân cười nói :

- Đàn ông hay đàn bà miễn chữa lành bệnh thì thôi, cần chi phải phân biệt. Nhưng có một điều trở ngại đáng chú ý là tánh tình người này rất quái gở, buồn vui bất ngờ, chưa chắc người ta đã bằng lòng nhận chữa giúp.

- Như vậy phiền em chỉ đường tìm hộ.

Bàn xong cả hai lập tức lên đường ngay.

Hai hôm sau hai người đã đến chân núi Long Thủ.

Văn Thiều Côn nói :

- Đây là núi Long Thủ rồi. Nhưng vì địa thế bao la hiểm trở biết Vu Bà ở đâu mà tìm cho ra được.

Bạch Thái Vân lắc đầu nói :

- Xưa nay chỉ nghe đồn chứ chưa hề gặp nên chẳng biết đích xác ở nơi nào.

Tuy nhiên, nếu mình cố tâm tìm kiếm, có lẽ rồi cũng được.

Văn Thiếu Côn bồn chồn nôn nóng cứ bỗng Thờ Tư Tình theo đường mòn đi băng vào rừng.

Loay hoay qua những lùm cây, gộp đá, nhiều lúc phải lội qua suối, băng qua đèo, một hồi lâu đã lạc mất lối đi.

Trời đã gần tối, đường tối càng quanh co khúc khuỷu chưa thấy nẻo ra. Mặc dù võ công hai người rất mẫu nhiệm nhưng cũng không dùng được việc gì lúc này.

Văn Thiếu Côn ngừng bước, đặt Thờ Tư Tình nằm trên một tảng đá, dưới bóng cây và nói :

- Trời đã tối rồi, chúng mình suốt ngày chưa ăn uống gì cả. Em hãy ngồi đây xem chừng, để anh đi tìm xem có thức gì ăn cho đỡ đói đêm nay.

Bạch Thái Vân cũng thấy ruột gan cào lên vì đói gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Thờ Tư Tình.

Thời tiết vào lúc cuối đông, khí trời trở nên lạnh lẽo, chim muông tìm nơi ẩn nấp, tìm rất khó khăn.

Bạch Thái Vân phần mệt phần đói, ngồi chờ Văn Thiếu Côn từ lâu chưa thấy trở lại.

Nàng nhìn Thờ Tư Tình đang nằm thiêm thiếp lòng ngao ngán, suy nghĩ mông lung.

Thình lình có tiếng động khẽ, từ bên phải có một bóng mờ thoáng qua rồi biến mất. Bạch Thái Vân giật mình ngồi phắt dậy, phóng ra hai điểm hàn tinh và hét lớn :

- Ai đó, đứng lại.

Tay nàng luôn luôn thủ hai chiếc yển vĩ cương thoa để phóng chim muông mỗi khi chúng xuất hiện. Vì vậy nên vừa thoáng có bóng lạ, nàng đã phóng ra như chớp.

Nhưng bóng ấy lạnh lẽo chập chờn như gió thoảng, chỉ thoát một cái rồi biến mất. Cặp yển vĩ cương thoa xé gió vu vu rồi ghim vào tảng đá choeng choeng hai tiếng.

Bạch Thái Vân hoang mang chẳng biết bóng ấy là người hay ma, nếu là người thì tài khinh công đã đến mức tuyệt diệu.

Trong khi suy nghĩ, bóng đen ấy đã quay lộn lại lần nữa.

Nàng nổi nóng tung mình nhảy theo, trong nháy mắt đã đuổi đi trên một trăm trượng.

Khinh công của bóng đen vượt cao hơn nàng một mức xa, nên chỉ loáng một cái lại biến đâu mất.

Bạch Thái Vân ngần ngừ rợn tóc gáy :

- Quái, chỉ là ma quỷ, chứ người ta làm sao biến hóa lẹ làng như thế này được!

Nàng thần thờ quay lại. Nhưng khi về tới chỗ cũ thì trên tảng đá không còn Thờ Tư Tình nữa.

Lúc bấy giờ nàng mới chợt tỉnh :

- Thôi, quả mình đã trúng vào kế “điệu hổ ly sơn” của bọn nào rồi! Chính họ cố ý lừa mình đuổi theo để bắt cóc Thờ Tư Tình mà chẳng tốn chút hơi sức nào.

Bạch Thái Vân đang đứng vào cái thế dở khóc dở cười. Đối với nàng, Thờ Tư Tình chỉ là cái gai báo hại, chỉ mong sao khuất mắt cho rồi. Nhưng khốn nỗi, Văn Thiếu Côn lại khẳng khái nhận là cha đẻ quý hóa như vàng rồi giao cho nàng canh giữ hộ.

Bây giờ vì vô ý xao lãng, lão già điên đã bị kẻ địch bắt đem đi, lát nữa chàng trở về biết ăn làm sao, nói làm sao cho phải.

Nửa giờ sau, một bóng đen khác lại thấp thoáng bìa rừng. Nàng giật mình phóng tới định rút kiếm tấn công. Nhưng xem lại là Văn Thiếu Côn vừa trở về, với một cặp thổ xách trong tay.

Nàng lập tức trình bày lại câu chuyện đã xảy ra, Văn Thiếu Côn sững sờ vội hỏi :

- Bây giờ có biết được ông ở nơi nào không?

Nàng lắc đầu đáp :

- Mất tích!

Văn Thiếu Côn đỏ mặt tía tai hỏi :

- Em cùng ở đây tại sao ông biến mất không hay? Có lẽ bị cộp beo tha mất rồi chăng?

Nàng đáp :

- Không phải cộp beo nhưng chính do người bắt cóc.

- Tại sao em biết, lúc đó đang ở đâu?

Nàng tuần tự thuật lại hết mọi việc từ khi có bóng người xuất hiện, đuổi theo và Thờ Tư Tình bị mất tích.

Văn Thiếu Côn nóng nảy, ruột gan như bị lửa đốt than dài :

- Thế là hỏng bét rồi? Nếu bọn chúng đã bắt được ông mang đi, thì còn bao nhiêu điều rắc rối sẽ xảy ra, và tính mạng ông nhất định sẽ dữ nhiều lành ít.

Bạch Thái Vân vừa tức mình về sự việc xảy ra quá đột ngột hơn nữa lại không được Văn Thiệu Côn thông cảm, buông lời trách móc nên vừa buồn lại càng thêm bức tức, nặng lời cãi vã.

Bình sinh nàng vẫn có tánh chất cương cường bất khuất, trong lời qua tiếng lại, Bạch Thái Vân cũng thốt ra những câu nói phũ phàng.

Văn Thiệu Côn luôn luôn bị những điều không may dồn dập, vừa lo vừa tức, người không còn bình tĩnh nữa. Lại bị Bạch Thái Vân dùng lời nặng nề chỉ trích và khiêu khích nên nhất thời không nén được giận, vung chưởng tát mạnh vào mặt nàng.

Vì không ngờ đến đề tránh né, hay vận công chịu đựng, Bạch Thái Vân lãnh đủ một chưởng đánh “bốp” vào má, sưng húp lên, in dấu năm ngón tay bầm tím, máu chảy ra có vòi.

Nàng choáng váng và sững sốt hồi lâu mới kêu được :

- Đồ vũ phu khốn kiếp! Mày đánh tao!

Lời nói đứt đoạn, cả máu cùng nước mắt tuôn ra đầm đìa.

Nói xong nàng xông lại chộp ngay vào ngực chàng.

Văn Thiệu Côn đã hoàn toàn mất cả lý trí, thấy Bạch Thái Vân vừa mắng vừa xông tới, hăng máu chẳng còn suy nghĩ gì nữa, bồi thêm một chưởng nữa, thét lớn :

- Con tiện tỳ, ngươi đã hại ta rồi!

Bạch Thái Vân không ngờ chàng đánh nữa nên chẳng đề phòng lãnh thêm một đòn sau lưng người qua một bên loạng choạng đi mấy bước mới đứng vững, máu mồm tuôn ra đỏ cả vạt áo trước, nước mắt chảy đầm đìa.

Sau khi tung chưởng thứ hai, cơn tức cũng lắng dịu xuống Văn Thiệu Côn giật mình sững sốt ân hận về cử chỉ vũ phu lỗ mãng của mình. Chàng cũng không thể nghĩ rằng con người như mình mà có thể làm được điều ấy đối với vợ?

Chàng thở phào một cái, nhìn nàng lắp bắp :

- Vân muội! Ngu huynh đã làm điều không phải... xin lỗi...

Bạch Thái Vân đưa tay gạt nước mắt, cổ nuốt dòng máu, lạnh lùng đáp :

- Anh đã đánh tôi hai chưởng. Đáng lắm và cũng vô ích lắm? Hai đòn này đã phá tan cái mộng tưởng viên vông của tôi và đồng thời cũng chấm dứt mối liên hệ giữa hai ta từ nay.

Nói xong, nàng quay đầu toan đi thẳng.

Văn Thiệu Côn hoảng hốt gọi :

- Vân muội, hãy khoan?

Nàng cười cay đắng nói :

- Sự quan hệ của đôi ta đến đây đã hết rồi. Từ đây anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Còn chút tình lưu luyến nữa, phải chăng vì anh muốn có tôi để cùng đi tìm kiếm cho được người cha yêu quý của anh? Rồi sau đó cũng không còn tình nghĩa gì nữa.

Văn Thiệu Côn hối hận quá không biết dùng lời nào để biện bạch, chỉ ấp úng :

- Vân muội, em đã làm rồi? Anh đã làm điều không phải...

Bạch Thái Vân chỉ cười nhạt, không thêm ngó lại, quay mình đi luôn.

Văn Thiệu Côn hoảng hốt gọi lớn :

- Vân muội, hãy dừng lại! Em không thể tha thứ cho anh một lần được hay sao?

Miệng gào, chân cũng vội vã chạy theo.

Hồi 48

Chàng cố đem hết sức thi triển thuật khinh công đuổi theo Bạch Thái Vân, không bao đã gần sát sau lưng, cách chừng một trượng, miệng gọi lớn :

- Vân muội, Vân muội, anh van em! Anh có lỗi với em quá nhiều.

Bạch Thái Vân lạnh lùng hét lớn :

- Đây là lời cuối cùng, xin anh hãy thả tôi ra. Nếu không đừng trách tại sao tôi trở mặt!

Văn Thiệu Côn vẫn một mực kêu gào :

- Vân muội, Vân muội!

Lòng sắt đá vẫn không lay chuyển, Bạch Thái Vân xoay người phát tay một cái, phóng luôn ba điểm hàn tinh vào mặt chàng như điện xẹt.

Văn Thiệu Côn vội vàng nghiêng mình né tránh.

Nhưng vì khoảng cách xa quá gần, né được hai mũi đầu, tiếp đến mũi kim thao yển vĩ chót đã ghim đúng vào bả vai.

Bạch Thái Vân dừng chân, dựng cặp mày ngài, hét lớn :

- Họ Văn kia, Bạch Thái Vân này không khi nào nói hai lời và cũng không muốn xử trí quá đáng. Một mũi kim thoa này vừa đủ đối lại cái nhục hai chưởng đó. Trên kim thoa không bôi thuốc độc nên tánh mạng ngươi chẳng can hệ gì đâu. Nhưng đó cũng là một lưu niệm để ngày sau còn nhớ lại những lúc này.

Nàng thở dài một cái rồi nói tiếp :

- Trong huyết mạch chàng đã có hàng vạn “Vô vĩ cử trùng” đang lưu thông. Từ nay không còn kinh huyết của tôi để bồi dưỡng, trong vòng một thời gian chúng sẽ chết khô cả. Chừng ấy độc tố cũ tái phát, mạng anh cũng chẳng còn đâu.

Văn Thiệu Côn cau mày đáp :

- Sống chết là việc thường, anh đâu có sợ! Nhưng anh chỉ ân hận và tự trách mình...

Bạch Thái Vân khanh khách cười :

- Thôi, chẳng cần dài dòng cho thêm chuyện. Mạng sống của anh còn kéo thêm nhiều nhất là một năm. Kể ra thì quá ngắn, nhưng nếu biết trước, anh cũng có đủ thì giờ để giải quyết những điều đang dang dở.

Nói xong tung người lao đi.

Mũi kim thoa yển vĩ đã bắn chết hy vọng của Văn Thiệu Côn. Chàng biết rằng :

- Dù mình có hạ mình quỳ lạy chưa phắc nàng đã hồi tâm.

Chàng cứ ngớ ngẩn sững sờ đứng nguyên một chỗ không đuổi theo nữa.

Thật ra dù chàng muốn đuổi theo cũng không còn đủ sức nữa, vì mũi yển vĩ cương thoa đã ghim đúng vào huyết kiên tĩnh rồi xuyên luôn vào thịt, lút mất trong cơ thể. Mỗi khi cử động một chút là thấy toàn thân tê liệt, nhức nhối vô cùng. Vì vậy mà chàng không thể nào chạy theo được nữa.

Bạch Thái Vân bay đi rất mau, chỉ trong chớp lát đã xa tít mù không còn trông thấy nữa.

Văn Thiệu Côn trở lại với thực tại, lòng ngao ngán chán nản vô cùng.

Chàng ngược mặt nhìn trời cao, thở dài một cái và suy nghĩ :

- “Đời sống của mình chỉ còn một năm nữa. Mặc dù không phải hạng người ham sống sợ chết, nhưng một khi biết trước hạn định của mạng mình, quả là điều rất đau khổ”.

Bao nhiêu thắc mắc cũ lại quay cuồng trong trí óc :

- “Chí Tôn Vô Nhân cóc có phải là mẹ ta không? Vọng Tình sư chủ Thời Tư Tình có phải là cha ta không? Kẻ nào đã đến bắt cóc ông ấy đem đi đâu? Và lý do nào, thật là kỳ quái, nghĩ mãi không giải đáp nổi.

Rồi đến những lời giáo huấn của ân sư Nhất Liễu cũng văng vẳng vang lên”.

Chàng suy nghĩ tiếp :

- “Giờ đây bao nhiêu U Linh Vô Nhân cóc đã cùng nhau về Vân Mộng sơn để khởi đầu cuộc võ lâm đại sát! Tự mình đã có tấm thân tuyệt học mà ngày nay đành bất lực khoanh tay đứng nhìn, thật là vô dụng”.

Lòng căm hờn uất hận bốc lên ngùn ngụt như thiêu đốt tâm can cơ hồ muốn chét ngay cho bớt tức.

Khi ấy đêm đã sang canh hai. Núi rừng trầm lặng trong hư vô, vạn vật bao phủ một màn đen tối, quang cảnh thật tiêu điều buồn bã!

Chàng cử động đôi chân muốn bước đi. Mũi yển vĩ kim thoa ghim sâu vào thịt, xuyên suốt qua bả vai, cắm vào kẽ xương. Cứ mỗi lúc khẽ cử quảy một chút là đau buốt đến tận xương tủy.

Chàng đưa tay sờ tìm cách nhổ ra nhưng không tài nào làm được.

Sắp qua canh ba, Văn Thiệu Côn lê chân chưa được nửa dặm đường.

Thật ra chàng đã đi lạc đường, không còn tìm ra phương hướng nào nữa.

Bỗng dưng chàng ngừng bước lắng tai nghe và mới phát giác được tiếng chân đi cách đây chừng vài dặm. Tuy xa nhưng vì đêm khuya yên lặng, tai chàng rất thính nên vẫn nghe được rõ ràng.

Chàng nghiêng rặng chịu đựng vì bị hành nhức đau đớn nơi vai, cố lại sau tảng đá lớn để ẩn nấp, đồng thời ngấm vận thần công phòng đối phó với mọi tấn công bất ngờ.

Không bao lâu, có mấy người lao vút qua lạnh như chớp nhoáng. Bước chân qua họ nhẹ nhàng không gây tiếng động nhỏ, rõ ràng là công lực rất cao siêu, bản lãnh người nào cũng có vẻ thoát tục.

Các người ấy, ai cũng bịt đầu và che mặt bằng the đen và vải xanh, mới nhìn qua đã biết là các U Linh của Vô Nhân cốc.

Chàng ngạc nhiên tự hỏi :

- “Bọn U Linh đã kéo nhau về Vân Mộng sơn, tại sao có một số còn đang lẩn quẩn nơi chốn này?”

Nhưng chàng bỗng nghĩ ra đây chỉ là một kế hoạch của bọn chúng phân công theo sát để điều tra hành động của chàng. Nếu quả như vậy thì Vọng Tinh sư chủ nhất định đã do bọn chúng bắt mất rồi.

Thình lình trong số U Linh có tiếng nói :

- Những vết máu còn chảy tại chốn này không?

Bây giờ chàng mới để ý là vết thương trên vai chàng nãy giờ vẫn rỉ rỉ ra máu và nhỏ giọt trên đường đi.

Nghe tiếng nói quen quen, chàng giật mình khi nhận ra là của Huyền Trung Tử.

Chàng nghĩ bụng :

- “Mình đang bị thương đau đớn như thế này, nếu chỉ một mình Huyền Trung Tử còn chưa đối địch nổi, huống chi có bảy, tám U Linh nữa, làm sao thoát khỏi tay bọn chúng phen này? Tránh voi chẳng xấu mặt nào, chỉ bằng ta cứ im hơi lặng tiếng, may ra chúng không tìm thấy”.

Nghĩ thế rồi đứng yên, sát mình vào tảng đá, không nhúc nhích, đôi tai chăm chú theo dõi tình hình.

Bọn U Linh và Huyền Trung Tử cứ đi loang quanh lùng xét, chưa chịu bỏ đi.

Trong số đó có một tên cúi khòm lưng sà mũi sát đất đánh hơi từ chỗ này đến chỗ nọ, dần dần đến gần tảng đá nơi chàng ẩn nấp. Té ra khứu giác của tên này bén nhạy chẳng khác nào loại chó săn có huấn luyện đẳng hoàng.

Văn Thiệu Côn nhìn thấy biết rằng trước sau gì hắn cũng tìm ra được nên rón rén tuốt thanh Dương kiếm cầm sẵn nơi tay thủ thế chờ đợi.

Tên U Linh đánh hơi đến cạnh tảng đá vùng hét lớn :

- Nó đây rồi.

Tức thì hắn phóng vọt mình về phía sau tảng đá đưa tay vồ lấy chàng.

Khi tay nó vừa chạm đến là cả thân người đã đứt tiện làm hai khúc, mỗi khúc rơi một nẻo, ruột gan lòng thông, máu me đỏ đất.

Văn Thiệu Côn đã cầm kiếm chực sẵn, khi hắn vừa nhào lên thì lưỡi Dương kiếm đã đưa ngang một nhát rồi dờ.

Văn Thiệu Côn nhận thấy không tiện ẩn nấp nữa, lập tức nhin đau, tung người nhảy ra.

Huyền Trung Tử bước tới cười khà khà nói :

- Oắt con, xét ra mày không còn đủ sức để chống cự lâu dài, hãy đầu hàng cho mau để bản tòa khỏi mất thì giờ vô ích.

Văn Thiệu Côn trợn mắt quát lớn :

- Đồ yêu đạo có phải chúng bây đã bắt cóc Thời lão tiên rồi không?

Huyền Trung Tử cười ngất :

- Thời Quân Hào là người mà Chí Tôn bổn Cốc oán ghét nhất. Cần phải bắt nó đập chết nghiền xương, đốt thành tro bụi mới đáng tội. Bây giờ chúng ta phải giải hắn về Vân Mộng sơn để chịu án tử hình.

Ngừng một chập lão nói luôn :

- Nếu mày không nỡ nhìn nó chịu chết thảm, hãy cố sang đó mà tìm cách giải cứu đi.

Văn Thiệu Côn nổi giận vung thanh Dương kiếm, tóe ra muôn đạo hào quang sáng rực và hét lớn :

- Mau mau đem Thời lão tiên bồi giao trả lại thì muôn việc đều xong, nếu không...

Huyền Trung Tử hỏi gằn :

- Nếu không thì sao?

- Thì chúng mày sẽ nếm mùi thần công U Hạo.

Huyền Trung Tử càng cười lớn hơn và nói :

- Người ta thường nói kẻ gần chết lại ưa nói càng! Oắt con, mày đã sắp chết đến nơi rồi, sao còn cứng đầu bướng bỉnh lắm vậy?

Rồi lão tiến lại sát bên Văn Thiệu Côn, nói lớn :

- U Hạo thần công quả là một môn thiên hạ tối thượng, oai lực phi thường.

Nhưng bốn tòa đã thừa rõ, nếu mày cùng con bé họ Bạch cùng liên hợp chiến đấu, âm dương tương trợ thì ngay cả đấng Chí Tôn bốn cốc cũng chưa hẳn là tay đấu thủ. Nhưng hiện nay mi bơ vơ một thân một bóng, vai lại bị trọng thương, công lực giảm sút thì đâu phải là điều đáng ngại nữa mà hồng đem lời đe dọa hão huyền.

Văn Thiệu Côn hừ một tiếng rồi vũ lộng thanh Dương kiếm, một làn sáng bạc rộng trên ba trượng, lần năm màu lấp lánh làm cho mấy tên U Linh phải hoa cả mắt, giật mình nhảy tránh ra sau.

Huyền Trung Tử cười nói :

- Ô! Thanh kiếm tốt quá nhỉ! Chỉ đáng tiếc là mi không vận dụng nổi ba thành công lực, trước mặt lão phu có múa rối cũng chả ích gì, nếu khôn hồn, mau tuân theo lời lão phu, theo về gặp ngài Chí Tôn, may ra được tha khỏi tội chết.

Văn Thiệu Côn cả giận gầm lên :

- Đừng hồng điều đó! Trừ phi khi nào chúng bây đoạt được thanh kiếm trong tay ta.

Nói xong bước đến một bước, chém vút ngang một kiếm.

Thanh Dương kiếm ngắn không đến ba thước, nhưng lúc vung lên kiếm quang lòe ra sáng rực rộng trên sáu thước. Một U Linh vừa xông vào chưa kịp xoay trở đã bị chém đứt tiện một cánh tay văng đi xa lắc.

Huỳnh75 Hấn chỉ rú lên một tiếng rùng rợn, lão đảo ngã vang sang một bên.

Làn kiếm quang đảo lộn quay cuồng bao trùm một chu vi gần hai trượng, chỉ trong giây lát thêm một chết và ba U Linh mang trọng thương.

Huyền Trung Tử nổi nóng hét lớn :

- Thằng bé con, ta vâng lệnh Chí Tôn cốc chủ đến đây bắt sống mày đem về. Nhưng ta cũng nhận chỉ thị được tùy ý giết chết mày nếu xét cần thiết. Nếu không lo liệu sớm quăng kiếm đầu hàng thì đừng trách bản tòa quá cay nghiệt.

Văn Thiệu Côn không đáp, chỉ hừ một tiếng rồi vung kiếm đâm luôn.

Thân hình các U Linh huyền ảo như nóng ma, khi ẩn khi hiện, quay cuồng trong làn kiếm quang như cá lặn trong nước. Mặc dầu kiếm thuật của Văn Thiệu Côn có cao siêu lợi hại thật, nhưng khi chúng đã cảnh giác đề phòng cũng không còn mấy may hiệu lực nữa.

Càng lâu, vết thương nơi vai càng sưng lên, máu chảy đầm đìa, đau nhức cơ hồ muốn tê liệt nửa thân mình. Văn Thiệu Côn nghiêng răng bầm bụng chịu đựng, mồ hôi tháo đầm mình, đầu óc đã choáng váng, tay chân hết còn linh động nữa.

Huyền Trung Tử thừa lúc chàng đã bắt đầu kiệt sức, đôn đốc các U Linh gia tăng nội lực tấn công ráo riết thêm lên.

Bốn mặt toàn những bóng đen chập chờn, bao vây Văn Thiệu Côn và đòn chàng vào thế bí.

Trước sức áp đảo dồn dập của bọn chàng, Văn Thiệu Côn khó bề kéo dài cuộc đấu. Một tiếng “choang” vang lên, thanh kiếm rời khỏi tay văng đi xa lắc.

Văn Thiệu Côn không còn sức đứng vững, ngã quay ra liền.

Cùng một lúc chàng đã bị điểm trúng một chưởng năm chỉ, các đại huyết bị bế tắc trở lại.

Huyền Trung Tử đắc chí cười ha hả :

- Oắt con hết còn múa môi, bây hãy áp giải hấn đem về ngài Chí Tôn đình đoạt.

Mấy tên U Linh lắng lặng tuân lời, bước lại bồng chàng lên.

Huyền Trung Tử bước lại lượm thanh Dương kiếm đưa lên ngắm nghía một chặp trầm trồ là thanh kiếm quý.

Thình lình có tiếng hét :

- Hãy buông ra, không được chạm vào nó!

Tiếng hét khàn khàn nhưng âm ba vang động, nghe bùng cả tai khiến ai nấy đều giật mình, ngừng tay nhìn ngơ ngác.

Cách đó chừng năm trượng đã xuất hiện từ bao giờ hai bóng người, một cao một thấp.

Người cao lớn là một lão bà, mặt mày cổ quái, tóc phủ gần kín cả mắt tai, chỉ chừa chiếc mũi cong vòng như mỏ két và miệng không răng móm xồm. Bên cạnh là một cô gái chừng mười tám tuổi, hình dung xấu xí không thua gì bà lão.

Cả hai dường tượng như mẹ con, càng nhìn lâu càng gớm ghiếc.

Văn Thiệu Côn cũng giật mình khi nhìn thấy hai người này. Từ bé đến lớn chưa bao giờ chàng trông thấy một người nào xấu xa như thế. Chàng muốn quay mình chực chạy đi nhưng vì các đại huyết đã bị khóa không cựa cựa được, phải đành nằm yên mà ngó.

Huyền Trung Tử sà người lại gần hét lớn :

- Các người là ai, đêm hôm lặn mò đến đây để làm gì?

Bà lão quắc mắt nói :

- Câu đó đáng lẽ để già này hỏi chúng bay mới phải. Vì chúng bay đâu phải là người ở địa phương này.

Huyền Trung Tử ngạc nhiên hỏi :

- Thế tất các người sinh sống nơi đây hay chỉ đến săn bắn?

Người con gái châu cặp môi to tướng như hai miếng thịt mỡ, cất tiếng ồ ề như quạ kêu, nũng nịu bảo mẹ :

- Má ơi, bọn này muốn khiêu khích xem thường mẹ con ta đây! Má hãy thanh toán chúng cho rồi kéo gai mắt quá.

Tướng mạo đã xấu xa gớm ghiếc mà lại nũng nịu trông khó coi làm sao!

Bà lão cau mày nói :

- Hãy khoan đã. Chờ mẹ hỏi qua lai lịch thằng nhỏ rồi sẽ hay.

Liếc mắt nhìn Văn Thiệu Côn rồi quay sang phía bọn Huyền Trung Tử, bà quát lớn :

- Vì có gì chúng bay ý động bức sách thằng bé này? Bậy định hạ sát nó sao?

Huyền Trung Tử đáp :

- Chúng ta không cần giết mà chỉ cần bắt nó mang đi.

- Vì lẽ gì?

- Mụ không có quyền hỏi.

Lão bà nổi nóng trợn mắt nói :

- Bọn mày có biết lão bà là ai không?

Huyền Trung Tử nói :

- Ta chưa hề biết, nhưng cũng không cần phải biết nữa.

Lão bà cười gằn nói :

- Được rồi, chúng bay sẽ nếm mùi?

Nói xong bà hé miệng phun ra một luồng khói đen mù mịt, có lẫn màu đỏ ửng như máu.

Huyền Trung Tử hoảng hốt vội vàng huy động song chưởng để đánh gạt luồng hơi đen đỏ ấy đi.

Nhưng khi chưởng lực vừa chạm phải luồng hơi bỗng nhiên bị một hấp lực vô hình hút sạch, và luồng đen đỏ càng bùng lên mãnh liệt, bao phủ cả người Huyền Trung Tử và bọn U Linh.

Huyền Trung Tử thất kinh lắp bắp hỏi :

- Nhà người làm cái tà thuật gì thế?

Lão bà cười ha ha nói :

- Tà thuật? Ha! ha! Bây giờ thân thể nhà người đã nhiễm hàng vạn “Hồng đầu trùng” của ta rồi, tánh mạng không còn bảo đảm nữa.

Huyền Trung Tử nổi nóng hét :

- Yêu phụ, đừng giờ trò ma ố trước mặt bốn tòa. Hôm nay nhà người không còn đất chôn thây nữa.

Tức thì đôi chưởng dựng lên đầy mạnh tới. Từ luồng chưởng phát ra hai luồng sương mờ trắng đục, bắn vọt như tên bay về phía mẹ con lão bà quáai gờ.

Làn hơi mù ấy là môn tuyệt độc vô song của Vô Nhân cốc: Khu thi bách độc chưởng!

Bao nhiêu U Linh khác cũng không chờ ra lệnh, nhất tề phóng ra cái luồng khu thi bách độc, bao phủ trắng mịt cả một vùng.

Lão bà cười hô hô :

- Chà, chưởng độc khá lợi hại! Hãy xem đây.

Nói xong bà chỉ lắc vai một cái, một làn hơi mờ từ trong người tiết ra chỉ trong phút chốc hình như có hàng trăm hàng ngàn thân hình lão bà từ khắp nơi tấn công đến.

Trước pháp thuật phân thân kỳ lạ này, Huyền Trung Tử không còn tin nơi cặp mắt mình nữa, đầu óc quay cuồng chẳng biết đâu chống đỡ, chỉ múa chưởng lung tung đánh không chuẩn đích nữa.

Y sực tỉnh hoảng hốt gọi lớn :

- Long Thủ Vu Bà! Trời!

Ảo ảnh trước mặt vụt biến mất, lão bà cười lớn hỏi :

- Bây giờ mi đã biết rõ lão bà chưa?

Huyền Trung Tử vội chấp tay bái và lễ phép nói :

- Kính chào lão bà. Xưa nay kẻ này hằng ngưỡng mộ đại danh, đến nay mới được gặp. Còn cô nương có phải là lệnh ái Tư Mã Huệ?

Lão bà gật đầu đáp :

- Phải, chính là nó! Còn lão bà là Long Thủ Vu Bà Tư Mã Đại nương?
Nói xong trở lên một chuỗi cười đắc ý, hình như không xem bọn Huyền Trung Tử ra gì, nhưng cũng không có ác cảm mấy.
Huyền Trung Tử trầm ngâm một lát rồi nói nhỏ :
- Bản lãnh của Tư Mã Đại nương còn có phần cao hơn cả Vu Cổ giáo chủ nữa. Kể hèn này quả mang tội thất kính rồi.
Long Thủ Vu Bà được ca tụng càng ra vẻ tự đắc nói :
- Hay lắm! Nếu không biết thì không đáng chấp đâu.
Huyền Trung Tử chấp tay hỏi :
- Trong đêm khuya sao Tư Mã Đại nương không ở trong động lại nhọc thân đến chốn này?
Long Thủ Vu Bà nói :
- Ta thấy thằng bé này tướng mạo đáng yêu nên muốn kết nạp nó làm con rể.
Huyền Trung Tử sững sốt :
- Việc này quả thật...
Lão bà nói :
- Kể về võ công và tướng mạo, thằng bé này quả xứng đáng với con gái yêu của lão. Nếu hai đứa nó được kết hợp với nhau, quả là đôi người ngọc...
Huyền Trung Tử suýt bật cười nhưng cố nén lại và hỏi :
- Phải, thật xứng đôi lắm! Nhưng chỉ tiếc một điều...
- Còn điều gì nữa hả?
Huyền Trung Tử nói :
- Thằng bé này chính là người mà bọn tôi được lệnh bề trên bắt sống đem đi, vì vậy nên bọn tôi rất tiếc không thể làm vừa lòng lão bà được.
Long Thủ Vu Bà phát chương trợn mắt, quát lớn :
- Không nhận lời hả?
- Mong lão đại nương thông cảm!
Long Thủ Vu Bà cười hà hà nói :
- Không chịu rồi cũng phải chịu mà thôi! Thằng nhỏ này đã được lão bà lựa chọn, nhất định không một kẻ nào có thể mang đi đâu hết?
Miệng nói, tay phải khẽ nắm lấy tà chương Văn Thiếu Côn từ từ kéo đi.
Huyền Trung Tử hoảng hốt vội nói :
- Hãy khoan, xin nán lại một tý để có điều cần thương lượng.
Long Thủ Vu Bà trợn mắt quát :
- Ta đã quyết định rồi, không còn gì thương lượng nữa. Thằng bé này đã lọt vào tay ta rồi, không một kẻ nào được xía vào nữa.
- Nhưng đây là nghiêm lệnh của cấp trên phải thi hành.
Long Thủ Vu Bà lạnh lùng đáp :
- Nếu nhà ngươi ngại cấp trên làm khó dễ, cứ trình vật này của ta làm tín hiệu. Sau này nếu kẻ bề trên không bằng lòng, cứ đến núi Long Thủ tìm Vu Bà này để giải quyết.
Nói xong bà rút trên đầu một chiếc trâm cài tóc ném ra.
Huyền Trung Tử đưa tay bắt lấy nhìn kỹ. Đó là một loại trâm nhỏ dài chừng ba tấc, làm theo hình con rắn, chế bằng loại thép tốt, ánh sáng xanh biếc lập lòe chói mắt.
Huyền Trung Tử ngán bản lãnh kinh hồn và tánh tình quái dị của Long Thủ Vu Bà, không dám cưỡng lại, lập bập nói :
- Như vậy, bọn tôi xin rút lui.
Nói xong bỏ chiếc trâm vào bọc, quay mình định phóng đi.
Nhưng Vu Bà bóng gọi giật lại :
- Hãy khoan, ta cần hỏi.
Huyền Trung Tử giật mình đứng lại trở mắt nhìn, bụng áy náy, chưa biết bà này còn giở chứng gì nữa đây?
- Nhà ngươi hở miệng là xưng bọn tôi, ngậm miệng cũng bọn tôi, thế là tôi là ai? Chủ nhân ngươi là ai, nhân vật thế nào, hãy nói ra nghe thử?
Nói ra cũng ngại vì chưa biết bà này với Vô Nhân cốc có thù oán gì không, mà giấu đi cũng không được nào! Huyền Trung Tử đành nhỏ nhẹ nói :

- Thật chẳng giấu gì đại nương, bề trên của kẻ này là vị Chí Tôn cốc chủ Vô Nhân cốc.

Long Thủ Vu Bà cười ha hả rồi ngạo nghễ nói :

- Chí Tôn hả? Sá gì một cái hang nhỏ, không người ở mà cũng xưng Chí Tôn? Người ấy tài cán bao nhiêu mà lớn lối lắm vậy?

Huyền Trung Tử không dám nói lại, mặc dầu lòng tự ái bị động chạm khá nặng. Lão vẫn giữ giọng điềm đạm đáp :

- Cốc chủ bề trên của kẻ này hiện nay không còn ở Vô Nhân cốc!

- Ủa sao thay đổi chóng thế? Vậy thì đi đâu rồi?

- Thưa Cốc chủ Chí Tôn đã đi Vân Mộng sơn họp đại hội quần hùng. Nếu Đại nương thấy hứng thú xin mời đến đó, tự nhiên sẽ gặp ngài.

Long Thủ Vu Bà nghe nói có đại hội quần hùng mừng lắm nói :

- Đại hội quần hùng hả? Hay lắm, nơi này chắc có nhiều điều kỳ lạ và vui nhộn lắm, lão bà phải đến đó mới được. Nhưng ngày nào mới họp?

Huyền Trung Tử tính đốt ngón tay lầm nhảm một lát đáp :

- Nhật kỳ tuy chưa được ấn định dứt khoát nhưng có lẽ cũng cận kề rồi?

Nếu Đại nương muốn dự xin đi sớm thì vừa.

Long Thủ Vu Bà nhếch mép nói :

- Được rồi! Nhà ngươi cứ đi trước, lão bà còn bận lo việc hôn lễ cho gái cung vài ngày rồi đi Vân Mộng sơn ngay.

- Thưa Đại nương còn điều gì dặn bảo không?

- Thôi, nhà ngươi có thể đi được rồi.

Huyền Trung Tử hất hàm ra hiệu các U Linh rồi hấp tấp đi ngay.

Nhưng lão chưa đi được vài chục bước, Long Thủ Vu Bà lại quát lớn :

- Hãy quay lại đây ngay.

Giật mình trước sự thay đổi quá đột ngột này, Huyền Trung Tử vội vàng quay lại lễ phép hỏi :

- Có lẽ đại nương không muốn làm phiền lòng bề trên kẻ này nên muốn giao thằng bé kia cho chúng tôi mang về Vân Mộng sơn chăng?

Long Thủ Vu Bà khoát tay cười lạt đáp :

- Làm gì lại có câu chuyện vớ vẩn như thế?

- Như thế thì tại sao.

- Ta muốn hỏi thanh kiếm này...

Vừa nói vừa đưa tay chỉ vào thanh Dương kiếm của Văn Thiếu Côn do Huyền Trung Tử đang cầm nơi tay.

- Thưa đây là vật tùy thân của bổn tòa.

Long Thủ Vu Bà trợn mắt hét lớn :

- Nay, đừng nói bậy! Bao kiếm do thằng bé còn đeo nơi mình tất nhiên kiếm kia phải của hắn, mà đừng hòng chiếm đoạt của rể ta, phải trả ngay lập tức kéo mang họa vào mình.

Hồi 49 Một cuộc hôn nhân ép buộc

Long Thủ Vu Bà vừa nói vừa đưa tay vào bọc hình như định lấy một vật gì. Huyền Trung Tử hoảng hốt vội vàng cười gượng hấp tấp nói :

- Xin Đại nương chớ nóng giận. Kiếm này bốn tòa cũng chẳng dùng được việc gì, xin trả lại cho thằng bé ấy ngay bây giờ.

Nói rồi hai tay cầm thanh kiếm trao lại cho Vu Bà.

Tiếp lấy thanh kiếm đang chiếu ánh sáng lấp lánh xanh dờn, Vu Bà đưa lên ngắm nghía một chặp rồi trao cho con gái :

- Con có nhận ra thanh kiếm này không?

Cô gái nũng nịu lắc đầu và chu miệng rộng như cá ngạo :

- Con không biết! Mẹ có biết thì nói cho con nghe, còn hỏi đồ làm gì nữa.

Hãy nói mau lên. Con nóng lòng muốn biết lắm.

Long Thủ Vu Bà từ từ giải thích :

- Đây là một trong hai thanh bảo kiếm đã nổi tiếng nhất từ ngàn xưa lưu truyền lại. Dương kiếm đã xuất hiện, còn thanh Âm kiếm không rõ lưu lạc vào đâu. Ta thiết tưởng Âm Dương song kiếm ít khi rời nhau! Hễ có Dương kiếm thì chắc Âm kiếm cũng không đâu xa.

Cô gái nũng nịu hỏi :

- Kiếm này so với “tập thiết đao” của con như thế nào hở mẹ?

Vu Bà cười ha hả nói :

- Đây mới thật là thanh kiếm quý, chém sắt như chém bùn, tập thiết đao của con là loại vũ khí tầm thường làm sao bì kịp! Con quả là ngây thơ!

Tư Mã Huệ mừng rỡ hoa tay múa chân, miệng liếng thoắng nói :

- Được lắm, con giữ lấy thanh kiếm này để dùng.

- Không được.

Vu Bà nói xong đưa tay chỉ vào Văn Thiếu Côn đang nằm dưới đất nói tiếp :

- Đây là thanh Dương kiếm, phải để chồng con dùng. Con là gái nên dùng thanh Âm kiếm. Mẹ cố tìm cho được Âm kiếm cho con. Hai vợ chồng con cùng sử dụng âm dương nhị kiếm là hợp lý lắm.

Văn Thiếu Côn tuy trúng một chưởng của Huyền Trung Tử không lấy gì làm nặng lắm, nhưng vì bị năm luồng phi phong điểm trúng, bể cả năm đại huyệt nên toàn thân cứng đờ nằm yên một chỗ như người tê liệt không cựa quậy gì được.

Tuy vậy trí não chàng vẫn tỉnh táo, mắt vẫn nhìn thấy, tai vẫn nghe rõ mọi việc. Nãy giờ nằm đó nhưng chàng vẫn biết hết, nên trong lòng vừa tức vừa lo ngại.

Thật quả là oái oăm! Chàng nghĩ bụng :

- “Long Thủ Vu Bà chính là nhân vật mà mình cùng Bạch Thái Vân đang cố lòng tìm kiếm. Không ngờ vì câu chuyện Thời Tử Tinh bị bọn U Linh Vô Nhân cóc bắt cóc đã xảy ra sự xích mích khiến Bạch Thái Vân tức mình ôm hận bỏ ra đi. Nay mình lại bị trọng thương và điểm huyệt, rơi vào tay chúng và bị chúng xem không hơn gì heo chó. Nhưng biết đâu còn gặp nhiều cái bất ngờ nữa, không biết chừng nào mới ra khỏi cái cảnh này? Long Thủ Vu Bà muốn chọn mình làm chồng con gái bà ta? Bất hạnh hơn nữa là cô gái này xấu như chần tinh quỷ sứ mà còn nũng nịu không hơn gì trẻ nít. Phải lấy một người vợ như vậy, thà chết còn mát thân hơn”.

Đang suy nghĩ, bỗng Tư Mã Huệ nhõng nhẽo nói :

- Không chịu đâu, thanh Dương kiếm này phải để cho con dùng, sau này má tìm được thanh Âm kiếm sẽ giao lại cho hần.

Long Thủ Vu Bà cười xòa nói :

- Con gái của mẹ sao ngây ngô thế? Có lý nào lại đảo lộn âm dương hay sao?

Nàng phụng phịu quay đầu nơi khác rồi nhìn Văn Thiếu Côn nói :

- Người này có vẻ tầm thường lắm, không có gì xuất sắc thì con đâu chịu khuất phục làm vợ hần. Còn chỉ muốn làm trai, đóng vai chồng, còn hần phải phục tùng con như người vợ thôi.

Long Thủ Vu Bà ngọt ngào dỗ :

- Con bé này hay thật. Trời sanh con gái thì làm sao biến thành trai, còn hần là trai thì làm sao làm vợ được, thôi con đừng đòi hỏi chuyện kỳ đòi như vậy mà làm trò cười cho thiên hạ.

Tư Mã Huệ dậm chân phụng phịu rồi trợn mắt trắng dã hét lớn :

- Không được, con chỉ bằng lòng lấy hần, chứ không chịu hần lấy con đâu.

Nếu mẹ không thuận thì con phải giết hần rồi tìm một người khác xứng đáng hơn.

Thật quả là tánh gàn đã đi đôi với con người ngợm. Trên đời chưa thấy một cô gái nào xấu hơn mà cũng chưa thấy một sự vùi vĩnh nào đáng ghét hơn?

Văn Thiệu Côn nằm yên, nhìn nàng ta tức muốn lộn ruột, nhưng vì không cử động được nên phải bóp bụng nhắm mắt làm thình.

Long Thủ Vu Bà quá nuông chiều con gái, chẳng biết nói sao, đành xuống giọng dỗ :

- Thôi cũng được? Để mẹ bắt buộc hấn cái trang làm gái và con mặt đồ con trai cũng được.

Tư Mã Huệ hài lòng, nhe răng như bán cuộc cười hề hề và nói :

- Mẹ nói phải lắm. Như vậy mới hợp ý con. Nói rồi đưa tay cởi bao kiếm của Văn Thiệu Côn đeo lên hông, tra thanh Dương kiếm vào luôn.

Long Thủ Vu Bà thấy con gái đã hài lòng, vui vẻ bảo :

- Thôi, con chịu khó bế con dâu của má đây, chúng ta cùng về đi thôi.

Tư Mã Huệ vâng lời, cúi xuống bồng Văn Thiệu Côn rồi phi thân chạy theo Long Thủ Vu Bà.

Phần bị động vết thương nơi vai nhức nhối không thể tưởng, phần bị mùi mồ hôi của Tư Mã Huệ xông vào mũi hần hắc muốn lộn mửa, Văn Thiệu Côn khó chịu tái cả mặt mày, toàn thân rung động.

Tư Mã Huệ thấy chàng như vậy hốt hoảng dừng chân gọi lớn :

- Mẹ ơi, vợ con sao thế này? Vết thương nơi vai hấn sưng to, mặt mày tái xanh, có lẽ đau nặng, làm cách gì để cứu chữa ngay kẻo nguy mất.

Long Thủ Vu Bà cười nói :

- Con quên mẹ là danh y sao?

- Phải rồi, vậy mẹ hãy chữa bệnh ho hấn mau đi.

- Khỏi cần lo lắng gì hết! Miễn hấn còn thở là còn cứu sống được.

- Nhưng, con muốn mẹ chữa liền tại đây mà thôi!

- Con của mẹ khó tánh và lẳng trí lắm. Nơi đây ở giữa đường, thuốc men đều để ở nhà, lấy chi mà chạy chữa.

Nghe bà nói có lý, Tư Mã Huệ nín thình, tăng thêm tốc lực phi thân lao tới như bay biến.

Đường đi lên xuống gập ghềnh đau quá, Văn Thiệu Côn ngất đi từ lúc nào không hay.

Khi tỉnh lại, thấy mình đang nằm trên một chiếc chõng tre ọp ẹp.

Đưa mắt nhìn xung quanh thấy đây là một căn phòng con thiếu ánh sáng, đồ đạc vất hỗn độn bừa bãi, lâu ngày thiếu quét dọn, hơi ẩm thấp hôi hám xông lên muốn nghẹt thở. Thật là chỗ ở hợp với con người.

Long Thủ Vu Bà tươi cười đưa tay sờ lên trán Văn Thiệu Côn rồi xem mạch.

Tư Mã Huệ ra phía sau bưng lên một mâm đầy đựng nào lọ nào chai, nào dao, kéo, thuốc viên, thuốc bột đủ thứ.

Lòng Văn Thiệu Côn rất bất mãn, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng không thốt một lời, để mặc hai mẹ con muốn làm gì tùy ý.

Long Thủ Vu Bà cầm một con dao ngắn, lưỡi bén như nước, hoa lên nhoang nhoáng rồi bảo đùa :

- Gái cưng của mẹ, à quên trai cưng, hãy nhìn đi nơi khác để khỏi xót xa, mẹ sắp mổ vết thương cho vợ con đây.

Tư Mã Huệ vội bịt mắt quay đi, kêu lớn :

- Mẹ, ra tay mau lên con nóng ruột lắm rồi. Đừng để hấn kêu rên đấy nhé.

- Con khỏi lo? Cả năm đại huyết của hấn bị kềm chế rồi làm sao mà kêu la giã giụa được nữa.

Miệng nói, tay đưa lưỡi dao rạch sâu vào vết thương nơi vai Văn Thiệu Côn.

Động tác vô cùng mau lẹ và chính xác, lưỡi dao vừa ghim vào là mũi Yển Vĩ Cương Thoa đã theo dòng máu vọt ra ngoài. Văn Thiệu Côn không thấy gì là đau đớn.

Bà ta dùng nước rửa sạch vết thương rắc thuốc trừ độc rồi băng bó xong trong nháy mắt.

Sau đó khẽ dùng hữu chưởng phát qua một nhát điểm năm chỉ giải tỏa năm đại huyết tức thì.

Văn Thiệu Côn cảm thấy trong người nhẹ nhàng dễ chịu, vội vàng thử vận công điều tức. Chàng vui mừng khi nhận thấy ngũ tạng lục phủ điều hòa khí huyết lưu thông, bao nhiêu cảm giác khó chịu nặng nề đã tiêu tan đâu mất.

Chàng suy nghĩ :

- “Nơi đây đầy nguy hiểm, không thể ở lâu được, phải lập tức tìm cách xa chạy cao bay rồi sau đó sẽ hay. Tam thập lục kế dĩ đào vi thượng. Hai kẻ này đối với mình tuy có ơn nhưng nếu còn lưu luyến, thế nào cũng bị ép buộc lấy cô dạ xoa này làm vợ thì thật là đại họa”.

Đang suy nghĩ, bỗng Vu Bà hỏi lớn :

- Thăng bé, mày thấy trong người ra sao?

- Cám ơn lão tiên bối ra ơn cứu chữa ơn sâu này xin ghi nhớ, sau sẽ đáp đền xứng đáng.

Long Thủ Vu Bà cau mày hỏi :

- Già này muốn biết mày thấy trong người ra sao rồi.

- Dạ đã khỏe lắm rồi.

Bà hỏi thêm :

- Khí huyết đã điều hòa chưa?

Văn Thiệu Côn cúi đầu suy nghĩ chưa biết nên trả lời ra sao. Nếu muốn chạy trốn, có lẽ đây là cơ hội thuận tiện nhất. Nếu để chúng lưu tâm đề phòng khó mà thoát được.

Chàng cố vận công điều tức chực cơ dịp tốt.

Ngay khi ấy bỗng sau lưng đau nhói, huyết “âm giao” đã bị điểm rồi.

Văn Thiệu Côn tái mặt, lắp bắp hỏi :

- Lão tiên bối, bà... bà...

Long Thủ Vu Bà cười hi hi nói :

- Lão bà không có gì muốn hại đâu mà sợ hãi. Chỉ cần điểm sơ vào ruột huyết để công lực mày không thể dồn tụ, phòng mày khỏi trốn tránh mà thôi.

Văn Thiệu Côn giật mình không ngờ mục giả này ma quái đến thế. Nhưng chàng cố giả bộ bờ ngỡ không hiểu nói :

- Tiểu sinh đã có lời từ tạ đâu.

Long Thủ Vu Bà nói :

- Già này không cần đến mày, nhưng con gái của già nó không bao giờ bằng lòng cho mày trốn khỏi nơi này đâu nhé.

Mặt bà ta long lên sáng rỡ và nói tiếp :

- Đây là một thủ pháp điểm huyết tuyệt kỹ của bốn môn, già này không tin rằng mày tự giải nổi.

Văn Thiệu Côn cũng nhận lời ấy là đúng vì mỗi danh thủ đều có một phương pháp điểm huyết khác nhau, nếu không hiểu rõ bí quyết thì không thể nào hóa giải được.

Sau khi sắp đặt thuốc men và dụng cụ rồi, Long Thủ Vu Bà nhìn Văn Thiệu Côn và con gái rồi nói :

- Bây giờ thương tích đã lành, già này quyết định kết hợp mày với con gái ta làm chồng vợ.

Văn Thiệu Côn thất kinh nói :

- Không, việc này không thể được đâu.

Long Thủ Vu Bà quát mắt hỏi :

- Sao, mày chê con gái tao không đủ tài sắc làm vợ mày sao?

Văn Thiệu Côn cố giữ bình tĩnh nói :

- Thừa, không phải như thế đâu?

- Chứ vì sao lại từ chối?

- Vì cháu đã có vợ rồi!

Chàng định ninh câu trả lời này tuy có vẻ tàn nhẫn nhưng ngoài ra không còn cách nào khác nữa.

Nhưng hình như Long Thủ Vu Bà không thêm quan tâm đến, đáp ngay :

- Việc này rất dễ. Trước kia mày đã lấy ai cũng được già này cho phép mày được thoát hôn để làm theo ý muốn của ta. Ngoài ra không có gì đáng ngại nữa.

Văn Thiệu Côn vội vàng đáp :

- Cháu rất cảm ơn lão tiên bối và tiểu thư có lòng chiếu cố. Tuy nhiên vấn đề hôn nhân là đại sự, cần sự định đoạt của mẹ cha và theo đúng nghi lễ hướng chi cháu đã có vợ rồi, nên không thể nào tuân lệnh được.

Long Thủ Vu Bà lạnh lùng nói :

- Khi già này đã quyết định rồi không còn gì có thể lay chuyển nữa. Mày có bằng lòng cũng tốt, không bằng lòng cũng tốt. Già này sẽ có cách!

Văn Thiệu Côn vừa uất hận vừa lo âu, vội vàng ngấm ngấm vận đủ mười hai thành công lực cố xung kích giải khai huyết đạo “Âm Giao” nhưng sau mấy lần không thấy hiệu quả gì hết.

Nhìn qua thái độ của chàng, Long Thủ Vu Bà đã đoán được ngay. Lão cười dài và bảo :

- Lão bà đã nói trước rồi. Một khi lão đã ra tay, huyết kia không thể nào giải được dễ dàng như mày lầm tưởng đâu nhé?

Quay sang Tư Mã Huệ, bà nói :

- Con ơi, con hãy sửa soạn đi là vừa!

Từ trong nhà, Tư Mã Huệ chạy bay ra, miệng đáp :

- Mẹ ơi, mọi việc xong cả rồi!

Một cảnh tượng vừa buồn cười vừa gai mắt khiến Văn Thiếu Côn tức lộn ruột không muốn nhìn nữa.

Thì ra cô gái càn dở này đã xấu xí mà còn mặc một bộ y phục đàn ông rộng thùng thình trông thật khó coi.

Nàng ném trước mặt chàng một bộ y phục phụ nữ màu đỏ chói, có đủ cả thắt lưng nịt bụng, yếm che ngực rồi nói lớn :

- Hãy mặc áo quần cô dâu vào để rồi làm lễ thành hôn kéo qua giờ tốt rồi đây nhé. Mau lên cung!

Hồi 50 Đưa tin về Ngũ Đài sơn

Long Thủ Vu Bà dùng cường lực buộc Văn Thiệu Côn phải lấy đứa con gái cưng của bà. Tư Mã Huệ chẳng những xấu như ma lem mà tánh tình vô cùng quái gở, chỉ nhìn thấy mặt đã tím, vừa nghe giọng nói ứa gan.

Thật không còn gì đau đớn tui nhục bằng hoàn cảnh chàng lúc này. Chẳng những thế, Tư Mã Huệ còn đùa nghịch muốn làm chồng và bắt Văn Thiệu Côn cải trang làm phụ nữ.

Lúc đầu còn nghi ngờ cho là chuyện nói đùa cho vui, không dè Tư Mã Huệ đã ném trước mặt một gói đồ và nói :

- Hãy mặc bộ y phục này vào để làm lễ thành hôn.

Gói y phục bị mở tung. Chàng định thần nhìn kỹ thấy ngoài số quần áo lòn lẹt còn có cả trâm cài, hoa tai, râu hột và một đôi giày cườm thêu hoa đỏ. Đôi giày này có lẽ của cô ả, đã rộng, thô mà còn hôi thối khó chịu.

Văn Thiệu Côn đã bị điểm huyết “Âm Giao” không thể nào vận tụ được công lực, làm sao chạy thoát được nơi đây. Chàng vừa tức vừa buồn cười, nghĩ hận cho số phận hẩm hiu, lòng dạ xốn xang dờ mếu dờ khóc. Giá có tài độn thổ sẽ chun xuống đất cho khuất mắt.

Tư Mã Huệ nhìn chàng, ồm ồm hỏi :

- Chàng ngốc, sao không mặc vào cho rồi, làm gì mà dờ người ra đấy?

Nàng đã xấu, thân hình thô kệch lại ăn mặc quần áo đàn ông, nói năng ồm ồm thật người chẳng ra người, ngòm không ra ngòm.

Thấy Văn Thiệu Côn không đáp, cô ta đưa tay nắm lấy chéo áo trước định kéo ra.

Văn Thiệu Côn tức quá, bước tránh sang một bên né khỏi và hét lớn :

- Tránh ra, gớm lắm rồi!

Cô ta sững sốt trợn mắt hỏi :

- Ngươi.... ngươi mắng ta hả?

Rồi chạy lại, ôm chầm lấy Vu Bà dúm đầu vào lòng mẹ, la lớn :

- Mẹ có nghe nó chửi con không? Thôi, con không thèm nó nữa đâu!

Văn Thiệu Côn tức gần lộn ruột, nghĩ bụng :

- “Giá mày chán và bỏ đi thật quả là đại phúc cho ta rồi”.

Long Thủ Vu Bà vuốt tóc con đỡ :

- Con đừng khó tính như thế nữa. Trên đời này không thiếu gì đàn ông, nhưng tìm được một đứa như nó không phải việc dễ, phải kiên nhẫn mới được.

Tư Mã Huệ lái nững nịu những nhéo nói :

- Nhưng, nói dám mắng chửi và khinh rẻ con, không thể chịu nổi đâu.

- Đánh là mền, chửi là yêu. Hẳn có thương mới làm thế đó.

Cô ta vụt đứng dậy nhìn mẹ, hỏi :

- Thật hả?

Rồi ngó Văn Thiệu Côn :

- Anh yêu tôi thật không?

Văn Thiệu Côn chỉ muốn khắc nhổ ngay vào mặt, nhưng xét trong lúc này, chộc giận mẹ con mụ chỉ mang họa chứ chẳng ích gì, nên cố dần lòng đáp :

- Tôi đã nói là tôi có vợ rồi? Dù rằng có yêu cô lúc này cũng vô ích thôi vì chẳng còn duyên phận nữa, chỉ có thể chờ qua kiếp khác họa chăng...

- Nhưng mẹ tôi đã bảo anh có thể thoát hôn được cơ mà. Chỉ cần anh thật bụng yêu tôi thì chúng mình sẽ...

Văn Thiệu Côn vội xua hai tay rối rít :

- Không, không thể nào được như thế. Phàm người có lễ giáo thì bạn nghèo không thể quên, vợ nghèo không thể phụ. Tôi đã nhất định rồi.

Cô ta cau mày gạt lớn :

- Mẹ nghe chưa? Còn bảo hẳn yêu mền con nữa không?

Long Thủ Vu Bà nói :

- Dù muốn dù không cũng không thành vấn đề, mẹ đã có cách buộc hẳn phải tuân theo.

- Ủa, mẹ làm sao được.

- Con quên mẹ sở trường về y học hay sao?

Tư Mã Huệ không hiểu ngơ ngác hỏi :

- Nghề thuốc thì có ăn thua gì trong việc này. Mẹ có phương pháp gì đối ý hần được?

Vu Bà trầm tĩnh giải thích :

- Hay lắm, nghề thuốc có đủ khả năng và uy lực buộc con người hành động theo ý muốn. Đừng nói đến việc chửi mắng hay cãi cọ, chừng ấy con có thể sai bảo điều gì hần cũng ngoan ngoãn tuân theo. Khi đã uống phải thuốc rồi, con người không còn cá tính riêng, không thể tự chủ được việc làm và hành động như một cái máy. Như thế con gái mẹ đã hài lòng chưa?

Văn Thiệu Côn lắng tai nghe nói hãi kinh vội vàng nói :

- Lão tiên bối cứ như tài năng và sắc diện của lệnh ái, kiếm một người chồng còn hơn gấp trăm lần tôi, cần gì phải ép buộc và dùng đến thủ đoạn ấy.

Tôi nói thật...

Long Thủ Vu Bà hứ một tiếng nói :

- Thôi, hãy im mồm. Bây giờ không còn là lúc được biện luận nữa.

Rồi quay sang con gái :

- Này cưng, bây giờ cưng đã bằng lòng chưa?

Tư Mã Huệ chau mày nheo cặp mắt ốc nhồi, lắc lư cái đầu bù xù như rễ tre rồi nhả mặt đáp :

- Không, con chẳng thêm con người này đâu!

Long Thủ Vu Bà phát chương nói :

- Được rồi, công việc đầu tiên là cử hành hôn lễ, sau rồi mọi việc sẽ tuần tự sắp đặt lại. Đã có mẹ đây rồi, hần không dám khinh rẻ con nữa đâu.

Nói rồi đưa tay về phía Văn Thiệu Côn phát nhẹ một cái. Một luồng kinh lực từ bàn tay Vu Bà phát ra cuốn cả thân hình Văn Thiệu Côn kéo lùi trở lại như dặt một đứa con nít.

Vì huyết “âm giao” đã bị bế tắc, công lực không thể nào quy tụ về Đan điền được, tay chân rụng rời không còn một tý khí lực nào, thật uổng thay cho Văn Thiệu Côn, bây giờ yếu như bún thiêu, chẳng khác nào một người thường nên không thể nào cưỡng lại với sự điều khiển của mẹ con bà già ác nghiệt.

Long Thủ Vu Bà xuất chỉ điểm luôn huyết Kiên tinh nơi vai Văn Thiệu Côn rồi nói :

- Thăng bé, hãy chịu khó một thời gian nhé. Con gái ta quen được nuông chiều từ lúc bé, không chịu được những sự phản kháng hay lời nói nặng nề. Bây giờ mày tạm đóng vai trò làm vợ cho nó vui lòng. Sau đây lúc đã thương yêu nhau rồi thì mày làm chồng nó làm vợ cũng chỉ bao nhiêu đó mà thôi.

Nói xong bà đưa tay lần cởi nút áo chàng.

Văn Thiệu Côn hậm hực, tức giận ứa gan, nhưng vì huyết kiên tinh bị điểm, tay chân hầu như liệt bại, cử động không nổi đừng nói gì đến việc chống cự lại.

Nghĩ rằng có cưỡng lại hay mắng chửi cũng vô ích, Văn Thiệu Côn đành nhắm mắt lạng thính mặc kệ.

Ngay lúc ấy, một tiếng hú thanh thót xé không gian, từ xa vọng lại.

Long Thủ Vu Bà giật mình chột ngừng tay, lắng nghe. Tư Mã Huệ cũng cụt hứng ngơ ngác nhìn.

Tiếng hú chỉ vang lên một tí rồi im ngay.

Hồi lâu ngoài cửa có tiếng kèn kẹt.

Long Thủ Vu Bà chau mày hỏi :

- Ai đấy?

Không có tiếng trả lời, nhưng có giọng ngâm thơ, ngâm khe khẽ từ ngoài vọng vào.

Văn Thiệu Côn mừng mừng tủi tủi, đứng nghiêng tai nghe :

“Kẻ ấy ngâm rằng :

Ngoài trời muôn dặm sương bay,

Cỏ cây đồi núi, chờ ngày thu sang

Riêng ta lòng những xốn xang

Nhìn dòng sông lạnh bên hàng phong xanh”.

Người ấy ngâm chưa xong, Long Thủ Vu Bà dùng ngón tay gạt gạt lớn :

- Tên đồ gàn, đêm khuya còn lại đây làm gì hở?

Tiếng ngâm ngừng bật. Một giọng nói vang lên :

- Nghe tin Đại nương vừa kén được rể hiền nên kẻ hèn xin lại chúc mừng kiem chung rượu lạt.

Thì ra đó là một người quen của Long Thủ Vu Bà. Bao nhiêu hy vọng của Văn Thiệu Côn đã tiêu tan theo câu nói đó.

Long Thủ Vu Bà vẫn chưa hết giận nhưng không biết làm sao hơn chỉ hứ một tiếng rồi quay sang bảo con gái :

- Hãy mở cửa cho hần vào.

- Không dám làm phiền Đại nương, kẻ này đã vào rồi!

Cánh cửa vừa hé mở, một trung niên thư sinh, người rong rỗng cao, mặt vàng như nghệ, lạnh lẽo lách vào, nhẹ nhàng không gây tiếng động. Thủ pháp và khinh công của người ấy quả không phải tầm thường. Nhìn kỹ thì người ấy ăn mặc theo lối học trò khó, áo quần đã cũ kỹ, rách nát nhiều nơi, chằm vá trăm mảnh.

Mặc dầu trời đã sang đông lạnh lẽo nhưng trong tay y vẫn phe phẩy một chiếc quạt xương sấu.

Tư Mã Huệ cất tiếng nói :

- Chào Hoàng Đại Thúc! Chú tới lúc này thật đúng dịp quá.

Người ấy khẽ liếc mắt nhìn qua một lượt rồi từ tốn nói :

- Hiền đệ, cháu mặc áo quần con trai, xem ra vẻ anh dũng hiên ngang lắm.

Thật không kém bọn mày râu tý nào. Rất tiếc cháu không phải là đàn ông!

Long Thủ Vu Bà nói :

- Chú đồ gàn, nhà người đến đây cũng có ích. Vậy hãy làm nhân chứng cho đám cưới con gái ta nhé.

Người ấy chấp tay vái :

- Hân hạnh cho kẻ này lắm. Xin sẵn sàng.

Quay sang nhìn Văn Thiếu Côn nói :

- A ha, chắc là chú rề đây rồi. Ta xin có lời chào mừng chú rề đây.

Văn Thiếu Côn xấu hổ đỏ mặt tía tai, hiềm vì đã bị điểm huyết nên dù muốn chạy trốn đi cho đỡ thẹn cũng không làm được. Đành đứng yên, nhìn xuống đất.

Người nọ cười hì hì, chấp tay lễ phép chào và nói :

- Tiểu sinh tên là Hoàng Lương Mộng. Xin cho biết phương danh quý tánh để tiện xưng hô.

Văn Thiếu Côn đành trả lời :

- Tại hạ là Văn Thiếu Côn. Cái tên Hoàng Lương Mộng có vẻ văn hoa quá.

Hoàng Lương Mộng mỉm cười nói :

- Tiểu sinh nhìn thấy cuộc đời nay thay mai đổi, kiếp phù sinh thấm thoát như giấc mơ. Vì cảm giác ấy nên lấy tên là Hoàng Lương Mộng.

Tiếp theo đó, ông dùng truyền âm nhập mật nói :

- Có lẽ anh không được hài lòng lắm về cuộc hôn nhân này phải không?

Văn Thiếu Côn mừng rỡ, cũng dùng truyền âm nhập mật đáp lại :

- Chẳng giấu gì tiền bối văn sinh bị người ta cưỡng bức, nhưng chẳng biết làm sao để thoát được, thật là khổ tâm.

- Tiểu sinh muốn giúp một tay để thoát khỏi cạm bẫy này, chú có bằng lòng không?

- Đa tạ tiền bối! Thật không có gì hân hạnh cho bằng.

- Nhưng để đáp lại, ta cần một điều kiện nhỏ!

Văn Thiếu Côn hồi hộp hỏi :

- Xin tiền bối cứ nói. Nếu được văn bối xin tận lòng.

Hoàng Lương Mộng nói tiếp :

- Việc này hết sức đơn giản nhưng khá nguy hiểm.

Hoàng Lương Mộng định nói tiếp thì một bàn tay vỗ mạnh vào vai. Long Thủ Vu Bà sột ruột, chớp lấy y xoay một vòng, trợn mắt hỏi :

- Đồ gàn, mày làm bầm thứ gì đó?

Hoàng Lương Mộng lão đảo đứng thẳng dậy, phe phẩy cây quạt rồi cười khề khà đáp :

- Đại nương nhè nhẹ tay chứ?

- Chuyện gì cứ nói ra, tại sao dùng truyền âm nhập mật, muốn qua mặt lão bà hay sao?

Hoàng Lương Mộng chỉ vào Văn Thiếu Côn rồi nói :

- Cậu bé không hài lòng cuộc hôn nhân này, muốn nhờ tiểu sinh giúp một tay để tẩu thoát.

Văn Thiếu Côn giật mình nghĩ :

- “Ừa, sao chú này lại bộc lộ dự định của mình cho lão bà biết. Ô, nguy hại thật”.

Nhưng Long Thủ Vu Bà đã cười ha hả nói :

- Không cần nói, ta cũng biết rồi! Nhưng nhà người đã nhận lời hán chưa?

Hoàng Lương Mộng so vai lè lưỡi nói :

- Nhận lời! Tiểu sinh này có mấy cái đầu mà dám nhận lời giải thoát cho cậu ấy! Hơn nữa, tiểu sinh đối với hán có quen biết gì đâu mà đại đột mang họa vào thân.

Vu Bà cười hà hà nói :

- Già này cũng đoán biết là mày không dám. Bây giờ mày hãy tạm lánh đi, chờ khi nào cử hành hôn lễ xong sẽ vào.

Suy nghĩ một chặp, bà nói lại :

- À mà quên! Nơi đây chả còn ai nữa. Thôi già đừng chủ hôn. Mày làm nhân chứng cũng được.

Hoàng Lương Mộng hỏi :

- Việc hôn nhân là điều quan trọng một đời người. Vậy lão bà đã xem lịch coi ngày lành tháng tốt chưa?

- À, cái đó...

- Hôm nay là ngày Hắc đạo, sát nhật, không lợi cho việc hôn nhân. Ngày mai mới đúng là kiết nhật!

Thấy y nói năng có vẻ nhiệt thành nên Long Thủ Vu Bà tin lời ngay, gật đầu nói :

- Thôi cũng được. Vậy để ngày mai đã con nhé! Chậm một hôm nhưng chọn được ngày lành giờ tốt, hợp với cuộc hôn nhân một đời, không nên hấp tấp...

Rồi nhìn Hoàng Lương Mộng, bà nghiêm trang nói :

- Từ nay đến mai, ta giao thẳng bé này cho mày coi sóc. Nếu sơ mất một cái lông của nó, mày sẽ mất mạng đấy nhé!

Nói xong dắt cô gái vào trong. Tư Mã Huệ có ý không vui, nhưng thấy mẹ đã quyết định rồi, đành riu riu bước theo.

Trong căn nhà trống chỉ còn Hoàng Lương Mộng và Văn Thiếu Côn.

Văn Thiếu Côn dùng truyền âm nhập mật chất vấn ngay :

- Vì sao vừa rồi tiền bối lại đem câu chuyện dự tính của mình nói thật cùng bà lão. Cũng lạ là bà ấy cũng cho qua, hình như không thêm quan tâm đến.

Hoàng Lương Mộng cười hì hì nói :

- Cậu bé quả ngây thơ! Nếu không nói thật, dễ gì giấu được bà ấy. Thà nói như vậy mà Vu Bà còn tin tưởng nơi mình, hơn là gieo điều ngờ vực. Hơn nữa bà ta không thể ngờ là ta dám bội phản. Tiểu sinh này nói như vậy cũng đã sành tâm lý lắm đấy.

Tuổi y đã quá tứ tuần nhưng xưng hô lúc nào cũng tự gọi mình là tiểu sinh.

Mỗi lời nói lại lắc lư cái đầu quả tách tình còn ham đùa nghịch.

Văn Thiếu Côn hỏi :

- Tiền bối cùng mẹ con lão bà có liên hệ gì từ trước?

Hoàng Lương Mộng ngậm ngùi nói :

- Tiểu sinh vốn ở một mình trong dãy núi phía sau đây. Trước kia vì vô ý bị Vu Bà bắn một mũi ám khí có cây nhiễm trùng “Hắc bì cổ”. Suốt mười hai năm qua Long Thủ Vu Bà cứ mỗi tháng cấp cho một viên thuốc “Linh cổ đơn” để kìm chế loại trùng này bộc phát. Nếu quá hạn mà không có thuốc này tất nhiên phải mất mạng ngay.

Thở dài một cái, y buồn rầu đáp :

- Mẹ con cụ này có đủ khả năng hóa giải hết trùng độc trong người tiểu sinh, nhưng họ muốn kéo dài tình trạng này, cầm chân tiểu sinh phải ở gần đây để phục vụ cho chúng. Cần mạng sống, không còn cách gì thoát khỏi Long Thủ Sơn quá một tháng, cho nên tiểu sinh đau lòng oán hận chúng đến tận xương tủy.

Văn Thiếu Côn cảm thấy bùi ngùi xúc động. Té ra hoàn cảnh của người này cũng mang máng như mình, hiện nay còn một số “Vô vi cổ” trong huyết quản. Nếu kéo dài quá một năm thì không còn sống được nữa.

Thật tình có gặp nhau, cùng bệnh tương liều!

Suy nghĩ một chặp, chàng e dè nói :

- Nếu tiền bối thả cho cháu trốn đi thế nào Long Thủ Vu Bà cũng nổi cơn thịnh nộ, như vậy chẳng quá ra là gieo tai họa cho tiền bối sao?

Hoàng Lương Mộng khoát tay nói :

- Cậu khỏi quan tâm tới điều ấy.

- Hồi nãy, tiền bối có nêu một điều kiện trao đổi xin cho biết.

Hoàng Lương Mộng gật đầu nói :

- Phải, việc này hết sức đơn giản nhưng rất nguy hiểm. Nếu cậu không sợ, dám nhận lời, tiểu sinh sẽ thả cậu ra khỏi nơi này tức khắc.

Văn Thiếu Côn chấp tay nói :

- Cháu không hề biết sợ là gì! Xin tiền bối cứ giúp cho.

- Sau khi thoát khỏi chốn này, cậu lập tức đến ngay chùa Thiên Trấn tại Ngũ Đài sơn, đem một phong thư giao tận tay người trụ trì Phương trượng ở trong ngôi chùa ấy.

- Còn phải làm gì nữa không?

- Không! Chỉ cần đem phong thư này đến nơi, giao tận tay người ấy. Như thế kể ra đã đền đáp được cái ơn của tiểu sinh đã giải thoát cậu ra khỏi nơi này.

Sau này gặp nhau, đôi bên khỏi còn nợ nhau điều gì nữa.

Văn Thiệu Côn sốt sắng bảo :

- Hay lắm, việc này tôi xét có thể thực hiện được. Vậy phong thư đâu rồi.

Hoàng Lương Mộng hớn hờ hỏi :

- Thế là cậu đã bằng lòng đảm nhận rồi đấy chứ?

- Xin bằng lòng.

Hoàng Lương Mộng đưa tay vào bọc lấy ra một gói nhỏ rồi phát luôn năm chỉ, giải khai huyết Kiên tinh cho Văn Thiệu Côn.

Văn Thiệu Côn đưa tay trịnh trọng tiếp nhận gói ấy, cầm thấy khá nặng.

Hình như ngoài bức thư và những tài liệu ra còn có những vật gì khác nữa. Nhưng vì bên ngoài có niêm xi cẩn thận không tiện mở ra để nhìn thấy chứa đựng những gì.

Hoàng Lương Mộng đưa ngón tay chỉ vào gói ấy, run run cất giọng nói :

- Thư và tài liệu này chẳng những quan hệ đến sự sống còn của tiểu sinh mà ngoài ra còn có một sự quyết định vô cùng quan trọng cho sự tồn vong...

Câu nói chưa hết, nhưng y nín luôn không nói nữa và hướng sang một câu chuyện khác :

- Bây giờ đã sắp sang canh tư rồi. Theo tiểu sinh dự đoán, con mẹ kia nhiều lắm là canh năm thế nào cũng trở lại. Bây giờ cậu lên đường là vừa lúc.

Cứ nhận đúng phương hướng đi thẳng về phía Đông là có thể thoát khỏi vùng núi rừng này.

Văn Thiệu Côn cầm lấy gói đồ khá nặng, bỗng nhiên lắc đầu nói :

- Không tiện đâu. Cháu tự thấy không đáng nỗi việc này. Xin tiền bối hãy tìm một kẻ khác để giao phó thì hơn.

Hoàng Lương Mộng vừa ngạc nhiên vừa bực mình, chau mày hỏi :

- Ủa, sao cậu bỗng nhiên lại đổi ý như vậy? Hay ý cậu muốn ở lại để lấy cô gái con mụ La Sát này làm vợ phải không?

Chàng lắc đầu :

- Không.

- Thế tại sao?

Văn Thiệu Côn ngậm ngùi đáp :

- Tiền bối không biết là cháu đã bị Long Thủ Vu Bà dùng thủ pháp đại liệt điểm vào huyết “âm giao”. Giờ đây không còn cách gì vận tụ công lực, nên không hơn gì người thường. Từ đây đến Ngũ Đài sơn, đường xá xa xôi hiểm trở, biết đâu sẽ có nhiều sự bất trắc xảy ra cháu làm sao ứng phó nổi. Nếu rủi tài liệu này không đưa đến tận tay vị trụ trì chùa Thiên Trán thì quả đã làm lỡ vỡ cả đại sự của tiền bối phó thác. Vì vậy cho nên cháu không dám nhận.

Hoàng Lương Mộng cười xòa nói :

- Việc này cậu khỏi phải lo âu nữa. Tiểu sinh chung sống với mụ La Sát này gần mười năm rồi, đã lén lút tìm hiểu và học hỏi được thủ pháp của nó. Vậy tiểu sinh có thể giúp cậu giải khai huyết đạo được rồi.

Nói xong đưa tay rờ vào mình Văn Thiệu Côn vừa bóp vừa xoa. Chỉ nghe các đầu khớp xương của chàng chuyển lắt rắt, bao nhiêu sự mệt mỏi nặng nề đã tiêu tan hết.

Văn Thiệu Côn mừng rỡ vội vàng vận công đề khí. Một luồng khí nóng đã chuyển động khắp cơ thể, cuộn cuộn đưa về Đan điền qua phê phủ, rần rật theo các kinh mạch, thông suốt tận đến tay chân.

Trong phút thốc, bao nhiêu trọng huyết đã giải khai, công lực phục hồi sung mãn như trước.

Hoàng Lương Mộng mỉm cười nói :

- Sao, cậu cảm thấy thế nào trong người?

Văn Thiệu Côn hớn hờ cất gói tài liệu vào mình chắp tay vái dài nói :

- Cháu đi ngay. Trong thời gian ba ngày, nếu chậm lắm là bốn hôm thế nào thư này cũng đến nơi đến chốn.

Bỗng nhiên chàng nhớ lại một việc, ngập ngừng hỏi :

- Nhưng, nếu mẹ con mụ ấy truy cứu ra việc này thì sao?

Hoàng Lương Mộng khoát tay nói :

- Khỏi cần lo, việc này tiểu sinh đã tru liệu kế hoạch rồi. Cậu cứ lo đi, đừng hỏi gì lời thôi nữa.

- Vậy cháu xin cáo từ.

Văn Thiều Côn vừa xoay mình bước ra khỏi cửa thì Hoàng Lương Mộng kêu với lại :

- Hãy khoan.

- Tiền bối còn điều gì chỉ dạy?

Hoàng Lương Mộng điềm đạm nói :

- Đường đi hiểm trở, đầy dẫy gian nguy. Một mình cậu xông pha giang hồ chẳng lẽ cứ hai tay không cần vũ khí tùy thân.

Nói xong đưa tay chỉ trên tường.

Văn Thiều Côn đưa mắt nhìn theo, thấy thanh dương kiếm của mình bị Tư Mã Huệ chiếm đoạt, còn treo lủng lẳng nơi đó.

Vừa mừng vừa sợ, thật suýt nữa đã quên mất báu vật này. Chàng vội vàng tiến lại nhẹ nhàng cầm lấy, đeo vào hông rồi bước đi ngay.

Hoàng Lương Mộng đi theo tiến ra khỏi cửa, dặn dò :

- Cậu nhớ kỹ là phải đưa tận tay cho trụ trì Phương trượng, ngoài ra nhất thiết không trao cho bất cứ một kẻ nào khác đấy nhé.

Văn Thiều Côn gật đầu nhận lời, bái biệt rồi phi thân đi ngay.

Lúc này đã cuối canh tư.

Nhiều cơn gió tây thổi tới ào ào, lạnh như cắt. Đêm khuya càng đượm vẻ thê lương huyền bí.

Văn Thiều Côn không dám ngừng chân, nhận đúng phương hướng vượt qua những khoảng đường đá lởm chởm, chạy về phía Đông.

Trong căn nhà, tứ bề vắng lặng. Mẹ con Long Thủ Vu Bà vẫn còn mê man trong giấc ngủ say.

Hoàng Lương Mộng đứng tựa cửa nhìn theo. Đến khi Văn Thiều Côn khuất dạng mới chậm rãi lê bước đi về hướng Tây.

Hồi 51 Tài liệu bí mật chứa đựng những gì?

Văn Thiệu Côn nóng lòng như lửa đốt, mãi miết đi hoài suốt ba ngày đêm.

Chiều hôm thứ ba vừa đến chùa Thiên Trán, thuộc Ngũ Đài sơn.

Đây là một ngôi cổ tự nguy nga đồ sộ, kiến trúc lộng lẫy. Nhiều lầu đài san sát, nhiều ngọn tháp cao vút tận mây xanh, quả là một ngôi chùa bề thế xếp vào hàng nhất nhì trong nước.

Lạ lùng nhất là cửa chùa đóng chặt, khắp nơi vắng lặng như bỏ hoang lâu ngày.

Văn Thiệu Côn tiến tới cổng tam quan, đưa tay gõ nhẹ vào chiếc khoen đồng mấy cái.

Chờ một chập lâu, cửa chùa hé mở. Một nhà sư đã đứng tuổi lộ đầu nhìn ra rồi chấp tay nói :

- A di đà Phật! Thí chủ đến đây có việc gì cần thiết.

Văn Thiệu Côn lễ phép đáp :

- Tôi có một phong thư muốn đưa đến Phương trượng quý tự.

Hòa thượng điềm nhiên đáp :

- Trước khi đóng cửa, Phương trượng bốn tự đã bảo rằng không bao lâu sẽ có một vị thí chủ do Hoàng Lương Mộng nhờ đưa đến một phong thư. Người có chỉ thị cho bần tăng rồi để chuẩn bị tiếp nhận chu đáo.

Văn Thiệu Côn tỉnh thật tin ngay. Chàng đưa tay vào bọc định lấy ra, nhưng bỗng giật mình ngừng lại.

Cứ nhìn qua tướng mạo và dáng điệu của vị lão hòa thượng, Văn Thiệu Côn thấy vị này có nhiều điểm đáng nghi ngờ. Trên vẻ mặt tuy cố tình che giấu, vẫn lộ nhiều bản chất tàn ác gian hiểm man trá.

Ngoài ra chàng bỗng nhớ lại lời dặn cuối cùng của Hoàng Lương Mộng, tuy việc này có vẻ đơn giản nhưng thật tế nhị và nguy hiểm.

Bao nhiêu đó đã khiến chàng thêm e dè, và rút tay lại ngay.

- Sao thí chủ lại có vẻ ngập ngừng do dự như thế. Phong thư ấy đã rơi mất rồi sao?

Chàng lắc đầu :

- Không có gì mất mát cả. Nhưng chỉ phiền một việc...

- Việc gì?

- Vì chịu lời ủy thác phải dốc lòng làm tròn nhiệm vụ đối với Hoàng Lương Mộng lão tiền bối, tại hạ cần trao tận tay Ngọc Phổ thiên sư. Đó là điều không thể nào thay đổi được.

Lão hòa thượng cười khà khà :

- Thí chủ rất đáng phục vì đã giữ đúng tín nghĩa, nhưng người quân tử cũng cần phải biết quyền biến mới được. Vì trường hợp đặc biệt, nếu Phương trượng bốn tự không gặp được, chẳng lẽ thí chủ lại mang phong thư đem trở về lại sao?

- Việc này... Nếu cuối cùng không gặp được Ngọc Phổ thiên sư có lẽ tại hạ buộc lòng cũng phải dùng cách ấy chứ sao?

- Hà hà, như thế quả nhiên quá cố chấp.

- Đó chỉ là điều vụn vặt bất đắc dĩ, tại hạ đâu muốn như vậy. Bây giờ xin cho phép được cáo từ.

Văn Thiệu Côn đã có ý định phải giao tài liệu tận tay Ngọc Phổ thiên sư.

Hơn nữa cứ xem tướng mạo vị sư già có nhiều điểm đáng nghi ngờ và thiếu thành thật, do đó chàng chỉ muốn tạm lánh khỏi chốn này, rồi sau sẽ hay.

Cho nên vừa nói dứt lời, Văn Thiệu Côn chấp tay bái dài rồi quay mình định bước trở ra.

Nhắm không thể thuyết phục nổi, lão hòa thượng cười khà khà nói :

- Người đã đến thì muốn đi cũng không được.

Nói rồi xuất thủ về phía Văn Thiệu Côn. Văn Thiệu Côn tung mình ra cửa điện, đồng thời quay người đánh trả lại bằng một chiêu của U Hạo thần công, lão hòa thượng trúng chưởng học máu mồm lẫn ra chết tốt. Vì Văn Thiệu Côn nôn đi nên đã ra tay khá nặng.

Bỗng có tiếng quát lớn :

- Nghịch tử! Ngươi định chạy đi đâu?

Hồi 52 Tuyệt nghĩa đoạn tình

Văn Thiều Côn sững sốt đưa mắt nhìn quanh. Trong phòng khách đã chật ních cả người, đông như kiến cỏ. Ngoài vợ chồng Văn Tử Ngọc và bốn tên Truy Hồn sứ giả, còn mười hai tên áo xanh bịt mặt toàn là U Linh của Vô Nhân cốc.

Chàng từ tốn nói :

- Con đội ơn nghĩa phụ, nghĩa mẫu đã có công nuôi dưỡng mười bốn năm qua. Nhưng bây giờ con đã lớn khôn, ít nhất nghĩa phụ, nghĩa mẫu cũng cho được biết qua về thân thể của con chứ!

Văn phu nhân cười nhạt nói :

- Cái ơn mười mấy năm nuôi dưỡng chẳng qua chỉ được mày cầm dao chém lại. Mày thử nghĩ như thế có phải đạo làm người chưa mà còn muốn đòi hỏi muốn tìm hết nguồn gốc lai lịch nữa.

Văn Thiều Côn gần giọng :

- Nghĩa mẫu, tại sao nghĩa mẫu lại không muốn nhắc đến thân thể của con như vậy. Chẳng lẽ...

Nhưng Văn phu nhân đã nói lảng sang chuyện khác :

- Lão, mày hãy cho biết, đến đây để làm gì. Mày đã nhận thư của kẻ nào để trao lại cho lão hòa thượng kia?

Chàng chưa đáp, Văn Tử Ngọc đã quát hỏi :

- Nghịch tử, mày muốn gì?

Văn Thiều Côn cười nhạt :

- Câu đó lẽ ra dành cho con được hỏi lại nghĩa phụ mới đúng.

Văn phu nhân đứng cạnh nói :

- Mày hãy trao bức thư của Hoàng Lương Mộng ra đây.

- Ô, việc này e khó...

- Mày không bằng lòng sao?

- Nếu nghĩa mẫu có thể cho biết được công dụng của bức thư này, tức khắc con sẽ làm vừa lòng ngay.

- Nghịch tử, mày đã quá lắm rồi.

- Con đội ơn nuôi dưỡng mười mấy năm qua, hôm nay mới có cơ hội được đền đáp lại.

- Mày muốn đền đáp bằng cách nào?

Văn Thiều Côn nghiêm trang nói lớn :

- Đáng lẽ hôm nay phải giết chết cả hai người, nhưng vì nghĩa cũ đặc cách tha cho mạng cho.

Rồi mỉm cười chàng nói tiếp :

- Sự quan hệ giữa chúng ta từ nay chấm dứt.

Văn Tử Ngọc hét lớn :

- Nghịch tử Văn Thiều Côn, mày to gan thật.

- Từ nay chớ đi, xin chớ dùng chữ Văn nữa.

- À, thế ra mày muốn...

Văn Thiều Côn nói ngay :

- Tôi muốn tạm dùng chữ “Thời” để thay thế.

Văn phu nhân rung động cả người, run run hỏi :

- Tại sao mày lại dùng họ Thời, chẳng lẽ mày...

Văn Thiều Côn liếc mắt nhìn quanh bốn phía rồi lạnh lùng nói :

- Tôi chưa hoàn toàn chứng thực, nhưng từ nay trở về sau, tôi không muốn nói đến họ “Văn” nữa.

Văn Tử Ngọc tức giận nói :

- Cũng được! Nếu như thế từ nay chúng ta không đội trời chung.

Nói xong liền vận chưởng lên.

Thời Thiều Côn nói lớn :

- Tránh ra! Tôi có chuyện cần đi gấp.

Chàng vung thanh bảo kiếm lên mở đường. Thanh bảo kiếm tạo ra một làn sáng bạc có phạm vi hai trượng.

Vợ chồng Văn Tử Ngọc vung chưởng đánh tới tấp về phía Thời Thiều Côn.

Ánh chưởng loang loáng xung quanh người chàng. Thời Thiều Côn tức giận đưa tay trái tung ra một chưởng nặng như núi.

“Đùng” một tiếng nổ lớn, chưởng phong của vợ chồng Văn Tử Ngọc đã bị hóa giải hết. Cả hai vợ chồng kinh sợ, họ thấy uy lực kinh hồn của U Hạo thần công tại Vô Nhân cốc.

Văn Tử Ngọc tức giận định vung chưởng đánh tiếp, Văn phu nhân vội vàng nói :

- Sao, phu quân đã quên mình dự định gì rồi sao?

Văn Tử Ngọc chợt nhớ lại, nghiêng răng nói lớn :

- Nghịch tử, lần sau gặp lại nếu ta không giết chết ngươi ta không phải là người.

Nói xong y đứng lùi lại thủ thế.

Ngay lúc đó, ngoài sân có tiếng huyên náo. Mọi người nhìn ra thì thấy ba cô gái núi Trường Bạch, Khúc Tự Thủy, Tề Mãn Kiều và Chu Diệp Thanh vừa mới đến. Họ bị bọn nhà sư bao vây nhưng không dám tiến gần.

Thời Thiếu Côn định chạy ra khỏi điện nhưng Tề Mãn Kiều nói lớn :

- Thời công tử, khoan bước ra!

Nói xong nàng phóng ra một chưởng vào một nhà sư đứng tuổi cách đó không xa rồi kéo về phía nàng.

Thân hình nhà sư bị chưởng phong kéo chạy về phía Tề Mãn Kiều. Bọn nhà sư xung quanh đều xông xáo nhón nháo nhưng không biết cách nào giải cứu.

Tề Mãn Kiều thuận tay ném nhà sư thốc ra bên cửa điện.

Thời Thiếu Côn nhìn theo thấy phía ngoài cửa nhà khách có hai lần lưới nhện giăng phủ bị bùng. Bất kỳ ai muốn ra vào đều phải chạm vào lưới nhện và kéo đứt.

Tề Mãn Kiều xuất thủ nhanh như chớp. Nhà sư không kịp phản ứng, cả thân hình quay tròn xoắn vào đám tơ nhện làm rách một mảng lớn rồi ngã nằm quay trên mặt đất.

Nhà sư hét lên một tiếng thảm thiết. Thân hình theo trớn ném lăn lông lốc mấy vòng trên mặt đất rồi im luôn không cựa quậy.

Thời Thiếu Côn sợ hãi nhìn theo không chớp mắt. Ghê gớm thay toàn thân nhà sư nhũn dần dần, đến cả đôi giày mang trên chân cũng biến thành vũng nước vàng nhầy nhụa. Trong chốc lát hoàn toàn biến sạch không còn lưu dấu vết gì cả.

Chu Diệp Thanh cười ha hả nói :

- Văn công tử, anh hãy nhìn thử tác dụng của mạng nhện này và tự xem có đủ sức chịu đựng được không?

Thời Thiếu Côn chấp tay nói :

- Đa tạ cô nương, nhưng có một điều là hiện nay tôi không còn là họ Văn nữa.

- Vì sao thế? Nhưng đã đổi lấy họ gì?

- Tôi đã đổi ra họ “Thời” rồi.

- Được rồi! Bây giờ chúng mình có thể ra đi bình yên.

Thời Thiếu Côn nghe theo, tung mình nhảy đi.

Nhưng ngay khi ấy, hai vợ chồng họ Văn cùng quát lớn :

- Lũ tiện tỳ! Vô Nhân cốc và phái Vô Vi núi Trường Bạch từ này quyết không đội trời chung.

Tức thì cả hai người đồng xuất chưởng. Cả bốn tên Truy Hồn sứ giả và mười hai U Linh áo đen che mặt vừa quyền vừa chưởng cũng đồng thời tấn công tới tập vào bọn Thời Thiếu Côn ngay.

Thời Thiếu Côn bậm môi, hét lên một tiếng, tay chưởng, tay kiếm, cùng đánh ra một lúc. Một vùng ánh sáng năm màu vô cùng màu nhiệm, từ thân hình chàng bốc ra rực rỡ. Khí thế của vùng sáng thật là hùng hậu, đi đến đâu đẩy giạt mọi trở lực văng ra, khiến vợ chồng Văn Tử Ngọc và bọn nhân vật Vô Nhân cốc phải lao đảo thối lui mấy bước.

Bao nhiêu nhà sư khác trông thấy chẳng dám tiến tới cứ đứng reo hò trợ oai và lui dần ra sau.

Văn phu nhân tức quá gầm lớn :

- Con tiện tỳ, phen này mày phải mất mạng rồi.

Khúc Tự Thủy cười lạt nói :

- Chưa chắc bọn ngươi đã làm gì nổi bọn ta. Hãy lựa lời mà nói, đừng phách lối như thế nữa.

Nói xong nàng quay sang bảo Thời Thiếu Côn :

- Chúng ta đi cho rồi.

Thời Thiếu Côn khẽ gật đầu, đồng ý rồi rào bước phóng đi ngay.

Văn phu nhân huy động song chưởng thét lớn :

- Thiếu Côn, mày phải để phong thư lại đây mới được.

Thời Thiếu Côn nheo mắt nhìn bà, ranh mãnh hỏi :

- Tài liệu này đối với bà có quan trọng gì không mà đòi hỏi.

- Mày hãy vì cái ơn nuôi nấng mười mấy năm trời, đưa phong thư ấy cho ta, khỏi cần hỏi vặn làm gì vô ích.

Thời Thiếu Côn cười lạt đáp :

- Điều này nhất định không thể nào tuân theo lời bà được.

Nói xong chàng tung mình phóng đi. Vút một cái đã bay xa hàng bảy, tám trượng, phóng ra ngoài sơn môn rồi.

Văn phu nhân hồn phi phách tán, đấm ngực kêu trời cho bớt cơn bực tức rồi lùi thối bước đi.

Thời Thiếu Côn vừa ra khỏi Trấn Thiên tự, nhớ lại sự việc vừa rồi tim nhảy đầm đập. Chàng nghĩ bụng :

- “Giá bọn Khúc Tự Thủy không tới kịp thời có lẽ mình đã tan thân thành bãi nước vàng mất rồi. Độc tố của màn nhện do chúng bố trí quả thật kinh người.

Đối với mình ba cô ấy đã có lòng giúp đỡ và nhiều lần cứu mạng sống, lẽ đâu mình cứ âm thầm ra đi không một lời giả biệt”.

Trong lúc đang phân vân suy nghĩ, bỗng Tề Mẫn Kiều cất tiếng hỏi :

- Thời công tử bây giờ anh định đi đâu bây giờ?

Hồi 53 Đại hội tại Vân Mộng sơn

Thời Thiếu Côn giật mình quay lại thấy bọn Chu Diệp Thanh cũng vừa chạy tới nơi.

Chàng vội vàng chấp tay nói :

- Xin đa tạ thịnh tình giúp đỡ của ba vị cô nương. Ôn này chưa biết ngày nào đền đáp được.

Chu Diệp Thanh mỉm cười nói :

- Đối với chị em chúng tôi, công tử khỏi cần phải khách sáo như vậy.

Khúc Tự Thủy nhìn chàng hỏi :

- Bây giờ Thời công tử dự định đi về đâu?

Thời Thiếu Côn cau mày đáp :

- Hiện nay Chí Tôn cốc chủ Vô Nhân cốc đã huy động cả sào huyệt kéo ra bức bách quần hùng võ lâm ở Vân Mộng sơn. Đây là một biến cố vô cùng trọng đại sắp xảy ra nay mai. Đương nhiên là tôi cũng phải đi về Vân Mộng sơn một chuyến.

Chu Diệp Thanh vui vẻ nói :

- Hay lắm, nếu vậy chúng mình hãy cùng nhau qua Vân Mộng sơn. Nhân dịp này chúng tôi sẽ tìm cách khuyên nhủ nhị thư trở về núi Trường Bạch.

- Nhưng tôi còn một điều quan trọng phải làm cho xong.

- Việc gì mà quan trọng như thế?

- Muốn tìm cho được một Phân đàn Cái bang trong vùng để nhờ họ giúp cho một việc chuyển giao một tài liệu.

Tề Mãn Kiều nói :

- Tam thư thư, thư thư có biết nơi đây có tổ chức nào của Cái bang có thể liên lạc được không?

Chu Diệp Thanh đáp :

- Từ ngày xảy ra biến cố về Độc Nhân Thần Cái, họ đã giải tán rút đi khắp nơi, khó tìm ra manh mối lắm.

- Cô nương có thể có biện pháp nào giúp đỡ không?

- Hầu hết lực lượng Cái bang hiện nay đã tập trung về Vân Mộng sơn.

Tổng đà Cái bang cũng di chuyển về đó, đóng trong một hang núi, cách đây chừng trăm dặm.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ nói :

- Nếu vậy thì hay lắm, xin đa tạ cô nương.

(thiếu một đoạn trang 21, 22)

Nhất Liễu thiền sư cười lạt rồi điềm nhiên nói :

- Lão hòa thượng có thấy rồi. Nhà ngươi muốn gì cứ xưng ra đi.

Người kia có vẻ bức tức ngạo nghễ nói :

- Chí Tôn truyền hời những người tham gia đại hội đã kéo về đông đủ cả chưa.

Nhất Liễu thiền sư lắc đầu đáp :

- Chưa đủ.

Người ấy hỏi tiếp :

- Vậy còn thiếu những ai, thuộc môn phái nào?

- Việc này cần cứu xét lại mới có thể trả lời đích xác được.

Người ấy hứ một tiếng nói :

- Theo nghiêm lệnh của Chí Tôn, sáng ngày mai sẽ cử hành đại hội. Những kẻ nào không về đủ mặt sẽ xem như chống lại lệnh này, sau đại hội nhất định phải lãnh hình phạt xứng đáng, chẳng được ân xá.

Nhất Liễu thiền sư cau đôi mày bạc nói :

- Trong thư mời không hề nói rõ ngày mai khai hội. Như thế những người ở xa xôi tận miền biên giới có nhiên không tránh khỏi bị chậm trễ chút ít.

Người kia quắc mắt nói :

- Nếu có những chi tiết ấy, đáng lẽ lão phải đến trình thẳng trước cùng ngài Chí Tôn mới phải.

Ngừng một chút, lão hừ lên và nói tiếp :

- Nếu giờ khai mạc không thi hành đúng lệnh của ngài Chí Tôn, chỉ e rằng ngày mai cả chiếc đầu trọc kia cũng không còn bảo toàn trên cổ ấy.

Nhất Liễu thiền sư niệm Phật từ tốn nói :

- Được rồi, ngày mai lão tăng tuyên bố bắt đầu khai hội. Ngoài ra chẳng hay Chí Tôn có còn phân phát điều gì nữa không?

Lão ấy đáp :

- À quên, có một điều rất cần thiết là phải bắt cho được tên đồ đệ của hòa thượng đem giải nạp Chí Tôn trước giờ khai mạc đại hội.

Nhất Liểu thiền sư cười ha hả đáp :

- Con trai lớn không cần theo cha, con gái đã trưởng thành không cần quần mẹ. Huống chi là thầy với trò, việc đó chắc lão tăng không thể làm được. Hắn có đến dự hay không lão tăng cũng không làm chi được. Chỉ có một điều...

Thiền sư bỗng phá lên cười khanh khách và nói lớn :

- Lão tăng chắc chắn hắn sẽ đúng hẹn. Việc này khỏi cần bẩm báo lại làm gì, cứ chờ đến khi ấy sẽ có tin tức mới.

Người truyền tin rất bức tức với thái độ điềm nhiên phớt tỉnh của Nhất Liểu thiền sư. Tuy nhiên hắn không biết xử trí cách nào hơn, đành hậm hực xách tấm kim bài đi ra.

Lúc này đã sang canh ba, ánh đuốc lung linh khi sáng khi mờ, trong các trại trở nên im lìm không tiếng động.

Rừng núi thâm u như nín thính cho qua đêm dài thanh vắng. Không bao lâu ánh bình minh đã le lói phương Đông, trời dần dần sáng tỏ.

Trong lúc mọi người đang bồn chồn nóng nảy chờ giờ khai hội, bỗng đâu một luồng gió thoảng qua, một bóng người bay vút vào trong đại trại.

Hồi 54 Ngày khai mạc Võ lâm đại hội

Bóng người bay vút vào không gây một tiếng động, trước một số đông quần hùng không ai hay biết.

Khi phát hiện ra được toàn thể quần hùng thấy đều kinh hoàng thất sắc. Nhất Liễu thiền sư cũng bàng hoàng vùng đứng dậy.

Niệp Sáp hòa thượng chấp tay niệm Phật nói :

- Ô kia, Bạch cô nương, còn Văn Thiếu Côn...

Không chờ cho Niệp Sáp hòa thượng hỏi hết lời, Bạch Thái Vân hừ một tiếng, đáp ngay :

- Anh ấy... đã... chết rồi.

- Trời, chết thật rồi sao?

Từ Nhất Liễu thiền sư đến Vô danh tăng, Bang chủ Cái bang và toàn thể mọi người, thấy đều ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn nhau nói không ra tiếng.

Hồi lâu, Nhất Liễu thiền sư thở dài nói :

- Thế mới hay số mạng do trời. Lão tăng đâu ngờ sự việc như thế, cứ trông tướng hán không có gì là chết yếu, thế mà chết đi là nghĩa làm sao? Lạ thật, đáng tiếc và cũng đáng thương thay...

Ngậm ngùi liếc mắt nhìn Bạch Thái Vân, ông hỏi :

- Nữ thí chủ, xin thí chủ cho biết rõ đồ nhi của ta đã chết trong trường hợp nào?

Nghe chất vấn bất ngờ, Bạch Thái Vân sững sờ chưa biết đối đáp ra sao, vội cau mày suy nghĩ hồi lâu mới nói :

- Đã lâu lắm không gặp được anh ta, tôi đoán chừng anh ấy đã chết rồi.

Nhất Liễu thiền sư thở dài nín thính ngồi xuống.

Niệp Sáp hòa thượng chợt hiểu, hỏi rằng :

- Bạch cô nương, có lẽ cô nương đã có điều gì bất hòa với thằng bé ấy. Nếu đã hờn giận nhau, vị tất đến nơi đây làm chi nữa cho bận tâm?

Bạch Thái Vân tức giận nói rằng :

- Tôi nhất định phải giết hán, chứ không để sống làm chi.

Nhất Liễu thiền sư suy nghĩ rồi thở dài nói :

- Bạch thí chủ, nếu vậy lão tăng đã có cách sẽ làm hài lòng thí chủ được rồi.

Ông đưa mắt nhìn qua Vô danh tăng, cùng một số cao thủ đứng gần rồi nói :

- Một khi hán đã làm điểm nhục sư môn thì lão tăng chẳng cần tới hán làm gì nữa.

Vô danh tăng hỏi :

- Phải chăng sư phụ muốn đồ nhi này ra tay giết nó?

Nhất Liễu thiền sư nhướn đôi mày bạc nói :

- Cứ như công lực của hán bây giờ, e nhà ngươi không còn là đối thủ của hán nữa. Vì vậy nên dùng mưu chước để đối phó chứ không thể dùng vũ lực được đâu.

Hình như vừa nghĩ ra một việc, lão hòa thượng đưa tay vào bọc lấy ra một gói nhỏ mân mê một chặp rồi nói :

- Nếu Bạch Hải nhi đến đây, hãy trao cho hán gói thuốc này để uống trước khi gặp ta.

Vô danh tăng lạnh miệng dạ lớn, rồi cầm ngay gói thuốc cất ngay vào bọc.

Bạch Thái Vân tò mò hỏi :

- Thưa lão thiền sư, chẳng hay đó là thứ thuốc gì?

Nhất Liễu thiền sư dùng truyền âm nhập mật bảo :

- Không giấu gì cháu, đây là “Ngũ Bộ Đoạn Trường tán”, chỉ cần uống vào trong thời gian ngắn là đứt ruột gan mà chết, không môn thuốc nào giải cứu nổi. Thuốc ấy lão tăng nghiên cứu bào chế từ lâu. Có lẽ sẽ là phương pháp hiệu nghiệm nhất để làm dịu bớt cơn giận của cô nương đối với tội lỗi của hán. Ngoài ra thuốc ấy sẽ giúp cho lão loại trừ bớt một tên nghịch đồ mất dạy. Ấu đó cũng là điều nhất cử lưỡng tiện vậy. Tuy nhiên có một điều...

Liếc mắt nhìn nàng chăm chú một chốc như soi mói tận cõi lòng, lão hòa thượng nói tiếp :

- Cô nương chớ có tiết lộ ra, nếu tên nghịch đồ ấy biết e rằng hỏng cả mọi việc đấy nhé.

Nét mặt Bạch Thái Vân thay đổi không ít. Nàng bán tín bán nghi, nhưng chưa biết nói làm sao.

Nhất Liễu thiền sư điềm nhiên nói qua câu chuyện khác :

- Ngày mai sẽ cử hành khai mạc võ lâm đại hội. Nơi này thế nào cũng xảy ra những cuộc tranh đấu hùng hồn làm xương chất thành núi, máu chảy thành sông. Cô nương là người vóc ngọc mình vàng, không nên mạo hiểm nhúng tay vào vô ích, lão nghĩ cô nương nên...

Bạch Thái Vân bậm môi hỏi :

- Lão thiền sư, có phải ngài muốn đuổi tôi đi khỏi chốn này chăng?

Nhất Liểu thiền sư nói :

- Sở dĩ lão tăng này nói thế là nghĩ cho cô nương. Chỉ ngại đũa nghiệt đồ kia không chịu đến. Nếu hấn đến, lão không thể nào để hấn sống sót ra khỏi nơi này. Như thế cũng đủ làm vừa lòng cô nương rồi, việc gì phải bận tâm chờ đợi nơi đây cho mệt, và còn nguy hiểm nữa.

Bạch Thái Vân quả quyết nói :

- Không đâu, tôi không thể nào rời khỏi nơi đây được.

- Vì sao vậy?

- Vì ngày mai cử hành võ lâm đại hội mà tôi cũng có nhiệm vụ phải tham gia.

- Lão tăng đã trình bày hơn thiệt mong cô nương thông cảm.

Bạch Thái Vân hào khí bốc lên ngàn ngút cương quyết nói :

- Tôi nhất định chờ quyết đấu so tài cùng Chí Tôn Vô Nhân cốc, xem thử y tài nghệ cao cường tới bậc nào cho biết.

Nhất Liểu thiền sư điềm đạm nói :

- Nếu vậy lão tăng khỏi phải nhiều lời nữa.

Quay lại phía sau, Nhất Liểu thiền sư nói :

- Hãy sửa soạn nơi nằm nghỉ cho Bạch cô nương.

Hai người đứng hầu hai bên dạ một tiếng tuân lệnh.

Sáng hôm sau, vừa tới giờ Thìn, quang cảnh Vọng Ngã cốc vô cùng náo nhiệt. Quần hùng tụ lại không ngớt, nét mặt mọi người vô cùng trang trọng.

Trước cửa hang có một bãi đất trống rộng, ngay chính giữa có dựng lên một kỳ đài thật cao. Quanh kỳ đài có cất nhiều nhà bằng vải. Chính giữa lại có treo một bức màn tre và màn vải màu xanh đậm. Phía trước đài xúm xít hàng trăm quần hùng từ khắp nơi tề tựu về đó. Nhìn kỹ thấy đủ mặt những tay hảo hán của Tam sơn Ngũ nhạc, đủ thành phần, lão, tục, tăng, ni, trai gái đủ cả.

Thình lình một bóng người lao vút lên kỳ đài lớn tiếng tuyên bố :

- Đã tới giờ rồi.

Tiếng nói oang oang vang dậy cả núi rừng làm bật yên những tiếng xôn xao của bọn quần hùng bên dưới.

Người đang phát âm ấy chính là Niệp Sáp hòa thượng, mặt mũi lem nhem, quần áo bẩn thỉu, rách rưới xộc xệch, trên lưng có mang theo một bầu rượu mà đỏ tươi.

Điều bộ của Niệp Sáp hòa thượng nom thật buồn cười.

Rồi một giọng khác oang oang tuyên bố :

- Võ lâm đại hội bắt đầu khai mạc.

Một bóng đen khác, từ dưới tung lên bay đứng trên đài gây nên những tiếng hoan hô của quần hùng vang dậy.

Kẻ ấy chính là Nhất Liểu thiền sư, cây đồng trụ của đại hội. Bao nhiêu kỳ vọng của võ lâm quần hùng đều đặt trọn vẹn vào tài đức của bậc kỳ nhân ấy.

Trước tấm màn trúc phủ màu đen bốn con thị tỳ đứng xếp hàng chữ nhất cùng một lão bà da mồi tóc bạc. Ngoài ra còn một số đông đại hán vạm vỡ cao lớn, áo xanh, bịt kín mặt, đứng yên như những pho tượng đồng.

Quang cảnh vô cùng uy nghi nghiêm chỉnh.

Kỳ đài dựng ngay phía trước cửa hang. Những nhân vật này đến từ trong hang theo lối đi riêng leo lên đài. Phía trước và hai bên đài, trên hai trăm võ lâm cao thủ đứng yên chờ đợi.

Nhất Liểu thiền sư cất cao giọng niệm Vô lượng thọ Phật và nói :

- Thừa liệ vị anh hùng bốn phương. Võ lâm đại hội kỳ này là chính lão tăng gửi thiệp triệu tập về Vô Nhân cốc, nơi Kỳ Liên sơn. Sau này Chí Tôn Vô Nhân cốc lại di chuyển mời quý vị cùng về nơi đây.

Liếc mắt nhìn khắp bốn mặt, ông nói tiếp :

- Lão tăng tự xét, nghĩ tài hèn đức mỏng chưa đủ tư cách chủ tọa đại hội võ lâm nên đặc biệt thương nghị mời Chí Tôn Vô Nhân cốc thay quyền chủ tọa, phát lạc cuộc chung hôm nay.

Hơn hai trăm quần hùng vẫn yên lặng phăng phắt, chẳng nói một lời.

Thật ra dù Nhất Liểu thiền sư không nói mọi người cũng sớm biết cả rồi.

Cho nên lời công bố này cũng không gây ngạc nhiên cho ai hết. Chẳng một lời phản đối, cũng không một tiếng hoan hô.

Nói xong Nhất Liểu thiền sư bước qua một bên chấp tay nói :

- Xin mời vị chủ tọa đăng đài.

Bỗng có tiếng nho nhỏ nhưng trong trẻo và rõ ràng từ trong lều vải vang ra :

- Bồn Chí Tôn đã lên đài từ lâu rồi.

Nhất Liểu thiền sư lại chấp tay nói :

- Chiếu theo lệ thường xưa nay, vị chủ tọa phải đích thân tiếp kiến quần hùng để nhận lời hoan hô chào đón.

Lời nói lại vang lên :

- Bồn Chí Tôn muốn bãi bỏ cựu lệ ấy.

Giọng nói tuy nhỏ nhẹ nhưng hình như ở sát bên tai. Khắp nơi trên hai trăm quần hùng đều nghe rõ mồn một.

Nhất Liểu thiền sư tuy ngạc nhiên nhưng vẫn nở nụ cười trên môi rồi đứng sang một bên.

Niệp Sáp hòa thượng lại tuyên bố lớn :

- Thừa liệ vị anh hùng, tôn chỉ của đại hội võ lâm trước sau như một, nhằm mục đích khuếch trương chính nghĩa, khử bạo trừ gian. Phàm những cá nhân hay đoàn thể nào xưa nay ỷ tài cậy sức hà hiếp kẻ yếu, đè nén người cô thế, có thể đem ra tố cáo nơi đây để các vị chủ tọa các môn phái thương nghị giải quyết công bằng minh bạch.

Chí Tôn Vô Nhân cóc lạnh lạnh quát :

- Niệp Sáp hòa thượng, chưa có lệnh ta, không được tuyên bố hồ đồ.

Niệp Sáp hòa thượng khả khả nói :

- Thừa, đó chỉ là những quy lệ thông thường của đại hội, cần được tuyên bố ngay lúc khai mạc.

Chí Tôn Vô Nhân cóc nạt lớn :

- Nhiều lời quá! Sao không lui xuống cho rồi. Chuyện gì cũng sẽ do ta phát đạt cả.

Niệp Sáp hòa thượng chấp tay vái dài nói “tuân lệnh” rồi đứng qua một bên cạnh đài.

Giọng nói của Chí Tôn Vô Nhân cóc tiếp tục :

- Những ngày trước đây liệ vị quy tụ về Vô Nhân cóc. Bồn Chí Tôn cũng có ý muốn mời tất cả mọi người vào trong hang thương nghị. Nhưng tiếc vì địa thế và khí hậu trong Vô Nhân cóc vô cùng quái dị, ngọn lửa của địa cực, khi cháy khi tắt bất ngờ. Sở dĩ cũng vì thế mà trước đây trên một trăm quần hùng đã bị cháy tại cửa hang. Điều này có lẽ quý vị cũng đã nghe biết cả rồi. Vì lẽ ấy mà bồn Chí Tôn xin dời địa điểm, mời liệ vị về đến chốn này.

Giọng nói tuy ôn hòa nhỏ nhẹ, nhưng tựu trung bao hàm ý nghĩa ngạo nghễ, khinh người, xem quần hùng như cỏ rác.

Nghĩ một lát, Chí Tôn cất giọng gọi :

- Nhất Liểu thiền sư.

Lối xưng hô tuy khách khí, nhưng âm điệu có vẻ như sai khiến hoặc lời của cấp trên ra lệnh cho bề dưới.

Nhưng Nhất Liểu thiền sư không phiền chấp câu ấy, vẫn từ tốn đáp :

- Có lão tăng đây rồi!

- Quần hùng thiên hạ đã về đông đủ cả chưa?

- Đã đủ mặt.

- Có bao nhiêu phiếu mời được gửi đi.

- Tám mươi tám phiếu.

- Bao nhiêu môn phái về dự đại hội?

- Đúng tám mươi tám.

Giọng thanh tao bỗng trầm xuống, lạnh lùng :

- Xin mời Chương môn phái Vô Vi.

Tức thì một vị lão ni lao vút lên đài như một chiếc bóng.

Mọi người để ý nhìn kỹ thì vị lão ni ấy không ai khác hơn là Bồ Tâm sư thái.

Thật ra hầu hết môn đệ cao thủ của các phái Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Nga My đã bị bốn Truy Hồn sứ giả Vô Nhân cóc tìm giết sạch, chỉ còn một phái Vô Vi là còn nguyên vẹn không bị thương tổn gì.

Bồ Tâm sư thái được gọi lên đầu tiên, trong lòng đã áy náy không yên. Bà cũng không dám lách mặt, buộc lòng lấy lại can đảm, bậm môi bước ra, đứng trên đài.

Chí Tôn Vô Nhân cóc lạnh lùng hỏi :

- Lão sư thái có phải Vô Vi Chương môn Bồ Tâm không?

Bồ Tâm sư thái xúc động toàn thân run run lắp bắp nói :

- Vâng, chính là bản ni đó.

Chí Tôn Vô Nhân cốc nghiêm giọng nói từng tiếng một thật chậm rãi :

- Khi võ lâm đệ nhất gia, vợ chồng họ Văn về miền Tây vào Vô Nhân cốc, tại sao lão sư thái lại sắp đặt cùng các đại môn phái, bố trí vòng vây cố đưa hai người ấy đi vào cửa tử?

Bồ Tâm sư thái thất sắc. Tuy nhiên, mang danh lãnh tụ Chuông môn một phái võ, dù gặp hoàn cảnh nào cũng không được lộ vẻ nhu nhược, kéo nài năn nỉ.

Bà cất tiếng khàn khàn đáp :

- Việc này thật đã xảy ra ngoài ý muốn và khả năng của bản ni.

- Hoa Sơn, Thiếu Lâm, Nga My, Võ Đang các môn phái đều nhận sự trừng phạt xứng đáng, riêng chỉ một phái Vô Vi vẫn còn tiêu dao ngoài vòng pháp luật, như thế e rằng sẽ có sự dị nghị thiếu công bằng đi chăng?

Bồ Tâm sư thái tái mặt cúi đầu se sẽ nói :

- Chí Tôn, xin ngài mở rộng hồng ân...

Ngay lúc ấy từ phía sau màn trúc một giọng lãnh lút thét lên :

- Hôm nay ngày khai mạc đại hội võ lâm tạm dứt. Ngày mai bắt đầu tổ chức các Phân đà của Vô Nhân cốc và Vân Mộng sơn. Đối với phái Vô Vi có thể cho hưởng một hình phạt tương trưng đối nhẹ...

Tiếng nói đến đây ngừng lại. Mọi người lẳng lặng chờ đợi, không khí căng thẳng, hồi hộp vô kể.

Một chập sau Chí Tôn lại ra lệnh :

- Để thực hiện hình phạt ấy, cảm phiền sư thái hãy tự mình chặt lấy một cánh tay. Sư thái nghĩ sao?

Bồ Tâm sư thái khiếp vía, áp úng mãi mới thốt ra được những tiếng rời rạc :

- Chí Tôn... xin ngài ra ơn...

Nhìn qua bốn mặt thấy Nhất Liễu thiền sư, Niệp Sáp hòa thượng, hơn trăm quần hùng đứng dưới đài đều lộ vẻ khấn trương, sự bất bình hiện ra trên nét mặt.

Chí Tôn nói tiếp :

- Nếu sư thái do dự, chừng ấy bốn Chí Tôn sẽ cho người ra tay, e không được nhẹ nhàng như ý muốn.

Bồ Tâm sư thái nhận thấy khó thoát thác. Nếu để lâu, Chí Tôn nổi nóng sẽ phải chịu đựng một hình phạt khốc liệt hơn nhiều. Bà nghiêng chặt hai hàm răng, từ từ đưa hữu chưởng lên, vận nội công định dùng “Nhân Phong chưởng pháp” chặt lia cánh tay trái.

Hữu chưởng vung lên, sắp bỏ xuống bỗng giọng thét lạnh lạnh :

- Hãy khoan!

Tiếp sau đó một chuỗi cười giòn đã phát ra từ phía sau tấm màn trúc trên kỳ đài, có vẻ hài lòng và bao dung.

Bồ Tâm sư thái mừng rỡ thu hồi hữu chưởng, đứng thẳng người, nghiêm chỉnh chấp tay hướng về phía ấy cung kính nói :

- Đa tạ ân khoan hồng của Chí Tôn.

Chí Tôn hỏi :

- Sư thái có hiểu nguyên nhân vì sao mà bốn tòa đặc ân tha cho bà không?

Bồ Tâm sư thái nói :

- Bản ni kiến thức nông cạn nên...

Chí Tôn lạnh lùng ngắt lời :

- Chỉ vì sư thái là đàn bà!

Rồi hạ giọng xuống, Chí Tôn hỏi tiếp :

- Bốn tòa hỏi thật, vì sao sư thái lại xuất gia quy y?

- Không giấu gì ngài, sở dĩ bản ni quá chán ngán nhân tình thế thái và sự đen bạc của bọn mày râu nên quyết tâm rũ sạch bụi hồng, đem thân vào cửa thiền nương tựa để cõi lòng được yên tĩnh.

- À ra thế! Bọn đàn ông trên thiên hạ toàn là đều giả bạc bề.

Bồ Tâm sư thái nói :

- Lời của Chí Tôn quả sáng suốt và chí lý.

- Bốn tòa cùng tự thấy mình còn quê mùa và sơ xuất, tuy nhiên vì bao nhiêu sự bất công đáng chú ý của đời này, quyết lòng sáng lập ra một giáo phái tên là “Chí Tôn giáo”, bao trùm tất cả các tôn phái trên thiên hạ để đập tan mọi bất bình, chẳng hay sư thái nghĩ sao?

Bồ Tâm sư thái chấp tay nói :

- A di đà Phật! Quả là một vinh dự lớn lao cho giới phụ nữ chúng ta trong thế gian này.

Chí Tôn Vô Nhân cốc cười đắc chí và nói tiếp :

- Bồn tòa muốn cùng sư thái kết nghĩa chị em, vĩnh viễn sát cánh nhau phụng sự cho Chí Tôn giáo, không biết sư thái có bằng lòng không?

Bồ Tâm sư thái không hề tưởng tượng được cái vinh dự bất ngờ ấy, luồng cuống đáp :

- Đó là độ lượng của Giáo chủ, đã có lòng muốn nâng đỡ diu dặt, kẻ bất tài này đâu dám chối từ.

Trong lúc quá lạc quan vì nỗi vui mừng xâm chiếm, bao nhiêu nỗi lo âu tiêu tan cả, Bồ Tâm sư thái đã xưng hô ngài là Giáo chủ tựa hồ như giáo phái này đã thành lập xong rồi và đang hoạt động thật sự.

Quần hùng vẫn lặng thinh không nói chi cả, nhưng mọi người đối với Bồ Tâm sư thái có vẻ lạnh nhạt không trọng vọng như trước.

Niệp Sáp hòa thượng hô lớn :

- Nêu Chí Tôn Vô Nhân cốc đã sáng lập Chí Tôn giáo, vậy từ nay xin xưng là Giáo chủ cho hợp với danh từ và chức vụ ấy.

Được Chí Tôn Vô Nhân cốc đề ý và đòi kết bạn, Bồ Tâm sư thái thấy hài lòng và hãnh diện lắm. Để mua lòng bà ta liền quay sang nói với Nhất Liễu thiền sư :

- Thần công của Chí Tôn giáo chủ đã đến mức tốt bậc rồi. So với bao nhiêu nhân tài trong võ lâm từ trước đến nay, chẳng khác nào vầng nhật nguyệt cùng đàn đom đóm. Theo ngụ ý của bản ni, chúng ta nên suy tôn người làm Minh chủ võ lâm, để tiện bề điều khiển quần hùng, lão thiền sư nghĩ sao?

Nhất Liễu thiền sư lạnh lùng đáp :

- Đó là do toàn thể anh hùng thiên hạ, bản tánh chẳng có ý kiến riêng.

Chí Tôn lớn tiếng nói :

- Đối với cái danh vọng của thiên hạ này, bản tòa xem như mây bụi bọt nước, chẳng thêm màng đến. Vậy các ngươi đừng bàn tán nhiều vô ích.

Rồi hạ giọng hỏi tiếp :

- Hiện nay phái Hoa Sơn có cả thầy bao nhiêu người về tham dự đại hội này?

Nhất Liễu thiền sư đáp lời :

- Cả thầy năm người, một tân nhiệm Chương môn cùng bốn vị hộ pháp.

- Đường đường một đại môn phái trong võ lâm mà chỉ đưa năm người dự hội, chẳng hóa ra khinh miệt bồn tòa lắm sao?

Nhất Liễu thiền sư trả lời thay :

- Phái Hoa Sơn sau cuộc đẫm máu do bốn vị Truy Hồn sứ giả gây nên đã gần kiệt quệ và ngày nay đang ở vào thế cùng rồi. Vị tân Chương môn đã đem được bốn người hộ pháp hưởng ứng đại hội đã là một sự cố gắng quá sức rồi.

Chí Tôn giáo chủ hừ một tiếng nói :

- Mời cả bọn họ lên đài xem.

Trong bầu không khí cực kỳ khẩn trương này, các nhân vật Hoa Sơn lưỡng lự chưa biết nên hành động ra sao cho phải lẽ, thỉnh thoảng một bóng người đưa tin từ xa phi lại, lao vút lên đài, vượt qua đầu tất cả các người đang có mặt. Ai nấy đều sững sờ theo dõi hành động của người ấy.

Niệp Sáp hòa thượng cất tiếng hỏi lớn :

- Giờ này đại hội võ lâm đã sắp mãn, còn tin tức gì phải truyền đạt mà phải đưa đó?

Người ấy cúi đầu thưa :

- Thưa, Môn chủ Cổ Thiệu Văn vừa đến dự đại hội.

- Ủa!

Bao nhiêu người đều hết sức ngạc nhiên về sự báo tin bất ngờ này. Hàng ngàn tiếng xôn xao bàn tán bỗng nổi lên khắp nơi.

Niệp Sáp hòa thượng hỏi lại :

- Sao, nhà ngươi hãy nói rõ ràng lại xem nào?

- Thưa, có Chính Nghĩa môn chủ Cổ Thiệu Văn đến dự đại hội.

Niệp Sáp hòa thượng cười khà khà nói cùng Nhất Liễu thiền sư :

- Thật là một điều khá lạ lùng và mới mẻ. Trong võ lâm mới xuất hiện một “Chí Tôn giáo”, nay lại thêm một “Chính Nghĩa môn” nữa. Hay thật.

Nhìn ngay người báo tin, Niệp Sáp hòa thượng hỏi :

- Người ấy hiện ở đâu?

Chí Tôn giáo chủ cau mày quát lớn :

- Nhất Liễu thiền sư.

- Có lão tăng.

- Phải chăng tất cả tám mươi tám nhà giang hồ môn phái đều tề tựu đông đủ cả rồi?

- Đúng như vậy!

- Như thế còn Chính Nghĩa môn nào nữa?

- Điều này quả nhiên mới lạ. Kiến văn của bản tăng kém cỏi, từ trước đến nay chưa hề nghe thấy nói đến môn phái ấy bao giờ. Theo bản tăng nghĩ, hay là... cũng như Chí Tôn giáo của Giáo chủ mới vừa ra đời, đây cũng là một giáo phái mới sáng lập. Khả... khả...

Nói xong Nhất Liễu thiền sư cất tiếng cười dài.

Hơn hai trăm quần hùng đều bắn khoăn lo lắng. Chưa một người nào được nghe nói đến môn phái Chính Nghĩa trên giang hồ bao giờ. Như thế thì làm sao biết được lai lịch, khả năng của phái ấy, và mục đích đến đây để làm gì?

Chí Tôn giáo chủ hỏi thêm :

- Chính Nghĩa môn đưa bao nhiêu nhân vật đến tham dự đại hội?

Người đem tin vội vàng đáp :

- Chỉ có một người thôi.

- Ủa, một người!

Chẳng những chỉ một mình Chí Tôn giáo chủ ngạc nhiên, mà toàn thể quần hùng đều nhón nhác vì tin này.

Nhất Liễu thiền sư niệm Phật hiệu nói :

- Thiên hạ rộng lớn bao la, cao nhân ẩn sĩ nhiều như cá dưới nước, trong cuộc đại hội này đã xảy ra biết bao nhiêu điều ly kỳ trọng đại. Chính Nghĩa môn dù mới hay cũ, bất quá cũng như một hạt muối trong biển cả, có gì đâu!

Chí Tôn giáo chủ ra lệnh :

- Truyền cho hấn vào.

- Lão hủ đã vào từ lâu rồi.

Một giọng nói bất ngờ vang lên như sấm động khiến mọi người ù tai nhức óc, ngơ ngác nhìn lên.

Ngay trước khán đài đã có bóng người xuất hiện từ bao giờ rồi mà không một ai biết trước.

Hồi 55 Chính Nghĩa môn chủ là ai?

Mọi người hốt hoảng, mấy trăm cặp mắt đổ xô vào hướng đó nhìn sững.

Nhất Liểu thiền sư cùng Niệp Sáp hòa thượng đứng trên đài cùng nhìn nhau mỉm cười không nói.

Phía dưới đó Vô danh tăng và Bạch Thái Vân cũng khích động nhưng lặng lẽ nhìn theo.

Môn chủ Chính Nghĩa môn mình mặc áo bào vàng rực rỡ, râu bạc phát phơ, lưng gù như lưng lạc đà, bên hông cài một thanh trường kiếm, nhưng chuôi và bao kiếm đều dùng vải xanh bọc kín.

Nhất Liểu thiền sư chấp tay :

- Mô Phật! Thí chủ có phải là Môn chủ Chính Nghĩa môn không?

Người ấy chào lại và từ tốn đáp :

- Vâng, chính là tôi đây!

- Thân thủ của thí chủ cao siêu dường ấy, chắc bản thân công tuyệt diệu xứng đáng là lãnh tụ của một đại môn phái. Nhưng có một điều là cái tên Chính Nghĩa có vẻ khá mới mẻ trong giang hồ. Phải chăng là quý phái mới được thành lập, và thành lập từ khi nào?

- Chẳng giấu gì lão thiền sư, bốn môn vừa được thành lập cách đây không lâu.

- Tuy chưa hiểu qua tôn chỉ mục đích của quý phái, nhưng với một tên Chính Nghĩa cũng bao hàm những cái gì cao siêu đẹp đẽ để chứng tỏ cái khí của người Chuông môn rồi.

- Lão thiền sư nói rất đúng.

Nhất Liểu thiền sư cười ngất ngèo và cứ kéo dài trận cười vô tận.

Chí Tôn giáo chủ tức giận hỏi :

- Ở kia, vì sao lão hòa thượng lại cười hoài như vậy?

Nhất Liểu thiền sư mỉm cười đáp :

- Lão tăng đã thấy một sự trùng hợp đáng để ý. Chí Tôn giáo vừa tuyên bố ra đời thì Chính Nghĩa môn cũng kịp thời xuất hiện. Hai tổ chức mới mẻ này thành lập cùng một lúc, chưa rõ ai hơn ai.

Câu nói tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng cũng bao hàm nhiều ý nghĩa trào lộng khiến Chí Tôn giáo chủ có vẻ không bằng lòng nhưng cũng chẳng bắt bẻ vào đâu được.

Chính Nghĩa giáo chủ vừa liếc mắt một cái, hướng sang một bên cạnh Bồ Tâm sư thái đang sợ hãi, nhìn bà với vẻ ngạo nghễ và nói kháy :

- Chào sư thái. Người vẫn mạnh khỏe đấy chứ?

Bồ Tâm sư thái kinh ngạc trở mắt nhìn, lòng vừa ngại ngùng vừa lo sợ :

- Ủa, bần ni và thí chủ chưa hề quen biết, tại sao thí chủ lại...

- Ô, lão sư thái là một vị Chuông môn, địa vị cao quý, ai ai lại không biết.

Còn lão hủ này chỉ là một kẻ vô danh, dù có gặp gỡ nhiều lần chắc cũng không cần bận tâm để ý.

Bồ Tâm sư thái nhìn kỹ sắc diện rồi đến cái lưng gù của lão, cố tìm trong ký ức quả chưa hề gặp gỡ lần nào, nói :

- Bần ni xin thề trước đức Phật là từ trước đến nay chưa bao giờ được gặp thí chủ. Nếu chỉ gặp một lần, với hình dáng đặc biệt này, nhất định không dễ gì quên được.

Chính Nghĩa môn chủ cười khà khà nói :

- Mục đích của cuộc đại hội võ lâm, không ngoài việc đấu võ so tài. Sư thái và Chí Tôn của một đại môn phái, lão hủ đây không ra gì cũng là Môn chủ một môn. Ước mong được sư thái cho thừa tiếp một vài chiêu tuyệt nghệ.

Bồ Tâm sư thái nghe nói ngạc nhiên nghĩ thầm :

- “Người này cùng ta xưa nay chưa hề quen biết, tại sao chỉ mới gặp mặt đã vội thách đấu, hình như có âm mưu một mối hận thù từ trước. Cứ như tài nghệ của Môn chủ Chính Nghĩa thế nào chưa biết, nhưng chỉ nhận xét qua thân pháp của y lúc vừa xuất hiện đã có nhiều điểm xuất phạm rồi. Trong khi quyết đấu, việc thắng bại là bình thường, nhưng phái Võ Di vừa được cùng Chí Tôn giáo kết nghĩa kim bằng, nếu rủi ro có bề gì thì còn chi là danh dự nữa”.

Bà bần khoản ngẫm nghĩ chưa biết nên làm thế nào.

Bỗng từ sau tấm màn trúc, Chí Tôn giáo chủ cất cao giọng lạnh lạnh nói :

- Bồ Tâm sư thái! Nếu hấn đã muốn. Sư thái nên sẵn sàng ứng biến, đừng do dự gì hết! Nếu sư thái không thủ thắng được, thì lão già điên khùng ấy cũng phải chết, vì bản tòa tuyệt đối không để cho hấn toàn mạng rút khỏi nơi đây.

Bồ Tâm sư thái nghe nói vững bụng đồng dạ hô “tuân lệnh” rồi xoay mình vung chuông đánh ngay.

Chính Nghĩa môn chủ thừa rõ sư thái muốn lảng lạng tấn công bất ngờ là có dụng ý muốn chiếm ưu thế ngay lúc đầu. Nhưng lão vẫn đứng xem thường không thèm tránh đỡ chỉ âm thầm vận dụng hộ thân cương lực đón lấy.

Lối này là một phương pháp vô cùng mạo hiểm, nếu chỉ kém sút đôi phương một chút cũng đủ mất mạng ngay. Nhưng Chính Nghĩa môn chủ có dụng tâm muốn phô diễn trước mặt quần hùng thiên hạ thân thủ tuyệt nghệ của mình nên không ngần ngại gì hết.

Lão đã quên mất đi rằng đối phương là một lãnh tụ kỳ cựu của một phái võ, tài năng công lực đâu phải tầm thường, nếu bản lãnh của mình không hơn gấp bội phần thì chẳng khi nào dám khinh thường đến thế. Tuy mới gặp nhau, nhưng hầu hết võ lâm quần hùng đối với Chính Nghĩa môn chủ đã có khá nhiều cảm tình và đặt vào y nhiều tin tưởng và hy vọng. Thấy lối ứng phó của y như vậy ai ai cũng lo lắng giùm.

Nhưng trong chớp mắt, một hiện tượng bất ngờ đã xảy ra.

Hai bên chạm nhau kêu “ầm” một tiếng, Chính Nghĩa môn chủ vẫn đứng yên sừng sững như một tòa cổ tháp, còn Bồ Tâm sư thái lão đảo thối lui mấy bước, miệng vọt máu tươi.

Trên hơn trăm quần hùng không ai rõ ai, cùng reo hò vang dậy.

Bao nhiêu người xúm xít gần nha thành từng toán xầm xì bàn tán, cố tìm ra lai lịch của lão Môn chủ lạ mặt này. Nhưng không một ai có thể ước đoán được.

Chí Tôn giáo chủ cũng rất ngạc nhiên, vội hét hai con thị tỳ đến đỡ Bồ Tâm sư thái. Tình hình đại hội đột nhiên đổi thay và sôi nổi vô cùng.

Chí Tôn giáo chủ quát mắt, hét lớn :

- Cô Thiên Văn, hãy bày tỏ mục đích của ngươi ra đây.
- Chỉ ba tiếng “Chính Nghĩa môn” cũng đủ để chứng minh rồi.
- Bốn tòa chỉ cần biết nhà ngươi cùng Chí Tôn giáo là bạn hay thù.
- Việc ấy tùy thái độ của Chí Tôn quyết định.

Chí Tôn giáo chủ tươi cười đáp :

- Theo bốn tòa nhận xét, nhà ngươi có bản lãnh khá cao, có thể muốn gây tình hữu nghị giữa hai môn phái. Tuy nhiên chỉ cần có một điều kiện là Chính Nghĩa phái phải thần phục cùng Chí Tôn phái.

Chính Nghĩa môn chủ vuốt râu cười khà khà nói :

- Vị Giáo chủ lầm rồi! Lão hủ muốn nói rằng hành vi của quý phái chỉ quyết định thái độ của bốn giáo. Nếu quý phái hoạt động hợp với quyền lợi chung của võ lâm thì sẽ là bạn của bốn giáo. Trái lại nếu Chí Tôn giáo muốn gây sự cùng võ lâm hào kiệt thì sẽ là kẻ thù không đội trời chung của Chính Nghĩa giáo.

Chí Tôn giáo chủ nổi giận đùng đùng quát lớn :

- Lão cẩu trệ đừng quá ngạo mạn. Bây đâu, hãy bắt hẩn cho mau.

Bốn tiếng dạ ran, tức thì bốn tên áo xanh bịt mặt đã nhảy ra lanh như chớp, vừa chưởng vừa chỉ cùng một lúc tung ra ào ào như sấm sét.

Chính Nghĩa môn chủ quát lớn :

- Bây muốn chết?

“Soẹt”! Thanh trường kiếm đã tuốt ra khỏi vỏ. Ánh sáng xanh lè lóe lên chói mắt, lấp lánh như sao sa, mới nhìn qua đã biết ngay là một lưỡi kiếm thần.

Tia sáng và khí lạnh của thanh kiếm tỏa rộng trên hai trượng.

Trong nháy mắt bốn tiếng rú lên rùng rợn, bốn tên áo xanh bịt mặt đã văng ra, kẻ đứt đầu, người lòi ruột không người nào toàn thây.

Quần hùng lại reo hò như sấm động.

Chí Tôn giáo chủ vừa sợ vừa giận, gầm lớn :

- Lão già kia! Ngươi dám cả gan hạ sát bốn tên địa sát của bốn giáo, hôm nay phải chết chẳng toàn thây. Thiên Cương Thủ tòa của bốn tọa đâu rồi! Hãy đem toàn lực ra đánh, bắt cho được hẩn trị tội.

Một loạt dạ khác vang lên và ba tên áo xanh bịt mặt khác nhảy ra.

Ba người này thủ pháp hoàn toàn khác hẳn bốn tên vừa rồi. Đó là Huyền Trung Tử và hai người trong số ba mươi sáu sao Thiên Cương.

Chính Nghĩa môn chủ điềm nhiên đứng nhìn không nói gì hết.

Huyền Trung Tử nhảy vút tới hét lớn :

- Quân cuồng đồ, sao chưa bó tay chịu tội, còn đợi chừng nào nữa.

Nói xong cả hai chưởng cùng tung ra. Hai tên kia cũng nhất tề tấn công vào hai bên sườn.

Chính Nghĩa môn chủ cũng hét lên một tiếng, một chưởng một kiếm cùng đánh ra một lúc.

Ánh sáng của bảo kiếm cùng kinh lực của chuông phong, đảo lộn cả một vùng khiến cả ba người cùng xoay tròn lại một chỗ.

“Đừng!” một tiếng. Ba người áo xanh dội bật ra sau. Chính Nghĩa môn chủ cũng lạng người qua một chút mới đứng vững được.

Bọn Huyền Trung Tử sững sốt một chập nhưng bỗng lẫn xả lại tấn công luôn.

Một tiếng quát lớn :

- Dừng tay lại!

Bức màn trúc rung rung hé vệt ra, một thiếu phụ mặc áo xanh bịt mặt, thoăn thoắt bước ra, chính là Chí Tôn Vô Nhân cốc, bước liền theo sau bà là Lệ Minh Nguyệt. Hai người kẻ trước người sau cùng tiến tới nhanh như chớp nhoáng.

Bọn Huyền Trung Tử ba người cùng đứng sững, sợ khiếp vía.

Chí Tôn quát mắng :

- Đồ vô dụng, sao chưa cắt đi cho rồi.

Huyền Trung Tử và hai người kia khẽ dạ rồi từ từ rút lui ra sau, đứng nghiêm một nơi.

Chính Nghĩa môn chủ có vẻ do dự một chút rồi nói :

- Giáo chủ tính sao? Chẳng lẽ bà lại...

- Bỏn Giáo chủ muốn thân hành ra dạy mi một vài thế võ.

- Việc này, xin...

- Không chịu thần phục bỏn giáo thì chỉ còn một cách này, ngoài ra không có biện pháp nào khác nữa.

- Xin Giáo chủ đừng nên bức bách người ta thái quá.

Chí Tôn cười khanh khách rồi bỗng đưa tay đánh vào vai Chính Nghĩa môn chủ.

Năm chỉ chưa chạm vào thịt, nhưng một luồng âm lưu nhẹ nhàng đã lạng lẽ cuộn sang.

Chính Nghĩa môn chủ hét lớn :

- Chiêu “Thiên La thủ” quả nhiên lợi hại!

Miệng nói, hữu chuông vung lên, lật ngược lại, đưa cổ tay đón lấy. Tức thì Chí Tôn tung lòng chuông ra một luồng kinh lực.

Vì ở cách nhau quá gần, thế biến lại mau lẹ, buộc lòng Chính Nghĩa môn chủ không còn e dè gì nữa, lập tức lật lòng chuông lên vận dụng kinh lực tiếp đón lấy.

Bao nhiêu quần hùng dưới đài nhìn theo không chớp mắt. Hai người xuất thủ quá mau lẹ không tài nào phân biệt nổi.

Trong phút chốc cuộc đấu chuông đã biến thành trận đấu nội lực giữa hai người.

Chuông tâm của hai người cảm cự với một khoảng cách chính giữa gần hai thước.

Hai luồng kinh lực, một trên một dưới, thúc đẩy và xoắn tròn lấy nhau, không bên nào chịu nhượng bộ.

Chí Tôn giáo chủ bỗng cười lên khanh khách nói :

- Hãy coi chừng một chiêu này sẽ làm cho ngươi đứt gân hoặc gãy xương, không thể nào tránh nổi.

Vì có miếng the che mặt nên không nhận xác được nét mặt của bà, nhưng cứ xem hình dáng bên ngoài và lời nói tự đắc ấy cũng đoán được bà ta đang lúc quá sức và tài nghệ của mình để nắm vững phần thắng lợi trong tay.

Cuộc đấu nhau bằng nội lực cứ kéo dài mãi trong sự hồi hộp và lo âu của mọi người.

Kết quả thế nào cũng phải có một người bị mất mạng hay trọng thương mới thôi.

Chí Tôn giáo chủ bỗng hừ lên một tiếng, nói lớn :

- Lão già hãy coi chừng, bỏn Giáo chủ đang tăng thêm hai thành công lực nữa đó. Ngươi có biết không?

Lẽ cố nhiên Chính Nghĩa giáo chủ cũng thừa biết Chí Tôn giáo chủ chưa dùng hết nội lực của mình. Nếu so sánh hòa hầu đôi bên chắc chắn mình phải bỏ mạng chứ không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong lúc đang bồi hồi lo nghĩ, Chí Tôn giáo chủ lại quát lớn :

- Thằng già kia, hãy coi chừng. Bỏn Giáo chủ vừa tăng thêm một thành lực đạo rồi đấy.

Chính Nghĩa môn chủ cảm thấy áp lực ngày càng gia tăng. Hai vai ông run lên, người đứng không vững, nghiêng về phía sau.

Sự chênh lệch mạnh yếu đã quá rõ ràng. Đành rằng bản lãnh của Chính Nghĩa môn chủ cũng xuất chúng, có thể đánh bại bao nhiêu cao thủ Vô Nhân cốc, nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của Chí Tôn giáo chủ.

Tâm thần quần hùng căng thẳng như dây đàn. Có nhiều người quay mặt nơi khác, chẳng muốn nhìn một bi kịch sắp xảy ra.

Chí Tôn giáo chủ lại tăng thêm công lực đến cực độ. Thập nhị thành cực đạo đã dồn vào song chuông, cuộn cuộn trào qua như nước lũ sóng tràn.

Chính Nghĩa môn chủ vẫn cố gắng chịu đựng khiến Chí Tôn giáo chủ sửng sốt quát lớn :

- Thăng già, thủ pháp của mày quả nhiên đáng khen. Nhưng chỉ e rằng, trong giây phút nữa gân xương bị gãy nát, mạng sống không còn bảo toàn nữa rồi.

Chính Nghĩa môn chủ vẫn bặm môi, lặng thinh không nói. Mồ hôi từng giọt nhỏ dài theo má. Thân hình lão đảo run run như cánh điều sắp đứt dây.

Hy vọng cuối cùng của quần hùng đã tan theo mây khói. Nhìn ông, người ta có cảm giác là một ngọn đèn dầu lụn bại, sắp tắt trong giây lát mà thôi.

Chí Tôn giáo chủ bỗng hét lớn :

- Này thăng già gân dờ kia, bỗn Giáo chủ vốn có mỹ ý muốn thu nhận mi vì chuộng tài và cùng vì lòng từ bi hỷ xả, vậy mà mi vẫn cứng đầu chống cự mãi thì chỉ trong nháy mắt phải gân đứt xương tan.

Giọng bà nói tới đó bỗng đứt lời, giật mình nhìn sững, miệng lắp bắp nói :

- Ủa, tại sao? Lại là mày!

Thì ra trong lúc toàn thân Chính Nghĩa môn chủ bị kinh lực xô đẩy run lên như chiếc lò xo, chiếc mặt nạ trên đầu từ từ tuột xuống, khuôn mặt thật đã lộ ra ngoài.

Ngay lúc ấy, một bóng người mảnh mai bé nhỏ, từ phía sau lao vút đến như mũi tên bay, đưa tay nắm chặt lấy tả chưởng Chính Nghĩa môn chủ.

Trong lúc đang tập trung hết toàn lực đối phó với Chí Tôn giáo chủ, Chính Nghĩa môn chủ không tránh né vào đâu được, để cho người ấy chộp được bàn tay.

Thật là lạ lùng kỳ diệu.

Khi hai bàn tay vừa chạm vào nhau, thỉnh linh một ánh hào quang năm màu lộng lẫy bỗng hiện lên, bao trùm cả hai người.

“Ầm” một tiếng. Chí Tôn giáo chủ hự một tiếng lớn, bị kinh lực vô hình đẩy bổng người lên, thân hình như con diều giấy, lộn đi mấy vòng, văng tít ra xa cách đó hơn một trượng.

Bốn tên thị tỳ lập tức hảy lại vực bà ngồi dậy, đưa vào sau bức màn trúc.

Sự việc xảy ra quá đột ngột và mau chóng, ngoài sự ước đoán của mọi người.

Bao nhiêu nhân vật Vô Nhân cốc đều đứng yên không nhúc nhích, hình như chẳng có điều gì mới xảy ra.

Trong lúc quá kinh hoàng, họ không kịp phản ứng hay hành động gì hết.

Lệ Minh Nguyệt, đệ tử của Chí Tôn giáo chủ, đứng trên kỳ đài cũng không nói gì, chỉ tùm tùm cười lạt, nét mặt lạnh như tiền.

Chính Nghĩa môn chủ tuy đẩy bật được Chí Tôn giáo chủ ra xa trên một trượng, nhưng nét mặt vẫn lăm lăm không lộ vẻ gì vui mừng cả, chỉ ho lên một tiếng rồi phi thân tới, vung trảo chụp thẳng ra sau bức màn trúc.

Nhưng một tiếng hét the thé nổi lên.

- Dừng lại.

Chính Nghĩa môn chủ thu tay đứng lại ngó nàng.

Người vừa hét là Lệ Minh Nguyệt.

Nàng hằm hằm, mày liễu dựng ngược, trầm giọng nói lớn :

- Văn Thiếu Côn, anh không nên tuyệt tình đuổi người vào mặt lộ như thế.

Thì ra Chính Nghĩa môn chủ là Thời Thiếu Côn hóa trang.

Chàng nghe Lệ Minh Nguyệt nói vội vàng đáp :

- Lệ cô nương, nàng có biết bà ta là ai không? Bà ta...

Lệ Minh Nguyệt dùng dùng nổi giận quát lớn :

- Mặc kệ, bất luận bà ta là ai, tôi chỉ biết bà là sư phụ của tôi...

- Lệ cô nương! Nàng...

- Giáo chủ tuy bị anh đánh bị thương nhưng cũng chưa đến nỗi nguy hại lắm. Nếu chuyên chữa và điều trị đúng phép, chỉ một thời gian ngắn sẽ ...

(thiếu một đoạn, trang 60, 61)

sẽ nung nấu thêm cùng bao nhiêu niềm uất hận ngày trước khiến cho bà tăng thêm sát tâm rồi gây nên cảnh tàn sát rừng rợn trong võ lâm.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, lo âu cho một ám ảnh tương lai, cửa nhà tan nát, môn phái tiêu diệt vì những thủ đoạn phục thù ghê gớm của con người này.

Thỉnh linh có tiếng truyền lệnh rang rang :

- Theo chỉ dụ của Giáo chủ, đại hội võ lâm tạm đình chỉ nửa ngày. Ngày mai sẽ tiếp tục như cũ. Quần hùng không được rời khỏi nơi đây. Ai viếng mặt sẽ áp dụng luật hình nghiêm trị.

Người phát thanh đó không ai khác hơn là Lệ Minh Nguyệt, đồ đệ của Chí Tôn giáo chủ.
Theo lời nói và âm điệu này, mọi người có thể đoán rằng thương thế của Giáo chủ không nặng lắm.
Quần hùng cùng nhìn vào Thời Thiếu Côn, Bạch Thái Vân và Nhất Liều thiên sư hy vọng ba người sẽ chung sức lãnh đạo võ lâm chống lại áp lực của Chí Tôn giáo.
Trên kỳ đài, Thời Thiếu Côn vừa gặp trở lực của Lệ Minh Nguyệt, không cho đi vào trong, đang đứng lặng yên chưa biết nên đối phó ra sao.
Ngay lúc ấy có tiếng nói khe khẽ bên cạnh khiến chàng giật mình quay lại, thì ra là Bạch Thái Vân.
Từ khi xảy ra Thời Tư Tình mất tích, bị Thời Thiếu Côn bức mình lỡ đánh hai chưởng, nàng đã bỏ ra đi đến nay mới trở lại. Vừa rồi nếu không được nàng kịp thời áp chưởng liên hiệp âm dương vận dụng U Hạo thân công chống lại áp lực của Chí Tôn giáo chủ thì giờ đây chắc chắn chàng đã bị giết dưới bàn tay của bà ta rồi. Chừng ấy bao nhiêu chương trình dự định, bao nhiêu công việc cần phải làm, thấy đều cuốn trôi theo dòng nước cả.
Thời Thiếu Côn vừa mừng vừa cảm động khẽ gọi :
- Vân muội, em!
Nhưng không ngờ Bạch Thái Vân lại làm ngơ quay sang phía khác.
Thời Thiếu Côn nửa ngại ngừng, nửa lo lắng chưa biết phải làm sao, lại thấy ân sư Nhất Liều thiên sư đứng gần bên. Chàng vội vàng bước tới cung kính chấp tay thưa :
- Sư phụ!
Nhất Liều hòa thượng nhíu mày, nói :
- Bạch Hải nhi, người đã cố tình quên lão hòa thượng này rồi phải không?
Thời Thiếu Côn sợ hãi cúi đầu, thưa :
- Bạch sư phụ, tội đồ nhi quả đáng chết.
Nói xong đưa tay kéo hết quần áo nghi trang lột mặt nạ, trở lại thân hình chàng trai tuấn tú như xưa.
Nhất Liều thiên sư quay xuống dưới đài gọi Vô danh tăng :
- Hắc Hải nhi đâu rồi?
Vô danh tăng dạ một tiếng đáp :
- Có đồ nhi đây rồi.

Hồi 56 Tơ tình vẫn vương

Đáp xong Vô danh tăng phi thân nhảy lên đài, cười hì hì nói :

- Lão hòa thượng có điều gì sai bảo đồ nhi chăng?

Nhất Liểu thiền sư hỏi :

- Vật cũ thầy giao cho con đâu rồi?

Vô danh tăng sức nhớ lại, chớp mắt mấy cái, nói :

- Dạ có đây rồi.

Y thò tay vào bọc lấy ra một gói thuốc trao cho Thời Thiếu Côn :

- Lão hòa thượng giao cho ngu huynh một gói “Cương cân kiện cốt tan” truyền giao lại cho hiền đệ đây.

Vậy hãy uống đi.

Thời Thiếu Côn chẳng hiểu sao hết. Chàng đưa tay tiếp nhận gói thuốc, lên đưa mắt nhìn thử Nhất Liểu thiền sư thấy ông vẫn điềm nhiên không nói gì hết, bèn mở gói thuốc ra định đưa lên mồm nuốt.

Bỗng nhiên Nhất Liểu thiền sư niệm Phật hiệu rồi bảo :

- Hãy khoan!

Thời Thiếu Côn dừng tay ngạc nhiên hỏi :

- Sư phụ!

Nhất Liểu thiền sư với giọng nói vô cùng trang nghiêm bảo :

- Trước khi uống gói thuốc này, nếu mi có điều gì cần dặn lại, hãy cứ nói đi.

Chàng sức hiểu, trợn mắt kinh ngạc ngó Nhất Liểu thiền sư “ùa” một tiếng rồi lặng thinh luôn.

Chàng đoán chắc đây là thuốc độc, uống vào khó sống và bản khoán tự nghĩ :

- “Tại sao sư phụ lại buộc mình uống thuốc độc tự sát? Xưa nay ta đã làm điều gì lầm lỗi mà phải nhận hình phạt này?”

Tuy nghĩ không ra manh mối, nhưng xét vì lệnh thầy khó cưỡng lại.

Biết tính sao bây giờ?

Ngẫm nghĩ một chút, chàng cương quyết đáp :

- Người chết là xong, con chẳng có điều gì cần di ngôn cả.

Nói xong cầm gói thuốc đồ cả vào mồm.

Ngay lúc ấy một bóng đen bay vút lại giật lấy gói thuốc ném bay tung tóe và hét lớn :

- Người không thể chết được đâu.

Vô danh tăng dậm chân than lớn :

- Thật hoài của.

Y đưa tay giật lại mảnh giấy cổ giữ lại một ít thuốc, nhưng vì gói giấy đã mở, thuốc bột tung bay trước gió, bay tán mát khắp nơi không còn một chút nào.

Người giật gói thuốc ném đi là Bạch Thái Vân.

Nàng đứng sững ngay trước mặt Thời Thiếu Côn với đôi mắt rướm lệ đỏ hoe.

Thấy Vô danh tăng hít hà hốt tiếc và tìm cách nhặt lại gói thuốc, nàng ngạc nhiên hỏi :

- Đây là thuốc độc, người còn tiếc rẻ nỗi gì.

Vô danh tăng hừ một tiếng đáp :

- Thuốc độc hả? Ai bảo cô nương điều ấy. Thuốc ấy là công phu của sư phụ lão hòa thượng tìm kiếm một trăm thứ thuốc quý luyện thành “Mộc ...”, nay cô nương vất đi hết, thật là hoài của!

Bạch Thái Vân quay lại nhìn Nhất Liểu thiền sư, ấp úng nói :

- Nói như vậy thì ra ngài đã...

Nhất Liểu thiền sư cười ngất nói :

- Cô nương đừng trách và cũng đừng tiếc chi nữa.

Bạch Thái Vân tức mình muốn cãi lại, nhưng nghĩ rằng dù sao người này cũng là sư phụ của Thời Thiếu Côn, mình đối với ông cũng như phận dẫu con rồi, nên cố dằn lòng không nói nữa.

Thời Thiếu Côn như người mới tỉnh mộng, thật dờ khóc dờ cười, đỏ mặt tía tai, đứng cúi đầu nhìn xuống đất.

Bao nhiêu quần hùng ở trước đài, từ khi Thời Thiếu Côn xuất hiện đều chăm chú vào chàng và Bạch Thái Vân, chẳng ai còn để ý đến bọn người của Chí Tôn giáo nữa.

Thình lình một giọng nói hơ hải vì quá ngạc nhiên :

- Hồng cả rồi. Bao nhiêu người của Chí Tôn đâu mất cả rồi.

Mọi người giật mình quay đầu nhìn lại thấy bao nhiêu U Linh áo xanh bịt mặt thừa lúc không ai để ý đã lẳng lặng rút êm quá nửa. Bây giờ chỉ còn rải rác có mười người cùng đứng đó với Lê Minh Nguyệt và Huyền Trung Tử mà thôi.

Nhất Liểu thiền sư khẽ niệm Phật hiệu nói :

- Âu cũng là căn số tiền định. Phần phước của Chí Tôn chưa dứt, sát nghiệp trong giang hồ chưa yên, chẳng qua cũng vì hiện thời chưa có biện pháp nào dứt khoát cả, chúng ta đi đi thôi!

Lê Minh Nguyệt nhượng đôi mày tằm, gằn giọng nói :

- Các người muốn đi, đâu phải chuyện quá dễ dàng như thế được. Chỉ trừ phi khi nào...

Nàng bỗng ngừng lời, đưa mắt liếc qua một lượt rồi nói tiếp :

- Trước khi ra đi, Chí Tôn giáo chủ có chỉ dụ hôm nay tạm nghỉ một buổi để giờ thìn sáng mai tiếp tục khai hội lại. Nếu môn phái nào tự ý bỏ ra đi, sau này phải hứng chịu bao nhiêu sự trừng phạt đền máu đấy.

Quần hùng lại đưa mắt nhìn nhau lo âu, như không biết đối phó thế nào.

Thời Thiếu Côn vội nói :

- Chí Tôn giáo chủ đã đi thật rồi sao?

Lê Minh Nguyệt đáp :

- Chẳng lẽ chúng ta nói dối sao?

Thời Thiếu Côn nói :

- Xin cô nương cho tôi biết ngay chỗ ở hiện nay của Giáo chủ?

Lê Minh Nguyệt đáp :

- Chí Tôn giáo chủ đi đến một nơi hết sức bí mật để luyện công chữa thương và ngày mai sẽ trở về đây chủ trì đại hội.

Thời Thiếu Côn sững sờ một chốc rồi nghiêng răng nói :

- Không thể được. Tôi rất cần phải gặp ngay bà ta vì có một vấn đề quá sức quan trọng và cấp bách. Việc này không thể nào trì hoãn được.

Nói xong nhún mình vọt vào sau bức màn trúc.

Lê Minh Nguyệt chặn ngang, hét lớn :

- Cuồng đồ, muốn chết hay sao mà đường đột như vậy?

Miệng nói, tay phát mạnh điểm sang một chỉ, tiếng rít rợn người.

Nhưng Thời Thiếu Côn nóng ruột quá, bất chấp mọi trở lực. Chàng không thèm đỡ gạt hay né tránh, cứ một mạch lướt tới xông thẳng về phía màn trúc.

Lê Minh Nguyệt không ngờ công lực của chàng tiến bộ đến mức độ quá cao siêu như vậy. Chỉ công của nàng chẳng những không chạm được vào người chàng mà còn bị một nội kinh vô cùng mãnh liệt đẩy ngược lại, lão đảo cơ hồ muốn té.

Thời Thiếu Côn thoát được, xông đến vệt bức màn sang một bên. Phía trong vắng lặng, chỉ có hai chiếc ghế trống không có người ngồi.

Chàng phi thân xông luôn vào Vọng Ngã cốc, phía trong hang hăng hà sa số cây phong xanh mọc chi chít. Không biết cơ mang nào là nhà cửa dựng lên san sát, từng hàng thẳng tắp.

Chàng hùng hổ chạy cố mạng như gió lốc, xông xáo vào tất cả các nhà, nơi nào cùng lục soạn tìm kiếm, nhưng chẳng thấy bóng vía một ai.

Cuối cùng thất vọng, chàng dừng bước.

Phía sau một bóng người đuổi đến rất mau, ả ấy là Lê Minh Nguyệt.

Nàng gọi lớn :

- Thời công tử, anh muốn tiếp tục lùng kiếm hay cần gặp mặt Chí Tôn giáo chủ bây giờ?

Thời Thiếu Côn thở dài nói :

- Lòng tôi có hàng trăm ngàn công chuyện đang thúc ép, ruột nóng như lửa thiêu. Nếu không gặp được bà ấy ngay bây giờ, không thể được.

- Nhưng anh biết bà ta có thuận gặp anh chăng.

- Chỉ cần nghe tôi giải bày sự việc, nhất định bà sẽ vui lòng cho tiếp kiến ngay.

Ngừng một chập, chàng nói thêm :

- Những việc cũng bà sắp tới, chẳng những quan hệ đến hạnh phúc cá nhân của bà mà còn quan hệ đến tiền đồ thịnh suy của võ lâm nữa. Chắc một người như cô nương cũng không bao giờ muốn giang hồ bị đầm máu và một luồng gió tanh hôi thổi khắp mọi nơi!

Lê Minh Nguyệt cười dài đáp :

- Trái lại, bây giờ tôi thích nhìn cảnh giang hồ đầm máu để cho hả dạ và lắng dịu bớt bao nhiêu sự bức tức trong tâm hồn này.

Thời Thiếu Côn sững sốt :

- Cô nương! Thật không ngờ!

Lệ Minh Nguyệt điềm nhiên nói :

- Bất kỳ thế nào, bây giờ anh cũng không gặp được Chí Tôn giáo chủ. Ngay cả cái mạng sống của anh trong giờ phút này cũng đang nằm trong bàn tay tôi rồi...

Thời Thiếu Côn nghĩ thầm :

- Bây giờ chẳng còn hơi đâu nghe cô ả kẻ lẻ dài dòng. Tốt hơn là dùng võ lực cưỡng bách phải chỉ ngay chỗ ở của Chí Tôn, may ra mới kịp thời cứu vãn được tình thế.

Nghĩ thế, chàng đưa tay chộp lấy cổ tay Lệ Minh Nguyệt.

“Ầm” một tiếng vang trời, sỏi đá bắn tung, bụi bay mù mịt, chung quanh mặt đất rung rinh như gặp cơn địa chấn.

Thời Thiếu Côn cảm thấy cánh tay đau nhói, hình như bị một vật gì chặt phải muốn gãy nát.

Thì ra từ khoảng cách nhau giữa chàng và Lệ Minh Nguyệt có một tảng đá cao chừng hai thước. Lúc chàng chưa có động tác nào mạnh, tảng đá rút cao trên hai trượng. Nhưng khi chàng vung tay chộp xuống, kinh lực làm động phải cơ quan khiến tảng đá rơi ngay xuống chân ngay mặt, lúc tay chàng đánh mạnh vào, tảng đá vỡ thành muôn mảnh. Nhưng vì không phòng bị trước, cánh tay chàng rung động như bị bẻ gãy.

Lệ Minh Nguyệt vẫn điềm nhiên đứng cách chàng chừng ba thước, môi nở nụ cười.

Nàng cười nhạt nói :

- Đôi ta tuy gần nhau trong gang tấc nhưng lại cách xa ngàn trùng như kẻ góc biển người chân mây, chẳng còn cơ hội gặp gỡ nữa.

Thời Thiếu Côn cau mày hỏi :

- Hay là nơi đây đã sắp đặt thành một thế trận rồi?

- Anh biết như thế thì hay đấy. Bây giờ anh có hiểu vì sao tôn phụ và cả lão hòa thượng kia không thể cùng anh đến tận chốn này chưa?

Thời Thiếu Côn nổi giận đùng đùng, quay lưng định bỏ đi cho rồi.

Nhưng chàng vừa bước đi đột nhiên cảnh vật trước mặt đều thay đổi.

Cây cối mọc chỉ chít khắp lối, nhiều tòa nhà nguy nga đồ sộ bỗng hiện ra giữa đường chặn ngang lối đi. Nhìn bốn mặt đâu đâu cũng có chướng ngại vật.

Thật là đứng không đành mà đi cũng không được.

Thời Thiếu Côn đang bàng hoàng sững người, thấy có bóng người thoáng qua trước mắt, cảnh vật lại biến đổi trở lại nguyên trạng như trước. Lệ Minh Nguyệt sừng sững đứng ngay trước mặt chàng cười nói :

- Anh có cảm tưởng ra sao?

Thời Thiếu Côn thờ dãi không đáp, ngồi phệt trên mặt đất.

Thình lình một giọng khàn khàn đâu đó lại nổi lên :

- Con ơi! Con đã lầm rồi! Vừa rồi hình như trong hang không có bóng người, tại sao lại có tiếng nói chuyện? Chắc hẳn nơi đây là một trận thế mầu nhiệm cũng nên.

Lại có một giọng nói khác oang oang như thanh la :

- Má ơi, hãy lại đây xem thử là thế trận gì?

Tiếng khàn khà kia nói tiếp :

- Kể ra họ cũng khéo tay đó, nhưng cũng không qua mặt được ta đâu. Đây rõ ràng là “Cửu Cung Lưỡng Nghi Thất Tuyệt trận” con ạ! Con có bạo dạn theo má vượt qua trận này, xem thử có gì cản trở được chúng ta chẳng.

Tiếng ròn rảng như thanh la lại nói :

- Má ơi, hãy dắt con cùng đi, đừng để con lạc vào trận như khi nãy nữa đấy nhé.

Lệ Minh Nguyệt và Thời Thiếu Côn cũng nghe rõ cuộc nói chuyện giữa hai người ấy.

Lệ Minh Nguyệt ngạc nhiên kinh sợ nghĩ rằng :

- “Trận này quả nhiên là “Cửu Cung Lưỡng Nghi Thất Tuyệt trận”, nguyên của Chí Tôn giáo chủ đích thân truyền dạy lối bố trí, trên đời này chưa chắc có một người nào biết được, không ngờ mẹ con mụ này lại nhận ra”.

Nàng quay sang nhìn Thời Thiếu Côn quát lớn :

- Thời thiếu hiệp nếu muốn sớm gặp bốn Giáo chủ thì hãy mau mau theo tôi.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ, không chút do dự, lẹ bước đi theo Lê Minh Nguyệt vào phía trong. Bên ngoài tiếng nói của hai người vừa rồi chính là của Long Thủ Vu Bà và con gái là Tư Mã Huệ. Hai người kẻ trước người sau cùng đến một tảng đá, chính là cửa hang nơi ẩn náu của Thành Trung Bàn mạo xưng Độc Nhân Thần Cái lúc trước.

Thời Thiếu Côn nói :

- Chí Tôn giáo chủ có ở đây không?

Lê Minh Nguyệt cười lại đáp :

- Không có.

Miệng tuy nói nhưng tay gõ nhẹ vào bức tường đá kế bên.

Cánh cửa vẫn không nhúc nhích, bên trong không có tiếng người. Thần sắc Lê Minh Nguyệt có vẻ bồn chồn e ngại.

Thình lình giọng nói oang oang của Tư Mã Huệ nổi lên :

- Má, hãy xem thử trong phòng này có gì không? Hình như có người ở.

Do những khe hở của vách đá, họ phát giác được Lê Minh Nguyệt cùng Thời Thiếu Côn rồi.

Long Thủ Vu Bà nói :

- Hãy cẩn thận bước theo má. Đừng để lạc vào tử địa của trận thế, nguy hiểm lắm đấy.

Thấy hai người đi ngay về phía mình, Thời Thiếu Côn hốt hoảng muốn tìm cách lánh mặt nhưng không thể được. Sức nhớ lại bộ y phục nghi trang của Chính Nghĩa Minh chủ còn mang bên mình, chàng lật đật đem mặc vào lập tức.

Trong phút chốc, chàng thiếu hiệp đã biến thành một ông già đầu râu tóc bạc lưng còm.

Vừa hóa trang xong, mẹ con Vu Bà để chạy tới.

Lê Minh Nguyệt vừa trông thấy hình thù kỳ dị dơ bẩn của hai người không khỏi lợm giọng muốn nôn mửa.

Cô gái xấu xí hình như rất thích thú với cảnh tượng mới lạ trong căn nhà đá, chạy lại vỗ vai Thời Thiếu Côn liên thoắt hỏi :

- Ông lão, ông là chủ căn nhà này phải không?

Thời Thiếu Côn ngại ngùng lắm nhưng chẳng nín thinh, cố sửa giọng như người già cả, đáp :

- Phải! Hà... hà...

Tư Mã Huệ hỏi thêm :

- Tại sao phòng này không chừa cửa sổ mà tôi om như vậy?

Nhìn sang Lê Minh Nguyệt, cô ả hỏi tiếp :

- Cô này có phải cháu gái của ông không?

Thời Thiếu Côn đành gật gù đáp :

- Phải! Phải! Hà... hà...

Lê Minh Nguyệt nổi giận quát lớn :

- Lão, chính cô mới là cháu cưng của lão ấy.

Tư Mã Huệ sừng sốt trợn đôi mắt ốc nhồi, cong cặp môi dày cộm nũng nịu nói :

- Má ơi, người này dám mắng chửi con đấy.

Long Thủ Vu Bà cau mày trách :

- Cô này, việc gì mà nóng nảy như vậy chứ?

Lê Minh Nguyệt làm thinh không nói, đưa tay gõ thêm ba cái vào vách đá.

Long Thủ Vu Bà phóng đến chặn ngay trước mặt Lê Minh Nguyệt và Thời Thiếu Côn, hỏi :

- Hai người có liên hệ gì cùng nhau? Tại sao cùng ở nơi đây trong lúc này?

Lê Minh Nguyệt nói :

- Tôi và người này không có quan hệ gì hết. Chúng tôi vốn là hai kẻ tử thù gặp nhau nơi đây để thanh toán mối nợ cũ.

Thời Thiếu Côn e sợ bị lộ tẩy không dám hó hé gì hết mà chỉ chấp tay nhìn xuống đất, trông thiếu nào làm sao!

Lê Minh Nguyệt đã gõ hai lần rồi nhưng không thấy trả lời. Có lẽ bên trong không có một người nào.

Nàng nóng nảy gầm lớn :

- Hai vị khỏi hỏi gì lời thôi, có việc gì thì làm, xin cứ tự nhiên hành động.

Long Thủ Vu Bà tuy tức giận nhưng cố nén và nói lớn :

- Chẳng giấu giếm gì người, già này mang con gái tù xa tới đây tham dự võ lâm đại hội để mở rộng tầm con mắt. Không ngờ đến nơi đại hội đã khai mạc rồi.

Lệ Minh Nguyệt cười lạt nói :

- À ra thế! Hai vị quyết về dự võ lâm đại hội, nhưng tại sao quá chậm trễ như vậy. Đã không kịp thì cũng chẳng còn biện pháp nào khác nữa.

Vu Bà cau mày, nói tiếp :

- Ngoài việc dự đại hội, già này còn muốn tìm kiếm một người.

Thời Thiếu Côn giật mình hoảng sợ, lắp bắp nói :

- Nơi đây núi rừng hoang vắng, làm gì có ai vô ẩn trốn. Hai vị muốn tìm ai, nên đến chỗ thị trấn dò xét, họa may mới có kết quả.

Lệ Minh Nguyệt tò mò hỏi :

- Hai vị tìm ai?

Long Thủ Vu Bà thở dài nói :

- Thăng rể của lão.

- Rể bà tên gì? Hình dáng ra sao?

Hỏi câu ấy, Lệ Minh Nguyệt nghĩ bụng :

- “Người con gái xấu xa như thế này, chắc hẳn chàng rể có hơn Sa Tăng cũng không thua gì quỷ sứ nơi thập điện”.

Hồi 57 Bước đường cùng lại gặp oan gia

Long Thủ Vu Bà vui vẻ nói :

- Rê tôi xinh trai tốt tướng, tuổi trẻ tài cao, so với con gái lão rất xứng đôi vừa lứa. Hẳn họ Văn tên Thiếu Côn, tuổi tác chưa quá hai mươi.

Thời Thiếu Côn cảm thấy chân tay bủn rủn, mặt mày thất sắc, cơ hồ muốn ngất xỉu.

Lệ Minh Nguyệt cũng sững sốt, nhưng mĩa mai nói :

- Ô, thật quả xứng đôi vừa lứa lắm rồi. Ở đời khó tìm được một cặp trai tài gái sắc như thế.

Long Thủ Vu Bà vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên vội hỏi :

- Ủa, tại sao cô nương lại biết. Chẳng lẽ cô nương biết hẳn trước rồi sao?

Lệ Minh Nguyệt cười hà hà nói :

- Lẽ cố nhiên cùng có quen biết. Hơn nữa...

Nàng nghĩ một lát, nói :

- Nếu hai vị định kiếm hắc thật tôi xin mách giúp.

Long Thủ Vu Bà mừng quá vội nói :

- Ô hay quá, tốt quá! Nếu được cô nương điểm chỉ cho thì không có gì tốt cho bằng. Nếu tìm ra được rết, lão sẽ xin hậu tạ.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Tôi đâu mong gì được hậu tạ. Tuy nhiên tôi muốn dẫn một điều. Khi tìm ra hắc rồi phải lập tức phế bỏ võ công của hắc, để hắc khỏi tìm cách trốn thoát đi lần nữa, rắc rối lắm.

Thời Thiếu Côn sững sốt, đứng ngây người không biết ăn nói ra làm sao.

Cũng may nhờ mặt nạ che bên ngoài nên không lộ những nét cảm xúc thay đổi trên mặt được. Chỉ hận một điều là không chui được xuống đất để đi cho rồi.

Long Thủ Vu Bà hăm hăm nói :

- Nếu già này tóm cổ được thì không thể nào để hắc bỏ đi nữa. Trước kia đã dùng thủ pháp độc môn điểm vào huyệt “Âm Giao” làm cho chân nó không chạy được. Tức vì tên đồ gàn lại thả nó đi mất.

Lệ Minh Nguyệt cười ha hả, nói :

- À, ra thế.

Long Thủ Vu Bà nhìn nàng lộ vẻ khần khoản nói :

- Cô nương có thể điểm chỉ hộ cho lão bà tiên bồi hắc bây giờ trốn ở nơi đâu?

Lệ Minh Nguyệt liếc nhìn qua Thời Thiếu Côn rồi nói :

- Nếu xa thì ở tận chân trời, nhưng nếu gần thì ở ngay trước mắt.

Vu Bà ngờ ngác không hiểu gì cả vội hỏi lại :

- Thật lão không biết ý cô nương muốn nói gì?

Lệ Minh Nguyệt đưa tay chỉ ngay Thời Thiếu Côn nói :

- Hắc đứng đó chứ còn ai nữa!

Thời Thiếu Côn lâm vào hoàn cảnh lúng túng, muốn tung mình lẫn trốn nhưng ngặt nỗi khắp hang hóc núi này đã bố trí theo trận thế kỳ diệu, không biết đường nào đi, nếu chẳng có kẻ dẫn dắt nhất định không thoát.

Túng quá chàng nói :

- Cô nương hay nói đùa lắm! Nhị vị đừng vội tin....

Chàng nói chưa dứt lời, Long Thủ Vu Bà đã nhận ra ngay và hét lớn :

- À, thằng nhỏ lão thật! Té ra mày đeo mặt nạ để che mắt ta. Bây giờ đừng hòng chạy trốn đi đâu nữa.

Chẳng lẽ mày quyết tâm để con gái ta ở góa mãi đời sao?

Thời Thiếu Côn nói :

- Lão tiên bồi đừng dựng chuyện ra một cách quá vô lý như vậy. Tôi đã lấy con gái của tiên bồi bao giờ mà gọi rằng nàng ở góa chứ?

Long Thủ Vu Bà hét lớn :

- Thôi đừng già mồm nữa! Hiện nay trong võ lâm có ai lại không biết Văn Thiếu Côn là rết duy nhất của Vu Bà!

- Tôi không phải họ Văn đâu!

- Ủa, không họ Văn thì họ gì?

- Họ Thời.

- Bất cứ mày mang họ gì cũng được, nếu thuận lấy con gái lão thì mọi việc đều êm xuôi, trái lại lão sẽ xé mày làm trăm mảnh. Chừng đó đừng có trách.

Lệ Minh Nguyệt cười hà hà mĩa mai nói tiếp :

- Tin tức trong giang hồ đồn đi mau lắm. Hiện nay tất cả mọi người trong võ lâm đều có biết tin này. Ai ai cũng ca tụng quả là một cuộc lương duyên lý tưởng, trai tài gái sắc thật xứng đôi.

Liếc qua Thời Thiếu Côn, nàng nói :

- Thời đại hiệp, xin chúc mừng đại hiệp gặp điều đại phúc. Anh còn thiếu tôi một chén rượu mừng đấy nhé.

Long Thủ Vu Bà bước sát bên cạnh Thời Thiếu Côn nói :

- Thế nào, mày có chịu đi theo chúng ta không?

Miệng nói, năm trảo như mấy chiếc móc câu quắp chặt lấy vai chàng.

Thời Thiếu Côn trong bụng bức tức vô cùng. Chàng nghĩ lão Vu Bà dù sao đối với chàng vẫn có công ơn cứu mạng, bây giờ chẳng lẽ dùng võ lực đánh nhau, xem sao cho phải.

Chàng nghĩ thế nên vội vàng bước xéo qua một bên né tránh.

Long Thủ Vu Bà thấy đã ra một thế võ khá cao nhưng không nắm được chàng, nên bức tức. Bà vùng tung mình nhảy lên cao thì triển ra một võ thuật lạ lùng.

Thời Thiếu Côn giật mình kinh ngạc thấy trong chớp mắt trước mặt mình hiện ra không biết bao nhiêu là bóng người. Bóng nào cũng giống hệt như Long Thủ Vu Bà chạy nhảy rồi rít, chưởng tung chỉ phóng lung tung, không còn biết nơi nào để tránh né nữa.

Chàng tuy sợ hãi nhưng tức giận, vội vàng rút phăng thanh bảo kiếm. Một làn ánh sáng xanh lè, lạnh ngắt tỏa ra một vùng khá rộng, tấn công vào những bóng người đang bao vây xung quanh mình.

Thật ra với vũ thuật của lão bà, bao nhiêu bóng người chỉ toàn là ảo ảnh.

Bề ngoài thấy hung dữ mãnh liệt, nhưng chẳng qua là những bóng giả mà thôi, như thế thì đâm chém có ích chi đâu. Thời Thiếu Côn nhọc sức múa kiếm đâm chém loạn xạ, hơi thở đã nặng dần, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi vòng vây của những bóng ấy.

Ánh kiếm lóe đến đâu cành cây rơi rã rã, cát nhảy đá lăn, kinh lực phát ra ào ào như một cơn bão tố.

Trong khi hai người đánh nhau, Lệ Minh Nguyệt ngạc nhiên đứng nhìn, không thể hiểu được tại sao Thời Thiếu Côn đâm chém loạn xạ vào khoảng không.

Thì ra với người trong cuộc như Thời Thiếu Côn mới nhìn thấy những bóng ảo ảnh. Còn người đứng ngoài không thấy gì cả.

Mặc dù có một nội lực sung mãn nhưng chỉ đánh giữa bóng ảo ảnh hoài, Thời Thiếu Côn đã dần dần thấm mệt, hơi thở nặng nề dồn dập, mồ hôi chảy ướt đầm.

Trong khi ấy có tiếng chuyển động kèn kẹt, một cánh cửa đá từ từ mở ra.

Lệ Minh Nguyệt lẹ làng như bóng ma lao vút về hướng ấy rồi biến mất.

Cửa đá khép lại như cũ.

Thời Thiếu Côn tận lực chiến đấu đã gần một giờ rồi.

Trong lúc chàng cảm thấy tai ù mắt hoa chân tay nặng nề thì từ phía tả có một giọng ngâm thơ văng vẳng và lớn lên dần. Thoạt một cái, có một bóng người xuất hiện.

Người ấy ăn mặc theo lối văn nhã cũ kỹ rách nát, nhưng vẫn có tư thái thanh nhàn, tay cầm chiếc quạt phe phẩy. Nhìn ra là Hoàng Lương Mộng.

Hoàng Lương Mộng vừa nhảy xuống có một đám máu chó đem rải lên như mưa. Bao nhiêu ảo ảnh do Vu Bà tạo nên đã tan biến đầu mắt.

Thời Thiếu Côn thở phào một cái, nhảy ra xa chấp tay nói :

- Ôn Hoàng tiên bối cứu mạng nhiều lần, biết bao giờ đền đáp nổi. Chẳng hay ba viên thuốc Quy Nguyên đơn đã đến tận tay người hay chưa?

Hoàng Lương Mộng cười khà khà đáp :

- Phi vũ truyền thư của Cái bang thế gian chỉ có một. Thuốc ấy tiểu sinh đã tiếp nhận và uống rồi.

Tư Mã Huệ vừa thấy Hoàng Lương Mộng bỗng kêu lớn :

- Hoàng thúc thúc, sao chú lại đến nơi đây?

Long Thủ Vu Bà hầm hầm tức giận, trợn mắt quát lớn :

- Đồ gàn, mày phá đám lão bà nhiều lắm rồi. Hôm nay còn...

Hoàng Lương Mộng cười khanh khách cướp lời :

- Hôm nay lão bà có giận đồ gàn này cũng chẳng ích gì đâu.

- Tại sao?

- Vì đồ gàn này đâu còn sợ Vu Bà nữa.

Vu Bà hét lớn :

- Láo, láo khoét! Dù mày có ba đầu sáu tay...

- Nếu cứ tính trình độ võ công của tiểu sinh thì không có gì đáng kể. Nhưng trong hang này đã biết được khá nhiều kinh nghiệm, chỉ cần có Thời Thiếu hiệp cùng đi kèm một bên, dù phải đối phó với toàn thể võ lâm cũng nắm chắc phần thắng lợi.

Thời Thiếu Côn vội vàng hỏi :

- Hoàng tiền bối có biết qua các môn trận pháp.

Hoàng Lương Mộng cười nói tiếp :

- Tiểu sinh cũng có nghiên cứu...

- Còn những cơ quan dưới đất?

- Cũng hiểu biết được phần lớn.

Suy nghĩ một chập, ông nói thêm :

- Theo sự nhận định riêng của tiểu sinh thì chúng ta nên tìm cách thoát khỏi nơi này càng sớm càng hay.

- Lễ tự nhiên là thế. Nơi đây bố trí một thế trận kỳ lạ vô cùng. Bây giờ chỉ còn trông cậy vào sự chỉ dẫn của tiền bối.

- Không những chỉ trong hang có cơ quan máy móc mà ngay dưới đất cũng bày bố rất nhiều cạm bẫy giết người. Hãy chạy mau.

Thời Thiếu Côn không chút ngần ngại, vươn vai đứng phắt dậy, cùng Hoàng Lương Mộng song song chạy ra.

Khi hai người vừa tung mình nhảy lên bỗng nghe “ầm” một tiếng.

Ngay chỗ hai người vừa đứng bỗng sụp xuống một khoảng vuông rộng chừng mấy thước, tối mò mò. Nếu chỉ chậm một khắc trên chỗ cũ, chắc đã té lăn xuống vực sâu rồi.

Long Thủ Vu Bà nổi giận đùng đùng, nắm tay con gái Tư Mã Huệ nói :

- Con ơi, chuyện này nhất định không để thằng chồng mày trốn đi được nữa.

Ngoài ra cũng không thể tha thứ cho thằng đồ gàn hay sanh chuyện phá rối này.

Tư Mã Huệ có một trình độ võ công khá cao siêu, tuy nhiên tuổi nàng còn nhỏ, bản chất hãy còn thơ ngây, hòa hậu chưa đầy đủ, nên so với Long Thủ Vu Bà thì còn kém xa.

Tốc độ khinh thân của hai người quả chênh lệch, nên lúc chạy đi Vu Bà không thể nào tận lực được, do đó hành trình bị chậm bớt khá nhiều, đành phải chờ đợi cô bé. Chẳng bao lâu Thời Thiếu Côn và Hoàng Lương Mộng đã chạy xa cách hơn hai mươi trượng.

Hoàng Lương Mộng công lực có phần kém hơn nên thỉnh thoảng phải nhờ Thời Thiếu Côn dìu dắt. Tuy nhiên y nhờ tinh thông trận pháp cho nên khi xông pha trong chốn cạm bẫy trùng điệp luôn luôn điềm hóa không ngừng, mà hai người vẫn vượt qua một cách dễ dàng bình yên vô sự.

Một bên tài, một bên trí, hai người phối hợp, nương tựa lẫn nhau đã trở nên một sức mạnh vô hình.

Hoàng Lương Mộng vừa đi vừa hỏi :

- Thời thiếu hiệp, chúng ta nên chạy về hướng nào bây giờ?

Trong thâm tâm Thời Thiếu Côn dự định muốn tìm cách thoát được ra ngoài rồi mọi việc sẽ liệu tính sau.

Khi nghe Hoàng Lương Mộng hỏi bất ngờ, chàng chưa có một chủ trương nào dứt khoát.

Ngẫm nghĩ một lát, nói :

- Theo ý văn bối, chúng ta nên cố tìm cho ra Chí Tôn giáo chủ. Thế nào bà ấy cũng còn ở trong đây.

Hoàng Lương Mộng tỏ vẻ kinh ngạc “ủa” lên một tiếng rồi nói luôn :

- Tại sao thiếu hiệp không chịu nói ngay lúc trước cho rồi.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ hỏi :

- Nếu vậy chắc tiền bối đã biết rõ hay sao?

- Biết chứ! Bà ta đã trở lại Kỳ Liên sơn và về Vô Nhân cốc rồi.

- Nếu về Vô Nhân cốc thì ngày mai làm sao có thể đến kịp để chủ trì võ lâm đại hội?

Hoàng Lương Mộng cả cười nói :

- Đâu có lẽ như vậy được. Trong cuộc giáp chiến hôm ấy bà ta bị trọng thương, làm sao dám mạo hiểm ở lại không chịu tìm cách lánh đi xa. Cứ như bệnh tình ấy ít ra cũng một thời gian khá dài mới mong phục hồi như cũ được, đừng nói có thể động chiến tranh, hòng gây sóng gió trên giang hồ...

- Tiền bối tự tin như thế e có sự nhận định lầm lạc chăng?

Hoàng Lương Mộng nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu sinh đã chính mắt trông thấy thì làm sao còn lầm lẫn được.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên nói :

- Nếu quả thật như vậy thì cháu cần đi ngay Kỳ Liên sơn lập tức để tìm vào Vô Nhân cốc. Xin cảm phiền tiên bối chỉ dẫn giùm cho ra được lối hang.

Hoàng Lương Mộng cau mày hỏi :

- Vì lý do gì mà thiêu hiệp cứ nằng nặc gặng cho được Chí Tôn giáo chủ?

Thời Thiếu Côn hỏi lại :

- Chẳng lẽ tiên bối không hay biết gì hết sao?

- Thật tình tiểu sinh chẳng rõ gì hết.

Thời Thiếu Côn thở dài, từ từ nói :

- Việc này có liên quan mật thiết với bức thư mật do tiên bối giao cho cháu mang về Ngũ Đài sơn đến Trần Thiên tự giao cho Ngọc Phổ thiên sư, trong thư ấy có một việc quan hệ với một điều hệ trọng trong võ lâm.

- Ủa, chả lẽ kẻ đây là Chí Tôn giáo chủ hay sao?

- Đúng như vậy?

Hoàng Lương Mộng dậm chiêu vỗ tay lên trán suy nghĩ :

- Nếu vậy chúng ta nên chạy cho mau hơn. Mau lên... Nhưng cũng có thể Chí Tôn giáo chủ không trở về Vô Nhân cốc cũng nên.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Nếu không về Vô Nhân cốc thì đi đâu bây giờ?

- Cái đó lại càng khó nói hơn nữa. Cho nên chúng mình phải chạy mau để may ra còn kịp thời. Nếu không gặp, chắc chắn hàng vạn cao thủ võ lâm không tránh khỏi lưu huyết.

Thời Thiếu Côn nóng ruột quá bèn vận dụng toàn công lực bình sinh, đưa tay nắm Hoàng Lương Mộng trở thuật khinh công phóng chạy khỏi hang rồi bay đi mau như chớp giật.

Hồi 58 Nợ tình càng rắc rối

Thời Thiếu Côn nghe Hoàng Lương Mộng nói thế, giật mình kinh sợ vì nghĩ rằng Chí Tôn giáo chủ tuy bị thương nhưng dưới tay bà, thuộc hạ như rừng, nếu họ cố tình mở cuộc tàn sát thì nơi nơi tất nhiên sẽ bị cảnh máu sông xương núi.

Chàng đoán biết Chí Tôn giáo chủ không ra lối chính của hang này mà đã chọn một lối đi bí mật riêng, gần hơn.

Đường đi tuy quanh co chật hẹp, nhưng hai người sát cánh cùng nhau đi nhanh như chớp, không bao lâu đã vượt qua tới một sườn núi cheo leo, ra ngoài hang Vọng Ngã.

Phía ngoài hang là một con đường nhỏ. Đường này Thời Thiếu Côn đã đi qua một lần để đi tìm Long Diên thảo.

Theo sự dự đoán của chàng thì Chí Tôn giáo chủ và đồng bọn tất nhiên đã kéo nhau đi qua con đường ngầm để thoát ra lối này. Nhưng hai người lại quan sát dò xét thật tỉ mỉ, vẫn chưa tìm ra được một dấu vết gì của họ.

Đường từ cửa hang đi ra bằng đất dẻo, lầy lội ẩm ướt, nếu cả một đoàn ngựa kéo ra đây thì tại sao không thấy lưu lại một vết chân nào?

Nếu vậy có lẽ Chí Tôn giáo chủ vẫn chưa ra khỏi hang Vọng Ngã, và biết đâu giờ này vẫn còn ẩn nấp trong một căn nhà đá bí mật nào đó.

Nhưng chàng lại sức nhớ lại :

- Chí Tôn giáo chủ cùng bọn U Linh từng sống một nơi có khí hậu địa chất khác biệt là Vô Nhân cốc, quanh năm không thấy bóng mặt trời, đã luyện được một môn khinh công đặc biệt, lướt qua nhẹ nhàng như những bóng ma mà không lưu lại dấu vết nào trên đất. Cho nên, với thủ pháp ấy, bọn Chí Tôn giáo chủ có thoát khỏi nơi này hay chưa, thật cũng khó lòng mà ước đoán cho chắc chắn được.

Trong lúc còn phân vân suy nghĩ chưa ngã ngũ vào đâu bỗng nghe tiếng thét lớn :

- Thăng đồ gần, mày còn muốn tẩu thoát nữa sao?

Tiếp theo đó một bóng người từ con đường ngầm nhảy vọt ra cửa hang, nhìn lại là Lê Minh Nguyệt.

Hoàng Lương Mộng phe phẩy cây quạt, cười hì hì hỏi :

- Nào, cô nương lại có hảo ý muốn giữ chân bọn này sao?

Lê Minh Nguyệt cười nhạt nói :

- Phải, giữ anh lại để bắt giao cho mẹ con Long Thủ Vu Bà. Vì mẹ con bà ấy muốn bắt anh lưu lại nên tôi mới phải ra tay.

- Tiểu sinh cùng cô nương xưa nay chưa hề quen biết, tại sao cô nương lại có vẻ oán hận và ghét tiểu sinh lắm vậy?

- Ủa, sao anh lại nói...

Đến đó nàng bỗng ngừng lại, đỏ mặt không nói nữa.

Hoàng Lương Mộng nói tiếp :

- Tiểu sinh chỉ có một lỗi là đã dẫn người muốn tìm bắt đi trốn, có phải như vậy không?

Câu hỏi đánh trúng tim đen của Lê Minh Nguyệt, dụng ý của nàng là muốn tìm mọi cách đưa Thời Thiếu Côn vào hang Vọng Ngã rồi vận dụng những cơ quan bí mật nơi đây để giữ chân chàng lại luôn. Không ngờ Hoàng Lương Mộng là người am tường các trận pháp và cơ quan bí mật, đã ngang nhiên chỉ lối cho Thời Thiếu Côn thoát được ra ngoài.

Mặc dù Lê Minh Nguyệt đã phát động cơ quan, nhưng Thời Thiếu Côn vẫn nhảy ra được, nên nàng tức tốc từ đường hầm chạy ra cửa hang thì vừa gặp Hoàng Lương Mộng.

Hai người bàn cãi chưa xong thì phía sau mẹ con Long Thủ Vu Bà vừa đuổi tới kịp.

Không riêng gì Hoàng Lương Mộng mà cả Thời Thiếu Côn cũng bắn khoăn hoảng sợ chẳng biết đối phó bằng cách nào. Áp úng một chốc, chàng trấn tĩnh lại, nói cùng Lê Minh Nguyệt :

- Cô nương hãy cảm thông giùm nỗi thống khổ của tôi, ngày khác tôi sẽ tìm gặp lại cô nương để nói...

Không nói hết lời, mẹ con Long Thủ Vu Bà đã đến nơi, còn cách chừng vài ba trượng.

Thời Thiếu Côn thấy không chân chờ, liền nắm tay Hoàng Lương Mộng nói :

- Tiền bối, hãy chạy mau lên!

Hoàng Lương Mộng không dám chậm trễ, chân liền chân, nhờ cái nắm của Thời Thiếu Côn lập tức tung mình lao vút về phía trước, lướt qua sáu bảy trượng.

Bên tai hai người còn nghe văng vẳng tiếng kêu của Long Thủ Vu Bà :

- Thăng bé họ Thời cùng tên đồ gần họ Hoàng hôm nay nếu chúng bay chạy thoát được, bà... bà...

Tiếp theo đó là một chuỗi cười lạnh lạnh của Lê Minh Nguyệt làm ắt hẳn câu nói của Vu Bà.

Thời Thiếu Côn cùng Hoàng Lương Mộng đang chực lao mình nhảy đi, bỗng nhiên trước mặt có bóng người loang loáng chạy đến chặn ngay trước mặt, kêu lớn :

- Thời công tử, chạy đi đâu mà vội vàng lắm thế?

Các người đó là Tề Mẫn Kiều, Chu Diệp Thanh, Khúc Tự Thủy và Sa Thiên Lý.

Độc Vương Sa Thiên Lý bị cưỡng bách uống Dịch thiêm hoàn làm mê hoặc tinh thần, mất hẳn tánh tự nhiên, mọi việc đều nhất nhất làm theo sự điều khiển của Lệ Minh Nguyệt là chủ nhân của y.

Vừa trông thấy bóng Lệ Minh Nguyệt đứng đó, Sa Thiên Lý đã lao mình phóng tới cúi đầu chào, nói :

- Kính chào chủ nhân.

Nói xong khép nép đứng một bên ra vẻ cung kính.

Thời Thiếu Côn không ngờ Khúc Tự Thủy đột nhiên xuất hiện. Bây giờ hai người đang lâm vào thế tiến thoái lưỡng nan, chả lẽ đành bỏ tay chịu trói.

Long Thủ Vu Bà vừa đuổi tới nơi đã đưa tay chớp lấy Thời Thiếu Côn. Tư Mã Huệ đứng lại trở mắt nhìn không nói gì hết.

Thời Thiếu Côn lách mình né khỏi, xua tay nói :

- Tiền bối, có chuyện gì cứ nói, đừng níu kéo làm gì.

Long Thủ Vu Bà quát mắt trắng dã, quát lớn :

- Không có chuyện gì cần nói cả, hãy mau mau theo con gái ta về để thành thân, nếu không lão bà xé xác ra bây giờ.

Nhưng bà ta chưa kịp đụng đến Thời Thiếu Côn thì Khúc Tự Thủy, Chu Diệp Thanh và Tề Mẫn Kiều, ba người đã đứng giăng hàng ngang chặn trước mặt.

Tư Mã Huệ thấy Long Thủ Vu Bà động thủ cũng nhảy lại chụp Hoàng Lương Mộng, nói lớn :

- Hoàng thúc thúc, tuân lệnh mẹ, tôi bắt giữ chú lại đây, chú đừng trách móc nhé.

Hoàng Lương Mộng cười hì hì nói :

- Khỏi cần vội vàng. Nếu mẹ mày bắt được hấn, dù không bảo ta cũng theo mày về nhà ngay. Nhưng nếu không bắt được hấn thì có giữ ta cũng chẳng ích lợi gì.

Tư Mã Huệ gật đầu nói :

- Cũng được, tôi chờ bắt được hấn rồi sẽ bắt chú sau.

Nói xong nàng đứng qua một bên, khoanh tay nhìn.

Long Thủ Vu Bà cậy mình có thần công mầu nhiệm, nếu phen này đem hết tuyệt học ra thì thế nào cũng bắt được Thời Thiếu Côn, không ngờ đang lúc gần chớp được chàng lại bị ba cô gái núi Trường Bạch xông đến chặn ngay như bức tường thành trước mặt.

Chưởng lực đôi bên vừa chạm nhau, bọn Khúc Tự Thủy đã lão đảo giật lùi mấy bước, không ngờ công lực của một lão bà mà thâm hậu như vậy.

Thời Thiếu Côn thừa dịp nói :

- Vì có việc quá cần, chúng tôi xin đi trước.

Nói xong chực phóng đi ngay.

Nhưng chàng vừa đi mấy bước, đã thấy nhiều bóng loang loáng, cả mẹ con Long Thủ Vu Bà và bốn cô gái núi Trường Bạch đều chặn ngang trước mặt, không lối nói đi được nữa.

Chàng khẽ thở dài một tiếng, bước lui lại, không nói gì hết.

Thình lình từ phía sau, một chuỗi cười lạnh lạnh đưa lại.

Mọi người giật mình nhìn lại thấy một nữ lang còn ít tuổi, đứng cách đó một trượng.

Nữ lang ấy là Bạch Thái Vân.

Những người có mặt ở đây không ai biết rõ nàng từ đâu tới, nhưng chắc chắn đã chứng kiến được công lực của nàng.

Thời Thiếu Côn lẩm bẩm :

- Vân muội, thế ra Vân muội không bị “Cửu Cung Lưỡng Nghi Thất Tuyệt trận” làm trở ngại sao?

Bạch Thái Vân cười đáp :

- Nếu chỉ một thế trận nhỏ bé đó ngăn cản được thì còn làm sao đủ sức xông pha trên giang hồ nữa?

Đưa mắt nhìn qua Thời Thiếu Côn, nàng tủm tỉm cười nói nhỏ nhỏ :

- Trước sau tôi vẫn đi theo sát anh và đã chứng kiến hết những hành động của anh rồi.

Thời Thiếu Côn ngỡ ngàng chưa biết nói sao. Chàng dùng lối truyền âm nhập mật nói :

- Vân muội, việc trước tiên của chúng mình là tìm cách thoát khỏi nơi này.

Bạch Thái Vân mỉm cười, mĩa mai nói :

- Sá gì mụ già và mấy cô bé, họ đâu đủ sức ngăn cản lối đi của ta được.

Bốn cô gái Trường Bạch và Long Thủ Vu Bà nghe nói nổi giận đùng đùng.

Vu Bà chỉ vào mặt nàng quất lớn :

- Con tiện tỳ, ăn nói phải giữ lời một chút.

Bạch Thái Vân cười lạt :

- Ta nhận xét sao nói vậy, không quá lời đâu.

Long Thủ Vu Bà không kiềm chế được nổi uất ức, phát chương ngay vào ngực nàng, miệng thét lớn :

- Lão nương giết mày trước rồi sẽ hay.

Chương phong với mười thành công lực ồ ạt như sấm sét.

Bạch Thái Vân cười hì hì :

- Lão già điên loạn, làm gì hung dữ lắm vậy.

Trong khi ấy nàng hoành tả chương đón ngang, còn tay mặt khê tìm Thời Thiếu Côn.

Thời Thiếu Côn không cần nghĩ ngợi, xê mình tới gần nắm lấy tay Bạch Thái Vân. Âm dương hợp lực tức thì một luồng ánh sáng năm màu rực rỡ từ lòng chương Bạch Thái Vân tuôn ra vô cùng mãnh liệt.

“Bùng” một tiếng, Long Thủ Vu Bà giữ tấn không vững, run run mấy cái, bật người ra sau bốn năm bước, mặt xám ngắt, rõ ràng đã bị nội thương khá nặng.

Cứ như chương lực của Long Thủ Vu Bà vừa đáng ra, nếu cứ một mình Bạch Thái Vân thì khó lòng cự nổi. Nhưng nàng được Thời Thiếu Côn phối hợp, U Hạo thần công được phát huy, công lực tăng gấp mười lần nên Vu Bà đã bị thảm bại, trọng thương như vậy.

Tư Mã Huệ hoảng kinh sợ quá vội gọi lớn :

- Má ơi, má, má bị thương rồi sao?

Nói rồi vội chạy lại đỡ Vu Bà ngồi dậy.

Long Thủ Vu Bà không nói gì cả, chỉ khê nhếch môi cười lại rồi ngồi yên vận công điều tức để tự chữa nội thương.

Lệ Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Nhu thế chả trách hai người đã liên tay đánh ngã nổi Chí Tôn giáo chủ.

Thì ra họ đã thành luyện xong “U Hạo thần công”. Chỉ thế lúc nào cũng cần phải có cả hai người cùng phát chương, nếu không thì... thì...

Bạch Thái Vân cười gằn nói tiếp :

- Đúng, người đã đoán ra rồi, nếu chỉ một người phát chương, oai lực chỉ còn độ một phần mười mà thôi.

Lệ Minh Nguyệt nghe nói, suy nghĩ một chút rồi lẩm bẩm :

- Chỉ cần tách rời hai người ra thì anh hùng không còn nơi dụng võ nữa rồi.

- Đáng tiếc thay, bây giờ không còn một sức mạnh nào khả dĩ tách rời nổi hai chúng tôi nữa.

Lệ Minh Nguyệt long lanh đôi mắt ngược nhìn hai người, quả quyết nói :

- Được rồi, còn chờ sự thử thách rồi mới biết.

Rồi với một giọng đầy tự tin, nàng nói :

- Ta có đầy đủ lòng tin tưởng rằng sẽ có dịp làm cho hai người không thể luôn luôn phối hợp được cùng nhau mãi mãi. Hiện nay ta còn phải tìm một điều kiện nữa. Nếu chưa được, sẽ nhờ kẻ khác giúp cho giùm.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Có lẽ cô nương đã thừa nhận thầm yêu anh ấy rồi sao?

- Ta chẳng cần thừa nhận mà cũng khỏi phải phối hợp nữa. Nếu muốn biết, cô cứ hỏi lại anh ấy, khi còn ở trong Vô Nhân cốc, anh ấy đã thốt ra những lời gì?

Bạch Thái Vân chợt dạ quay sang nhìn Thời Thiếu Côn, hỏi gấp :

- Thế nào, anh đã nói gì hồi đó?

Thời Thiếu Côn cảm thấy thật khó nghĩ. Trong hoàn cảnh này, không thể nói nhiều để giải thích mình bạch, chỉ áp ứng nói :

- À, chẳng qua... chỉ là...

Lệ Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Vậy ta xin nói hộ thay anh cũng được. Tại Vô Nhân cốc, anh đã từng thề thốt là dầu cho núi có mòn, sông có cạn, lòng anh cũng vĩnh viễn không đổi thay. Hơn nữa chúng tôi đã cùng nhau chung sống những ngày vô cùng đầm ấm tại Nghinh Xuân vọng.

Nói xong nàng tươi cười hỏi Thời Thiếu Côn :

- Sao, tôi nói thế có đúng không, Thời Thiếu Côn?

Thời Thiếu Côn đỏ mặt tía tai, nhưng nghĩ không tiện phân tích kỹ lúc này nên không nói gì hết.

Bạch Thái Vân nóng ruột, hỏi tiếp :

- Sao, cô ấy nói có đúng không anh?

Thời Thiếu Côn vẫn nín thin.

Lệ Minh Nguyệt thích chí cười khan.

Bạch Thái Vân tức quá, xô chàng một cái, hỏi lớn :

- Sao, anh điếc sao?

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi nói :

- Phải, tôi có nói, nhưng có điều...

Nói chưa dứt lời, Bạch Thái Vân tức quá, vung chưởng bạt tai một cái.

Vì tát quá nhanh, Thời Thiếu Côn chẳng kịp tránh né. Chỉ nghe “bốp” một tiếng khô khan, mặt chàng đã sưng vù, lần hình năm ngón tay rõ ràng, máu mũi chảy ra ròng ròng ướt áo.

Bị một tát, Thời Thiếu Côn sững sốt đứng đờ người ngơ ngác. Bạch Thái Vân lại đưa tay tát thêm một cái nữa.

Một tiếng “bốp” thứ hai vang lên.

Lệ Minh Nguyệt cười khanh khách nói :

- Đường đường nam tử lại để cho một đứa con gái tát cho hai chiếc trước mặt mọi người. Nhục nhã quá, biết chừng nào gọi rửa cho sạch nỗi.

Bạch Thái Vân quắc mắt nói :

- Cô khỏi cần trêu chọc và tìm cách chia rẽ chúng tôi. Đành rằng tôi giận đánh anh ta nhưng không phải để đem anh ấy nhường lại cho cô đâu nhé.

Lệ Minh Nguyệt tái mặt, hét lớn :

- Tôi đâu cần cô nhường và cũng không màng đến anh ta nữa. Bây giờ anh ấy muốn sống cũng không được mà muốn chết cũng không xong. Tôi... hận anh ấy lắm.

Thời Thiếu Côn tuy bị tát nhưng vẫn đứng thản nhiên, trơ trơ như đá, đôi mắt suy tư lơ lơ như người bị điểm huyết.

Lòng chàng sôi lên sùng sục, đầu óc rối bòng do nhiều ý nghĩ quay cuồng lẫn lộn, nhất thời chưa có phản ứng gì hết. Chàng nghĩ bụng :

- Ngày còn ở trên núi Long Thủ, trong lúc nóng giận chàng đã tát Bạch Thái Vân hai tát hộc máu mồm. Nay hai tát trả lại cũng như để đáp lại món nợ cũ.

Hai người đã cùng nhau tham luyện U Hạo thần công, hưởng chỉ hai người đã cùng nặng nghĩa vợ chồng, và trong dòng máu của chàng, Bạch Thái Vân đã gieo hàng vạn “Vô vĩ cổ trùng”, nếu trúng phải kế ly gián, hai người đoạn tuyệt cùng nhau thì khó mà sống nổi qua một năm. Bất kỳ gặp hoàn cảnh nào chàng với nàng không thể nào chia lìa được. Lời mà Lệ Minh Nguyệt, hỏi còn ở Vô Nhân cốc buộc lòng phải xác nhận để cứu được mạng nàng khỏi bị Chí Tôn sát hại. Đó chỉ là điều bất đắc dĩ, chứ đâu phải xuất từ lòng yêu đương hứa hẹn.

Tuy nhiên chàng cũng thừa nhận rằng những câu nói đó gieo rắc nhiều ảnh hưởng và mầm mống yêu đương đối với một thiếu nữ lòng xuân đang phơi phới, lại thêm trong nhiều điều kiện khác, Nghinh Xuân động, trai thanh gái sắc chung sống bao nhiêu ngày, làm sao tránh được những lời phê bình của kẻ khách quan?

Lúc đầu chàng không quan tâm mấy nhưng suy nghĩ kỹ, cả một vấn đề rắc rối phức tạp đối với người con gái, biết xử làm sao cho vẹn.

Đang suy nghĩ bòng lông, thỉnh linh Long Thủ Vu Bà hỏi lớn :

- Thời Thiếu Côn, bây giờ ngươi tính sao đây.

Sau khi bị Bạch Thái Vân và Thời Thiếu Côn liên hiệp xuất chưởng, Long Thủ Vu Bà mang nội thương trầm trọng, nhưng sau khi điều tức một chập đã phục hồi công lực như cũ, đứng dậy quát hỏi.

Hoàng Lương Mộng đứng bên cười khà khà nói :

- Tư Mã đại nương, việc này càng không nên trách cứ Thời Thiếu Côn.

Long Thủ Vu Bà nổi nóng gầm lớn :

- Tại sao không trách được nó, hời tên đồ gàn kia? Ngày xưa lão đại nương cứu tánh mạng ngươi, không ngờ bây giờ ngươi đã đổi ân thành oán. Hôm nay lão nương không đem ngươi ra chặt xương bẻ gân, thì không phải là người nữa.

Nói xong quét cặp mắt sáng quắc đầy sát khí về phía Thời Thiếu Côn, mụ hét :

- Hời thằng bé họ Thời kia, mày đã lấy con gái mụ rồi còn chung đụng với con tiện tỳ kia, khinh khi mẹ con ta. Ngày còn trong núi Long Thủ, lão nương không cứu tánh mạng cho mày thì làm làm sao thoát

khỏi khu thi độc của Huyền Trung Tử? Vậy xử sự như vậy, quả nhiên không còn xứng đáng là người nữa rồi.

Mụ vừa la hét vừa dậm chân đánh đập gào thét như điên, khiến người nhìn khó mà nhịn cười được.

Thời Thiếu Côn vừa then vừa bực mình nói :

- Lão tiên bối đã nói sai rồi. Cháu có mang ơn cứu mạng thiết, nhưng làm gì có chuyện gá duyên với lệnh ái. Việc này cháu cực lực...

Chàng nói chưa dứt, Long Thủ Vu Bà đã quát lớn :

- Mày đã cướp trình con gái tao, bây giờ còn già mồm lẻo mép chối cãi nữa sao? Việc này ta nhường lại cho các anh hùng võ lâm nhận xét phán đoán về cái hành vi bất chính của mày.

Bạch Thái Vân tát Thời Thiếu Côn hai chưởng, nhưng không đến nỗi bỏ đi vì tức giận. Nàng vốn sành về tâm lý và cũng có ít nhiều kinh nghiệm giang hồ nên thừa biết rằng nếu bỏ đi là trúng đòn ly gián của Lê Minh Nguyệt.

Thời may, Thời Thiếu Côn cũng kịp nghĩ, tránh nông nổi trả đòn để đào thêm oán hận. Chàng không tỏ ra bực tức lắm khi nghe Long Thủ Vu Bà nói năng quá hồ đồ trắng trợn. Chàng cười ha hả nói :

- Đã là sự thật thì không bao giờ che đậy và chết cái gì được nữa. Sự thực không cần bình luận của công lý và quần hùng thiên hạ. Hãy nhìn vào trường hợp này coi, một đứa con nít ba tuổi cũng có thể xét đoán được đâu là thực đâu là giả.

Lời nói của chàng khiến Hoàng Lương Mộng và bốn cô gái Trường bạch không nhịn được cười.

Một anh chàng thanh niên anh tuấn, tài năng vào bậc nhất thiên hạ, chưa đầy hai chục xuân xanh mà đi chiếm Tư Mã Huệ, một cô gái xấu như dạ xoa, người chẳng ra người, ngợm không ra ngợm, như thế thì ai còn tin được.

Quả thật, dù một đứa bé lên ba cũng thấy lời bà già.

Long Thủ Vu Bà then quá mặt mày tái xanh, đưa tay vào bọc rút ra một vật.

Bạch Thái Vân cười lớn nói :

- Bách Độc Cổ, tuy là thứ độc lợi hại nhất, kẻ nào trúng phải chết ngay, nhưng lão bà đã biết do lão gia tôi làm chưa mà đem thứ đó ra hòng múa mẩy.

Long Thủ Vu Bà nghe nói đứng đờ người ra suy nghĩ, tuy giận lắm nhưng cố nén lòng rồi từ từ đem cất, mặt mày lộ vẻ thất vọng.

Bạch Thái Vân vừa cười vừa tiếp tục nói :

- Khắp cả thiên hạ chỉ ít người có thứ chống “Bách độc cổ”, nhưng trong Vu Cổ giáo chúng tôi, loại này chẳng xem vào đâu hết.

Long Thủ Vu Bà vốn là con người đầy lòng tự tin tự phụ, xưa nay chưa bao giờ chịu nhận thua một ai. Tuy nhiên vừa rồi bị Thời Thiếu Côn hiệp chưởng cùng Bạch Thái Vân đánh cho một đòn khá nặng, nội phủ vẫn còn bị thương, dĩ nhiên không còn dám vọng động nữa. Tuy tức giận tràn lòng, nhưng vẫn cố gắng nghiên răng dần xuống.

Bạch Thái Vân liếc mắt nhìn quanh bốn phía, dùng truyền âm nhập mật bảo Thời Thiếu Côn :

- Anh có nhận thấy tình hình đang vô cùng trầm trọng hay không?

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên vô cùng. Vì theo sự nhận riêng của chàng thì ngoài vấn đề dính dáng cùng Lê Minh Nguyệt và sự rắc rối do Long Thủ Vu Bà gây nên, chẳng còn có gì là nghiêm trọng cho lắm.

Vì vậy chàng cũng dùng truyền âm nhập mật trả lời :

- Vân muội, em nói thế là vì sao?

Bạch Thái Vân nói :

- Khi nãy được phi báo của Phi vũ truyền tin của Cái bang cách đây năm mươi dặm, Chí Tôn giáo chủ đã đem toàn thể thuộc hạ đến Tam Tiên Lĩnh và ra nghiêm lệnh, dọc đường gặp được ai, bất cứ là người trong võ lâm hay không, chẳng kể trai gái, già trẻ đều nhất luật giết sạch. Trên hai ba trăm quần hùng đang tập trung trước hang do lệnh sư Nhất Liễu thiền sư dẫn đầu, đã chia từng nhóm để đuổi theo. Nhưng so sánh...

Nàng ngấp ngừng một lát nói luôn :

- Anh cũng thừa rõ, bất luận Chí Tôn giáo chủ có ra tay hay không, cứ ba mươi sáu sao Thiên Cương và bảy mươi hai sao Địa Sát của Vô Nhân cốc cũng thừa khả năng giết cả quần hùng không còn một mạng.

Thời Thiếu Côn nghe nói rất nôn nao trong lòng, vội nói :

- Nếu vậy tôi đã chậm mất một bước rồi! Tại sao bà ta lại độc ác như thế? Quần hùng thiên hạ có tội gì mà bà ta nỡ ra lệnh giết sạch như vậy.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Chẳng qua chỉ để hả cơn tức giận mà thôi.
- Thế bây giờ làm sao?
- Nghe nói nói đã dừng chân tại Tam Thiên Lĩnh. Chắc Chí Tôn giáo chủ đang còn bị thương nặng, chưa thể đến đây được nên phải tạm dừng lại để nghỉ ngơi.

Thời Thiếu Côn nhìn qua, trong lòng thấy nóng ruột như đốt. Chàng ngẫm nghĩ :

- Chuyện này vô cùng quan trọng. Chỉ cần chúng ta đến nơi kịp thời trình lại các thư tín và những vật tín vào tay Chí Tôn giáo chủ, tất nhiên bà ta sẽ thay đổi thái độ và tâm tính. Chừng đó võ lâm sẽ tránh được những trận lưu huyết kinh hồn. Nếu thư này không trao kịp, bà ta sẽ bị sự uất hận thúc đẩy, thẳng tay tàn sát, hậu quả chưa hiểu sẽ đến mức nào. Chừng ấy chúng ta sẽ mang tội nặng cùng lịch sử võ lâm, biết bao giờ chuộc lại được.

Nghĩ xong, chàng quả quyết nắm tay Bạch Thái Vân nói :

- Chúng mình hãy đi Tam Thiên Lĩnh, mau lên Vân muội!

Hồi 59 Máu nhuộm khắp nơi

Bạch Thái Vân mỉm cười, tung mình chạy theo Thời Thiếu Côn như hình với bóng.

Bồng Hoàng Lương Mộng kêu với theo :

- Hãy đợi tiêu sinh cùng đi theo với!

Nói xong cũng quay mình nhảy theo luôn.

Long Thủ Vu Bà giận quá hét lớn :

- Thời Thiếu Côn, mày dám...

Nhưng miệng nói chưa hết câu đã có một bàn tay dịu dàng khẽ đập vào vai và một giọng êm như suối nói :

- Tư Mã đại nương, cứ để cho chúng chạy, không hề chi đâu.

Người đó là Lệ Minh Nguyệt.

Long Thủ Vu Bà ngạc nhiên nhìn nàng hỏi :

- Ủa, vậy cô nương không oán hận nó sao?

Lệ Minh Nguyệt cười và dùng đĩnh nói :

- Chính vì hận nó lắm nên mới để cho nó chạy đi.

- Cô nói sao, lão không hiểu nổi.

- Bây giờ tôi cũng không còn đủ thì giờ để giải thích dài dòng nữa. Nhưng có một lý do rất đơn giản và thực tế là bất luận lão bà và tôi cùng nhau hợp sức cũng không thể nào chống cự nổi “U Hạo thần công” do hai đứa nó liên hiệp đánh ra cơ mà.

Long Thủ Vu Bà gật đầu nói :

- Cô nương nói có lý lắm! Thật ra chúng ta chỉ còn biết nuốt tủi ngậm hờn, ngoài ra chẳng làm gì hơn được.

Giọng nói có vẻ thâm trầm, hầu như nức nở. Tiếp theo lão bà bụm mặt khóc ngất.

Lệ Minh Nguyệt mỉm cười nói :

- Lão bà có khóc nhiều bao nhiêu cũng không giải quyết được vấn đề. Chúng ta cần phải hành động thực tế hơn mới được.

Long Thủ Vu Bà gạt nước mắt rồi nghiêng mình nói :

- Già tôi từ lúc ra đời đến giờ chưa bao giờ gặp sự thất bại chua cay như thế này.

Lệ Minh Nguyệt nghiêm nghị hỏi :

- Tôi chỉ cần bà nói một câu là bằng lòng chịu đựng hay là...

- Có lẽ lão già này chịu thua hẳn nhưng không ngờ Bách Độc Cổ của già đối với chúng không hiệu nghiệm, mà khả năng của già không chống lại U Hạo thần công. Bây giờ cô nương có biện pháp gì xin vui lòng chỉ dạy cho.

Lệ Minh Nguyệt thông thả nói :

- Tục ngữ có câu “một cây làm chẳng nên non”, nhưng nếu nhiều người hợp lực cùng nhau như bàn nhiều chân, thì dù khó khăn đến đâu cũng làm được như ước nguyện. Chỉ cần đại nương thức thời chịu khuất phục một chút vui lòng gia nhập Chí Tôn giáo, thì lo gì mà không báo được thù này.

Long Thủ Vu Bà trở mặt nhìn nàng, hỏi lại :

- Cô nương muốn già này gia nhập Chí Tôn giáo ư?

- Đó là giải pháp thiết thực nhất. Giáo chủ cũng dễ ưu đãi, chờ khi nào bắt được tên vong ơn bội nghĩa ấy rồi, ta xử tội hắn, rồi sẽ trao cho đại nương tùy nghi xử trí. Đại nương muốn giết hay tha cũng được, và muốn ở hay không tùy ý.

Long Thủ Vu Bà nghe nói mừng lắm, gật đầu bảo :

- Cô nương nói thật có lý. Lão muốn phiền cô nương giới thiệu đến yết kiến quý Giáo chủ ngay bây giờ.

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Hiện nay Giáo chủ đã đi ra khỏi chốn này, giao trách nhiệm cho tôi toàn quyền điều khiển Phân đàn. Đại nương đã có ý gia nhập thì chúc Đàn trưởng giao lại cho đại nương chấp chương.

Long Thủ Vu Bà hớn hờ như mở cờ trong bụng, giả bộ khiêm nhường nói :

- Việc này e... già này không đảm nhận nổi.

Lệ Minh Nguyệt phát tay quả quyết nói :

- Đại nương hà tất phải khách khí như thế. Võ công của Giáo chủ đối với đại nương vẫn chưa xứng sức. Ít ra cũng dành cho đại nương một chỗ Phó giáo chủ mới xứng.

Khúc Tự Thủy thấy cuộc nói chuyện vô lý, tức giận nói :

- Nhị muội, chị em chúng tôi chẳng qua chỉ là người lạ qua đường, phải không?

Nãy giờ Lê Minh Nguyệt cố ý không nói chuyện với Khúc Tự Thủy. Nghe trách móc như vậy, nàng liền cười nói :

- Đại thư, xin chị hiểu rõ và thông cảm tâm trạng của em hiện nay.

Tề Mãn Kiều rung rung nước mắt nói :

- Nhị thư, bây giờ chị đã đổi thay quá nhiều. Chị hãy bỏ qua một bên bao nhiêu công việc của người ta, chị em chúng ta sẽ nhất tề cùng về Vô Vi môn núi Trường Bạch đi.

Lê Minh Nguyệt nói :

- Em không biết rằng hiện nay chị đang ở vào cái thế cỡi lưng cọp, muốn xuống không phải chuyện dễ dàng gì.

Chu Diệp Thanh xen vào :

- Chị quên cả những lời thề thốt từ ngày kết nghĩa của chúng ta hay sao?

Lê Minh Nguyệt nói :

- Chị không bao giờ phản bội lời thề. Chỉ một thời gian ngắn, khi nào giải được nỗi uất hận, chúng ta sẽ cùng nhau đoàn tụ như xưa.

Khúc Tự Thủy cau mày nói :

- Nếu như thế thì em đã thực tình yêu Thời Thiếu Côn rồi.

Lê Minh Nguyệt bật cười nói :

- Lúc xưa kia thì vậy, nhưng hiện nay...

Nàng lắc đầu, nghiêng răng rít lên :

- Không có thể giải quyết được, phải thẳng tay...

Khúc Tự Thủy nói :

- Nhị muội, em hãy vứt câu chuyện yêu đương qua một bên. Em là người thông minh sao không biết giữ lấy điều bức tức mà chỉ muốn gieo cái khổ cho mình.

Lê Minh Nguyệt nở một nụ cười héo hắt nói :

- Người ta nói xử việc người thì sáng, việc mình thì quáng. Em không thể theo lời chị đưa ra. Lòng em không còn ý định tranh giành hay chiếm đoạt. Em nghĩ sớm muộn gì cũng có lúc bắt Thời Thiếu Côn quỳ xuống chân mình xin lỗi.

Khúc Tự Thủy cau mày nói :

- Nếu em muốn vậy, tức nhiên đã quyết lấy hấn rồi.

- Lấy hấn?

Lê Minh Nguyệt khẳng khái hỏi lại, cười dài một hồi rồi nói tiếp :

- Tôi đợi khi nào nó quỳ dưới chân tôi, tôi sẽ tát nó một tát tai rồi tổng cổ đuổi đi như một con vật ghê lở.

Sau đó trở về núi Trường Bạch chung vui ngày tháng cùng chị em.

Khúc Tự Thủy vẫn buồn buồn nói :

- Bất kỳ thế nào, xét ra chưa hẳn em đã hoàn toàn đổi ý đâu.

- Đại thư, chị là người hiểu em rành rẽ hơn ai hết, đại thư hãy theo em đi.

Khúc Tự Thủy cứ đứng ngây người suy nghĩ xa xăm. Hồi lâu nàng mới quay lại nói với Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều :

- Đi!

Hai người đồng thanh hỏi gấp :

- Ủa, bỏ nhị thư thật sao?

Khúc Tự Thủy làm thinh không đáp, rồi lặng lẽ quay mình phóng đi ngay.

Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều lấy mắt nhìn nhau rồi cũng tung mình chạy theo.

Theo vừa kịp Khúc Tự Thủy, Chu Diệp Thanh hỏi :

- Đại thư, bây giờ chúng mình trở về núi Trường Bạch thật sao?

- Lẽ tự nhiên là về đấy chứ sao.

Tề Mãn Kiều thắc mắc hỏi :

- Đại thư, chị không đuổi theo Thời Thiếu Côn sao?

Khúc Tự Thủy nói :

- Đối với Thời Thiếu Côn, chị em chúng mình mỗi người đều có công ơn cứu giúp ít ra là một lần. Nếu chúng mình kiên tâm giải thích khuyên hấn chịu khuất phục chút ít trước mặt nhị muội, e rằng mọi việc sẽ được giải quyết êm xuôi ngay.

Tề Mãn Kiều vỗ tay nói :

- Ý kiến của đại thư thấy hợp lý và hợp tình. Xét ra cũng có thể làm được.

Hay là bây giờ chúng ta đi mau mau đuổi theo hắn, e còn kịp chán.

Thế rồi ba nàng cùng mở hết tốc lực khinh công bay về phía Bạch Thái Vân và Thời Thiếu Côn.

Nói về Thời Thiếu Côn cùng Bạch Thái Vân và Hoàng Lương Mộng, ba người cùng đi một lúc, vượt qua khu vực Vân Mộng sơn rồi đến nhà trạm.

Trên đường đi đến nhà trạm đáng lẽ phải đông người qua lại tấp nập mới phải, nhưng đâu cũng thấy vắng teo. Hình như bọn Chí Tôn giáo đã đi qua chốn này.

Ba người cứ đi mãi chưa được ba dặm thì bỗng nhiên phía trước đã hiện ra một thảm trạng vô cùng bi đát. Bên đường có mấy cỗ xe ngựa, trên xe chừng mười người, kẻ nào cũng ăn mặc quần áo gọn gàng, đao kiếm giắt nơi hông, nằm ngón ngang trên vũng máu, tắt thở từ lâu. Cả thấy tám tuần mã cũng nằm quay một bên gãy xương, rách da, chết một cách rất thảm thiết.

Cứ xét theo bề ngoài thì cỗ xe ngựa này là một đoàn bảo tiêu đang bị phục kích, chết trước khi kịp rút binh khí để chống đỡ. Thời Thiếu Côn không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng đã biết rằng thảm án này do bọn Chí Tôn giáo gây ra.

Bạch Thái Vân chắc lưỡi lắc đầu nói :

- Chà, họ hạ thủ sao ác độc quá.

Thời Thiếu Côn bảo :

- Chúng ta nên đi gấp lên.

Hai bên đường liên tiếp gặp rất nhiều xác chết, trai gái già trẻ đều có đủ, ai ai cũng bị hạ sát một cách tàn nhẫn và thảm khốc cả.

Có lẽ bao nhiêu người dân lương thiện ở đây cũng do bàn tay đẫm máu của Chí Tôn giáo chủ cả hay sao? Tại sao bà ấy lại muốn tàn sát cả nhân loại, chẳng chừa một kẻ nào?

Thời Thiếu Côn ruột đau như cắt, chàng cảm thấy thảm trạng này phần lớn do tội lỗi của mình gây ra. Nếu các thư từ tín vật kia giao đến kịp thời vào tay Giáo chủ của Chí Tôn giáo thì không đến nỗi có cảnh như vậy được.

Trên đoạn đường đi qua, số người nằm chết tính ra cũng đến hai ba trăm mạng.

Qua năm mươi dặm đường, trước mặt có một tòa núi cao, trên núi có ba mỏm đá lớn nhô ra, đứng cách xa vài dặm nhìn tựa hồ như ba người khổng lồ đang đứng. Vì vậy nên núi này mới được đặt tên là Tam Tiên Lĩnh.

Thời Thiếu Côn nóng lòng như lửa đốt, nhanh chân đi lên núi trước tiên.

Phạm vi núi này rất rộng lớn, cây cối mọc chi chít, nhưng nhìn kỹ có những đường mòn. Trên ấy có in nhiều vết chân của nhiều người đã bước qua.

Thời Thiếu Côn băng rừng đi rất mau. Chàng trông thấy trước mặt ba tảng đá có một ngôi cổ miếu ngồi đỏ phủ rêu xanh, có ba chữ vàng thật to “Thánh Tích tự” màu sơn còn chói lọi.

Chàng chưa kịp dừng chân đã ồ lên một tiếng, vì quá kinh ngạc.

Ngay trước chùa có rất nhiều xác chết nằm ngón ngang, gãy tay, sút chân, lòi gan bày ruột ra ngoài, đầu bê nát, óc văng tung tóe. Quả nhiên là một cuộc tàn sát vô cùng ác liệt và nhẫn tâm khiến không nỡ nhìn.

Nhìn lồi ăn mặc, mang giày, nhất là những chiếc đầu trọc có thể nhận xét ngay là những nhà sư ở trong chùa đã bị sát hại. Phần nhiều thi thể nát bét, tứ chi rã rời không thể đếm được, nhưng ước lượng qua cũng đến năm mươi người.

Thật là một thảm cảnh khiến Thời Thiếu Côn tê tái cả cõi lòng.

Sự tàn nhẫn của Chí Tôn giáo chủ chàng đã chứng kiến ngay tại Vô Nhân cốc, nay lại thêm thảm trạng giết chóc rừng rợn này nữa. Trời ơi, nếu quả mẹ chàng mà có một tâm địa ác độc như thế này thì bất hạnh biết là chừng nào.

Chàng không muốn suy nghĩ thêm nhiều, co giò phóng luôn vào trong miếu.

Hy vọng duy nhất của chàng là được gặp ngay Chí Tôn giáo chủ lúc này để trình bày bức thư và tín vật, giúp cho bà mất thấy tận tường đâu là sự thật.

Chắc chắn nhờ đó, bà sẽ từ bỏ nỗi oán hờn và tánh tình sẽ thay đổi ngay để sớm chấm dứt khỏi xảy ra những thảm cảnh như thế này.

Ngờ đâu lúc bước chân vào miếu chỉ thấy tứ bề vắng lặng như tờ. Từ cổng chùa đi thẳng vào trong, tuyệt nhiên không thấy một bóng người. Thời Thiếu Côn chạnh lòng suy nghĩ :

- “Chí Tôn giáo chủ là con người gần như điên cũng vì uất hận căm thù. Trên đại hội võ lâm, mình và Bạch Thái Vân lại gây cho bà bị trọng thương trước mặt quần hùng thiên hạ. Như thế càng kích thích thêm hung tâm sẵn có, biết chừng nào giải quyết cho xong những uất hận này”.

Bạch Thái Vân cùng Hoàng Lương Mộng cùng đi đến đứng bên cạnh chàng.

Thời Thiếu Côn nhìn hai người chép miệng nói :

- Số kiếp, quả là số kiếp. Biết làm sao bây giờ.

Bỗng nhiên có một giọng trầm trầm tụng kinh, tiếp theo là câu Phật hiệu nói theo :

- Đúng là số kiếp! Những kẻ này đã hết số nên phải chết tại đây. Mặc dù vậy, Thời Tư Tình đã được Chí Tôn giáo chủ thả ra.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên nói :

- Thả ra ư? Chuyện này nhất định không thể có được. Bà ta hận ông ta hết mức đã phát thệ băm xương xé xác cho hả lòng, như thế đời nào lại chịu thả ra.

Bạch Thái Vân mỉm cười nói :

- Anh chẳng hiểu tý gì về tâm lý đàn bà cả, chỉ là những hành động nông nổi nhất thời bên ngoài mà thôi. Dầu Chí Tôn giáo chủ có oán hận Thời Tư Tình tới đâu, nhưng trong thâm tâm thế nào cũng còn một điều tình nghĩa. Đành rằng ngoài miệng luôn luôn đòi giết chết, muốn phanh thây lột da, nhưng khi có dịp lại không thể nào xuống tay đoạn tình được. Cũng như em đây...

Nàng đỏ mặt lăm lăm :

- Khi bị anh đánh trên núi Long Thủ, em muốn giết chết anh ngay, nhưng rồi có giết được đâu?

Thời Thiếu Côn chợt tỉnh nói :

- Như vậy chính bà ta đã ra lệnh thả ông ta đi?

Bạch Thái Vân nói :

- Có thể tin như vậy lắm. Thời tiền bối vốn bị Huyền Trung Tử bắt cóc đem về. Chí Tôn giáo chủ có lẽ mấy lần muốn giết chết để rửa mối hận thù nhưng vẫn không giết được và cuối cùng cho đem về chốn này để thả đi.

- Họ không thù oán gì nhau, hơn nữa trước kia đã yêu nhau thắm thiết. Chả lẽ chỉ một lời vu khống vô bằng của kẻ khác mà suốt mười mấy năm qua đã xem nhau như kẻ thù.

Vì quá khích động, đoạn sau này Thời Thiếu Côn đã lãng quên không dùng truyền âm nhập mật, nên nói hơi lớn, đến nỗi nhà sư áo vàng giật mình thắc mắc hỏi :

- Hai vị thí chủ đã nói chuyện gì cùng nhau thế?

Ông vừa nói xong bỗng có một chuỗi cười dài từ xa vọng lại :

- Hi, hi... Lãnh Thiên Tinh! Lãnh Thiên Tinh... Nàng muốn ta phải khổ sở. Hà, hà, thiên tinh thiên tướng, lục giáp lục đình, mau giúp ta bắt hai yêu quái...

Nghe tiếng nói, Thời Thiếu Côn cảm thấy như muốn nát lòng.

Không bao lâu một người đầu bù tóc rối, áo quần rách thếch bản thủ, khập khểnh đi lại.

Thời Thiếu Côn vội vàng chạy ra gọi lớn :

- Thời lão tiền bối.

Ngoài miệng kêu như vậy, nhưng trong lòng chàng chỉ muốn gọi hai tiếng phụ thân cho hả dạ.

Người ấy quả là Thời Tư Tình còn đang điên dại.

Ông ta ngó Thời Thiếu Côn hỏi :

- Các ngài đến sớm hơn ta? Chủ nhân hả...?

Nói xong đưa mắt liếc nhìn xung quanh hình như trước mặt không có người nào.

Thời Thiếu Côn sững sờ một chập rồi đưa tay chỉ nhà sư áo vàng nói :

- Người này có phải là chủ nhân không?

Thời Tư Tình nhìn nhà sư rồi nhe răng cười nói :

- Tại sao chủ mẫu nương nương bây giờ lại biến thành hòa thượng rồi?

- Vương mẫu nương nào?

- Ủa đây không phải Bàn đào đại yển sao? Ông... ông không phải Na Tra thái tử sao?

Thời Thiếu Côn ứa nước mắt than rằng :

- Vân muội, sao mà tội nghiệp như thế này?

Hoàng Lương Mộng này giờ lặng thinh, bây giờ mới nói :

- Phàm tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược. Nếu Long Thủ Vu Bà chịu giúp đỡ dùng thuật cũng có thể chữa trị được chứng bệnh của ông ta. Thôi, bây giờ tốt hơn hết là tìm cho được Lãnh Thiên Tinh.

- Lãnh Thiên Tinh?

Bạch Thái Vân hỏi :

- Tên ấy phải chăng là của Chí Tôn giáo chủ?

Thời Thiếu Côn gật đầu nói :

- Phải, có lẽ chỉ bà ta mới có đủ khả năng giải quyết và chữa trị tâm bệnh này.

Bạch Thái Vân khẽ liếc mắt nhìn nhà sư áo vàng rồi thình lình vung chỉ điểm vào ba huyết Trường Đài, Chiêu Trung, Cự Khuyết của Thời Tư Tình.

Ông ta nấc lên một tiếng rồi đứng ngậy người như pho tượng gỗ và từ từ ngã xuống.

Hoàng Lương Mộng vội vàng chạy lại đỡ dậy, bồng vào lòng.

Bạch Thái Vân phóng mình đến trước mặt nhà sư áo vàng hỏi lớn :

- Đại sư, bọn sát nhân đã chạy về hướng nào rồi?

Nhà sư áo vàng cười rộ, lùi lại hai bước nói :

- Nữ thí chủ, người muốn cậy tài lấn hiếp người khác sao?

Thân pháp của lão lạnh lẽo phi thường, chứng tỏ là người có trình độ võ công khá cao siêu.

Bạch Thái Vân tiến luôn tới sát người lão, nói :

- Như thế có phải là Phật pháp của ngài không?

Nhà sư cười nhạt nói :

- Phật pháp của lão vô bờ bến, chả lẽ nữ thí chủ muốn thử hay sao?

Bạch Thái Vân đưa năm chỉ như năm cái móc câu, bất thình lình chộp lấy về phía vai lão sư già.

Thế võ rất lạ lùng và hiểm độc, nhà sư đã bị dồn vào một góc tường, bị kẹp dưới sức chỉ không thể nào vùng vẫy nổi.

Bất thình lình lão ngã người ra sau, nhẩy xô về phía bức tường đá.

Thì ra bên trong bức tường đã có cơ quan gài sẵn. Nhà sư vừa chụp trúng bỗng nhiên có tiếng kêu ken két, cửa đá từ từ mở ra rồi đóng lại ngay. Thân hình nhà sư cũng biến mất rồi.

Bạch Thái Vân nói lớn :

- Chỗ này không phải nơi tử tế, hãy rút lui cho mau.

Thời Thiếu Côn và Hoàng Lương Mộng giật mình, nhún chân phóng ra ngoài đại điện. Thình lình tiếng cười khà khà vang lên, lão sư áo vàng nói lớn :

- Ủa, các vị chạy thật sao?

Hồi 60 Nóng nảy nên mắc mưu gian
Thời Thiếu Côn lặng thính phi thân ra ngoài miếu.

Bạch Thái Vân gọi lớn :

- Hãy khoan đã.

Nghe nàng kêu, chàng giật mình quay lại.

Thời Thiếu Côn nhìn nàng hỏi :

- Vân muội, lão sư áo vàng tuy không phải người lương thiện, nhưng đối với bọn ta không oán không thù, để mặc xác ông ta, đừng bận tâm đến nữa.

Bạch Thái Vân cương quyết nói :

- Muội nhất định không thể nào bỏ qua lão ấy được.

Liếc nhìn về phía có tiếng nói, nàng tiếp tục :

- Chỉ ghe giọng nói của lão cũng có vẻ muốn uy hiếp chúng mình rồi.

Quả nhiên có tiếng nhà sư nói thêm :

- Đã bước chân vào chốn này, không dễ gì thoát đi để tìm gặp được Chí Tôn giáo chủ đâu.

Bạch Thái Vân nói :

- Xét ra những nhận xét của chúng ta vừa rồi đều sai lạc hẳn. Nhà sư này cũng là một người đã được Chí Tôn giáo chủ thu dụng. Vì thấy địa phương hẻo lánh thuận tiện nên giao hẳn giữ Thời Tư Tình lại đây điều trị chẳng?

Thời Thiếu Côn giật mình nói :

- Cứ như lời em nói thì nơi đây cũng là sào huyệt của bọn Chí Tôn giáo chủ sao?

- Có lẽ đúng như vậy.

Thời Thiếu Côn vội vàng nói :

- Nếu quả thật, chúng mình cần mau mau tới gặp bà ta ngay bây giờ.

Nói chưa dứt lời đã rào bước chạy ngay vào đại điện.

Bên trong, tiếng nhà sư áo vàng lại nổi lên :

- Vì muốn thử tín cùng ba vị, trước hết ta để cho ba vị được nhìn thấy cả thực trạng bên trong. Nếu muốn vào được hãy xem kỹ ngón chân trái của tượng đức Phật Di Lạc. Nơi đó có một cái nút nhỏ, cứ mở ra sẽ biết.

Thời Thiếu Côn ngược mắt nhìn ra phía trước thấy có thờ một pho tượng Di Lạc bụng phệ khá vĩ đại. Nhìn kỹ nơi ngón chân trái có một nắp đậy, có thể mở ra đóng lại. Xung quanh nhẵn bóng, đúng ra là luôn luôn được mở ra đóng vào.

Không ngần ngại gì nữa, chàng đưa tay kéo chiếc nút ra, lập tức để lộ một lối nhỏ, một tia sáng le lói từ bên trong rọi ra.

Thời Thiếu Côn cúi đầu nhìn vào thấy từ ngón chân có một ống dài bằng thủy tinh lỏng lánh.

Nhìn vào ống này, thấy thấp thoáng từ phía bên trong có một tòa nhà khá to, bên trong có một chiếc giường. Trên giường Chí Tôn giáo chủ đang ngồi xếp bằng, do lão Tuyết nương và bốn con thị tỳ đứng hầu xung quanh cách đó không xa lại có Huyền Trung Tử và mấy tên U Linh đứng cúi đầu, hình như đang vận công lực điều tức.

Bạch Thái Vân bỗng Thời Tư Tình cùng Hoàng Lương Mộng bước vào. Thời Thiếu Côn nóng lòng đưa tay muốn đẩy ngã pho tượng Di Lạc để tìm lối vào trong.

Nhà sư áo vàng tuy nắp bên trong nhưng vẫn chăm chú theo dõi hành động của mọi người. Khi thấy đáng điệu Thời Thiếu Côn, lão vội kêu lớn :

- Hãy khoan! Đứng đấy! Dầu xô ngã pho tượng cũng chưa chắc gặp được bà ta đâu.

Bạch Thái Vân cũng ghé mắt nhìn vào lỗ ấy rồi nói.

- Ông hãy cho biết những điều kiện nào mới có thể gặp được Chí Tôn giáo chủ.

Thời Thiếu Côn vội nói :

- Xin cho biết lối nào có thể vào đó được.

Tiếng nhà sư đáp :

- Trên tường bên cạnh điện ở phía tây phái có một chiếc vòng đồng, thấy chưa?

Thời Thiếu Côn đưa mắt về phía ấy đáp :

- Thấy rồi.

Chàng lại nắm chiếc vòng kéo mạnh một cái, bỗng có một cánh cửa ngăm hiện ra với những tiếng chuyển động ken két.

Thời Thiếu Côn không ngần ngại gì hết tung mình nhảy vào.

Bạch Thái Vân trong lòng e ngại, trước lúc Thời Thiếu Côn kéo chiếc vòng, nàng đưa mắt nhìn vào lỗ nơi ngón chân pho tượng Di Lạc.

Quan sát một chập lâu nàng bỗng sực tỉnh, ngừng đầu lên định gọi Thời Thiếu Côn để cảnh giác đề phòng sự gian trá.

Nhưng lúc nàng định gọi thì Thời Thiếu Côn đã chui qua cửa đi vào con đường hầm mất dạng rồi.

Bạch Thái Vân dậm chân nói :

- Thôi, hỏng rồi.

Nhưng nàng không do dự nữa, phi thân nhảy vào theo, Hoàng Lương Mộng bỗng Thời Tư Tình cũng rào bước đi theo.

Bạch Thái Vân dè dặt bước từng bước một, miệng gọi lớn :

- Thời Thiếu Côn, Thời Thiếu Côn.

Vẫn không thấy chàng trả lời.

Chỉ có một giọng cười khiêu khích của nhà sư áo vàng. Lão gọi :

- Nữ thí chủ! Cửa đá mặt sau chưa đóng, nếu có muốn được toàn thân hãy mau mau lùi ra, bây giờ vẫn còn kịp chân.

Bạch Thái Vân tức giận quát lớn :

- Đừng nhiều lời! Hãy mang Thời công tử trả lại đây lập tức.

Nhà sư áo vàng cười nói :

- Thời thiếu hiệp đã gặp Chí Tôn giáo chủ rồi. Chả lẽ thí chủ cũng....

Chưa nói dứt Bạch Thái Vân đã quát lớn :

- Đừng nói lảo. Chí Tôn giáo chủ đã ra khỏi chỗ này từ lâu rồi.

Nhà sư nói :

- Nữ thí chủ sao nói lạ vậy! Thí chủ há không nhìn thấy bà ta trong đó sao?

- Đó chỉ là một ảo ảnh chiếu trên những tấm kính từ khi Chí Tôn giáo chủ còn ở nơi đây thôi. Đáng tiếc Thời công tử quá nông nổi và đã lâm kế độc của chúng bây.

Nhà sư áo vàng cười nói :

- Nữ thí chủ quả nhiên là người thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng tại sao nữ thí chủ có thể nhận xét và quả quyết được như vậy?

Bạch Thái Vân hừ một tiếng nói :

- Có gì mà không hiểu được. Cái lỗ hồng trạm căn toàn bằng lưu ly, tác dụng của nó có thể làm xáo trộn thị giác khiến người nhìn vào không biết hư hư thực thực. Bồn cô nương nhìn một hồi lâu thấy cái hình người không nhúc nhích, hình như bị điểm huyết và hô hấp cũng đình chỉ hẳn ra.

Nàng vừa nói xong đã có tiếng ken két vang ra. Tê ra cánh cửa ngàm của đại điện đã tự động đóng kín lại rồi.

Hoàng Lương Mộng chắt lưỡi nói :

- Chúng mình đã bị bao vây rồi.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Đối với một cái hang nhỏ như thế này, ta chẳng coi vào đâu hết..

Nhưng nàng lại dùng truyền âm nhập mật nói :

- Tiên bối vốn tinh thông về trận pháp, có thể nhận xét được đường đi nước bước trong này không?

Hoàng Lương Mộng cau mày nói :

- Tiểu sinh cũng am tường ít nhiều về cơ quan trận pháp. Nhưng ở đây không làm đúng theo quy luật thường. Vừa áp dụng cửu cung bát quái, vừa biến chế theo một lối khác để làm lạc lối người ngoài, sự biến hóa có vẻ khác thường, khó mà nhận ra được.

Rồi ông hỏi trở lại :

- Còn cô nương, chả lẽ cũng không nhận ra được chăng?

Bạch Thái Vân nói :

- Cũng như lời tiên bối vừa nói, nơi đây hẳn không phải người cao minh nhất mà cũng không phải người thấp kém làm ra, do đó chưa thể tìm thấy đường lối được. Tuy nhiên cũng có một điểm nên đoán được.

- Điểm gì vậy?

- Điểm chính là bên trong chưa đủ yếu tố có thể làm chết được chúng ta.

- Điểm ấy tiểu sinh cũng nhận thấy được. Nếu do một người thấp kém làm ra là vì kẻ ấy chưa biết cách bố trí tinh tường. Trái lại nếu kẻ ấy là người cao minh thì tất nhiên vì lòng nhân hậu, không muốn xếp đặt những cạm bẫy ghê gớm đến nỗi phải gây chết chóc cho kẻ khác.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Bất cần là đầm rồng hang cọp, chúng ta cứ xông vào rồi sẽ hay.

Nói xong rào bước đi lên.

Hoàng Lương Mộng cũng nói bước đi theo, chớp mắt hai người đã đi đến một con đường cùng không lối ra.

Còn đang ngẩn ngại chưa biết làm sao, thỉnh thoảng có tiếng động mạnh, cạnh tường đá có một cánh cửa ngầm mở ra.

Ngay lúc đó có tiếng gọi lớn :

- Vân muội!

Thì ra người phá cửa ngầm bên tường đá là Thời Thiếu Côn.

Từ một con đường hầm xa thăm thẳm, chàng theo cánh cửa bước vào. Vừa trông thấy Bạch Thái Vân mừng quá kuê lên một tiếng rồi chạy ào tới.

Bạch Thái Vân cũng mừng khắp khởi, gọi lớn “Thời ca ca” rồi tung mình phóng ngay lại định ôm chầm lấy Thời Thiếu Côn.

Động tác của hai người tuy lẹ làng nhưng sự vận chuyển của cơ quan bí mật lại càng mau lẹ hơn.

Khi hai người sắp gần nhau bỗng nghe “âm” một tiếng đinh tai nhức óc.

Một bức tường đá từ trên cao rơi xuống, chặn ngang giữa hai người, đồng thời có tiếng ken két vang lên, rung động cả nền nhà. Căn phòng tự nhiên bị phân chia làm hai nơi riêng biệt, mỗi người ở một bên, mọi liên lạc đều bị cắt đứt.

Bạch Thái Vân quay lại trông thấy Hoàng Lương Mộng cũng bị kẹt với mình nên buồn rầu nói :

- Cơ quan này chắc hẳn do một nhân vật cao minh nhất đã thiết lập ra.

Hoàng Lương Mộng thở dài nói :

- Kể ra cứ như tình hình này tuy chúng ta không đến nỗi phải bỏ mạng vì những máy móc bố trí, nhưng muốn thoát thân ra khỏi nơi này không phải là chuyện dễ.

Thỉnh thoảng có tiếng âm âm, đùng đùng dữ dội, tường đá không ngớt lung lay chuyển động, cơ hồ như muốn sụp đổ. Thì ra phía bên kia, Thời Thiếu Côn phát khùng, tung chưởng phá lung tung, chực làm bể nát tấm tường đá ngăn cách ở giữa.

Tiếng động một chập sau yếu dần rồi lặng hẳn.

Bạch Thái Vân xót xa kêu lớn :

- Thời ca ca, anh có nghe em gọi không?

Tiếng Thời Thiếu Côn đáp lại vắn vẳng nhưng rất rõ ràng :

- Có nghe rõ, em có việc gì không? Thời lão tiên bối ra sao?

- Thời ca ca, hãy bảo trọng lấy thân, đừng hao phí sức lực vô ích. Cả Thời tiên bối cùng Hoàng Lương Mộng đều có mặt nơi đây. Vách đá này kiên cố lắm, chưa phá vỡ được đâu. Chúng mình hãy bình tĩnh chờ đợi, tùy thời cơ mà hành động.

Thời Thiếu Côn tạm yên tâm, nhưng một chốc sau lại lên tiếng :

- Tôi cần gặp mặt Chí Tôn giáo chủ ngay bây giờ. Chẳng biết Vân muội...

Bạch Thái Vân nói :

- Chúng mình đã lỡ sa vào cạm bẫy rồi. Chí Tôn giáo chủ đã đi từ lâu rồi, đâu còn ở đây nữa.

Thời Thiếu Côn sững sốt một hồi lâu rồi hỏi lại :

- Phải, phải! Thảo nào mấy bóng người cứ cứng đờ và không thấy cử động. Té ra...

- Việc đã lỡ ra rồi, đừng bận tâm làm gì có hại đến sức khỏe. Nóng nảy càng dễ hỏng việc. Bây giờ nên vận công dưỡng sức rồi sẽ hay.

Trong tượng đá phía trước mặt có chừa hai lỗ hổng nho nhỏ bằng nắm tay có thể nhìn ra bên ngoài được.

Phía ngoài đó cũng là một căn nhà đá rất rộng rãi, không có bày biện một đồ vật gì hết.

Bỗng nhiên Bạch Thái Vân cùng Hoàng Lương Mộng thấy từ nhà đá phía ngoài có hai bóng người từ đằng xa chạy tới như bay. Hai bóng ấy là mẹ con Long Thủ Vu Bà.

Hai người đang khiên một chiếc ghế đặt trước căn nhà đá, chỗ Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân đang bị giam cầm.

Thời Thiếu Côn đang ngơ ngác chưa hiểu vì sao lại thấy có hai bóng khác chạy đến nữa.

Hai bóng ấy là Lệ Minh Nguyệt và Độc Vương Sa Thiên Lý.

Lệ Minh Nguyệt bước tới ngồi chễm chệ trên chiếc ghế lớn rồi cười khanh khách nói :

- Kính chào hai vị.

Bạch Thái Vân chỉ cười lạt không nói.

Thời Thiếu Côn hét lớn :

- Lệ cô nương, chẳng trách cô là đồ đệ của Chí Tôn giáo chủ. Thầy trò xứng đáng lắm. Nhưng xét trong tương lai, cô còn có vẻ ác nghiệt và hung dữ hơn nhiều.

Lệ Minh Nguyệt quát lớn :

- Hãy im mồm.

Nhìn vào lỗ hồng ngay mặt Thời Thiếu Côn, nàng bỗng nghiêng răng nói :

- Phạm việc gì có qua phải có nhận, có vay phải có trả. Chí Tôn giáo chủ bình sinh tánh chất thiện lương, chỉ vì bị người chà đạp, giày vò quá đáng đến nỗi quá uất hận mà thay đổi hết.

Thời Thiếu Côn tiếp lời :

- Cô đâu hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện mà nhận xét cho xác đáng được. Câu chuyện giữa Thời Tư Tình và bà ta chỉ là một âm mưu ly gián do một kẻ khác cố tình vu oan giá họa mà thôi.

Lệ Minh Nguyệt hỏi :

- Thế còn anh thì sao?

- Tôi đây ư?

Chàng ngáp ngừng hồi lâu rồi hỏi lại :

- Tôi thì sao? Có gì lại hỏi như vậy?

Lệ Minh Nguyệt muốn nói ra nhưng ngáp ngừng chẳng thốt nên lời. Nàng ngần ngại hồi lâu rồi nói :

- Anh phụ rầy khinh khi tôi quá lắm, đã vừa ý chưa? Bây giờ hết còn mong sống sót nữa.

Thời Thiếu Côn hào khí bốc lên ngùn ngụt, nói lớn :

- Đại trượng phu sống chết là thường sự, có gì đáng sợ? Sống chết đối với tôi chẳng nghĩa lý gì hết. Cô nương muốn hành động ra sao thì cứ việc, đừng hăm dọa vô ích, và cũng đừng hòng thuyết phục làm gì.

Ngay lúc đó, từ bên kia vách, Bạch Thái Vân dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đại trượng phu phải biết quyền biến, đừng nên câu chấp điều nhỏ mà làm hư việc lớn. Lúc này dù phải nghe theo cô ấy một điềm cũng chẳng sao.

Thời Thiếu Côn cũng dùng truyền âm nhập mật hỏi :

- Theo ý Vân muội thì phải làm gì?

- Muội chỉ có ý kiến là phải tùy cơ ứng biến, và phải hợp thời, không nên cố chấp lắm.

Thời Thiếu Côn lặng thinh suy nghĩ, trong lòng bức bối vô cùng.

Bên ngoài Lệ Minh Nguyệt ngồi yên trên chiếc ghế, Độc Vương Sa Thiên Lý cùng mẹ con Long Thủ Vu Bà đều khoanh tay đứng hầu, xem bộ cung kính lắm.

Hiện tượng này chứng tỏ Long Thủ Vu Bà đã dùng “Bách Thiềm hoàn” mất cả bản tính cũ, giờ đây chỉ còn phục tùng một người là Lệ Minh Nguyệt.

Không khí yên lặng hồi lâu, bỗng Lệ Minh Nguyệt mỉm cười nói lớn :

- U Hạo thần công là thần công đệ nhất thiên hạ, sao chưa chịu đem ra thi thố, còn chờ lúc nào nữa.

Thời Thiếu Côn gầm lên :

- Một là tôi không nỡ hạ độc thủ với một người con gái chân yếu tay mềm. Hai là đã làm quý khách của cô nương, tôi và Bạch cô nương tạm thời cách biệt nhau, U Hạo thần công không có đủ yếu tố để phát huy tốt được.

Lệ Minh Nguyệt cười dài nói :

- Phải rồi, nhược điểm là chỗ đó. Cần phải giam riêng hai người mới kèm hãm được uy lực của U Hạo thần công. Như thế là tôi đã thành công được bước đầu rồi. Nếu hai người phối hợp được công lực thì bức tường đá này đâu đủ sức chịu đựng với uy lực của U Hạo thần công, giờ đây mỗi người một nơi, xin cứ tha hồ mà phát chiêu.

Thời Thiếu Côn thét lớn :

- Các người chỉ dựa vào mưu kế xảo quyệt tranh thủ phần thắng bại, như thế có lấy gì là giỏi.

Lệ Minh Nguyệt cả cười nói :

- Bất luận giỏi hay dở, các người cứ yên tâm ở tạm trong đó một thời gian để tịnh dưỡng tinh thần, có lẽ không lâu đâu. Nhưng chỉ có một điều...

Nàng bỗng đổi giọng, trở nên vô cùng mỉa mai khắt nghiệt :

- Chỉ có một điều là trong thời gian nửa tháng các người sẽ không được một hạt cơm hay một giọt nước nào. Chừng nào gần chết là được cho ăn uống từ từ.

Bạch Thái Vân vẫn giữ thái độ bình tĩnh, cười nói :

- Như thế, cô nương chuẩn bị đối phó với chúng tôi theo kế hoạch đó sao?

Lệ Minh Nguyệt cười khanh khách nói :

- Hãy tạm nhốt hai con thú dữ này. Mỗi ngày chỉ cho ăn chút ít để kéo dài kiếp sống giam cầm độ khoảng ba mươi năm hay năm mươi năm cũng được. Ta chỉ muốn các người vĩnh viễn ở đây kéo dài những ngày tiêu sơ buồn thảm, chắc hẳn sẽ thú vị lắm.

Thời Thiếu Côn nghiêng răng nói :

- Cô nương, cô là người nhân từ nhất trần gian rồi.

Lệ Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Một bức tường đá chẳng khác gì muôn núi ngàn sông làm chia cách đôi vợ chồng trẻ đang yêu nhau đầm thắm. Bây giờ mỗi người một nơi, chỉ nghe tiếng mà không thấy mặt, thật là chỉ trong gang tấc, gấp mười giang sơn.

Bạch Thái Vân cũng mỉm cười nói :

- Nếu có quyết tâm muốn nhốt chúng tôi nơi này, thì ít ra cô cũng tự giam mình dưới hầm đá trong lòng đất này mãi mãi để coi ngó cho vừa lòng chứ. Như vậy có lẽ cũng dễ chịu lắm đấy.

Lệ Minh Nguyệt bị chọc tức bỗng sùng sốt, sau cùng cười lạt nói :

- Đó là việc riêng của cá nhân tôi khỏi cần cô phải lo lắng hộ.

Rồi nàng quay mình thét lớn :

- Sa Thiên Lý.

- Có lão nô đây!

- Hãy canh chừng mấy tên tù phạm này.

- Vâng.

Lệ Minh Nguyệt mỉm cười đứng dậy quay mình bước đi. Hai mẹ con Long Thủ Vu Bà cũng bước theo bèn gót.

Hồi 61 Vợ chồng cùng bị giam trong nhà đá

Thời Thiếu Côn bị giam trong nhà đá, dưới đất luôn luôn ẩm ướt không thể nằm nghỉ được, chỉ có đứng và đi đi lại lại cho đỡ đông chân.

Chàng đã dùng đủ mọi cách, đánh bằng chưởng, bằng tay, nhưng cuối cùng cũng không thể nào lay chuyển nổi bức tường bằng đá.

Ác độc và phức tạp thay cho lòng dạ đàn bà!

Chàng suy nghĩ mãi không hiểu tại sao trước kia tình cảm giữa hai người thắm thiết như thế, không ngờ ngày nay nàng lại đối xử khốn nạn, xem chàng như một kẻ tử thù.

Chàng chán ngán cho thói đời bạc đen, chóng thay đổi. Thời Thiếu Côn nghe văng vẳng bên tai tiếng nói của Bạch Thái Vân bằng truyền âm nhập mật :

- Thời ca ca, anh đang làm gì vậy?

Thời Thiếu Côn thở dài đáp lại :

- Chỉ còn nhắm mắt đưa chân hoặc chờ ngày chết vì đói khát, chứ còn làm gì được nữa.

Bạch Thái Vân mỉm cười nói :

- Trời ơi, không tìm được một cách nào khác để thoát thân hay sao mà thốt ra những lời quá bi quan như vậy hử anh chàng ngốc.

- Thoát thân sao? Với những điều kiện hiện tại, em còn nghĩ có thể thoát thân nổi hay sao?

- Thế thanh bảo kiếm của anh đâu rồi?

- Ồ!...

Thời Thiếu Côn mới sực nhớ lại và nghĩ thầm :

- “Phải rồi, Âm Dương song kiếm là hai thanh kiếm báu nhất trần gian, có thể chặt vàng, gọt ngọc, chém đá như chém bùn, tại sao mình không dùng bảo kiếm để khoét tẩm tường đá, câu chuyện thật đơn giản mà trong lúc bối rối đã quên lửng đi mất”.

Nghĩ xong tức thì tuốt kiếm ra cầm tay, chực đâm vào thành đá.

Nhưng Bạch Thái Vân bỗng ngăn lại nói :

- Không nên làm ngay! Bây giờ chưa phải lúc thi hành được đâu.

- Tại sao?

- Ngoài kia có người đang canh chừng, luôn luôn theo dõi hành động và phản ứng của mình, không khéo để bị lộ tẩy thì công việc lại hỏng bét.

Thời Thiếu Côn ghé mắt nhìn ra phía trước thấy Độc Vương Sa Thiên Lý còn đứng đó nên nói :

- Mặc kệ hử, dù chúng có phát giác được chăng nữa, chúng ta cũng thoát ra rồi. Với công lực của hai đứa mình phối hợp, còn có gì đáng sợ hãi nữa chứ?

Bạch Thái Vân đáp :

- Em đâu có sợ sự cản trở của người canh gác, nhưng chỉ e rằng khi bọn chúng thấy mình có thể thoát được sẽ khởi động nhiều máy móc ngầm dưới đất để hãm hại, khó mà tránh nổi.

Thời Thiếu Côn nghe nói giật mình.

- À, nàng có lý lắm.

Chàng rút tay, cất kiếm rồi tiếp tục đi đi lại lại trong phòng.

Thời gian trôi qua dần dần, bóng ngày cũng khuất, màn đêm kéo đến che phủ hết vạn vật.

Đêm đã khuya, nhưng bên ngoài Sa Thiên Lý vẫn thức mãi và canh chừng rất cẩn mật khó bề mà hành động được.

Bỗng đâu từ phía ngoài nhà giam có ba bóng người rón rén đi lại như ba bóng ma, không gây một tiếng động nhỏ.

Thời Thiếu Côn vẫn phát giác được, ghé mắt nhìn qua lỗ hồng, thấy ba người ấy chính là Khúc Tự Thủy, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều, lòng mừng vô hạn.

Sa Thiên Lý tuy có trình độ võ công cao siêu nhưng vì uống thuốc mất cả lý trí cho nên mặc dầu có thấy ba người ấy nhưng không có lệnh của chủ nhân nên cứ điềm nhiên không ngăn trở gì.

Tề Mãn Kiều ghé mắt nhìn vào Thời Thiếu Côn, mỉm cười nói :

- Thời công tử, ở trong ấy có dễ chịu không?

Thời Thiếu Côn đỏ mặt nói :

- Lệnh tỷ Lệ cô nương dùng mưu mô xảo quyệt dối gạt đưa tôi vào đây, thật không phải một việc làm quang minh chính đại tí nào. Mặc dầu tạm thời bị giam giữ, nhưng tôi vẫn được bình yên.

Chu Diệp Thanh cũng chạy lại ghé mắt nhìn qua lỗ hồng tươi cười nói :

- Thời công tử, chúng tôi cũng không còn e dè gì nữa mà chẳng nói sự thật. Cứ thẳng thắn mà nói, nhị thư của tôi đã quá yêu công tử và muốn đem chung thân đại sự phó thác cho công tử mà thôi.

Thời Thiếu Côn chỉ hừ một tiếng rồi chưa kịp trả lời, Chu Diệp Thanh đã nói tiếp :

- Bây giờ có một kế mọn nhưng đẹp đẽ và vẹn tròn cả đôi bên. Chỉ cần Thời công tử chịu nhún nhường một chút, bằng lòng hai điều kiện, thì chẳng những có lợi cho công tử với Bạch cô nương mà cả chị em chúng tôi cũng được trùng phùng trở về với phái Vô Vi tại núi Trường Bạch. Chẳng biết Thời công tử có khứng chịu hay không?

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Điều kiện gì, cô nương cứ nói ra nghe thử.

Chu Diệp Thanh cười nói :

- Tôi xin nói hết đầu đuôi, dù anh có bằng lòng hay không, tôi cũng phải trình bày trọn vẹn vấn đề. Điều kiện ấy không có gì rắc rối hết, chỉ là anh đến trước mặt nhị thư thư tôi, lạy mấy lạy nhận lỗi là xong.

Thời Thiếu Côn dậm chân trợn mắt, nạt lớn :

- Quỳ lạy à, cô đừng nói nhảm nữa.

Chu Diệp Thanh cười nói luôn :

- Dù không phải lạy để nhận tội cũng được, nhưng anh phải ôm chân chị ấy tỏ lòng yêu mến và thề thốt không bao giờ thay lòng đổi dạ, nguyện lấy nhau suốt đời.

Thời Thiếu Côn bức quá, lắc đầu đáp :

- Đừng nói tới điều danh dự, việc này vẫn không thể làm được, vì tôi đã có vợ rồi.

Chu Diệp Thanh cười đáp :

- Tôi cũng hiểu như thế. Nhưng đây chỉ là một kế hoạch để xoa dịu những sự hờn dỗi của chị ấy đối với anh mà thôi, chứ thật ra, dù anh có thiệt lòng năn nỉ, chưa hẳn chị ấy đã nhận lấy anh đâu.

- Hà tất phải bày vẽ lắm chuyện lời thối rắc rối và vô lý như vậy.

- Ô, anh chàng này mới ngớ ngẩn thiệt. Điều cốt yếu là làm cho chị ấy bớt giận thì thôi. Mặc dầu trong lúc hờn dỗi, chị ấy có tát anh một tát cho hả dạ, cũng rán chịu trận cho rồi, hay có đá anh một chiếc cũng có sao đâu, khi mà những cử chỉ bộc lộ vì tình yêu. Tôi đoán chắc, sau đó anh cùng Bạch cô nương sẽ cùng nhau ra đi bình yên vô sự.

Thời Thiếu Côn cau mày quả quyết nói :

- Đây là những điều mà kẻ này tuyệt đối không khi nào làm được. Đừng nói gì là đường đường tấm thân bảy thước, ngay một kẻ vô sỉ hay một người đàn bà cũng không thể mặt dạn mày dày như thế được.

Chu Diệp Thanh giận dữ nói :

- Nếu vậy xin anh cứ yên lòng ở trong ấy vĩnh viễn đến chết đi.

Thời Thiếu Côn định trả lời, bỗng nghe Bạch Thái Vân dùng truyền âm nhập mật nói :

- Thời ca ca, cứ nhận lời chịu đi!

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi lại :

- Vân muội, nhưng tiểu huynh có bao giờ lại có thể...

- Anh cứ yên tâm, tuy nói cho cùng mà nghe thôi, chứ lẽ nào cô ấy lại đến nổi bạt tai hay làm điều thô lỗ, nếu anh cố ý làm lành.

- Việc ấy thật không nên tý nào.

- Anh đừng lo, cứ theo lời em mà làm tất nhiên mọi việc đều êm đẹp cả.

Thời Thiếu Côn suy nghĩ một chập lâu rồi gật đầu nói :

- Tôi bằng lòng.

Chu Diệp Thanh mừng quá vội hỏi lại :

- Anh bằng lòng thật chứ.

- Lẽ tự nhiên là thật.

- Đại thư thư, hãy thả anh ấy ra đi. Bốn chị em chúng ta đã có hy vọng được đoàn tụ rồi.

Khúc Tự Thủy gọi lớn :

- Sa Thiên Lý đâu rồi.

Sa Thiên Lý dạ lớn và nói :

- Có mặt lão nô đây.

Khúc Tự Thủy đưa tấm thẻ đồng ra và nói :

- Ngươi có biết cái gì đây không?

Sa Thiên Lý đáp :

- Lão nô hiểu rồi, xin tuân lệnh chủ nhân.

Nói xong quay mình nhảy sang một bên. Chẳng biết lão huy động máy móc như thế nào, chỉ trong nháy mắt có tiếng reo lách cách, cả bức tường giam nhà đá từ từ nứt ra một đường rộng chừng năm thước.

Thời Thiếu Côn hớn hờ tung mình phóng ra.

Chu Diệp Thanh tươi cười nói :

- Tôi xin dẫn đường cho.

Trong căn nhà đá này chỉ có đặt một chiếc ghế bằng gỗ lê thật cũ kỹ, nước sơn đã trở màu đen sậm. Ngoài ra không có bày biện một thứ gì hết.

Chu Diệp Thanh đi trước dẫn đường, đi sâu vào một con đường hầm quanh co dài dằng dặc và tối om.

Bỗng nhiên nàng kêu lớn :

- Nhị thư, hãy nhìn ra đây xem thử. Có người muốn đến gặp thư thư đây rồi.

Thời Thiếu Côn ngược quá muốn quay đi nẻo khác, nhưng vì bị kẹt giữa hai cô Khúc Tự Thủy và Tề Mãn Kiều, chẳng còn cách nào hơn đành phải đi theo.

Hồi 62 Không chịu khuất phục

Đã lâm vào cái thế tiến thoái lưỡng nan giữa mấy cô gái núi Trường Bạch, hồng chi đã có lời hứa trước, Thời Thiếu Côn đành mặc kệ, cho họ muốn kéo lôi đi đâu cũng được.

Đoàn người lại tiếp tục theo một quãng đường ngằn ngằn dẫn tới một căn nhà đá. Trong nhà đèn thấp sáng trưng, tuy không lộng lẫy sa hoa nhưng cũng khá thanh tao sạch sẽ. Lệ Minh Nguyệt ngồi một mình trên một chiếc ghế dựa, đầu tóc để xõa, mặt hoa ửng đỏ. Nhìn đôi mắt thâm quầng cũng đoán được nàng đã trải qua nhiều đêm ưu tư không ngủ hay bị sự sầu tư cấu xé trong lòng.

Chu Diệp Thanh bước vào trước, miệng cười tươi, nói :

- Nhị thư thư, con người bạc tình ấy đã bằng lòng theo chúng em về đây mặc ý thư thư xử trí.

Lệ Minh Nguyệt khẽ liếc mắt nhìn qua một lượt, không trả lời câu nói của Chu Diệp Thanh, mà nói với Khúc Tự Thủy :

- Đại thư, hôm nay em cảm thấy trong người khó chịu quá, không thể tiếp đón được chu đáo.

Khúc Tự Thủy xua hai tay nói :

- Là chị em với nhau đã lâu, khỏi cần nói lên những lời khách sáo nữa.

Tề Mãn Kiều chưa hết bản chất trẻ con, cười hì hì nói :

- Thừa hai đại thư, Thời công tử tuy bạc bẽo nhưng hiện nay đã biết hối lỗi rồi và bằng lòng vào đây nhận sự trách mắng của chị. Chị có thể muốn đánh đập giày vò tùy ý, miễn đừng giận hờn nữa.

Rồi nhìn chòng chọc vào Lệ Minh Nguyệt, nàng nói luôn :

- Nhị thư, chị đã bớt giận rồi chứ? Thế là chị có thể cùng chúng tôi trở về đoàn viên nơi núi Trường Bạch như xưa nhé.

Lệ Minh Nguyệt cúi gằm mặt, bậm môi nói :

- Con bé này, mày muốn giở trò ma quỷ gì mà ăn nói lăng nhăng như vậy?

Tề Mãn Kiều giật mình sợ hãi nói :

- Không, em có làm trò gì đâu.

Lệ Minh Nguyệt cương quyết nói :

- Ta đã phát thệ nhốt gã họ Thời suốt đời nơi nhà đá, muốn sống không được, muốn chết cũng không được. Tại sao dám tự tiện thả hắn ra chứ?

Tề Mãn Kiều cau mày nói :

- Nhị thư, chị đừng áp bức em lắm, vì đây không phải ý kiến của riêng cá nhân em mà là ý kiến chung, trong đó có cả chị cả, ai ai cũng vì chị mà hành động hết.

Rồi nàng dùng truyền âm nhập mật nói riêng cùng Khúc Tự Thủy :

- Nguy rồi đại thư ơi! Bây giờ nhị thư trút tội vào đầu em, đại thư phải gánh chịu hết đấy nhé.

Chu Diệp Thanh đứng cạnh Khúc Tự Thủy ôn tồn nói :

- Nhị thư cứ tránh cứ quanh co, bao nhiêu tội lỗi đều đổ cả cho tứ muội mà không phân biệt được đâu là ý tốt xấu của chúng mình, việc này đại thư phân xử thế nào?

Khúc Tự Thủy cười nhạt, rồi dùng truyền âm nhập mật bảo Thời Thiếu Côn :

- Thời công tử, bây giờ đã đến lúc công tử xử trí đi chứ.

Nàng cúi xuống khẽ nói cùng Lệ Minh Nguyệt :

- Nhị muội, họ Thời không còn trốn tránh nữa đâu. Dù giữ, dù thả hoặc giết hoặc tha, nhị muội muốn làm gì thì làm cho vừa ý. Chúng mình về Trường Bạch đi.

Lời nàng nói vô cùng thành thật, tuyệt nhiên không có tí gì dối trá cả.

Trong khi Lệ Minh Nguyệt sững sờ nhìn thì Khúc Tự Thủy đã chạy ra ngoài nhà đá. Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều vội vã chạy theo trong nháy mắt không còn bóng dáng nữa.

Thời Thiếu Côn đứng đó mà hình như đang ngồi trên bàn chông, trong lòng thấp thỏm không yên. Chàng chợt nhớ lại lời nói của Khúc Tự Thủy là làm sao cho Lệ Minh Nguyệt có dịp giày vò chàng cho hả cơn tức giận rồi dần dần chuyển thù thành bạn. Chừng đó sự hiềm khích giữa hai người sẽ tự nhiên tiêu tan hết.

Bất luận như thế nào, bản chất người đến lúc nào cũng hẹp hòi cố chấp, thôi thì mình cũng nên nhún nhường chịu khuất phục một chút để nàng nói nặng mắng nhẹ. Hay có quá lắm cũng là cái đám hay tát, chưởng, chỉ cho người con oán thù, như thế cũng chẳng ngại gì.

Lòng đã quyết, chàng núi đầu nhìn xuống khẽ tiến lên vài bước, miệng gọi nhỏ nhỏ :

- Lệ cô nương...

Lệ Minh Nguyệt hứ một tiếng không thèm nhìn lại, nhưng quay sang phía mẹ con Long Thủ Vu Bà nói :

- Lão bà hãy tạm lui ra ngoài một chập.

Hai người đang đứng hầu sau ghế, vừa nghe bảo đã chấp tay dạ rồi rút lui ra ngoài.

Trong căn nhà đá chỉ còn trơ trọi có Thời Thiếu Côn và Lê Minh Nguyệt.

Ánh đèn leo lét tỏa ra một làn ánh sáng mờ hồ âm u, khiến cảnh tượng càng tăng thêm vẻ thần bí.

Thời Thiếu Côn chờ một chút thấy vắng lặng quá, gọi thêm :

- Cô nương, tôi... tôi...

Nhưng chàng cứ lắp bắp mãi nói không ra lời, vì không biết nên nói làm sao phải.

Lê Minh Nguyệt ngồi vắt chân trên tay ghế cao, nhìn chàng với cặp mắt còn chứa đựng cả một bầu trời oán hận.

Một chập sau, nàng quắc mắt ngó ngay chàng, nghiêm giọng quát :

- Quỳ xuống!

Thân hình Thời Thiếu Côn bỗng run lên, đầu óc choáng váng, máu nóng chạy rần rật khắp người.

Chàng có nhận lời với Khúc Tự Thủy đến gặp Lê Minh Nguyệt để nhún nhường chuộc lỗi mua lòng, hầu cời bỏ sự giận hờn cũ, nhưng dù nặng nề lắm cũng chỉ là những lời nói phiến trách gắt gao, chứ đâu đến nỗi phải quỳ lụy như vậy. Đường đường nam nhi chi chí, lẽ nào đi làm một cử chỉ hạ lưu, quỳ lụy trước mặt một người con gái hay sao? Như thế thì còn thể thống gì nữa?

Nhất định không thể được.

Thấy chàng vẫn lặng thinh đứng sững như pho tượng, Lê Minh Nguyệt hét lớn :

- Anh điếc hả?

Thời Thiếu Côn nóng bừng hai má đáp :

- Tôi không điếc.

- Nếu không điếc, sao chẳng chịu quỳ?

- Không thể quỳ được.

- Vì sao?

- Đó là một việc làm quá sức tôi.

Lê Minh Nguyệt sừng sốt nói :

- Nói vậy anh đến đây làm gì?

- Đa tạ thịnh tình của cô nương, tôi muốn đến đây để xin lỗi.

- Anh xin lỗi bằng cách nào, chứ nói suông như vậy càng chọc tức tôi thêm mà thôi.

- Nhưng việc này xin cô nương thông cảm.

Lê Minh Nguyệt hét lên một tiếng rồi bất ngờ phóng ra một chỉ, điểm ngay vào huyệt Tâm Cơ của chàng.

Thời Thiếu Côn không tránh né cũng không đỡ gạt nên bị điểm luôn cả huyệt “Cự Khuyết” nữa.

Lê Minh Nguyệt vùng dậy hét lớn :

- Thời Thiếu Côn, anh hãy trở về nhà đá nghỉ đi. Tôi nhất định bắt anh cùng con tiện tỳ họ Bạch ở cách nhau một bức tường đá, vĩnh viễn không nhìn được mặt nhau.

Nói xong rào bước lại gần, dự định đưa chàng đem giam vào nhà đá trở lại.

Nhưng trong khi đó có tiếng chuyển động lách cách từ các khớp xương đường gân. Thời Thiếu Côn đã tự khai thông huyệt đạo trở lại bình thường như cũ.

Vừa cảm thấy có triệu chứng bất thường, Lê Minh Nguyệt hốt hoảng vội ra tay ngay. Nhưng Thời Thiếu Côn đã lẹ tay hơn và xuất thủ lanh như điện giật.

Chàng khẽ xoay ngón tay, kẹp cứng lấy cổ tay trắng như ngọc của nàng.

Lê Minh Nguyệt cố vận sức giãy giụa nhưng hai tay của Thời Thiếu Côn như hai chiếc kềm sắt, với sức lực hàng ngàn cân, mỗi lúc càng siết chặt không làm sao thoát ra được.

Nàng không cự quậy và nhân cái đà níu kéo ấy ngã luôn vào lòng chàng.

Thời Thiếu Côn thấy vậy chực xô nàng ra, bỗng nhiên Lê Minh Nguyệt rung động cả người, khóc òa lên, nước mắt tuôn ra như suối.

Thật tình là khó xử. Trong tình trạng này không lẽ xô ra mà cũng không tiện dễ đành. Thời Thiếu Côn cứng đờ người không nói được tiếng nào hết.

Khóc một chập, Lê Minh Nguyệt bỗng vùng dậy trợn mắt hét lớn :

- Thời Thiếu Côn, anh hãy giết chết tôi đi cho vừa lòng.

Thời Thiếu Côn khẽ nắm vai nàng lắc nhẹ, cau mày nói :

- Cô nương hãy bình tĩnh một chút.

Lê Minh Nguyệt nước mắt ràn rụa, nức nở nói :

- Không ngờ tôi đã tổn hao bao nhiêu tâm huyết, nay lại sa vào tay anh.

Thời Thiếu Côn ngơ ngác hỏi :

- Ủa, Lệ cô nương sao lại nói vậy? Tôi đâu đã làm gì nên nổi...

Chàng nói xong lại nghĩ bụng :

- “Thật là mâu thuẫn! Chính mình và Bạch Thái Vân đã bị nàng bắt giam vào nhà đá, phân cách nhau không được gặp nhau. Thế mà nàng nói ngược lại là bị mình bắt giữ mới kỳ quái chứ?”

Lệ Minh Nguyệt thở dài, đưa mắt đắm lệ nhìn chàng nói :

- Anh không nói dối đấy chứ! Chẳng lẽ anh không biết gì?

Thời Thiếu Côn buồn rầu đáp :

- Lòng tôi lúc nào cũng chân thật. Tôi nghĩ rằng, chính tôi đã bị...

Lệ Minh Nguyệt đắm vào vai chàng, giăng luôn mấy cái nói lớn :

- Anh đã làm tâm hồn tôi bị giày vò đau khổ, tôi có điều gì thua sút không bì kịp con tiện tỳ họ Bạch hay sao?

- Ô, đâu có phải vấn đề lựa chọn hay sao sánh, đây chỉ... chẳng qua là duyên số mà thôi.

Lệ Minh Nguyệt bỗng phá lên cười khanh khách, một giọng cười chứa đầy nước mắt, nghe qua cũng lạnh cả tâm hồn. Nàng rít lớn :

- Duyên số, lúc nào cũng đổ thừa cho duyên số, chứ không phải tự mình muốn thế sao?

Rồi nàng hỏi thêm :

- Anh có nhớ tôi đã nói với anh những gì khi còn ở Nghênh Xuân các tại Vô Nhân cốc không?

Lúc bấy giờ Thời Thiếu Côn đang ở trong tình trạng dở khóc dở cười, khó bề giải thích ngay cho thỏa đáng được.

Sở dĩ trước kia chẳng qua vì muốn cứu tánh mạng nàng khỏi bị Chí Tôn giáo chủ hạ sát nên bất đắc dĩ phải nói cho qua chuyện. Cứ theo ý chí thông minh của Lệ Minh Nguyệt tất nhiên nàng cũng thừa biết đó chỉ là lời quyền biến nhất thời, tại sao cứ bo bo cho là sự thật rồi tìm mọi cách bắt buộc mình như thế.

Chàng lại nghĩ thêm :

- “Nàng đã có lòng trộm nhớ thâm yêu mình nên mới cho đó là lời nói thực, quả thật rắc rối. Cứ như sắc đẹp tuyệt vời của nàng, với bộ óc thông minh quán chúng của nàng, thật cũng là người hiếm có. Được một người vợ như nàng, đối với ta là một điểm phúc lớn lao rồi. Nhưng vì hoàn cảnh của mình, vừa đúng khi gần chết lại gặp gỡ Bạch Thái Vân, được nàng dùng “Âm dương tam dịch” cứu sống, rồi thêm việc tham luyện “U Hạo thần công” nên mới đi đến chỗ kết thành chồng vợ. Lệ Minh Nguyệt cũng là một mẫu người lý tưởng xứng đáng, hết dạ yêu mình, đáng tiếc lúc này mình mới hay biết và khi hay biết ra thì đã cùng Bạch Thái Vân trót lỡ ván đóng thành thuyền rồi”.

Nhưng chàng bỗng nhớ lại câu nói của Chu Diệp Thanh là chỉ cần nhún nhường, chiều chuộng, tỏ lòng mến yêu để thỏa mãn cái tâm lý kiêu căng và lòng tự ái của nàng thì có thể sẽ thoát thân một cách dễ dàng được.

Nghĩ đến đây chàng thở dài một tiếng rồi nói nhỏ :

- Cứ như tài sắc tuyệt luân của cô nương, ngay từ lúc mới sơ ngộ tôi đã đem lòng kính mến. Thế rồi về sau...

Lệ Minh Nguyệt hỏi ngay :

- Tôi chỉ muốn anh xác nhận lại lời nói khi còn ở trong Vô Nhân cốc, trước mặt Chí Tôn. Có phải anh đã nhận rằng “hai đứa cùng trót thề nguyên kết duyên tơ tóc trăm năm, ví dù sông cạn đá mòn, cũng không bao giờ thay lòng đổi dạ” hay không?

- Đúng như vậy, nhưng...

- Khỏi cần “nhưng” nữa! Lời nói của tôi giữa công chúng, ai ai cũng đều nghe thấy hết, rồi thời gian sau anh lại dẫn con tiện tỳ họ Bạch lù lù về đây. Anh có tưởng tượng đã gây một ảnh hưởng thế nào đối với tình cảm và cảm xúc của tôi không? Nếu ở địa vị tôi anh có thể chịu đựng nổi không?

Nàng càng nói càng day nghiêng, lời nói đượm vẻ u buồn uất hận. Thời Thiếu Côn nghe thấy cũng rạo rức trong lòng. Lúc ấy một mùi hương thoang thoảng qua mũi một cách nhẹ nhàng, tiếng nàng thêm ngáy ngất đê mê.

Lời nói của nàng không phải là không có lý, Chí Tôn giáo chủ vì tin nơi lời nói của chàng nên mới tha chết cho Lệ Minh Nguyệt, xem nàng như người vợ chưa cưới của chàng rồi. Huống chi ngày nay Lệ Minh Nguyệt đã trở thành đệ tử của Chí Tôn giáo chủ, mà chàng lại âm thầm kết nghĩa vợ chồng cùng Bạch Thái Vân, thì nàng làm sao chịu đựng nổi?

Bao nhiêu cảm nghĩ ấy đã khiến chàng hiểu hoàn cảnh của Lệ Minh Nguyệt, và chàng có ý tưởng nếu được cùng nàng kết thành chồng vợ, thật là hạnh phúc một đời.

Chàng ngậm ngùi lắm lắm :

- Muộn rồi. Chỉ trách chúng mình vô duyên.
 - Không! Không muộn đâu.
 - Sao lại không muộn.
 - Tôi chỉ cần hỏi anh quả có thực lòng yêu tôi không?
- Thời Thiếu Côn xúc động mãnh liệt, nhìn nàng nói :
- Có, nhưng chỉ có điều...
 - Được rồi, khỏi nhưng gì hết! Anh đã thật lòng yêu tôi, tại sao chúng ta không thể cùng nhau kết thành chồng vợ tới bạc đầu! Anh có muốn như vậy không?
 - Muốn, nhưng...
 - Ấy, lại nhưng mãi... Xin hỏi lại lần nữa. Những điều vừa nói ra có phải thật từ đáy lòng anh hay không?
 - Anh dám chỉ đất nhìn trời thề thốt quyết đoán những điều vừa nói là do tự đáy lòng chân thật phát ra. Nhưng...

Lệ Minh Nguyệt từ trong lòng chàng vùng dậy, lau nước mắt, nét mặt tươi cười nói :

- Nếu vậy, em đã trách oan anh rồi.
- Không, chính anh đây cũng không tội với em, quả thật là đáng tội.
- Thôi việc đã qua rồi, chẳng nên nhắc lại làm chi nữa, để nó lãng quên với dĩ vãng. Bây giờ chúng mình nên bàn tính chuyện tương lai.
- Chuyện tương lai ư?

Thời Thiếu Côn giật mình lấp bắp :

- Còn tương lai gì nữa? Câu chuyện đã như vậy thì chúng mình chỉ còn hẹn lại kiếp sau.

Lệ Minh Nguyệt cười dài nói :

- Kiếp sau mù mịt biết đâu mà hứa hẹn. Chúng mình chỉ có tính được trong kiếp này. Điều cốt yếu nhất là anh thực lòng yêu em và em cũng thực lòng yêu anh.

Thời Thiếu Côn giật mình nói :

- Không, không thể được...

Bỗng nhiên có tiếng cười hồn nhiên vắng vắng, rồi có tiếng Chu Diệp Thanh liếng thoảng vang lên :

- Trong kiếp này thì cứ lo liệu ngay cho xong, chúng ta còn phải đi! Chỉ cần chúng mình yêu nhau là đủ rồi. Đại thư có thể đứng chủ trì hôn lễ cho nhị thư được rồi.

Tề Mãn Kiều vỗ tay nhí nhảnh nói :

- Thời công tử! Ồ, phu quân của nhị thư!

Lệ Minh Nguyệt then đỏ mặt quát :

- Con bé, mày lại lẻo mép rồi, coi chừng lãnh mấy cái tát đấy.

Khúc Tự Thủy mỉm cười quay lại bảo Thời Thiếu Côn :

- Cứ như nhị tiểu thư của phái Vô Vi, núi Trường Bạch mà lấy anh, kể ra cũng xứng đáng lắm rồi. Thời công tử! Quý hồ công tử đừng tìm lời từ chối là xong.

Thời Thiếu Côn cảm thấy tâm hồn giá lạnh. Sự phát hiện quá đột ngột và kịp thời của ba nàng đã khiến chàng linh cảm mình bị mắc mưu của các cô gái núi Trường Bạch rồi.

Chu Diệp Thanh cười giòn nói :

- Đại thư, công việc đã đến như thế này, còn hỏi anh ấy làm gì nữa. Chị cứ chuẩn bị hôn lễ đi. Nhị thư! bộ quần áo chị đang mặc không thích hợp tý nào. Hãy đổi bộ y phục màu hồng mới được. Tứ muội, làm sao em đứng sừng sờ ra như vậy! Mau mau đi giúp chị lấy hương hoa trà pháo, chúng mình phải chuẩn bị thật rầm rộ mới được.

Thời Thiếu Côn lòng rối như tơ vò, chàng cau mày hét lớn :

- Hãy khoan!

Cả bốn nàng cùng ngạc nhiên sừng sờ.

Khúc Tự Thủy hỏi :

- Vì sao? Thế nhị muội của tôi chưa đủ tư cách lấy anh làm chồng sao?
- Không, không phải thế đâu. Nhưng vì tôi đã cùng Bạch Thái Vân...

Khúc Tự Thủy giả bộ không hiểu, ngơ ngác hỏi :

- Với cô ấy làm sao?
- Chúng tôi đã cùng nhau kết làm vợ chồng rồi. Điều này tôi đã nói qua cùng cô nương không lâu đây mà.

Khúc Tự Thủy lắc đầu nói :

- Thế anh đã cử hành hôn lễ chưa?
- Chưa, nhưng tôi đã từng... đã từng... thực sự là vợ chồng rồi.

- Đó chỉ là sự cầu hợp giữa trai gái, anh không biết thẹn mà còn xưng ra nữa.

Thời Thiếu Côn đỏ mặt, nhưng vẫn lớn tiếng nói :

- Có muốn nói gì tùy ý, tôi không thể một lần hai lần mãi đâu. Kiếp này Thời Thiếu Côn chỉ có thể lấy Bạch Thái Vân làm vợ. Đối với thịnh tình của cô nương, xin đành cam chịu tiếng phũ phàng mà thôi.

Khúc Tự Thủy tái mặt nói :

- Lời đã hứa, không thể chiều ý anh được đâu.

Rồi nàng dùng truyền âm nhập mật bảo chàng :

- Công tử, hiện giờ nhị muội đã phần nợ lắm rồi. Nếu hôm nay anh nhất định từ khước không đoái hoài đến nữa có lẽ nó chỉ còn một cái chết mà thôi.

Như thế chẳng hóa ra vì câu chấp một chút mà sau này ân hận suốt cả đời người.

Thời Thiếu Côn nghe nói, phân vân nghĩ :

- “Nhận lời kết duyên cùng Lệ Minh Nguyệt, thật là một điều không thể làm được. Ta và Bạch Thái Vân dù sao cũng đã chính thức vợ chồng, không còn chối cãi vào đâu nữa. Huống chi trong huyết quản đã có vô số “Vô vĩ cổ”, nếu không có Bạch Thái Vân thì chỉ một năm, loại trùng này chết hết, chất độc trong người tái phát, tánh mạng mình cũng không bảo toàn được. Nhưng nếu nhất định không nhận lời Lệ Minh Nguyệt thì nàng sẽ quá thẹn và căm tức mà tự vận. Như thế thì mình phải gánh lấy một cái hận suốt đời, thế thì làm sao được?”

Hai lý luận mâu thuẫn giằng co mãi trong đầu óc, khiến Thời Thiếu Côn đứng thẩn thờ suy nghĩ mãi chưa biết nên hành động lẽ nào cho phải.

Trong khi đó Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều chạy đi chạy lại, tung tăng rồi rít, lòi ra đủ thứ hương, hoa, mọi vật cần thiết đã làm lễ, và hình như đã sẵn từ trước.

Khúc Tự Thủy thấy Thời Thiếu Côn cứ đứng sừng sốt không nói gì, biết rằng chàng đã xuôi lòng, có thể cử hành hôn lễ, không sợ từ chối hay lẩn trốn đi đâu nữa.

Nàng đến bên chàng, tùm tùm cười nói :

- Hai tuổi Đinh Sửu và Đinh Mão lấy nhau là tốt lắm, tôi xin lấy tư cách người chị cả chu toàn hôn lễ cho anh và em Nguyệt nhé.

Nói xong rồi nàng đứng ngay giữa tuyên bố :

- Tôi chính thức, tuy đơn giản nhưng cần phải có đủ yếu tố, yêu cầu hai người tỏ bày cảm nghĩ bằng lòng lấy nhau trước người chủ lễ rồi vái trời một lạy, cùng nhau làm lễ tơ hồng, chỉ có thể thôi.

Thời Thiếu Côn cau mày nói lớn :

- Tôi không thể!...

Khúc Tự Thủy ái ngại nói :

- Công việc đã đến nước này, anh vẫn còn khăng khăng giữ ý kiến cũ và cố chấp mãi sao?

Thời Thiếu Côn cương quyết nói :

- Nhưng tôi đã dứt khoát rồi, tuyệt đối không thể được, không áp lực nào có thể ép bức, không một lợi khí nào có thể quyến rũ nữa. Tấm lòng tốt của các vị, sự chiều cố đó tôi xin ghi tạc không quên, nếu có dịp, dù sau này phải xả thân đền đáp tôi cũng sẵn sàng. Nhưng còn việc này, tôi nhất định không thể nào tuân lệnh được.

Chu Diệp Thanh chịu không nổi nữa, hừ một tiếng rồi hỏi lớn :

- Anh cho rằng nhị thư và đại thư tôi không thể giết được anh sao?

Khúc Tự Thủy cũng tái mặt nói thêm :

- Thờ công tử, xin anh hãy thực tế hơn một tý. Đành rằng võ công anh cao siêu và đã tham luyện xong U Hạo thần công rồi. Ngặt vì hiện nay Bạch Thái Vân đã bị giam cầm riêng biệt, một mình anh đâu đủ sức chống lại bốn chị em chúng tôi chứ.

- Thà phải chết chứ không thể nghe lời người đâu.

- Muốn chết cũng không còn được nữa. Bây giờ chỉ còn một cách là áp dụng biện pháp của nhị muội, đem chàng nhốt lại trong nhà đá mà thôi. Chị em chúng tôi đồng hợp sức, chẳng lẽ không bắt được anh sao?

Hồi 63 Chuyển bại thành thắng

Nghe Khúc Tự Thủy nói thế, Chu Diệp Thanh và Tề Mẫn Kiều vội vàng xông tới tính bao vây Thời Thiếu Côn để bắt sống.

Thời Thiếu Côn giật mình thối lui ba bước. Rẹt, thanh bảo kiếm đã tuốt ra khỏi bao, ánh sáng xanh dờn chói lấp lánh, rung rinh không dứt, làm hoa cả mắt.

Bọn Khúc Tự Thủy bị kiếm khí uy hiếp, bất giác phải rút lại thủ thế.

Chu Diệp Thanh nổi nóng thét lớn :

- Quả là con người vô lương tâm. Bây giờ dám thân nhiên bật kiếm chực giết hết chị em chúng ta sao?

Thời Thiếu Côn cau mày đáp :

- Đây chỉ là một hành động bắt buộc để tự vệ mà thôi. On dày nghĩa nặng, nguyên xin bồi tiếp sau này. Ngoài ra, xinh Lê cô nương nghĩ tình thâm chúc và thả Bạch Thái Vân ra! Chúng tôi xin rời khỏi nơi này tức khắc.

Lê Minh Nguyệt cười gằn không nói.

Chu Diệp Thanh hét lớn :

- Anh nhất định giết chết hai chị tôi sao?

Bỗng đâu một giọng nói nhẹ nhàng đáp ngay :

- Xin cứ yên tâm, cô ấy không thể nào chết được đâu. Hừ, một người thông minh có nhiều điều xảo quyết, dễ gì chịu tự sát, thật là điều chưa bao giờ có xưa nay.

Bốn cô gái Trường Bạch cùng giật mình biến sắc. Thời Thiếu Côn cũng ngạc nhiên nhìn ra. Thì ra Bạch Thái Vân đã xuất hiện và đứng bên cạnh chàng.

Tay nàng hoa thanh Âm kiếm, ánh sáng khiếp người, miệng nở nụ cười kiêu kỳ như muốn thách thức.

Cặp mắt nàng loang loáng lên nhìn xung quanh, hình như không coi bốn nàng ra vào đâu hết.

Thời Thiếu Côn mừng quá nói :

- Vân muội, em...

Bạch Thái Vân mỉm cười nói :

- Em đã nghe thấy hết mọi sự việc vừa xảy ra. Anh đã chứng tỏ không phải là con người phụ tình đoạn nghĩa, và đã công nhiên thừa nhận em là người vợ chính thức của anh.

Nàng ngừng lời rồi tiếp luôn :

- Em đã thoát khỏi chỗ giam cầm và nấp nghe được phần lớn câu chuyện rồi.

Lê Minh Nguyệt dậm chân nói :

- Người khôn nghĩ trăm điều, tất nhiên cũng có một điều sơ hở. Ta đã quên không tước hai thanh bảo kiếm nên nàng đã khoét đá mà ra được.

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Khá khen cô là người khôn ngoan lanh trí. Nhưng phát giác được bây giờ thì cũng chưa muộn lắm mà...

Khúc Tự Thủy hừ một tiếng, nói :

- Vâng, không muộn đâu. Bốn cô gái núi Trường Bạch không chịu thua sút các người đâu.

Bạch Thái Vân cười ngật nghêu, vung thanh Âm kiếm thành một làn sáng xanh rồi nói :

- Sao các cô chưa làm thử, còn đợi đến chừng nào?

Miệng nói, tay nàng khẽ đưa ra, định nắm lấy tay Thời Thiếu Côn để cùng liên hợp ra tay phát chiêu.

Nhưng Thời Thiếu Côn đã rút tay nói :

- Vân muội, không nên nông nổi vụng động!

Khúc Tự Thủy tái mặt thét lớn :

- Hôm nay cả bốn cô gái núi Trường Bạch quyết cùng chị liều mạng một phen.

Nàng xoay mình nhẹ nhàng như chiếc én, bay tới định ra tay.

- Đại thư!

Lê Minh Nguyệt vừa gọi, vừa sấn tới chắn ngang trước mặt Khúc Tự Thủy.

Khúc Tự Thủy ngạc nhiên quá, hỏi ngay :

- Nhị muội, em... em lại...

Lê Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Đây là một việc không còn chối cãi được nữa. Thời công tử đã có bạn tình chung rồi, em đâu có thể cưỡng đoạt tình yêu của kẻ khác được. Thôi thì xin đồng ý thả họ ra đi cho rồi.

Thái độ đột nhiên thay đổi của Lê Minh Nguyệt khiến bầu không khí đang căng thẳng đã lắng dịu xuống ngay.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân rất ngạc nhiên, không ngờ đâu câu chuyện đang gây cản lại có thể biến chuyển một cách quá đột ngột như vậy.

Chàng có vẻ ngượng ngùng nhìn Lệ Minh Nguyệt, nói :

- Thật ra tôi cũng không biết xử trí bằng cách nào hơn nữa. Đối với tấm lòng tốt của cô nương, sau này sẽ xin đáp đền. Bây giờ xin phép được tạm bái biệt.

Nói xong, chàng cùng Bạch Thái Vân song song bước ra khỏi cửa nhà đá.

- Đứng lại!

Thời Thiếu Côn giật mình quay lại nói :

- Sao, cô nương có ý hối tiếc và muốn thay đổi thái độ sao?

Lệ Minh Nguyệt cười lạt nói :

- Tôn phu nhân xuất thân từ Vu Cô giáo tại Tây Vực, rất giỏi về khoa “Ngũ hành kỳ môn”. Chắc rằng đối với lối bố trí ở dưới đất và trong khu vực này, chắc đã nhìn thấy được rõ ràng rồi. Nếu để tự ý một mình có thể đi ra bình an không?

Thời Thiếu Côn sực nhớ lại, đáp :

- Điều này...

Bạch Thái Vân cười lạt, nói :

- Thì ra cô nương muốn vận dụng yếu tố trận pháp để chuyển bại thành thắng chứ gì? Tôi cũng đã đoán trước rằng, một người như cô nương không thể nào mà có được một việc làm khoan hòa độ lượng như thế.

Lệ Minh Nguyệt điềm nhiên đáp :

- Cô nương muốn nghĩ sao thì tùy ý cô nương. Tôi chỉ muốn hỏi cô nương có thể tự tìm lấy lối đi ra được không?

Bạch Thái Vân đỏ mặt đáp :

- Nơi đây bố trí thật nhiệm mầu. Muốn thoát ra được phải vạn nan, đầy nguy, chứ chẳng dễ đâu.

Lệ Minh Nguyệt không nói gì, điềm nhiên vỗ tay ba tiếng.

Bỗng có tiếng kêu ken két, tường đá chuyển động, một cánh cửa vừa mở, có một nhà sư lông mày trắng phều nhẹ nhàng bước ra, quay về phía Lệ Minh Nguyệt chấp tay nói :

- Thưa Đàn chủ, truyền bảo điều gì?

Thời Thiếu Côn vừa thấy vị sư này đã giật mình tự nghĩ :

- “Thì ra Tuệ Tĩnh hòa thượng của “Thánh Tích tự” cũng quy phục Chí Tôn giáo rồi”.

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Hãy đòi hai tên đàn tiểu thị giả.

Tuệ Tĩnh hòa thượng vâng lệnh, rút lui.

Không bao lâu, có hai lão già râu quai nón bạc phều, lục đục bước ra đứng nghiêm ở hai bên.

Lệ Minh Nguyệt nói :

- Hai người này phụ trách điều hành các cơ quan bí mật. Họ sẽ đưa anh ra. Đi với họ không có điều gì trở ngại nữa.

Thời Thiếu Côn hỏi :

- Nơi này có liên quan đến chỗ ở của Chí Tôn giáo chủ chứ?

Lệ Minh Nguyệt ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Nói thật với anh cũng chẳng sao. Hiện nay Giáo chủ đang ở tại núi Hồng Vân, cách đây hơn hai trăm dặm về phía Nam. Nhưng có lẽ trong vài ba ngày nữa sẽ không còn ở đó nữa.

- Cô nương nói thật đấy chứ?

- Tin hay không tùy anh, nhưng bây giờ chắc chắn anh có thể ra đi được rồi.

Hai lão già đồng nói :

- Lão nô xin dẫn đường nhị vị.

Ra khỏi nhà đá, gần trước nhà giam, Độc Vương Sa Thiên Lý đứng chờ người như khúc gỗ. Lão đã bị điểm huyết từ lâu, và Hoàng Lương Mộng bỗng Thời Tư Tình đứng cạnh chờ đó chờ đợi.

Thì ra, sau khi Khúc Tự Thủy đem Thời Thiếu Côn đi rồi, Bạch Thái Vân lừa lúc Độc Vương Sa Thiên Lý đến sát lỗ hồng, dùng chỉ phong điểm vào huyết của lão rồi dùng Âm kiếm khoét tường mà chui ra khỏi nhà giam tìm đến phòng Lệ Minh Nguyệt.

Nhờ sự hướng dẫn của hai lão già râu bạc, bọn họ vào một con đường ngầm chật hẹp quanh co, hai người lạng lẹ đi trước, Hoàng Lương Mộng bỗng Thời Tư Tình theo sau. Đường chật hẹp, chỉ vừa hai người đi. Thời Thiếu Côn vẫn chưa hết hoài nghi, tuy đi nhưng lúc nào cũng lưu ý đề phòng mọi sự bất trắc.

Hai lão già hình như không thèm quan tâm gì đến mọi việc, cứ lặng lẽ bước đi, dọc đường không có một việc gì xảy ra cả.

Không bao lâu đã đi đến chỗ nối liền nơi đại điện.

Chớp mắt, mọi người vọt ra ngoài sơn dã. Bao nhiêu xác chết các nhà sư không ai thu cất, vẫn còn ngổn ngang khắp nơi, trông thật thê thảm.

Hai lão già râu bạc chấp tay chào nói :

- Bọn lão nô rất tiếc không thể đi xa hơn nữa, vậy xin tạm biệt các vị nơi đây.

Nói xong hai người quay mình trở lại.

Thời Thiếu Côn vừa đi vừa ngẫm nghĩ :

- “Lệ Minh Nguyệt nói hiện nay Chí Tôn giáo chủ đang ở tại núi Hồng Vân, điều này thật khó mà tin được”.

Nghĩ đoạn, chàng quay mình rào bước đi về phía ấy.

Trong thạch thất, sau khi Thời Thiếu Côn đi rồi, bốn cô gái núi Trường Bạch cũng ở lại. Khúc Tụ Thủy thở dài, nhìn Lệ Minh Nguyệt nói :

- Thật không ngờ bốn chị em chúng ta bây giờ đành chịu thua sút một người đàn ông, cả võ công lẫn tình cảm.

Lệ Minh Nguyệt cũng rầu rầu, nói :

- Tiểu muội đã biết trước và hứa trước, bây giờ xin nhận chịu kỷ luật của môn quy.

Khúc Tụ Thủy cười lạt, nói :

- Đáng tiếc bây giờ nhị muội đã là môn đồ của Chí Tôn giáo chủ, Trường Bạch Vô Vi môn không còn đủ uy lực để giữ cô lại nữa.

Lệ Minh Nguyệt ngậm ngùi nói :

- Đại thư, cả đến chị cũng không hiểu thấu lòng em chẳng?

- Tôi không hiểu nổi cô rồi. Sự thật thì...

- Chị em chúng ta đã cùng nhau kết nghĩa, thề nguyện sống chết chẳng rời nhau, tiểu muội đâu dám phản bội lời...

- Nhưng...

- Việc gấp phải tòng quyền, đó chẳng qua là điều ứng biến nhất thời mà thôi.

Khúc Tụ Thủy cười mỉa :

- Thì ra nhị muội nhận Chí Tôn giáo chủ làm sư phụ cũng chỉ là một mưu kế, mà ngu tử lại cho là điều phát nguyện dứt khoát chứ.

- Bốn cô gái Trường Bạch đã đặt chân vào Trung Nguyên rồi thì không còn nói tới chuyện rút lui được nữa.

Chu Diệp Thanh thở dài nói :

- Chúng ta đã thua keo này rồi! Cứ suy xét theo tình hình ban nãy, lẽ ra thì nhị thư không nên tha cho chúng được ra đi một cách quá dễ dàng như vậy.

Lệ Minh Nguyệt cau mày nói :

- Ngoài ra chẳng có cách nào hơn nữa. Nên biết rằng với uy lực kinh hồn của U Hạo thần công khi Thời Thiếu Côn và đứa tiện tỳ họ Bạch kia hiệp phát chương, dù Chí Tôn giáo chủ cũng không chống cự nổi, huống hồ là bọn chúng mình.

Chu Diệp Thanh không đồng ý, liền cãi lại :

- Theo thanh danh của bốn nàng con gái của Trường Bạch, lẽ nào ra trận sợ địch. Bất luận U Hạo thần công của chúng có cao siêu đến đâu, bọn ta cũng nên cùng chúng so tài cao thấp.

Lệ Minh Nguyệt phả lên cười khanh khách, rồi nói lớn :

- Chiếm được thành trì đất đai không thắng, mà chiếm được lòng người mới thắng. Tôi đâu có nhịn thua một cách tầm thường như thế được.

Chu Diệp Thanh ngạc nhiên nhìn sững nàng, hỏi :

- Ủa, nhị thư! Chẳng lẽ đó lại là một kế sách riêng của chị hay sao?

- Lẽ dĩ nhiên chúng mình phải chuyển bại thành thắng và cố tìm lấy cái thắng trong cái bại mới hay.

Rồi nàng nghiêng răng kèn kẹt hậm hực nói :

- Đành rằng nhất thời chúng ta phải chịu nhường chúng một bước, nhưng chúng ta sẽ nhất định được bồi thường xứng đáng trong một dịp khác. Ta nhất định phải làm cho con tiện tỳ họ Bạch chết không đất chôn thây mới hả dạ này.

Khúc Tụ Thủy ngơ ngác hỏi :

- Nhị muội, em có kế hoạch gì sao mà nói như vậy?

Lệ Minh Nguyệt nở một nụ cười ranh mãnh trên vành môi thắm, rồi ghé vào tai Khúc Tự Thủy mà thầm thì mấy câu.

Sau đó cả bốn cô cùng lộ vẻ vui mừng hơn hở, chùng như đã nắm chắc phần thắng lợi về phần mình.

Hồi lâu, Lệ Minh Nguyệt mỉm cười nói :

- Bây giờ chúng ta đã có Độc Vương Sa Thiên Lý, hai mẹ con Long Thủ Vu Bà cùng một số đông cao thủ thuộc Phân đàn Chí Tôn giáo tại Vân Mộng sơn, khi chúng ta đặt chân vào Trung Nguyên, dọc đường trừ liệu đặt được căn cứ xong xuôi, chỉ cần làm sao tách rời được Thời Thiếu Côn cùng Bạch Thái Vân, trừ bỏ được Chí Tôn giáo rồi, tự nhiên toàn thể võ lâm Trung Nguyên phải chịu sự điều khiển của chị em mình...

Thì ra trong thâm tâm Lệ Minh Nguyệt đang xây dựng một âm mưu to tát và thâm độc đáng sợ.

Nàng lộ vẻ hân hoan đầy tự tin nói :

- Chúng mình cũng nên đi. Nhưng vì địa thế và hoàn cảnh tại Vong Ngã cốc thuộc Vân Mộng sơn rất thuận tiện và thích hợp, cần phải nhân cơ hội này sắp đặt, xây dựng lại kiên cố hơn nữa.

Khúc Tự Thủy mỉm cười nói :

- Nhị muội, em quả là một người đầy mưu lược, liệu việc như thần.

Thế rồi, cả bốn nàng đem hết đoàn tùy tùng kéo nhau về Vân Mộng sơn.

* * * * *

Đây nhắc lại bọn Thời Thiếu Côn, Bạch Thái Vân, Hoàng Lương Mộng cùng Thời Tư Tình, bốn người trên đường ngày đêm đi mãi.

Thời Tư Tình bị điểm huyết mê man như người ngủ say, không hay biết gì hết, mặc cho Hoàng Lương Mộng và Thời Thiếu Côn thay phiên nhau bồng đi.

Thời Thiếu Côn lòng nóng như lửa đốt, chàng vận hết tốc lực chạy đi, một ngày vượt qua trên một trăm dặm. Mấy hôm sau chỉ còn cách Hồng Vân sơn non năm chục dặm mà thôi.

Khi ấy mặt trời đã gác non Tây, mọi người vừa đặt chân tới một thị trấn khá to lớn.

Thời Thiếu Côn phóng tầm mắt nhìn về hướng chính Nam, thấy nhấp nhô một trái núi cao, hùng vĩ, gội nắng chiều, càng trông càng thấy đẹp.

Tâm ý chàng muốn đi thẳng một mạch về Hồng Vân sơn nhưng Bạch Thái Vân không đồng ý. Theo nàng, thì sở dĩ chưa ai am hiểu địa thế vòng quanh núi, và trời lại sắp tối, trong một dãy núi xa lạ, muốn tìm một hang kín tạm trú không phải dễ. Tốt hơn hết là nên ghé vào thị trấn này tìm nhà trọ tạm trú một đêm rồi sáng ngày sẽ đi tiếp.

Tuy nôn nóng, song Thời Thiếu Côn cũng không tiện khăng khăng theo ý mình. Cuối cùng cả bọn ghé lại thị trấn.

Tuy là một thị trấn khá lớn, đường phố rộng rãi, nhà nhà san sát, nhưng chẳng hiểu vì sao trời mới về chiều mà nhà nhà đều đóng cửa im lìm.

Thời Thiếu Côn gõ cửa hoài mà chẳng nhà nào chịu mở. Tức quá, chàng đập mạnh vào cách cửa lớn. Bỗng nhiên, một thảm cảnh kinh hoàng hiện ra trước mắt ba người. Cả nhà già trẻ lớn bé đều bị giết chết thê thảm vô cùng. Kề cụt tay, người đứt đầu, máu chảy loang ra cả nhà.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân liền đi mở cửa những căn nhà khác. Đâu đâu cũng hiện ra một thảm cảnh tương tự.

Chợt thấy một bóng đen vụt qua, Thời Thiếu Côn quát lớn :

- Đứng lại!

Bóng đen dừng lại và quay mặt về phía Thời Thiếu Côn.

Thì ra là Bang chủ Cái bang Cung Bá Ước.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ hỏi :

- Cung bang chủ đi đâu đấy? Bang chủ có biết ai đã gây ra thảm cảnh ở đây không?

Cung Bá Ước nói :

- Tôi đang có công chuyện thì được tin cấp báo là ở đây đang xảy ra một vụ tàn sát nên tới đây xem sao.

Thời Thiếu Côn hỏi :

- Cung bang chủ có được biết tin tức gì về quần hùng không?

Cung Bá Ước nói :

- Chỉ có một ít tin tức thôi.

Thời Thiếu Côn tiếp lời :

- Có phải tin Chí Tôn giáo chủ đem môn đồ đi Tam Tiên Lĩnh hay không?

Cung Bá Ước lắc đầu :

- Việc này càng khó nói quá.
- Tại sao? Chẳng lẽ...
- Lúc ấy lệnh sư nhất định cứ bám sát không rời bỏ, đuổi đến Hồng Vân sơn. Nhưng dần dần vắng bật, không có tin tức gì nữa.
- Ủa, vậy bao nhiêu tai mắt, bộ hạ của quý bang đâu cả rồi?
- Lão hủ cũng đang phân vân về điều đó. Có lẽ Giáo chủ Chí Tôn đã bố trí nhiều cao thủ bất thần uy hiếp quần hùng, dồn vào một nơi nào đó.
- Nhưng bất kỳ thế nào cũng không giấu nổi tai mắt của quý bang được.
- Chẳng giấu gì thiếu hiệp, nhiều đồ đệ thuộc các tổ liên lạc của tệt bang bị bắt cóc, cho nên việc báo cáo chưa được rõ ràng và rành mạch được.

Thời Thiếu Côn nhăn mặt, nói :

- Nếu vậy thì hiện giờ, chưa được biết rõ Chí Tôn giáo chủ đang ở nơi nào sao?
- Có chứ! Tin cuối cùng cho biết, hiện giờ Chí Tôn giáo chủ đang ở núi Hồng Vân sơn. Nơi đây kín đáo vào hiểm trở vô cùng. Vì bọn môn đồ của tệt bang chưa tìm ra tung tích quần hùng, nên lão hủ mới cho là...
- Chí Tôn giáo chủ về ở ngoài eo biển Hồng Vân từ bao lâu rồi?

Cung Bá Ước suy nghĩ một chập rồi đáp :

- Mới một ngày một đêm thôi! Hiện nay chưa có tin nào mới và cũng chưa có hiện tượng nào chứng tỏ bà ấy rời khỏi nơi này.

Thời Thiếu Côn thở dài, nói :

- Như vậy bao nhiêu vụ sát nhân giết người trong thị trấn này đều do bà ta gây nên hay sao?
- Nơi này thì...

Cung Bá Ước vội nói thêm :

- Lão hủ quên chưa nói cho thiếu hiệp biết những thảm trạng xảy ra nơi đây, hình như không phải do Chí Tôn giáo chủ làm đâu.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên quá, vội gạn hỏi :

- Hiện nay, trừ Chí Tôn giáo chủ ra, ai có khả năng và thủ đoạn tàn nhẫn gây nên cảnh tượng này?

Cung Bá Ước trầm ngâm đáp :

- Thiên hạ bao la, giang hồ phức tạp, biết bao nhiêu kẻ tàn ác, cùng biết bao nhiêu việc bất ngờ có thể xảy ra ngoài sự dự tính của mình.

Hồi 64 Đưa thư về Hồng Vân lĩnh

Thời Thiếu Côn nhướn đôi mày kiếm, chớp đôi mắt sáng rực niềm hy vọng, hỏi :

- Như vậy có nghĩa là không phải Chí Tôn giáo chủ đã làm ra việc này sao?

Cung Bá Ước nói :

- Hiện nay chưa có thể xác định được là ai đã làm. Nhưng cứ theo tình hình những người bị sát hại dọc đường, một là không phải là nhân vật võ lâm đã bị giết, mà bất kể nam phụ lão ấu, thường dân đều bị sát hại cả. Hai là lối giết người không có tí gì phù hợp với tôn chỉ của Chí Tôn giáo chủ. Sau hết, là Chí Tôn giáo chủ cùng bọn thủ hạ chưa đi ngang qua vùng này.

Thời Thiếu Côn suy nghĩ mãi không tìm giải đáp cho sự kiện này, thì Cung Bá Ước lại nói tiếp :

- Vì đang bận tâm theo dõi tình hình eo biển Hồng Vân nên lão hủ có phần xao lãng những việc xảy ra nơi đây. Hơn nữa, vì một số đồ đệ bồn bang ngộ nạn, chưa liên lạc được nên nhất thời chưa hiểu rõ đích xác lắm. Nhưng...

Ông chớp mắt mấy cái, nhìn chàng nói tiếp :

- Căn cứ theo báo cáo của đệ tử của bồn bang, thì có mấy tên ma đầu xuất hiện tại vùng này. Có thể bọn chúng là thủ phạm bao nhiêu cảnh tàn sát giết chóc này.

- Ủa, những tên ấy là ai vậy?

- Là Ô Trúc thần quân và hai tên ma đầu Thiên Sơn tam sát.

Thời Thiếu Côn sức nhớ lại lúc mình vào Vô Nhân cốc thuộc Kỳ Liên sơn, dọc đường vì cứu Chu Diệp Thanh đã đánh Ô Trúc thần quân bị thương và giết chết tên đầu sỏ Thiên Sơn tam sát. Trước khi bỏ ra đi, bọn Ô Trúc thần quân đã phát thệ sẽ phục thù rửa hận. Nếu quả như vậy thì nhất định ba tên này đang tìm mình báo oán. Nhưng tại sao chúng lại vào chỗ thị trấn mà sát hại dân lành?

Chàng còn đang trầm ngâm suy nghĩ thì Cung Bá Ước lại nói tiếp :

- Ngoài ba tên này ra lại có bốn nhân vật thần bí, do Ô Trúc thần quân mời về ủng hộ, những nhân vật này chưa rõ lai lịch ra sao cả.

Thời Thiếu Côn cảm thấy máu nóng trong người như muốn sôi. Chàng bùi ngùi cảm khái chưa nói gì hết.

Hồi lâu, Bạch Thái Vân vỗ vai chàng nhắc :

- Anh này, làm gì mà dờ người ra như vậy?

Thời Thiếu Côn chợt tỉnh cơn mơ, nhìn Cung Bá Ước hỏi :

- Bờ biển Hồng Vân ở nơi nào, Cung bang chủ có thể cho tôi biết được không?

Cung Bá Ước đáp :

- Bây giờ trời đã tối rồi. Xin mời thiếu hiệp cùng quý vị về căn cứ bí mật của lão hủ tạm nghỉ một đêm. Sáng ngày sẽ phái người dẫn đi.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân gật đầu đồng ý, rồi cùng theo Cung Bá Ước đi ra ngoài cửa.

Trong khu rừng rậm rạp kín đáo, có một tòa nhà nhỏ, đã dột nát, được chọn làm tổng hành dinh tạm thời của Bang chủ Cái bang.

Trong đó có bảy tám lão ăn xin ứng trực thường xuyên và mấy chục con điều hâu xanh và bò câu trắng mang thơ truyền tin đi các nơi.

Thời Thiếu Côn nghỉ lại một đêm.

Sáng hôm sau, Cung Bá Ước sai một lão già dẫn đường đến Hồng Vân sơn.

Đi được hơn trăm dặm đường, Hoàng Lương Mộng bỗng dừng bước lại đem Thời Tư Tình trao lại cho Thời Thiếu Côn, rồi nói :

- Đến đây, tiểu sinh xin cáo từ.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao tiền bối lại bỏ đi như vậy?

Hoàng Lương Mộng nói :

- Khi thư tín này giao được tận tay Chí Tôn giáo chủ thì người đầu tiên bị bà cầm hận nhất là ai, thiếu hiệp có đoán được không?

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Chỉ cần bà ta hiểu rõ sự thật, tất nhiên mọi việc sẽ biến dữ thành lành, giang hồ thoát được cơn đại sát. Như thế chắc hẳn không còn oán thù hay hờn giận một ai hết.

Hoàng Lương Mộng lắc đầu nói :

- Không phải đâu! Người mà bà ta oán hận nhất là kẻ đã phao vu và gây nên sự hiểu lầm tai hại này.

Thời Thiếu Côn gật đầu nói :

- Quả đúng là như vậy.

Hoàng Lương Mộng lại nói tiếp :

- Còn người thứ hai chính là tiểu sinh đây.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Ủa, vì sao lại là tiền bối? Chẳng lẽ tiền bối đã...

Hoàng Lương Mộng vội vã giải thích ngay :

- Tiểu sinh đã giữ lại những tài liệu và chứng cứ này, tàng trữ suốt bao nhiêu năm qua, không đưa trình bày ra ánh sáng. Vì vậy cho nên Chí Tôn giáo chủ cứ kéo dài sự đau đớn, nuôi dưỡng mối hận thù vô có hằng mười mấy năm qua. Bây giờ mới biết được, làm sao bà ta có thể tha thứ cho tiểu sinh được?

Thời Thiếu Côn suy nghĩ một chập rồi gật gù hỏi :

- Quả đúng như vậy? Thế mà cháu không hề nghĩ tới điều đó. Vậy bây giờ xin đành phải chia tay.

Hoàng Lương Mộng cười hì hì rồi chào từ biệt.

Thời Thiếu Côn cùng Bạch Thái Vân tiếp tục đi, mười giờ sau đã đến chân núi Hồng Vân.

Địa thế núi Hồng Vân ước chừng một trăm dặm, rất cheo leo hiểm trở.

Nhưng nhờ sự hướng dẫn của lão già ăn xin, xuyên rừng vượt núi rất mau lẹ dễ dàng.

Đi một chập lâu, độ hai mươi dặm đường đến một nơi có vách đá đứng sừng sững, lão liền dừng chân, rồi đưa tay chỉ về phía xa xa nói :

- Trước mặt kia là eo biển Hồng Vân rồi. Đến đây xin cho phép già này được bái biệt.

Thời Thiếu Côn ngẩng nhìn theo phía đó quả nhiên thấy vách đá dựng thẳng tắp, hai hàng cây song song cao vút từng mây. Chính giữa có một cái hang, chu vi khá rộng. Đường đi gập ghềnh khắp khênh, hình như cổ kim chẳng có một người nào đặt bước tới.

Nhìn qua cảnh vật ấy, Thời Thiếu Côn suy nghĩ :

- “Sau khi bị thương, Chí Tôn giáo chủ không chịu về Kỳ Liên sơn Vô Nhân cốc, lại đi ngược về đây. Như thế quả nhiên bà ta quyết nuôi cái mộng quét sạch võ lâm, tắm máu giang hồ để rửa mối hận cũ”.

Khi lão ăn xin định quay về, Bạch Thái Vân vội vàng nói :

- Lão trượng, hãy thông thả đã.

Lão ăn xin hỏi :

- Bạch cô nương có điều gì cần dặn bảo?

Bạch Thái Vân liếc nhìn Thời Thiếu Côn nói :

- Bây giờ chúng ta đi sâu vào hiểm địa, vạn nhất có xảy ra sự xung đột thì Thời lão tiền bối ở trong tay làm sao chu toàn được?

Thời Thiếu Côn nói :

- Theo Vân muội, nên xử trí như thế nào bây giờ?

- Theo ý kiểm em, thì tốt nhất nhờ lão trượng hãy tạm nấp ở đây, sẵn sóc giùm Thời lão tiền bối. Khi nào đưa cái văn kiện tận tay Chí Tôn giáo chủ, cởi mở được oán thù ngày xưa, bao nhiêu hiểu lầm xóa bỏ để làm lành cùng nhau, thì chúng ta trở ra đón Thời lão tiền bối. Như vậy thì sẽ được vẹn toàn.

Thời Thiếu Côn gật đầu nói :

- Vân muội nghĩ như thế thật là chu đáo lắm.

Nói rồi chàng chấp tay nói cùng lão ăn xin rằng :

- Nếu lão trượng sẵn lòng giúp đỡ, xin cảm phiền tạm ở nơi đây sẵn sóc hộ cho.

Lão già ăn mày, đáp :

- Thiếu hiệp đã nhờ đến, lão hủ xin sẵn sàng tuân lệnh.

Nói rồi bỗng Thời Tư Tình vào đặt nằm trong hang động.

Thời Thiếu Côn cùng Bạch Thái Vân, hai người nắm tay nhau, vọt thẳng vào phía trong hang như một vệt khói mờ.

Khi vừa đặt chân xuống, bỗng có tiếng hét lớn :

- Kẻ nào? Ai dám to gan lớn mật, xâm phạm vào chốn này?

Tức thì có hai tên U Linh áo xanh bịt mặt xông ra chặn đường.

Nhưng khi vừa trông thấy Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân, chúng giật mình biến sắc vì đã nhận diện được hai người liên hiệp đánh Chí Tôn giáo chủ thọ thương khi trước tại đại hội võ lâm.

Ngay khi ấy, Thời Thiếu Côn cũng nhận được hai người này là anh em Thiếu Vu Lăng Trung song kỳ. Khi cùng một trăm quần hùng vào Vô Nhân cốc, chính hai người này đã dùng xích ly chương gây thành tai họa, phát hỏa địa cực. Cứ như tình hình hôm nay, nhất định họ đã hết nấp vào hàng ngũ Thiên Cang hay Địa Sát Vô Nhân cốc rồi.

Thời Thiếu Côn dựng đôi mày kiếm nói lớn :

- Các người khỏi phải hoảng sợ. Mau mau thưa lại với Giáo chủ là Thời Thiếu Côn xin được gặp mặt.

Lăng Trung song kỳ đồng thanh nói :

- Tại Vong Ngã cốc, Chí Tôn giáo chủ bị các người đánh trọng thương, nhưng chẳng qua chuyện bất ngờ, vì khi đó người chỉ sử dụng tứ thành công lực.

Thời Thiếu Côn gật đầu đáp :

- Phải lắm! Chúng tôi đâu có lòng đả thương hay dám tự hào hơn người được. Chính hôm nay chúng tôi muốn tìm ngài vì một mục đích khác chứ không phải để đánh nhau đâu.

Lăng Trung song kỳ người nào cũng ngoài trăm tuổi, nhưng trong khi nói năng có liên hệ đến Chí Tôn giáo chủ, cử chỉ của họ rất là kính cẩn, lễ phép.

Cả hai cùng nói :

- Giáo chủ đã phát thệ quyết giết chết hai người. Theo chúng tôi thì thiếu hiệp nên lánh chỗ này thì hơn.

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Chúng ta cứ vào.

Hai người song song tung mình nhảy lên cách xa hơn mười trượng.

Lăng Trung song kỳ thấy thế bèn vung tay phát ra một luồng sáng đỏ, xẹt thẳng lên trời, nhấp nháy làm hiệu lệnh báo động.

Tức thì có bảy tám người áo xanh bịt mặt, từ sau tảng đá lớn trong bụi cỏ xông ra, chặn ngay lối đi.

Người đi đầu là Huyền Trung Tử, thủ tọa Thiên Cương.

Thời Thiếu Côn lạnh lùng nói :

- Vì có việc khẩn yếu cần được yết kiến Giáo chủ, cảm phiền quý ngài thông báo cho.

Miệng nói thế, cả hai cứ song song tiến vào.

Huyền Trung Tử nổi nóng, cùng mấy tên áo xanh đồng thời đánh ra hai chưởng. Một luồng gió lốc nổi lên, cuốn cả sỏi cát bay mịt mù, trong chưởng phong có thoảng mùi tanh tươi. Rõ ràng là “Khu Thi Bách Độc chưởng”, tuyệt nghệ bá đạo nhất của Vô Nhân cốc.

Bạch Thái Vân dùng truyền âm nhập mật, nói :

- Những tên chó mực giữ nhà này, cần thanh toán phút cho rồi, anh nhé!

Thời Thiếu Côn vội nói :

- Không được, trước khi chưa gặp mặt Chí Tôn giáo chủ, chúng ta không nên nặng tay và làm những điều lỗ mẫm để gây thêm điều thù hận, chẳng ích lợi gì.

Nhưng Bạch Thái Vân đã phóng ra một chưởng.

“Đùng” một tiếng rung chuyển cả mặt đất, bụi đất lộn mịt mù, đá bắn tứ tung, thêm vào đó, có những tiếng động oang oang, âm âm, kéo dài không dứt.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân dựa vào uy lực của chưởng phong vừa phát động, tung mình lên không trung như một con chim không lồ bay lướt qua đầu bọn Huyền Trung Tử, cách xa hẳn mười trượng mới hạ xuống.

Huyền Trung Tử vừa giận vừa sợ, xoay mình đuổi theo, tiếp luôn hai chưởng vào sau lưng, tức thì một luồng âm lực ào ào cuốn tới.

Thời Thiếu Côn quay mình, ngừng bước nói lớn :

- Chúng mày muốn tìm cái chết sao?

Bạch Thái Vân tung chưởng đón đánh.

Ngay khi đó, có tiếng quát lạnh lót :

- Hãy ngừng tay!

Bọn Huyền Trung Tử giật mình vội vàng thu ngay chưởng lại.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân cùng thu thế không đánh nữa.

Thì ra người ấy là tỳ nữ Xuân Hồng.

Huyền Trung Tử bước lại hỏi :

- Giáo chủ đã được báo động chưa?

Xuân Hồng đáp :

- Có! Giáo chủ ra lệnh cho mời vào nói chuyện.

Huyền Trung Tử ngạc nhiên quá, hỏi vặn lại :

- Mời họ vào nói chuyện? Có thật Giáo chủ đã ra lệnh ấy không?

Xuân Hồng tái mặt đáp :

- Chả lẽ tôi đặt điều nói láo sao?

Huyền Trung Tử chấp tay nói :

- Lão nô đầu dám...

Xuân Hồng hứ một tiếng nói :

- Nếu không, sao chẳng rút lui cho rồi?

Bọn Huyền Trung Tử dạ dạ rồi lập tức lùi ra ngoài.

Xuân Hồng hớn hờ cười nói :

- Thời công tử, tiểu tỳ xin dẫn đường cho công tử.

Nói xong quay mình đi trước.

Từ hang núi đến eo biển, đường đi khúc khuỷu quanh co. Một hồi khá lâu bỗng đi đến một khoảng đất rộng, sáng sủa.

Trong eo núi có một khoảng đất bằng, chung quanh rừng cây bao bọc, thấp thoáng có nhiều ngôi nhà cũ kỹ bỏ hoang, phạm vi khá rộng.

Thời Thiếu Côn có cảm tưởng đây là nơi ẩn cư của những bậc cao nhân.

Khi bậc ẩn sĩ ấy qua đời, Chí Tôn giáo chủ tìm ra được và chọn nơi đây làm nơi căn cứ.

Xuân Hồng bước đi thoăn thoắt rất mau. Không mấy chốc đã đến một căn nhà khá lớn.

Hai cánh cửa gỗ đen từ từ mở rộng, một nữ tỳ đứng đó canh chừng. Xem kỹ lại là Thu Cúc.

Thu Cúc bảo Xuân Hồng :

- Giáo chủ chờ đã lâu lắm rồi, chị mau đưa họ vào gấp đi.

Xuân Hồng gật đầu đi luôn. Bước lên tòa nhà lớn bỗng thấy bóng nhiều người thấp thoáng. Người ngồi chính giữa là Chí Tôn giáo chủ.

Bà ta bỏ tấm the che mặt.

Đôi má phơn phớt hồng, cặp mắt sáng như sao, đầy sát khí.

Bên cạnh, một bà già da môi tóc bạc, gương đôi mắt hằm hằm nhìn ra. Hai con thị tỳ Hạ Lan và Đông Mai đứng hầu hai bên. Phía ngoài có một chục đại hán mặc áo xanh, mình mang vũ khí đứng thành hai hàng, người nào cũng hiên ngang, lặng im phăng phắc.

Tuy quanh cảnh có vẻ nghiêm trang long trọng, nhưng Thời Thiếu Côn vẫn giữ được vẻ bình tĩnh như thường.

Chàng nghĩ bụng :

- “Chỉ cần trao gói thư kín và tín vật tận tay Chí Tôn giáo chủ, tức khắc bà sẽ thay đổi thái độ, và tình hình sẽ biến chuyển ngay trong phút chốc”.

Chàng hiên ngang đỉnh đạc bước vào, đồ cầm sẵn.

Chí Tôn giáo chủ nghiêm nghị nhìn chàng, cặp mắt nhần lên như chớp, rồi hét lớn :

- Thời Thiếu Côn, mày to gan thật!

Thời Thiếu Côn cung kính nói :

- Sự việc xảy ra tại Vong Ngã cốc thật chỉ là điều vụn vặt đả đĩ. Chúng tôi mong Giáo chủ cảm thông và tha tội.

Chàng áp úng một chập rồi nói tiếp :

- Nhờ ơn Trời Phật hộ trì, chúng tôi phải trải qua không biết bao nhiêu nguy nan gian khổ mới tìm ra một tài liệu bí mật của võ lâm, giấu kín hơn mười mấy năm nay rồi, thêm một số bằng chứng và tang vật nữa, đặc biệt trình lên Giáo chủ lãm tường.

Chí Tôn giáo chủ lạnh lùng nói :

- Việc này bản tòa đã được phi báo của Đàn chủ Phân đàn Vân Mộng sơn rồi. Nếu không thì dễ gì người được gặp mặt bản tòa, ngoài ra người còn bị phanh thây xé xác là khác nữa.

Thời Thiếu Côn chột hiệu. Té ra Lê Minh Nguyệt đã mật báo lên rồi. Hèn chi thái độ của bà ta đã thay đổi như vậy.

Chí Tôn giáo chủ hét lớn :

- Chưa trình lên còn chờ gì nữa?

Thời Thiếu Côn giật mình bỗng khựng lại. Nữ thị tỳ Xuân Hồng liền đỡ lấy phong thư và đồ vật trình lên cho Chí Tôn giáo chủ.

Chí Tôn giáo chủ tiếp lấy và hỏi :

- Mày đem giao cho bản tòa với ý định gì đây?

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Đây là sự kiện ghi chép một điều bí mật của võ lâm từ mười mấy năm qua. Chẳng lẽ Giáo chủ không có một mây may hiểu kỳ muốn xem thử hay sao?

- Bản tòa xưa nay không bao giờ thêm quan tâm đến câu chuyện của người khác.

Thời Thiếu Côn giật mình lo lắng nghĩ thầm :

- “Nếu bà ta câu chấp không thêm xem hoặc từ chối không mở, chẳng là phí mất cả công lao tâm huyết của mình lắm sao?”

Chàng suy nghĩ một chút rồi quả quyết nói :

- Bởi vì sự việc bí mật này có liên quan đến Giáo chủ.

Chí Tôn giáo chủ biến sắc hỏi :

- Liên quan đến ta như thế nào? Thật không?

- Quả đúng như vậy.

- Chẳng lẽ mày có xem qua rồi sao?

- Tại hạ đâu dám.

Ngẫm nghĩ một chút, chàng nói thêm :

- Phong bì có niêm son đóng dấu, Giáo chủ hãy xem lại coi còn nguyên vẹn hay không?

Chí Tôn giáo chủ nhìn kỹ rồi nói :

- Thời Thiếu Côn, bốn tòa thấy việc này coi có vẻ kỳ quái lắm.

Thời Thiếu Côn lắp bắp hỏi :

- Kỳ quái như thế nào?

- Kỳ quái vì chính thái độ của mày. Tại sao mày lại biến đổi mau lẹ như thế này?

Chàng đỏ mặt vội đáp bằng lối truyền âm nhập mật :

- Vì tôi đã được chứng thực bà là mẹ đẻ của tôi.

Chí Tôn giáo chủ khẽ rung động cả người, bà ta se sẽ dùng truyền âm nhập mật nói :

- Một đứa thông minh như mày cũng đã biết rõ rằng sự quan hệ mẹ con giữa ta và mày đã đứt. Ta đã mấy lần muốn giết mày cho rảnh. Chắc mày cũng quá hiểu rõ điều ấy lắm rồi.

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi than rằng :

- Xin bà cứ xem qua rồi hãy hay.

Hồi 65 Mùi hoa thơm làm loạn trí

Chí Tôn giáo chủ điềm nhiên mở gói ra xem từ từ.

Thời Thiếu Côn hồi hộp, cố định thần chú ý theo dõi sự phản ứng như thế nào của bà ta?

Một lát sau, bà đã xem xong. Nét mặt của bà vẫn lạnh lùng nghiêm nghị như thường, không mảy may thay đổi.

Bà thủng thỉnh xếp lại phong bì, gói lại và nói :

- Thiếu Côn! Mày đến đây thật đúng lúc.

Thời Thiếu Côn cảm thấy yên tâm, thở phào một hơi khoan khoái, như vừa trút xong một gánh nặng.

Chí Tôn giáo chủ lại tiếp tục nói :

- Bồn tòà còn rất nhiều câu chuyện muốn nói cùng mày. Bây giờ mày hãy cùng Bạch cô nương đi nghỉ, cơm nước xong xuôi, chừng nào bồn tòà cho vời sẽ đến gặp.

Câu nói tuy đượm vẻ bề trên, chứa đựng tất cả sự kiêu kỳ ngạo nghễ, lối xưng hô có vẻ như khi trước, khiến Thời Thiếu Côn tê tái cả tâm hồn. Chàng thêm khát, ước mong được gọi lớn hai tiếng, mẫu thân!

Nhưng ở chỗ đông người không thuận tiện cho mẹ con gặp nhau trò chuyện, chàng buộc lòng nén sự xúc động bên trong, kính cẩn đáp :

- Tôi xin vâng!

Hai con thị tỳ Thu Cúc và Đông Mai lập tức chạy lại nói :

- Tiện tỳ xin dẫn đường cho Thời công tử và Bạch cô nương.

Thời Thiếu Côn ngập ngừng muốn nói đến chuyện Thời Tư Tình, nhưng sau khi suy nghĩ, chàng cảm thấy chưa tiện nên nín luôn.

Chàng cùng Bạch Thái Vân lẳng lặng bước theo hai con thị tỳ đi ra.

Đi xuyên qua một cái cổng hoa muôn màu rực rỡ, đến một tòa nhà đồ sộ nguy nga, bài trí vừa lộng lẫy vừa thanh nhã. Trên bàn, một mâm đầy thức ăn và rượu đã dọn sẵn từ lúc nào rồi.

Thời Thiếu Côn cảm thấy bụng đói như cào, trong lòng không còn áy náy hay khách sáo gì nữa, ngồi xuống ăn uống rất tự nhiên.

Bạch Thái Vân đưa mắt nhìn bốn phía với vẻ ngờ vực.

Thời Thiếu Côn ngừng đùa, hỏi :

- Vân muội, sao không ăn đi?

Bạch Thái Vân cau mày nói :

- Em cảm thấy có một điểm chưa vừa ý!

- Điều gì?

- Đó là thái độ của Chí Tôn giáo chủ...

Rồi nàng khẽ nói :

- Việc này, anh nên nói thật cùng em nhé. Những đồ vật và nội dung tài liệu, anh đã được xem qua chưa?

Thời Thiếu Côn đỏ mặt, ngập ngừng một chút, rồi nói :

- Chả giấu gì Vân muội, anh đã xem qua rồi.

- Trong đó có những gì, và nói gì?

Chàng ngại ngần rồi thở dài nói :

- Những vật đó liên quan đến vấn đề sóng gió bất ngờ đã nổi lên giữa cha và mẹ anh. Cả hai bị người ta lừa gạt, vu khống đến nỗi trở mặt thành kẻ tử thù của nhau. Trong ấy, có ghi chép rành mạch tất cả sự thật, kèm theo những tang vật và bằng cứ để chứng minh đích xác.

- Như vậy thì lệnh tôn là tiền bối Thời Tư Tình và lệnh đường là Chí Tôn giáo chủ phải không?

- Phải!

- Còn người vu oan giá họa là ai?

- Là...

Chàng ngại ngần đưa mắt nhìn xung quanh rồi nói luôn :

- Là mẹ nuôi của anh, tức phu nhân Văn Tú Ngọc.

- Ủa, đó cũng là một việc khó chứng minh cho người khác tin được.

- Lúc đầu anh cũng hoài nghi chút ít, nhưng hiện giờ thì đã hết rồi.

- Đừng vội, bên trong thấy có nhiều điểm đáng ngờ vực lắm.

Thời Thiếu Côn mỉm cười :

- Vân muội, em quá lo xa rồi đó.

Bạch Thái Vân nói :

- Không đâu! Trên thực tế, nếu không hoài nghi không được. Ví dụ như, nếu chúng ta là Chí Tôn giáo chủ thì sẽ xử trí như thế nào?

Thời Thiếu Côn chỉ cau mày không đáp.

Bạch Thái Vân lại nói tiếp :

- Nếu em đứng vào địa vị Chí Tôn giáo chủ, sau khi đọc xong tài liệu thấy rõ âm mưu ấy chứng minh được bao nhiêu thù hận trước kia, đã bị người ly gián gạt gẫm thì em sẽ làm ba việc: Điều thứ nhất, lập tức giết hết những người đã âm mưu vu oan giá họa. Điều thứ hai: Cho truy tâm ngay chỗ hạ lạc của Thời Tư Tình. Điều thứ ba: Đau xót ôm lấy đứa con mình và khóc cho hả dạ. Nhưng, anh thấy không, cứ như bề ngoài của bà vừa rồi thì có vẻ căm hận nhiều hơn là vui mừng sung sướng, giận hờn nhiều hơn là được dịp. Mẹ con đối diện nhau mà chẳng mấy may xúc động, chả hóa ra là một việc quái gở, bà là con người sắt đá, không còn tí nào tình cảm hay chút xíu nhân tính sao?

Không đợi Thời Thiếu Côn trả lời, Bạch Thái Vân dần lòng không được, bắt thần vỗ bàn hét lớn :

- Việc này không thể có được. Chí Tôn giáo chủ cũng không phải có quả tim sắt. Chỉ trừ khi nào bà ta tự ý thả Thời Tư Tình trên Tam Đầu lĩnh, còn thì là việc khác hẳn.

Thời Thiếu Côn lo lắng hỏi :

- Vân muội, cứ như em nhận xét thì sao?

- Việc này còn rất nhiều nghi vấn. Trong số đó một điều là chưa chắc anh là con ruột của bà ta.

Thời Thiếu Côn nói lớn để phản đối :

- Không, trăm lần không! Anh đã nhìn thấy đầy đủ bằng chứng rồi. Không thể nào như thế được đâu!

Bạch Thái Vân cau mày nói :

- Nếu vậy những tài liệu là giả và bà ta phát giác được rồi chẳng?

Thời Thiếu Côn quả quyết nói :

- Thư tín và tài liệu này xuất phát từ tay một vị cao tăng, chắc chắn là chính xác và đáng tin cậy, không thể nào là giả trá đâu.

Bạch Thái Vân bỗng đập bàn nói lớn :

- Phải rồi, em đã nghĩ ra rồi.

Thời Thiếu Côn vội hỏi :

- Vân muội, em đã nghĩ ra điều gì?

Bạch Thái Vân dậm chân nói :

- Bức thư kia là thư giả rồi!

- Giả hả? Tại sao em dám chắc như vậy được?

Chàng bỗng phì cười và nói tiếp :

- Em đừng xét đoán nông nổi nữa. Việc giả mạo nhất định không thể nào có được. Từ khi tín vật này vào tay anh, lúc nào anh cũng cất giữ trong mình, không bao giờ rời ra một giây phút nào thì làm sao mà giả được?

Bạch Thái Vân không trả lời về câu hỏi của Thời Thiếu Côn, chỉ than thở một mình :

- Đáng tiếc! Em lại thua con tiện tỳ họ Lê đó một nước cờ rồi!

Thời Thiếu Côn ngơ ngác không hiểu :

- Vân muội, em hãy giải thích rõ ràng cho anh nghe đi!

Bạch Thái Vân thở dài nói :

- Cả hai đứa mình đều làm mưu của con tiện tỳ Lê Minh Nguyệt rồi. Này nhé, Lê Minh Nguyệt đâu phải một cô nương khoan hồng đại lượng, tại sao tự nhiên hắt lại thả chúng ta ra rồi tử tế cho người đưa đường đi tìm Chí Tôn giáo chủ, nếu không có một âm mưu ác độc bên trong?

- Biết đâu cô ấy đã ăn năn hối hận về sự lầm lẫn của mình nên muốn chuộc tội?

Bạch Thái Vân hứ một tiếng nói :

- Điều này cũng vì anh quá mơ mộng mà tưởng tượng ra mà thôi. Hẳn chỉ hận một nỗi là không thể mang chúng mình ra từng xẻo từng miếng thịt, cho đến chết, có đâu lại đưa mình về chốn này! Ngay từ lúc đầu, em đã rất nghi ngờ về điểm này rồi.

Thời Thiếu Côn nói :

- Chúng ta hãy đi ngay vào sự thực xem sao! Chính nàng ấy đã đưa mình tới đây chứ còn cái gì nữa mà nghi ngờ.

Bạch Thái Vân than rằng :

- Trước khi đưa mình đi, hẳn đã tìm cách tráo thư đi. Đó mới là thủ đoạn cay độc.

Thời Thiếu Côn cười dài nói :

- Anh đã nói là gói tin vật luôn luôn cất kỹ trong mình cơ mà. Huống chi phong bì vẫn còn niêm kỹ, làm sao mà thay đổi được.

Bạch Thái Vân dậm chân nói :

- Chỉ đáng trách là kinh nghiệm giang hồ của anh quá nông cạn và non nớt quá nên mới bị hấn gạt chua cay. Hấn có thể làm một vật giống y như thế rồi dùng hai tên giỏi nghề trộm cắp lén tráo đi mà không bị phát giác. Anh cẩn thận nhưng ngây ngô lắm, chúng muốn lừa gạt lúc nào mà không được.

Thời Thiếu Côn giật mình vì thấy việc này cũng có thể xảy ra như vậy lắm, nên cứ lặng thinh và ngồi suy nghĩ.

Trong tòa nhà lớn im lặng như tờ. Vô số hoa, nào là cúc, mai, huệ... bài trí xung quanh phong tỏa ra mùi thơm nồng nàn, hơi gắt khiến hai người ngây ngất say.

Bạch Thái Vân liếc mắt nhìn quanh rồi nói :

- Nơi này không hiền đâu, chúng mình phải mau mắn rời khỏi tức thì.

Nói xong nàng đứng phắt dậy chạy thẳng ra ngoài cửa. Thời Thiếu Côn không còn thiết ăn uống nữa, vút đũa đứng dậy chạy theo ra ngoài.

Hai người bước ra khỏi tòa nhà thành linh có tiếng thét lớn :

- Còn chực chạy đi đâu đó?

Hai người quay mình nhìn lại, không thấy người nào hết. Nhưng tiếng nói rõ ràng là của Chí Tôn giáo chủ.

Bạch Thái Vân thụt lùi lại định đưa tay nắm lấy tay Thời Thiếu Côn, nhưng Chí Tôn giáo chủ đã cười lật nói :

- Muộn lắm rồi, vô dụng rồi! Mau mau bỏ tay chịu trôi đi cho rồi.

Thời Thiếu Côn đau lòng như cắt.

Bạch Thái Vân ngẩng lên cười khanh khách nói :

- Nếu như sức hai chúng tôi hợp lại, cũng không đến nỗi vô dụng lắm. Làm sao lại lọt vào tay bà được mà hòng dọa nạt nữa.

Từ bên trong, Chí Tôn giáo chủ từ từ hiện ra, sau lưng bà có hàng mấy chục người áo xanh, dường như tất cả lực lượng của Chí Tôn giáo đều tập trung đầy đủ mặt.

Thời Thiếu Côn nhìn thấy trước tình thế này thì chỉ có máu, sắt và vũ khí mới giải quyết được để thoát vòng vây. Nếu bị bắt lại một lần nữa, thì chẳng thể nào thoát chết được.

Không cần suy nghĩ nữa, chàng nắm tay Bạch Thái Vân, cả hai chuẩn bị thủ thế.

Chí Tôn giáo chủ cười khanh khách nói :

- Chung quanh tòa hoa sảnh kia đã bài trí thật nhiều bông hoa, chúng bây có thấy không?

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên suy nghĩ :

- “Tại sao lại đem hoa bày vào chỗ này nhiều như vậy? Bà ta có dụng ý gì đây chẳng?”

Bạch Thái Vân nói :

- Có thấy rồi, đã sao chưa?

Chí Tôn giáo chủ cười lật nói :

- Mùi hoa thơm nồng gắt kia khiến cho lòng người sinh ra ngây ngất. Ngoài ra trong phòng ta còn phóng ra một loại hơi mù độc. Bất cứ người nào hít phải hai thứ cùng một lúc, lập tức bị mất hết công lực ngay.

Bạch Thái Vân cười lật nói :

- Bà đừng hòng hãm dọa chúng tôi, vô ích.

Chí Tôn giáo chủ cười lạnh nói :

- Không tin thì thử vận công xem rồi biết ngay.

Thời Thiếu Côn còn nghi ngờ chưa tin, nghe Chí Tôn giáo chủ nói vậy chàng vội vàng thử tụ công lực. Nhưng vừa mới bắt đầu đã cảm thấy một điều kỳ lạ, toàn thân bủn rủn không còn một tí khí lực nào cả.

Hồi 66 Những bí ẩn của lá thư kín

Thời Thiếu Côn giật mình hoảng sợ, vận công một lần nữa, cảm thấy chân khí ở Đan điền đề tụ không nổi, chân tay và bát mạch tê dại cứng ngắt.

Quả nhiên là trạng thái trúng độc, không còn nghi ngờ gì cả.

Bạch Thái Vân cũng bị một tình trạng như vậy. Mặt nàng tái xanh, chột mắt mấy cái, nhìn Thời Thiếu Côn hỏi :

- Anh thấy thế nào, có thể chống cự nổi không?

Thời Thiếu Côn gượng cười không đáp.

Chàng đã nuốt được “Vạn niên kim thiên”, nội lực đã đến chỗ nhiệm màu nên vẫn cố gượng được chưa đến nỗi ngã gục xuống. Nhưng lúc này công lực đã không đề tụ được thì làm sao đủ khả năng khổ chiến với hàng mấy chục cao thủ, chưa kể đến Chí Tôn giáo chủ.

Thân phận hai người không khác nào chim lồng cá chậu.

Bạch Thái Vân lẳng lẳng dùng truyền âm nhập mật nói :

- Họ đã có ác ý, chúng mình cứ tìm cách thoát đi rồi sẽ hay.

Nói xong toan dốc hết tàn lực, liên hiệp dùng sức mạnh của U Hạo thần công mong vượt khỏi vòng vây này.

Nhưng Thời Thiếu Côn đã lách sang một bên dùng truyền âm nhập mật nói :

- Không được đâu, đừng liều mạng vô ích và lại gây thêm tai họa.

Nói chưa dứt câu, Chí Tôn giáo chủ trầm giọng nói :

- Hiện giờ, dầu chúng bay có tài lên trời xuống đất cũng không thể nào thi thố được nữa.

Rồi bà hạ giọng xuống nói nhỏ :

- Sao, mày còn chưa chịu bó tay cho rồi?

Thời Thiếu Côn xua tay nói :

- Tôi còn một chuyện cần...

Chí Tôn giáo chủ cười nói :

- Bây giờ mày lấy tư cách gì để nói chuyện với ta? Chính Nghĩa môn chứ, võ lâm hiệp khách, hay là con... nuôi của Văn Tử Ngọc?

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi than rằng :

- Bất kỳ với tư cách hay danh nghĩa nào, tôi cũng cần nói chuyện với bà.

Lúc bấy giờ chàng đã cảm thấy các bắp thịt từ đầu đến chân như muốn ngừng, giọng nói không được tiếp tục, chứng tỏ độc tố đã bắt đầu phát rồi.

Bạch Thái Vân thấy chàng không muốn ra tay chống lại, mà còn kéo dài câu chuyện lái nhai mãi thì bực tức, la lớn :

- Anh ngốc, bây giờ mà còn lý sự nữa chẳng lẽ anh cam tâm chịu chết hay sao?

Nói dứt lời, nàng vung kiếm và xuất chiêu tấn công ngay Chí Tôn giáo chủ.

Chí Tôn giáo chủ dường như không thèm quan tâm đến, bà chỉ cười gằn.

Nhưng nàng vừa xuất thủ thì đã thấy rã rời chân tay, hình như người mang bệnh lâu năm không có chút khí lực nào, rồi bỗng ngã quay xuống đất.

Thì ra công lực của nàng cũng không thể đề khí được, dù miễn cưỡng ra tay chỉ làm mất thăng bằng, không giữ vững được và ngã xuống.

Chí Tôn giáo chủ lạnh lùng nói :

- Bắt nó giải đi.

Tức thì bốn, năm tên áo xanh dạ to một tiếng rồi bước ra chộp lấy nàng đi mang đi ngay.

Thời Thiếu Côn đưa mắt nhìn theo nhưng hoàn toàn bất lực, không thể phản công bằng cách nào được nữa.

Trên thực tế, độc tố này vô cùng ghê gớm, một khi đã xâm nhập vào thân thể hoàng hoành rất mau lẹ, không một cao thủ nào có thể gượng nổi quá ba phút. Hiện nay chàng nhờ có “Vạn niên kim thiên” chân lực cuối cùng nơi Đan điền chưa dứt hẳn nên còn gắng gượng được chưa ngã ra mà thôi.

Sau khi giải Bạch Thái Vân đi rồi, Chí Tôn giáo chủ điếm mặt chàng rồi ra lệnh :

- Cho nó uống một viên “Ninh Tâm hoàn”.

Tức thì con thị tỳ Đông Mai dạ một tiếng, cầm một viên thuốc màu đỏ để vào môi chàng.

Thời Thiếu Côn đành há mồm nuốt vào.

Khi thuốc vào bụng, chàng cảm thấy thoải mái dễ chịu vô cùng, nên thở phào một cái nói :

- Đa tạ Giáo chủ đã giải độc cho tôi.

Chí Tôn giáo chủ cười gằn nói :

- Mày đừng nghĩ lắm, ta không giải độc cho mày đâu. Viên thuốc Ninh Tâm hoàn này chẳng qua chỉ giúp cho mày khỏe khoắn được một lúc, chậm chết mấy giờ, chứ không bao giờ phục hồi công lực nữa.

Thời Thiếu Côn ngao ngán cúi đầu im lặng.

Chí Tôn giáo chủ vẫn giữ thái độ nghiêm trang nói :

- Ta cũng có ý muốn buông tha mày đi cho khuất mắt. Nhưng mày đã tặng ta một chưởng trước mặt quần hùng nơi võ lâm đại hội tại Vong Ngã cốc. Đó là một sỉ nhục lớn lao nhất của đời ta. Mày và con tiện tỳ họ Bạch không hòng sống sót được đâu.

Nói đến đây bà nổi nóng nghiêng răng quát lớn :

- Không ngờ ta lại bại nhục về tay mày...

Thời Thiếu Côn lắc đầu nói :

- Bà không nên quá khích động như thế, chẳng qua việc chống đỡ lại là hành động vạn bất đắc dĩ mà thôi. Lòng tôi tuyệt nhiên không bao giờ muốn hại Giáo chủ.

Rồi liếc mắt nhìn qua một bên, chàng hỏi thêm :

- Những tài liệu trong gói này, Giáo chủ đã xem chưa?

Chí Tôn giáo chủ cười nhạt nói :

- Lễ tự nhiên ta đã xem rồi. Nếu không bản tòa này không dụ lòng được như vậy đâu.

Giọng nói của bà vô cùng buồn thảm như muốn nức nở.

Thời Thiếu Côn hết sức thắc mắc, nói :

- Nếu Giáo chủ đã xem tất nhiên phải thấy rõ sự thực của các thảm trạng kia để ăn năn việc cũ đã làm trong bao năm qua chứ!

Chí Tôn giáo chủ nạt lớn :

- Chỉ vì ta đã xem biết tài liệu rồi nên mới căm hận lão tặc Thời Quân Hào, và đối với mày, giọng giống dê hèn đốn mặt của hắn, ta cũng hận đến cực điểm.

Rồi bà lại thét lớn :

- Thằng già họ Thời ở đâu? Mày giấu nó tại nơi nào rồi?

Thời Thiếu Côn kinh ngạc quá sức, chẳng hiểu ra sao hết, lắp bắp hỏi :

- Giáo chủ xem trong thư như thế nào... tại sao vậy...

Chí Tôn giáo chủ nạt lớn :

- Chẳng lẽ mày đã biết rõ nội dung trong ấy hay sao?

Thời Thiếu Côn nghiêng răng bậm bụng thờ dài một tiếng, đáp suông :

- Không biết.

Thật ra, chàng đã xem qua hết rồi và hiểu cả mọi điều bí ẩn trong ấy, nhưng chàng nghĩ chẳng lẽ tự mình nói ra sao tiện, hơn nữa vì Chí Tôn giáo chủ đã coi rồi, khỏi cần giải thích thêm nữa.

Điều đáng nghi ngờ hơn hết là tại sao bà đã xem rồi mà vẫn giữ thái độ hằn học như thế mãi? Tại sao bà không nhận mình là con? Tại sao bà không ngó ý muốn đi thăm Thời Tư Tình để cùng ông bồi đắp lại mối tình đã đổ vỡ, mà lại cứ chửi ông ta là thằng giặc già, là lão tặc?

Cứ nhìn thái độ của bà thì mỗi căm thù cũ chưa có tí gì là thay đổi mà còn có bề gay gắt hơn nữa.

Chí Tôn giáo chủ hỏi lại :

- Lão tặc Thời Quân Hào đâu rồi? Mày có nghe lời bản tọa hỏi hay không?

Thời Thiếu Côn nghiêng răng đáp :

- Không biết.

Chàng đã xem qua thử rồi. Trừ phi Chí Tôn giáo chủ đã mê loạn tánh hồn nên mới dùng dụng với những sự kiện ấy. Nếu vậy còn biết cách nào để đánh tan nỗi mối hận lòng của bà đây?

Đang suy nghĩ miên man, bỗng nghe Chí Tôn giáo chủ cười lớn, nói :

- Dầu mày cố giấu, ta đã có biện pháp buộc mày phải nói ra.

Phất tay một cái, bà hét lớn :

- Hãy đem hết chúng nó đi cho khuất mắt ta.

Tức thì bốn tên áo xanh da vàng, xông đến.

Thời Thiếu Côn xua tay nói :

- Khoan đã, tôi có chuyện cần phải nói nữa.

Chí Tôn giáo chủ cười nhạt nói :

- Mày muốn chỉ chỗ ở của Thời Quân Hào phải không?

Thời Thiếu Côn lắc đầu nói :

- Không, tôi chỉ cần hỏi một việc...

Chí Tôn giáo chủ không nhin được, nói :

- Thử nói ra xem.

Chàng gắng gượng hỏi :

- Giáo chủ có thể đem nội dung trong thư đó, nói ra đại khái cho tôi nghe qua được không?

Nghe nhắc tới chuyện cũ, bà lại phùng phùng nổi giận, quát lớn :

- Thư ấy ghi chép một phần của thảm án ngày xưa.

Thời Thiếu Côn hỏi tiếp :

- Nếu đã xem qua sao không nhận xét được những điều hiểu lầm từ trước?

- Hiểu lầm hả? Hiểu lầm cái gì?

- Thế trên phần ghi chép này đã nói gì?

- Trong thư đã ghi chép rằng bao nhiêu nghi vấn đều hoàn toàn có thực. Lão tặc Thời Quân Hào đã lừa gạt lợi dụng thân thể ta, sau đó còn gian dâm cùng em gái ta rồi ra tay sát hại cả cha mẹ ta.

Nói đến đây, bà cảm hận quá trợn mắt nhìn chàng, nét căm thù phát lộ trên mặt.

Như bị sét đánh bên tai, Thời Thiếu Côn vội kêu lớn :

- Không phải rồi! Trong ấy viết khác...

Nhưng Chí Tôn giáo chủ không thèm nghe lời Thời Thiếu Côn nói nữa, tiếp tục gầm thét :

- Bây giờ mày đã hiểu rõ ràng mày vốn là dòng giống nghiệt súc của lão tặc Thời Quân Hào! Trời sinh ra cha con mày, nòi nào giống ấy, chẳng khác gì đâu. Cả hạnh phúc của đời ta đã tan nát vì lão thất phu ấy, danh dự uy tín của ta lại còn bị tiêu tan vì tay mày, thằng tiểu tặc khốn nạn. Hận này đối với cha con mày, chất đồng bằng núi cao, lớn bằng biển cả, mày có thấy không?

Thời Thiếu Côn kêu lớn :

- Không, không phải như thế đâu. Ngay một việc làm của ông thay đổi tên hiệu, từ Quân Hào sang Tư Tình cũng đủ bộc lộ mối tình thâm thiết của ông đối với Giáo chủ rồi. Bất cứ có sự gieo rắc tai họa, hiểu lầm như thế nào đi nữa, lòng yêu mến Giáo chủ, ông ta vẫn giữ trước sau như một.

Nói đến đây, chàng thấy rõ sự quan hệ giữa chàng và Chí Tôn giáo chủ đã quá rõ ràng và việc chàng bỏ họ Văn lấy họ Thời quả nhiên rất đúng, không lầm lạc tí nào.

Thời Tư Tình quả nhiên là thân phụ của chàng, như Chí Tôn giáo chủ đã công khai xác nhận rồi.

Chỉ có một điều quái lạ là vì sao nội dung phong thư lại đối khác?

Chàng đã xem qua một lần, bây giờ lời nói của Giáo chủ lại trái hẳn. Thái độ căm thù của bà chứng minh rằng bà không nói gạt chàng.

Phải có một nguyên nhân nào mới được.

Nguyên nhân này chỉ có thể là phong thư kia đã bị tráo đổi!

Nhưng không thể nào xảy ra việc ấy được. Văn kiện này trước sau lúc nào chàng cũng cất kỹ trong người. Không đưa cho một ai, chẳng rời ra giây phút nào, tuyệt đối không thể có sự tráo đổi, giả mạo.

Bên tai chàng vẫn còn văng vẳng tiếng gầm thét vì uất hận căm thù của Chí Tôn giáo chủ :

- Mày muốn chống chế, ngụy biện bằng cách nào cũng không thể nào thay đổi được cái sự hận thù của ta đối với cha con mày. Sau khi bắt được Thời Quân Hào, ta sẽ đem cả hai cha con mày ra lăng trì xử tử mới hả giận.

Thời Thiếu Côn bậm môi, nói :

- Như thế ít ra Giáo chủ cũng đã thừa nhận kẻ này là con ruột của bà đẻ ra.

Chí Tôn giáo chủ hét lớn :

- Đó là điều oan nghiệt, một nghiệt chứng mà tội ác còn lưu lại. Mày không thể là đứa con của ta, chỉ là đồng giống oan cừ của một con người tàn ác vô sỉ, mày chỉ là một người thù truyền kiếp luôn luôn báo thù ta mà thôi.

Thời Thiếu Côn đau lòng khôn tả nhưng chỉ biết lặng thinh thôn thức chứ không biết nói gì hơn.

Chí Tôn giáo chủ thở hắt một hồi lâu rồi gầm lớn :

- Hãy giải nó đi.

Nói xong bà bỏ đi liền.

Bốn tên áo xanh xông lại, chẳng để chàng nói được một lời, chúng đã nắm tay, kéo chân, lôi đi theo Giáo chủ.

Thời Thiếu Côn đã mất hết công lực, bây giờ cũng chẳng khác gì một phế nhân, dĩ nhiên không thể nào chống cự được, đành để mặc tình cho bọn chúng kéo xềnh xệch đến đâu thì đến.

Đi chừng bốn chục trượng, đến một tòa nhà đá. Nhà này xây trong một hang đá thiên nhiên. Lối kiến trúc do bàn tay người, cũng khá công phu. Bên trong lót bằng đá trắng láng trơn, khô ráo, sạch sẽ.

Chí Tôn giáo chủ đi thẳng vào đó không thèm quay đầu nhìn lại.

Bên trong rộng rãi mênh mông, không có bày biện một thứ gì, có vẻ âm u rùng rợn vô cùng.

Vừa bị bọn chúng lôi vào, Thời Thiếu Côn định thần nhìn lại, bỗng chàng giật mình hoảng sợ. Thì ra Bạch Thái Vân đã bị khóa trong một cái vòng sắt, vai áo trước ngực đã bị xé toạc, một tên áo xanh đang cầm một con dao nhọn hờm sẵn, hình như đang chực mổ bụng hay hành hình.

Thời Thiếu Côn hỏi :

- Bà muốn đem cô ấy vào đây làm gì?

Chí Tôn giáo chủ hạ giọng nói :

- Hình như tại Vô Nhân cốc này có nói, con tiện tỳ họ Bạch là vợ mày phải không?

Thời Thiếu Côn gật đầu đáp :

- Phải, chúng tôi tuy chưa cử hành hôn lễ chính thức, nhưng chúng tôi đã là vợ chồng rồi.

Chí Tôn giáo chủ lạnh lùng nói :

- Bây giờ chỉ nên oán trách định mệnh và số phận cô ta bạc phước nên mới gặp mày. Bây giờ nàng vì mày mà phải chịu mổ bụng moi tim.

Thời Thiếu Côn cổ vùng một cái kêu lớn lên :

- Bà muốn giết cô ấy sao?

Chí Tôn giáo chủ mỉm cười gật đầu rồi từ từ nói :

- Phải, muốn cứu nàng cũng không khó gì. Mày chỉ cần chỉ nơi giấu Thời Quân Hào là được. Ta sẽ tha cho nàng ngay.

Rồi bà hét lớn :

- Chuẩn bị hành hình.

Thời Thiếu Côn hoảng hồn, trái tim rung động mạnh. Chàng đứng trước một thế bí không thể giải quyết nổi.

Chàng không thể nói ra chỗ ở của Thời Tư Tình để Chí Tôn giáo chủ tìm hại ông ta.

Ngày nay đã biết ông ấy là phụ thân mình rồi, dù cho phải thịt nát xương tan cũng không thể để ông ấy phải mang họa vào thân được.

Nhưng chàng cũng không nỡ lòng nhìn thấy vợ mình là Bạch Thái Vân bị mổ ruột moi tim được.

Một bên là cha ruột, một bên là vợ, chưa biết nên quyết định lẽ nào.

Chí Tôn giáo chủ nhắc lại :

- Bỏn tòa không có thì giờ chờ đợi lâu. Nói hay không nói, mày phải quyết định ngay đi.

Người áo xanh cầm con dao nhọn ghé mũi dao to vào ngực nàng, tay trái chộp lấy vai, chực ra tay đâm xuống.

Thời Thiếu Côn cuống quýt vội nói :

- Không cần giết hại nàng ấy. Tôi... muốn nói...

Chí Tôn giáo chủ cười khanh khách nói :

- Nói đi, lão ta ở nơi nào?

- Ông ta đang ở... trong Kê Quan cổ động Ngạo Thiên Phong trong dãy núi Chung Nam sơn.

Chí Tôn giáo chủ hỏi :

- Lão ấy đã phát điên rồi phải không?

- Phải, nhưng tôi đã điểm huyết ông ta và giao cho một nhà đi săn chăm nom sự ăn uống của ông ta rồi.

- Thật hay dối đấy?

- Thật chứ, chả lẽ tôi đi gạt Giáo chủ sao?

Chí Tôn giáo chủ nghiêm giọng nói :

- Nếu mày nói gạt ta thì lão tặc ấy cũng chỉ sống thêm mấy ngày nữa là cùng. Sớm muộn gì ta cũng tìm kiếm được. Và mày cũng chỉ sống thêm được mấy ngày nữa thôi.

Thời Thiếu Côn ướm hỏi :

- Giáo chủ có định đích thân đi tìm ông ấy không?

Chàng chỉ cố tìm mọi cách để kéo dài thời gian ngỏ hầu tạo điều kiện thoát thân.

Giáo chủ cười lạt đáp :

- Chỗ này là căn cứ tạm thời của bọn tòa. Từ đây đến Chung Nam sơn không bao xa, sai người đi sang đó, lâu lắm cũng chỉ ba ngày thôi.

Bà quay sang gọi lớn :

- Huyền Trung Tử!

Huyền Trung Tử dạ lớn nói :

- Có lão nô đây.

Chí Tôn giáo chủ hạ giọng nói :

- Lời nói vừa rồi, người đã nghe rồi chứ! Bỏn tòa giao cho nhà người tự ý lựa chọn bốn người đem theo đến Chung Nam sơn tìm bắt lão tặc Thời Quân Hào mang về đây, hành trình đi và về không được quá ba ngày đấy nhé.

Huyền Trung Tử cúi mình đáp :

- Lão nô xin tuân lệnh.

Thời Thiếu Côn lo lắng nghĩ :

- “Sự việc xảy ra ngoài sự dự định của mình nghĩ. Mình hy vọng bà ta đích thân tới đó, té ra không đi mà chỉ sai Huyền Trung Tử cùng bốn người tùy tùng, ba ngày phải về tới nơi. Vì sao bà ta lại đối phó quyết liệt cùng ta và Bạch Thái Vân như thế nhỉ?”

Chàng lại suy nghĩ thêm :

- “Hiện nay Thời Tư Tình cùng lão già ăn mày đang ẩn núp dưới chân núi. Nếu rủi ro bọn chúng phát giác ra được thì kết quả sẽ ra sao đây?”

Đang lúc còn mơ màng nghĩ ngợi, thì Chí Tôn giáo chủ lại hét lớn :

- Bây giờ mày hãy chờ đây ba bốn hôm nữa, khi có kết quả ta sẽ quyết định sau.

Rồi bà hạ giọng nói :

- Treo nó lên.

Một tiếng dạ ran, bốn tên áo xanh cùng chạy tới, dùng một chiếc vòng sắt tròng qua người chàng, treo lên tường như Bạch Thái Vân.

Sau khi treo xong, Chí Tôn giáo chủ lập tức đem bộ hạ ra ngoài. Mấy tên áo xanh ở lại khiêng nhiều tảng đá lớn lấp kín cửa động.

Căn phòng vắng lặng trong một bầu không khí u buồn lặng lẽ.

Bạch Thái Vân mê man bất tỉnh, đầu tóc rũ rượi, hai tay treo ngược lên trên, vạt áo trước ngực bị xé tét, để lộ phần da thịt trắng phau.

Đầu nàng ngã xuống vai, đôi mắt nhắm nghiền, không biết gì hết.

Thời Thiếu Côn tuy tinh táo như thường nhưng chân tay bủn rủn, công lực mất hết. Nhờ công dụng viên thuốc Ninh Tâm hoàn, chàng không thấy có một trạng thái nào khác lạ trong người.

Chàng thở mạnh mấy cái, khẽ gọi :

- Vân muội, Vân muội...

Nhưng Bạch Thái Vân cứ mê man không nhúc nhích.

Thời Thiếu Côn buồn buồn tủi tủi, tâm hồn chìm đắm trong vòng nghĩ ngợi vẩn vơ.

Căn phòng rộng lạnh lùng vắng vẻ quá, chàng lắng tai chỉ nghe tiếng đập của con tim và hơi thở nhẹ nhẹ của hai người.

Chàng không còn cách gì để cứu vãn được trong hoàn cảnh khó khăn này, nên càng thêm buồn rầu ngao ngán. Trước mặt chàng mọi hy vọng đều tiêu tan và dù tìm được Thời Tư Tình về hay không, Chí Tôn giáo chủ cũng không để mình được sống sót.

Một cái chết chắc chắn đang chờ chàng.

Chàng muốn chết trong tay người mẹ đã sinh ra mình. Bây giờ chàng đã biết kẻ nào hại mình. Kẻ nào âm mưu hại phụ thân mình: Văn phu nhân.

Văn phu nhân là người mẹ nuôi đã có công nuôi nấng mình mười mấy năm qua, bà là di ruột mình, mà cũng là kẻ thù không đội trời chung của mình.

Không có bà ta, mình không đến nỗi phải chịu đựng một vận mạng chua cay buồn thảm như thế này. Gia đình không đến nỗi tan nát điêu linh, vợ chồng, mẹ con không đến nỗi nhìn nhau với cặp mắt chứa đầy thù hận.

Trong tập tài liệu này đã chứng minh sự thật, giải đáp hết những thắc mắc, nhưng tài liệu không nói tại sao Văn phu nhân lại nở đi làm tan nát cuộc đời chị mình?

Chàng không khi nào sợ chết, nhưng chàng chỉ ngại chết mà không nhắm mắt.

Chàng chỉ mong làm sao cho Chí Tôn giáo chủ thấy rõ sự thật của việc này, dầu thân chàng phải bị băm vằm làm trăm mảnh cũng cam lòng.

Ôi, sự thật đã làm tan nát cõi lòng chàng.

Suy tới nghĩ lui, chàng bỗng nhớ đến tập tài liệu nọ.

Cứ như nội dung mà chàng đã xem qua, định ninh rằng khi đã đọc rồi, nhất định Chí Tôn giáo chủ sẽ hết hờn oán, tức tốc đi tìm Thời Tư Tinh về cho vợ chồng mẹ con được đoàn tụ.

Trước kia Lãnh Thiên Tinh, tức là Chí Tôn giáo chủ, càng yêu mến Thời Quân Hào bao nhiêu, thì sau khi bị kế ly gián có sự hiểu lầm, bà càng oán hận căm thù người yêu bấy nhiêu.

Nếu sự hiểu lầm đã được giải thích, thì thù oán tự nhiên tiêu tan. Nhưng hiện giờ, tài liệu đã đưa rồi, hiểu lầm vẫn không cởi mở, mối hiềm thù càng sâu sắc thêm!

Chàng cứ mơ màng, suy nghĩ mà thời gian qua lần không hay biết.

Cuối cùng bao nhiêu oán hận Thời Thiếu Côn đều trút hết vào Văn phu nhân.

Chàng nghĩ rằng, lớn tiếng nguyên rủa cho hả giận.

Thình lình những tảng đá lấp cửa hang bị đẩy xô về một phía, bóng người nhẹ nhàng nhảy vọt đến trước mặt chàng.

- Ai!

Người kia đáp :

- Ta đây, mà có nhìn ra không?

Kẻ đó chính là Văn phu nhân.

Thời Thiếu Côn ngao ngán gượng cười nói :

- Tôi không còn đủ lời lẽ để nói cho hết những cảm giác trong lòng này. Tôi hận bà vô cùng. Tôi chỉ bức tức không ăn được thịt bà, lột được da bà cho hả giận. Nhưng mà...

Chàng thở dài, nói tiếp :

- Cám ơn mười mấy năm nuôi dưỡng đã cản ngăn không cho tôi thi hành ý nguyện.

Văn phu nhân mỉa mai nói :

- Mà không hại được tao, nhưng tao muốn hại mày lúc nào cũng được.

Nói xong định tung chưởng đánh sang.

Thời Thiếu Côn nghĩ rằng, nhắm mắt điềm nhiên chờ chết.

Nhưng chờ mãi không thấy Văn phu nhân xuất thủ, Thời Thiếu Côn ngạc nhiên mở mắt hỏi :

- Sao không xuống tay cho rồi?

Văn phu nhân thả tay xuống hỏi :

- Tại sao trước giờ chết mày lại quá bình tĩnh như vậy?

Bà ta vẫn còn miếng the che mặt nên không thấy cảm giác của bà ra sao!

Thời Thiếu Côn gượng cười đáp :

- Tôi chết trong tay bà cũng không có gì ân hận. Tuy nhiên lòng tôi vẫn thắc mắc không hiểu tại sao hỏi tôi còn hai tuổi, muốn giết tôi đâu khó khăn gì mà bà không hạ độc thủ?

Văn phu nhân cười ha hả đáp :

- Mày thắc mắc cũng phải. Nhưng tao nói ra cũng không sao. Trước kia tao không giết mày chỉ vì mày là con ruột của chị tao là Lãnh Thiên Tinh. Bà ta đã đem mày đến Hạ Lan sơn giao cho tao nuôi dưỡng. Ý nghĩa như vậy cũng đã quá rõ ràng rồi. Tao chỉ giận chưa giết được mày thôi.

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi than :

- Bao nhiêu đó cũng chứng tỏ cái thiên tính của người mẹ đối với con, hử dừ không bao giờ ăn thịt con, huống chi là người.

Văn phu nhân nói :

- Chỉ đáng hận một điều là trên võ lâm đại hội, mày cùng con tiện tỳ họ Bạch đánh bà ấy trọng thương, hành động ấy đã cắt đứt hoàn toàn chút tình mẫu tử còn lưu lại trong lòng bà ta từ trước tới nay.

Thời Thiếu Côn than rằng :

- Đó chỉ là điều bất đắc dĩ, không phải tôi có ý định như thế đâu. Tôi muốn biết rõ tại sao ngày đó các đại môn phái bao vây Hạ Lan sơn, bà lại có lòng tốt muốn bảo vệ cho tôi chạy trốn?

Văn phu nhân cười đáp :

- Thế mà mày không biết sao? Chẳng qua là tao muốn lợi dụng mày để đánh lạc mục tiêu của các đại môn phái, để vợ chồng tao về tới Vô Nhân cốc bình yên vô sự.

Thời Thiếu Côn chán nản quá nói :

- Bây giờ bà có thể ra tay đi cho rồi.

Văn phu nhân đắc chí cười khan rồi bắt thần tung chưởng đánh tạt sang thật mạnh.

Hồi 67 Dừng “Di thiên bổ nguyên” giải độc

Biết không thể tránh né được, Thờ Thiếu Côn nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tánh mạng Thờ Thiếu Côn sắp mất vì một chương của Văn phu nhân, thỉnh linh có tiếng gió thổi vạt áo bay phần phật, rồi một bóng người lao tới nhanh như chớp, hét lớn :

- Hãy dừng tay!

Thủ pháp của người ấy nhanh không thể tả. Chương lực của Văn phu nhân chưa hạ xuống đã vội thu về để phòng chống trả với một ngón đòn của người thứ hai đang đột kích từ phía sau lưng.

Chàng vừa mừng vừa ngạc nhiên, vội mở mắt ra nhìn.

Nhận ra được những người ấy, chàng cảm thấy vừa mừng vừa tủi. Thì ra hai bóng ấy chính là Khúc Tự Thủy và Tề Mãn Kiều.

Văn phu nhân hạ giọng hỏi :

- Các cô lại đây có việc gì?

Tề Mãn Kiều liền thoáng vừa cười vừa đáp :

- Để cứu người và thả họ ra.

Thờ Thiếu Côn nghĩ phận mình buồn buồn thẹn thẹn, nhắm mắt không nói gì hết.

Văn phu nhân hét lớn :

- Chỗ này là chỗ nào, chúng mày có biết không mà chực làm điều bậy bạ.

Tề Mãn Kiều neho mắt chọc tức :

- Chúng tôi đi cứu người chứ có làm gì bậy đâu?

Khúc Tự Thủy thở dài nói :

- Phu nhân hãy nên nghĩ lại. Bất kỳ thế nào đi nữa, tịnh dưỡng nuôi mười mấy năm trời như ruột thịt, chẳng lẽ vì chút nóng giận lại nỡ tuyệt tình như vậy?

Nín một chốc, nàng nói thêm :

- Bà hãy xét lại lương tâm mà xem, bà đã hại hết cả nhà người ta còn chưa đủ hay sao mà còn muốn giết thêm nữa?

Văn phu nhân vừa thẹn vừa giận gầm lên :

- Nếu không nể vì thế diện Vô Vi phái núi Trường Bạch, ta quyết giết sạch chúng mày như cỏ rác...

Tề Mãn Kiều nói :

- Bản lãnh bà cao siêu đến thế sao?

Văn phu nhân nổi nóng hét :

- Muốn biết hãy ném thử một đòn.

Nói xong, bà vận công lực, chuẩn bị ra tay.

Tề Mãn Kiều cười mỉm nói :

- Xin chớ nóng nảy và hồ đồ như thế. Tôi và đại thư dù không đánh lại, cũng còn nhị thư và tam thư tôi nữa chứ.

Văn phu nhân sùng sốt hỏi :

- Ủa, nhị thư của mày cũng đến đây sao?

Tề Mãn Kiều cười giòn tan nói :

- Lẽ dĩ nhiên là có đến rồi. Chị ấy chẳng những là học trò yêu của Chí Tôn giáo chủ mà còn là Đàn chủ Phân đàn Vân Mộng sơn. Địa vị của chị còn cao hơn phu nhân một bậc.

Văn phu nhân trầm ngâm suy nghĩ một chút rồi nói :

- Nhị thư mày có đến hay không, việc đó đối với tao cũng không quan hệ gì. Dù ngay trước mặt nhị thư mày, tao cũng giết chết chúng nó như thường. Vì chính nhị thư mày cũng nuôi một mục đích là thủ tiêu cả hai đứa đó.

Tề Mãn Kiều cười hi hi nói :

- Việc này chưa hẳn đúng. Nhị thư tôi tức giận anh ta nhưng cũng yêu anh ấy lắm, muốn giết chết, nhưng bỏ anh thì không nỡ. Nếu không là như vậy thì làm sao anh ấy sống sót được đến ngày nay.

Liếc mắt nhìn thấy Thờ Thiếu Côn đang bị treo lủng lẳng trên tường, nàng nói tiếp :

- Thờ thiếu hiệp, tôi nói như vậy có đúng không?

Thờ Thiếu Côn vừa tức vừa thẹn, nói :

- Tôi tiếc vì không thể chết ngay bây giờ được.

Văn phu nhân xúc động, đứng suy nghĩ mãi những câu nói vừa rồi của Tề Mãn Kiều.

Khúc Tự Thủy không có vẻ nhẫn nại lâu hơn, bèn nói :

- Em đi gọi nhị thư và tam thư lại đây, chúng ta còn một điều quan trọng phải giải quyết nữa.

Tề Mãn Kiều dạ một tiếng rồi quay mình bước đi.

Văn phu nhân hạ giọng bảo :

- Hãy khoan.

Tề Mãn Kiều dừng bước hỏi :

- Tại sao, bà sợ rồi hả?

Văn phu nhân hằm hằm nói :

- Tao sợ cũng sợ có người chứ đâu phải sợ chúng mày. Bây giờ tao chỉ hỏi chúng mày muốn gì?

Tề Mãn Kiều nói :

- Dù muốn gì chúng tôi cũng không tự ý quyết định được, mà còn phải chờ nhị thư mới được.

- Chị ấy đâu?

- Đi gặp Chí Tôn giáo chủ rồi.

Văn phu nhân ủa một tiếng, đưa mắt loang loáng nhìn qua Tề Mãn Kiều, thấy nàng không có vẻ gì là nói láo cả, nên hứ một tiếng rồi quay mình bước ra khỏi cửa hang.

Khúc Tự Thủy lau mồ hôi trán nói :

- Suýt chút nữa bị bà ấy tìm ra, rủi bị lộ tẩy chưa biết sẽ giải quyết ra làm sao? Thật là hú vía.

Tề Mãn Kiều cau mày nói :

- Đại thư, chị hãy đoán xem Văn phu nhân đi về đâu bây giờ?

Khúc Tự Thủy suy nghĩ rồi đáp :

- Chị chưa nghĩ ra.

Khúc Tự Thủy sững sờ giây lát rồi nói tiếp :

- Cái đó... bà...

Tề Mãn Kiều vội vàng nói :

- Cái đó... quá rõ ràng lắm rồi! Bà ta muốn đi tìm Chí Tôn giáo chủ. Nếu biết chúng mình nói láo, nhị thư và tam thư không đến, thì chẳng những một mình bà ta quay trở lại lập tức, mà ngay cả Chí Tôn giáo chủ cũng sẽ đến đây nữa. Lúc đó chắc là sẽ nguy hại cho chị em mình.

Khúc Tự Thủy giật mình giật đầu rồi vội vàng nói :

- Mau lên, hãy cứu bọn họ trước, đem gấp ra khỏi nơi này, mọi việc sẽ được trù tính sau.

Tề Mãn Kiều lập tức chạy lại mở trời cho Thời Thiếu Côn.

Thời Thiếu Côn tuy không đến nỗi bất tỉnh, nhưng chân tay bủn rủn, hoàn toàn mất cả năng lực chiến đấu. Khi được cởi trói, chàng đỏ mặt tía tai, quay về phía Khúc Tự Thủy và Tề Mãn Kiều chào hỏi và nói :

- Cám ơn hai cô nương đã cứu mạng tôi một lần nữa. Tôi...

Tề Mãn Kiều lạnh lùng cắt ngang :

- Tôn phu nhân cũng bị trói, anh có thể đến cởi trói hộ được không?

Thời Thiếu Côn càng cảm thấy ngượng ngập và hổ thẹn vô cùng nhưng vì không tiện nói nhiều, chàng lặng đến mở trời cho Bạch Thái Vân.

Vì công lực mất hết, người chàng bây giờ không còn tí võ công, hành động không khác chi người thường, phải mất một lúc thật lâu chàng mới cởi trói cho Bạch Thái Vân được.

Bạch Thái Vân mê man bất tỉnh. Lúc được mở trói thì ngã nằm trọn vẹn trong lòng Thời Thiếu Côn.

Khúc Tự Thủy nhăn mặt hỏi :

- Mau lên đi, nếu Văn phu nhân trở lại đây thì nguy hiểm vô cùng.

Thời Thiếu Côn chẳng dám diên trì, vội vàng bế Bạch Thái Vân, lùi thúi bước đi, theo sau Khúc Tự Thủy.

Lúc này đêm đã khuya lắm rồi.

Ngoài hang, tiếng côn trùng, dế kêu rả rích, gió rừng thổi lồng lộng, ngoài ra không có một bóng người thấp thoáng.

Đoàn người lố nhố bước theo nhau dò từng bước một, không lâu sau đã đi hơn hai mươi trượng.

Thình lình có tiếng thét lớn, đồng thời nhiều ngọn lửa bập bùng cháy lên.

Khúc Tự Thủy giật mình vội nói :

- Thời công tử để tôi bế Bạch Thái Vân cho, chúng ta tìm nơi ẩn nấp mau.

Cả bọn chạy thật nhanh.

Chợt Tề Mãn Kiều chỉ về phía bên trái nói :

- Bên kia có một cái hang!

Nàng dẫn Thời Thiếu Côn và Khúc Tự Thủy chạy về phía đó. Quả thật có một cái hang nhỏ, nằm khuất sau tảng đá, lại bị cây cỏ che lại nên rất khó thấy.

Tất cả chui vào hang ngồi yên lặng. Một lát sau có một tốp người áo xanh đi ngang qua. Họ lục lọi khắp nơi nhưng không tìm thấy cái hang nhỏ đó cho nên họ lại bỏ đi.

Khúc Tự Thủy thở dài nhẹ nhõm và quay lại nói với Tề Mãn Kiều :

- Tứ muội, em ra ngoài thám thính xem sao, rồi tìm đường để thoát thân, nhớ cẩn thận nhé!

Tề Mãn Kiều vốn tính hiếu động, nãy giờ ngồi chôn chân khó chịu, vừa nghe Khúc Tự Thủy nói vậy, dạ lên một tiếng, tung mình ra cửa hang đi ngay.

Khúc Tự Thủy quay lại nhìn thấy Thời Thiếu Côn đang buồn rầu ngồi ở góc hang. Nàng hỏi :

- Thời công tử sao buồn rầu quá vậy?

Thời Thiếu Côn thở dài nói :

- Tôi giờ đây trúng độc quá nặng, thuốc giải chỉ có trong tay Chí Tôn giáo chủ làm sao mà có được. Sống chết chỉ còn trong gang tấc, chỉ tiếc là còn quá nhiều việc chưa làm được.

Khúc Tự Thủy nói :

- Nếu đi đến cùng trời cuối đất để tìm thuốc giải cho anh, em sẵn sàng đi ngay.

Thời Thiếu Côn nói :

- Chỉ còn có một phương cách để giải độc mà thôi.

Khúc Tự Thủy vội vàng hỏi :

- Phương cách gì?

- Dĩ Nguyên Bô Thiên!

Khúc Tự Thủy thẳng thốt nói lớn :

- Không được đâu!

Dĩ Nguyên Bô Thiên là một phương pháp tối kỵ, rất ít được dùng. Người sử dụng phương cách này sẽ nhờ một người khác di chuyển nội gia chân khí lên, cho chất độc xâm nhập ngũ tạng, lúc bấy giờ chỉ sống nhờ nội lực trên trong vòng mười hai giờ, rồi sau đó sẽ cạn kiệt khí huyết mà chết.

Đột nhiên Thời Thiếu Côn quỳ xuống nói :

- Tôi còn nhiều việc phải thực hiện trước khi chết, mong cô nương giúp cho.

Khúc Tự Thủy đỏ mặt ấp úng :

- Anh... anh chẳng lẽ chịu chết sao?

Nên biết khi áp dụng phương pháp này, nàng phải đụng chạm nhiều vào thân thể Thời Thiếu Côn nên cảm thấy e thẹn.

Nàng quay mặt nhìn đi chỗ khác, hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má.

Giây lâu, nàng quay lại nhìn thấy Thời Thiếu Côn vẫn quỳ chỗ cũ. Không nỡ chối từ, nàng đành phải nói :

- Nếu anh đã quyết, thì em phải giúp thôi.

Thời Thiếu Côn liền cởi áo ngồi xếp bằng xuống trước mặt Khúc Tự Thủy.

Nàng cũng ngồi xuống, rồi vung tay điểm nhanh vào mười đại huyệt trước ngực Thời Thiếu Côn. Sau đó nàng áp tay vào ngực chàng, rồi chuyển nội lực và hướng dẫn luồng nội lực của Thời Thiếu Côn đi đúng chỗ.

Hồi lâu sau, Thời Thiếu Côn thở hắt ra một tràng rồi chàng đứng dậy.

Chàng vận công thấy công lực được phục hồi lại như xưa. Chàng mặc áo vào rồi quay về phía Khúc Tự Thủy nói :

- Xin cảm ơn cô nương nhiều lắm.

Khúc Tự Thủy ngập ngừng nói :

- Anh... Anh đã hiểu được lòng em chưa?

Quá cảm động, Thời Thiếu Côn run run đáp :

- Có, hiểu rõ lắm. Nhưng chúng mình có thể hẹn đến kiếp sau.

Khúc Tự Thủy cọ má sát vào ngực chàng, khẽ nói :

- Anh có biết không? Em đã nặng tình yêu anh ngay từ buổi ban đầu mới gặp. Chỉ vì nhị muội nên em không tiện... em cũng chưa biết xử trí thế nào. Nhưng hiện nay...

Rồi nàng nũng nịu nói :

- Đến nước này, chúng ta cũng không còn phải ngại gì nữa!

Trong khi ấy, Thời Thiếu Côn chăm chú nhìn vào Bạch Thái Vân đang mê man nằm bất tỉnh.

Mặc dầu biết mình sắp chết đến nơi rồi, tuy nhiên những hành động của mình không được đứng đắn đối với nàng.

Câu nói của Khúc Tự Thủy như mật rót vào tai khiến chàng giật mình hỏi lại :

- Điều gì?

Khúc Tự Thủy gượng cười nói :

- Bạch cô nương đối với anh là người vợ yêu quý, không thể chiếm đoạt tranh giành anh trong tay cô ta được. Nhị muội đã tìm thấy anh trước, đã làm anh đi đứng, dờ sống dờ chết để quyết giành anh được. Nhưng hiện giờ anh đã sắp chết thì không ai giữ nổi được anh. Riêng em, chỉ có em là mãn nguyện.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên hỏi :

- Cô nương làm sao thế?

Khúc Tự Thủy thản nhiên nói :

- Em muốn theo anh cùng chết. Nơi cỗi âm chúng mình cùng kết làm chồng vợ. Nơi đó không có ai tranh giành anh với em.

Thời Thiếu Côn thất kinh nói :

- Không, không nên thế!

Khúc Tự Thủy rầu rầu, nhưng vẫn cố gượng cười nói :

- Anh khỏi cần phải cản ngăn nữa. Từ lâu em đã nguyện cùng trời đất, dù không thể sống cùng anh nên đôi phu phụ, ít ra cũng được cùng anh, lúc chết rồi, làm đôi bạn ở âm ty.

Thời Thiếu Côn dậm chân nói :

- Không, cô nương mất cả bình tĩnh rồi...

Nói chưa dứt lời bỗng có một bóng đen bay vào. Thời Thiếu Côn nín thở nhìn lại, thì ra kẻ ấy là Tề Mãn Kiều.

Khúc Tự Thủy có vẻ áy náy, mặt nàng đỏ bừng không nói gì hết.

Tề Mãn Kiều tái mặt nhìn ngay mặt Thời Thiếu Côn lắp bắp nói :

- Anh... anh đã giải hết chất độc rồi sao?

Thời Thiếu Côn gượng cười đáp :

- Trước hết, cô nương hãy cho biết kết quả tra xét ra sao?

Tề Mãn Kiều cố nén sự xúc động trong lòng, cười hì hì nói :

- Tôi đã chứng kiến một cảnh nào nhiệt hiểm hoai. Chí Tôn giáo chủ đã gặp phải cường địch rồi.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên quá, hỏi gấp :

- Cô nương hãy nói rõ thêm. Tại sao lại có cường địch?

Tề Mãn Kiều nói :

- Có mấy cao thủ đã đến ngoài eo núi, gọi đích danh Chí Tôn giáo chủ phải giao trả anh cho họ...

Thời Thiếu Côn kinh ngạc hỏi :

- Họ đòi Chí Tôn giáo chủ phải giao trả tôi cho họ?

Tề Mãn Kiều đáp :

- Họ nêu đích danh Thời Thiếu Côn và còn bảo phải giao gấp vì họ đang cần.

Thời Thiếu Côn hỏi liền :

- Họ đòi Chí Tôn giáo chủ giao tôi ra để làm gì?

Tề Mãn Kiều nói :

- Để cùng anh quyết đấu một trận sinh tử để trả cho mối hận xưa.

Thời Thiếu Côn hỏi :

- Võ công của họ ra sao mà dám khiêu chiến với Chí Tôn giáo chủ?

Khúc Tự Thủy xen vào :

- Câu nói của ta hơi thừa vì người đã dám khiêu chiến với Chí Tôn giáo chủ, nêu đến đích danh Thời Thiếu Côn tất nhiên không phải hạng tầm thường.

- Theo ý cô nương nhận xét thì hai người đó ai hơn ai kém?

Tề Mãn Kiều do dự một lát rồi nói :

- Việc đó cũng hơi khó nói, vì mỗi người đều có một chuyên môn sở trường. Nếu hai cao thủ ấy cùng nhau so tài chưa chắc ai hơn ai kém, hoặc nếu có bên thua thì chỉ trong đường tơ kẽ tóc mà thôi.

Nói đến đây, đôi mắt nàng chớp đến sáng ngời, bản tánh trẻ con lại lộ ra :

- Bất kỳ ai hơn ai thua, chúng mình cũng sắp được xem một trận cho đã mắt. Chúng ta hãy đi mau lên, tôi đã tìm được nơi ẩn nấp kín đáo. Từ chỗ đó nhìn ra, trông thấy rõ ràng mà không bị phác giác.

Khúc Tự Thủy mắng :

- Tứ muội, em có biết bây giờ là lúc nào mà lại thích đánh nhau như vậy?

Không ngờ Thời Thiếu Côn lại thấy hứng thú, chàng nói :

- Tôi cũng muốn đi xem một chuyến cho biết. Mình cũng nên đi sớm hơn để tìm chỗ thuận tiện cho khỏi bị rắc rối.

Khúc Tự Thủy bằng lòng gật đầu, nói :

- Anh đã muốn thì chúng ta cùng đi.

Thời Thiếu Côn đang có vẻ nghiêm trang bỗng chàng se sẽ gọi nhỏ :

- Tự Thủy... em...

Khúc Tự Thủy giật mình ngạc nhiên rồi xúc động nói :

- Thiếu Côn... Anh...

Thời Thiếu Côn không còn e dè gì nữa, nắm hai bàn tay nhỏ nhắn em dịu siết chặt nói :

- Tự Thủy, anh có thể nhờ em một việc được không?

Khúc Tự Thủy òa lên khóc sụt sùi nói :

- Thiếu Côn, anh cứ nói đi. Bất cứ việc gì em cũng bằng lòng hết.

Thời Thiếu Côn thở dài nói :

- Bạch Thái Vân cũng là người tội nghiệp, đáng thương, em làm ơn săn sóc cho nàng giúp anh nhé?

Khúc Tự Thủy ngờ ngác có vẻ không hiểu nói :

- Anh...

Thời Thiếu Côn thở dài nói :

- Nếu không có thuốc giải độc chắc nàng sống không nổi.

Khúc Tự Thủy tủm tỉm cười đưa tay đón lấy Bạch Thái Vân nói :

- Anh cứ yên tâm đưa cô ấy cho em.

Thời Thiếu Côn vô cùng cảm kích, lặng lẽ bước theo sau Tề Mãn Kiều đi luôn vào trong đám cỏ mọc um tùm trong sườn núi.

Tề Mãn Kiều đã thăm dò kỹ lưỡng, nên rất am thạo đường lối, trong chớp mắt đã dẫn lên trên vách núi cheo leo.

Trên vách đá cây mọc um tùm, dây leo chằng chịt.

Tuy đã cuối thu nhưng cảnh lá vẫn còn rậm rạp. Hơn nữa, trong đêm tối âm u khuya khoắt, nấp tại đây rất yên chí khỏi phải sợ bị ai phát giác. Từ đây nhìn xuống, suốt phạm vi hơn trăm trượng trông rất rõ ràng.

Thời Thiếu Côn đưa mắt nhìn qua, bất giác giật mình kinh ngạc.

Trên một miếng đất ở phía ngoài eo núi, một số khá đông người đang tập trung. Trong số đó có Ô Trúc thân quân và một người trong Thiên Sơn tam sát.

Ngoài ra còn có một tăng nhân và một đạo nhân, cùng tám chủ tiểu sa di, tám tên mục đạo ăn mặc đủ màu sắp xếp rất chỉnh tề và thứ tự. Vị tăng nhân và đạo nhân kia có vẻ cao siêu lắm. Vị tăng nhân và đạo nhân mặt mũi đều hung dữ, không phải đến đây với một hảo ý.

Chí Tôn giáo chủ cùng mấy chục người bịt mặt áo xanh đứng đối diện với tăng nhân và đạo nhân, tình thế có vẻ căng thẳng.

Chí Tôn giáo chủ nói lớn :

- Các người là ai mà tới đây lớn lối quá vậy?

Vị tăng nhân nói :

- Hòa thượng pháp hiệu là Thiên Si, còn vị này là Địa Cực chân nhân.

Chí Tôn giáo chủ nói lớn :

- Đòi hỏi của các người, bản tòa không thể ưng thuận. Thời Thiếu Côn đã rơi vào tay ta thì chẳng ai có thể bắt ta giao đi.

Thiên Si hòa thượng nói :

Hồi 68

- Chúng tôi đã đến đây thì nhất định không thể về tay không.

Chí Tôn giáo chủ cười lớn nói :

- Các người ý vào cái gì mà lớn lối?

Địa Cực chân nhân liền nói :

- Dựa vào võ công của chúng tôi.

Chí Tôn giáo chủ nói :

- Vậy sao không ra tay liền đi.

Địa Cực chân nhân hừ một tiếng nói :

- Bần đạo xin hầu Giáo chủ ba thế.

Nói xong vung tay áo đánh ra một luồng kinh lực.

Chí Tôn giáo chủ cười lạt, khẽ phất tay đưa làn hơi trắng mịn mù ra đón lấy.

Hai luồng kinh lực vừa chạm nhau bỗng nổ lên mấy tiếng xì xẹt nhỏ rồi hóa giải không còn tông tích gì hết.

Địa Cực chân nhân giật mình kinh ngạc. Hàng mấy chục năm nay, trên bước đường giang hồ, chưa một cao thủ nào công nhiên đỡ được một đòn của lão.

Mặc dù lần này chưa đem hết toàn lực ra nhưng đối phương đã hóa giải được một cách nhẹ nhàng, thật là một việc làm ngoài sức tưởng tượng của lão.

Phía Chí Tôn giáo chủ, bà lo âu còn nhiều lắm...

Cả hai đem hết tinh thần dồn vào cuộc đấu. Trong cuộc cầm cự, Địa Cực chân nhân vùng hét lớn một tiếng vang trời, dùng “Huyền Thiên cương khí” tung ra một chưởng thật mãnh liệt.

Cứ theo bề ngoài mà nhìn thì không có gì lộ vẻ nguy hiểm. Nhưng Chí Tôn giáo chủ phải vội vàng đưa hai chưởng ra đón lấy. Trong chưởng này bà đã vận dụng đầy đủ mười hai thành công lực, nhưng vẫn chưa thấy rõ thắng bại.

Thời Thiếu Côn đứng trên cao trông thấy rõ ràng, sợ toát mồ hôi.

Song chưởng của đạo nhân tuy không phát lộ uy thế ra ngoài, nhưng bên trong ngấm ngấm một sức mạnh dồi non lấp biển.

Dù sao, Chí Tôn giáo chủ cũng là mẹ ruột của chàng, lẽ nào khoanh tay đứng nhìn khi bà bị lâm nguy.

Thiên Si hòa thượng đứng một bên nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nóng nảy, từ từ tiến lên mấy bước, niệm mô Phật, nói lớn :

- Thảo nào giang hồ võ lâm sôi nổi đồn đãi Chí Tôn giáo chủ oai chấn quần hùng, hôm nay được thấy tận mắt thật là xứng đáng.

Miệng nói thế nhưng lão đã ngấm ngấm vận công, tập trung chân lực vào Đan điền bắn một luồng kinh lực vào đại huyệt sau lưng Địa Cực chân nhân.

Địa Cực chân nhân biết có Thiên Si hòa thượng ngấm ngấm ám trợ cho mình nên đã chuẩn bị từ trước. Khi cảm thấy luồng nội lực của Thiên Si hòa thượng vừa chạm đến đã hút hết vào người, từ từ dồn lên Đan điền, nhập cùng Huyền Thiên cương khí của bản thân.

Chí Tôn giáo chủ cảm thấy áp lực tăng lên mạnh mẽ, chịu đựng không nổi, thân hình rung lên, muốn dội ngược ra sau.

Thời Thiếu Côn, hai tay nắm chặt, nghiêng răng cố đè nén cơn xúc động mãnh liệt.

Tề Mãn Kiều lẩm nhẩm nói :

- Lão hòa thượng này quả nhiên hèn hạ đáng ghét. Miệng thì nói tốt, rồi ra tay đánh lén mà không biết nhục. Lần này có lẽ Chí Tôn giáo chủ thảm bại rồi.

Thời Thiếu Côn giật mình hỏi :

- Sao, cô nương nói gì?

Tề Mãn Kiều đưa tay chỉ xuống dưới nói :

- Anh không thấy sao? Rõ ràng lão hòa thượng đã hèn nhất dùng thủ pháp chuyển lực qua huyệt đạo từ sau lưng, đem chân nguyên của hắn truyền thêm cho lão đạo sĩ già.

Thời Thiếu Côn chợt hiểu, vừa tức vừa giận, trợn mắt nhìn xuống.

Lúc bấy giờ Chí Tôn giáo chủ hầu như không còn đủ sức kháng cự nữa rồi.

Tuy hai chân còn đứng vững nhưng thân hình nghiêng nghiêng, hai vai rung động từng hồi, lão đạo sắp ngã.

Tính mạng của bà chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc, chỉ chờ gục dưới sức một của Địa Cực chân nhân.

Thời Thiếu Côn thấy nóng ruột quá, không chịu được nữa, nhún mình lao thẳng về phía trận địa cách đó hàng mấy chục trượng.

Khúc Tự Thủy thất kinh muốn cản ngăn nhưng không còn kịp nữa.

Chàng buông người bay là xuống như một con chim đại bàng, khẽ rơi xuống động nhỏ. Thiên Địa nhị thánh và cả ba tên Giáo chủ cũng không hề hay biết. Khi kịp biết ra thì chàng đã đứng ngay trước mặt Chí Tôn giáo chủ rồi.

Chàng thừa hiểu trong khi hai bên đang đấu nội lực cùng nhau, kiêng kỵ nhất là sự can thiệp bất ngờ hay những tiếng nổ lớn. Cho nên chàng lẳng lẳng tung ra một luồng chưởng phong âm thầm đánh thẳng vào ngực Địa Cực chân nhân.

Bất thành linh bị đột kích, Địa Cực chân nhân giật mình, vội chia bớt một phần công lực đón lấy đòn của Thời Thiếu Côn.

Sức lực hắn vừa được phân tán, Chí Tôn giáo chủ cảm thấy áp lực giảm bớt nhiều.

Bà khẽ hự một tiếng, lão đảo lùi ra sau ngòi xuống đất, vận công điều tức.

Thiên Địa nhị thánh không ngờ trước sự xuất hiện quá đột ngột của Thời Thiếu Côn.

Chúng quay lại nhìn thấy đó là một chàng thanh niên, hình dung tuấn tú, nhưng thân pháp nhẹ nhàng màu nhiệm, công lực thâm hậu vô cùng, nên không dám khinh thường.

Địa Cực chân nhân nổi nóng hét lớn :

- Thằng quỷ nhỏ, mày là ai mà dám đến đây vọng động như thế. Muốn chết hả?

Ô Trúc thần quân và hai tên ma đầu trong Thiên Sơn tam sát đứng đằng xa lướt trận bỗng hét lớn :

- Nó là Thời Thiếu Côn đấy! Xin đạo sĩ hãy coi chừng!

Địa Cực chân nhân cười rộ nói :

- Bé con, như vậy là hôm nay mày hết số rồi!

Nói xong dùng toàn lực phát hai chưởng đánh sang như điện giật.

Thời Thiếu Côn không chút ngần ngại, hít vào một luồng chân khí, đưa song chưởng ngang nhiên đón lấy.

Cũng như Chí Tôn giáo chủ vừa rồi, hai chưởng vừa chạm nhau lập tức nhập lại cứng ngắt, không thể tách rời ra được nữa.

Thiên Si hòa thượng cười để chữa thẹn và hét lớn :

- Đối phó với phường oan nghiệt như chúng, ta khỏi cần nghĩ đến giang hồ đạo nghĩa, lão tăng cứ ra tay cho rồi.

Nói xong lão đưa thẳng hai tay áp vào sau lưng Địa Cực chân nhân, dồn hết nội lực sang.

Thời Thiếu Côn vận toàn thể công lực chặn ngay đối phương, đôi bên đang cầm đồng thủ, đột nhiên chàng cảm thấy áp lực của đối phương thành linh tăng thêm, cứ cuộn cuộn xông qua mãi mãi như nguồn nước vô tận, càng lúc càng tăng.

Chí Tôn giáo chủ hình như đã bị trúng thương nặng, chỉ lặng yên nhắm mắt điều tức.

Thời Thiếu Côn cảm thấy nội lực của đối phương tăng mãi thêm, khí huyết trong người chàng sôi nổi, nội lực bản thân kém dần, mỗi lúc một suy yếu. Sự thắng bại sắp diễn ra không lâu.

Bên tai chàng còn văng vẳng tiếng cười đắc ý của Ô Trúc thần quân. Hắn gọi lớn :

- Thời Thiếu Côn, lão phu đã nói và quyết thanh toán mỗi hận cũ ngay trận này.

Tiếp theo đó là tiếng gầm thét của hai ma đầu trong Thiên Sơn tam sát :

- Thời Thiếu Côn, chuyển này mày phải đền mạng cho ca ca ta.

Chàng cảm thấy đầu óc choáng váng, mắt đỏ đom đóm. Mặc dầu chàng cố vận hết công lực chống đỡ đến phút chót, nhưng vì đã quá mòn mỏi mà sức lực của đối phương cứ tăng mãi không ngừng nên lão đảo đứng hết nổi.

Ngay khi thân hình chàng rung động thì một bóng người từ trên không trung lao xuống, nắm lấy tay trái của chàng.

Thời Thiếu Côn đang lúc mơ màng thì chợt thấy chân khí phục hồi, gia tăng gấp bội, đôi mắt sáng ngời nhìn qua gọi :

- Vân muội!...

Do sự điều khiển của bản năng, tay chàng chợt tăng thêm luồng kinh lực mạnh như thác lũ, biển trào xô vào đối phương.

Hai tiếng hự hự vừa vang lên, kèm theo những tiếng kêu la thảm thiết.

Thiên Địa nhị thánh như chiếc điều đứt dây, văng bỗng lên không rồi ngã xuống đất, cách đó gần ba trượng.

Hồi 69 Mỗi thâm tình của Khúc Tự Thủy

Thời Thiếu Côn nhìn bóng Chí Tôn giáo chủ đi đã xa rồi thở dài một tiếng, quay mình bước đi.

Bạch Thái Vân gọi lớn :

- Ca ca, tại sao hôm nay anh có vẻ khác thường như vậy?

Thời Thiếu Côn bước lại nói :

- Vân muội!...

Chàng chỉ gọi được hai tiếng Vân muội, rồi tiếp tục bước đi như cũ.

Bạch Thái Vân chạy theo hỏi :

- Anh chạy đi đâu bây giờ?

Thời Thiếu Côn gượng cười nói :

- Trong giờ phút chót của đời mình, tôi phải hoàn thành hai việc cần thiết.

Bạch Thái Vân ngơ ngác hỏi :

- Hả, anh nói gì lạ vậy, em chẳng hiểu gì hết?

Ngay khi đó từ đằng sau có người kêu lớn :

- Thời công tử! Trời ơi, tôi đã hại anh rồi.

Thời Thiếu Côn quay lại nói :

- Không, tôi luôn luôn nhớ ơn cô. Việc này chính do tôi thỉnh cầu, cô nương có can hệ gì đâu?

Người ấy là Khúc Tự Thủy.

Nàng vừa chạy theo kịp. Trong lúc đối đáp nàng quá xúc động, liền nắm tay Thời Thiếu Côn.

Chàng không nỡ cự tuyệt, cứ để yên cho nàng nắm lấy.

Bạch Thái Vân nhìn thấy, mắt tròn xoe, mày liễu dựng ngược thét lớn :

- Ô kìa, chị làm trò gì thế?

Khúc Tự Thủy chợt tỉnh, vội vàng rút tay lại, mặt đỏ bừng, không nói gì hết.

Cơn ghen nổi lên, Bạch Thái Vân nhìn nàng đay nghiến :

- Tại sao chị có cử chỉ ấy? Chị không thấy thẹn hay sao?

Khúc Tự Thủy xấu hổ quá, chẳng biết đối đáp cách nào, chỉ đành cúi mặt xuống đất.

Tề Mãn Kiều không chịu được xen vào :

- Chuyện gì đến nỗi chị phải hung hăng như vậy?

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Những kẻ khác còn kiêng nể cái tên “Bốn cô gái Trường Bạch”, ta chẳng sợ đâu.

Tề Mãn Kiều hứ một tiếng nói :

- Ai cần chị phải sợ, mà chúng tôi cũng không sợ chị đâu.

Thời Thiếu Côn cười giả lả nói :

- Dù sao tôi không còn sống bao nhiêu lâu nữa, các cô nữ nào đi làm điều huyền ảo như vậy.

Nói xong lại rào bước ra đi.

Khúc Tự Thủy vừa thẹn vừa đau lòng, bỗng ôm mặt òa lên khóc ngất.

Bạch Thái Vân tái mặt vội hỏi :

- Thời ca ca, anh vừa nói gì vậy?

Rồi nàng tung mình đuổi theo.

Thời Thiếu Côn cứ lùi thủi bước đi, trong đầu óc quay cuồng bao nhiêu ý nghĩ, lòng rối như tơ vò.

Việc đầu tiên chàng cần làm ngay là tìm được cha mình, cố gắng làm ông tỉnh lại, thuật hết mọi chuyện cho ông nghe.

Chỗ ấy cách đây không bao xa, Thời Thiếu Côn vừa nhảy mấy cái đã đến gần vách đá cheo leo rồi.

Chàng tung mình chạy vùn vụt như chim bay, miệng gọi lớn :

- Thời tiên bối!...

Không thấy ai đáp lại. Chàng sốt ruột chạy đến gần xem. Chỗ ông già ăn xin và Thời Tư Tình ẩn nấp, chàng nhớ rõ ràng có một tảng đá vuông vắn lớn ở trước mặt. Lúc này không thấy bóng dáng hai người đâu hết.

Như sét đánh ngang tai, chàng bàng hoàng ca thán, ngời lấm nhảm :

- Họ đi đâu cả rồi?

Rồi chàng cất tiếng gọi lớn.

Ngoài tiếng vọng lại của rừng núi, không có ai trả lời hết.

Bạch Thái Vân chạy theo sau, dụi dụi nói :

- Thời ca ca, anh chờ vội vàng. Chúng ta hãy kiên trì tìm kiếm, nhất định sẽ gặp.

Thời Thiếu Côn lắc đầu nói :

- Em đâu có biết được. Hôm nay nếu không làm được, thì vĩnh viễn không bao giờ gặp ông ta nữa.

Bạch Thái Vân cau mày hỏi :

- Sao anh nói năng kỳ dị thế? Tại sao vĩnh viễn không bao giờ gặp lại?

Thời Thiếu Côn đưa mắt nhìn quanh bốn mặt, buồn buồn đáp :

- Anh chỉ còn sống được mười giờ nữa.

Bạch Thái Vân gọi thất thanh :

- Hả? Vì sao?

Chàng gượng cười :

- Vì dùng thuật “Di nguyên bồ thiên”. Bây giờ đang nhờ vào nội lực chân khí bình sinh một đời mà sống. Không còn bao lâu nữa, khi chân khí tiêu hao sạch rồi, khí huyết khô cạn là tất nhiên phải chết.

- Di nguyên bồ thiên! Trời, anh điên rồi hả? Tại sao đi dụng thuật Di nguyên bồ thiên?

Thời Thiếu Côn thở dài :

- Vì lúc bấy giờ không còn biết cách nào khác nữa. Dù có hối tiếc cũng vô ích. Chỉ là...

Bạch Thái Vân chận lại :

- Hãy khoan! Điều cần nhất là lo tìm cách chữa trị cho anh hết độc.

Chàng gượng cười nói :

- Vô ích rồi! Cái thuật “Di nguyên bồ thiên” một khi đã thi hành rồi, dù cho Đại la thiên tiên cũng đành bó tay chịu chết. Cho nên mạng sống của anh chỉ còn nhiều nhất là mười giờ nữa mà thôi.

Nói xong tung mình định nhảy đi.

Bạch Thái Vân nhẹ nhàng như chim én, phi thân đến trước mặt Thời Thiếu Côn nói :

- Thời ca ca! Anh không nghe được em nói một câu sao?

Thời Thiếu Côn lắc đầu nói :

- Anh đã nói rồi, không còn một bộ pháp nào nữa!

- Thành bại do trời, cố gắng do mình. Ta cứ liệu cho đúng mức, chứ lẽ nào quá bi quan chán nản như vậy được. Em sẽ đem hết năng lực để cứu anh.

Thời Thiếu Côn nghiêng răng :

- Trên đời này không còn cách nào cứu được anh nữa! Vân muội, em khá thông cảm, đừng bận tâm vô ích.

- Nếu thế chả lẽ đã gần đến giờ vĩnh biệt rồi sao?

- Vân muội! Em hãy nên thận trọng. Đầu xanh tuổi trẻ, ngày xuân còn dài. Qua một khoảng thời gian, em sẽ dần dần quên anh đi. Chừng đó, em có thể gặp...

Bạch Thái Vân khóc òa :

- Em vĩnh viễn không quên anh được. Nếu quả anh chết thực em cũng chết theo anh. Sống gần nhau, chúng ta nhất định chết cũng gần nhau. Không một mãnh lực nào có thể chia rẽ chúng mình được nữa.

Nàng khóc sụt sùi, giọt lệ đầm đìa, như cánh hoa lê dưới cơn mưa gió.

Thời Thiếu Côn cảm thấy như đứt từng khúc ruột.

Hồi lâu nàng ngừng khóc, rồi lại gọi lớn :

- Thời ca!

- Vân muội!

- Anh, anh hãy ôm chặt lấy em.

Thời Thiếu Côn không nói, vòng hai tay ôm Bạch Thái Vân vào lòng.

Chàng đang siết chặt thân hình nàng thì Bạch Thái Vân đã dùng phép điểm huyết, điểm luôn tám huyết quan trọng của chàng.

Động tác nàng lanh không thể tả. Đến khi chàng biết được thì tất cả trọng huyết đều bị điểm trúng cả rồi.

Thời Thiếu Côn toàn thân cứng đờ như khúc gỗ.

Tuy không cử động được, nhưng tai vẫn nghe, mắt vẫn thấy và miệng cũng còn nói được.

Bất giác chàng gọi lớn :

- Vân muội, đành rằng em có hảo ý cùng anh, nhưng em có biết không, làm như thế là em đã hại anh rồi.

Bạch Thái Vân nước mắt ràn rụa nói :

- Bất kỳ ra sao, cũng phải làm như vậy. Phen này nếu không cứu được anh, em quyết chết theo anh. Bởi em không thể thiếu anh được.

Thời Thiếu Côn gọi nữa :

- Hãy mở ngay huyết đạo cho anh. Nếu chúng....

Bạch Thái Vân gạt nước mắt, nghiêng răng phất tay áo, điểm luôn vào huyết cam, khiến chàng dứt hẳn.

Rồi ôm chàng, nâng nức nở :

- Thiếu Côn ca ca, bây giờ hãy tạm chịu phiền lòng theo em một chút.

Vừa lúc đó có tiếng gọi :

- Bạch cô nương!

Bạch Thái Vân ngừng bước, hét :

- Ai đó?

Khúc Tự Thủy từ trong bụi cây thoăn thoắt bước ra, run run nói :

- Anh ấy tại sao như thế? Tôi có thể hỏi được một vài câu không?

Bạch Thái Vân trợn mắt nói :

- Nếu anh ấy có bề nào, cô phải đền mạng.

Khúc Tự Thủy gượng cười nói :

- Tôi xin bằng lòng.

- Cô bằng lòng chết sao?

- Vì tôi đã hại anh ấy. Mặc dù chính anh ấy van nài yêu cầu tôi thi hành thuật đó, nhưng tôi cũng tình nguyện chết theo anh ta.

Bạch Thái Vân cười nhạt nói :

- Té ra chị yêu anh ấy đến thế!... Đáng lẽ tôi phải giết chết chị.

Tề Mãn Kiều có ý không bằng lòng, ngỗ lời nói lớn :

- Kể ra chị cùng anh ấy cũng chưa hẳn là vợ chồng chính thức. Việc gì mà cảm đoán hay cảm tức người ta được chứ?

Bạch Thái Vân nổi nóng quát :

- Cô cũng muốn góp phần chăng?

Khúc Tự Thủy vội vàng hét lớn :

- Tứ muội, em không được hỗn láo.

Rồi nàng gượng cười nói với Bạch Thái Vân :

- Thôi, việc đã lỡ rồi, có hối cũng vô ích. Hiện giờ giữa chúng ta chỉ còn một tâm nguyện, mọi việc do thiên ý mà thôi.

Bạch Thái Vân lau môi nói :

- Chị muốn gì, cứ nói thẳng ra.

- Tôi chỉ xin chị nhận lời cho tôi được săn sóc bên cạnh anh ấy.

Bạch Thái Vân ngẫm nghĩ nói :

- Chị có bằng lòng nghe lời tôi sai khiến không?

- Chỉ cần cứu được anh ta, dầu thân này có chết cũng không chối từ.

- Cũng được, miễn đừng xảy ra điều gì đáng tiếc.

Khúc Tự Thủy cảm động nói :

- Cô thật ý bằng lòng rồi chứ?

- Tôi bằng lòng. Nhưng... nếu vạn nhất anh ấy chết đi, tôi sẽ băm cô ra ngàn mảnh.

- Tôi tuyệt đối không trả đòn đâu.

Tề Mãn Kiều không chịu nổi kêu lớn :

- Đại thư, không việc gì phải chịu thiệt thòi lớn lao như vậy. Trên đời này không thiếu gì con trai đàn ông như Thời Thiếu Côn mà đại thư lại chấp nhận điều ấy. Em thấy không đáng tí nào.

Khúc Tự Thủy gượng cười nói :

- Đó là một việc làm mà ngoài ra không còn biện pháp nào khác nữa.

Tề Mãn Kiều bất mãn lắc đầu nói :

- Tại sao không còn biện pháp nữa? Chị không hổ thẹn với lương tâm và bổn phận mình về tình cảnh của anh ấy. Chuyện gì phải gánh vác hết trách nhiệm.

Khúc Tự Thủy lắc đầu nói :

- Tứ muội, em chưa biết nhiều chuyện đâu. Khi nào em biết, chừng ấy em sẽ đồng ý với việc làm của chị hôm nay.

Tề Mãn Kiều ngơ ngác nói :

- Tôi không biết, tôi không tin như vậy. Tôi nghĩ rằng chị là kẻ quá ngây thơ, sau này chị sẽ hối hận.

Bạch Thái Vân hỏi hả đứng dậy nói :

- Xin giao các người chăm sóc cho anh ấy, chúng ta lên đường thôi.

Khúc Tự Thủy hỏi :

- Bây giờ định đi đâu?

Bạch Thái Vân đáp vắn tắt :

- Bạch Bình sơn!

Khúc Tự Thủy kinh ngạc hỏi :

- Bạch Bình sơn hả? Kiếm ai trên ấy?

- Gia gia tôi.

- Bạch giáo chủ ở Bạch Bình sơn hả?

- Có thể như vậy.

Khúc Tự Thủy ngậm ngùi nói :

- Bạch Bình sơn cách đây hàng bảy, tám trăm dặm đường. Dầu có đi mau lẹ cho mấy, một ngày chưa chắc đã tới nơi. Anh ấy không thể chờ đợi được. Còn việc gặp Bạch giáo chủ thì vẫn chưa biết, mà Bạch giáo chủ có chữa trị anh ấy hay không khó lòng mà biết chắc được.

Bạch Thái Vân hứ một tiếng nói :

- Có chữa được hay không thì còn may rủi. Hiện nay không có biện pháp nào chữa được những người đã sử dụng thuật “Di nguyên bồ thiên”. Tuy nhiên chắc chắn gia gia tôi sẽ nghĩ ra cách nhất thời để cứu chữa. Từ đây đến lúc đó chúng ta cần có biện pháp kéo dài cuộc sống của Thời ca ca.

Khúc Tự Thủy vội hỏi :

- Có biện pháp kéo dài cuộc sống của anh ấy sao?

Bạch Thái Vân nói :

- Biện pháp ấy khi thực hành sẽ làm hao tổn khí huyết của cô, cô nương có nhận lời thực hành không?

Khúc Tự Thủy không ngần ngại đáp ngay :

- Nếu cứu được mạng sống anh ấy, thân này dù phải nát thành muôn mảnh cũng không nề hà, huống chi một tí hy sinh nhỏ, đâu có đáng chi.

Bạch Thái Vân cả mừng nói :

- Được lắm, nếu cô nương đã quyết tâm, bây giờ xin thử chành trước xem sao.

- Thực hành cách gì?

- Độ khí dẫn huyết.

- Độ khí dẫn huyết hả?

- Tôi đoán trước cô không bằng lòng rồi.

- Không, tôi sẵn sàng bằng lòng.

Nàng vừa nói vừa cởi cái nút đựng nước ra.

Tề Mãn Kiều vội kêu lớn :

- Đại thư, không nên thế! Chuyện gì mà chị phải chịu thiệt thòi như vậy?

Nàng lách mình xông tới, chặn ngay trước mặt Khúc Tự Thủy, thò tay giật lấy cái túi đựng nước.

Nhưng Khúc Tự Thủy không bằng lòng. Nàng phải đành thôi.

Khúc Tự Thủy không chút ngần ngại, rút một con dao nhỏ trong bọc, mau lẹ chích vào cổ tay một nhát, máu tươi vọt ra như suối.

Bạch Thái Vân đưa cái túi hứng lấy, không bao lâu máu ra đầy nửa túi.

Nàng bảo :

- Đủ rồi!

Khúc Tự Thủy vội vàng vận công chỉ huyết, rồi nhắm mắt ngồi điều tức.

Máu đổ ra gần ba chén uống nước, khiến mặt nàng tái nhợt, khí huyết hao tổn khá nhiều.

Tề Mãn Kiều vội vàng lấy tay áp vào huyết bồi tâm của Khúc Tự Thủy, dùng công lực bản thân giúp nàng điều tức, mau phục hồi nguyên khí.

Một lúc khá lâu, Khúc Tự Thủy khôi phục chân nguyên, da mặt trở nên hồng lại. Nàng tức khắc ngưng vận công, mở bừng hai mắt.

Bạch Thái Vân đỡ Thời Thiệu Côn dậy.

Mặc dầu huyết đạo bế tắc, không cử động nói năng được, nhưng mọi việc xảy ra chàng đều hiểu rõ ràng.

Sau khi đỡ chàng ngồi dậy, nàng vội dùng bàn tay nhỏ nhắn ấn vào sống lưng chàng.

Công diệu xuất chương của nàng rất đặc biệt, dùng nắn bóp, không phải mân mê vào người.

Dù nói là ấn vào sống lưng, nhưng thật ra tay nàng vẫn để cách da gần ba tấc, không bao giờ ấn mạnh xuống.

Người ngoài nhìn vào, hình như là chuyện chơi, nhưng rất tổn hao sức lực.

Một lát sau, người nàng đã đổ mồ hôi lấm tấm, chứng tỏ đã tiêu hao chân lực khá nhiều.

Hồi 70 Độ khí dẫn huyết

Hai tay Bạch Thái Vân cứ chờn vờn xung quanh sống lưng Thời Thiếu Côn. Cứ chỉ này mỗi lúc càng thông thả, nhưng hình như càng tổn hao nguyên lực nhiều hơn. Những giọt mồ hôi cứ thánh thót nhỏ xuống, càng lúc càng nhiều.

Thời Thiếu Côn lúc đầu ngồi yên không nhúc nhích, sau dần run run và một lát sau, toàn thân chàng cũng theo nhịp tay của Bạch Thái Vân, run lên không ngớt.

Hai tay của chàng đã bắt đầu cử động.

Sau đó hai hàm răng chàng khê động đây, miệng há ra, họng đã có một luồng hấp lực rất mạnh.

Nàng đưa cái túi kê vào miệng chàng. Máu tươi theo hấp lực tuôn vào cổ họng, trong phút chốc đã hết ngay.

Bạch Thái Vân thở phào một cái, xua hai tay nói :

- Cứ như thế này, chàng sống thêm được mấy ngày nữa, chúng mình cũng bớt lo đôi chút và thư thả.

Nghi một lúc sau, nàng nói :

- Khúc thư thư, lần này chị hiến máu tươi cho anh ấy uống để kéo dài mang sống. Lần sau, nếu còn cần dùng thì lấy máu của tôi.

Khúc Tự Thủy cảm động nói :

- Không, dọc đường chúng mình có gặp phải quân địch. Bạch muội cần phải bảo vệ chàng.

Bạch Thái Vân dịu Thời Thiếu Côn đứng dậy, hỏi :

- Khúc thư thư có đi thêm được không?

Khúc Tự Thủy nói :

- Tôi không đến nổi vô dụng như thế đâu. Và nếu cần, tứ muội có thể giúp tôi một lúc.

Bạch Thái Vân bồng Thời Thiếu Côn đi trước, Khúc Tự Thủy cùng Tề Mãn Kiều nối bước theo sau.

Quanh vùng rừng núi hoang vu, ba bóng người phóng đi khi ẩn khi hiện như ma trôi, không bao lâu chẳng còn thấy đâu nữa.

Ngày hôm sau, dưới chân núi Bạch Bình sơn, ba bóng người lại xuất hiện.

Bạch Bình sơn không phải là núi cao chót vót, nhưng địa thế rất hiểm trở, vì đá dựng vách đứng thật khó đi. Chật vật suốt ngày, ba người con gái mới leo tới đỉnh núi.

Khi đến nơi, cả ba đều thất vọng.

Trên đỉnh núi ngoài cánh rừng thu gió thổi cành lá xào xào, cây cối dọc ngang không thấy một ngôi chùa, cảnh miếu cùng không có nhà hay lầu quán gì hết.

Không hiểu tại sao Giáo chủ Bạch Công Lăng lại ở chốn này.

Khúc Tự Thủy nói :

- Vân muội, trước kia cô có đi qua ngõ này lần nào chưa?

Bạch Thái Vân đưa mắt nhìn quanh đáp :

- Chưa.

Khúc Tự Thủy ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao lại biết lệnh tôn ở đây?

Bạch Thái Vân đáp :

- Khi chia tay, phụ thân tôi có dặn cứ tới chốn này sẽ gặp nhau.

- Thế có hẹn nhật kỳ nào không?

- Không! Thật ra tôi cũng không hề nghĩ đến việc đi tìm người.

- Tại sao?

- Vì tôi bận mình nên không chịu ở với người, mà bỏ ra đi.

- Cô tại sao lại bận mình với bậc sinh thành của mình?

Bạch Thái Vân cười gượng rồi lắc đầu nói :

- Tôi muốn kiếm một người hợp tham đào luyện “U Hạo thần công” nên tìm vào Trung Nguyên, nhưng phụ thân tôi lại phản đối. Nhưng thấy tôi cả quyết, người có dặn rằng, sau khi tham luyện thần công xong, khi đến núi Bạch Bình sơn, người sẽ đến gặp.

Tề Mãn Kiều cười nói :

- Bạch cô nương, hình như Giáo chủ chỉ có một mình cô nương là con phải không?

Bạch Thái Vân ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao cô biết?

Tề Mãn Kiều cười ranh mãnh đáp :

- Nếu không thì khi nào lại quá nuông chiều, để cô ra đi một mình khỏi nhà như thế.

Bạch Thái Vân thấy ngượng, cười khòa lấp rồi nói luôn :

- Thôi, đừng bàn chuyện xa vời nữa. Hãy tính đến công việc của chúng ta. Bây giờ phải làm sao đây? Đây là vấn đề cay độc nhất làm cho cả ba chỉ biết bồn khoăn lo lắng mà chưa có biện pháp nào giải quyết. Cứ tính theo thời gian, thì hiện nay Thời Thiếu Côn chỉ sống còn ba giờ nữa thôi.

Dù có tìm ra Vu Cổ giáo chủ, cũng chưa chắc có thể cứu nổi mạng chàng.

Huống chỉ trong cảnh rừng núi hoang vu man mác, không có bóng người, biết nơi nào mà tìm kiếm.

Họa may là tiếp tục thi hành thuật “Độ khí dẫn huyết” một lần nữa, để tạm kéo dài cuộc sống của chàng, hầu gặp một sự may mắn bất ngờ nào chăng.

Tuy nhiên phương pháp độ khí dẫn huyết không thể kéo dài mãi, nhiều nhất chỉ ba lần mà thôi. Nếu không, tâm kinh thừa máu sẽ bị nghẹt hơi mà chết.

Tề Mãn Kiều thì khác hẳn hai nàng Bạch Thái Vân và Khúc Tụ Thủy. Bản chất nàng còn ngây thơ vô tư lự, đối với phong cảnh nên thơ hùng vĩ chốn này rất thích hợp, nên trong lòng thấy vui vẻ thú vị vô cùng. Tuy nhiên nàng cũng e dè, không dám bộc lộ sự ham thích của mình, trong khi mọi người đang sống trong đau khổ. Vì vậy nàng cũng chỉ ngấm ngấm đưa mắt thường thức những phong cảnh xung quanh đó mà thôi.

Bỗng nhiên từ trong khu rừng rậm cách xa chừng mấy dặm, có một vệt khói trắng tỏa lên.

Tề Mãn Kiều mừng quá vội kêu lên :

- Đại thư...

Khúc Tụ Thủy lên tiếng hỏi :

- Có việc gì lạ thế tứ muội?

Tề Mãn Kiều đưa tay chỉ về phía xa xa nói :

- Tìm thấy rồi. Lệnh tôn của Bạch cô nương nhất định đang ở nơi đó.

Bạch Thái Vân và Khúc Tụ Thủy vội vàng chạy ra, đưa mắt ngắm nhìn về phía vệt khói đang bốc lên.

Tề Mãn Kiều thúc giục :

- Còn chờ gì nữa mà không đến nơi xem thử. Mau lên chứ!

Khúc Tụ Thủy lắc đầu nói :

- Chưa chắc nơi đó là người mà chúng mình đang tìm kiếm.

Tề Mãn Kiều cau mày hỏi :

- Tại sao?

Khúc Tụ Thủy nói :

- Bạch giáo chủ là lãnh tụ một giáo phái, đâu phải bỏ hết tùy tùng ít ra cũng phải có một vài chục người đi theo. Như thế tất nhiên phải có bố trí người canh giới, chứ đâu lại vắng lặng như thế này.

Bạch Thái Vân nói :

- Phải đấy, gia gia tôi phen nào đi vào Trung Nguyên cũng phải có bốn Đại đường chủ, năm Hộ pháp, mười Hương chủ để hộ giá. Nếu có người nào đi đến gần người ba dặm sẽ bị phát giác ngay.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Nhưng bất kỳ là ai, mình cũng cần dò xét thử cho biết.

Tề Mãn Kiều đã có ý muốn đó từ lâu, khi nghe Khúc Tụ Thủy ngỏ lời, nàng đã lạnh lệ nói ngay :

- Đại thư, để em đi trước mở đường nhé.

Rồi không chờ chị bằng lòng, nàng đã như cánh yến lìa tổ lao vút lên không trung, nhắm chỗ có khói bay tới.

Chỗ vệt khói đen bay lên là một khu rừng rậm rạp. Lúc này tuy đã cuối thu nhưng trong rừng đều là những tùng bách xanh tươi, nên cảnh lá xum xuê rậm rạp, đứng xa không phân biệt được thứ gì bên trong. Làn khói đen trong khu rừng vẫn tiếp tục bay lên, gặp cơn gió thoảng qua, tỏa ra bốn mặt như mây mù vừa tan. Xung quanh cũng bị bao phủ, hình như một đám mây khổng lồ, đồng thời có mùi thơm thoảng qua đưa đến.

Khúc Tụ Thủy cau mày nói :

- Lạ quá, mùi thơm này không giống mùi thơm do nấu cơm, hình như là mùi thơm của gỗ đàn hương bị đốt cháy.

Bạch Thái Vân cũng nói theo :

- Quái nhỉ, quái lạ quá, chẳng lẽ...

Tề Mãn Kiều cười hì hì nói :

- Tôi đã quan sát kỹ, phía ngoài rừng không có người mai phục, trong rừng cũng không có cuồng đồ ác bá. Bạch giáo chủ, tất nhiên cũng là một người ẩn cư, biết đâu người ấy lại không thể chữa khỏi cho Thời thiếu hiệp.

Khúc Tụ Thủy nói :

- Em biết gì mà phỏng đoán.

Tề Mãn Kiều bực tức nói :

- Điều rất đơn giản là cứ nhìn phong cảnh nơi này cũng có thể dự đoán được.

Khúc Tụ Thủy và Bạch Thái Vân cứ mãi lo cho sức khỏe của Thời Thiếu Côn, nên không còn bụng dạ nào ngắm nhìn phong cảnh nữa.

Khi nghe Tề Mãn Kiều nhắc đến, hai người để ý nhìn lại.

Nhìn bốn bề núi cao bọc kín, bên trong hình như cái lòng chảo vĩ đại. Vách đá dựng đứng, nước nguồn chảy róc rách quanh năm. Thêm những cây tùng bách mọc lên chi chít, quả nhiên là cảnh tượng thật thanh tao thoát tục, vừa hùng tráng vừa nên thơ.

Khúc Tụ Thủy gật gù nói :

- Quả là một nơi ẩn cư lý tưởng.

Bạch Thái Vân nói :

- Có lẽ đích thị là địa phương này rồi. Phong cảnh u nhàn cũng có thể chứng minh người ở đây tâm địa tốt...

Nàng nói chưa dứt lời, Khúc Tụ Thủy đã đưa tay chỉ và nói gấp :

- Vệt khói bay lên từ nơi kia. Nơi đó nhất định có người.

Cả ba người phi nhanh về hướng có vệt khói. Đường dốc thoải thoải, địa thế ngày càng bằng phẳng. Cả ba đang đi vào thung lũng.

Đi gần đến, đột nhiên Tề Mãn Kiều kêu lên :

- Đàng kia có mấy ngôi nhà, nhất định vệt khói từ đó bay lên.

Cả ba đi càng nhanh hơn. Mùi hương ngày càng thơm. Bỗng Bạch Thái Vân cảm thấy đầu óc choáng váng. Nàng vội la lớn :

- Hương độc! Rời khỏi đây ngay.

Nhưng trễ rồi, cả ba đã bị trúng độc nặng từ từ ngã xuống bất tỉnh.

* * * * *

Thời Thiếu Côn chợt choàng tỉnh dậy. Chàng không biết mình đã ngất đi bao nhiêu lâu. Chợt chàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng. Những mùi hương thoang thoảng nơi đây quả là mùi phấn son. Bao nhiêu chần nệm nơi đây quả là đồ dùng cho con gái, tại sao họ đặt mình nằm trên giường này?

Nghĩ đến đây bất giác chàng hổ thẹn đỏ bừng đôi má.

Thế rồi chàng từ từ đưa mắt nhìn qua mọi vật bài trí trong căn phòng này.

Mười cây nến khổng lồ đặt hai hàng, chói sáng rực, chỉ có một cái sập để giữa phòng. Hình như đây là nơi mới dọn về chứ không phải là đã có người ở từ trước.

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước bỗng chạm phải một vật gì đo đỏ, có vẻ dị thường.

Chàng giật mình định thần nhìn kỹ thì đó là một người đang ngồi xồm trên đất, đầu cúi gục xuống giữa hai đầu gối, mới nhìn không phân biệt được là cái gì.

Chàng ngó mãi không biết kẻ đó là ai, mặt mày ra sao, nhưng cứ theo màu đỏ của hàng may có thể đoán được đó là một người đàn bà.

Chả lẽ đó là Trang chủ Phụng Nghi trang?

Nhưng không lý một Trang chủ lại chịu nhường giường cho một người khác rồi mình lại ngồi xồm trên mặt đất như vậy.

Công lực đã phục hồi như xưa, chàng tức tốc nhảy phóc khỏi giường, một mặt thủ thế phòng bị có điều bất trắc xảy ra, một mặt ho lên một tiếng khá lớn để đánh thức người ấy dậy.

Nhưng người ấy vẫn ngồi lạng thình, ngáy như sấm.

Thời Thiếu Côn cau mày bước lại. Chàng cố dần bước chân nặng chịch, đầu kẻ ngủ mê đến đâu cũng phải giật mình.

Nhưng người đó vẫn ngủ yên. Thân hình như một quả cầu không nhúc nhích.

Thời Thiếu Côn sẽ đá nhẹ một cái. Tuy nhẹ nhưng cũng có vận một ít lực đạo.

Người kia đang ngủ say không đề phòng, bị đá chổng ngược lên cao rồi lộn nhào xuống lông lóc kêu lớn :

- Má ơi, người ta muốn giết con.

Thời Thiếu Côn sững sờ nghĩ thầm :

- “Khổ thật, đi đâu rồi cũng gặp mãi thứ quỷ quái báo đời này hoài”.

Rồi sức nhớ đến chần êm gôi thêu mà mình vừa dùng là của người ấy, chàng cảm thấy rung mình ghê tởm quá.

Người ấy chính là cô gái yêu quý của Long Thủ Vu Bà, là Tư Mã Huệ.

Nhưng không biết sao gặp tại chốn này.

Thời Thiếu Côn vừa sợ vừa giận buột miệng hỏi :

- Thì ra là mày, mày đã lừa chúng ta đến đây.

Tư Mã Huệ bị đá choáng váng người, mặt mày ngơ ngác, nhìn chàng ấp úng nói :

- Tôi... tôi không biết gì hết.

Thời Thiếu Côn cũng nghĩ không ra.

Màn kịch tại chùa Thánh Tích tại Tam Tiên Lĩnh dần dần hiện ra trong ký ức.

Mẹ con Long Thủ Vu Bà đã bị Lệ Minh Nguyệt cho uống “Bách Thiềm hoàn”, cùng Độc Vương Sa Thiên Lý đã hóa thành làm nô lệ cho nàng. Như thế tự nhiên họ đã tuân lệnh chủ nhân tìm cách lừa dối đưa mình cùng Bạch Thái Vân vào trong.

Bây giờ chàng mới nhận ra sự thật.

Chàng nghĩ bụng :

- “À, ra thế, việc này do Lệ Minh Nguyệt sắp đặt cả. Nàng đã rời khỏi Thánh Tích tự rồi mà về lập cơ sở căn cứ nơi đây.

Cứ nhìn cái tên “Phụng Nghi thôn” cũng đoán được là nàng dụng ý lập nghiệp lâu dài tại xứ này rồi”.

Suy nghĩ xong, chàng lớn tiếng hỏi :

- Trang chủ đâu rồi?

Tư Mã Huệ đã hoàn toàn bình tĩnh, cười hì hì đáp :

- Tôi không biết. Chỉ biết là Trang chủ dặn tôi coi chừng anh mà thôi.

- Coi chừng tôi?

Thời Thiếu Côn cười lạt hỏi thêm :

- Cô coi chừng tôi nổi không?

Tư Mã Huệ điềm nhiên trả lời :

- Tôi không biết.

Hai mắt nàng đỏ ngầu và lơ lơ nhìn thẳng vào Thời Thiếu Côn tựa hồ như quen biết, nhưng có lẽ chưa biết nên xử trí ra sao mà thôi.

Thời Thiếu Côn cảm thấy khó chịu. Chàng đưa mắt nhìn quanh thấy cửa hang đóng kín mít, không một lối ra.

Chàng nổi nóng đánh ra một chưởng.

Thình lình có tiếng chuyển động ken két, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Hồi 71 Tình yêu nồng nhiệt oán hay duyên

Cánh cửa vừa mở rộng, bên trong một nữ lang ăn mặc thật lộng lẫy nhẹ nhàng uyển chuyển bước ra. Quả nhiên là Lê Minh Nguyệt.

Đi theo nàng là Long Thủ Vu Bà và Độc Vương Sa Thiên Lý. Hai người cứ lầm lì bước theo không nói một lời.

Tư Mã Huệ nói luôn một tràng bằng những lời riu rít như chim kêu không phân biệt được, rồi chạy về phía Long Thủ Vu Bà.

Thời Thiếu Côn tuy ngạc nhiên nhưng cố làm ra vẻ bình tĩnh hỏi :

- Không ngờ lại gặp Lê cô nương nơi đây.

Lê Minh Nguyệt tươi như hoa hồng buổi sớm, hớn hờ nói :

- Có ngờ đâu lại xảy ra nhiều việc như thế nhỉ?

Thời Thiếu Côn đáp :

- Phải, bây giờ tôi mới sống sót nhìn lại được mặt cô nương. Tuy có muộn một chút, nhưng...

Lê Minh Nguyệt lẹ miệng nói :

- Những cũng có thể cứu được kịp thời, phải không anh?

Thời Thiếu Côn cười lạt, nói :

- Đúng lắm, hôm nay chúng ta có thể đem ra thanh toán món nợ cũ được rồi. Trong Thanh Tích tự tại Tam Tiên Lĩnh.

Nói đến đây chàng bỗng dừng dừng nổi giận, rút thanh Dương kiếm cầm nơi tay.

Thì ra từ lúc mê man, bị bắt cho đến thời gian nằm trong phòng đá, thanh bảo kiếm vẫn ở trên vai không bao giờ rời khỏi mình.

Lê Minh Nguyệt cứ tùm tùm cười không nói.

Thời Thiếu Côn vung thanh kiếm báu, mặt hầm hầm nói tiếp :

- Cô đã thi hành một thủ đoạn lừa dối bên trong, bề ngoài giả ân giả nghĩa để làm gì? Không ngờ cô phái hai người giả kẻ đưa đường để thừa dịp đánh tráo những văn kiện bí mật? Cô không thấy thẹn về hành động đê hèn như vậy sao?

Lê Minh Nguyệt vẫn không rời nụ cười trên đôi môi đỏ mọng :

- Lúc ấy tôi hận anh không thể tả. Tôi chỉ muốn mượn bàn tay của Chí Tôn để xé xác anh ra làm trăm mảnh mới hả lòng.

- Đáng tiếc là mưu mô chưa thành tựu tôi không bị chết vì tay cô, có lẽ cô không bằng lòng và thất vọng chút ít.

Lê Minh Nguyệt lắc đầu cười nói :

- Không thất vọng chút nào hết...

Rồi nàng liếc mắt khẽ cười tùm tùm nói luôn :

- Thời đại hiệp, nếu tôi cố tình sát hại thì người tránh sao cho khỏi. Khi nãy...

Nói đến đây nàng nhìn chàng cười rồi không nói nữa.

Thời Thiếu Côn nghĩ bụng :

- “Nàng nói có lý lắm. Khi nãy giá nàng muốn ám sát mình thật dễ như trở bàn tay.

Nàng đã dùng thuốc mê đáng ngã Bạch Thái Vân, Khúc Tự Thủy và Tề Mẫn Kiều rồi, huyết đạo của mình lại bị bẻ tắc thêm trúng độc, mê man, chẳng còn mấy may công lực. Nàng đang căm hận mình, nhưng tại sao không hạ thủ lại còn giải huyết cho mình, hóa tan các độc tố, làm khôi phục lại công lực, ngay cả thanh bảo kiếm cùng để y nguyên trên vai. Như thế nghĩa làm sao?”

Suy nghĩ một chập, chàng chẳng nghĩ được câu trả lời cho hợp, gượng cười nói :

- Đó là tại cô đã bỏ qua một cơ hội tốt!

Lê Minh Nguyệt dịu dàng nói :

- Có thể nói như vậy được. Thật ra từ khi ở trong Thanh Tích tự, nhìn thấy anh ra khỏi, tôi đã có ý hối tiếc rồi.

Thời Thiếu Côn vừa cười gằn vừa nói :

- Có thể trên đời này không có gì độc ác bằng tâm địa phụ nữ. Cứ như ý niệm đó và sự bố trí này, cô nương quả là một người cay độc nhất. Nhưng hiện nay có ai ngờ được là cô nương đã đổi ý, bày những trò khác, thật là...

Lê Minh Nguyệt hỏi :

- Như vậy anh định đối phó ra sao?

- Sẽ giết cô.

Nói dứt lời, chàng không e dè gì nữa, vung kiếm chém luôn.

Trong lúc căm giận, đường kiếm chém ra với thập thành lực đạo, xé gió veo veo, ánh sáng chói rọi người, lóe mắt, chém vào lưng nàng.

Nếu quả chém thực thì Lê Minh Nguyệt đã đứt tiện làm hai rồi.

Nguyên nhân khiến chàng căm hận sâu sắc nhất là việc Lê Minh Nguyệt cho hai người đưa đường ra khỏi Thánh Tích tự để lừa dịp tráo mắt chứng vật và văn kiện trong gói mà chàng vẫn luôn luôn mang kỹ trong người.

Chính vì có đó mà nổi oán thù giữa Chí Tôn giáo chủ cùng Thờ Tư Tình vẫn không cởi mở được, sự hiểu lầm cứ kéo dài mãi và cũng do đó mà Chí Tôn giáo chủ đã dùng “Hương Vân độc” làm mê man đánh ngã chàng cùng Bạch Thái Vân.

Ngay đến việc nhờ Khúc Tự Thủy dùng thuật “Di nguyên bồ thiên” rồi tìm đến Bạch Bình sơn để lọt vào tròng Lê Minh Nguyệt nữa, cũng đều do đó mà ra hết.

Càng nghe càng căm hận đến nỗi chàng không còn do dự, quyết đưa tay chém xuống một kiếm cho rồi.

Nhưng thanh kiếm vừa xuống đến nơi chàng vội thu về, không chém được.

Thấy chàng cứ lặng thinh nhìn mình, Lê Minh Nguyệt mở lời :

- Không cay độc chẳng phải là trượng phu. Một đường kiếm anh định giết tôi vừa rồi cũng chỉ là hành động cay độc rồi.

Thờ Thiếu Côn tức quá, nhưng chẳng biết nói gì.

Chập sau, chàng mới từ từ nói :

- Bình sinh tôi là người ân oán rất phân minh. Tôi trách cô nương có người hành vi quái gở khiến người ta khó lòng mà nhịn được.

Lê Minh Nguyệt cười giòn tan nói :

- Chà, tốt quá, anh quả là con người ân oán phân minh thật! Này chàng họ Thờ kia! Cứ tự vấn lương tâm mà nhớ lại trường hợp nào tôi đã cứu mạng anh. Khi mới gặp Độc Vương Sa Thiên Lý, nếu không có gặp mặt tôi, có lẽ anh muốn sống chẳng xong, muốn chết cũng chẳng được, rồi biến thành một bù nhìn cho Độc Vương dùng làm nô lệ đời đời. Anh còn nhớ đấy chứ?

Thờ Thiếu Côn cảm thấy cơn bức tức giận đã lắng dịu đi nhiều. Chàng lắp bắp nói :

- Tôi đâu phải con người vô ân. Chỉ vì tôi không chịu nổi những thủ đoạn bịp bợm ác nghiệt của cô, khiến cho tôi sống cũng không khác nào đã chết rồi. Cho nên...

Lê Minh Nguyệt cười nói :

- Thôi, đừng nói là tôi đã bịp bợm anh, mà chỉ thử tìm hiểu vì sao tôi lại bịp anh như vậy?

Thờ Thiếu Côn hừ một tiếng đáp :

- Việc đó cần hỏi ngay cô.

Lê Minh Nguyệt nói nhỏ, giọng nói có vẻ thành thật và thiết tha.

- Được rồi, để như thế này, tưởng cũng không cần phải úp mở gì nữa. Sở dĩ như vậy cũng chỉ vì một chữ... yêu mà thôi.

Thờ Thiếu Côn rung động cả người, lẩm bẩm nói :

- Yêu, lại yêu nữa?

Lê Minh Nguyệt cúi đầu xuống như nói lớn :

- Phải, tôi đã yêu anh, đó là sự dĩ nhiên, còn chối cãi được nữa. Lúc đầu tôi đã tìm đủ mọi cách để lấy được anh. Nếu không thi hành được như ý muốn, tôi chỉ muốn thủ tiêu anh. Vì không lấy được anh, tôi không thể để lọt vào tay một người nào khác nữa.

Tiếng nói của nàng nhỏ dần rồi trở nên nức nở. Mặc dù cố gắng giữ thái độ thản nhiên lạnh nhạt, nhưng hai vành mi đã đầm lệ, thần thức từng hồi.

Nghỉ một chập, nàng nức nở nói tiếp :

- Nhưng nếu tôi sát hại được anh, cũng không thể nào làm vơi bớt được sự đau khổ tự đáy lòng, trái lại sẽ khiến cho tôi suốt đời áy náy không yên. Người anh đã trở thành một yếu tố quan trọng mà suốt đời tôi không thể thiếu được nữa.

Thờ Thiếu Côn cảm thấy như một tảng đá ngàn cân đè nặng trên ngực, suýt phải nghẹt thở.

Chàng cũng không biết làm sao được, lắc đầu than rằng :

- Nhưng tại sao cô nương lại yêu tôi?

Lê Minh Nguyệt cau đôi mày liễu, lắc đầu nói :

- Tôi đã nói rồi, đây là một điều không còn cách nào cứu vãn nổi. Tôi vẫn biết là điều vô lý nhưng không thể tránh được. Tôi đã tự ngăn cấm lòng mình hàng trăm hàng vạn lần để khỏi yêu anh, nhưng vẫn không

sao thực hiện nổi. Dầu anh tức giận, mắng nhiếc, nguyên rửa tội, tôi cũng vẫn một dạ yêu anh. Hình ảnh anh đã ngự trị trong lòng này, muốn vứt bỏ đi, quên đi mà không được.

Thời Thiếu Côn gượng cười nói :

- Tôi vô cùng cảm kích đối với tấm lòng chiều cổ của cô nương, nhưng đó là một vùng không thể được.

Lệ Minh Nguyệt nhìn thẳng vào mặt chàng, nghiêm trang hỏi :

- Vì sao không thể được?

Thời Thiếu Côn ấp úng nói :

- Vì rất nhiều nguyên nhân. Một là tôi và Bạch Thái Vân đã kết duyên vợ chồng. Bất cứ vì sao tôi cũng không thể nào phụ lòng nàng được. Hai là...

Lệ Minh Nguyệt ngắt lời chàng :

- Trong lúc ở động Ngũ Hành tại Vô Nhân cốc, anh cũng đã thốt lời thề non hẹn biển. Trong Nghênh Xuân các, giữa hai đứa tuy chưa xảy ra điều gì tội lỗi nhưng cùng nhau chung sống mấy ngày, trai thanh gái lịch, suốt ngày đêm cạnh bên nhau một phòng.

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Đó chỉ là điều quyền biến, nàng không hiểu sao?

Chàng thừa biết có nói nhiều cũng vô ích, thờ dài một tiếng, lảng sang chuyện khác :

- Chỉ xa nhau một thời gian ngắn, không ngờ võ công của cô nương tiến bộ quá mức. Hiện nay, dù Chí Tôn giáo chủ cũng chưa chắc ăn đứt được cô.

Lệ Minh Nguyệt lắc đầu nói :

- Bề ngoài như thế. Nhưng công lực của tôi vẫn y như cũ, chẳng có gì là tiến bộ cả.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên nói :

- Như vậy sao hồi nãy...

- Anh khỏi phải ngạc nhiên, chẳng có gì lạ hết. Tôi có mặc một chiếc giáp vàng, bất cứ thần đao bảo kiếm cũng không xâm phạm vào mình được. Hồi nãy, tuy anh thu kiếm, nhưng riêng một sự động chạm nhẹ của thanh Dương kiếm cũng có uy lực mãnh liệt, nếu không có áo giáp này, tôi cũng đã thọ thương rồi.

Thời Thiếu Côn chưa hết hồ nghi, hỏi lại :

- Nhưng cứ như sức mạnh của kiếm phong đưa ra, ít ra cũng phải đẩy cô đi xa ngoài một trượng, tại sao cô vẫn điềm nhiên không lay chuyển.

Lệ Minh Nguyệt mỉm cười nói :

- Nếu nói ra cho anh biết cũng chẳng sao. Không giấu gì anh, đó là vì công lực của anh sụt lùi, chứ không phải công lực của tôi đang tiến. Tuy tôi đã giúp anh trở hết độc tố, giải được các huyết đạo, nhưng lại cho anh uống một số “Băng Phách tán”. Thuốc này có thể làm cho công lực của anh tan mất trong vô hình mà anh không biết được.

Thời Thiếu Côn lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Lệ Minh Nguyệt nói tiếp :

- Anh tin tưởng rằng công lực của mình còn nguyên vẹn phải không? Sự mầu nhiệm của “Băng Phách tán” là ở chỗ đó. Này nhé! Lúc vừa thức dậy, công lực vẫn còn. Nhưng khi vận công thì “Băng Phách tán” tự nhiên có tác dụng tức thời làm cho công lực của anh tiêu tan đi mà tự anh không hề hay biết.

Nghi một lát, nàng nói :

- Nếu không tin, anh thử thí nghiệm một chút xem sao?

Thời Thiếu Côn tra kiếm vào vỏ, vung tay đánh mạnh một chương vào vách đá với mười thành công lực.

Không có gì xảy ra hết.

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi nhìn Lệ Minh Nguyệt nói :

- Tôi vĩnh viễn oán cô suốt đời. Dù cô có thi hành mưu mô xảo quyệt gì cũng không đi đến mục đích được đâu. Vả lại, ví như công lực của tôi không mất thì tôi cũng không còn sống được bao lâu nữa. Như vậy đối với cô có ích lợi gì?

Lệ Minh Nguyệt mỉm cười nói :

- Anh khỏi phải lo ngại nữa. Cái thuật “Di nguyên bồ thiên” tuy khó phục hồi như cũ, tuy nhiên không phải là tuyệt đối không có bộ pháp. Có lẽ...

Bỗng nhiên từ cửa đá có hai bóng người chạy ra. Hai người đến cúi mình chào rồi cùng thưa :

- Rượu và trái cây đã sửa soạn đầy đủ cả rồi.

Lệ Minh Nguyệt khẽ gật đầu rồi quay sang nói với Thời Thiếu Côn :

- Việc đã như thế, có lo nghĩ, nói càng nhiều càng vô ích. Hãy ăn uống cho no say rồi sẽ hay.

Nói xong chẳng cần Thời Thiếu Côn có đồng ý hay không, nàng đã quay mình một cái đi luôn vào trong.

Thời Thiếu Côn không muốn đi với nàng chút nào hết. Nhưng lúc này ở trong hang đá một mình, công lực mất hết chẳng làm gì được.

Suy nghĩ một chút chàng buộc lòng lững thững đi theo sau.

Bên trong, tương đối nhỏ hơn phòng ngoài. Chính giữa có một chiếc bàn và hai ghế bành, trên bàn có bày sẵn một mâm đủ các thức ăn ngon lành và một bầu rượu quý.

Lệ Minh Nguyệt không nhìn lại, ngồi vào bàn trước. Độc Vương Sa Thiên Lý và mẹ con Long Thủ Vũ Bà đứng hầu sau lưng, có vẻ cung kính vô cùng.

Hai tên người hầu là hai lão già râu bạc, đợi nàng ngồi xong châm vào hai ly rượu ngon.

Thời Thiếu Côn trong lòng hơi giận, nhưng vẫn lặng thinh bước tới và ngồi đối diện cùng nàng.

Lệ Minh Nguyệt chum chim cười nói :

- Ở đây núi rừng heo lánh, khó kiếm được rượu tốt, món ăn ngon, chỉ có những món thanh đạm và rượu nhạt, mời anh thật tình.

Nói xong uống một chén.

Thời Thiếu Côn chăm chú nhìn nàng không đáp.

Hai tên hầu lại châm đầy ly rượu khác cho Lệ Minh Nguyệt.

Lệ Minh Nguyệt ửng hồng đôi má, hây hây như hoa anh đào, hai ả nâng chén nói :

- “Mãn âm nhật học tửu. Khả tiêu vạn cô sầu”. Thời đại hiệp hãy uống cạn chén rượu để xóa bỏ mối sầu ngàn năm cũ... Sao, anh không uống ư? Hay là anh sợ trong rượu có thuốc độc?

Thời Thiếu Côn nâng ly rượu, cười nói :

- Ví như có thuốc độc uống vào tim gan cháy ruột. Thời mỗ cũng không sợ. Nhưng trước khi cạn chén, Thời mỗ có ý muốn hỏi rõ mấy việc.

Lệ Minh Nguyệt ái ngại nói :

- Hãy nói đi.

- Ba vị cô nương Khúc, Bạch, Tề cùng đi với tôi đâu cả rồi.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Khúc Tự Thủy và Tề Mãn Kiều, một người là chị cả, một người là em tôi, anh khỏi cần lo lắng. Chẳng lẽ tôi giết họ hay sao?

- Thế còn Bạch cô nương đâu?

Lệ Minh Nguyệt cười khanh khách rồi cũng chưa nói sao, lại ngẩng lên uống thêm một chung rượu nữa.

Thời Thiếu Côn bồn chồn nóng lòng muốn biết ngay. Chàng đưa mắt nhìn ly rượu còn để trước mắt, hây có chất đo đo lóng lánh như hồ phách, lại có mùi thơm nồng gắt, làm kích thích thực dục, bỗng nhiên chàng cảm thấy cũng phải uống cho thật say.

Chẳng nói năng gì, chàng nâng chén uống một hơi cạn ráo.

Mùi vị thơm ngon cay cay xông thẳng vào gan phổi của chàng, chàng thấy cảm hứng uống luôn hai chén nữa.

Lệ Minh Nguyệt ngắm chàng tằm tằm cười chẳng nói. Hai má nàng đỏ hây hây như lửa, hai mắt lim dim có vẻ là lời khêu gợi.

Sau khi ba chung rượu thấm vào bụng, Thời Thiếu Côn cảm thấy một luồng hơi nóng bốc lên, mạch máu chuyển động mạnh, đầu óc bưng bưng.

Chàng vỗ trán thấy choáng váng, nhưng hình như một cảm giác nhẹ nhàng lâng lâng như muốn đưa mình vào hư vô. Bao nhiêu ý nghĩ phiền muộn đều tiêu tan, tựa hồ như ba ly rượu ngon đã đưa chàng đến non bồng nước nhực.

Chàng trầm nghĩ :

- “Té ra rượu có một tác dụng lớn lao tốt đẹp như thế mà mình không thường thức kể ra cũng đại”.

Vừa cạn một chung, lại nốc luôn ba chung khác nữa.

Uống cạn sáu bảy chung liên tiếp, chàng đã cảm thấy thần trí mê mê, tâm tình xúc động, mỗi lúc càng ngất ngây, không kiềm hãm được nữa.

Hai má hây hây, mắt như bốc lửa, chàng nhìn nàng chòng chọc, bỗng nhiên có sự xúc động mãnh liệt mà chàng cố gắng kềm lại không cho bùng thêm ra.

Lệ Minh Nguyệt tươi cười ngó chàng hỏi :

- Anh ngây ngất rồi sao mà nhìn mãi như thế?

Thời Thiếu Côn càng hứng khởi, cười khà khà nói :

- Cô nương, cô... đẹp lắm!

Lệ Minh Nguyệt nũng nịu cười nói :

- Anh có biết chúng ta đã uống thứ rượu gì không?

Thời Thiếu Côn lắc đầu nói :

- Không biết, nhưng có một điểm đặc biệt là uống vào thì trông ai cũng có vẻ đẹp thêm hơn. Mùi thơm ngọt ngào, nồng ấm, có lẽ là rượu quý lâu năm.

Lệ Minh Nguyệt cười nói :

- Không phải đâu! Rượu này có một cái tên thật đẹp.

Thời Thiếu Côn thấy hứng thú hỏi luôn :

- Tên gì?

- Nữ Nhi Hồng.

- Ồ, Nữ Nhi Hồng quả nhiên là cái tên hay thật. Hà... hà... tên hay càng nên uống nhiều.

Chàng luôn trớn ực luôn mấy ly rượu nữa, thái độ đã có vẻ say sưa rồi.

Lệ Minh Nguyệt là lời cười nói :

- Đây là một loại rượu đặc biệt. Có thể đem đến cho anh những cảm giác thú vị mà chưa bao giờ được hưởng.

Thời Thiếu Côn lim dim đôi mắt, say sưa ngây ngất, nói :

- Phải, cái cảm giác thú vị này chưa bao giờ được tận hưởng.

Lệ Minh Nguyệt từ từ đứng dậy eo lá đến cận kề bên mình Thời Thiếu Côn, cười cười như khêu gợi, như thúc giục, nói :

- Còn lắm cái lạc thú hơn nữa mà anh muốn thưởng thức. Bây giờ anh có bằng lòng theo tôi không?

Đứng cạnh nàng, Thời Thiếu Côn cảm thấy một mùi thơm như hoa lan, lâng lâng nhẹ nhàng như mùi xạ, làm mát cả ruột gan khô cằn, làm tâm hồn dào dạt, mỗi lúc càng tăng thêm, sôi bùng mãnh liệt.

Trong lúc ấy, chàng cảm thấy như hươu non chạy lầy, chân tay, bát mạch rần rần như có kiến bò, bao nhiêu dục vọng càng tăng dần, khiến cho chàng mất hết lý trí và cuối cùng chàng chỉ còn thấy một mục đích, một nhu cầu cần thiết không thể... không có được.

Lệ Minh Nguyệt khoái chí cười hoài. Thân hình nàng mềm mại, lả lướt như cành liễu, nóng bừng tràn nhựa sống đứng sát bên Thời Thiếu Côn, đưa hai cánh tay choàng lấy đôi vai vừa ôm, vừa đề cho chàng tựa vào khỏi ngã vì hơi chệnh choáng.

Thời Thiếu Côn đưa hai bàn tay run run ôm ghì lấy Lệ Minh Nguyệt. Cả hai thân hình quấn quít vào nhau từ từ nằm xuống chiếc sập giữa động đá.

Trong khi hai người diu nhau đi lại chiếc sập, Thời Thiếu Côn lần tay kéo luôn dải áo của Lệ Minh Nguyệt, bỗng đâu có một chuỗi cười lạnh lạnh đưa lại, và một giọng the thé quát lớn :

- Chưa làm lễ trời đất, sao đã vội động phòng hoa chúc?

Hồi 72 Bể tình nổi sóng, hận hay yêu?

Lệ Minh Nguyệt giật mình ngơ ngác nhìn theo tiếng thét, thấy một bóng đen đã hiện ra sừng sững, cách chiếc sập chừng năm thước.

Người ấy là Bạch Thái Vân.

Lệ Minh Nguyệt vừa then vừa tức, trợn mắt nhìn nàng rồi kêu rằng :

- Ô, chị... chị...

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Sao?

Rõ ràng là Bạch Thái Vân, một sự thực bề bàng, đáng chán! Lệ Minh Nguyệt chẳng biết nói năng làm sao, chân tay luống cuống nhìn sững không nói gì hết.

Lửa dục trong người của Thời Thiều Côn chỉ hạ bớt một phần. Chàng sững sờ nhìn Bạch Thái Vân, há miệng cứng lưỡi nói chẳng nên lời.

Một lúc sau, Lệ Minh Nguyệt lấy lại bình tĩnh, cau mày nói lớn :

- Bạch Thái Vân! Chị đừng ý mình may mắn kiếm được nước trước. Hôm nay nếu tôi để cho chị thoát khỏi Phụng Nghi thôn thì ba chữ Lệ Minh Nguyệt về sau sẽ được viết lại...

Bạch Thái Vân cười lạt nói :

- Xin cô nương chớ khá tự mãn lớn lời như thế. Hơn nữa bây giờ tôi cũng không có ý muốn thoát đi đâu.

Lúc ấy Độc Vương Sa Thiên Lý và mẹ con Long Thủ Vu Bà cũng vọng động đứng bao quanh phía sau Bạch Thái Vân, chặn mất đường rút lui của nàng. Hai lão già đều sẵn sàng hai bên Lệ Minh Nguyệt, vũ khí cầm tay, chỉ chờ lệnh là động thủ ngay.

Lệ Minh Nguyệt nở nụ cười ranh mãnh hét lên :

- Bạch Thái Vân, hiện nay nếu tôi muốn lấy sinh mạng của người dễ như trở bàn tay. Nhưng...

Bạch Thái Vân liếc mắt nhìn quanh thấy Độc Vương Sa Thiên Lý mặt mày đầy buồn thịnh nổi phùng, hai chưởng thủ sẵn, lòng chưởng ẩn hiện những đường gân đen tía, hai mẹ con Long Thủ Vu Bà sẵn sàng chờ đợi lệnh của Lệ Minh Nguyệt để xông vào tấn công khốc liệt.

Nhưng nàng không quan tâm tý nào, vẫn tùm tùm cười.

Bỗng Lệ Minh Nguyệt nói tiếp :

- Bây giờ chúng ta cần đi đến một giải pháp khác, “Vân Độc Khỏa Yên” tuy không phải là một món độc kỳ lạ, nhưng cũng làm cho thần trí người ta hôn mê ít ra cũng phải ba ngày mới tỉnh. Mới chỉ có mấy giờ, tại sao cô lại...

Bạch Thái Vân nói :

- Cô bản khoán về việc này cũng phải, tôi cũng không cần giấu diếm làm gì nữa. Cô nên biết rằng tôi là con gái của Bạch Công Lăng, Giáo chủ Vu Cổ giáo.

Lệ Minh Nguyệt cau mày nói :

- Vu Cổ giáo không có khả năng phòng tránh hết trăm thứ độc. Ngay đến Giáo chủ Bạch Công Lăng cũng chưa hẳn...

Nói đến đây nàng đột nhiên ngừng lại, trên mặt lộ vẻ kinh dị sợ hãi.

Liếc mắt nhìn lại thấy Độc Vương Sa Thiên Lý và mẹ con Long Thủ Vu Bà đã đóng kín tất cả cửa ngõ ra vào. Bên trong đèn thấp sáng trưng, trừ Bạch Thái Vân ra không còn một cao thủ nào đáng kể. Lệ Minh Nguyệt cảm thấy yên tâm hơn, về mặt khăn trương đã bớt đi.

Bạch Thái Vân cả cười nói :

- Người nói phải lắm. Nếu là cha tôi cũng vẫn bị nàng ám toán cũng bị hại. Nhưng có điều giúp tôi và cha tôi có điểm khác nhau. Nếu tin tức liên lạc mau chóng hơn, cô sẽ thấy rằng chính loại “Vân Hương độc” của Chí Tôn giáo chủ cũng không làm gì tôi nổi.

Lệ Minh Nguyệt miễn cưỡng nói :

- Người khôn nghi ngàn điều, cũng phải có điều sai lạc, huống chi tôi vì cô mà phải ngạc nhiên, có lẽ cô đã tiến tới trình độ chống cả bách độc hay sao?

Bạch Thái Vân đáp :

- Chị cũng chưa hẳn là bậc trí gia, mà tôi cũng không có khả năng chống trăm thứ độc. Chỉ có đặc biệt là trong cơ thể tôi có một số Vô vĩ cổ trùng, một loại trùng chuyên môn ăn các thứ độc vật và độc tố xâm nhập vào cơ thể. Cho nên khi trúng độc, tôi cũng như người thường phải chịu ảnh hưởng nhất thời của chất độc. Nhưng một thời gian ngắn sau đó, khi các độc tố bị “Vô vĩ cổ trùng” hút hết rồi, tự nhiên tôi sẽ hoàn toàn vô hại.

Lệ Minh Nguyệt chưa tin, hỏi thêm :

- Nhưng tôi đã điểm cả mười hai chính huyết của cô rồi mà.
- Cái thuật chân khí phá huyết, tôi cũng có chút ít khả năng đối phó được.
- Chị đã tinh thông chân khí phá huyết sao?

Lệ Minh Nguyệt nói xong khanh khách cười rồi tiếp thêm :

- Kể ra cô cũng có nhiều biệt tài đáng phục lắm. Nhưng tiếc hôm nay thì khác...

Vừa nói chuyện, nàng vẩy tay tiến sát vào Bạch Thái Vân, vung chỉ cong như móc câu bổ ngay vào mặt nàng. Độc Vương Sa Thiên Lý và hai mẹ con Long Thủ Vu Bà và hai lão già thị vệ cũng đồng thời bao vây tấn công luôn.

Thời Thiếu Côn nóng lòng như lửa đốt. Nhưng công lực chàng đã tiêu tan, dù có ra tay cũng chẳng làm nên trò trống gì cả.

Tình thế khẩn trương như chỉ mảnh treo chuông đá, đột nhiên nghe đánh “ầm” một tiếng lớn, có tiếng quát :

- Hãy dừng tay!

Rồi loang loáng có nhiều người hiện ra nơi cửa động.

Lệ Minh Nguyệt tái mặt, dừng tay kêu lên :

- Đại thư!

Thì ra những bóng người vừa đến không ai khác hơn là Khúc Tụ Thủy, Tề Mãn Kiều, thêm Chu Diệp Thanh đang đứng ử rữ, và một ông lão già độ năm mươi, tinh thần quắc thước.

Khúc Tụ Thủy lạnh lùng nói :

- Cô cũng còn gọi tôi là đại thư sao?

Lệ Minh Nguyệt sùng sốt nói :

- Đại thư đã không thông cảm được lòng em rồi!

Khúc Tụ Thủy thở dài, quay nơi khác không thèm đáp lại.

Trong lúc đó, Bạch Thái Vân lấy trong túi ra một hoàn thuốc đưa tới trước mặt Thời Thiếu Côn, dùng truyền âm nhập mật nói :

- Đây là viên “Thanh Ưng hoàn” của gia gia chế ra, anh hãy nuốt đi.

Thời Thiếu Côn đỏ mặt e thẹn, nhưng cũng đưa tay bắt lấy viên thuốc nuốt liền.

Viên thuốc vừa trôi qua khỏi họng đã cảm thấy mát mẻ dễ chịu liền, những dục niệm trước kia hoàn toàn tan biến hết. Thời Thiếu Côn tự thấy hổ thẹn, áy náy vô cùng. Chàng chỉ hận không có cách gì chun được xuống đất cho khuất mắt, nên đứng cúi đầu không nói năng gì hết.

Không khí trầm lắng, trang nghiêm cơ hồ muốn nghẹt thở. Trong phòng không có một tiếng động nào.

Bạch Thái Vân gọi lớn :

- Cha!

Ông lão năm mươi tuổi, thân hình quắc thước vừa mới đến khi này là Bạch Công Lăng Giáo chủ Vu Cổ giáo.

Vu Cổ giáo chủ có phần hổ thẹn, nhìn nàng than dài :

- Mang danh Giáo chủ một giáo hội, từng xông pha trên giang hồ bao lâu, không ngờ đâu ngày hôm nay mới vào Trung Nguyên đã lâm mưu, đến nỗi phải nhờ tay những cô gái này tới cứu.

Nói xong ông có vẻ buồn rầu chán nản lắm.

Bạch Thái Vân chạy ào tới lẫn xả vào lòng Vu Cổ giáo chủ nói :

- Tuy cha đã xông pha trên đường đời nhưng người anh hùng làm sao đoán cho hết những âm mưu thâm độc tiểu nhân. Thất bại có vì cạm bẫy của chúng cũng không thể vì đó mà ảnh hưởng đến uy danh mình được.

Lệ Minh Nguyệt nghe nói chỉ khẽ cười, nhưng không nói gì.

Vu Cổ giáo chủ lạnh lùng nói :

- Phải, nếu bằng chân tài thực học, thì không cần cha phải ra tay.

Nói đến đây một loạt tiếng kêu ken két xen lẫn với những tiếng reo ầm ầm đưa tới. Cửa đá đã mở tung, hàng mấy chục quái nhân mặt mày kỳ dị, tay chân xâm rần rục, y phục đủ màu sắc ồ ạt xông vào như một tràng gió lốc.

Thời Thiếu Côn giật mình, đứng sững chưa biết bọn này là ai thì cả đoàn người đều phủ phục quỳ xuống trước mặt Vu Cổ giáo chủ lạy mấy lạy. Rồi không đợi ra lệnh, họ đã phân tán xung quanh và vây chặt lấy bọn Lệ Minh Nguyệt, Sa Thiên Lý và mẹ con Long Thủ Vu Bà. Trong chớp mắt đã bố trí thành một tòa trận thế.

Lệ Minh Nguyệt cười nhạt nói :

- Những tuồng chơi con nít làm sao dọa nạt được tôi, đối với người Vu Cổ, riêng một mình Long Thủ Vu Bà là đủ đôi phó rồi.

Vu Cổ giáo chủ nổi giận đùng đùng, mắng lớn :

- Con tiện tỳ, dù mày có tài thần giỏi thánh, hôm nay cũng phải đấu với mày một trận cho biết.

Nói xong đưa tay ra lệnh, chỉ huy bọn giáo đồ tấn công.

Nhưng ông chưa kịp ra tay, Bạch Thái Vân đã ôm choàng lấy ông kêu rằng :

- Gia gia, cha... không trông thấy chàng hay sao?

Tiếp theo đó, nàng quay sang bảo Thời Thiếu Côn :

- Anh hãy mau mau lại yết kiến gia gia đi.

Thời Thiếu Côn tuy nguơng đỏ mặt, nhưng cũng lại vái chào nói :

- Xin kính chào... tiên bối!

Vu Cổ giáo chủ gật đầu nói :

- Hay lắm, tốt lắm.

Tình hình nhờ vậy đã bớt căng thẳng nhiều.

Khi Vu Cổ giáo chủ định phát động cuộc tấn công trở lại, thì Khúc Tự Thủy đã lách mình nhảy tới đưa tay cản lại.

Bạch Công Lăng cau mày hỏi :

- Cô nương muốn gì?

Khúc Tự Thủy lễ phép nói :

- Xin lão tiên bối tha thứ tiểu nữ đã xao lãng bốn phận. Nếu lão tiên bối cho phép, tiểu nữ xin lãnh phần xử lý việc này cho.

Bạch Công Lăng đưa tay ra lệnh :

- Chúng mày hãy lùi xuống.

Mấy chục quái nhân tuân lệnh dạ rang rồi từ từ rút lui tản mát bốn góc.

Khúc Tự Thủy xá một cái nói :

- Cám ơn tiên bối.

Rồi nàng quay mình tiến sát về phía Lệ Minh Nguyệt.

Lệ Minh Nguyệt lăm bằm nói :

- Đại thư, chả lẽ chị lại muốn...

Khúc Tự Thủy thở dài nói :

- Bây giờ tôi muốn hỏi cô một câu thật lòng, cô dự định như thế nào?

Lệ Minh Nguyệt nghiêng răng nói :

- Mỗi người có chủ định riêng, ai có lỗi nấy.

Khúc Tự Thủy cười lạt nói :

- Đủ rồi, một câu nói ấy cũng đủ lắm rồi!

Lệ Minh Nguyệt gượng cười nói :

- Đại thư, chị muốn đoạn tuyệt quan hệ cùng em phải không?

Nàng đang nói, bỗng nhiên chuyển sang chuyện khác :

- Nên biết rằng bất cứ một người nào dù tài giỏi thông minh đến đâu cũng khó tránh được một lần lầm lỡ.

Đừng cho rằng giữa đại thư và chàng họ Thời kia.

Khúc Tự Thủy nghe đến đó tái mặt đi.

Tề Mãn Kiêu lại gần, xen vào nói :

- Nhị thư, có thể em nói một câu này không?

Lệ Minh Nguyệt thở dài nói :

- Bỏ hết, vứt hết đi! Chúng ta hãy cùng trở về Trường Bạch sơn là hơn.

Chu Diệp Thanh đứng bên cạnh nghe xong nói tiếp :

- Phải đây, bao nhiêu điều phiền muộn rắc rối đều do từ miền Tây gây nên, chúng ta hãy cùng nhau trở về Vô Vi môn, đừng nhúng tay vào chốn giang hồ nữa mà làm gì.

Lời nói có vẻ cảm khái và thành khẩn vô hạn.

Khúc Tự Thủy than rằng :

- Nhị muội, nếu như chị em chúng mình cùng ăn năn hối hận thì bao nhiêu điều trót đã lầm lỡ, mọi việc đều có thể bổ cứu được hết.

Lệ Minh Nguyệt hứ một tiếng nói :

- Phải, tôi chỉ hối hận vì những điều trót làm lỡ. Tôi cũng hối hận vì sự đại bại công nhiên tại đây, ngày hôm nay.

Khúc Tự Thủy sững sốt hỏi :

- Nói thế là em không còn muốn trở về Trường Bạch sơn phải không?

Lệ Minh Nguyệt lắc đầu nói :

- Không, nếu đại thư cần tôi sẽ cùng trở về ngay. Nhưng hiện nay, tôi còn cần giải quyết mấy điều tâm sự.

- Cô muốn...

- Việc này, tốt nhất xin đại thư đừng hỏi đến.

Rồi liếc mắt nhìn lại, nàng hằm hằm nói :

- Hôm nay tuy thất bại, nhưng Lệ Minh Nguyệt nay vẫn không phục chút nào. Nếu cứ ra tay đánh nhau, chưa biết phân thắng đã thế nào.

Nhưng sau đó, nàng lại rào bước đi mở toang tất cả các cửa hang cho những người bên trong lui hết ra ngoài.

Độc Vương Sa Thiên Lý, mẹ con Long Thủ Vu Bà cũng từ từ rút lui luôn.

Bồng Thời Thiếu Côn hét lớn :

- Hãy thông thả đã!

Lệ Minh Nguyệt dừng chân lại, nhìn chàng mỉm cười hỏi :

- Anh nghĩ sao?

Thời Thiếu Côn nói lớn :

- Xin cô hãy trả lại tôi những tài liệu mà cô đã đánh tráo của tôi.

Lệ Minh Nguyệt lạnh lùng nói :

- Những đồ vật ấy đối với tôi chẳng có ích gì. Nhưng hiện nay chưa phải lúc anh muốn mà được. Họa chẳng...

Rồi nàng nghiêm trang nói tiếp :

- Họa chẳng, anh có thể cướp lấy mà đi được.

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên lắm bầm một mình, không nói năng gì hết. Nếu bảo cướp giết, thật là điều không thể làm được, vì hiện nay công lực của chàng đã tiêu tan hết cả, đề tụ chẳng được, làm sao mà ra tay?

Nếu không, vì những tài liệu này có một tầm quan trọng rất lớn đối với chàng cũng như đối với vận mệnh võ lâm.

Lệ Minh Nguyệt cứ lùi dần. Tuy hỏi nhưng trong vòng trật tự, có bố trí kế hoạch hẩn hời. Nếu bất ngờ có ai ra tay, tất nhiên sẽ xảy ra một trường ác chiến ngay.

Bạch Thái Vân không muốn tình thế kéo dài và cũng muốn Lệ Minh Nguyệt mau mau đi cho khuất mắt nên cứ im lặng nhìn bọn Lệ Minh Nguyệt rút lui dần.

Thời Thiếu Côn thở dài một tiếng rồi quay đi ngay.

Chàng không biết mình còn sống bao nhiêu nữa, nhưng ý thức của chàng thì bây giờ không còn cách gì mà quay lại, và chàng không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện nào khác nữa.

Tâm hồn chàng tê tái, cơ hồ muốn rơi lệ.

Chu Diệp Thanh đứng chờ người không nhúc nhích.

Thì ra nàng nhận lệnh Lệ Minh Nguyệt giám sát bọn Bạch Thái Vân. Nhưng cuối cùng bị Bạch Thái Vân kèm chế lại, cho nên không dám cùng đi theo Lệ Minh Nguyệt nữa.

Cảnh yên lặng nặng nề lại kéo dài lần nữa trong gian nhà đá.

Bạch Thái Vân đưa mắt nhìn bốn phía, buồn buồn hướng về Bạch giáo chủ nói :

- Gia gia, chàng sắp chết đến nơi rồi.

Bạch Công Lăng sững sốt hỏi :

- Ai sắp chết?

Bạch Thái Vân nói :

- Việc con đã nói với cha, cha quên rồi sao?

Bạch Công Lăng cười khà khà rồi ôn tồn nói :

- Con ơi, cha chỉ còn vồn vẹn một bảo vật là viên thuốc “Cửu thiên phản hồn hoàn nguyên đơn”, chả lẽ ngày nay con lại muốn đem cho một kẻ khác?

Bạch Thái Vân tha thiết nhìn cha rồi từ từ nói :

- Con đâu dám đòi hỏi như vậy, nhưng nếu gia gia có biện pháp gì để cứu anh ấy cũng tốt.

Bạch Công Lăng lắc đầu nói :

- Độc tố trong người hắn đã giải hết rồi. Bằng Phách tán tạm thời làm tiêu tan công lực cũng không có gì đáng quan hệ. Nhưng cái thuật “Di nguyên bồ thiên” kia thì không có biện pháp nào có thể...

Bạch Thái Vân cầm lấy tay Bạch Công Lăng kêu lên rằng :

- Gia gia, bất kỳ thế nào, xin cha tìm cách cứu giùm anh ấy.

Bạch Công Lăng thở dài nói :

- Viên “Cửu thiên phản hồn hoàn nguyên đơn” do bổn giáo truyền từ năm đời rồi, trước sau không bao giờ dùng tới. Hơn mười lăm năm về trước, ông nội mày lúc lâm chung, cha đã có định lấy viên thuốc này cho ông uống. Nhưng ông đã cương nghị cự tuyệt. Trong Vu Cổ giáo, viên thuốc ấy là một vinh dự, và là một bảo vật trấn môn, chẳng lẽ bây giờ đem cho một người khác không liên quan gì tới bổn giáo hay sao? Bạch Thái Vân nói :

- Tại sao lại không liên quan gì? Gia gia nói sai rồi.

- Tại sao lại sai?

- Cha không nghĩ ra sao? Cha sinh hạ được mấy trai mấy gái?

Bạch Công Lăng ngạc nhiên nói :

- Cha chỉ vốn vẹn có một mình mày chứ còn trai gái nào nữa? Sao con hỏi lẩn thẩn như vậy?

Bạch Thái Vân nói tiếp :

- Vu Cổ giáo sáng lập ra từ hai trăm năm nay, khét tiếng khắp miền Tây, đâu phải dễ dàng gì mà nên được.

- Đó là lẽ tự nhiên con ơi, con nghĩ sao mà nói như vậy?

- Xét ra gia gia lại cố phụ cái trọng trách của liệt tổ liệt tông phó thác. Đến đời này cha lại đem sự nghiệp này trao lại cho người khác rồi.

- Nói bậy!

- Gia gia định truyền lại cho ai?

- Tổ tiên đời đời có minh huấn rõ ràng. Chức Giáo chủ không thể truyền cho người ngoài. Nếu có con trai thì truyền cho con trai, có gái thì truyền lại cho con gái. Cha đây sẽ truyền cho con chứ ai nữa?

- Chỉ đáng tiếc là con đã sắp chết rồi.

Bạch Công Lăng giật mình hỏi :

- Tại sao?

Bạch Thái Vân nhìn Khúc Tự Thủy và Tề Mẫn Kiều nói :

- Con đã cùng chàng tham luyện “U Hạo thần công”, nếu chàng chết con sống làm sao được?

Bạch Công Lăng cau mày đi đi lại lại một lúc rồi nói :

- Công việc như thế này quả nhiên cũng khá quan trọng và rắc rối.

Bạch Thái Vân gượng cười nói :

- Sự việc hiển nhiên là thế. Con chỉ nhắc lại mà thôi. Sự quyết định hoàn toàn thuộc quyền của gia gia, sau này gia gia khỏi hối hận.

Bạch Công Lăng cứ đi đi lại lại lẩm bẩm một mình :

- Việc này quả nhiên khó xử thật! “Cửu thiên phản hồn hoàn nguyên đơn” là một viên thuốc linh hiếm có, đã bảo tồn trên mấy đời rồi. Một cơ nghiệp của liệt tổ liệt tông đã khổ gầy dựng hơn hai trăm năm qua, chả lẽ lại đem trao cho một người khác?

Miệng lẩm bẩm, chân cứ bước đi, lòng ông thật đang bị câu xé bởi nhiều cảm nghĩ phức tạp. Bạch Thái Vân tựa hồ như đã có một phương cách hay ho, cố tỏ vẻ lạnh nhạt tùm tùm cười nói :

- Phải, xin gia gia hãy cân nhắc kỹ càng trước khi quyết định. Đừng nếu vì áp lực của con mà làm điều nông nổi.

Bạch Công Lăng vẫn đi đi lại lại, hồi lâu mới dừng chân thở dài nói :

- Con ơi, cha đã quyết định rồi.

Bạch Thái Vân liếc nhìn Thời Thiếu Côn rồi nói tiếp :

- Gia gia nhất định không thể bỏ được viên “Cửu thiên phản hồn hoàn nguyên đơn” này phải không?

Bạch Công Lăng đưa tay vuốt râu rồi trịnh trọng nói :

- Con hãy cầm lấy, gia gia cho con đây. Nhưng có một điều...

Ông cau đôi mày rồi nói tiếp luôn :

- Một khi uống viên thuốc này thì bao nhiêu “Vô vĩ cổ trùng” chết hết. Chừng đó chỉ sợ con không đủ khả năng để kèm chế nó được mà thôi. Ví như...

Bạch Thái Vân vội vàng chặn lời ông ta và nói :

- Gia gia, con đã biết. Gia gia khỏi cần nói nữa.

Bạch Công Lăng đưa cho nàng một cái lọ bằng ngọc xanh, trong đó có đựng một viên thuốc màu đen to bằng một trái vải. Khi vừa mở nút ra, mùi thơm theo gió tỏa ra bốn hướng, hít qua đã thấy mát mẻ gan phổi.

Bạch Thái Vân tươi cười hơn hở cầm viên thuốc thoăn thoắt chạy lại bên Thờ Thiều Côn nói :

- Khi uống viên thuốc này vào chẳng những ảnh hưởng của Di nguyên bổ thiên đều tan mất, mà suốt đời không sợ một chất độc nào, công lực mỗi ngày thêm tăng tiến.

Nàng nói nhỏ :

- Anh hãy lại tạ ơn gia gia đi.

Nàng nói xong liền cầm viên thuốc đặt vào mồm Thiều Côn.

Thật không ngờ, Thờ Thiều Côn lại cười lạt nói :

- Tâm tình tình của Vân muội, tôi muôn phần cảm kích, nhưng rất tiếc tôi không nhận được thuốc này.

Nói xong chàng quay mình chạy luôn ra cửa động.

Hồi 73 Vu Cổ giáo chủ giáo độc trị bịnh

Hành động của chàng thật bất ngờ, Bạch Thái Vân ngạc nhiên “ủa” một tiếng, hỏi lớn :

- Anh này... Tại sao... điên rồi hả?

Thời Thiếu Côn dừng chân nói :

- Người thời xưa không bao giờ ăn của gọi cho không! Ở đời, sống chết có số mạng. Nếu số tôi phải chết, cưỡng lại cũng vô ích.

Nói vừa dứt lời, chàng lại rảo bước chạy ngay.

Khúc Tự Thủy, Tề Mẫn Kiều đều ngơ ngác nhìn theo. Bạch Thái Vân dậm chân nói lớn :

- Gia gia, việc này tại nơi cha cả. Nếu cha bằng lòng đưa sớm viên thuốc một chút thì anh ta không đến nỗi chạm tự ái bỏ đi như thế.

Bạch Công Lăng trong lòng không được vui, nhưng cũng nóng nảy. Ông khẽ nhún chân, phút chốc đã bay thẳng tới chặn trước mặt Thời Thiếu Côn, tươi cười nói :

- Viên thuốc kia lão phu bằng lòng cho anh, chẳng cần ân huệ gì hết.

Nói xong ông ta nghĩ chẳng có cách nào hơn, ông bèn chấp tay nói :

- Xem như đây là lời yêu cầu của lão phu, anh hãy uống đi.

Thời Thiếu Côn vội vàng chấp tay nói :

- Lão tiền bối đã quá lời rồi, cháu đã làm nên việc gì mà dám lãnh bảo vật của tiền bối.

Bạch Thái Vân thấy Bạch Công Lăng chặn chàng lại mới yên lòng. Nhưng nàng tức mình phụng phịu đứng thù người một chỗ không nói gì hết. Nhưng nếu cần nói ra kẻ nào làm tức mình, bản thân nàng cũng khó trả lời được.

Bạch Công Lăng cầm viên thuốc trong tay Bạch Thái Vân, nghe nói, ngần ngại một lúc rồi bảo :

- Như thế là anh nhất định không bằng lòng nhận rồi phải không?

Thời Thiếu Côn giật mình nói :

- Chẳng lẽ lão tiền bối cho rằng cháu có ý thực kiêu ngạo sao?

Bạch Công Lăng bực mình nói :

- Lão phu đây tiếp xúc với đủ hạng người, nhưng chưa thấy ai ương ương gàn gàn như anh.

Thời Thiếu Côn bắt mắt lắm nhưng cố gượng cười nói :

- Đời cháu không còn bao nhiêu nữa, thời gian quá cấp bách rồi, xin tiền bối cho phép được đi gấp.

Bạch Công Lăng tái mặt nói lớn :

- Oắt con, mày nhất định cứng đầu sao?

Thời Thiếu Côn không trả lời, lách sang một bên định chen qua phía tả Bạch Công Lăng để đi.

Bạch Công Lăng do dự một chút rồi đột nhiên vung cổ tay phát luôn năm chỉ điểm luôn vào người Thời Thiếu Côn và hét lớn :

- Bây giờ không thể chiều theo ý mày mãi được.

Thì ra đây là một thế điểm huyết đặc biệt cổ truyền của Vu Cổ giáo, lối xuất thủ hư hư thật thật so với những thủ pháp thông thường trên võ lâm hoàn toàn khác hẳn.

Thời Thiếu Côn công lực mất hết không còn mấy may khả năng chống cự hay tránh né gì hết, chỉ kịp nấc lên một tiếng là toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, đứng nguyên một chỗ không cựa cựa.

Bạch Công Lăng lắc đầu thờ dài, rồi ấn ngay vào huyết yết hầu của Thời Thiếu Côn, đặt viên thuốc vào miệng, đẩy luôn qua cổ họng.

Thời Thiếu Côn bất đắc dĩ phải nuốt trôi, nhưng đôi mắt chớp lia lia tỏ ý không bằng lòng.

Bạch Công Lăng bảo Bạch Thái Vân rằng :

- Viên thuốc này uống vào không bao lâu công lực phục hồi như cũ.

Nói xong ông tỏ ý buồn buồn nói :

- Cha đây không có ước vọng gì sâu xa. Vì chỉ sinh hạ được một mình con là giá, cha chỉ mong rằng con đừng để cho bốn giáo phải lọt vào tay kẻ khác. Đó là điều hy vọng duy nhất mà cha đặt để nơi con đó. Tuy nhiên đó cũng là điều khó quyết định trước được. Mọi việc đều đặt tin tưởng vào lương tâm của các con mà thôi.

- Gia gia...

Bạch Công Lăng cương quyết xua tay nói :

- Con ơi, hãy nên bảo trọng lấy thân. Cha chỉ mong cho con sớm trở về nhà đoàn tụ.

Nói xong quay mình bước ra khỏi động rồi cùng mấy chục Vu Cổ giáo đồ rảo bước đi ngay.

Bạch Thái Vân sững sốt nhìn theo, khi bóng đã khuất, nàng bùng mặt khóc òa lên.

Bỗng có tiếng kêu dụi dụi nhỏ bên tai :

- Bạch muội muội, đã là việc vui mừng, sao muội muội lại khóc lóc như vậy?

Khúc Tự Thủy đã đến tự bao giờ, đứng ở bên cạnh.

Bạch Thái Vân như người đau mới hết, bây giờ còn yếu ớt, gục vào lòng Khúc Tự Thủy nức nở kêu lên :

- Khúc thư thư!

Rồi nàng sụt sùi nức nở.

* * * * *

Ba ngày sau, nhân một buổi hoàng hôn trời sáng.

Trước hang Vô Nhân cốc tại dãy Kỳ Liên sơn, một làn sóng người ồ ạt kéo đến, mỗi lúc một đông.

Tình trạng này đối với thời kỳ đại hội do Niệp Sát hòa thượng và Vô danh tăng mượn tiếng Nhất Liễu thiền sư triệu tập trước kia cũng không khác mấy.

Số người này gồm phần nhiều các cao thủ võ lâm Cái bang, Nhất Liễu thiền sư đã lãnh đạo toàn thể quần hùng võ lâm, bảm sát Chí Tôn giáo chủ về tận hang Vô Nhân cốc.

Theo báo cáo cuối cùng cho biết, thì Chí Tôn giáo chủ chưa kịp vào Vô Nhân cốc thì hang này đã bị vợ chồng Văn Tử Ngọc chiếm giữ rồi.

Chí Tôn giáo chủ đã thống lĩnh một số môn đồ đến Vô Nhân cốc trước đây hai ngày, nhưng đường đã bế tắc, chưa tìm được lối vào.

Nhất Liễu thiền sư điều khiển quần hùng kéo đến đông đủ. Nhưng đối với việc này cũng không lấy gì quan trọng lắm, trải qua mấy ngày chỉ hạ lệnh nghỉ ngơi, tụng kinh niệm Phật chứ không dả động gì hết.

Trong một buổi hoàng hôn gió lộng ào ào, cửa hang đá đông đặc cả những bóng người thấp thoáng. Họ là thuộc hạ của Chí Tôn giáo chủ Lãnh Thiên Tinh.

Trên một tảng đá vuông trước cửa hang, Chí Tôn giáo chủ ngồi xếp bằng.

Bốn con thị tỳ đứng hầu hai bên. Phía sau là mấy chục cao thủ Thiên Cương và Địa Sát. Ai nấy đều im lặng không nói một lời.

Những tiếng sấm rền bỗng từ xa xa đưa lại.

Cửa hang chật hẹp phía trước bìa “Âm Dương giới” xưa kia, nay đã bị nhiều tảng đá to lớn lấp kín.

Cứ như công lực của bọn Chí Tôn giáo chủ, muốn sang bằng những tảng đá này không phải là khó, nhưng họ cứ để tự nhiên rồi án ngữ đó hai ngày trời, không tới không lui, khiến cho người ngoài không hiểu ra sao cả.

Trên đỉnh núi, khắp bốn mặt, trên các vách núi cao chót vót đều có người leo cảnh giới đông nghịt cả.

Cứ theo tin báo từ lúc đầu thì hơi độc trong hang bắt đầu chấn động.

Loại hơi độc này vô cùng nguy hiểm. Ai bị trúng phải, trong phút chốc tan ra thành nước đen ngay. Chí Tôn giáo chủ lại nghĩ rằng vợ chồng Văn Tử Ngọc vì lúc mình xua quân vào hang nhằm phải độc nên mới dụng tâm lấp cửa hang lại.

Tuy nhiên theo những tin tức cuối cùng cho biết thì hơi độc đã tan và trong hai ngày vẫn không thấy động tĩnh gì.

Nhiều thư đã cho bắn vào, nhưng vẫn chưa thấy vợ chồng Văn thị đem thuộc hạ của họ là bốn Truy Hồn sứ giả ra nghênh tiếp Chí Tôn giáo chủ tuy cũng nóng lòng nhưng với một ý nghĩ khoan dung, bà cứ đinh ninh rằng vì bộ hạ của họ không đủ người canh gác khắp nơi, do đó không nhận thấy vũ thư bắn vào. Vì dù sao đi nữa, Văn phu nhân cũng là em ruột của mình, không lẽ nàng lại đi bội phản chi được.

Đối với Chí Tôn, bao nhiêu lời buộc tội của Thời Thiếu Côn chỉ là câu chuyện mơ hồ không đích xác.

Thế rồi bà cứ nhẫn nại chờ nữa.

Nhưng hết ngày này lại sang ngày khác, lòng bà mỗi lúc càng thêm thắc thỏm, áy náy không yên. Bao nhiêu câu chuyện của Thời Thiếu Côn không có vẻ bịa đặt mà có lẽ dần dần trở thành sự thật.

Nhưng chả lẽ em gái mình lại có thể ra tay giết ba, giết mẹ, bại hoại nhân thường hay sao?

Chí Tôn giáo chủ đứng ngồi không yên, nhắm mắt ngồi im trước những luồng gió lạnh buổi sương, bỗng nhiên cảm thấy một sự cô độc lẻ loi mà xưa nay chưa bao giờ gặp phải.

Trên đời hình như chỉ còn một mình bà ta là bơ vơ nhất, muốn chết không xong, muốn sống cũng không còn hứng thú gì nữa.

Dưới trướng bà có hàng trăm thủ hạ, bản lãnh kinh người nhưng họ đều là những người mất cả lý trí, ngoài việc tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh ra, thì không khác nào những con người bằng gỗ đá.

Bốn con thị tỳ đưa nào cũng lạnh lẽo, khôn ngoan xinh đẹp, nhưng vì Chí Tôn quá nghiêm khắc nên người nào cũng câm như hến, ai lại có cảm nghĩ gì chỉ ôm ấp trong lòng, chứ không dám nói ra.

Thời gian cứ trôi qua, Chí Tôn giáo chủ cứ lặng lẽ ngồi yên trên tảng đá, mắt lim dim không nói năng gì cả.

Cánh cửa hang hơn một trăm trượng là chỗ quần hùng tập trung. Họ rất đông, nhưng ai ai cũng lặng thinh chờ đợi có sự diễn biến mới.

Đêm khuya dần.

Qua đến canh hai, vầng trăng khuyết vừa lộ dạng tỏa làn ánh sáng bạc mờ hồ ảo diệu, khiến cảnh núi rừng càng đượm màu âm u huyền bí.

Bỗng nhiên có hai bóng người nhẹ nhàng như hai cánh én, bay vút từ rừng lọt qua đám người đáp xuống trước mặt Chí Tôn giáo chủ, cách chừng mấy thước.

Hai người bay đến mau lẹ như hai bóng ma ở trước mặt những cao thủ nhưng không ai phát giác ra cả.

Chí Tôn giáo chủ tuy đang nhắm mắt có vẻ mơ màng, nhưng tai mắt của bà đều linh diệu thông suốt thượng thừa, thế mà chỉ khi nghe tiếng họ đặt chân đến nơi mới biết. Bà nghiêm mặt nói :

- À, ra các người.

Hai người đó là Bạch Thái Vân và Thời Thiếu Côn.

Tiếp theo đó có ba bóng người đáp xuống, họ chính là Khúc Tự Thủy, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều.

Chí Tôn giáo chủ vùng đứng phắt dậy, bốn con thị tỳ và mấy chục tên áo xanh đầu bịt mặt cũng đứng dậy, chuẩn bị sẵn sàng để đón địch.

Chí Tôn giáo chủ mặt vẫn che miêng vải the, hừ một tiếng nói :

- Các người lại đến đây để làm gì? Thời Thiếu Côn, nhà ngươi không phải sắp chết đến nơi vì thuật “Di nguyên bổ thiên” sao?

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi nói :

- Sống chết, rủi may đều do tiền định, con đây cũng không thể làm chủ được mình.

Bạch Thái Vân tủm tỉm cười nói :

- Không ngờ vị Chí Tôn cốc chủ mà ngày nay lại ở ngoài hang cốc. Quả nhiên một việc lạ đời chưa bao giờ có.

Chí Tôn giáo chủ nổi giận nói :

- Con tiện tỳ, mày dám lộng ngôn như vậy sao?

Thời Thiếu Côn vội chặn lại nói :

- Vân muội, bà là thân mẫu của tôi, không được lỗ mãng.

Bạch Thái Vân bĩu môi nói :

- Trên đời thật hiếm có một người mẹ lạ thường như thế đó.

Nói xong nàng quay mình đi trở ra ngay.

Chí Tôn giáo chủ im lặng một chập bỗng dung nhiều điều bức tức đều tiêu tan, chép miệng than rằng :

- À nói cũng phải. Ta không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Đến đây bà bỗng nhiên điên khùng, đột nhiên hét lớn, như muốn kêu gào thật to cho hả dạ :

- Nhưng vì ta cam chịu thiệt thòi quá nhiều và quá lớn lao với bọn đàn ông phi nghĩa. Ta đã phát thệ giết chết tất cả đàn ông trong thiên hạ. Nhưng kết quả là... ta...

Tiếng nói của bà the the, lạnh lớt, vang lên giữa tiếng gió thoảng rừng khuya, bị núi và đá vang dội lại xa hàng mấy dặm, khiến quần hùng dù ở xa vẫn nghe rõ mồn một.

Thời Thiếu Côn cau đôi mày kiếm, lên tiếng tha thiết gọi :

- Mẫu thân, xin hãy bình tĩnh lại đôi chút.

Đang lúc tâm thần bị xúc động mãnh liệt, bà hình như mệt nhọc hết cả hơi sức, đứng thờ hờn hển rồi than rằng :

- Con ơi, có phải con đã bảo không bao giờ gọi ta bằng má nữa không?

Thời Thiếu Côn hai mắt đầm lệ, nói :

- Con nói năng lỗ mãng. Vì nếu đáng sinh thành có làm điều gì không phải, làm con cũng không được phép nói. Con không muốn phê bình hay trách cứ một điểm gì hết. Và vì mẫu thân vẫn là mẹ của con.

- Con ơi, má cứ tưởng trên đời chỉ có một mình má cô độc, ngờ đâu con...

Nói đến đây bà nức nở không ra tiếng. Hồi lâu lại nói tiếp :

- Thế là má đã có lỗi với con. Mặc dầu Thời Quân Hào là tên khốn nạn, không thể nào tha thứ được.

Nhưng con, con là người vô tội. Má...

Thời Thiếu Côn sụp quỳ xuống tha thiết nói :

- Mẫu thân, chúng ta cần phải tìm ra sự thật. Tại sao mẫu thân không vào trong hang ngay. Dưỡng phụ và dưỡng mẫu của con hiện đang ở trong đó phải không?

Chí Tôn giáo chủ gật đầu nói :

- Má đây có lòng căm hận muốn giết hết cả đàn ông trong thiên hạ, không ngờ đâu ngày nay lại xảy ra việc như thế này.

Thời Thiếu Côn ngậm ngùi than :

- Má ơi, những văn kiện cũ và chứng vật nay không tìm lại được, tông tích của Vô Diệm bà bà cũng biệt tăm. Bây giờ chỉ còn một cách là tìm vợ chồng Văn Tử Ngọc để tìm rõ căn nguyên.

Chí Tôn giáo chủ gạt đầu không nói gì hết.

Thời Thiếu Côn bỗng nhiên nắm lấy cánh tay trái Bạch Thái Vân, miệng nói :

- Vân muội, hãy giúp anh.

Khi hai cánh tay cùng nhập một, tay phải của Thời Thiếu Côn cùng tay trái của Bạch Thái Vân, đồng thời đánh ra một lúc.

“Ầm”, một tiếng long trời, bao nhiêu đá vụn tung bổng lên không trung, những tảng đá khổng lồ lấp trước miệng hang đã bị chưởng lực của “U Hạo thần công” đánh tan nát, văng khắp bốn phía.

Thời Thiếu Côn cùng Bạch Thái Vân song song nắm tay nhau, sánh vai cùng xông vào Âm Dương giới.

Thời Thiếu Côn đã quen đường rồi, chẳng cần hướng dẫn, đi thẳng vào phía trong.

Chí Tôn giáo chủ, bốn con thị tỳ cùng chục thuộc hạ cũng đồng nổi bước theo sau. Thời Thiếu Côn tạm dừng chân, chờ Chí Tôn giáo chủ đến gần và hỏi :

- Trừ cha mẹ nuôi của con cùng bốn tên Truy Hồn sứ giả, trong hang không còn một người nào khác nữa phải không?

Chí Tôn giáo chủ đáp :

- Trong hang còn hơn một trăm U Linh, nhưng ta đã ra lệnh cho vợ chồng Văn Tử Ngọc không chế.

Thời Thiếu Côn cau mày nói :

- Có lẽ họ đoán biết được biến cố này, nên mới bố trí một trận thế để án ngữ phía ngoài đây.

Thì ra trong đám rừng đào, khói đen mịt mù bốc lên nghi ngút.

Chí Tôn giáo chủ “ùa” một tiếng, cau mày nhìn rồi oán hận nói :

- Huyền Sát trận! Nếu vậy xét ra những lời con nói đều thật cả.

Nói chưa dứt lời có tiếng người tiếp theo liền :

- Đúng, hoàn toàn là sự thật.

Theo chỗ có tiếng nói mà nhìn thì thấy người ấy là Lê Minh Nguyệt.

Nàng đã đến từ lúc nào không biết, khép nép cung chào và nói :

- Xin sư phụ thứ lỗi cho đệ tử.

Nàng hai tay dâng lên một gói đồ. Chính là chứng vật do nàng đã đánh tráo của Thời Thiếu Côn, lúc còn ở nơi Thánh Tích tự.

Chí Tôn giáo chủ lặng lẽ, run run, đưa tay đón lấy.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ nói :

- Lệ cô nương, té ra cô nương...

Lê Minh Nguyệt bình tĩnh đáp :

- Tôi đã tìm ra chân lý rồi. Tình yêu miễn cưỡng không bao giờ đem lại hạnh phúc. Tôi vốn không có bụng muốn hại người. Hôm nay tôi mang vật này đến đây là...

Nghĩ một lát, nàng nói tiếp :

- Hôm nay tôi mang gói đồ trả lại để giải tỏa mọi hàm oan. Đồng thời xin lỗi Thời công tử, từ rày về sau tôi sẽ không quấy rầy chàng nữa. Tôi sẽ trở về núi Trường Bạch.

Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều vui mừng reo lên :

- Chị hai, chị đã hồi tâm trở về với chúng em.

Bạch Thái Vân lúc đó bỗng Thời Tư Tình đặt xuống trước mặt Chí Tôn giáo chủ hỏi :

- Bây giờ bà đã biết toàn bộ sự thật. Sau này bà sẽ tính sao?

Chí Tôn giáo chủ mắt rung rung lệ nói :

- Tôi đã có lỗi nhiều quá. Tôi không biết làm gì để chuộc lại được lỗi lầm.

Mọi người nhìn nhau không biết giải quyết ra sao.

Chợt Niệp Sát hòa thượng cười hề hề nói :

- Bần tăng tuy cũng xuất gia từ nhỏ, nhưng theo kinh nghiệm giang hồ về vấn đề tình cảm cũng có nghiên cứu tìm hiểu một vài điểm.

Nói xong ông trịnh trọng nói :

- Hai người này vì hận và yêu mà phát điên, cũng chỉ nên dùng một biện pháp tâm lý đó mà chuyên trị giúp cho họ chữa lẫn nhau. Bây giờ chỉ cần cho họ có thể đối diện gần nhau, đến lúc hiểu ra được nhau, tức khắc sẽ có hiệu lực tốt.

Vô danh tăng nhìn Thời Thiếu Côn và Nhất Liễu thiền sư nói :

- Tôi xin có thêm một lời góp ý cùng mọi người. Chúng ta cứ cho hai người ở gần nhau, giải khai huyết đạo cho cả hai rồi chúng mình tạm lánh đi nơi khác.

Niệp Sát hòa thượng gật đầu nói :

- Đó là việc cố nhiên, khỏi cần anh phải chỉ vẽ nữa.

Nói rồi phóng mình nhẹ nhàng phóng đến trước mặt Thời Tư Tình, đỡ ông ta dậy, để trước mặt Chí Tôn giáo chủ.

Niệp Sát hòa thượng cười hì hì, đột nhiên dùng hai chưởng vỗ vào huyết đạo của Chí Tôn giáo chủ và Thời Tư Tình rồi phóng mình bay đi, lẫn chung vào đám quần hùng.

Trong đám rừng đào, từng làn khói đen mịt mù ngùn ngụt bay lên mãi.

Nhất Liễu thiền sư nhăn mặt nói :

- Huyền sát trận, âm khí quá nặng nề thật là cả một vấn đề khá phiền phức.

Quần hùng thin thít đứng yên, chẳng ai lên tiếng góp ý gì.

Bạch Thái Vân nói lớn :

- Các vị tiền bối khỏi phiền lòng bận tâm đến như thế. Mặc dù chất đó lợi hại đến đâu, chúng ta cũng không sợ nó.

Nói rồi cùng Thời Thiếu Côn nắm tay nhau lao vút vào đám rừng đào.

Thời Thiếu Côn đã uống được linh dược “Cửu thiên phản hồn nguyên đơn”, tự nhiên có một khả năng kháng độc.

Bất cứ loại độc nào hiểm ác đến đâu cũng không có cách nào xâm nhập đến chàng nổi.

Bạch Thái Vân tuy không uống được linh dược nhưng cả hai đã liên hợp vận dụng “U Hạo thần công” bảo vệ, không còn sợ bị độc tức xâm phạm được vào người.

Trong nháy mắt, hai người đã chạy đến một hang sau rừng đào. Bỗng có tiếng thét lớn :

- Dừng lại!

Rõ ràng vợ chồng Văn Tử Ngọc đã hiện ra trong đám mù đen, cùng bốn tên Truy Hồn sứ giả.

Thời Thiếu Côn cảm thấy tâm tư xúc động, ngậm ngùi nói :

- Không ngờ đâu cha mẹ nuôi đã trên mười mấy năm chăm nom săn sóc cho mình, ngày nay lại gặp nhau lần nữa, trong hoàn cảnh éo le gây cản đến thế này.

Văn phu nhân cất giọng khàn khàn nói :

- Chúng mày đã thấy rõ ràng chưa?

Thời Thiếu Côn sững sốt lắc đầu, sau cười lạt nói :

- Thấy rõ ràng lắm rồi! Bụng dạ của các người từ trước đến nay thật quá ư thâm hiểm, cay độc.

Vợ chồng Văn thị cùng cười rộ :

- Quá ư cay độc sao?... Nhưng giờ đây có lẽ còn cay độc hơn nữa. Bao nhiêu người hôm nay dùng hồng sống sót thoát khỏi nơi đây.

Thời Thiếu Côn cười lạt nói :

- Chỉ trông cậy vào một Huyền Sát trận mà dám lớn lối như vậy sao?

Văn phu nhân nói :

- Trận này có lẽ không thể hại được chúng mày, nhưng còn một trận khác còn nguy hiểm hơn nữa.

- Cứ thử rồi sẽ biết. Trận gì xin đưa ra xem lợi hại thế nào?

Vợ chồng Văn thị đồng cười nói :

- Bất tất phải nhiều lời, một lát nữa chúng mày sẽ chết tất cả.

- Chết cả?

Thời Thiếu Côn ngạc nhiên nói :

- Các người dự định thi hành độc kế gì nữa đây?

Văn Tử Ngọc cười lạt nói tiếp :

- Chỉ buồn cho chúng mày không biết đường tiến thoái! Giờ đây cửa hang đã bít kín, không xông vào cũng chết, mà xông vào cũng không sống sót mà trở ra.

Nói xong đưa tay phẩy một cái. Một luồng kinh lực bay vút ra. Văn phu nhân cũng nhanh tay tung ra một chưởng “Khu Thi Bách Độc”.

Ngay khi ấy bốn tên Truy Hồn sứ giả cũng lẫn xả vào, chưởng phong cuộn cuộn như những cơn sóng tràn, từng làn mù trắng đục như muốn bao phủ tất cả.

Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân cùng nắm tay nhau đẩy ra một chưởng.

“Bình, Bình”...

Bốn tên Truy Hồn sứ giả như những cánh điều đứt dây văng bồng lên cao, rơi vào trong làn mù đen không còn hình bóng gì cả. Chưởng phong đi đến đâu, bao nhiêu vách đá chuyển động ầm ầm, bụi cát tung bay mù mịt.

Trong lúc chàng đang huyết khí dâng cao, một tiếng nổ bùng tai đến nỗi hai người Thời Thiếu Côn và Bạch Thái Vân cảm thấy người văng cả mấy trượng.

Ngay lúc đó, những tiếng nổ bùng bùng vang lên cách đó mấy trượng.

Từng loạt nổ ầm ầm như muốn làm rung chuyển sụp đổ tất cả, chôn vùi tất cả.

Vợ chồng Văn Tử Ngọc cười ha hả nói :

- Kiếp này đừng hòng trốn thoát nữa.

Nói dứt lời, một cột lửa khổng lồ từ dưới lòng đất dựng ngược cao ngất lưng trời, gần hai chục trượng.

Thời Thiếu Côn hét lớn :

- Nguy lắm! Hồng cả rồi! Chúng ta phải lập tức rút lui mau.

Bạch Thái Vân cũng vội vàng đề khí bay vọt ra phía ngoài hơn mười trượng.

Hai người vừa thoát khỏi thì biển lửa lan tràn, hàng loạt tiếng gầm ầm ì như động đất.

Trong đám lửa hồng, những tiếng rú bất đắc kỳ tử, những tiếng la khủng khiếp nghe muốn xé lòng.

Vợ chồng Văn Tử Ngọc cũng chôn mình trong biển lửa.

Đứng ngoài nhìn vào, Thời Thiếu Côn bàng hoàng vừa sợ vừa buồn, bỗng nhiên văng vẳng bên tai có tiếng gọi :

- Thiếu Côn, Thiếu Côn!

Thời Thiếu Côn như say như dại, nhìn đám lửa bốc cao ngùn ngụt, miệng lẩm bẩm :

- Vân muội, người nào gọi tên tôi.

Bạch Thái Vân nói :

- Có lẽ cha mẹ anh đây.

Thời Thiếu Côn mừng rỡ, như người chợt tỉnh cơn mê vội vàng kêu lớn :

- Vân muội, hãy chạy mau lên.

Hai người tức tốc phi thân ra khỏi rừng lao xa biển lửa, đến phía trước quần hùng.

Quả nhiên Thời Tư Tình và Chí Tôn giáo chủ Lãnh Thiên Tinh đang dắt tay nhau, tươi cười hơn hở, lớn tiếng gọi :

- Thiếu Côn, Thiếu Côn con một.

Hai người đã hoàn toàn hết cơn điên loạn.

Thời Thiếu Côn nỗi lòng tràn ngập niềm buồn vui lẫn lộn, đứng sững nhìn song thân, nước mắt tuôn trào dào dạt.

Tiếng sấm sét đùng đùng luôn luôn vang lên, ngọn lửa bốc cao ngất tầng mây, khói đen lan mờ mịt, sức nóng tỏa ra hàng mấy dặm tựa hồ như ngày tận thế đã đến.

Chí Tôn giáo chủ thất sắc nói lớn :

- Hồng rồi, nguy lắm. Lửa của Địa cực.

Nhất Liễu thiên sư cũng nói :

- Cửa hang này không bao lâu cũng trở thành biển lửa, chúng ta phải chạy mau lên.

Toàn thể quần hùng ô ạt kéo nhau chạy ra ngoài hang.

Chí Tôn giáo chủ ngậm ngùi nói :

- Trước khi ta bước chân vào Vô Nhân cốc, không ngờ đâu lại là ngày nay lại bước ra. Thật không ngờ vợ chồng Văn thị lại có dã tâm căm thù như vậy. Chúng gây nên một trường đại kiếp.

Nhất Liễu thiên sư đưa mắt buồn buồn nhìn cột cháy cao ngất trời rồi quay lại hỏi Thời Thiếu Côn :

- Đồ nhi, con có nhà không?

Thời Thiếu Côn buồn buồn nhìn sư phụ lắc đầu không nói.

Chàng sinh từ Vô Nhân cốc, lớn lên sống với vợ chồng Văn thị trên Hạ Lan sơn, giờ đây trôi nổi bênh bồng làm sao mà có nơi cư ngụ.

Thời Thiếu Côn chấp tay nói :

- Sư phụ, ngày nay ước nguyện của con đã thành, oán thù của song thân đã cởi mở, nghiệp chướng con đã mang khá nhiều. Bây giờ xin xuất phát chấp nhận cho con được nương theo ánh sáng Bồ đề, quy y Phật pháp.

Nhất Liểu thiền sư nói :

- Đồ nhi, trần duyên của con chưa dứt, thầy không thể đem con xuất gia được. Đó cũng là một điều đau lòng.

Niệp Sát hòa thượng cười nói :

- Có một nơi tạm trú được đó là Phụng Nghi thôn ở Bạch Bình sơn.

Lệ Minh Nguyệt giật mình nói :

- Nhưng... đó là sự nghiệp của tôi.

Niệp Sát hòa thượng cười khà khà nói :

- Phải, của cô nương nhưng cũng là của Thời Thiếu Côn. Từ nay về sau sẽ thành quyền thuộc. Ngoài Bạch Thái Vân ra bốn chị em các cô cũng có thể, và nên lấy hấn làm chồng cho trọn tình và trọn nghĩa.

Khúc Tự Thủy, Lệ Minh Nguyệt, Chu Diệp Thanh và Tề Mãn Kiều đều đỏ mặt.

Lệ Minh Nguyệt kêu lớn :

- Lão hòa thượng, ông chỉ chuyên nói nhảm.

Niệp Sát hòa thượng vừa cười vừa nói :

- Hòa thượng tôi nói thật đấy. Bạch cô nương có giận không?

Bạch Thái Vân liếc nhìn bốn cô gái Trường Bạch cười xòa rồi nói :

- Tôi không ghen đâu.

Nói xong nàng đỏ mặt nhìn đi nơi khác.

Nhất Liểu thiền sư cười ha hả nói :

- Năm cô gái cùng lấy một chàng trai. Cậu bé này quả có phúc phận, khéo đường tu từ kiếp trước. Thật quả là hạnh phúc. Để khỏi đông dài lão phu có ý kiến là nên đi luôn về Bạch Bình sơn, sửa soạn công việc cho bọn chúng nó.

Quần hùng vỗ tay hoan nghênh như sấm động.

Lửa hang Vô Nhân cốc đã hạ dần.

Bây giờ mới quả đúng với cái tên Vô Nhân cốc, một hang không người lai vãng được.

Thế rồi trong ánh lửa sáng, quần hùng lần lượt rời khỏi Kỳ Liên sơn.

Vài ngày sau, trên Bạch Bình sơn trở nên náo nhiệt nhất, toàn thể anh hùng hào kiệt tam sơn ngũ nhạc, các vị hào hùng bá chủ của khắp nơi xa gần đều tập hợp về Phụng Nghi thôn. Nơi đây đã xây cất lên những tòa nhà đồ sộ, tuy tạm thời nhưng không kém vẻ long lẫy. Nhà nào cũng treo đèn kết hoa. Từ trong ra ngoài cũng nghẹt cả tân khách tung bừng yến ẩm. Ngoài việc làm hôn lễ cho Thời Thiếu Côn cùng năm nàng tài sắc, Bạch Thái Vân cùng bốn cô gái Trường Bạch. Anh hùng cũng khánh chúc một mối lương duyên gương bể lại lành của Thời Quân Hào và Lãnh Thiên Tinh nữa. Họ là những người đã trải qua không biết bao nhiêu gian truân khổ não, luôn luôn chịu đựng những cuộc thử thách gay go, nhưng con người hữu tình, cuối cùng vẫn được kết thành quyền thuộc.